

Giới thiệu Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi

Truyện xuyên không hay nói về nàng, trời sinh lạnh nhạt tính tình phúc hắc như hồ ly thiên kim tướng phủ. Thật sự nàng vốn là thế gia cô vũ truyền nhân dòng chính ở hiện đại, đương gia của tổ chức thần bí "Dạ Linh" tàn ác, một khi xuyên qua, thành thiên kim tướng phủ,

Hắn, vương gia một nước lãnh khốc vô tình thâm sâu không lường được, phong thái tiên nhân. Hỏi thế gian tình là gì? Nàng sẽ nói đó chính là nhìn thoáng qua lúc lơ đãng, hắn sẽ nói đó chính là ngoái đầu nhìn lại, thu nụ cười xinh đẹp vào đáy mắt.

Một đạo thánh chỉ tứ hôn khiến nàng và hắn phải lấy nhau liệu sẽ sống hạnh phúc hay như thế nào mới các bạn đón đọc truyện Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuất Giá (Nhất) Nói Giỡn

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Dương xuân tháng ba, cô dài chim bay.

Bóng đêm yên tĩnh bao phủ rộng lớn ở vùng đất Đông Sở này, nhưng ở một kinh thành Bắc Ương tại Đông Sở, trên đường cái lúc này tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt.

Chỉ thấy đường cái hai bên kinh thành này dân chúng đã đứng đầy, trong tay mỗi người đều nhắc theo một chiếc đèn lồng lửa đỏ, liếc nhìn lại giống như có như không nhìn thấy đuôi rồng lửa phủ phục ở trên đường cái.

Người người đều ở trông mong ngóng chờ, tựa hồ đang đợi cái gì, lúc này không biết là ai kêu to, "Mau nhìn! Kiệu hoa Hàn vương gia đến đây!"

"Ở nơi nào? Ở nơi nào?"

Khúc nhạc vui mừng càng ngày càng gần, mọi người đều nhìn về phía phương hướng âm thanh, trên đường cái lập tức trở nên lặng ngắt như tờ.

Rất nhanh, đỉnh đầu mười sáu người nâng kiệu hoa náo nhiệt xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, mọi người trong lòng một trận thổn thức, trong nội tâm nghĩ tới Hàn vương gia hắn là rất hài lòng với việc hôn sự này sớm như vậy đã mang theo đỉnh đầu mười sáu người nâng kiệu hoa tới đón dâu.

Mọi người còn ở trong lòng mơ tưởng viễn vông, nhưng đến khi bọn họ thấy rõ phía trước kiệu hoa một người cười nhạt thất tuần mã màu trắng, trên mặt người người lập tức lộ ra sắc mặt kinh ngạc.

Lam tướng phủ thiên linh các

Kiều Ninh ngồi dưới đất, nhìn bóng đêm mờ lung cách đó không xa là hành lang gấp khúc hạ đình đài hiên đài cửu khúc, cảm thụ được trận trận gió mát trận trận hương hoa, thật lâu chưa có lấy lại tinh thần.

"Tiểu thư, tiểu thư?" Nha đầu Thu Diệp quỳ một gối xuống ở bên cạnh Kiều Ninh, khẽ gọi hai tiếng, đôi mắt gât gạo nhìn chăm chăm tiểu thư nhà mình và mặt không có một tia gợn sóng.

Thu Diệp nghĩ không ra, tiểu thư nhà mình chỉ vấp ngã, ngồi trên mặt đất, trên mặt của nàng làm sao xuất hiện vẻ mặt làm cho nàng xa lạ như thế?

Kiều Ninh nhẹ nhàng chớp mắt một cái, nếu ông trời lại cho nàng một đời, mặc kệ ở nơi nào, nàng đều muốn hào hào sống sót!

Kiều Ninh từ từ quay đầu nhìn về phía nha đầu bên cạnh, đôi môi hé mở, "Người vừa mới nói cái gì? Lặp lại lần nữa."

Giọng nói khẽ mang theo một tia khàn khàn, lại cực kỳ dễ nghe, Trong lòng Kiều Ninh ngoài bình tĩnh lại là thở dài, ông trời thế nhưng lại cho nàng một giọng nói dễ nghe như vậy.

Nghe giọng nói của tiểu thư nhà mình, Thu Diệp tựa hồ cảm nhận được một tia khác thường, nhưng nàng không kịp nghĩ nhiều, chặn lại nói: "Bẩm tiểu thư, kiệu hoa Hàn vương gia đã mau tới rồi, tiểu thư ngài còn chưa đi từ đường dâng hương liệt tồ liệt tông, còn chưa đi dập đầu lão gia, nô tỳ sợ ngài nếu là làm trễ nãi giờ lành, Hàn vương gia cùng lão gia sẽ trách tội ngài, liền thúc giục ngài."

Thu Diệp mặc dù không có nói lại nguyên lời trước nàng, nhưng nàng đem lời nói cùng ý tứ vì sao thúc giục Kiều Ninh đều cùng Kiều Ninh nói một lần, làm cho hai mắt Kiều Ninh không khỏi nhìn thêm nàng .

Kiều Ninh không có lên tiếng, mà là tinh tế thưởng thức lời nói cùng ý tứ của Thu Diệp, ý của nàng (Thu Diệp) nói là muốn nàng gả cho cái gì Hàn vương gia?

Nói giỡn! Làm nàng gả cho một nam nhân cổ đại? Làm cho nàng cùng một nam nhân xa lạ cùng chăn cùng gối? Tuyệt đối không thể!

"Nhị tiểu thư, mau dậy đi, nếu làm trễ nải giờ lành, ta đảm đương không nổi nha."

Kiều Ninh giương mắt thuận theo âm thanh nhìn lên, chỉ thấy bộ dáng người phụ nữ hi môi (ta k hiểu từ hi môi này, thông cảm cho trình độ có hạn của ta hixhix:) , vẻ mặt lo lắng nhìn mình.

Kiều Ninh vẫn không lên tiếng, từ từ đứng lên, Thu Diệp thấy thế, vội vàng đỡ cánh tay Kiều Ninh.

Kiều Ninh thấy thân thể này không hề vô lực giống với lúc nàng mới vừa ngồi dậy như vậy, trong nội tâm vui mừng, không để ý đến Thu Diệp cùng hi môi, nhìn xung quanh bốn phía một cái, liền nhắc chân theo phương hướng vài gian sương phòng cách đó không xa đi đến.

"Tiểu thư, ngài là muốn đi đâu bên trong?" Thu Diệp vội vàng đuổi theo.

"Nhị tiểu thư, ngài đây là muốn đi đâu nha? Thật là muốn chết ta !" Hi môi gấp đến độ giậm thẳng chân.

----->

Lời tác giả: Đã hạc tân văn*, thân ái nhóm bảo bối, trước hết thích thu hắc.

[*Đã hạc tân văn: Bài mới rảnh rồi]

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Xuất Giá (Nhị) Đại Phiền Toái

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

"Tiểu thư, ngài đây là muốn trở về phòng sao?" Thu Diệp đỡ cánh tay Kiều Ninh, nhìn theo phương hướng Kiều Ninh bước chân, trong nội tâm đã đoán được vài phần, "Tiểu thư, ngài muốn đi vương phủ gì đó ngày hôm qua cũng đã sửa sang lại toàn bộ thỏa đáng, ngài đây là..."

Thu Diệp lòng tràn đầy nghi hoặc, nàng nghĩ không ra, tiểu thư nhà mình sau khi vấp ngã, như thế nào liền cho nàng một loại cảm giác xa lạ? Hơn nữa tiểu thư chẳng những không vội đi từ đường, ngược lại trở về phòng, nàng muốn làm cái gì? Thu Diệp trong đầu chợt lóe qua một đồng nghi vấn, nhưng tiểu thư không nói, nàng cũng chỉ có thể đi theo chân tiểu thư nhà mình.

"Đây là phòng của ta?" Kiều Ninh dừng bước trước cửa phòng ở một gian sương lộ ra ánh sáng, quay đầu nhìn về phía bên Thu Diệp.

"A?" Trong đôi mắt to tròn trịa của Thu Diệp khó nén sắc kinh ngạc, chuyện gì xảy ra? Tiểu thư không biết gian phòng này là của nàng? Tiểu thư té một cái đem đầu rớt bê? Xong rồi!

Kiều Ninh nhẹ nhàng nhìn lướt qua Thu Diệp, không đợi nàng trả lời, liền đưa tay đẩy cửa phòng ra, nhắc chân bước đi vào.

Nền đỏ thượng hạng lóng lánh ánh sáng, bàn tròn được làm từ gỗ tử đàn tốt, trên giường êm da bạch hồ tơ vàng, bình phong khắc ngọc tri âm tri kỷ, vòng qua bình phong, khoảng chừng 6 thước là chạm trổ lớn, màn trướng màu hồng phấn, bàn trang điểm tinh xảo, tủ quần áo khảm giấy mạ vàng, gia cụ từng cái hiện lên vào đầy mắt Kiều Ninh.

Kiều Ninh nhìn quanh một vòng, không cần Thu Diệp nói cho nàng biết, nàng cũng nhìn ra được gian phòng kia là gian phòng của thân thể này, từ cách xem bài trí gian phòng kia đến, gia đình này tất nhiên là không phú cũng quý.

Kiều Ninh đến ghé ngồi tròn trước bàn trang điểm ngồi xuống, Thu Diệp cuối cùng cũng hồi phục tinh thần, bước nhanh đi tới bên cạnh Kiều Ninh.

"Tiểu thư, ngài làm sao vậy?" Thu Diệp yếu ớt hỏi một câu, nàng rất muốn hỏi tiểu thư nhà mình không phải là rớt bê đầu chứ, nhưng loại phương pháp hỏi này tựa hồ quá trực tiếp, huống chi nàng cũng không thể hoàn toàn khẳng định, còn cần tổng kết một chút mới hảo.

Kiều Ninh không để ý đến Thu Diệp, lại xác thực mà nói, Kiều Ninh căn bản cũng không nghe Thu Diệp đang hỏi cái gì, lúc này, Kiều Ninh nhìn xem chính mình trong kính đồng, đôi mi thanh tú càng nhũn thật chặt.

Màu vàng kim của mũ phượng làn mi rũ như xa cách, con mắt như ngôi sao, mũi ngọc đôi môi tinh xảo, hương bồi ngọc triện*, mỹ nhân tuyệt sắc!

[*Hương bồi ngọc triện: câu nói dùng để chỉ người con gái có dung nhan đẹp, khuynh quốc khuynh thành]

Ở thời điểm kiếp trước, Kiều Ninh cũng được cho là một mỹ nữ, nhưng lúc này nhìn xem dung mạo của mình, Kiều Ninh mới biết được "quốc sắc thiên hương" đến cùng là một loại mỹ mạo như thế nào, tự hồ chỉ có bốn chữ "trung động lòng người" mới đủ để lấy hình dung người trong kính.

Lòng thích cái đẹp mọi người đều có, Kiều Ninh tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng nhìn xem khuôn mặt này trong kính, Kiều Ninh cảm thấy không phải là mừng rỡ như điên, mà là mơ hồ nhận thấy nó có thể sẽ mang đến cho mình phiền toái lớn! Kiều Ninh biết rõ, ở cổ đại, về căn bản nữ nhân không có địa vị gì, nữ nhân quá xinh đẹp sẽ trở thành thứ để các nam nhân tranh giành nhau, lấy đối tượng, trừ phi nữ nhân này vô cùng cường đại, hoặc là có một nam nhân vô cùng cường đại bảo vệ nàng.

Nhìn xem khuôn mặt như vậy, Kiều Ninh nhanh chóng hủy bỏ kế hoạch đào hôn chính mình vừa mới nghĩ ra, nàng cũng không muốn vì đào hôn ngược lại còn bị một đám lang* theo dõi, được quá không bù nổi mất.

[*Đám lang: lang nghĩa là sói, câu ẩn dụ của tỷ là chỉ người mê sắc đẹp có ý định xấu muốn chiếm giữ làm của riêng]

Kiều Ninh âm thầm suy tư, tình hình trước mắt, nàng trước tiên muốn biết rõ ràng tin tức cơ bản về thân thể này sau đó dự định từ từ mới được, nghĩ tới đây, Kiều Ninh nhìn về phía Thu Diệp bên cạnh, hỏi: "Ta có phải vừa mới ngã xuống trong sân hay không?"

"Là." Thu Diệp đuổi theo vội vàng gật đầu, trong nội tâm lại kêu to, xong rồi, tiểu thư thật sự là đem đầu rớt bể! Nhưng không đúng nha, thời điểm tiểu thư sảy chân, hình như không có đụng đến đầu nha, Thu Diệp lại bắt đầu nghi ngờ.

"Ta vấp ngã, đem sự tình trước kia đều đã quên, người đem những gì người biết đều nói với ta lại một lần." Kiều Ninh đương nhiên nhìn ra Thu Diệp đang nghi hoặc, nhưng loại chuyện tình xuyên không này không thể tưởng tượng nổi tựa hồ cũng lấy có mất trí nhớ đến.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Xuất Giá (Tam) Người Ở Đây Mè Nheo Cái Gì?

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Cứ việc lòng Thu Diệp còn nghi hoặc, nhưng nàng vẫn đem tin tức cơ bản nàng biết liên quan tới tiểu thư nhà mình đều cùng Kiều Ninh nói một lần, bởi vậy Kiều Ninh liền hiểu rõ được vị trí hoàn cảnh cơ bản nhất của mình.

Nguyên lai, nàng ở chỗ này là triều đại Đông Sở cảnh tiền để hai năm, thân thể của nàng họ Lam tên Linh, là nữ nhi của đương triều hữu thừa tướng Lam Trí Thân, năm nay mười sáu, bên người nàng cái nha đầu này gọi là Thu Diệp, đi theo nàng hơn nửa năm.

Lam Trí Thân có một con trai trưởng, hai cái đích nữ, một cái thứ nữ, mẫu thân của Lam Linh là vợ chính của Lam Trí Thân, nhưng ba năm trước đây đã qua đời, vợ chính sau khi qua đời, Lam Trí Thân liền đem Ôn Nương ban đầu là di nương giúp đỡ, bây giờ Ôn Nương liền trở thành thừa tướng phu nhân.

Ôn Nương có một con trai một nữ nhi, con trai họ Lam tên Ngọc, nhậm chức ở Hàn lâm viện, tuổi so với Lam Linh trên ba tuổi, nữ nhi họ Lam tên Hân Nhi, là tần hoàng hậu trong cung, so với Lam Linh nhỏ hơn mấy tháng, thời điểm ở trong phủ là tam tiểu thư.

Đại tiểu thư Lam tướng phủ là thứ xuất, họ Lam tên Kim Châu, mẫu thân kia sớm đã qua đời, tuổi so với Lam Linh trên hai tháng.

Lam Linh còn có một cái cô cô, cũng chính là muội muội Lam Trí Thân, họ Lam tên Xảo Phượng, là đương kim thái hậu, nhưng tần hoàng đế Yến Minh Hiền thật không phải sinh Lam Xảo Phượng sinh, chỉ là mang danh nghĩa giáo dưỡng của Lam Xảo Phượng, Yến Minh Hiền sau khi lên ngôi, liền phong Lam Xảo Phượng làm thái hậu.

Lam Linh phải gả cho Hàn vương gia là đệ đệ Yến Minh Hiền cùng cha khác mẹ, họ Yến, tên Kinh Hàn, năm nay hai mươi tuổi, lúc mười lăm tuổi bởi vì chiến công trác tuyệt* liền được ngoại lệ phong làm Hàn vương.

[*Chiến công trác tuyệt: lập công lớn]

Biết tin tức cơ bản của thân thể này, Kiều Ninh suy tư một lát, nhìn về phía Thu Diệp tiếp tục hỏi: "Thu Diệp, ta cùng Hàn vương gia việc hôn sự này là do ai làm chủ?" Kiều Ninh từ Lam tướng phủ cùng hoàng gia mối quan hệ phức tạp rắc rối này, mơ hồ cảm thấy vụ hôn sự của thân thể bản tôn cùng Hàn vương này chỉ sợ không phải xem đơn giản ngoài mặt như vậy.

"Là hoàng thượng hạ chỉ ban hôn." Thu Diệp thành thật trả lời.

Hoàng thượng đem tỷ tỷ hoàng hậu mình ban thưởng cho đệ đệ của mình, thân càng thêm thân? Kiều Ninh bày tỏ hoài nghi sâu sắc.

Ở nhà đế vương, cũng không có cái gì đáng nói là thân tình, Lam Trí Thân thân là thừa tướng, đứng đầu đủ loại quan lại, quyền cao chức trọng, lại là hoàng thân quốc thích, thiếu niên Yên Kinh Hàn phong vương, quyền khuynh triều đình, hai phủ liền nói đám hỏi này, Yên Minh Hiến không sợ hấn uy hiếp được vương quyền? Hấn không những không ngăn cản, còn tự mình tứ hôn, trong hồ lô hấn bán thuốc gì?

"Tiểu thư, ngài đang suy nghĩ gì? Có chuyện gì không thích hợp sao?" Thu Diệp càng ngày càng không hiểu được tiểu thư trước mắt, nàng không hiểu tiểu thư chỉ là mất trí nhớ, như thế nào liền trở nên hoàn toàn khác nhau cùng trước kia rồi?

Trước kia tiểu thư lúc nào cũng cúi đầu rũ lông mi, rất ít nói chuyện, hơn nữa tiếng nói nhỏ nhất, mà hiện thời tiểu thư, mặc dù dung mạo vẫn như cũ, thanh âm vẫn như cũ, nhưng trong mắt của nàng lóe lên ánh sáng lung linh, thông dong cơ trí, thanh âm lại dễ nghe được giống như âm thanh của tự nhiên, đây là điều Thu Diệp chưa từng gặp qua.

"Không có gì." Kiều Ninh cười nhạt một tiếng, thuận miệng nói: "Ta chỉ là muốn đem những điều này nhớ kỹ, miễn cho về sau phạm sai lầm."

"Oh." Thu Diệp đáp một tiếng, quay đầu nhìn cửa sổ phía ngoài, thấy lúc này trời đã dần dần sáng lên, lập tức liền nóng nẩy, "Tiểu thư, chúng ta nhanh đi từ đường đi, tiếp tục trì hoãn nữa, chỉ sợ thật trễ giờ lạnh."

Kiều Ninh vừa nghe, vừa định tìm lấy cớ kéo dài thời gian, lúc này bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, theo tiếng bước chân đến gần, một đạo âm thanh quát lớn vang lên theo, "Linh nhi, người ở trong phòng mè neho cái gì?!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Xuất Giá (Tứ) Giật Một Lần Ngàn Lần Phóng Túng

[Xuất giá (tứ) nhất thạch giật mình ngàn tầng phóng túng]

Coveter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Kiều Ninh mơ hồ nghe thanh âm mang theo tức giận quát lớn, nàng đương nhiên nghe được này âm thanh này quát lớn đối với thân thể nàng, nhưng hôm nay là ngày đại hôn của nàng, ở ngày đại hôn còn bị quát lớn như thế? Xem đến thân thể bản tôn này không hề nhìn giống dạng cuộc sống ngoài mặt trải qua sống an nhàn sung sướng.

"Tiểu thư, lão gia đến đây!" Thu Diệp nghe được tiếng của Lam thừa tướng Lam Trí Thân, gấp hơn , Chương lão gia đối tiểu thư sẽ không có sắc mặt tốt, hiện thời tiểu thư lại trì hoãn canh giờ, lại từng mất trí nhớ, lão gia nếu là biết, còn không biết khiển trách tiểu thư như thế nào đâu? Thu Diệp lo lắng không thôi.

"Ta biết rồi." Kiều Ninh cười nhạt một tiếng, bình tới tướng đỡ, nước tới đất chặn, nàng nếu đã chiếm thân thể người ta, nàng sau này sẽ là nhị tiểu thư Lam tướng phủ Lam Linh, nàng muốn nhìn một chút người phụ thân này ở ngày đại hôn như thế nào lại khiển trách nữ nhi của hấn.

Thấy tiểu thư nhà mình nói như thế, Thu Diệp sinh sinh đem lo lắng nuốt trở về, nàng lúc này mới nhớ tới tiểu thư hiện thời cùng trước kia không giống nhau, nhưng nghĩ tới đây, trong mắt Thu Diệp lại lóe qua thoáng cái thần sắc lo lắng, lập tức quay đầu nhìn về phía phương hướng cửa phòng, không có lên tiếng nữa.

Rất nhanh, cửa phòng bị sức đẩy một chút ra, một đám người vào gian phòng, trực tiếp vòng qua bình phong, đi vào trước Lam Linh.

Lúc này, Lam Linh như cũ vẫn ngồi ở ghế ngồi nhỏ tròn, nhưng đã xoay người, nhìn về nhóm người phía đi vào trước mặt nàng này, Thu Diệp vội vàng phúc phúc thân.

Cầm đầu là nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi, cầm y hoa phục, vẻ mặt vẻ không vui, Lam Linh không cần đoán cũng biết, hấn nhất định chính là phụ thân của nàng Lam Trí Thân.

Lam Trí Thân bên tay trái là người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, thướt tha thùy mị, đoan trang hiền lương, bên phải là thừa tướng phu nhân hiện đang đảm nhiệm Ôn Nương.

Bên tay phải Lam Trí Thân là nữ tử trẻ tuổi đứng nhất danh, hồng phấn la quần, châu vòng ngọc bội, hé ra trên mặt coi như xinh đẹp tựa hồ còn mang theo cái nhìn thoáng qua có chút hả hê vui vẻ, một đôi mắt nhìn chăm chăm về phía Lam Linh trong mắt lại mang theo cảm giác hâm mộ cùng ghen ghét mãnh liệt, Lam Linh biết rõ nàng là thứ xuất tỷ tỷ Lam Kim Châu.

Ba người sau lưng đi theo là vài tên bà tử nhà đầu, tên hi mỗi kia cũng ở trong đó, lúc nàng chạm phải ánh mắt của Lam Linh quét về phía nàng, ánh mắt không khỏi trốn tránh lóe lên một cái, hiển nhiên Lam Trí Thân đích thân đến sân nhỏ Lam Linh cùng hi mỗi này không thoát được quan hệ.

Lam Linh không có đứng lên, cũng không nói gì, ánh mắt quét một lần trong đám người tiến vào này, sau đó liền dừng ở trên người Lam Trí Thân.

Lam Trí Thân cũng không lập tức mở miệng, nhìn về phía Lam Linh ánh mắt mang theo tia tìm tòi nghiên cứu, nữ nhi này trời sinh tính nhất gan, nhìn thấy hân cho tới bây giờ đều là biết vâng lời, nàng chưa từng dám cùng bản thân hân đối mặt như thế? Lam Trí Thân trong nội tâm đột nhiên lộ bộ một tý, thầm kêu không tốt!

Lam Trí Thân mới vừa muốn mở miệng, không nghĩ Lam Kim Châu bên cạnh vượt lên trước một bước, "Muội muội bị phong thành Hàn vương phi, lá gan cũng lớn, thấy phụ thân mẫu thân thế nhưng cũng không hành lễ? Không phải muội muội cảm thấy phụ thân mẫu thân phải hưởng người hành lễ?"

Trong lòng Lam Kim Châu mang theo ý mỉa mai rõ ràng, mơ hồ còn mang theo một cổ hương vị ê ẩm, Lam Linh cười nhạt một tiếng, xem tới đây Lam Kim Châu chỉ sợ là người ái mộ của Yến Kinh Hàn nha, không có gả cho Yến Kinh Hàn, lại chạy đến đây trút giận nàng này, nàng thật đúng là tìm đúng nơi rồi!

"Nghe Thu Diệp miêu tả, người phải là tỷ tỷ của ta?" Lam Linh chậm rãi đứng lên, vẫn như cũ cười nhẹ, "Tỷ tỷ nói không gì khác về vấn đề lễ nghi, bất quá, ta vừa mới vấp ngã ở trong viện, đem chuyện trước kia đều đã quên, về phần lễ nghi sao, tự nhiên cũng đều đã quên."

Lam Linh nhẹ nhàng lập tức một phen nhắc lên ngàn tảng phóng túng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Xuất Giá (Ngũ) Vả Miệng Cho Ta

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Lam Linh làm một phen khiến cho không khí trong phòng lập tức trở nên an tĩnh quý dị, Ôn Nương quay đầu nhìn về phía bên cạnh Lam Trí Thân, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một đạo sắc quang, mà trong nội tâm Lam Trí Thân kia dự cảm xấu càng mãnh liệt, một đôi mắt mang theo tia xem xét cùng mơ hồ tức giận thẳng tắp rơi vào trên mặt Lam Linh, ở lúc mấu chốt này, hân nhất quyết không cho phép ra sai lầm gì!

"Người nói cái gì?" Lam Trí Thân cuối cùng mở miệng, nhưng thanh âm trước là bầu trời bao la bình thường sau lại như giông bão sắp tới, âm trầm đến dọa người, vài tên nhà đầu phía sau hân không khỏi rụt rụt đầu.

Lam Linh đương nhiên cảm nhận được tình hình trước mắt tựa hồ là gió thổi bão giông tố sắp đến, nhưng khóe miệng Lam Linh chỉ cười nhẹ không giảm bớt một phần, nhìn về phía ánh mắt Lam Trí Thân lại không có chút tránh né mảy may, thanh âm vẫn như cũ thanh thúy dễ nghe, như châu rơi khay ngọc, chim hoàng oanh giương hống, "Ta nói ta đem chuyện trước kia đều đã quên, có thể là mất trí nhớ."

Mất trí nhớ! Hai chữ này giống như ma ám đồng dạng thẳng tắp chui vào tai Lam Trí Thân, tâm huyết bọn họ mất nhiều như vậy, tại thời điểm mấu chốt đây, mắt thấy kế hoạch của bọn họ sẽ bước về trước một bước dài, nàng thế nhưng nói nàng mất trí nhớ, vậy cái chút ít tâm huyết của bọn họ kia chẳng phải là toàn bộ uổng phí? Không! Hân quyết không cho phép!

Lam Trí Thân tâm đề ép tức giận trong lòng, cũng không lập tức mở miệng, mà nhìn cặp mắt Lam Linh lóe ra ánh sáng lung linh cắt nước thu, trong nội tâm đột nhiên chợt lóe lên một ý niệm, nữ nhi này là hân nhìn nàng lớn lên, nàng mặc dù không đòi hân làm gì vui vẻ, nhưng nàng là dạng gì tính tình nào, hân vẫn biết, nàng trời sinh tính tình nhất gan nhu nhược, không dám nói chuyện lớn tiếng, mà trước mắt nàng nơi nào có bộ dáng nửa điểm nhất gan nhu nhược? Một người có tính tình như thế chẳng lẽ sẽ vì bị mất trí nhớ mà thay đổi sao?

Lam Trí Thân suy tư, trong nội tâm không khỏi hiện lên suy đoán to gan, nữ nhi của hân có thể hay không bị Yến Kinh Hàn đánh tráo? Nếu thật sự là như thế, như vậy Yến Kinh Hàn không cưới con gái của mình, lại có thể bị cản ngược lại một cái, làm cho Hoàng Thượng trị chính mình tội khi quân, hân ngồi thu ngư ông thụ lợi, Lam Trí Thân càng nghĩ càng tính có khả năng này.

Thấy cha của mình không nói lời gì, Lam Kim Châu ở một bên lại không kháng cự những ý nghĩ hưng phấn kỳ quái trong nội tâm, vội vã mở miệng nói: "Muội muội chớ không phải là tê một cái thành ngọc tử? Đây làm như thế nào cho phải? Hàn vương điện hạ phong thái xuất chúng, chỉ sợ hân không muốn cưới một kẻ ngu lam vương phi của hân." Lam Kim Châu nói xong không quên nhìn nhìn Lam Trí Thân, chỉ thiếu chút nữa tự tin nói ra lời nói thay mình vào đó.

Nghe lời nói Lam Kim Châu, khóe miệng Lam Linh vui vẻ tựa hồ sâu hơn một phần, cái tỷ tỷ này chỉ sợ muốn gả cho Yến Kinh Hàn muốn điên rồi đi? Từ nàng vấp ngã đến miệng của nàng nàng liền biến thành ngốc tử, nàng thật là đủ ngốc !

Thấy tiểu thư nhà mình bị Lam Kim Châu nói thành ngốc tử, Thu Diệp một bên không vui, nói "Đại tiểu thư, ngài như thế nào có thể nói tiểu thư như vậy? Tiểu thư chỉ là bị mất trí nhớ, một chút cũng không ngốc, nô tỳ tin tưởng lão gia phu nhân nhất định cũng có thể nhìn ra được."

Lam Kim Châu vốn là đang cùng những ý nghĩ kỳ quái trong lòng làm mộng đẹp, không nghĩ trước mặt mọi người lại bị một nha đầu phản bác, lập tức sinh lòng tức giận, "Nha đầu bỉ ổi! Bốn tiểu thư nói chuyện cũng đến phiên ngươi tới chen miệng vào? ! Ngươi đâu! Đến và miệng cho ta!"

Một bà tử sau lưng Lam Kim Châu nghe vậy nhanh chóng đi vào trước mặt Thu Diệp, vừa mới đưa tay ra, lại nghe đến thanh âm của Lam Linh dễ nghe kèm cảm giác nhẹ nhàng mát mẻ vang lên, "Vị muội muội này, ngươi cần phải biết, ở trong phòng của ta, ở ngày ta đại hôn, đánh nha đầu của ta, tay của ngươi còn có thể hay không dài trên thân của ngươi? !"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Xuất Giá (Lục) Cả Người Cũng Không Thương Lượng

Coverter:tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Bị Lam Linh vừa nói như vậy, Lỗ muội muội đang muốn đánh Thu Diệp lập tức dừng tay lại, trong nội tâm sinh ra một chút sợ hãi.

Lỗ muội muội này là vú nuôi Lam Kim Châu, lại là lão muội tử tâm phúc của Lam Kim Châu, từ trước đến nay Lam Kim Châu làm cho nàng làm cái gì, nàng cũng sẽ không có nửa điểm do dự, nhưng lúc này Lỗ muội muội lại lộ vẻ do dự, nhị tiểu thư tựa hồ cùng trước kia không giống nhau, nàng thấy ánh mắt về phía mình mang theo sự tàn khốc chưa bao giờ có, Lỗ muội muội mơ hồ cảm thấy nàng nếu thật sự đánh, tay của nàng thật sự có khả năng liền không phải là của nàng.

Tay Lỗ muội muội ngừng ở giữa không trung, nhìn về phía Lam Kim Châu, trong ánh mắt mang theo hỏi thăm, Lam Kim Châu trong nội tâm mắng câu không dùng được, hướng về Lỗ muội muội nháy mắt, Lỗ muội muội nhanh chóng thối lui sau lưng Lam Kim Châu.

"Phụ thân, lời nói muội muội vừa mới quá dọa người, nàng trước kia khi nào đã nói qua những lời dọa người như vậy?" Lam Kim Châu đương nhiên cũng phát hiện Lam Linh khác thường, trong đầu linh quang chợt lóe, làm nên văn chương, "Phụ thân, lấy nữ nhi xem, còn thỉnh lưu thái y đến xem cho muội muội một chút đi, muội muội nếu thật sự rút bễ đầu, cứ theo lời nói như vậy gả cho Hàn vương điện hạ, sau này Hàn vương điện hạ nếu biết rồi, chỉ sợ sẽ trách tội phụ thân ngài."

Lời nói của Lam Kim Châu một mặt nói Lam Linh đầu xảy ra vấn đề, về phương diện khác lại là đánh khẩu hiệu vì Lam Tri Thân suy nghĩ, kì thực không gì khác chỉ là không muốn Lam Linh gả cho Yến Kinh Hàn mà thôi, loại người này giấu đầu hở đuôi, trên thực tế người ở chỗ này lòng dạ đều biết rõ.

Lam Kim Châu ái mộ Yến Kinh Hàn trong phủ, thậm chí ở toàn bộ kinh thành sớm không phải là bí mật gì, hai năm trước, Lam Kim Châu đối với Yến Kinh Hàn yêu thương nhưng nhớ, bị ông tay áo Yến Kinh Hàn vung vào hồ, kém một chút đi đời nhà ma, chuyện này lúc đó oanh động toàn bộ kinh thành, mặc dù quá khứ đã hai năm, nhưng Lam Kim Châu vẫn như xưa cuồng dại không hối hận, một lòng liền muốn gả cho Yến Kinh Hàn, nhưng nàng không nghĩ tới, Hoàng thượng thế nhưng hạ chỉ làm cho Lam Linh gả cho Yến Kinh Hàn, điều này có thể làm cho nàng không oán hận?

Lam Kim Châu không đợi đến khi cha mình mở miệng, lại nghe được âm thanh của Lam Linh mang theo nụ cười, "Tỷ tỷ, người một nhà cần gì che giấu? Ngươi muốn gả cho Hàn vương điện hạ, ngươi cứ việc nói thẳng là tốt lắm, muội muội tự nhiên sẽ thành toàn cho tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ lại không phải nói đầu của ta có vấn đề, thiệt người lợi mình, muội muội ta nếu tức giận, chỉ sợ cũng không muốn thành toàn tỷ tỷ."

Lam Linh nói một phen làm cho Lam Kim Châu mặt lúc đỏ lúc trắng, tâm càng giống như ngồi trên xe cáp treo, vừa mới vọt tới tận trời, nhưng trong chớp mắt lại rơi xuống đất ngay.

Lam Kim Châu đương nhiên biết rõ nàng thích Yến Kinh Hàn chuyện là ai cũng biết, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều biết rõ, chưa từng có người nào dám ở trước mặt mọi người nói ra trước mặt nàng, mà Lam Linh không hề cố kỵ như thế một phen làm cho Lam Kim Châu cảm thấy nàng đây đang nhục nhã mình! Lam Kim Châu lập tức thẹn quá hoá giận!

"Lam Linh, ta khi nào thì đã nói ta muốn gả cho Hàn vương điện hạ rồi? Ngươi không cần ngậm máu phun người!" Lam Kim Châu nổi giận dùng dưng chết không thừa nhận.

"Không nghĩ nha, đó là muội muội ta hiểu lầm." Đối với khuôn mặt tức giận Lam Kim Châu, Lam Linh vẫn cười nhẹ như cũ, "Vốn định bởi vì ta mất trí

nhớ, chỉ sợ không nên gả được Hàn vương điện hạ, muốn đi cầu xin Hoàng thượng ân chuẩn, cho người gả cho Hàn vương điện hạ, thành toàn lòng ái mộ của tỷ tỷ đối Hàn vương điện hạ, không nghĩ là ta hiểu lầm, bất quá lại may mắn tỷ tỷ bây giờ mới nói ra, miễn cho muội muội ta làm thành sai lầm lớn, một tay thúc đẩy làm đôi vợ chồng bất hoà."

Nghe Lam Linh nói những lời này, Lam Kim Châu thiếu chút nữa hộc máu, nàng mới vừa nói gì đó? Nàng muốn gả cho Yến Kinh Hàn nha, bây giờ nàng hỏi hận vẫn còn kịp sao?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Xuất Giá (Thất) Ngu Không Ai Bằng

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Ôn Nương nhìn lướt qua sắc mặt hối hận rõ ràng trên mặt của Lam Kim Châu, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, ngu xuẩn! Đầu óc nàng như vậy, bị người bán còn giúp người ta kiếm tiền.

Ôn Nương đối Lam Kim Châu tràn đầy kinh thường, nhưng trước mắt Lam Linh lại không thể không làm cho nàng một lần nữa đứng lên xem kỹ càng, nha đầu kia cùng lúc trước trở nên hoàn toàn khác nhau, trước kia, Ôn Nương biết là Lam Linh chỉ có một gương mặt hại nước hại dân thôi, nhưng bây giờ, nhìn lại xem Lam Linh một thân mỹ phụ vong vai quàng khăn, trong đầu Ôn Nương chợt lóe lên bốn chữ "hào hoa phong nhã tuyệt thế", nghĩ đến bốn chữ này, trong nội tâm Ôn Nương đột nhiên chấn động!

"Hào hoa phong nhã tuyệt thế" nguyên lai chỉ dùng trên người hoàng hậu Lam Hân Nhi, mà hiện thời nàng lại từ trên người Lam Linh nhìn ra bốn chữ này, trong nội tâm Ôn Nương lập tức lặng lẽ sinh ra một loại cảm giác nguy hiểm.

Trong chuyện này đến cùng xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ... Ôn Nương trong nháy mắt nhìn về phía Lam Trí Thân bên cạnh, nhìn thần sắc Lam Trí Thân, Ôn Nương biết rõ, nàng nghĩ đến, Lam Trí Thân cũng đã nghĩ tới.

"Phụ thân..." Lam Kim Châu nhìn về phía Lam Trí Thân yếu ớt gọi một tiếng, lửa giận trong lòng đã bị Lam Linh tưới tắt một nửa, đầu óc tựa hồ cũng đã thanh tỉnh một chút, nàng biết rõ phụ thân của nàng mới chủ cột gia đình, hôn sự của Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn đến cùng như thế nào, đều là phụ thân của nàng đến định đoạt, yêu cầu đó cũng là cha nàng đi cầu Hoàng thượng.

Nhìn thấy thần sắc Lam Kim Châu lại vội vàng lại có chút khiếp đảm, trong nội tâm Lam Linh cười nhạt, nàng mới vừa rồi chỉ là cố ý nói nàng chút mà thôi, nàng kia lại tưởng thật, bất quá như vậy cũng tốt, nếu thật sự nàng kia có thể thay thế mình gả cho Yến Kinh Hàn xác thực cũng tự mình giải quyết một vấn đề phiền toái khó giải quyết.

"Câm miệng!" Lam Trí Thân hung hăng trừng về phía Lam Kim Châu, hừ như thế nào lại sinh một cái nữ nhi ngu xuẩn như vậy? Ngu không ai bằng!

Lam Kim Châu mím mím môi, không dám lên tiếng nữa, mặt đầy oán hận nhìn về phía Lam Linh, nếu không phải nàng, nàng cũng sẽ không bị cha khiển trách!

Lam Linh lãnh lạnh quét Lam Kim Châu một cái, chính mình ngu xuẩn còn giận lây người khác, thật là ngu bất trị được *!

[*Ngu bất trị được: ngu không trị được]

"Linh nhi, đem ống tay áo tay trái của người cuộn lên một chút, làm cho vị phụ xem cổ tay trái của người." Lam Trí Thân hồi phục lại tâm tình, theo ý hân, hiện tại quan trọng nhất hân muốn biết rõ ràng người trước mắt nàng đến cùng phải hay không là nữ nhi của hân!

"Phụ thân, nữ nhi không hiểu ý của ngài." Thanh âm Lam Linh hơi trầm xuống, trong nội tâm nổi lên tiếng cười lạnh, người phụ thân này là muốn kiểm tra chính mình nha, như nàng đoán được theo lời nói, trên cổ tay trái của nàng có cái bớt hay các loại dấu hiệu gì đó.

"Phụ thân bảo người xắn, người liền xắn lên, lấy ở đâu nói nhảm nhiều như vậy? !" Lam Kim Châu chẳng những không có ngã một lần khôn hơn một chút, ngược lại đem tức giận cùng khiển trách của Lam Trí Thân vung đến đầu Lam Linh.

"Lam Kim Châu, xem không để cho người chút dạy dỗ, người không biết cái gì là đau!" Trong lời nói Lam Linh đã mang theo hơi lạnh rùng mình, Lam Kim Châu không khỏi run lên, Lam Linh nói tiếp: "Ta là đích, người là thứ, hơn nữa ta còn là Hàn vương phi mà Hoàng thượng ban chuẩn, người lại hét một lần tới hai lần, hét hai rồi tới ba vũ nhục quất lớn ta, con mắt lại không có lớn nhỏ, phụ thân, nếu bàn về gia pháp, nên xử trí như thế nào?" Lam Linh nói xong liền đem ánh mắt hướng về phía Lam Trí Thân.

"Phụ thân..." Lam Kim Châu tựa hồ đến lúc này mới biết sợ hãi, nhìn về phía Lam Trí Thân trong mắt mang theo thần sắc khẩn cầu rõ ràng.

Lam Trí Thân cũng không có nhìn Lam Kim Châu, mà là nhìn Lam Linh, trong nội tâm hắn càng khẳng định, người trước mắt không phải là nữ nhi của hắn, nàng là người của Yên Kinh Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Xuất Giá (Bát) Xem Một Chút Người Có Phải Là Nữ Nhi Của Ta Hay Không

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Lam Trí Thân đè ép tức giận trong lòng, nhìn về phía Lam Kim Châu, trầm giọng nói: "Người tự mình đi từ đường phạt quý, không có vi phụ cho phép, không được phép đứng lên!"

"Phụ thân..." Lam Kim Châu lập tức quát to lên, trên khuôn mặt nhỏ lại là mang theo sắc thái tràn đầy ủy khuất, nàng mặc dù là thứ xuất, nhưng cha nàng chưa từng có trách phạt nàng như vậy, hiện nay cha nàng thế nhưng lại nghe lời nói của tiện nha đầu này trước mặt mọi người làm cho nàng đi từ đường phạt quý, việc này làm cho Lam Kim Châu vừa thẹn vừa cău, ánh mắt nhìn về phía Lam Linh càng trở nên độc địa.

"Tỷ tỷ dùng ánh mắt ác độc như thế nhìn ta, chứ không phải là còn muốn tội thêm một bậc?" Lam Linh khẽ nhún mày, nhẹ nhàng quét Lam Kim Châu một cái, hết thấy vui buồn đều biểu hiện ở trên mặt, Lam Kim Châu này chỉ có thể coi là là một nhân vật nhỏ lên không được mặt bàn, mà cùng nàng so sánh, Ôn Nương vẫn không có mở miệng nhìn như đoan trang hiền lương chỉ sợ cũng không có đơn giản như vậy.

Nghề nghiệp kiếp trước làm cho Lam Linh đã sớm nhìn mặt mà nói chuyện luyện được lừa thuần thục, mặc dù chỉ là nhẹ nhàng vài lần, nhưng Lam Linh đã đối với mấy người trước mắt có một phán đoán cơ bản, Lam Trí Thân một đôi mắt thâm trầm mang đầy kẻ tính toán, Ôn Nương bên ngoài nhân nhật cười nhẹ bên trong lại ngầm nguy trang, Lam Kim Châu ương ngạnh thẳng thắn hiển thị rõ sự ngu xuẩn, còn có Lam Xảo Phụng Lam Ngọc cùng Lam Hân Nhi không có nhìn thấy, một vị thái hậu lại một hoàng hậu trong cung, chỉ sợ cũng không phải là nhân vật đơn giản gì, người một nhà như thế này làm cho Lam Linh cảm thấy vận khí của nàng không phải "Tốt" bình thường.

"Người không nên nói bậy, ánh mắt của ta như thế nào lại ác độc?" Khí thế Lam Kim Châu rõ ràng yếu đi, nàng đương nhiên sẽ không thừa nhận, nàng cũng không muốn đắc tội thêm một bậc.

"Đủ rồi! Còn không nhanh đi từ đường?" Lam Trí Thân không nghĩ sẽ trì hoãn thời gian việc nhỏ này, còn có chuyện trọng yếu hơn chờ hắn giải quyết.

"Phụ thân..."

"Tiểu thư, ngài không cần lại chọc lão gia tức giận, chúng ta đi thôi." Lỗ mụ mụ biết rõ Lam Kim Châu nếu không đi, kia cũng không phải là phạt quý đơn giản như vậy a, vội vàng kéo Lam Kim Châu hướng bên ngoài phòng đi đến.

Lam Kim Châu dậm chân, oán hận trừng mắt nhìn Lam Linh một cái, biết rõ cha nàng đã quyết tâm, nàng cầu xin cũng vô dụng, liền theo Lỗ mụ mụ đỡ Lam Linh ra gian phòng.

Thấy Lam Kim Châu đi, Lam Trí Thân nhìn Lam Linh trực tiếp ra lệnh: "Linh nhi, đem cổ tay trái người đưa ra, cho vi phụ nhìn một chút!"

"Phụ thân, ngài vì sao phải xem cổ tay trái của ta?" Lam Linh biết rõ còn cố hỏi, nàng còn muốn xem người phụ thân này như thế nào để trả lời nàng.

"Xem một chút người có phải là nữ nhi của ta hay không!" Trong nháy mắt ánh mắt Lam Trí Thân trở nên bén nhọn, mặc dù trong nội tâm đã khẳng định nàng không phải là nữ nhi của hắn, nhưng hắn vẫn muốn chính mình xác nhận một lần.

Lam Trí Thân nói xong nhẹ vỗ tay một cái, trong nháy mắt mười mấy tên hắc y nhân trên mặt đeo khăn đen chột tiến vào gian phòng Lam Linh, toàn bộ hơn mười con mắt không có nhiệt độ nhìn chằm chằm vào trên người Lam Linh.

"Phụ thân, ta nếu là con gái của người, người sẽ làm như thế nào, nếu ta không phải là con gái của người, người lại làm như thế nào?" Bị mười mấy tên hắc y nhân vây quanh, khí thế của Lam Linh tuyệt không thua gì Lam Trí Thân, thanh âm dễ nghe làm cho tất cả mọi người ở đây cảm nhận được cái loại cảm giác áp bách trước nay chưa từng có!

Thấy thế, Lam Trí Thân càng thêm khẳng định, người trước mắt hắn căn bản không thể là nữ nhi của hắn, nàng nhất định là người của Yên Kinh Hàn!

"Người nếu là nữ nhi của ta, vi phụ tự nhiên sẽ đưa người lên kiệu hoa, còn nếu người không phải nữ nhi của ta, kia chỉ có thể trách chủ từ người sai rồi!" Ý tứ Lam Trí Thân đã vô cùng rõ ràng, Lam Linh nếu như không phải là nữ nhi của hắn, hắn sẽ giết nàng tại chỗ!

Những lời này của Lam Trí Thân làm cho Lam Linh trong nháy mắt cảm thấy việc hôn sự nàng cùng Yến Kinh Hàn này chỉ sợ không thể không có huyền cơ!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Xuất Giá (Cứu) Làm Càn

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Trong phòng Lam Linh tràn đầy mùi sát khí rõ ràng, sau lưng Ôn Nương vãi tên nha đầu bà tử rút lại cổ cam như hến, mà Thu Diệp bên cạnh Lam Linh con mắt lại mang theo tia nghi hoặc, nàng liên tục phòng thủ một tác cũng không rời tiểu thư nhà mình, tiểu thư làm sao có thể bị đánh tráo ? Thu Diệp suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

Lam Linh trong lòng có chút buồn cười, nói nàng không phải nữ nhi của hắn cũng đúng, nàng là "Dạ Linh" ở hiện đại, tại sao có thể là một cái nữ nhi cô nhân? Nhưng thân thể của nàng lại là thân thể của nữ nhi hắn, Lam Trí Thân dù cho tính hết kế, chỉ sợ hắn cũng không thể nghĩ đến cái loại sự tình không thể tưởng tượng nổi.

Kết quả đối với Lam Linh mà nói là tự nhiên không hề thấp thòm, nhưng Lam Linh cảm thấy Lam Trí Thân trước mặt không khó cho nàng cơ hội giải quyết phiền toái, nàng đương nhiên à muốn nắm chắc thật tốt một chút.

Nghĩ tới đây, Lam Linh đột nhiên hơi cong môi một cái, nhìn về phía Lam Trí Thân nói: "Phụ thân, là ngài muốn thấy rõ ràng !" Lam Linh nói, duỗi ra tay trái, đem ống tay áo hướng lên trên vuốt vuốt, lộ ra cổ tay trắng nõn như ngọc, trên cổ tay buộc một sợi tơ màu đỏ, đôi mi thanh tú của Lam Linh nhẹ chau lại một tý, lập tức kéo ra nút buộc trên sợi tơ, sợi tơ chảy xuống, lập tức một cái bốt hình bướm bướm hoa hồng lớn cỡ ngón tay xuất hiện ở trước mắt mọi người.

Chỉ thấy cái bốt này cực kỳ giống một con bướm bướm nhẹ nhàng nhảy múa, màu sắc hoa hồng ở trên làn da trắng nõn càng lộ ra vẻ sống động, trong mắt Lam Trí Thân lập tức xuất hiện thần sắc khó có thể tin, đám người phía sau Ôn Nương rồi rít đưa ánh mắt hướng về phía Lam Trí Thân, chờ Lam Trí Thân mở miệng.

Lam Trí Thân ban đầu vạn phần khẳng định nữ nhi của hắn bị đánh tráo, nhưng nhìn thấy cái bốt trên cổ tay Lam Linh, trong lòng Lam Trí Thân không thể không phủ nhận đủ loại suy đoán ban đầu.

Trên cổ tay Lam Linh bốt bướm bướm này từ lúc sinh ra liền có, hơn nữa người biết rõ Lam Linh có bốt này cũng chỉ có Lam Trí Thân, mẹ đẻ Lam Linh, Lam Xảo Phụng cùng Thu Diệp bên cạnh Lam Linh, ngay cả Ôn Nương cũng không biết, Lam Trí Thân hoàn toàn có thể khẳng định Yến Kinh Hàn không thể nào biết rõ chuyện cái bốt này, như vậy nói cách khác người trước mặt chính là nữ nhi của hắn, nàng xác thực là mất trí nhớ, bởi vì mất trí nhớ mới khiến cho tính tình nàng bị thay đổi, Lam Trí Thân cũng chỉ có thể giải thích một phen như thế đối với mình.

"Phụ thân, ta có phải hay không là nữ nhi ngài?" Lam Linh thu tay về, nhỏ giọng hỏi, nhưng ánh sáng lung linh trong con mắt lại càng toả sáng.

Lam Trí Thân trong nội tâm lộp bộp một tiếng, nữ nhi này sau khi tính tình thay đổi, tựa hồ không dễ dàng nắm trong tay, Lam Trí Thân nhẹ ho một tiếng, hướng về nười mấy tên hắc y nhân phát phát tay, trong nháy mắt hắc y nhân vụt ra gian phòng.

"Linh nhi nha, vì phụ cũng không có cách nào, vì nguoi, vì dòng dõi Lam thị chúng ta, không thể không cẩn thận mọi sự một chút, cũng không thể làm ra một chút lầm lỗi nào." Tư thái Lam Trí Thân khẽ thấp xuống.

Theo Lam Trí Thân, chỉ cần Lam Linh là nữ nhi Lam gia hắn, cho dù nàng mất trí nhớ, điều này cũng sẽ không đối với kế hoạch của bọn họ có ảnh hưởng quá lớn, nhiều lắm chỉ là tốn thêm một chút lời lẽ mà thôi.

"Phụ thân, nữ nhi ở trong viện vấp ngã, từng mất trí nhớ, ngài làm vì phụ, một câu quan tâm cũng không nói, vừa đến liền trách cứ nữ nhi, thậm chí trước mặt mọi người kiểm tra chính nữ nhi của ngài, ngài làm như thế, kia, xin hỏi phụ thân đại nhân, ta là nữ nhi của ngài sao? Ngài có thật trước kia coi ta như nữ nhi ngài sao?"

Lam Linh không cho Lam Trí Thân lưu một tia thể diện, từng chữ từng chữ lưỡi dao, trực tiếp đánh vào trên mặt Lam Trí Thân, hắn cảm giác đau rất đến trên mặt, trong nội tâm lại dấy lên con tức giận, nàng là nữ nhi của hắn, làm nữ nhi thế nhưng lại giáo huấn chính lão tử của mình, thật đúng là lật trời!

"Làm càn! Vì phụ làm như vậy tự nhiên có đạo lý, không tới nguoi nghĩ vẩn!" Lam Trí Thân lập tức lại lấy gia trưởng làm uy nghiêm.

Làm càn? Nàng hôm nay còn muốn càn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Xuất Giá (Thập) Nghi Vấn Tàng Tàng

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

"Phụ thân, ngài làm cha ruột của nữ nhi cũng nghi vấn nữ nhi như này, như vậy nữ nhi không dám tưởng tượng, người ngoài sẽ nghi vấn nữ nhi như thế nào, đặc biệt là Hàn vương gia, hần nếu biết rõ nữ nhi mất trí nhớ, hần đem nữ nhi đổi đãi như thế nào, cho nên, hôn sự nữ nhi cùng Hàn vương gia, kính xin phụ thân đi cầu Hoàng thượng đổi người khác đi." Lam Linh không đếm xỉa khuôn mặt tức giận của Lam Trí Thân, lại ném cho Lam Trí Thân một quả bom tấn.

"Người nói cái gì?" Lam Trí Thân đã giận không kềm được, trong lúc máu chốt này, nàng thế nhưng nói nàng không gả cho Yến Kinh Hàn ? Buồn cười!

"Phụ thân đã tới tuổi trung niên, sẽ không có nghe rõ lời của ta nói đi?" Lam Linh tiếp tục làm trong nội tâm Lam Trí Thân phát hỏa, đồng thời chậm chạp noi đến cái ghế nhỏ tròn ngồi xuống, rồi nói tiếp: "Phụ thân, ta lại nói rõ hơn một chút, ta không muốn gả cho Hàn vương gia, ngài đi giúp ta nói với Hoàng thượng một tiếng."

"Người... Hàn vương gia là người người muốn gả liền gả, không gả liền không gả sao?" Lòng ngực Lam Trí Thân kịch liệt phập phồng, hiển nhiên bị Lam Linh làm cho tức giận không nhẹ.

"Phụ thân, mọi việc đều có nguyên nhân, ta mất trí nhớ, đem sự tình trước kia đều đã quên, nếu không như vậy ngài cùng Hoàng thượng nói, Hoàng thượng sẽ suy tính lại lần nữa, dù sao đem một cái nữ tử cũng không biết gì gả cho một vương gia có thân phận tôn quý, tựa hồ làm nhục thân phận vô cùng tôn quý của vương gia, phụ thân, ngài nói, đạo lý này có phải đúng hay không?"

"Người nói vậy!"

Theo Lam Trí Thân, Lam Linh hoàn toàn chính là quỷ biện tà thuyết, nhưng Lam Trí Thân biết rõ, nếu là hần thật sự bởi vì chuyện này mà đi cầu Hoàng thượng, chỉ sợ Hoàng thượng còn cầu cũng không được.

"Phụ thân, ta mặc kệ người có nhận biết hay không, dù sao người này là Hàn vương gia, nữ nhi tất nhiên sẽ không gả." Lam Linh quyết định chủ ý, ấy có tốt như vậy nàng đương nhiên muốn lợi dụng đầy lợi dụng một chút.

"Người đây là lật trời ? Vì phụ nói cho người biết, Hàn vương gia người có lấy hay không cũng phải gả!" Lam Trí Thân quyết định không hề cùng Lam Linh nói nhảm, nếu như nàng không muốn lên kiệu hoa, liền trực tiếp trời nàng đi lên!

"Phụ thân, ngài nếu muốn danh tiếng lan truyền lớn, cứ việc trói ta lên kiệu hoa." Lam Linh đã đoán được ý tưởng của Lam Trí Thân, ánh mắt nhìn về Lam Trí Thân không có nửa điểm sợ hãi.

"Linh nhi nha, phụ thân người làm sao đem người trói lên kiệu hoa đâu, người suy nghĩ nhiều." Ôn Nương xem diễn đủ, cuối cùng mở miệng đánh giáng hòa, "Linh nhi, hôn sự người cùng Hàn vương gia là Hoàng thượng ngự tứ, mệnh vàng lời ngọc, quân vô hí ngôn*, sao có thể nói đổi liên đổi đâu? Nói đến, kiệu hoa của Hàn vương gia tới đón đâu khả năng đã ở trên đường, toàn thành dân chúng đều biết, cái này không chỉ quan hệ đến mặt mũi Hàn vương phủ cùng Lam tướng phủ, mà còn quan hệ đến mặt mũi Hoàng thượng cùng thái hậu, hôn sự này là tuyệt đối không đổi được."

[*Quân vô hí ngôn: ý nói là 1 câu nói chỉ nói 1 lần, không thể sửa đổi chỉ lên sự nghiêm túc của người nói]

Ôn Nương hiểu lấy tình cảm lý lẽ tận tình khuyên bảo, làm cho tức giận trong lòng Lam Trí Thân hòa hoãn một chút.

Đúng là người tốt! Trong nội tâm Lam Linh hừ lạnh một tiếng, vừa định lên tiếng phản bác lời nói của Ôn Nương, lúc này, một đạo thanh âm nữ tử nhanh chóng chui vào đầu của nàng, "Linh nhi, người đang làm cái gì? Người không muốn sống nữa? Người đã quên mục đích người gả vào Hàn vương phủ sao? Không được phép hồ nháo, ngoan ngoãn lên kiệu hoa, tiến vào Hàn vương phủ. Nhớ kỹ, nhất định phải ở nơi này, trước nguyệt mười lăm người phải ở đấy đầm Huyền Băng nín thở ngâm nửa canh giờ, ta có việc phải rời đi một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này người tự chiếu cố chính mình tốt."

Ai ở nói với nàng? Lam Linh quét mắt trước nấy người một cái, hiển nhiên nữ tử nói chuyện không phải là những người trong đó. Lam Linh mơ hồ cảm thấy chuyện càng ngày càng phức tạp, theo lời nói của cô gái, nàng tình huống đoán được thân thể này có vấn đề, hơn nữa gả cho Yến Kinh Hàn tựa hồ cũng là vì cứu tính mạng mình.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11: Xuất Giá (Mười Một) Lôi Đình Chi Nộ

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Lam Linh từ trong lời nói của cô gái có thể tình tường cảm thấy nữ tử này nên cùng thân thể nàng cực kì quen thuộc, trong lời nói của nàng ta còn mang theo sự quan tâm vội vàng, nàng ta là vì tốt cho nàng.

Mặc dù Lam Linh không biết nữ tử nói với nàng đến cùng là ai, nhưng nàng tin tưởng nàng ấy, cho nên, giữa hai cái hại chọn cái ít hại hơn, nếu mất mạng, hết thầy đều là nói suông, tính mạng so sánh với theo vào Hàn vương phủ, tiến vào Hàn vương phủ căn bản là tính không ra đại sự gì.

Đương nhiên, Lam Linh tiến vào Hàn vương phủ cùng Yến Kinh Hàn báid đường thành hôn lại là hai chuyện khác nhau, theo Lam Linh, tiến Hàn vương phủ không phải là nhất định phải cùng Yến Kinh Hàn báid đường thành hôn, nhưng mà, chuyện này còn cần phải có kế hoạch thật tốt mới được.

Lam Linh âm thầm suy tư, nhưng Lam Trí Thân lại cho rằng Lam Linh đem lời nói của Ôn nương lọt tai, tức giận trong lòng mới từ từ tản đi, mới vừa muốn mở miệng, lúc này bên ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập của quản gia Lam Thành Trung, cùng âm thanh hơi thở không rõ ràng, "Lão gia, lão gia?"

"Chuyện gì?" Lam Trí Thân quay đầu nhìn về phía phương hướng cửa phòng, trong lòng có chút không vui, Lam Thành Trung làm quản gia trong phủ hẳn nhiều năm như vậy, gặp phải chuyện như thế nhưng còn thiếu kiên nhẫn như vậy, thật là không dung được!

"..." Lam Thành Trung dừng bước, trong lòng có chút ủy khuất, đồng thời nghĩ tới, nếu là lão gia biết là chuyện gì rồi, đoán chừng còn không gấp bằng hắn đâu.

Lam Thành Trung không thể vào khuê phòng Lam Linh, liền đứng trước cửa phòng Lam Linh, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Lam Trí Thân nhíu mày, trong nội tâm mơ hồ có một loại dự cảm xấu, lập tức nhắc chân đi tới cửa gian phòng, nhìn về phía Lam Thành Trung, "Đến cùng có chuyện gì?"

"Lão gia, kiểu hoa Hàn vương gia tới đón đầu đã đến cửa phủ, nhưng là..." Lam Thành Trung nói rồi dừng lại một chút, vụng trộm xem xét Lam Trí Thân, thấy lông mày lão gia nhà mình quả nhiên nhăn càng chặt hơn.

"Nhưng mà cái gì? Vì sao cứ ấp a ấp úng?" Trong nội tâm Lam Trí Thân dự cảm xấu kia càng mãnh liệt, thanh âm càng thêm tàn khốc.

"Nhưng là Hàn vương gia không có tới, mà là thị vệ của hần Triều Dương thay thế hần tới đón đầu."

Lam Thành Trung nói một hơi xong, nhanh chóng rút cổ một cái, chờ nhà mình lão gia lôi đình chi nộ.

Quả nhiên, Lam Trí Thân nghe xong lời nói Lam Thành Trung, trong nội tâm lập tức tức giận không kềm được, Yến Kinh Hàn cho một thị vệ đến đón đầu, rõ ràng chính là đánh vào mặt của hần, là đang cố ý nhục nhã Lam tướng phủ hần!

Lúc này, Ôn nương cũng đã đi tới bên cạnh Lam Trí Thân, ôn nhu khuyên nhủ: "Lão gia, nói không chừng là Hàn vương gia có việc trì hoãn, sợ làm giờ lành mới để cho thị vệ Triều Dương thay thế hần đón đầu, lão gia sao không đi ra cửa phủ để hỏi cho cẩn thận?"

Lam Trí Thân nhẹ gật đầu, hần muốn nhìn một chút Yến Kinh Hàn tìm ra lý do gì mà không đến đón đầu!

Lam Trí Thân đang muốn nhắc chân ra phía bên ngoài phòng, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhanh chóng quay đầu lại, đối với mọi người trong phòng nói: "Chuyện ngày hôm nay, ai cũng không được nói ra ngoài một chữ!" Lam Trí Thân không muốn bởi vì Lam Linh mất trí nhớ, tính tình thay đổi mà làm cho hôn sự giữa nàng cùng Yến Kinh Hàn mang đến bất luận biến cố gì.

"Là." Mọi người đáp một tiếng.

"Linh nhi, người khỏi đi từ đường, người và ta đi cửa phủ một lúc."

Lam Trí Thân mặc dù rất tức giận đối với Yến Kinh Hàn khi không tự mình đến đón đầu, nhưng theo ý hần, chuyện này cùng so sánh với Lam Linh có thể thuận lợi gả cho Yến Kinh Hàn đều là chuyện nhỏ, việc cấp bách bây giờ chính là phải làm cho Lam Linh thuận lợi trôi chảy lên kiểu hoa, đi từ đường dâng hương cho liệt tổ liệt tông không cần bọn họ phải khổ tâm tính kế trọng yếu, có thể thoát là thoát.

Lúc này, Lam Linh tương đối phối hợp, được Thu Diệp đỡ đứng lên, đi theo sau lưng Lam Trí Thân, bất quá, Lam Linh đối với sự kiện Yến Kinh Hàn không đến đón đầu rất cao hứng phi thường, xem ra không phải chỉ mình nàng không muốn a, người nào đó cũng không muốn nha, cái này tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Xuất Giá (Thập Nhị) Ý Nghĩ Kỳ Quái

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Bị Lam Linh làm trì hoãn như vậy, lúc này trời đã hoàn toàn sáng hẳn, Lam Linh được Thu Diệp đỡ đi theo sau Lam Trí Thân đi về phía cửa phủ.

Dọc theo đường đi trập trập hương bay cây xanh hoa hồng, khoe miệng Lam Linh khẽ câu ra, tạm thời không nói vị trí xã hội hoàn cảnh như thế nào, hoàn cảnh trước mắt tự nhiên như vậy, tuyệt đối là làm cho Lam Linh vạn phần hài lòng.

Đoàn người đi về phía cửa phủ chính, lúc này chạm mặt với một nam tử, chỉ thấy nam tử này một thân cẩm y hoa phục, đầu đội ngọc quan, cũng được coi như tuấn tú trên mặt chất đầy vui vẻ, khi hắn chứng kiến lúc Lam Linh đi theo sau lưng Lam Trí Thân, con mắt lập tức sáng một phần.

Người đến tự nhiên là đại công tử Lam tướng phủ Lam Ngọc, hắn vẫn chưa đi đến chỗ Lam Trí Thân, liền cười mở miệng: "Phụ thân, mẫu thân, ta cho rằng muội muội không muốn lên kiệu hoa Hàn vương gia, ta còn đang chuẩn bị đi nhìn một chút đây."

"Ngọc nhi, không nên nói vậy." Ôn Nương trách cứ Lam Ngọc một câu, âm thầm nháy mắt về phía Lam Ngọc, chuyện này vừa mới thở lại bình thường lại, đứa con trai này muốn đến đảo loạn cái gì?

"Thấy thân sắc muội muội, ta cũng đoán được tất nhiên là ta nói vậy rồi." Lam Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Lam Linh, cùng Lam Linh sóng vai mà đi, tựa hồ ánh mắt tràn ý cười liên tục rơi đầy vào trên mặt Lam Linh, "Ta như thế nào lại cảm thấy muội muội hôm nay cùng thường ngày không giống nhau? Chẳng lẽ là muội muội trước kia vẫn luôn ái mộ Hàn vương gia, cuối cùng hôm nay đã đạt được ước muốn, muội muội quá cao hứng nên càng thêm chói lọi?"

Lam Ngọc đều biết chính mình cùng cha khác mẹ với muội muội phi thường xinh đẹp, vốn dĩ trước kia, Lam Linh ở trong phủ đồng dạng nhất gan như con chuột nhỏ, ở bên trong mắt Lam Ngọc căn bản cũng không có tồn tại cảm giác gì, nhưng hôm nay, Lam Ngọc muốn nghĩ khinh thường cũng không được, Lam Linh giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ kiều diễm ướt át hoàn toàn chiếm hết tầm mắt của hắn, làm cho trong lòng hắn sinh ra một loại ý nghĩ xúc động kỳ quái.

Lúc này Lam Trí Thân không có thời gian rảnh rỗi mà để ý tới lời nói ngổn ngang kia của Lam Ngọc, trực tiếp đi về phía cửa phủ đến, nhưng Ôn Nương lại cảm thấy đau đầu, nhi tử này hôm nay muốn làm gì? Lam Linh là muội muội của hắn, hắn sẽ không có ý kiến gì đi? Ôn Nương không dám nghĩ tới, hiểu con không ai bằng mẹ, Lam Ngọc là dạng bản tính gì, Ôn Nương rõ ràng nhất, bất quá làm cho Ôn Nương yên tâm là, Lam Linh này tuy hồng nhan họa thủy muốn gả cho Yên Kinh Hàn, nàng cũng chỉ có thể đi gieo họa cho Yên Kinh Hàn, con trai của nàng không thấy được nàng(LL) cũng sẽ không bị nàng gieo họa.

Nhưng mà Ôn Nương không biết, có vài người muốn chết, ngăn cản cũng không nổi, đây là nói sau, tạm không nhắc đến.

Lam Linh nhẹ nhàng quét Lam Ngọc một cái, nàng đương nhiên biết rõ người miệng lưỡi này chính là Lam Ngọc, hơn nữa nàng còn biết người này là cái loại hảo đồ, sắc đồ, cái ý cười chất đầy trong mắt kia để che giấu những sắc màu bí ối.

Lam Linh từ trước đến nay tối ghét loại nam nhân này, cũng không trả lời.

Lam Ngọc thấy Lam Linh không có phản ứng lại, cũng không cảm thấy không thú vị, vẫn cười nói như xưa: "Muội muội, chờ một chút đến cửa phủ, ca ca ta chính là muốn công ngươi lên kiệu hoa, vì hôm nay công ngươi ca ca ta đã âm thầm luyện tập vài ngày đâu."

Cái gì? Người này muốn công nàng lên kiệu hoa? Lam Linh đương nhiên là không muốn, nàng ghét bản!

"Ca ca ý tốt muội muội ta tâm linh*, không dám phiền toái ca ca hào." Lam Linh trực tiếp cự tuyệt, nàng cũng mặc kệ cái quy củ gì có hay không, muốn chạm nàng, không có cửa đâu!

[*Tâm linh: trong nội tâm]

Tiếng nói của Lam Linh càng làm cho trong nội tâm của Lam Ngọc chấn động, dễ nghe! Hắn trước kia tại sao không cảm thấy thanh âm của nàng dễ nghe như vậy? Bất quá cũng là, trước kia hắn vốn đều nghe không rõ nàng đang nói cái gì, ở đâu còn có cái dễ nghe nói gì?

"Vậy làm sao có thể nói phiền toái đâu? Vốn chính là phải." Lam Ngọc cũng không vì bị một chút cự tuyệt mà không vui, nhưng trong lòng nghĩ là thân thể Lam Linh yếu đuối này ở phía sau lưng hắn thật có cảm giác a.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xuất Giá (Thập Tam) Ngựa Da

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Lam Ngọc mang một bộ váy không đem được Lam Linh lên lưng đi lên kiệu hoa liền không bỏ qua, trong nội tâm Lam Linh hừ hừ, tên hỗn đản này hoàn toàn chính là ngựa da, xem ra nàng phải nghĩ biện pháp giúp hắn ngừng ngựa lại mới được.

Ôn Nương nghe Lam Ngọc cùng Lam Linh đối thoại càng thêm đau đầu, nàng đương nhiên biết ý con trai mình là Túy ông không phải rượu*, nhưng con mình đánh như vậy một cái lấy cớ, chính mình cũng không nên nói cái gì.

[*Túy ông không phải rượu: là mượn việc công Lam Linh lên kiệu hoa mà nhân lúc đó “chiếm tiện nghi” của người ta]

Lam Trí Thân là chủ một gia đình vốn cũng không nghe Lam Ngọc nói cái gì, lúc này hắn chỉ muốn nhìn thấy thị vệ của Yến Kinh Hàn, như thế nào để khỏi binh vãn tội hắn, tìm mặt mũi Lam tướng phủ trở về.

Đoàn người đi đều có tâm tư chỉ chốc lát, lúc này, Lam Linh phát hiện trước mặt cách đó không xa có vài bậc thang, khoe miệng lập tức khề quỵên rừ.

Ánh mắt Lam Ngọc vẫn luôn thỉnh thoảng dừng lại ở trên gương mặt tuyệt mỹ của Lam Linh kia, nhìn thấy khoe miệng Lam Linh khề quỵên rừ, Lam Ngọc không khỏi hô hấp căng thẳng, trong nội tâm ngựa ngựa như có một sợi lông vũ cong nhẹ, đồng thời lại có một loại cảm giác buồn bã mất mát.

Lam Ngọc trong lòng có chút hối hận, muội muội hắn tựa như thiên tiên này ở dưới mí mắt của hắn sống tận mười sáu năm, trước kia hắn như thế nào lại không có chú ý tới nàng đây? Hiện giờ nàng muốn gả cho cái khối băng lớn kia, thật sự là đáng tiếc nha, cũng không biết cái khối băng lớn kia có thể hay không đem nàng rét chết?

Yến Kinh Hàn không gần nữ sắc, thậm chí không để cho bất kỳ nữ nhân nào đến gần hắn trong ba thước, cái này sớm đã không phải là bí mật gì, mà lúc này Lam Ngọc càng thêm hy vọng Yến Kinh Hàn không cần sử dụng quy củ ngoại lệ này với bất kỳ người nào, đương nhiên kể cả Lam Linh, kể từ lời nói đó... Lam Ngọc lại có ý nghĩ kỳ quái.

Lam Ngọc hoàn toàn là tinh trùng lên não, vốn không có chú ý tới động tác trên chân Lam Linh, mà làm hắn đột nhiên bừng tỉnh chính là, hắn kém một chút té chổng cả vó, hơn nữa còn kém một chút đem Lam Trí Thân ở trước mặt té nhào vào.

"Người đang suy nghĩ cái gì? Không biết nhìn đường?" Lam Trí Thân được Lam Thành Trung đỡ ổn định lại thân thể, nhanh chóng xoay người, đổ ập xuống đem Lam Ngọc “giữa” cho một trận.

Trong nội tâm Lam Trí Thân vốn cũng đã phát hỏa một đoàn, còn kém một chút lại bị con trai của mình đẩy ngã xuống, việc này làm cho lửa giận trong lòng hắn lại ma sát tăng vọt lên.

"Phụ thân, ta nhất thời không cẩn thận, bị mấy cấp bậc này làm vấp một cái." Lam Ngọc xem xét Lam Linh, lại lộ thoáng qua ý cười xấu xa, nha đầu kia thế lại đối với hắn làm chuyện xấu, càng ngày càng hợp khẩu vị hắn.

Lam Linh lạnh nhạt quét Lam Ngọc một cái, nàng cũng không sợ hắn biết rõ.

"Phụ thân, ca ca chính mình đi đường cũng không để tâm, nếu lại công ta, sẽ không cẩn thận, nhất thời đem mặt mũi phụ thân vứt sạch." Đây mới là trọng điểm! Lam Linh nói xong lại lạnh nhạt quét Lam Ngọc một cái.

Trúng kế! Lam Ngọc lúc này mới hiểu được, nhưng hắn vừa mới nói là bậc thang vướng chân hắn, hiện tại lại đổi lời chỉ sợ là không còn kịp rồi, trong nội tâm Lam Ngọc oán hận một trận.

"Muội muội, làm sao sẽ đâu? Ca ca ta tự nhiên ngã một lần sẽ khôn hơn một chút." Lam Ngọc cũng không phải là một người đơn giản chịu thua, trong giọng nói lại mang theo thoáng thâm ý.

"Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, nếu vạn nhất ca ca ngay trước đội ngũ Hàn vương điện hạ đón dâu mà té ngã trên đất, kia sẽ đem phụ thân trở thành trò hề cười của toàn bộ kinh thành." Thường đại nhân vật quan tâm mặt mũi nhất, Lam Linh đoán rằng Lam Trí Thân cũng không ngoại lệ.

Quả nhiên, Lam Trí Thân hung hăng trừng mắt nhìn Lam Ngọc một cái, nói: "Linh nhi nói rất có lý, việc công lên kiệu hoa liền miễn." Quy củ lễ thành hôn đối với Lam Trí Thân mà nói đều không trọng yếu, trọng yếu nhất là kết quả Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 14: Xuất Giá (Mươi Bốn) Người Nam Tử Cực Kỳ Có Hương Vị Người Nam Nhân

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Lam Trí Thân là chủ một gia đình, trong phủ lời nói từ trước đến nay là nói một không hai, hắn vừa nói như vậy, Lam Ngọc đã biết rõ mộng đẹp của hắn tan vỡ, hắn mặc dù không cam lòng, nhưng còn nhiều thời gian, về sau không chừng sẽ lại có cơ hội tốt, trong nội tâm Lam Ngọc nghĩ tới, đồng thời hướng về phía Lam Linh lộ ra nụ cười xấu xa.

Muốn chết! Lam Linh trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, tên hỗn đản này chờ cho nàng, đợi nàng giải quyết xong phiền toái trước mặt, về sau sẽ từ từ thu thập hắn.

Rất nhanh đoàn người đến gần cửa phủ, Ôn Nương nhìn lướt qua hi môi sau lưng, hi môi lập tức hiểu ý, vội vàng bước nhanh về phía trước hai bước, cầm khăn trong tay voan đỏ long phượng trình tường đội lên đầu Lam Linh, đồng thời đỡ cánh tay Lam Linh.

Bị khăn voan đỏ chặn lại ánh mắt, Lam Linh chỉ có thể tùy Thu Diệp cùng hi môi đỡ đi về phía cửa phủ.

Sau một lúc lâu, Lam Linh được Thu Diệp nhắc nhở bước qua một cái ngưỡng cửa rộng chừng nửa thước, đồng thời còn nghe được tiếng động ồn ào lớn tiếng từ từ nhỏ xuống cách đó không xa, Lam Linh biết rõ, bọn họ đã ra khỏi cửa phủ, hơn nữa nhất định dân chúng trong kinh thành đã vây đầy ở cửa phủ.

Triều Dương thấy Lam Trí Thân đi ra, vội bước nhanh về phía trước, ôm quyền nói: "Tướng gia, thuộc hạ nhận mệnh vương gia tới đón đầu, hiện tại canh giờ đã không còn sớm, xin mời vương phi lên kiệu hoa." Trên mặt Triều Dương lộ ra ý cười lớn, đưa tay ra hiệu xin mời.

Lúc này ở cửa phủ Lam tướng phủ lặng ngắt như tờ, dân chúng nhân dân đều đứng thẳng lỗ tai nghe lời nói Triều Dương, bọn họ lại muốn biết Hàn vương gia vì sao không tự mình đến đón đầu? Chẳng lẽ Hàn vương gia là bị chuyện gì tri hoãn?

Trong nội tâm dân chúng ở kinh thành, thậm chí ở trong nội tâm toàn bộ dân chúng Đông Sở, Yên Kinh Hàn chính là một nhân vật lương thiện tốt bụng (từ chính văn là thiên thần nhưng đọc có vẻ không được tự nhiên nên ta mạo muội sửa lại từ đồng nghĩa), chủ yếu là bởi vì năm năm trước, Nam Nhạc tấn công Đông Sở, thành trì Đông Sở thất thủ, thời điểm kinh thành sớm tới hiểm nguy, Yên Kinh Hàn lúc đó chỉ có mười lăm tuổi chủ động xin đi giết giặc mang theo hai mươi vạn tàn binh bại tướng chống đỡ khí thế hung hăng của năm mươi vạn binh mã Nam Nhạc, lúc ấy rất nhiều người đều cho rằng Yên Kinh Hàn ý trẻ tuổi nhất thời sinh khí anh hùng, hẳn căn bản không phải là đối thủ đám mãnh tướng Nam Nhạc kia, nhưng sự thật lại chứng minh, tất cả những người kia đều sai rồi, Yên Kinh Hàn mang theo người hai mươi vạn quân giống như thần, đánh đâu thắng đó, không chỉ thu phục lại đất bị mất, hơn nữa còn làm cho Nam Nhạc phải cúi đầu xưng thần, hàng năm phải tiến cống, Yên Kinh Hàn cũng bởi một lần hành động đó mà thành danh, thành tựu của hắn ở trong lòng dân chúng là hình tượng thiên thần.

Mục nhiễm giang sơn địch sợ hãi, mặt như quan ngọc thiếu niên lang!*

Mà hiện thời, thiếu niên lang trong lòng dân chúng đã trưởng thành đáng vẻ tuấn mỹ phi phạm, thiên thần này tuy nam tử tuấn mỹ như vậy nhưng vĩnh viễn đều là một bộ mặt lạnh lùng như băng, bộ dáng người sống chớ lại gần, nhưng hắn không thể ngăn cản được sự yêu thích trong lòng dân chúng đối với hắn như xưa.

Đương nhiên, thích hắn là những cô nương khuê tú con gái rọu chưa lấy chồng, theo các nàng, nam nhân tuấn mỹ có thân phận tôn quý lãnh khốc vô tình như vậy mới là nam nhân có hương vị nam nhân!

Nhưng mà nam nhân cực kỳ có vị nam nhân này tựa hồ không thích nữ nhân, trong vòng ba thước hắn không cho phép bất luận một nữ tử nào đến gần, ai dám vượt Lôi Trì một bước, vậy thì cứ chờ xui xẻo đi, Lam Kim Châu kia liền là một ví dụ rất tốt.

Vì thế, việc nữ tử khuê trung thích Yên Kinh Hàn nhiều như cá qua sông, nhưng không có người nào dám vượt Lôi Trì một bước, cũng chỉ có thể nhìn xem từ phía xa mà thôi.

Dân chúng nhân dân đã sớm nghe nói hôm nay là ngày vương gia thiên thần ở trong lòng bọn hắn cùng nhị tiểu thư Lam tướng phủ đại hôn, nên đã sớm một chút đi theo hai bên đường cái từ Hàn vương phủ đến Lam tướng phủ, thứ nhất là muốn xem bộ dáng mặc hi phục của vương gia thiên thần trong lòng bọn hắn, thứ hai là muốn nhìn một chút Hàn vương gia có thể cũng không để cho vương phi của hắn đến gần, đối với cái này, dân chúng nhân dân cực kỳ tò mò.

Yên Kinh Hàn chưa có tới đón đầu làm cho trong nội tâm dân chúng nhân dân khó tránh khỏi có chút thất vọng, âm thầm suy đoán, chẳng lẽ Hàn vương gia vốn cũng không muốn kết hôn Lam nhị tiểu thư?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Xuất Giá (Mười Lăm) Diễn Trò

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

"Thị vệ Triều Dương, trong lòng bản tướng có một chuyện không rõ, muốn hỏi rõ ràng." Lam Trí Thân nhìn nụ cười sáng lạn trên mặt Triều Dương cảm thấy thật chói mắt, lửa giận bị áp chế ở trong lòng lại bắt đầu từ từ tuôn ra.

"Tướng gia mời nói, thuộc hạ nhất định nếu biết thì sẽ nói, nếu đã nói thì sẽ nói hết." Triều Dương lại ôm quyền, tựa hồ cũng không nghe được trong giọng Lam Trí Thân không vui như bình thường nói, vẫn như xưa cười đến không hề có lòng dạ.

"Hôn sự của tiểu nữ cùng Hàn vương gia là đương kim hoàng thượng ngự tứ, bản tướng muốn hỏi Triều Dương thị vệ, Hàn vương gia có phải bị chuyện gì tri hoãn hay không?" mặc dù Lam Trí Thân đem chuyện hôn sự này được Hoàng thượng ngự tứ mang ra, nhưng hắn cũng biết dẫn độ nặng nhẹ, hàm súc hỏi nguyên nhân Yến Kinh Hàn không tới đón dâu.

Trong nội tâm Triều Dương cười một tiếng, trên mặt lập tức lộ ra một bộ giết mình, "Tướng gia, ngài còn không biết nha? Một tháng trước Hoàng Hồ vượt ngục chạy, vào tối hôm qua đã lộ ra tung tích, Hoàng Hồ này, tướng gia ngài cũng biết, làm người hung tàn, võ nghệ cao cường, người bình thường tất không phải là đối thủ của hắn, tối hôm qua vương gia đã nhận được tin tức, suốt đêm dẫn người đi đuổi bắt hắn."

"Vương gia đương nhiên cũng biết hôm nay là ngày đại hôn của vương phi, cho nên trước khi đi, vương gia có dặn dò thuộc hạ, nếu như hắn giờ Mẹo còn chưa hồi phủ, liền cho thuộc hạ đến đón dâu, hắn nhất định sẽ nhanh chóng trở về gấp cùng vương phi bái đường thành hôn."

"Tướng gia, vương gia từ trước đến nay là người trong lòng dân chúng, Hoàng Hồ kia một ngày không tróc nã quy án*, lòng dạ dân chúng một ngày cũng sẽ bàng hoàng, cho nên, lúc này vương gia mới đích thân đi đuổi bắt hắn, thuộc hạ cảm thấy, chỉ cần vương gia ra tay, Hoàng Hồ kia dù có chấp cánh cũng không thể bay, bắt quá, cái này lại ủy khuất vương phi."

[*Tróc nã quy án: tương đương với nghĩa đầu hàng nhận tội]

Triều Dương miệng lưỡi lưu loát một hồi đem lý do Yến Kinh Hàn vì sao không có tới đón dâu nói một lần, điều này làm cho dân chúng nhân dân đang dựng thẳng lỗ tai nghe trong nội tâm đối với Yến Kinh Hàn lại tràn đầy ý kinh, Hàn vương gia không có tới đón dâu là vì bọn họ nha, Hàn vương gia vì giúp bọn họ loại trừ một cái gieo họa, lại ủy khuất vương phi của mình, hắn thực là thần giữ nhà của bọn họ a!

Trong nội tâm dân chúng nhân dân cảm động không thôi, nhưng trong lòng Lam Trí Thân hận nghiến răng nghiến lợi, như hắn đoán được đúng lời nói này, hoàn toàn chính là lấy cớ Yến Kinh Hàn không tới đón dâu! Hoàng Hồ kia sớm không xuất hiện, muộn không xuất hiện, hết lần này tới lần khác vào ban đêm trước một ngày đám cưới lại xuất hiện, cái này chắc chắn chính là Yến Kinh Hàn giờ trò quỷ!

Trong nội tâm Lam Trí Thân tức giận không thôi, nhưng Lam Trí Thân biết rõ Yến Kinh Hàn dám làm cho thị vệ của mình ra mặt ngay trước toàn thành dân chúng nói, tất nhiên là hắn (YKH) đã chuẩn bị tốt mười phần, hắn (YKH) sẽ không lưu lại một tia sơ hở cho hắn (LTT) tìm ra, con tức này, hắn chỉ có thể nhin!

"Hàn vương gia trong lòng dân chúng, làm cho bản tướng hổ thẹn không thôi." Trên mặt Lam Trí Thân lộ ra vẻ xấu hổ, diễn trò? Đối với hắn dễ như trở bàn tay!

Đứng ở một bên Lam Linh tự nhiên cũng đem lời nói của Triều Dương cùng Lam Trí Thân nghe thật cẩn thận, trong lòng có chút buồn cười, Yến Kinh Hàn rõ ràng cho thấy không nghĩ tới sẽ cưới nàng, còn tìm một cái lý do đường hoàng không lộ diện như vậy, mà phụ thân của nàng biết rõ Yến Kinh Hàn diễn, còn hận không thể không phối hợp diễn trò cùng hắn thôi, có ý tứ.

"Vương phi, canh giờ không còn sớm, ngài vội vàng lên kiệu hoa đi." Triều Dương nhìn về phía Lam Linh đang đắp khăn voan đỏ, mỉm cười trong mắt chột lóe một đạo ánh sáng chết chóc, này là một thân đồ cưới lửa đỏ, nữ tử eo nhỏ nhắn ngọc lập là Lam nhi tiểu thư sao? Như thế nào lại làm cho hắn cảm giác có điểm gì là lạ đâu?

"Linh nhi, đi thôi." Lam Trí Thân nhìn Lam Linh một cái, lập tức nhìn về phía Triều Dương nói: "Triều Dương thị vệ, nữ nhi bản tướng có thể giao cho người." Một câu nói kia của Lam Trí Thân chứa đựng thâm ý khác.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Xuất Giá (Mười Sáu) Năm Mộng Ban Ngày

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Thâm ý trong lời nói Lam Trí Thân, Lam Linh đoán được vài phần, Triệu Dương lòng dạ lại biết rõ, trên mặt đáng tươi cười vẫn như cũ, nhưng trong lòng thì hừ lạnh một tiếng. Lam Trí Thân, gia là người mấy người các người có thể tính kế được? Thật sự là năm mộng ban ngày!

"Tướng gia cứ việc yên tâm, vương gia trước khi đi còn có ý khai báo, vô luận phát sinh bất cứ chuyện gì đều muốn hộ tống vương phi chu toàn, không thể để cho vương phi có một tí sơ xuất nào."

Lời nói của Triệu Dương làm cho dân chúng nhân dân hai mặt nhìn nhau, chẳng lẽ trời đất sáng sủa thế này giữa ban ngày có ai to gan như vậy dám đến cướp cô dâu hay sao? Hơn nữa còn đoạt Hàn vương phi mà Hoàng thượng tứ hôn? Nhất định là đầu người này bị làm cho chen lẫn, dân chúng nhân dân cảm thấy hoàn toàn không có khả năng này.

Nhưng Lam Trí Thân lại không cho là như vậy, Yến Kinh Hàn có thể không đến đón dâu, vậy hẳn có thể vừa tự diễn vừa ra tiết mục cướp cô dâu cũng hoàn toàn không phải là không có khả năng, hẳn nhất định phải chuẩn bị xong ứng đối.

Đương nhiên, Lam Linh cũng không hy vọng ở trên đường phức tạp, muốn cướp người nhà, vậy cũng phải đợi nàng vào Hàn vương phủ, ngầm qua ở trong đầm Huyền Băng, bảo vệ mạng nhỏ rồi nói sau, nàng hiện tại cũng không có thời gian cùng bọn họ tranh đua cái trò chơi cướp cô dâu gì đâu.

"Vương gia suy nghĩ chu toàn, bản tướng mặc cảm." Lam Trí Thân không nghĩ tới phản ứng của Triệu Dương, nói xong liền nhìn về phía Lam Linh, nha đầu kia tại sao còn chưa đi?

Lam Linh cảm nhận được ánh mắt của Lam Trí Thân hướng về nàng, khẽ phức phức thân, "Nữ nhi bái biệt phụ thân mẫu thân." Trước mắt bao người, chút lễ nghi không thể tránh khỏi.

"Đi thôi."

Lập tức, Thu Diệp cùng hi môi đỡ Lam Linh hướng kiệu hoa đi đến, ánh mắt của dân chúng nhân dân không khỏi đi theo sau lưng Lam Linh.

Thanh âm Lam nhị tiểu thư thật là dễ nghe! Dân chúng nhân dân trong nội tâm cũng không khỏi nghĩ tới, nhìn thấy dáng người Lam Linh yếu điệu, bọn họ cũng không khỏi đoán rằng Lam nhị tiểu thư đại mỹ nhân như cái dạng tin đồn kia là một đại mỹ nhân tuyệt sắc.

Vì cái gì nói là tin đồn đâu? Đó là bởi vì ngoại trừ người Lam tướng phủ, không có ai từng thấy qua bộ dáng Lam Linh trưởng thành chính là bộ dáng gì, Đông Sở coi như là một cái quốc gia còi mủ, cô nương chưa lấy chồng ra đường xuất đầu lộ diện không đáng kể chút nào, nhưng Lam nhị tiểu thư này là một người khác loại, trên đường xuất đầu lộ diện qua không nói, hơn nữa cử hành các loại yến hội trong cung quan to hiển quý tổ chức cùng các loại hi sự, nàng cũng chưa từng có mặt, chân chính ở trong khuê phòng không người nào biết.

Bất quá tin đồn ngược lại có, có nói Lam nhị tiểu thư không thông minh, sợ hãi gặp người, cũng có người nói Lam nhị tiểu thư dung mạo như thiên tiên nhưng nhát như chuột không dám gặp người, dân chúng phân vân, nhưng lúc này, dân chúng nhân dân cảm thấy lời nói loại thứ hai lại tin nhiệm hơn một chút.

Triệu Dương thấy Lam Linh đi về phía kiệu hoa, hướng về Lam Trí Thân ôm quyền sau, bước nhanh đi đến bên cạnh kiệu hoa, vén màn kiệu lên, nhìn xem Lam Linh ngồi vào kiệu hoa xong, lúc này mới để màn kiệu xuống.

Sau đó, Triệu Dương phi thân lên ngựa, hô to một tiếng: "Khởi kiệu!" Tiếng nhạc cổ lập tức vang lên.

Đoàn người tầng tầng lớp lớp hướng về phía hàn vương phủ mà đi, Lam Ngọc nhìn kiệu hoa càng đi càng xa, trong nội tâm buồn bã mất mát, muội muội xinh đẹp như vậy gả cho một cái khối băng lớn không hiểu được thương hương tiếc ngọc thật sự là đáng tiếc.

Lam Ngọc buồn bã mất mát, Lam Linh ngồi ở trong kiệu hoa lại cảm thấy rất mới mẻ, bởi vì, đơn giản là vì kiếp trước Lam Linh không có ngồi qua cỗ kiệu, vốn tưởng rằng ngồi kiệu sẽ rung xóc mạnh, hơn nữa không gian nhỏ, sẽ không thoải mái, mà lúc này vừa nhìn, sự việc hoàn toàn không phải là như vậy, kiệu hoa này, cảm giác không có một chút lắc lư không nói, hơn nữa không gian bên trong rất lớn, ước chừng còn có thể chứa tới bốn năm người.

Lam Linh nhắc khăn voan đỏ lên nhìn chỉ chốc lát cũng không hề chú ý đến những thứ này, nàng biết rõ việc cấp bách bây giờ là nghĩ biện pháp vừa ở bên trong Hàn vương phủ, lại không cần cùng Yến Kinh Hàn bái đường thành hôn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bái Đường (Nhất) Tính Toán

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Đọc theo con đường không xuất hiện một tia ngoài ý muốn nào, càng không có xuất hiện cái tiết mục cướp cô dâu gì, ước chừng qua nửa canh giờ, Lam Linh cảm thấy cổ kiệu ngừng lại, ngay sau đó liền nghe đến Triệu Dương hô to một tiếng: "Roi kiệu!" Lập tức, cổ kiệu bị nhẹ nhàng đưa xuống mặt đất.

"Thình vương phi xuống kiệu!" Triệu Dương nhắc lên màn kiệu, giọng nói cung kính trước sau như một.

Thu Diệp không đợi Lam Linh mở miệng, đã đi tới bên cạnh cửa kiệu, gọi tiếng tiểu thư, đồng thời đưa tay ra.

Lam Linh khẽ tán thưởng cười một tiếng, đưa tay khoác lên trên tay Thu Diệp, theo Thu Diệp đỡ xuống cổ kiệu.

"Tiểu thư, nơi phía trước cửa có một cái chậu than, ngài vượt qua cẩn thận." Thu Diệp nhắc nhở một câu, nàng lo lắng tiểu thư nhà mình mất trí nhớ, khả năng quy củ tân nương từ trước bước chậu than này cũng không nhớ rõ.

"Ân." Lam Linh khẽ gật đầu một cái, theo Thu Diệp đỡ bước qua chậu than.

"Vương phi thỉnh bên này đi." Triệu Dương tiến lên dẫn đường, dẫn Lam Linh từ từ đi về phía phương hướng hi đường đi đến.

Đi ước chừng thời gian nửa nén hương, Lam Linh nghe được một tiếng hô to: "Tân nương tử đến!" Ngay sau đó, Thu Diệp nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, hi đường đến, thái hậu cùng Hoàng thượng cũng tới."

Lam Linh lại khẽ gật đầu một cái, Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền đều tự mình đến tham gia hôn lễ Yến Kinh Hàn, thấy trình độ bọn họ coi trọng đôi buổi hôn lễ này, mặc kệ Yến Kinh Hàn có nghĩ đến cưới nàng, cũng mặc kệ nàng có nguyện ý hay không lấy hắn, nếu không phải bọn họ nghĩ đến bái đường này, chỉ sợ không phải là điều dễ dàng như vậy, Lam Linh trong nội tâm âm thầm nghĩ ngợi.

Lam Linh được Thu Diệp đỡ đi tới giữa hi đường, Lam Linh sau khi được Thu Diệp nhắc nhở, biết rõ Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền ngồi ở chủ vị phía trước đó cách nàng không xa, liền phúc phúc thân, mở miệng nói: "Thần nữ bái kiến Thái hậu Hoàng thượng, chúc Thái hậu Hoàng thượng vạn phúc kim an."

"Linh nhi nha, hôm nay là ngày đại hôn của ngươi, không cần đa lễ như vậy." Lam Xảo Phụng mặt mỉm cười, trong giọng nói lại giống như vị trưởng giả hiền lành, nhưng trong lúc nội tâm nghe đến thanh âm Lam Linh lộp bộp một tiếng, nha đầu kia khi nào lớn tiếng nói chuyện nhiều như vậy? Nàng vừa mới nói thật thanh thúy dễ nghe, cùng nàng trước kia giọng nói thấp như ruồi muỗi quả là khác biệt một trời một vực.

"Mẫu hậu nói rất đúng, hôm nay chú rể tân nương lớn nhất, trăm cũng chỉ là đến dính lấy không khí vui mừng." Yến Minh Hiền thay đổi uy nghiêm trên triều đình, cười mở miệng, cái này làm cho bầu không khí bên trong hi đường trong nháy mắt dễ dàng rất nhiều.

"Là." Lam Linh được Thu Diệp đỡ đứng qua một bên, trong nội tâm nghĩ tới, Yến Kinh Hàn này không lộ diện đem Thái hậu cùng Hoàng thượng cũng gạt ở nơi đây, vậy hẳn dự định làm như thế nào xong việc? Bất quá, vấn đề này như không phải là điều nàng nên quan tâm, nếu hắn không lộ diện, tốt hơn, như vậy nàng có thể ở lại trong vương phủ này hơn nữa lại không cần cùng hắn bái đường, đúng là hợp ý của nàng.

Trong nội tâm Lam Linh đánh tính toán nhỏ nhặt, nhưng trong nội tâm Lam Xảo Phụng lại có một loại cảm giác làm cho nàng đứng ngồi không yên, nàng cũng không phải sợ Yến Kinh Hàn không đến cùng Lam Linh bái đường, nàng chỉ là đang lo lắng Lam Linh trước mắt có thể hay không bị Yến Kinh Hàn động tay chân, bất quá, cái này cũng không thể có nha, nàng nhưng là thiên đình vạn chúc* dặn dò qua ca ca của nàng, bọn họ an bài kín đáo làm trong tối, không nên có hành động nào sai mới đúng.

[*Thiên đình vạn chúc: Dặn đi dặn lại]

Lam Linh mặc dù đang đắp khăn voan đỏ, nhưng từ hơi thở chung quanh nàng biết rõ bên trong hi đường tất nhiên là đứng đầy người, những người này không cần phải nói hẳn là quan quyền quý trong triều cùng con gái bọn họ, hơn nữa ở giữa bọn họ, Lam Linh cảm thấy có ánh mắt một người từ lúc nàng vào cửa liền liên tục rơi vào trên người nàng, hẳn là ai? Vì sao hắn lại nhìn chằm chằm nàng?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bái Đường (Nhị) Uy Lực Của Vật Hi Sinh

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Bên trong hi đường yên tĩnh, đồng thời cổ quý dị bao phủ khắp bầu không khí, cái này cũng khó trách, ngày đại hôn, chủ rể không đi đón dâu không nói, lúc này còn không biết người đang ở chỗ nào, trước giờ lành kết thúc chủ rể có thể hay không trở về gấp? Nếu đi không trở lại, hôn lễ này làm thế nào tiếp tục tiến hành? Rất nhiều người trong nội tâm tối tăm suy đoán, đúng là có loại kịch nhỏ xem thật hưng phấn.

Ở đây có vô cùng nhiều đại nhân đều là quan quý trong triều quyền, trà trộn trên quan trường nhiều năm, đã sớm thành nhân tinh, bọn họ đã sớm thấy đương kim Thái hậu Hoàng thượng cùng Hàn vương gia tranh đấu gay gắt trong mắt, mà lúc này Hoàng thượng lại đem cháu gái Thái hậu tứ hôn cho Hàn vương, rất nhiều người cảm thấy việc hôn sự này không phải là thoát nhìn đơn giản ngoài mặt như vậy.

Lam thừa tướng đứng đầu trên tất cả quan lại, trong tay Hàn vương gia cầm quân đội hùng hậu, mà Hoàng thượng vừa mới đăng cơ một năm, hẳn đi làm đám hỏi cho này hai phủ, chẳng lẽ hẳn không sợ Hàn vương gia như hổ thêm cánh, nguy hiểm đến vương quyền? Hoàng thượng đương nhiên không có ngu như vậy! Hẳn nếu nói là ngu như vậy, hôm nay hẳn cũng không ngồi được long ý này.

Trước khi Yến Minh Hiền đăng cơ, rất nhiều người đều cho rằng người thừa kế ngôi vị hoàng đế hẳn là Yến Kinh Hàn chiến công trác vạn dân ngưỡng mộ, lúc ấy Yến Minh Hiền cũng không có bao nhiêu tiếng tăm, nhưng ngoài dự liệu của nhiều người, tiền hoàng lại đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Yến Minh Hiền không có bao nhiêu kiến thức cùng tiếng tăm gì, điều này này làm cho rất nhiều người khó hiểu đồng thời lại mơ hồ cảm thấy có khả năng đã có việc gì mà không muốn người biết.

Đương nhiên, tất cả những lời này đều là trong nội tâm nhiều người âm thầm phỏng đoán, ngôi vị hoàng đế này từ trước đến nay người người tranh giành đều dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, thắng làm vua, thua làm giặc mà thôi.

Nhưng mà, mặc dù Yến Minh Hiền ngồi trên long ý, nhưng trong tay Yến Kinh Hàn cầm ba mươi vạn trọng binh, hơn nữa đại doanh quân cơ đại quân luôn trú đóng ở ngoài thành, cho nên Yến Minh Hiền muốn loại trừ đối phương, muốn diệt trừ Yến Kinh Hàn cũng không phải là chuyện dễ, tính không tốt, có khả năng sẽ đem ngôi vị hoàng đế của mình chôn vùi.

Vừa phân tích như thế, rất nhiều người cảm thấy Hoàng thượng đột nhiên tứ hôn Hàn vương, hơn nữa còn tứ hôn nữ tử là nhị tiểu thư Lam tướng phủ, có thể là đây kế Túy ông không phải ở rượu* a.

[*Túy ông không phải ở rượu: có dụng ý khác, dùng hành động tốt để che dấu mưu đồ xấu]

Yến Kinh Hàn từ trước đến nay sâu không lường được, chuyện tình này người khác cũng có thể nghĩ ra, chắc hẳn hẳn sớm đã nghĩ tới, mà hôm nay hẳn không đi đón dâu, hơn nữa lại chậm chạp không trở về phủ, khả năng này chắc chắn đều là kế sách Yến Kinh Hàn ứng đối, nhưng này chuyện này đến cùng sẽ tiếp tục như thế nào, trong nội tâm nhiều người rất mong đợi, đồng thời không khỏi hướng về phía Lam Linh đồng tình, Lam nhị tiểu thư này chỉ sợ sớm đã trở thành quân cờ được bày trong cuộc.

Kỳ thật, từ lúc Lam Linh thấy Lam Trí Thân vội vã kiểm tra chính bản thân, rồi còn miễn rất nhiều trình tự đại hôn, hơn nữa vội vã nhét nàng vào kiệu hoa, cùng với sự tình Yến Kinh Hàn kiếm cơ không đi đón dâu, thậm chí còn đem gạt Thái hậu cùng Hoàng thượng đang vui vẻ ngay bên trong từ đường, thêm một ít dấu hiệu nữa là làm cho cả triều văn võ chỉ chờ một mình hắn, trong nội tâm Lam Linh đã có kết luận, buổi hôn lễ này chính là không có khói thuốc súng không chiến tranh, nàng ở trong cuộc chiến tranh này lại chính là một cái nhân vật hi sinh a!

Vật hi sinh? Nghĩ đến cái từ này, trong lòng Lam Linh có chút buồn cười, ở kiếp trước sống năm thứ hai mươi bốn nàng còn chưa hưởng qua cái tư vị làm vật hi sinh, hiện thời, sống thêm một đời, ngược lại nàng vừa đến lập tức bị trở thành vật hi sinh, nàng phải hảo hảo làm cho bọn họ được mở mang kiến thức uy lực của "Vật hi sinh" này!

Thời gian từ từ trôi đi, nửa canh giờ qua, Yến Kinh Hàn vẫn chưa hồi phủ, quan lễ nghi đứng một bên sau lưng mờ mờ lạnh lạnh chảy ròng ròng, âm thầm kêu khô, nếu đã qua giờ lành, từ đường đến cùng còn bái hay không bái?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bái Đường (Tam) Mạch Nước Ngầm Bắt Đầu Khởi Động

Converter: tieuquyen28

Editor: Tiểu y

"Thanh Tuyền, đi hỏi hỏi Hàn vương hiện tại đã đến đâu ?" Yến Minh Hiền nhìn Lam Xảo Phụng bên cạnh một cái, cuối cùng chậm rãi mở miệng.

Thanh Tuyền là tổng quản thái giám của Yến Minh Hiền trong hoàng cung, vừa hai mươi, vẻ mặt lão thành, nhận được mệnh lệnh Yến Minh Hiền, đáp một tiếng, rồi bước nhanh ra hi đường.

Một lát, Thanh Tuyền lại đi vòng vèo trở lại, đi vào trước Yến Minh Hiên, "Khởi bẩm Hoàng thượng Thái hậu, nửa canh giờ trước, Hàn vương gia dùng bữa đưa tin nói hần đã đến chỗ ngoài thành trăm dặm, nô tài suy đoán, trên đường đi nếu Hàn vương gia không có trì hoãn gì, ra roi thúc ngựa, tính đến lúc này là cách ngoài thành năm mươi dặm."

Nghe Thanh Tuyền nói như vậy, rất nhiều người ở trong lòng âm thầm tính toán, năm mươi dặm đi nửa canh giờ, lúc này khoảng cách kết thúc giờ lành còn lại nửa canh giờ, Hàn vương gia trở về gấp trước giờ lành kết thúc, xem ra một chút cũng không có khả năng.

"Chiếu theo lời người nói như vậy, Hàn vương có thể trở về đúng giờ lành?" Yến Minh Hiên một tay nhẹ nhàng gỡ cái ghế tay vịn, trên mặt hơi lộ ra một tia thần sắc lo lắng, nhìn về phía Lam Xảo Phụng một bên nói: "Hàn vương cũng bởi vì công mới làm giờ lành, mà qua giờ lành tựa hồ lại bái đường có chút không ổn, mẫu hậu, người xem, cái này nên làm thế nào cho phải?"

Nên làm thế nào cho phải? Lam Xảo Phụng trong nội tâm cười lạnh một cười lạnh, Yến Minh Hiên, người cho rằng ngồi trên cái vị trí kia có thể vô tư âm thầm giả vờ chống lại? Người cũng không nghĩ người ngồi lên như thế nào? ! Ta có thể đỡ người ngồi lên như thế nào, ta còn có thể kéo người xuống như thế! Trong nội tâm Lam Xảo Phụng oán hận nghĩ tới, nhưng trên mặt vẫn giữ một bộ dáng đoan trang hiền lành như cũ.

Lam Xảo Phụng đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn là cố ý kéo dài thời gian, Yến Minh Hiên cũng mượn cơ hội này mà chèn ép Lam tướng phủ, nhưng muốn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, hôm nay con tức này, sau này nàng sẽ đòi lại từ bọn họ gấp trăm lần!

Nghĩ tới đây, Lam Xảo Phụng cười mở miệng: "Chúng khanh gia, Hàn vương cũng là vì Hoàng thượng phân phó mới làm canh giờ, mà chúng khanh gia lại đi sớm một chút tới xem lễ, cho nên ai gia cảm thấy từ đường này muốn bái, nhưng bái như thế nào, chúng khanh gia có cái đề nghị gì tốt không?"

Những lời này của Lam Xảo Phụng không thể nghĩ ngờ là chấp nhận ngầm hiểu lẫn nhau với Yến Minh Hiên, bên trong hi đường vô cùng nhiều người lớn lòng dạ biết rõ, hiện tại chỉ còn kém một người đem phương pháp kia nói ra mà thôi, nhưng ai nguyện ý chủ động ra mặt này? Phân phó công việc làm cũng không hay, lấy không tốt, ô cát khó giữ được không nói, mạng nhỏ cũng phải bồi.

Lam Linh đứng ở một bên tự nhiên đem lời nói của mấy người kia đều nghe vào trong tai, nếu như nàng đoán được đúng, vậy lời nói này, kế tiếp nhất định sẽ có người nói tìm một người thay thế hoặc dứt khoát tìm một con gà trống thay thế cho chú rể, ở cổ đại hình như là loại phong tục dân gian này, nhưng cái này còn muốn hỏi nàng một chút có đồng ý hay không a!

Quả nhiên, một lát sau, lễ bộ thị lang Lâm đại nhân bước nhanh đi vào bên trong nội đường, chấp tay đối Lam Xảo Phụng Yến Minh nói: "Khởi bẩm Thái hậu Hoàng thượng, vi thần cũng có một cái phương pháp, không biết có thể làm được hay không?"

Rất nhiều người nhìn vào Lâm đại nhân ở bên trong nội đường, trong nội tâm một mảnh tò mò.

"Lâm ái khanh, người nói nghe một chút." Yến Minh Hiên mở miệng.

"Vi thần nghe nói dân gian có một loại tập tục, ngày đại hôn, nếu chú rể không thể bái đường, có thể lấy một con gà trống để thay thế." Lâm đại nhân nói xong len lén dò xét Lam Linh một cái.

"A, có chuyện như vậy?" Yến Minh Hiên tựa hồ trước kia cũng không nghe qua, nhìn về phía Lam Xảo Phụng nói: "Mẫu hậu, ngài nghĩ như thế nào? Bất quá, nếu làm như vậy, trăm cảm thấy có khả năng sẽ ủy khuất tân nương tử."

Thực nói dễ nghe! Lam Linh trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, nhưng vẫn không lên tiếng, muốn cho gà trống cùng nàng bái đường, vậy trước tiên làm cho con gà trống kia vào hi đường thì hần nói.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bái Đường (Tứ) Thu Thập

"Hoàng đế quá lo lắng." Lam Xảo Phụng nhận nhặt nói một câu, nàng không nghĩ lại nói những lời nói đường hoàng này với Yến Minh Hiên, nàng chỉ muốn mau sớm kết thúc buổi hôn lễ này, làm cho Lam Linh trở thành vương phi Yến Kinh Hàn.

"Triều Dương, người đi tìm một con gà trống đến." Yến Minh Hiên trực tiếp phát hiệu lệnh với Triều Dương đứng ở một bên, Triều Dương là thị vệ bên người Yến Kinh Hàn, Yến Minh Hiên đối với hần cũng không xa lạ gì.

"Thuộc hạ tuân chỉ!" Triều Dương nhìn Lam Linh một cái liền nhanh chóng ra hi đường, quả nhiên cùng dự liệu của gia không sai một phần nào.

Rất nhanh, Triều Dương ôm một con gà trống màu lông sáng rõ vào hi đường, tình cảnh gà trống này có lẽ là chưa từng gặp qua nhiều người như vậy, càng không ngừng giãy giụa, đồng thời gọi "Khanh khách" không ngừng.

Nhìn thấy gà trống này vọt loạn bỏ nhào, một ít tiểu thư không khỏi che miệng cười trộm, này cũng khó trách, các nàng khi nào đã gặp qua loại tình cảnh

này? Cùng gà bãi đường, đúng là đủ mới mẻ.

Ở đây vô cùng nhiều các tiểu thư cũng không thiếu người ái mộ Yến Kinh Hàn, vốn dĩ đi, nhìn xem nam nhân mình yêu mến cưới hỏi nữ nhân khác, trong nội tâm tự nhiên là ghen tuông bay tứ tung, nhưng nhìn tình hình trước mắt, những thứ này trong nội tâm người ái mộ lập tức sinh ra một loại sung sướng sau bão thù, vị trí Hàn vương phi này Lam nhị tiểu thư chỉ sợ rất khó ngồi được thoải mái nha, cùng gà bãi đường, thời gian không được bao lâu, nàng liền sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành!

Triều Dương ôm gà trống đi vào trước Lâm đại nhân, thừa dịp Lâm đại nhân còn chưa kịp phản ứng, một phen vừa đem gà trống nhét vào trong lòng Lâm đại nhân, đồng thời nói: "Đại nhân, thuộc hạ không biết làm cho gà cùng bãi đường như thế nào, đại nhân học thức uyên bác, làm phiền đại nhân ngài." Triều Dương nói xong liền nhanh chóng thối lui đến một bên.

Lâm đại nhân lập tức tròn tròn mắt, hẳn chỉ là tuân theo phân phó của hoàng thượng, cái này cùng học thức uyên bác có quan hệ gì? Hẳn làm sao biết làm cho một con gà cùng bãi đường như thế nào? Lâm đại nhân ôm con gà trống loạn bỏ nhào vọt, giống như đang ôm một củ khoai lang nóng phỏng tay, ném cũng không phải, không ném cũng không xong.

Lâm đại nhân nhìn về phía Hoàng thượng ngồi ở chủ vị, mặt lộ vẻ khó xử, mới vừa muốn mở miệng từ chối, không nghĩ lại vang lên thanh âm dễ nghe của tân nương tử, "Triều Dương vừa mới nói Lâm đại nhân học thức uyên bác, như vậy xin hỏi Lâm đại nhân, con gà trống này lớn lên giống vương gia, bốn cô nương chỉ xứng cùng một con gà trống bãi đường?"

Thanh âm Lam Linh không nóng không lạnh, phẳng phai chỉ là thuận miệng hỏi, nhưng bên trong hi đường rất nhiều người lại cảm nhận được một luồng uy áp bài sơn nhảy xuống biển, mà loại uy áp vô hình này càng làm cho Lâm đại nhân thở không ra hơi.

Bên trong hi đường chúng người nhất thời đều đưa ánh mắt nhìn về phía Lam Linh, ngoại trừ Thu Diệp cùng hi môi, trong mắt một số người đều mang theo tia nghi hoặc, nhưng cũng có một số người, trong mắt lại mang theo tia mong đợi nào đó.

Nghe lời nói Lam Linh, trong nội tâm Lam Xảo Phụng cảm giác đứng ngồi không yên lại nhanh chóng xuất hiện, Lam Linh là dạng nữ tử gì nàng cực kỳ rõ ràng, nếu không nàng cũng không chọn nàng, nhưng lúc này, Lam Xảo Phụng không thể không nhìn thẳng sự biến hóa của Lam Linh, trong chuyện này đến cùng đã xảy ra vấn đề gì? Chẳng lẽ bị Yến Kinh Hàn động tay động chân? Lam Xảo Phụng một vạn lần không muốn loại chuyện này phát sinh, nhưng nàng không thể không suy tư đến vấn đề này, con mắt nhìn về phía Lam Linh lại là một mảng tối tăm thoáng ánh lên tia dò xét.

"Hàn vương phi, thần chỉ đem tập tục của dân gian nói ra, cũng không hề có ý tứ gì khác." Lòng bàn chân Lâm đại nhân bốc lên khí lạnh, hẳn mơ hồ cảm giác được mình đã rước lấy phiền toái.

"Ta cũng không có ý tứ gì khác, Lâm đại nhân cần trái chú ý gì mà nói vậy?" Lam Linh thoáng dừng lại một chút, "Còn Lâm đại nhân vốn là có ý tứ gì khác, chỉ là sợ bị người biết rõ người có ý tứ gì khác, mới nói không có ý tứ gì khác?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bãi Đường (Ngũ) Đấu Tranh Nội Bộ Trong Truyền Thuyết

Bị Lam Linh quán khê như vậy, trong đầu Lâm đại nhân ông ông bị tác hường, trên ót toát ra nhè nhẹ mồ hôi lạnh, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, Lam nhị tiểu thư này không phải là nhát như chuột sao? Một cái nữ tử nhát gan như thế làm thế nào có thể nói ra đến một phen như vậy? Hơn nữa lời nói nàng nói rõ ràng như thấy cho thấy muốn đem tất cả mọi người bên trong hi đường lệch nghiêng về phía chỗ dẫn, cái nút chụp mũ đại bất kính lên đỉnh đầu hấn nha.

Trong nội tâm Lâm đại nhân vừa nghi hoặc vừa sợ hãi, suy tư kể sách ứng đối, không biết làm thế nào gà trống trong lòng hấn lại gọi "Khanh khách" không ngừng, làm cho hấn đã phiền còn thêm phiền!

"Hàn vương phi có phải cảm thấy phương pháp của Lâm đại nhân không ổn hay không?" Lúc Yến Minh Hiền mở miệng, cũng là giúp Lâm đại nhân giải quyết khó khăn đến nhất thời.

Lam Linh đương nhiên là vừa mới nghe được bọn họ kể xướng người hoa, phương pháp kia vốn chính là ý của Yến Minh Hiền, hơn nữa còn được Lam Xảo Phụng ngầm đồng ý, Lâm đại nhân chỉ là người chấp hành mà thôi, nhưng làm cho nàng cùng gà bãi đường, hoàng đế bày mưu đặt kế như thế nào, thái hậu ngầm đồng ý như thế nào? Có đồng ý hay không còn phải do nàng quyết định!

Lam Linh xoay người, mặt hướng về phía Yến Minh Hiền, khê phúc phúc thân, nhàn nhạt mở miệng: "Khởi bẩm Hoàng thượng, loại phương pháp này của Lâm đại nhân, thần nữ cảm thấy không ổn."

Cảm thấy không ổn, người vì sao không nói sớm? Nhất định chờ gà trống ôm lên đây rồi nói! Lâm đại nhân ôm một gà trống loạn bỏ nhào vọt, trong nội tâm một trận ngầm bức.

Trong đám người một người khẽ hơi cong môi một cái, ánh mắt nào nhiệt dừng lại liên tục ở trên khăn voan đỏ.

Bên trong hi đường vô cùng nhiều người lớn nghe Lam Linh nói những lời này, vừa nghi hoặc đồng thời lại không khỏi vì Lam Linh đỏ mặt hơi lạnh, Hoàng thượng cùng Thái hậu đều tán đồng chuyện này, Lam nhĩ tiểu thư này vì sao phải nói lời phản đối? Nàng chẳng lẽ không sợ chọc cho Hoàng thượng cùng Thái hậu không vui? Thái hậu vốn là thân cô cô của nàng nha.

Một bên trong lòng Triều Dương có vài phần hưng phấn nhỏ, đây là đấu tranh nội bộ trong truyền thuyết? Thật tốt quá! Tốt nhất hai bên càng đấu hai bên đều thiệt hại, gia liền đỡ phải động thủ. Nhưng mà Triều Dương còn chưa âm thầm cao hứng trong mấy nháy mắt, đột nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng, hẳn dò thăm tư liệu của Lam nhĩ tiểu thư cùng Lam nhĩ tiểu thư trước mắt là khác biệt một trời một vực, hệ thống tình báo của bọn họ xảy ra có vấn đề? Xong rồi!

Lam Xảo Phụng gắt gao nắm nắm tay áo trong tay, nha đầu kia đang làm cái gì? Nàng có biết nàng đang trì hoãn thời gian hay không? Chẳng lẽ là nàng cố ý?

"Linh nhĩ, không được phép hồ nháo, ai gia biết rõ ủy khuất ngươi, chờ sau đó, ai gia sẽ làm cho Hàn vương đền bù tổn thất thật tốt cho ngươi." Lam Xảo Phụng đề ép ý muốn đòi sông lấp biển trong lòng, triu mến mở miệng.

Thấy Lam Xảo Phụng mở miệng, vốn là đáy mắt Yên Minh Hiền lóe lên một cái có ý nghĩ, quyết định sống chết mặc bây.

"Thái hậu, đây không phải là vấn đề đền bù tổn thất, ngài ngẫm lại, nếu là thần nữ cùng một con gà trống bá đường, không ra nửa canh giờ, thần nữ liền sẽ trở thành trò cười cho toàn bộ kinh thành, thần nữ trở thành trò cười vấn đề này không phải là quan trọng nhất, trọng yếu là, dân chúng nhân dân lúc nói đến thần nữ tất nhiên sẽ nói đến Lam tướng phủ, thậm chí sẽ nói đến thái hậu ngài, đương nhiên sẽ không dám ở trước mặt phụ thân cùng thái hậu ngài nhắc tới, nhưng sẽ trở thành đề tài câu chuyện trà dư tửu hậu cho người, vậy nói làm sao đó cũng không phải việc rất có mặt mũi, nếu là vị đồng liêu nào đó vô ý say rượu lỡ lời, ngay trước mặt phụ thân nói ra, cái kia phụ thân nên xử lý như thế nào? Nếu là người lòng dạ khó lường cố ý ở trước mặt hoàng hậu muội muội nhắc tới chuyện này, kia chẳng phải là cũng muốn hoàng hậu muội muội sinh uy khuất? Mặt mũi đối thần nữ một chút không trọng yếu, nhưng đối với phụ thân thái hậu cùng hoàng hậu muội muội mà nói, mặt mũi còn quan hệ đến tôn nghiêm gia tộc!"

"Tôn nghiêm" cái từ này sang sảng hữu lực, nặng nề đập vào tim của mỗi người!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bái Đường (Lục) Phong Ba Nổi Dậy

Những lời này của Lam Linh làm cho bên trong hi đường lặng ngắt như tờ, thậm chí không thể nghe thấy tiếng hít thở nhỏ, tựa hồ mọi người cũng ngừng lại hô hấp nhìn một thân đồ cưới lửa đỏ trước mắt, đỉnh khăn voan đỏ, vốn nhìn không thấy dung mạo nữ tử này.

Một cái nữ tử nhất như chuột có thể nghĩ đến nhiều quan hệ lợi hại như vậy?

Một cái nữ tử nhất như chuột có thể đem tôn nghiêm một gia tộc nói đến kinh sợ lòng người như thế?

Một cái nữ tử nhất như chuột có thể trước mắt bao người không có nửa điểm khiếp đảm nói ra một phen đến như vậy?

Đồn đãi quả thật không thể tin! Rất nhiều người rút được một kết luận.

Đương nhiên rất nhiều người cũng đã nhìn ra, sở dĩ Lam Linh nói ra một phen đến như vậy, chỉ là không muốn cùng một con gà trống bá đường mà thôi, nhưng nàng không muốn cùng một con gà trống bá đường, thái hậu có thể đồng ý không? Bất cứ ai nảy đều thấy được, thái hậu rất cực lực thúc đẩy việc hôn sự này.

Nghe Lam Linh nói những lời này, Yên Minh Hiền vẫn không có nửa điểm ý tứ muốn mở miệng, vẫn như cũ sống chết mặc bây, nhưng trong lòng Lam Xảo Phụng thì oán hận không thôi, bị Lam Linh nói như vậy, nàng nếu là kiên trì nói nữa, kia có khả năng sẽ có người ở sau lưng đâm xương sống nàng, sau này đối với kế hoạch này nàng cũng không có ích lợi gì.

"Là Linh nhĩ suy tính chu đáo, là ai gia sơ sót." Lam Xảo Phụng ở trong hậu cung ngày người gần hai mươi năm, đã sớm biết khi nào nên đuổi, khi nào nên khuất, thừa nhận chính mình sơ sót đối với Lam Xảo Phụng mà nói vốn không phải là cái gì không được.

"Nếu Linh nhĩ cảm thấy phương pháp của Lâm đại nhân không ổn, kia Linh nhĩ cảm thấy hôn lễ này nên cử hành như thế nào?" Lam Xảo Phụng chốc lát không do dự, liền đem vấn đề khó khăn này ném cho Lam Linh.

"Khởi bẩm thái hậu, cái này chỉ sợ còn làm phiền Lâm đại nhân." Lam Linh khẽ dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Lâm đại nhân học thức uyên bác, ngay cả phương pháp cùng gà trống bá đường cũng có thể nghĩ ra, thần nữ nghĩ Lâm đại nhân có thể còn nghĩ ra được một cái biện pháp tốt hơn."

Rất nhiều người che miệng cười trộm, Triều Dương cố nén ý cười, Lam nhị tiểu thư này quá hắc!

Vốn là, Lâm đại nhân còn âm thầm may mắn Lam nhị tiểu thư này sẽ không tìm phiền toái cho mình, ai từng ngờ, nàng thế nhưng lại ném cho hắn một củ khoai lang nóng phỏng tay, trong nội tâm âm thầm kêu khổ.

Lâm đại nhân vội vàng đem gà trống loạn bỏ nhào vọt trong ngực nhét vào trong lòng Triều Dương, dù sao gà trống này cũng không có tác dụng gì, dĩ nhiên là không cần hắn ôm, sau đó, Lâm đại nhân vội vàng chấp tay đối Lam Xảo Phụng Yến Minh Hiền nói: "Khởi bẩm thái hậu hoàng thượng, vì thần tài sơ học thiên, không nghĩ ra biện pháp tốt hơn."

"Lâm đại nhân quá khiêm nhường, người đứng ở chỗ này có mấy người là tài sơ học thiên?" Lam Linh không đợi Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền mở miệng liền tiếp nhận lời nói Lâm đại nhân, "Lâm đại nhân không cần từ chối, cứ từ từ suy nghĩ là được, bốn cô nương sẽ không thúc giục người."

Lam Linh đương nhiên biết rõ Yến Minh Hiền cùng Lam Xảo Phụng mới là người khởi xướng "Cùng gà bái đường" này, mặc dù hiện tại nàng công khai cả hắn không có cửa, nhưng Lâm đại nhân này cũng đừng nghĩ một câu "Tài sơ học thiên" liền đem mình thoát sạch sẽ!

Lúc này mặc dù là thời kỳ xuân về hoa nở, nhưng sau lưng Lâm đại nhân càng không ngừng toát mồ hôi lạnh, Lam nhị tiểu thư này là có thù tất báo nha, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Lâm đại nhân xem xét hoàng thượng trên thủ vị, trong lòng có chút ai oán, hắn hoàn toàn là nghe lệnh của Hoàng thượng, vào lúc này Hoàng thượng cũng không thể đem hắn bỏ quên nha.

Đồ vô dụng! Yến Minh Hiền nhẹ nhàng quét Lâm đại nhân một cái, mới vừa muốn mở miệng, lúc này, cửa hi đường đột nhiên vang lên một đạo âm thanh dồn dập, "Bảo bối Linh nhi, bản cung đến đây!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bái Đường (Thất) Phiền Toái Tự Tìm

Mặc dù chưa thấy bóng người kia nhưng trước đó đã nghe thấy thanh âm, bên trong hi đường rất nhiều người nghe giọng nói tà mị này, đã biết người đến tất nhiên là trời sinh tính phong lưu, tướng mạo yêu nghiệt Thượng Quan Vân Thụy thái tử Bắc Ninh.

Thượng Quan Vân Thụy, ở đây rất nhiều người đều không xa lạ gì, năm ngoài lúc Yến Minh Hiền đăng cơ, trong kinh thành hắn trụ ước chừng một tháng, đã sớm cùng những người quyền quý trong triều thân quen, rất nhiều người vừa nghe đến thanh âm của hắn, liền biết là hắn đến đây.

Nhưng hắn tới làm cái gì? Hắn tới tham gia hôn lễ Hàn vương gia? Từ cái câu "Linh nhi bảo bối" kia, rất nhiều người cảm thấy khả năng hắn không phải là tới tham gia hôn lễ, càng giống là tới đập tràng*(? Thử lỗi trí tuệ ta có hạn TTTT).

Thượng Quan Vân Thụy trời sinh tính phong lưu, chuyện tình đó mọi người đều biết, trong phủ thái tử hắn nghe nói giai lệ liền ba nghìn, việc hắn thích nhất lúc rảnh rỗi chính là thả lưới mỹ nữ ở mọi nơi thu vào bên trong phủ để tiêu khiển giải trí.

Làm cho rất nhiều người nghĩ không ra chính là, hoàng đế Bắc Ninh làm sao chỉ biết trầm mê nữ sắc, lại thái tử Thượng Quan Vân Thụy cũng vì sắc? Hắn thật không sợ giang sơn hắn chôn vùi trên tay hắn? Nói sau, hoàng đế Bắc Ninh vốn không phải một người hoàng tử.

Vốn có ấn tượng đối với Thượng Quan Vân Thụy, rất nhiều người cảm thấy Thượng Quan Vân Thụy lần này đến là cùng Hàn vương gia đoạt nữ nhân, có tin đồn Lam nhị tiểu thư này lớn lên dung mạo như thiên tiên, được Thượng Quan Vân Thụy vừa ý cũng không phải là không thể nào.

Nhưng vấn đề là Thượng Quan Vân Thụy này như thế nào lại biết đến Lam nhị tiểu thư đâu? Lam nhị tiểu thư nổi danh là dưỡng ở khuê phòng không người nào biết, bọn họ sinh ở kinh thành lâu dài người ở kinh thành đều chưa từng gặp qua dung mạo của Lam nhị tiểu thư, thái tử Bắc Ninh này như thế nào có thể nhìn thấy? Trong lòng mọi người tràn ngập tò mò.

Tất cả mọi người đưa ánh mắt hướng về phía cửa hi đường, Lam Xảo Phụng trong nội tâm lại sinh ra nồng đậm không vui, vốn là Lam Linh biến hóa làm cho nàng rất bất an, mà Thượng Quan Vân Thụy lúc này rõ ràng là tới quấy rối, hôn lễ này chẳng lẽ thật không thể thuận lợi cử hành? Lam Xảo Phụng nhìn đồng hồ cát một bên, trong nội tâm nghĩ tới kẻ sách ứng đối.

Yến Minh Hiền tự nhiên cũng nghe được thanh âm Thượng Quan Vân Thụy, giữa con mắt nhanh chóng xẹt qua một nụ cười, hôn lễ này càng ngày trở nên càng thú vị, mẫu hậu, ngài cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt mới được, Yến Minh Hiền trong nội tâm cười nói.

Trong đám người một mây kiếm nhanh chóng cau lại một tý, lập tức mắt nhẹ thả xuống, liền cùng mọi người một đạo nhìn về phía cửa hi đường.

Lam Linh đương nhiên nghe rõ ràng bốn chữ "Linh nhi bảo bối" trong miệng Thượng Quan Vân Thụy, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại, yên lặng chuẩn bị theo dõi kỳ biến.

Mặc dù lúc này Lam Linh còn không biết Thượng Quan Vân Thụy là nhân vật số một kia, nhưng nàng biết rõ người này là tới tìm nàng phiến toái, hơn nữa còn là một cái đại phiến toái!

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Thượng Quan Vân Thụy mặc cẩm bào mẫu đơn văn viền vàng hoa hồng đỏ như một đạo mỹ hảo quang trong cùng nháy mắt bay vào bên trong hi đường, màu đỏ chói mắt cùng màu sắc bên trong hi đường vui mừng hoà lẫn, làm người người nhất thời sinh ra một loại ảo giác, tựa hồ hẳn chính là chủ rể quan hôm nay.

"Bản cung không mời mà tới, thái hậu hoàng thượng sẽ không trách móc đi." Thượng Quan Vân Thụy chấp tay hướng về Lam Xảo Phượng Yến Minh Hiền, hơi thở có chút không yên, tựa hồ là đi quá gấp.

"Thụy Thái Tử quá lo lắng, trăm cùng mẫu hậu còn sợ thỉnh Thụy Thái Tử không đến đâu." Yến Minh Hiền cười hàn huyên một câu.

"Hoàng đế nói rất đúng, chờ một lát, sau tiệc mừng, ai gia định cho Hàn vương kính Thụy Thái Tử hơn hai chén."

Lam Xảo Phượng tiếp lời Yến Minh Hiền, đồng thời uyển chuyển nói ra đây là hôn lễ Hàn vương, chịu không được một cái thái tử Bắc Ninh quấy rối.

Nhưng Thượng Quan Vân Thụy vốn là đem lời nói Lam Xảo Phượng trở thành gió thoảng bên tai, sau khi cùng Yến Minh Hiền Lam Xảo Phượng hàn huyên, liền bước nhanh đi đến trước Lam Linh cùng, về mặt thâm tình, "Linh nhi, vãn vãn một năm thời gian, ngươi liền quên cùng ta tương tư sau cửa Linh Vân Sơn dưới tàng cây thề non hẹn biển sao?"

Nghe vậy, rất nhiều người miệng vì Lam Linh mà hút khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Bái Đường (Bát) Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Converter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Thượng Quan Vân Thụy nhìn một phen thâm tình không thể nghi ngờ là đem Lam Linh đẩy tới cái huyệt nhai biên thượng, mọi người cùng nhau đem ánh mắt nhìn về phía phương hướng Lam Linh, nhưng trong đó đôi con ngươi đen quét qua Thượng Quan Vân Thụy sau đó nhanh chóng lóe lên một đạo hàn quang!

Ở Đông Sở, mặc dù dân phong cởi mở, nhưng hôn nhân đều là lệnh của cha mẹ lời của mối mai, không cho phép trai gái tự mình quyết định ý chung thân, đương nhiên, cũng không thể hoàn toàn bài trừ hết những trường hợp tùy ý chung thân, nhưng tất cả đều âm thầm, không bị người khác biết rõ, cuối cùng còn phải chinh phạt được sự đồng ý của cha mẹ, mới có thể kết làm duyên tằm tấc*.

[*Kết làm duyên tằm tấc: hôn nhân nam nữ]

Lời nói này của Thượng Quan Vân Thụy đã nói rõ tình huống Lam Linh đã cùng hắn tự định cả đời rồi, điều này đối với một nữ tử sắp bái đường, một nữ tử có thân phận tôn quý, ở trước công chúng, bị chỉ ra và được xác nhận cùng nam nhân khác có tư tình, không thể nghi ngờ chiếu này đối với các nàng khuê dự là trí mạng nhất, nhà trai hoàn toàn có thể dựa vào điểm này, mà đem nàng đuổi ra khỏi cửa, một khi bị đuổi ra khỏi cửa, chấm nhỏ nước miếng của mọi người cũng đủ đem nàng chết đuối.

Đương nhiên điều kiện trước tiên là lời nói của Thượng Quan Vân Thụy là thật, Lam Linh thật sự đã cùng hắn tương tư ở Linh Vân Sơn dưới tàng cây thề non hẹn biển.

Lam Xảo Phượng đương nhiên sẽ không tin tưởng Lam Linh sẽ làm những loại chuyện này, Lam Linh là người được nàng tí mĩ "bồi dưỡng" ba năm.

Bên trong hi đường lần nữa lọt vào an tĩnh quý dị, trong nội tâm nghi hoặc có, có chút hả hê có, xem kịch vui có, đồng tình thương cảm tức giận hay bất bình đều có.

Gà trống trong ngực Triệu Dương tựa hồ cũng cảm nhận được bầu không khí lúc này bất thường, không kêu gọi, mà Triệu Dương lại âm thầm sốt ruột, Thụy Thái Tử này làm sao đến chặn ngang một gậy tre? Gia cũng không có kêu hắn làm như vậy nha, nhất định là hắn tự chủ trương, hơn nữa chắc chắn tám phần là hảo tâm mở chuyện xấu, không có giúp đỡ không nói, còn phá hư kế hoạch gia.

Nhưng Thượng Quan Vân Thụy đã lên tràng, Triệu Dương lại không thể đem hắn kéo xuống, chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến, nhưng hắn biết rõ chỉ bằng thủ đoạn Lam nhị tiểu thư vừa mới thu thập Lâm đại nhân, Thụy Thái Tử chỉ sợ là "lành ít dữ nhiều".

"Bảo bối, ngươi tại sao không nói chuyện? Ngươi có trách ta đến chậm hay không?" Thượng Quan Vân Thụy vốn không biết rõ chuyện gì vừa mới xảy ra bên trong hi đường, hắn cho rằng Lam Linh bị lời nói của hắn làm sợ đến choáng váng, không ngừng cố gắng biểu diễn như cũ.

Này cũng khó trách, Thượng Quan Vân Thụy đọc tư liệu cũng biết biểu hiện của Lam Linh chính là một cái nữ tử nhát như chuột, hẳn cảm thấy dạng nữ tử như vậy khi nghe được lời nồng ái của hắn, không chỉ hoàn toàn hủy hết danh khuê nữ mà sau khi nghe được lời nói này tất nhiên sẽ sợ đến ngốc đi, thậm chí sẽ bị dọa đến ngất.

Nhưng mà Thượng Quan Vân Thụy không biết, mọi sự vạn vật vạn thay đổi trong nháy mắt, lúc hắn tự cho là đúng cũng là lúc hắn đã thành công đắc tội một con hồ ly phúc hắc.

"A... Thụy Thái Tử trời sinh tính phong lưu, chây, đừng bảo là Bắc Ninh, Đông Sở không ai mà không biết, không người nào mà không hiểu."

Tiếng cười khê của một người đột nhiên làm phá vỡ bầu không khí quý dị này, trong nháy mắt ánh mắt của mọi người đều nhìn hướng người này, Tả tướng Mộ Dung Tiểu Trần?

Chỉ thấy Mộ Dung Tiểu Trần một thân hồ cầm bào màu lam, đầu đội ngọc quan, chậm rãi đi vào bên cạnh Thượng Quan Vân Thụy, tỉ mỉ quan sát Thượng Quan Vân Thụy.

Anh hùng cứu mỹ nhân? Trong đầu Thượng Quan Vân Thụy lướt qua bốn chữ, đồng thời trong lòng có chút nghi hoặc, Mộ Dung Tiểu Trần này không giống như người thích chõ mõm vào chuyện người, hôm nay như thế nào hắn lại đột nhiên quan đến sự tình đây? Chẳng lẽ hắn nhìn không ra đây không phải là loại sự nhân?

Lam Linh không lên tiếng, mặc dù nàng không biết người nói chuyện là ai, nhưng trực giác của nàng cho biết hắn chính là người vẫn luôn nhìn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Bái Đường (Cữu) Thích Vô Cùng

Coverter: tieuquyen28

Editor: Tiểu Y

Mộ Dung Tiểu Trần này, mọi người bên trong hí đường đều cực kỳ quen thuộc, ba năm trước đây, Mộ Dung Tiểu Trần dựa vào khoa trạng nguyên văn song võ hành động một lần thành danh, được tiên hoàng yêu thích quá mức, thân được truyền thụ chức đại lý tự thiếu khanh, về sau, ngay cả Mộ Dung Tiểu Trần làm vài món đại án, lòng tâm cũng cực kỳ vui mừng, phong quan ngoi khen, từng bước từng bước lên mây xanh, sau khi Yến Minh Hiên lên ngôi, lại trao tặng chức tả thừa tướng, đứng đầu trên đủ loại quan lại, cùng với Lam Trí Thân ngồi ngang hàng.

Mộ Dung Tiểu Trần trong quan trường có thể nói là như cá gặp nước, mọi việc đều thuận lợi, chủ yếu vẫn là cái người Mộ Dung Tiểu Trần này biết cách đối nhân xử thế khéo léo chu đáo khéo đưa đẩy, quá mức hiểu làm đạo luận làm quan, không cùng bất luận kẻ nào thân cận quá, cũng không cùng bất luận kẻ nào cách quá xa, luôn thủy chung bảo trì khoảng cách thích hợp nhất, một ngọn cờ riêng như thế, lại thành công làm cho hắn trở thành một trong những đối tượng được lôi kéo.

Đương nhiên, Mộ Dung Tiểu Trần thanh niên tài俊 đáng về phi phàm như thế cũng được rất nhiều tiểu thư khuê trung kén chồng chọn lựa đầu tiên, Mộ Dung Tiểu Trần trong hai mươi chỉ có một, trong phủ lại không có nhất thể nhất thiếp, trong nội tâm phần đông người ái mộ tuyệt đối là đích nhân vật có cấp bậc kim cương vương lão ngũ*.

[*: đồng nghĩa như một nhân vật có ảnh hưởng lớn nổi bật và vẫn chưa thành hôn]

Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù không có gia thế bối cảnh hiển hách, nhưng chỉ bằng mượn tài hoa của bản thân hắn, tiền đồ hẳn không thể đo lường được.

Nhưng mà làm cho rất nhiều tiểu thư khuê trung thương tâm chính là, các bà mỗi đều muốn đem cửa phủ của Mộ Dung Tiểu Trần san bằng, đạt được chỉ có một câu nói như xưa: Ta đã có người trong lòng, ta đời này không phải nàng không cưới.

Tâm hồn thiếu nữ tan nát dưới đất!

Trong kinh thành tá cả các tiểu thư đều muốn gả cho hai nam nhân, Yến Kinh Hàn và Mộ Dung Tiểu Trần, một cái không thích nữ nhân, cự tuyệt nữ nhân ngoài ngàn dặm, một cái trong lòng đã có chủ, không phải người không cưới, aiz, các tiểu thư chỉ có thể nhìn qua mà thở dài.

Ngày hôm nay, vào lúc này Mộ Dung Tiểu Trần đột nhiên mở miệng, điều này không khỏi làm cho trong nội tâm rất nhiều người bắt đầu phỏng đoán, Tả tướng muốn giúp Lam nhị tiểu thư này? Nhưng vấn đề là hắn vì sao phải giúp nàng?

Thượng Quan Vân Thụy bị Mộ Dung Tiểu Trần quan sát tinh tế như thế, cảm thấy cả tóc gáy dựng lên, bị một người nam nhân nhìn như vậy, cảm giác thật không phải là tốt bình thường.

"Tả tướng này là có ý gì?" Thượng Quan Vân Thụy đương nhiên biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần không đơn giản, hẳn cũng biết lúc này Mộ Dung Tiểu Trần đây là lai giả bất thiện*, nhưng đối với Thượng Quan Vân Thụy mà nói, đây chỉ là một cái sự việc nhỏ xen giữa mà thôi.

[*Lai giả bất thiện: đã tới thì chẳng phải người tốt]

"Ý gì?" Mộ Dung Tiểu Trần lại một tiếng cười khê, "Thụy Thái Tử thích mỹ nhân điều này cũng không sai, nhưng Thụy Thái Tử không thể bởi vì sự yêu thích của mình, mà trước hỷ danh tiết sau lại là tiết mục đoạt, này cũng khó tránh khỏi nhọ danh tiếng thái tử một quốc gia đi?"

Thượng Quan Vân Thụy nghiêng nghiêng răng, người này miệng cũng quá độc đi? Hẳn khi nào muốn đoạt ? Cái này cùng danh tiếng thái tử một quốc gia có quan hệ gì?

Thượng Quan Vân Thụy mới vừa muốn mở miệng, chỉ thấy Mộ Dung Tiểu Trần nói tiếp: "Chúng ta mặc dù đều chưa từng gặp qua dung mạo Lam nhĩ tiểu thư, nhưng đều đã nghe nói qua, ta nghĩ Thụy Thái Tử khẳng định cũng nghe nói, lấy lòng Thụy Thái Tử thích cái đẹp, hôm nay có hành động này cũng là chuyện hợp tình lý."

Thụy Thái Tử thẳm! Triệu Dương đưa ra một cái kết luận, một cái Tả tướng liền đủ cho Thụy Thái Tử uống một hồ, hơn nữa Lam nhĩ tiểu thư này còn chưa lên tiếng đâu, hẳn không tin Lam nhĩ tiểu thư phúc hắc này liền dễ dàng buông tha Thụy Thái Tử như vậy, Thụy Thái Tử nha, ngài liền tự cầu nhiều phúc đi.

Lam Linh cũng không lập tức lên tiếng, mà là từ lúc hai người nói chuyện lấy ra được tin tức nàng cần, nàng muốn đứng là không ra tay thì thôi, nhưng vừa ra tay thì chắc chắn phải làm cho hẳn không có đất xoay người!

"Lời nói này của Tả tướng, bản cung như thế nào lại nghe thấy một cỗ hương vị ê ả? Chẳng lẽ Tả tướng đang ghen tỵ bản cung được Linh nhĩ bảo bối thích?" Thượng Quan Vân Thụy sao lại dễ dàng bị hai ba câu nói của Mộ Dung Tiểu Trần liền đánh ngã như vậy? Rất nhanh liền có lối tắt khác.

"Thụy Thái Tử quả thật làm cho bản cô nương thích 'Cực kỳ nhiều!'"

Lời nói làm bốn phía kinh ngạc!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bái Đường (Thập) Một Kích Tắt Trúng

Thanh thanh đậm đậm, dễ nghe cực kỳ! Mọi người trong nháy mắt đều đem ánh mắt nhìn về phía Lam Linh đang vận một thân đồ cưới lửa đỏ bên trong nội đường.

"Thích vô cùng!" Ngoài mặt nghe tựa hồ như nói ra cõi lòng, nhưng lúc này nghe vào trong tai mỗi người lại không có nửa điểm hương vị làm cho người mơ màng, ngược lại còn mang theo một loại uy áp vô hình, mang theo một loại hương vị làm cho người hít thở không thông!

Trong nội tâm Yên Minh Hiền Lam Xảo Phụng cùng nhau chấn động, cảm xúc dồi dào lấp lánh trong nháy mắt ản vào day01 mắt, cũng không có mở miệng.

Trong nội tâm Thượng Quan Vân Thụy lại rơi lộp bộp một tiếng, Lam nhĩ tiểu thư này như thế nào có thể đáp lại lời của hẳn? Nàng không có bị sợ đến ngốc sao, hay ngược lại bị sợ đến điên khùng?

Hết thấy đã hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Thượng Quan Vân Thụy, Thượng Quan Vân Thụy tựa hồ có chút trở tay không kịp, nhất thời không có lên tiếng, nhưng con mắt một thoáng khi nhìn về phía Lam Linh đã mang theo tia dò xét.

Lam Linh cũng không lập tức thu thập Thượng Quan Vân Thụy, mà là tìm phương hướng thanh âm của Mộ Dung Tiểu Trần, rồi xoay người mặt hướng về Mộ Dung Tiểu Trần, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: "Lam Linh đa tạ Tả tướng đã giúp đỡ, ân tình hôm nay của Tả tướng, ngày khác Lam Linh nhất định báo đáp, bất quá, Lam Linh lại muốn chính mình chứng minh sự trong sạch của mình."

Lời nói này của Lam Linh vào trong tai người khác nghe cũng không có một tia không ổn, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần lại nghe được Lam Linh cự tuyệt hẳn xa cách ngoài ngàn dặm, trong nội tâm đột nhiên cảm thấy không biết tư vị gì, đến việc lúc này hẳn vẫn không chưa thể xác định nàng có phải là chính "nàng".

"Lam nhĩ tiểu thư thỉnh." Mộ Dung Tiểu Trần đè ép cảm xúc không hiểu trong nội tâm kia, khẽ cười lên tiếng, đồng thời lui về sau hai bước, đứng sang một bên.

"Đa tạ."

Lam Linh nói xong liền xoay người hướng tới phương hướng Thượng Quan Vân Thụy, Thượng Quan Vân Thụy mặc dù nhìn không thấy đôi mắt Lam

Linh, nhưng hần vẫn cảm thấy được ánh mắt sắc bén của Lam Linh có thể nhìn xuyên thấu khăn voan đỏ, thậm chí có thể đâm rách hết thấy lời nói dối của hần, điều này làm cho lòng hần một thoáng đột nhiên sinh ra tia mong đợi.

Thụy Thái Tử xong rồi! Triều Dương nhìn gà trống, trong lòng dự liệu được kết cục lúc này của Thượng Quan Vân Thụy, thủ đoạn của Lam nhị tiểu thư này thu thập Thụy Thái Tử cùng thủ đoạn thu thập Lâm đại nhân giống nhau như đúc, đều là ngay từ đầu bắt lộ thanh sắc*, đợi đến thời khắc mấu chốt thì một kích tất trúng, chỉ điểm này, ngược lại cùng gia giống nhau vài phần.

[*Bắt lộ thanh sắc: im lặng lắng nghe]

"Xin hỏi Thụy Thái Tử nhất thời một năm trước vào ngày kia một khắc kia chúng ta tương tư dưới tàng cây Linh Vân Sơn thề non hẹn biển?"

"Xin hỏi Thụy Thái Tử, ngày nào đó thời tiết như thế nào, là ánh nắng tươi sáng gió nhẹ phơ phất hay là gió mạnh gào thét lá rụng bay tán loạn?"

"Xin hỏi Thụy Thái Tử, thời điểm ngày nào đó chúng ta thề non hẹn biển, ta quay mặt về hướng đông nam hay là hướng tây bắc?"

"Xin hỏi Thụy Thái Tử, ngày nào đó, đầu ta mang dạng vật trang sức gì, mặc loại màu y phục gì, trên chân lại mang loại đồ vải giày nào?"

"Xin hỏi Thụy Thái Tử, những thứ này ngài đều còn nhớ rõ sao?"

Bị Lam Linh này hỏi không kịp thở hết cái vấn đề vừa này đến cái vấn đề vừa kia, Thượng Quan Vân Thụy lập tức cảm thấy trong đầu bị tác hưởng ông ông, phảng phất như có một trăm con ong đang bay quanh.

Thượng Quan Vân Thụy đương nhiên là không trả lời được, nhưng Thượng Quan Vân Thụy ở trong hoàng cung Bắc Ninh lớn lên từ trong một đám người tình anh, tự nhiên tài tùy cơ ứng biến không thể chỉ nói chơi, chỉ thấy hần khẽ mỉm cười, liền muốn tứ lạng bạt thiên cân*, nhưng Lam Linh cũng không cho hần cơ hội há mồm, nói tiếp: "Thụy Thái Tử nhất định sẽ nói, hôm đó phong cảnh rất đẹp tình chàng ý thiếp chàng thiếp thiếp, sao có thể còn nhớ những sự tình không quan hệ khẩn cấp kia? Hơn nữa người còn có thể nói, trong mắt của người chỉ có ta, lại không có để ý những cái khác, Thụy Thái Tử, theo người nói bốn cô nương nói rất đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bái Đường (Mười Một) Nâng Đá Đập Chân Mình

Bị Lam Linh một trận trách móc như vậy, Thượng Quan Vân Thụy cũng không tức giận, mà là dùng mắt đào hoa cùng yêu nghiệt kia mà nhìn Lam Linh cực kỳ đắm đuối cực kỳ đưa tình sùng ái, thanh âm nhu hòa như gió xuân trong tháng ba, "Linh nhi bảo bối, người biết bản cung như thế nào lại thích người như vậy sao? Đó là bởi vì bản cung nghĩ cái gì, người cũng biết, người hiểu được lòng của bản cung."

Nghe lời Thượng Quan Vân Thụy nói buồn nôn như thế, thần sắc Lam Xảo Phượng khẽ biến một tí, nhưng cũng không lên tiếng, mà Mộ Dung Tiểu Trần lại nhanh chóng buông xuống mi mắt, không biết suy nghĩ gì.

Cao! Triều Dương âm thầm giơ ngón tay cái lên, da mặt Thụy Thái Tử thật là không phải dây bình thường nha, theo lời này mà có thể thuận lợi bò lên cột.

Thượng Quan Vân Thụy mặc dù tiếp lời Lam Linh nói, nhưng trong lúc này rất nhiều người đã nhìn ra Thượng Quan Vân Thụy chính là tới quấy rối, hần vốn cũng chưa gặp qua Lam nhị tiểu thư, càng không có khả năng cùng nàng thề non hẹn biển, nhưng biết rõ thì biết rõ, Lam nhị tiểu thư như thế nào có thể tìm được chứng cứ chứng minh sự trong sạch của mình ngược lại lại làm cho người ta mong đợi.

"Thụy Thái Tử làm sao nóng lòng như thế, bốn cô nương vẫn chưa nói hết đâu." Thanh âm của Lam Linh cũng không có vì lời của Thượng Quan Vân Thụy nói mà có nửa điểm không ổn định, nhẹ nhàng nhàn nhạt, làm cho người ta nghe không ra nửa điểm tâm tình gì.

"Thụy Thái Tử, chúng ta nếu đã tương tư dưới tàng cây ở Linh Vân Sơn cũng đã thề non hẹn biển rồi, như vậy khẳng định Thụy Thái Tử đối với dung mạo bốn cô nương cực kỳ rõ ràng, nếu đã cực kỳ rõ ràng, như vậy liền xin hỏi Thụy Thái Tử chỗ mi tâm bốn cô nương viên mỹ nhân chí là màu đỏ hay màu đen?"

"Thụy Thái Tử, người cũng không nên nói cho ta biết người chưa từng gặp qua dung mạo của ta nha, lấy lòng Thụy Thái Tử thích cái đẹp, nếu cùng một người chưa từng gặp qua dung mạo, không biết là mỹ nhân hay là xấu nữ tử mà đã nói thề non hẹn biển, nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng. Thụy Thái Tử, người nói, phải không?"

Nguyên lai là ở chỗ này chờ hần đâu, Thượng Quan Vân Thụy lúc này mới hiểu được, nhưng vấn đề là, hần làm sao biết viên mỹ nhân chí của nàng là màu đen hay màu đỏ?

Đến lúc này, trong mắt Lam Xảo Phượng mới chột lóe qua một nụ cười, nha đầu kia mặc dù thay đổi làm cho nàng cảm thấy xa lạ, bắt quả ngược lại lại cơ trí không ít, Thượng Quan Vân Thụy hoàn toàn chính là tự nâng đá đập chân mình!

Mỹ nhân chi? Triều Dương ở trong lòng mặc niệm một tiếng, bọn họ lấy được tư liệu vốn cũng không biết dung mạo đặc thù của Lam nhĩ tiểu thư này, Lam nhĩ tiểu thư này chỉ cần ra khỏi phòng của mình cơ hồ đều là mang theo mũ che mặt, ai biết viên mỹ nhân chi này đến cùng là màu gì?

Mộ Dung Tiểu Trần đối với màu sắc viên mỹ nhân chi theo lời Lam Linh không có hứng thú, hắn cảm thấy hứng thú chính là hành động kế tiếp của Lam Linh, nàng sẽ là “nàng” sao? Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm tràn đầy mong đợi, ánh mắt lẳng lặng dừng lại ở khăn voan hồng như lửa Lam Linh kia.

"Thụy Thái Tử, người nếu đã cùng ta thề non hẹn biển qua, vấn đề như vậy bản cô nương nghĩ đối với Thụy Thái Tử mà nói cũng không khó đi?"

Quá khó khăn! Thượng Quan Vân Thụy trong nội tâm nói một câu, nhưng trên mặt vẫn mang theo dáng tươi cười mê đảo hàng vạn như cũ kia, "Tự nhiên không khó, bản cung nếu là không nhớ lắm, cái viên mỹ nhân chi kia của Linh nhĩ bảo bối là màu đỏ." Thượng Quan Vân Thụy quyết định đánh cược một lần, trong nội tâm nghĩ tới nếu là đoán sai, liền nói bản thân nhớ lộn là được, nói sau, tại thời khắc hai bên tình nguyện này, chuyện nhớ lộn cũng là bình thường.

Thượng Quan Vân Thụy trong nội tâm tính toán, nhưng mà hắn không biết là hắn đã tiến vào trong hãm mà Lam Linh đã vì hắn đào tốt, sẽ chờ bị thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bái Đường (Thập Nhị) Ngạc Nhiên Mừng Rỡ

"Thụy Thái Tử, ngài xác định sao?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu, tựa hồ tự cho Thượng Quan Vân Thụy cơ hội sửa lại.

Thượng Quan Vân Thụy trong nội tâm đánh khời, chẳng lẽ hắn thật sự đã đoán sai? Nhưng Thượng Quan Vân Thụy vừa nghĩ ngược lại, Lam Linh làm sao sẽ có lòng nhắc nhở hắn đã đoán sai như vậy? Nàng nhất định là cố ý nói như vậy, muốn đem lời ban đầu hắn đoán đúng đổi thành sai, hắn cũng không ngu như vậy.

"Bản cung đương nhiên xác định." Lúc này Thượng Quan Vân Thụy lại tràn đầy tự tin.

"Hảo!" Lam Linh nhanh chóng xoay người mặt về phương hướng Yến Minh Hiền Lam Xảo Phụng, khẽ phúc thân, "Thái hậu, Hoàng thượng, thần nữ muốn chứng minh sự trong sạch của mình, thỉnh ra chỉ thảo khăn voan đỏ!"

Lời vừa nói ra, bên trong hi đường là một trận tiếng động lớn ồn ào, khăn voan đỏ này chính là cần đợi đến đại hôn lễ rồi vào động phòng mới có thể tháo xuống, Lam nhĩ tiểu thư này hiện tại không tháo xuống, mà là kính xin ra chỉ vạch trần, đây không thể nghi ngờ là đem Hoàng thượng cùng thái hậu kéo xuống nước, chuyện này tựa hồ trở nên càng ngày càng phức tạp a.

Sau khi tiếng động lớn ồn ào ngán ngùi, bên trong hi đường lần nữa lọt vào trầm tĩnh, rất nhiều người cảm thấy hành động lần này của Lam Linh thiếu suy xét, dù sao Hàn vương gia còn chưa hồi phủ, vừa chưa bái đường, lại còn chưa nhập động phòng, lúc này liền vạch khăn voan đỏ, phá quy củ không nói, có thể sẽ còn làm cho tình cảnh càng thêm bất ổn.

Nhưng mà điều Lam Linh thỉnh cầu này lại làm cho con mắt Mộ Dung Tiểu Trần lại tràn đầy mong đợi, chỉ thấy được dung mạo của nàng, là hắn có thể xác định nàng đến cùng có phải là “nàng” hay không.

"Mẫu hậu, người xem..." Yến Minh Hiền nhìn về phía một bên Lam Xảo Phụng, trong giọng nói mang theo hồi thẩm, dù sao Lam Linh là cháu gái ruột Lam Xảo Phụng, cho Lam Xảo Phụng đến định đoạt tựa hồ thích hợp hơn một chút.

Lam Xảo Phụng đương nhiên biết rõ lúc này Lam Linh phải tháo khăn voan đỏ không hợp quy củ, nhưng cái này cùng khuê dự Lam Linh so sánh, căn bản cũng không tính là gì, Lam Xảo Phụng khẽ suy tư một lát, nhân tiện nói: "Hành động lần này của Linh nhĩ mặc dù mất quy củ, nhưng một cái quy củ cùng một cái khuê dự so sánh, ai gia cảm thấy khuê dự của nữ tử so với cái gì đều quan trọng hơn, Tả tướng, người cảm thấy thế nào?"

Mọi người không nghĩ tới thái hậu lại đột nhiên hỏi về cách nhìn của Mộ Dung Tiểu, rồi rít đưa ánh mắt hướng về phía Mộ Dung Tiểu Trần, chỉ thấy Mộ Dung Tiểu Trần khẽ mỉm cười, "Thái hậu nói có lý, vì thần cũng cảm thấy khuê dự nữ tử so với cái gì đều quan trọng hơn, tự nhiên là nam tử không thể bằng được."

Đây là đang mắng hắn nha, Thượng Quan Vân Thụy xem xét Mộ Dung Tiểu Trần, trong nội tâm có chút không rõ, mình hình như không có đắc tội qua hắn đi? Hắn làm sao khắp nơi lại chống đối với mình?

"Hảo, Linh nhĩ, người liền đem khăn voan đỏ tháo xuống đi, làm cho Thụy Thái Tử xem viên 'Mỹ nhân chi' này của người."

"Là." Lam Linh lúc này mới đứng thẳng người, tay như ngọc duỗi ra bạch hi, nhanh chóng lấy xuống khăn voan đỏ, hướng Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền thi lễ một cái, sau đó từ từ xoay người nhìn về phía Thượng Quan Vân Thụy.

Mi như thủy vũ, mặt như đào lý, đồ trang sức trang nhã mỏng như phấn, lại như ánh bình minh chiếu lên tuyết, đôi môi mỏng nhếch, giống như cười như không, lại như nguyệt bán hàn giang!

Một đôi mắt cắt nước thu, tựa hồ chứa đựng toàn tinh hoa nguyệt chi, nhưng lại mang theo nhân nhạ xa cách, mang theo hơi lạnh cự tuyệt ngoài ngàn dặm.

Thượng Quan Vân Thụy kinh diễm một lát, lúc này mới ý thức được trên mặt Lam Linh căn bản cũng không có cái mỹ nhân chí gì, hắn đã tiến vào trong cạm bẫy mà nàng vì hắn đã đào tốt, trong nội tâm khẽ mỉm cười, nha đầu kia thật không đơn giản nha.

Mộ Dung Tiểu Trần trong lòng ngạc nhiên mừng rỡ làm cho lòng bàn tay của hắn đã ra một tầng mồ hôi mỏng, hắn tìm đã ba năm cuối cùng người đã xuất hiện ở trước mặt hắn, cuối cùng hắn không cần ngày đêm tưởng niệm với bức họa nàng, hắn có thể thật sự rõ ràng thấy nàng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngạc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Bái Đường (Thập Tam) Nghĩ Đến Thật Đẹp

Trong con người đen tĩnh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần cất dấu sự khó tả cùng ngạc nhiên mừng rỡ, bao nhiêu nửa đêm tĩnh mịch, bao nhiêu ngày nhớ đêm mong, người kia dường như tựa hồ xa cuối chân trời, mà lúc này đã gần ngay trước mắt!

Cứ việc nàng đã là Hàn vương phi mà Hoàng thượng ngự tứ, cứ việc khả năng nàng muốn cùng Yến Kinh Hàn bái đường thành hôn, nhưng vậy thì như thế nào? Ở trên đời này, chỉ có thứ hắn không muốn, không có thứ hắn không chiếm được, hắn suy nghĩ đã ba năm, càng thêm không có ngoại lệ!

Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng đề ép sự kích động trong lòng, từ từ rũ xuống mi mắt, hắn đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn vốn cũng không muốn kết hôn với Lam Linh, như thế, chính là hợp ý của hắn, nếu hắn(YKH) có thể biết thời biết thế một lần, hắn sẽ giúp một tay, điều này cũng có thể miễn đi rất nhiều phiền toái cho hắn, Mộ Dung Tiểu Trần âm thầm tự nghĩ.

Bên trong hi đường mọi người thấy được dung mạo của Lam Linh, quả thực kinh diễm một lần, tin đồn Lam tướng phủ Lam nhị tiểu thư có dáng vẻ khuynh thành, một chút cũng không giả, nhưng trời sinh tính tình nhất gan lại là lời nói vô căn cứ, ánh mắt nhân nhạ này, sắc mặt thong dong này, phỏng đoán nếu đem một con hồ phỗng vào trước mặt nàng, lông mày nàng cũng sẽ không nhăn một tí.

Lam Xảo Phượng đương nhiên đã gặp qua dung mạo Lam Linh, lúc này, Lam Xảo Phượng nhìn xem Lam Linh, bất an trong lòng ngược lại đã thoáng giảm một chút, xem ra hắn là nàng quá lo lắng.

Yến Minh Hiền vốn chưa từng gặp qua Lam dung mạo Lam Linh, mà lúc này, hắn nhìn thấy dung mạo Lam Linh, vốn trong lòng sự hưng phấn nhỏ kia lúc xem kịch vui đột nhiên không còn sót lại chút gì, thay vào đó là một cổ nồng đậm ý không vui, dung mạo Lam Linh này bất luận từ tâm tính nếu so với Lam Hân Nhi kia chỉ có hơn chứ không kém, hơn nữa tuổi nàng so sánh với Lam Hân Nhi lớn hơn vài tháng, lúc trước Lam Xảo Phượng lại làm cho hắn cưới Lam Hân Nhi, mà đem Lam Linh để lại cho Yến Kinh Hàn, cái này làm cho Yến Minh Hiền có một loại cảm giác bị khi dễ.

Này cũng khó trách, Yến Minh Hiền là một thiên tử quốc gia, thiên tử sao, ăn mặc chi phí, kẻ cả nữ nhân, tự nhiên cũng phải muốn tốt nhất, nhưng lúc này hắn lại có cảm giác rằng Lam Xảo Phượng đem thứ tốt nhất để lại cho Yến Kinh Hàn, điều này sao có thể không làm cho hắn oán hận?

Lam Xảo Phượng tự nhiên không biết suy nghĩ trong nội tâm Yến Minh Hiền, nàng càng không biết sự thay đổi của Lam Linh đã thành công nhen nhóm hóa bùng nổ trong nội tâm Yến Minh Hiền, một khi thời cơ chín muồi, tình hỏa sẽ gặp lửa cháy rồi cháy lan ra tận đồng cỏ!

Đến đây, Lam Linh đã trước mặt mọi người chứng minh Thượng Quan Vân Thụy vốn cũng chưa gặp qua nàng, theo như lời hắn nói hoàn toàn là nói bậy!

Lam Linh nhìn Thượng Quan Vân Thụy đứng cách nàng không xa, thấy một thân hồng diễm diễm cảm bào mang theo chúc chúc kỳ hoa kia, một đôi mắt đào hoa lóe tinh quang đầy tràn vui vẻ, hé ra tuấn nhan khó phân sống mái tuyệt đối có thể làm mê đảo chúng sinh, một cái thân phận thái tử một quốc gia vô cùng tôn quý cùng dung mạo siêu phàm thoát tục như vậy lại chạy đến hôn lễ hiện trường hôn lễ của nàng đội cho nàng một chậu nước bẩn, lần hành động này ngược lại làm người ta suy nghĩ.

Nhưng mặc kệ mục đích của hắn đến cùng là cái gì, hắn nếu đã chọc nàng, vậy hắn sẽ phải trả giá tương ứng với giá cao!

"Thụy Thái Tử, ngài thấy rõ ràng chưa?" Tiếng nói thanh thanh đậm đậm của Lam Linh, ánh mắt lại nhân nhạ rơi vào trên mắt Thượng Quan Vân Thụy.

Tất cả mọi người đều dừng lên lỗ tai, muốn nghe Thụy Thái Tử này như thế nào đến dọn dẹp cái tràng này, rất nhiều người cũng đều nhìn ra, Lam nhị tiểu thư này cực kì thông minh, cũng không phải là một loại chủ tử dễ khi dễ, Thụy Thái Tử này rõ ràng là khi dễ người ta, lần này đến phiên người ta đến tìm phiền toái rồi.

"Tự nhiên thấy rõ ràng." Trên mặt yêu nghiệt của Thượng Quan Vân Thụy vẫn là vẻ mặt tươi cười như cũ, càng không có nửa điểm xấu hổ, "Hành động của bản cung lần này chỉ là cùng Hàn vương phi nói giỡn, mong rằng Hàn vương phi bỏ qua cho mới đúng."

Giới cho người ta một chậu nước bẩn, liền muốn dùng một câu cười giòn nhẹ nhàng mang qua, Triều Dương cảm thấy Thụy Thái Tử này có chút mơ mộng thật đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Bái Đường (Mười Bốn) Đuổi Hắc Ra Ngoài Phủ Đi

Ánh mắt tất cả mọi người đều đã rơi vào trên người Lam Linh cùng Thượng Quan Vân Thụy đứng ở trong nội hi đường, này Thượng Quan Vân Thụy là thái tử một quốc gia, không giải thích được lại chạy đến trong hôn lễ Hàn vương, giới cho Hàn vương phi còn chưa bái đường một thân nước bẩn, lần cử động này thật ra khiến người ta khó hiểu, hắc nói là cùng Hàn vương phi chỉ đùa một chút, hoàn toàn là lời lừa gạt, người ở chỗ này không có mấy người nhìn không ra.

Mọi người lại hiểu là, tin đồn Lam nhị tiểu thư này nhất như chuột kì thực là một cái chủ tử cực kì thông minh phúc hắc vô cùng, dung mạo khuynh thế lại ẩn đầy bụng tài hoa, cười nhẹ như có như không lại mang theo nhân nhật xa cách ngoài ngàn dặm trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như trăng non lưỡi liềm, mang theo ánh hào quang sáng tỏ, nhưng mọi người chỉ có thể nhìn xa xa mà thôi.

Nhìn xem khí chất vận quanh thân Lam Linh, tâm Lam Xảo Phượng thoáng bình phục một chút lại nhanh chóng dâng lên, nữ tử thông dong thanh nhã trung mang theo tao nhã tuyệt thế này lại là Lam Linh sao? Liền dung mạo, năng xác thực là Lam Linh, nhưng liền trên biểu hiện năng hôm nay, năng cùng “nàng” lớn lên lại tồn tại khác biệt một trời một vực, trong chuyện này đến cùng xảy ra vấn đề gì? Lam Xảo Phượng trầm mồi như tơ vò.

Lam Linh nhìn xem da mặt so với tường thành còn dày hơn, Thượng Quan Vân Thụy đến lúc này còn muốn tứ lạng bạt thiên cân, cười nhạt một tiếng, "Thụy Thái Tử, nếu là bốn cô nương nói ngài ban ngày ban mặt cường đoạt dân nữ, bắt, giết người cướp đoạt không có điều ác nào không làm, ngài sẽ có phản ứng gì?"

Thượng Quan Vân Thụy khóe miệng giật giật, nha đầu kia miệng có chút độc, mà mọi người lại cảm thấy Lam nhị tiểu thư này lá gan cũng khá lớn, Thụy Thái Tử này nói như thế nào tất cả đều là thái tử một quốc gia, năng sao có thể nói người ta như vậy?

Mộ Dung Tiểu Trần giữa con mắt thoáng ánh lên sùng ái vui vẻ, hắc xem trọng người nhi, há làm sao một cái Thượng Quan Vân Thụy lại có thể bắt nạt?

"Đương nhiên, Thụy Thái Tử nhất định sẽ tìm ra chứng cứ chứng minh bốn cô nương hoàn toàn là một bên nói bậy, cố ý vu hãm người, kia người biết ta là cố ý vu hãm người, người sẽ lại như thế nào?"

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Thượng Quan Vân Thụy há to miệng, hắc đương nhiên biết rõ nha đầu kia là muốn tìm hắc tính sổ, bắt quá, này trưởng này đến cùng tính thế nào, ngược lại rất đáng được mong đợi.

"Kia bốn cô nương vu hãm người, bị người tìm được chứng cứ chứng minh kia rồi hoàn toàn chính là bốn cô nương cố ý hướng trên người của người giới một chậu nước bẩn, kia bốn cô nương cũng nói chỉ là cùng người cười giòn, ngài sẽ nguyên ý sao?"

"Đương nhiên không muốn." Thượng Quan Vân Thụy cười mở miệng.

"Thụy Thái Tử ngực có sông ngòi, ngài cũng không muốn xảy ra chuyện tình này, như vậy Lam Linh chính là một nữ tử đương nhiên lại không muốn vô duyên vô cớ bị giới cho một chậu nước bẩn như thế." Lam Linh nói khẽ dừng lại một chút, đột nhiên nhìn về phía một bên ôm gà trống, Triều Dương đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì, "Triều Dương, người thay thế vương gia đi đón dâu, người nói, việc này nên chấm dứt như thế nào?"

Triều Dương không nghĩ tới Lam Linh lại đột nhiên hỏi hắc, tâm lập tức lộp bộp một tiếng, gà trống trong ngực cũng đứng lúc "Khanh khách" kêu hai tiếng, ngay sau đó bên trong hi đường vang lên một vài tiếng cười trộm.

"Hồi vương phi, thuộc hạ hết thảy nghe lệnh của vương gia, không dám hơn quy nói bừa." Triều Dương chặn lại nói, trong nội tâm nghĩ tới Lam nhị tiểu thư này đột nhiên đem vấn đề này ném cho hắc, hoàn toàn là cố ý.

"Hết thảy nghe lệnh của vương gia? Vậy lời của ta, người còn không nghe?" Lam Linh nhìn xem Triều Dương, sâu kín mở miệng.

"Vương phi là Hàn vương phi Hoàng thượng ngự tứ, hơn nữa sẽ phải cùng vương gia bái đường thành hôn, lời ngài nói, thuộc hạ tự nhiên muốn nghe." Triều Dương ngoài miệng nói như thế, nhưng trong lòng ở đánh lộn, lời này nếu truyền tới trong tai mấy tên kia, bọn họ có hay không sẽ chém hắc?

"Tốt lắm, vậy người liền đem Thụy Thái Tử này đuổi ra phủ đi!"

Lam Linh ra lệnh một tiếng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Bái Đường (Mười Lăm) Yêu Ai Yêu Cả Đường Đi

Lam Linh ra lệnh một tiếng, không chỉ là Triều Dương bị đánh trở tay không kịp, tuyệt đại đa số mọi người bên trong hi đường cùng nhau ngã ra.

Này Thượng Quan Vân Thụy là ai nha, thái tử Bắc Ninh, là vua Bắc Ninh tương lai a, thân phận vô cùng tôn quý, Yến Minh Hiền cùng Lam Xảo Phượng thấy hấn còn muốn lễ nhượng ba phần đầu, Lam nhị tiểu thư này là gan xác thực khá lớn , năng thế nhưng làm cho người đem Thượng Quan Vân Thụy đuổi ra khỏi phủ, lần hành động này quả thật có điểm thiếu suy xét, rất nhiều người âm thầm cảm thấy hành động của Lam Linh lần này phi thường không ổn.

Yến Minh Hiền cùng Lam Xảo Phượng tự nhiên cũng biết lần hành động này của Lam Linh thiếu suy xét, nhưng bọn họ cũng không lập tức lên tiếng, chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Lam Linh trong nội tâm cười cười, nàng đương nhiên có thể đoán được mọi người bên trong hi đường đối đãi nàng như thế nào với lần hành động này, nàng lại có thể đoán được Triều Dương có nghe theo mệnh lệnh của nàng hay không.

Quả nhiên, Triều Dương chỉ là kinh chi trong chớp lát, liền một gối chạm đất, ôm quyền nói: "Vương phi, Thụy Thái Tử thân phận tôn quý, thuộc hạ không dám hơn quy, thỉnh vương phi trách phạt!"

Thông minh! Lam Linh cười nhạt một tiếng, nàng đã sớm nhìn ra người thị vệ này bên người Yến Kinh Hàn không đơn giản, mà lần cử động này, ngoài mặt xem là ủy khuất chính mình, nhưng trên thực tế lại là cách làm thông minh nhất, thân phận của Thượng Quan Vân Thụy còn tại đó, mà Lam Xảo Phượng cùng Yến Minh Hiền ở trước, trong khi đứng trước cả triều văn võ Đông Sở, hấn cũng dám tự nhận không phải là một người thị vệ đa năng.

"Đứng lên đi, ta chưa bao giờ thích làm chuyện tình làm người khác khó chịu." Bị đương chúng cự tuyệt, Lam Linh trên mặt cũng không có nửa điểm không vui, ngược lại lại nói: "Triều Dương, thời điểm ta vào phủ, giống như có nghe được cầu tiếng kêu, bên trong phủ có phải có nuôi cầu hay không?"

Triều Dương vừa mới đứng lên, nghe Lam Linh hỏi lên như vậy, suýt nữa đứng không vững, này lỗi tại Lam nhị tiểu thư cũng quá linh đi? Nàng khi nào thì nghe được Hắc Phong kêu? Hắc Phong nhưng là bảo bối của gia nha, nàng muốn làm gì?

"Hồi vương phi, bên trong phủ quả thật có một con chó." Triều Dương kiên trì nói ra, vương gia có một con chó sùng rất nhiều người cũng biết, hấn chính là muốn giấu cũng giấu không được a.

Rất nhiều người đưa mắt nhìn nhau, này Lam nhị tiểu thư không là phải đem Thụy Thái Tử đuổi ra phủ không? Tại sao nàng lại hỏi chó sùng của Hàn vương gia?

"Dẫn nó đến bên trong hi đường đi".

Đem Hắc Phong mang tới bên trong hi đường đi? Triều Dương có chút mất trật tự , Lam nhị tiểu thư này đến cùng là muốn làm gì?

"Vương phi..." Triều Dương vốn định khuyên Lam Linh hai câu, đem một con chó mang tới bên trong hi đường rất không ổn, nhưng hấn chưa nói hết, liền bị Yến Minh Hiền cắt đứt "Triều Dương, trầm đã sớm nghe nói Hàn vương có một con chó sùng, rất muốn gặp, nếu Hàn vương phi cũng muốn gặp, người liền dẫn nó lên đây đi."

Yến Minh Hiền giúp Lam Linh giúp một tay, đây cũng không phải hấn Đắc Lắc giúp người, chỉ là so với điều đó, hấn mong đợi lần cử động kế tiếp của Lam Linh thì hơn.

Thấy Hoàng thượng đều đã mở miệng, Triều Dương biết rõ hấn có muốn đẩy nữa thoát ra đã là chuyện không thể nào, chỉ có thể đáp một tiếng, bước nhanh ra hi đường.

"Hàn vương phi đây là yêu ai yêu cả đường đi? Hàn vương không thấy, liền muốn gặp chó hấn sùng?" Thượng Quan Vân Thụy cười trên ghẹo nói, tựa hồ một chút cũng không lo lắng tình cảnh của mình.

"Thụy Thái Tử sức tướng tượng khá đủ là phong phú, bao nhiêu năm sau, Thụy Thái Tử là vua một nước thành Bắc Ninh, dân chúng Bắc Ninh kia chỉ sợ đều không cần ăn cơm"

"A, chỉ giáo cho?" Thượng Quan Vân Thụy tựa hồ nghe không hiểu.

"Người đều nhớ bọn họ ăn no, bọn họ ở đâu còn ăn cơm?"

Lam Linh lời này vừa nói ra, bên trong hi đường một trận tiếng cười nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Bái Đường (Mười Sáu) Cầu Cũng Thiện Biến? Mật Thất Phủ Hàn Vương

"Gia, Triều Dương đã đi Tùng Trúc Viện mang Hắc Phong đến, chẳng lẽ là làm cho hấn thật đem Hắc Phong mang tới bên trong hi đường đi?" Lưu Vân đứng ở bên cạnh Yến Kinh Hàn, xuất thân hỏi thăm, chuyện đã xảy ra bên trong hi đường, bọn họ rõ như lòng bàn tay.

Yến Kinh Hàn đứng chấp tay, một thân cảm bào Tùng Trúc vẫn tơ vàng đường viền màu đen, dáng người cao ngất, ngang ngược sẵn có!

Yến Kinh Hàn nhìn xem cuộn tranh họa có hàng vạn con ngựa lao nhanh trên vách tường, cũng không lập tức lên tiếng.

Hết thấy đều ở trong dự đoán của hấn, tựa hồ hết thấy lại nằm ngoài dự đoán của hấn, không nói trước Thượng Quan Vân Thụy tự chủ trương, liền nói đến lần hành động kia của Mộ Dung Tiểu Trần thật khiến người khó hiểu, từ việc không đứng thành hàng, lại không thích xen vào việc của người khác, hấn vì sao phải giúp nàng nói chuyện? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm có quen biết?

Yến Kinh Hàn âm thầm suy tư, Mộ Dung Tiểu Trần hành động mặc dù làm cho hấn khó hiểu, nhưng càng làm cho hấn không dự liệu được chính là chuyển biến kia của Lam Linh, một cái người nhất như chuột trong sớm tối có thể trở nên thái son áp đỉnh mặt cũng không đổi sắc? Yến Kinh Hàn cảm thấy này điều này là hoàn toàn không thể nào, nếu không phải tư liệu của bọn họ là giả, kia Lam Linh này cũng không phải là vị Lam Linh Lam tướng phủ, mà nếu nàng không phải là nữ nhi Lam Trí Thân, như vậy nàng là ai? Chẳng lẽ Lam Xảo Phụng cùng Lam Trí Thân giữa ván cờ lại thêm một con cờ?

Yến Kinh Hàn nhất thời nghĩ không ra, nhưng vô luận như thế nào, nếu đã giữa ván cờ này xuất hiện chuyện xấu, kế hoạch kia của hấn cũng liền phải tương ứng điều chỉnh.

"Bọn Hạo Nguyệt hiện tại cũng đến kia?" Yến Kinh Hàn cũng không trả lời vấn đề của Lưu Vân, mà là hỏi một câu, thanh âm ngoại trừ trầm thấp thuần hậu dễ nghe, vẫn nghe không ra nửa điểm tâm tình gì.

"Lộ trình khoảng cách giữa cửa thành còn thêm một khắc chuông."

"Truyền lệnh cho Triều Dương, nói kế hoạch có biến, làm hấn nghe mệnh lệnh ta làm!" Yến Kinh Hàn phân phó một câu, đồng thời đưa tay đang nhẹ nhàng vẽ một con ngựa ẩn xuống một cái trên cuốn tranh họa lập tức nổi lên cuộn cuộn, ngay sau đó cuộn tranh họa sau vách tường từ từ di động, xuất hiện ra một đạo cửa đá.

"Là!" Lưu Vân đáp một tiếng, đột nhiên lại nghĩ tới Hắc Phong, chặn lại nói:

"Gia, Hắc Phong kia làm sao bây giờ?"

"Không sao, cẩn thận lưu ý hành động của nàng." Yến Kinh Hàn nói bước qua cửa đá, vạt áo cuộn cuộn nổi lên đường cong lạnh thấu xương, cửa đá lập tức khép lại, cuộn tranh họa rơi xuống.

Lưu Vân đương nhiên biết rõ gia mình nói "Nàng" chỉ ai, lập tức bước nhanh ra mật thất, hấn muốn nhìn một chút nàng có thể làm cho Triều Dương mang Hắc Phong đến làm cái gì.

Một lát sau, Triều Dương dùng dây thừng kéo một con cầu toàn thân lông đen bóng vào hi đường, bên trong hi đường nhiều phu nhân tiểu tỷ không khỏi lui về sau một bước.

Chỉ thấy cầu này mang hình thể cao lớn, tướng mạo hung mãnh, lỗ tai cùng cái đuôi đều là cao cao dựng thẳng lên, một đôi mắt màu hổ phách mang theo hào quang thị huyết, lộ ra hàm răng nhọn ngoài miệng, một bộ dạng nhẹ răng trợn mắt giống như muốn đem người cắn bất cứ lúc nào.

Lam Linh nhìn xem Hắc Phong, trong nội tâm bắt đầu tồn tại một tia không xác định, chó sùng của Yến Kinh Hàn khả không phải cầu bình thường, trình độ nó hung mãnh không thua gì chó ngao Tây Tạng mà gia gia kiếp trước của nàng dưỡng, nghĩ ở trong khoảng khắc liền đem nó thu phục, chỉ sợ còn có chút khó khăn.

"Nó tên gọi là gì?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Hắc Phong." Triều Dương kéo Hắc Phong ngừng lại, không đến gần Lam Linh chút nữa.

"Hắc Phong, tên rất hay!" Lam Linh hướng tới Hắc Phong tán thưởng cười cười.

Ánh mắt mọi người ở bên trong hi đường trong lúc đó nhìn hết Lam Linh qua Hắc Phong, bọn họ rất muốn biết này Lam nhị tiểu thư này đến cùng là muốn làm cái gì, chuyện tình quái dị lúc này đã xảy ra, ngay thời điểm mọi người thấy Lam Linh chỉ gọi tên Hắc Phong, đột nhiên Hắc Phong không hề nhẹ răng trợn mắt, mà là le đầu lưỡi lác lác cái đuôi to mềm như nhung về mặt nhìn Lam Linh.

Triều Dương nhìn thấy Hắc Phong như thế, trông mắt đều muốn trừng đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bái Đường (Mười Bảy) Một Màn Quỷ Dị

Lam Linh nhìn xem Hắc Phong một bộ dạng chó vẫy đuôi mừng chủ, không khỏi hiểu ra lộ ý cười, đi tới nơi dị thể này, khắp nơi đều không thuận, không nghĩ đến cầu của Yến Kinh Hàn lại làm cho nàng nhìn thấy được một luồng ánh mặt trời khó được, xem ra vận khí của nàng cũng không có tới cực điểm không xong.

Nhưng mà Lam Linh không biết là, Hắc Phong như vậy làm sao có thể tùy tiện đối một người không quen biết mà trưng ra chó vẫy đuôi mừng chủ? Hết thầy cũng đều có nguyên nhân.

Lam Linh cười nhạt một tiếng không ngoài ý muốn đều rơi vào trong con ngươi đen tĩnh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần kia, con mắt Mộ Dung Tiểu Trần lập tức nhanh chóng chột lóe qua một đóa pháo hoa sáng lạn, ba năm trước đây, Mộ Dung Tiểu Trần cũng biết Lam Linh tồn tại trên đời này là độc nhất vô nhị ấy, loại ấy này không quan hệ đến dung mạo của nàng, mà toàn thân nàng lại xuất hiện khí chất không người nào có thể có, như hoa lan trong cốc u, như mẫu đơn điểm lệ, xinh đẹp quyền rũ lại lộ ra nét siêu phẩm thoát tục, thanh nhã cao thượng lại ẩn trong quốc sắc thiên hương.

Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm than nhẹ một tiếng, ba năm trước kia, hắn chưa bao giờ nghĩ tới trong chớp mắt chỉ thoáng qua liền tình căn thâm chủng, hắn lại không có nghĩ qua, dưới tình huống hoàn toàn không biết gì về nàng, khổ sở đi tìm nàng ba năm, vốn cho là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, không nghĩ nàng lại không dấu hiệu xuất hiện ở trước mặt hắn, Mộ Dung Tiểu Trần trong lòng ngạc nhiên mừng rỡ, trong nội tâm đối với hết thầy đều nắm giữ tự tin, làm cho hắn đối với thân phận hiện tại của Lam Linh cũng không có quá nhiều lo lắng, hắn thủy chung cho rằng, thứ hắn muốn có được chưa từng không chiếm được.

Nhưng mà hắn không biết là, chữ "Tình" sao lại cùng nói dùng mắt có liên quan?

Lam Linh nhìn bộ dáng Hắc Phong, lập tức duỗi ra tay trắng như ngọc hướng Hắc Phong vẫy vẫy tay, đồng thời nói: "Hắc Phong, đến."

Hắc Phong tựa hồ bình thường có thể nghe hiểu được lời Lam Linh nói, cái đuôi lại được lắc hăng say, đồng thời nhảy chồm mạnh về phía trước, Triều Dương không đề phòng, dây thừng trên tay tước ra, Hắc Phong như gió đen xoáy mạnh nhả lên trước Lam Linh, lè lưỡi đi liếm trên tay Lam Linh.

Lam Linh cũng không rút tay về, mà là vỗ nhẹ nhàng đầu Hắc Phong, vuốt vuốt trên đầu mao Hắc Phong, bị Lam Linh sờ như vậy, Hắc Phong lại là bộ dạng hưởng thụ nhắm mắt lại, đầu hướng thẳng đến lòng bàn tay Lam Linh cọ cọ.

Tất cả mọi người bên trong hi đường lẳng lặng nhìn xem một màn này, cảm thấy thật quý dị, này Lam nhị tiểu thư chưa từng gặp qua chó sùng của Hàn vương gia đi, cái con chó này như thế nào lại là bộ dạng nịnh bợ chủ tử nịnh nọt khoe mẽ đi?

Triều Dương nhìn một màn trước mắt, cũng triệt để mất trật tự, này Hắc Phong phát điên cái gì? Nàng thế nhưng là nữ nhi của đối thủ một mắt một với gia, tại sao nó có thể trưng ra một bộ dạng nhìn thấy chủ tử?

Triều Dương hai chân hận không thể tiến lên đạp cho Hắc Phong, này nha trong phủ ngoại trừ gia chưa từng có đối với bọn họ nịnh nọt qua như vậy, hôm nay cũng dám nịnh nọt nàng? Hôm nay muốn cho nó đói nó, không để cho nó có thịt ăn, nhất định phải làm cho nó nhớ kỹ ai mới là chủ tử của nó! Triều Dương trong nội tâm oán hận nghĩ tới.

Triều Dương trong nội tâm không nhanh, Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm cũng không nhanh, Hắc Phong này nhưng là cầu của Yến Kinh Hàn, Mộ Dung Tiểu Trần không nghĩ rằng Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn thân cận quá, đương nhiên cầu của hắn cũng không ngoại lệ.

Bị gạt ở một bên Thượng Quan Vân Thụy trong nội tâm cũng cảm thấy thú vị, hắn đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn đối với cầu này như bảo bối, Yến Kinh Hàn nếu xem đến một màn trước mắt, không biết hắn sẽ có cảm tưởng như thế nào? Có thể hay không xuất ra một chương bỏ Hắc Phong? Thượng Quan Vân Thụy trong nội tâm xấu xa nghĩ tới.

Thượng Quan Vân Thụy chính là đang mơ tưởng viễn vông, lúc này thanh âm dễ nghe của Lam Linh vang lên: "Hắc Phong, vừa mới có người khi dễ ta, người giúp ta đem người này đuổi ra phủ đi."

Nghe vậy, mọi người đều cả kinh!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Bái Đường (Thập Bát) Lầy Lui Làm Tiến

Hắc Phong trong nháy mắt theo phương hướng ngón tay Lam Linh liền nhìn đến Thượng Quan Vân Thụy, lập tức thu hồi bộ dáng chó vẫy đuôi mừng chủ, nghe rằng trọn mắt, mãnh một tý liền hướng về Thượng Quan Vân Thụy nhào tới, đồng thời "Uông" một tiếng, bên trong hi đường đồng thời vang lên vài thanh âm thét chói tai.

"A..." Thượng Quan Vân Thụy lúc này mới phát ra một tiếng kêu, xoay người chạy tới hướng cửa hi đường.

Hết thấy đều vền vẹn ở trong nháy mắt, Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền căn bản không kịp ngăn cản, liền nhìn theo Hắc Phong đuổi theo Thượng Quan Vân Thụy chạy ra hi đường.

"Triều Dương, còn không mau đi đem Hắc Phong cản lại!" Yến Minh Hiền một tiếng gầm lên, mặc dù Thượng Quan Vân Thụy vô lễ trước, nhưng người ta dù sao cũng là một thái tử quốc gia, hấn bị một con chó đuổi ra khỏi hi đường, nếu là truyền tới trong tai người cổ ý, bàn lộng thị phi, có thể sẽ gây ảnh hưởng đến bang giao hai nước, cái này đối với Đông Sở khả không có chỗ tốt gì.

"Thuộc hạ tuân chỉ!" Triều Dương tựa hồ lúc này mới phản ứng tới, vội vàng phi thân ra hi đường.

"Hàn vương phi, người có biết tội của người không?" Yến Minh Hiền trên mặt là sắc mặt giận dữ, ánh mắt trầm trầm, mọi người bên trong hi đường không khỏi vì Lam Linh lau mồ hôi lạnh.

Mộ Dung Tiểu Trần lập tức nhanh chóng rũ xuống rèm mắt, một đạo hàn quang chết chóc chợt lóe.

Lam Linh trong nội tâm cười lạnh một tiếng, chậm rãi xoay người, quỳ rạp xuống đất, "Hồi hoàng thượng, thần nữ biết tội, thỉnh Hoàng thượng xử phạt!"

Mọi người không nghĩ tới Lam Linh sẽ có một phen hành động như thế, dựa theo biểu hiện vừa rồi của Lam Linh, nàng nên căn cứ vào đạo lý này mà bảo hộ quyền lợi của mình mới là, dù sao vốn là Thượng Quan Vân Thụy chọc nàng trước, nàng chỉ là cấp Thượng Quan Vân Thụy một chút giáo huấn mà thôi, nhưng vấn đề là thân phận của Thượng Quan Vân Thụy còn tại đó, hấn cũng không phải là người mà nàng có thể dạy huấn được, nàng làm như thế, quả thật có hiềm khích bất kính lớn.

Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm khẽ mỉm cười, lầy lui làm tiến, hấn muốn nhìn một chút bộ dạng Yến Minh Hiền như thế nào xử phạt trước mặt mọi người!

"Hoàng đế, hôm nay là ngày đại hôn Linh nhi cùng Hàn vương, Hàn vương vì hoàng đế phân ưu còn chưa hồi phủ, nếu bởi vì chuyện này mà xử phạt Linh nhi, ai gia cho rằng điều này sẽ làm tổn thương đến tâm của các thần tử, nói sau, Thượng Quan Vân Thụy mặc dù là thái tử cao quý, nhưng là hấn vô lễ trước, Linh nhi cũng chỉ là phản kích một tý nhỏ nhỏ mà thôi, ai gia cho rằng, việc này dù cho truyền đến trong tai hoàng đế Bắc Ninh, Linh nhi cũng không có tạo ra cái gì lớn hơn, cho nên, ai gia cho rằng, chuyện này liền đến đây chấm dứt là tốt lắm."

Vài câu nói tuy ngắn ngủi của Lam Xảo Phụng nhưng là đều là những câu đánh trúng điểm yếu, Yến Minh Hiền vốn định mượn cơ hội này rút phong hào Hàn vương phi của Lam Linh, làm cho nàng gả cho Yến Kinh Hàn không thành, thấy Lam Xảo Phụng nói như vậy, chỉ có thể tạm thời bỏ ý niệm này đi.

"Mẫu hậu nói rất đúng." Ở trong mắt người bên ngoài, vị hoàng đế Yến Minh Hiền này đối với mẫu hậu hấn là nói gì nghe nấy, "Đứng lên đi." Yến Minh Hiền nhìn Lam Linh một cái, nhanh chóng đem về không cam tâm trong lòng biến mất.

"Ta thái hậu, tạ Hoàng thượng!" Lam Linh được Thu Diệp nâng đỡ từ từ chậm rãi đứng lên, hết thấy đều ở trong dự liệu của nàng, Lam Xảo Phụng sẽ không trở mặt nhìn nàng gả cho Yến Kinh Hàn không thành, Yến Minh Hiền mặc dù cùng Lam Xảo Phụng ám đấu, nhưng bên ngoài, Yến Minh Hiền còn biết nghe theo Lam Xảo Phụng.

Yến Minh Hiền đùa giỡn tâm cơ, Lam Xảo Phụng tự nhiên rõ ràng, chỉ là Yến Minh Hiền đối với nàng mà nói hấn còn có giá trị lợi dụng, nàng trước không nghĩ động đến hấn mà thôi.

Lam Xảo Phụng nhìn nhìn một bên đồng hồ cát, thấy đã qua giờ lành, tâm lập tức càng trầm xuống, lúc này ngoài hi đường truyền tới một tiếng hô to: "Vương gia hồi phủ!"

Nghe vậy, mọi người vội đưa ánh mắt hướng về phía cửa hi đường, Lam Linh cũng không ngoại lệ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Bái Đường (Mười Chín) Nam Nhân Ngụy Hiểm

Bên trong hi đường mọi người vừa nghe đến Yến Kinh Hàn hồi phủ, lập tức đều đưa ánh mắt hướng về phía cửa hi đường. Lam Linh nhẹ nhàng nhìn lướt qua một bên đồng hồ cát, con mắt như bảo thạch bình thường chói mắt lại nhanh chóng xẹt qua nụ cười, lập tức cũng theo mọi người cùng nhau nhìn lại cửa.

Tôm nhỏ làm ầm ĩ đủ rồi, Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng ra sân, Lam Linh đồ muốn nhìn một chút đại nhân vật này xuất hiện cuối cùng có phải dài ba đầu sáu tay hay không, mà lại làm cho Lam Xảo Phượng cùng Lam Trí Thân nhọc lòng như thế .

Một lát sau, một trận tiếng bước chân từ xa đến gần, rất nhanh, một đạo bóng dáng cao ngất liền xuất hiện ở cửa hi đường.

Mây kiếm nhập tán như được đao khắc trên khuôn mặt, khóe mắt phượng khê nhếch lên điểm một cái hàn tinh, mặt như quan ngọc, sắc như xuân hoa, ánh mắt thâm thúy, môi mông khê mím môi, có được vô số tuấn mỹ, lại lãnh làm cho người ta nhìn mà sợ!

Một thân cẩm bào Tùng Trúc văn màu đen mang theo mơ hồ ngang ngược, một bộ áo choàng đỏ thắm màu tím lại mang theo lẫm liệt uy phong, như gió cuốn mây tan, ở không trung xẹt qua một đạo đường cong lạnh thấu xương!

Long chương phượng tư, vương giả sẵn có!

Hắn nhìn xem tựa hồ so với Yến Minh Hiền càng giống vua của một nước Yến Minh Hiền trong tay áo tay đã không khỏi từ từ nắm chặt, mỗi lần chứng kiến Yến Kinh Hàn như thế , Yến Minh Hiền trong nội tâm sẽ hận thêm một phần, hắn(YKH) đã thành một cây gai trong lòng hắn, một cây làm cho hắn mỗi thời khắc đều khó an tâm!

Nhìn xem Yến Kinh Hàn sải bước mà đến, bên trong hi đường rất nhiều con mắt các tiểu thư đều là một loại đặt lên gọi là si mê, nam nhân như vậy, mỗi khi gặp, sẽ yêu một phần, yêu thêm một phần, sẽ oán thêm một phần, chỉ vì ánh sáng trong mắt hắn chưa từng dừng lại trên người các nàng, chỉ vì các nàng chưa từng có ai nhập vào mắt của hắn.

Lam Linh tự nhiên cũng là nhìn xem Yến Kinh Hàn, cũng tự nhiên đem bộ dáng Yến Kinh Hàn nhìn rõ ràng, nhưng Lam Linh lại rõ ràng là, Yến Kinh Hàn là một nam nhân cực kỳ lãnh khốc, cực kỳ nguy hiểm, nam nhân như vậy còn phải trốn tránh hảo.

Vì thế, Lam Linh chỉ là xem trong chốc lát liền thu hồi ánh mắt, cúi đầu âm thầm suy tư khả năng chuyện xảy ra kế tiếp.

Mộ Dung Tiểu Trần đối với Yến Kinh Hàn đương nhiên không xa lạ gì, thấy hắn vào hi đường, chỉ là nhẹ nhàng quét mắt nhìn hắn một cái, liền đưa ánh mắt đặt trên người Lam Linh, nhìn xem thần sắc Lam Linh, Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm không khỏi vui mừng, xem đến Lam Linh đối Yến Kinh Hàn cũng không có bao nhiêu hảo cảm, điều này làm cho hắn yên tâm không ít.

Dung mạo Lam Linh cùng thần sắc cũng tự nhiên rơi vào đáy mắt Yến Kinh Hàn, trên mặt Yến Kinh Hàn cũng không có một tia biến hóa, ánh mắt thâm thúy cũng chỉ nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt Lam Linh, liền chuyển hướng về phía nơi khác.

"Thần gặp qua thái hậu, Hoàng thượng." Yến Kinh Hàn bước nhanh đi vào trước Lam Xảo Phượng cùng Yến Minh Hiền, ôm quyền thi lễ một cái, thanh âm thuận hậu dễ nghe lập tức lại gõ vào trong lòng rất nhiều các tiểu thư.

"Hàn vương vì trẫm mà phân ưu, trẫm cảm giác sâu sắc được vui mừng, hôm nay là ngày đại hôn của ngươi, liền không cần đa lễ như vậy." Yến Minh Hiền mặc dù muốn đem Yến Kinh Hàn hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng lời nói lại nói ra phi thường xinh đẹp.

"Hàn vương khổ cực, Linh nhi cũng đợi ngươi đã lâu như vậy, ngươi vội vàng đi thay đổi y phục đến hành đại hôn lễ đi." Lam Xảo Phượng tiếp tục mở miệng, sợ Yến Kinh Hàn lấy lý do qua giờ lành từ chối không cùng Lam Linh bá đường thành hôn.

Nhưng mà Yến Kinh Hàn còn chưa kịp mở miệng từ chối, Lam Xảo Phượng lại nghe được thanh âm Lam Linh, "Khởi bẩm thái hậu, hiện tại đã qua giờ lành, thần nữ cảm thấy đại hôn lễ này ngày khác lại cử hành cho thỏa đáng."

Nghe Lâm Linh vừa nói như vậy, ánh mắt Lâm Xảo Phượng lập tức trầm xuống, nhìn về phía Lâm Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Bái Đường (Hai Mươi) Lần Đầu Giao Phong

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Lam Xảo Phượng lúc này đã hoàn toàn hiểu, nha đầu kia vốn cũng không muốn gả cho Yến Kinh Hàn! Trước nghe nàng nói là một phen đường hoàng bảo vệ tôn nghiêm gia tộc kia, trên thực tế chính là nàng cố ý tìm lấy cớ, mục đích cuối cùng chính là nàng không cùng Yến Kinh Hàn bá đường thành hôn!

Lam Xảo Phượng hận đến nghiền răng nghiền lợi, nàng thiên tính vạn tính, thế nhưng không tính đến nàng(LL) lại không muốn gả cho Yến Kinh Hàn, chẳng lẽ nàng(LL) trước kia ở trước mặt nàng(LXP) biểu hiện đều là nguy trang? Nghĩ tới đây, trong nội tâm Lam Xảo Phượng lập tức sinh ra cảm giác mất mát nhẹ nhẹ.

Nhưng giương cung mũi tên không thể quay đầu, hi đường này nàng bái cũng phải bái, không muốn bái cũng phải bái! Lam Xảo Phượng trong nội tâm oán hận nghĩ.

"Linh nhi, ai gia đã nói qua, quy củ là chết, người là sống, chứ vị đại nhân ở trong lúc cấp bách ở chỗ này chờ thời gian dài như vậy, chính là muốn xem hôn lễ người cùng Hàn vương thành hôn lễ, mặc dù đã qua giờ lành, ai gia cho rằng, Hàn vương cũng sẽ không phải để ý." Lam Xảo Phượng nói xong nhìn về phía Yến Kinh Hàn.

Lam Xảo Phượng mặc dù không phải là mẹ đẻ của Yến Minh Hiền cùng Yến Kinh Hàn, nhưng dù nói thế nào, nàng cũng là thái hậu một quốc gia, nàng ở trước mặt vô đại thần nói như vậy, nàng tin tưởng Yến Kinh Hàn dù cho mọi cách không muốn, cũng không thể công khai xem nhẹ qua thể diện của nàng.

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn Yến Kinh Hàn một cái liền buông xuống mi mắt, Lam Xảo Phượng không thể nghĩ ngờ là nhất định phải làm cho Yến Kinh Hàn cùng Lam Linh bái đường thành hôn, mà thái độ của Yến Kinh Hàn tựa hồ liền trở thành mâu chốt của chuyện này.

Mặc dù bên trong hi đường có rất nhiều người đoán Yến Kinh Hàn không muốn cưới Lam Linh, nhưng nhìn Yến Kinh Hàn trước mắt cũng không lập tức tỏ thái độ, trong nội tâm những người này lại bắt đầu có chút không xác định, này tâm tư Hàn vương gia từ trước đến nay sâu không lường được.

Yến Minh Hiền không lên tiếng, lúc này, vị trí xem cuộc vui tựa hồ thích hợp hơn với hắn.

Yến Kinh Hàn cũng không có nhận lời Lam Xảo Phượng nói, mà chậm rãi xoay người nhìn về phía Lam Linh, một đôi người đen sâu như không thấy chiều rộng của đáy biển, nhìn không ra một tia hi vọng, càng làm cho người không cảm giác được một tia nhiệt độ.

Yến Kinh Hàn từ trước đến nay làm cho người ta cảm giác chính là một tòa băng sơn, cực kỳ lạnh như băng lại hấp dẫn làm cho người ta muốn nhìn nhưng e sợ uy áp, có rất ít người dám cùng hắn đối mặt, nhưng khi mắt hắn nhìn về phía Lam Linh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ lại không hề có một tia sợ hãi, càng không có vẻ thẹn thùng e lệ của tiểu nữ nhi gia, làm cho mọi người ở đây lại một lần thấy được sự can đảm của Lam Linh, Lam nhi tiểu thư này thật là không đơn giản nha.

Bên trong hi đường hoàn toàn yên tĩnh, hai người cứ như vậy nhìn nhau, trên mặt hai người cũng không có một tia cảm xúc, điều này làm cho bầu không khí bên trong hi đường càng thêm quỷ dị.

Nhìn xem Yến Kinh Hàn, Lam Linh không thể không thừa nhận Yến Kinh Hàn có một bộ túi da hảo, nhưng bộ dạng xinh xắn có ích lợi gì? Lại không thể làm cơm ăn, còn đồng dạng lạnh như khối băng, làm nữ nhân hắn, trong thời gian dài, vẫn không thể bị hắn làm chết rét? Đương nhiên, Lam Linh cũng không nhận nàng là nữ nhân của hắn, nàng mới không cần cùng hắn thành hôn đâu.

"Vương phi để ý quy củ như vậy?"

Yến Kinh Hàn cuối cùng mở miệng, nhưng hỏi vấn đề lại làm cho Lam Linh trong nội tâm lộp bộp một tiếng, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, người này là có ý gì? Hắn chẳng lẽ không để ý qua giờ lành mà cùng nàng bái đường?

"Vương gia chẳng lẽ không để ý?" Lam Linh không đáp hỏi ngược lại, thanh âm vẫn cực kỳ dễ nghe như cũ.

"Vương phi nếu đã để ý quy củ như vậy, khăn voan đỏ kia phải chờ vào động phòng mới có thể vạch trần, vương phi chẳng lẽ chưa từng nghe qua quy củ này?"

Những lời này của Yến Kinh Hàn giống như một cái bạt tai vang dội hung hăng đánh trên mặt Lam Xảo Phượng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Bái Đường (Hai Mươi Một) Người Là Vương Phi Bản Vương

Lam Xảo Phượng sở dĩ cảm thấy bị Yến Kinh Hàn trước mặt mọi người hung hăng tát một cái, đó là bởi vì ba năm trước đây sau khi mẫu thân của Lam Linh qua đời, mỗi tháng mừng một mười lăm, Lam Linh đều phải tiến cung gặp Lam Xảo Phượng, được Lam Xảo Phượng tự mình dạy bảo, điều này ở tầng lớp thượng lưu Đồng Sở cũng không phải là cái bí mật gì.

Mà Yến Kinh Hàn nói Lam Linh không biết quy củ vạch trần khăn voan đỏ, không thể nghĩ ngờ đúng là nói Lam Xảo Phượng dạy bảo vô phương, Lam Xảo Phượng cảm giác đau rát đến trên mặt.

Ngón tay Lam Xảo Phượng nhéo vào trong lòng bàn tay, rất muốn đem Yến Kinh Hàn móc ra từng miếng thịt, nhưng nàng biết rõ muốn kế hoạch của bọn họ thành công trước kia, nàng chỉ có thể nhìn!

Thực coi nàng như vật hi sinh nha! Lam Linh trong nội tâm cười một tiếng nhàn nhạt mở miệng: "Vương gia, mọi việc đều có nguyên nhân, ngại vì tại sao không hỏi một chút thần nữ vì sao phải vạch trần khăn voan đỏ? Ngại vì tại sao không hỏi một chút Thụy Thái Tử kia huy danh dự khuê nữ của thần nữ như thế nào? Ngại vì tại sao không hỏi một chút thần nữ có phải bởi vậy mà bị uy khuất hay không?"

"Thần nữ mặc dù không có học thức uyên bác như vương gia, trên ngực có sông ngòi, nhưng cũng biết như thế nào bảo vệ được thanh danh của mình, như thế nào đi chứng minh sự trong sạch của mình!"

"Vương gia, thần nữ là Hàn vương phi được Hoàng thượng ngự tứ, nếu đã lấy phong hào của vương gia, như vậy danh tiếng xấu của thần nữ dù nói thế nào cũng sẽ có chỗ ảnh hưởng đến danh dự của vương gia đi, giữa hai cái hại chọn cái ít hại hơn, một cái quy củ chết cùng so sánh với danh dự vương gia, thần nữ cảm thấy vương gia mới có thể biết rõ cái gì nhẹ cái gì nặng."

"Nếu như vương gia bởi vì thần nữ trước động phòng mà vạch trần khăn voan đỏ, sinh lòng không vui, đại khái ngại có thể đem thần nữ lui về Lam tướng phủ, thần nữ tuyệt không nói nửa câu oán hận!"

Lam Linh không kiêu không nịnh, nhìn chậm rãi vào mắt Yến Kinh Hàn mà nói, này làm cho lữ giận trong lòng Lam Xảo Phụng thoáng bình tức một chút, đồng thời cũng làm cho sự cam lòng trong lòng Yến Minh Hiên lại tăng thêm một phần.

Mộ Dung Tiểu Trần trong mắt thoáng xẹt qua sự sùng ái cùng vui vẻ, người hấn đã xem trọng tuyệt đối có năng lực cùng hấn kẻ vai sát cánh!

"Nghe vương phi nói những lời này, bản vương giờ mới hiểu được lời đồn đãi quả thật không thể tin." Ánh mắt Yến Kinh Hàn vẫn dừng lại ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ Lam Linh như cũ, trong giọng nói lại có ý riêng.

"Vương gia đây là đang khen ngợi thần nữ?" Lam Linh đột nhiên cười nhạt một tiếng, dung nhan tuyệt mỹ mang theo nụ cười thản nhiên, như gió xuân phất qua, trăm hoa đua nở, trong nháy mắt kinh diễm những người xung quanh.

Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm đột nhiên hiện lên một cổ hương vị ê ẩm, hấn cực kỳ không thích nàng cười với Yến Kinh Hàn, hấn hy vọng nụ cười của nàng chỉ có thể dành cho một mình hấn có được.

Giữa mắt phượng lạnh như băng của Yến Kinh Hàn tựa hồ có cái gì chột lóe rồi tắt, lập tức mở miệng nói: "Đó là tự nhiên, ngươi là vương phi bản vương." Yến Kinh Hàn nói nhẹ nhàng quét qua Mộ Dung Tiểu Trần một cái.

Người này có ý gì? Lam Linh đột nhiên cảm thấy mí mắt phải của nàng đột nhiên nháy một tí, trong nội tâm lập tức có loại dự cảm xấu.

"Thái hậu, Hoàng thượng, thần phải đi đổi ngay hi phục." Ánh mắt Yến Kinh Hàn từ người Lam Linh dời ra, nhìn về phía Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiên.

"Đi thôi." Lam Xảo Phụng trong nội tâm cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, chuyện tình nàng lo lắng nhất cũng không có phát sinh.

Nghe Yến Kinh Hàn vừa nói như vậy, Lam Linh biết rõ nàng tính toán đánh được quá sớm, lại còn đem Yến Kinh Hàn nghĩ đến quá đơn giản, nhưng nàng há lại dễ dàng liền nhận thua như vậy?

Nghĩ tới đây, Lam Linh đuổi theo trước khi Yến Kinh Hàn cất bước mở miệng nói: "Vương gia, thần nữ đã phá hư một quy củ, không nghĩ lại phá hư đến người khác, chuyện bãi đường này, có thể hay không đổi ngày khác?"

Đến lúc này, hi đường bên trong tuyệt đại đa số người cũng đều đã nhìn ra, Lam nhị tiểu thư này rõ ràng chính là không muốn gả cho Hàn vương gia nha.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 38: Bái Đường (Hai Mươi Hai) Thân Ở Trong Phúc Không Biết Phúc

"Linh nhi, làm càn!" Lam Xảo Phụng quát lớn một tiếng, trong giọng nói đã mang theo tức giận nhẹ nhàng.

Kế hoạch nhiều năm lại bị nhạ đầu chính mình ti mi bồi dưỡng cho lần nữa lại kéo dài, điều này làm cho Lam Xảo Phụng cũng nhận không được nữa mà đối với Lam Linh không vui, ánh mắt nhìn về phía Lam Linh từ từ trầm xuống.

Bên trong hi đường tất cả mọi người ngừng hô hấp rồi lại hô hấp, Lam Xảo Phụng là thái hậu một quốc gia, lại là thân cô cô của Lam Linh, nàng khiến trách Lam Linh cũng không có cái chỗ gì không ổn, nói sau, rất nhiều người cũng cảm thấy Lam nhị tiểu thư này quả thật là có chút quá mức, ánh mắt Hàn vương gia khả chưa từng có dừng lại qua trên người nữ tử đâu, hấn không ngại qua giờ lành nguyện ý cùng nàng bãi đường đã là phúc khí của nàng, nàng thế nhưng không biết phân biệt lại không muốn lấy hấn, thật sự là thân ở trong phúc không biết phúc! Đương nhiên, người cho rằng như thế chính là

những thứ tiểu tử phu chiêm đa số, mà một chút những người lớn lại cảm thấy nơi này khả năng có càn khôn khác.

Lam Linh đương nhiên nhìn ra Lam Xảo Phụng bị chính mình chọc giận, nhưng vậy thì thế nào? Nàng cũng không phải là vật hi sinh mà nàng(LXP) có thể tùy ý vuốt ve!

"Thái hậu, thần nữ sở dĩ muốn thay đổi lại ngày bái đường, cũng là lo lắng qua giờ lành bái đường, nếu như lúc sau có phát sinh chuyện gì lệnh vương gia không vui, bởi vì chuyện này mà bị vương gia giận chó đánh mèo thôi." Lam Linh đón nhận ánh mắt Lam Xảo Phụng, không chút nghĩ ngợi khẩu trừ liền chụp mũi lên đỉnh đầu Yến Kinh Hàn.

Mọi người đều biết, mọi người sở dĩ muốn ở giờ lành bái đường cũng chính là một may mắn, Lam Linh nói như thế, mặc dù có chút gượng ép, nhưng có thể qua được đi, chủ yếu nhất là, Yến Kinh Hàn làm rối loạn kế hoạch của nàng, nàng đương nhiên muốn đem hấn dụ dỗ.

"Thái hậu, vì thần cho rằng nhị tiểu thư nói có lý, từ xưa đến nay, vì thần chưa từng nghe nói qua có nhân vật qua giờ lành mới lại bái đường, dù sao loại đại sự thành hôn loại này, cả đời chỉ có một lần, mọi sự đều may mắn, miễn cho sau này tự nhiên xảy ra việc đâm ngang." Mộ Dung Tiểu Trần đứng lúc mở miệng, hoàn toàn đứng ở phía Lam Linh.

Nghe Mộ Dung Tiểu Trần mở miệng, ánh mắt Lam Linh nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt Mộ Dung Tiểu Trần, biết rõ hấn chính là Tả tướng, nhưng hấn vì sao vẫn nhìn mình, liên tục giúp mình?

Mọi người có chút kỳ quái, này Tả tướng hôm nay tựa hồ đặc biệt thích chỗ mồm, nhưng quân nhân sự tựa hồ cũng muốn giúp Lam nhị tiểu thư này, chẳng lẽ bọn họ trước kia đã quen biết? Còn là... Rất nhiều người trong lòng có một suy đoán to gan.

Yến Kinh Hàn xoay người nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần, từ lúc hấn mới vào cửa cũng là lúc ánh mắt Mộ Dung Tiểu Trần thay đổi, hơn nữa biểu hiện lúc này của Mộ Dung Tiểu Trần, Yến Kinh Hàn trong nội tâm đã đoán được vài phần, ánh mắt vì lóe lên một cái.

"Vương phi quá lo lắng, Tả tướng hảo ý vì bản vương mà tâm linh." Ánh mắt Yến Kinh Hàn nhanh chóng lướt đến trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh, rồi nói tiếp: "Ở trong mắt của bản vương chưa bao giờ có may mắn hay không, lại càng không có giận chó đánh mèo như vừa nói, vương phi đại khái có thể yên tâm, bản vương phải đi thay đổi y phục ngay để đến cùng người bái đường." Yến Kinh Hàn nói xong, đánh trống áo choàng, nhanh chóng ra hi đường.

Yến Kinh Hàn rời đi kinh phong thổi tới trên mặt Lam Linh, mùi thơm ngát của Tùng Trúc trong nháy mắt quanh quẩn ở trong mũi, Lam Linh là một trận đau đầu, người này thực khó đối phó, hoàn toàn là dầu muối không vào nha, hấn không phải là không muốn cưới nàng sao? Làm sao lại vội vã cùng nàng bái đường?

Mộ Dung Tiểu Trần trong lòng cũng là một trận bức ngầm, Yến Kinh Hàn thật sự là sâu không lường được, là hấn quá tự cho là đúng!

Yến Minh Hiến không hiểu trong hồ lô Yến Kinh Hàn bán thuốc gì, trầm tư không nói, Lam Xảo Phụng mặc dù cảm thấy Yến Kinh Hàn biểu hiện ngoài dự liệu của nàng, nhưng chỉ cần hoàn thành hôn lễ này, bất kể nói thế nào kế hoạch của nàng đều bước về trước một bước dài.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bái Đường (Hai Mươi Ba) Tính Sai

Liên tục đứng ở một bên sau lưng lễ nghi quan sớm đã ướt một mảng, hấn làm lễ nghi quan nhiều năm như vậy, chưa từng trải qua hôn lễ như thế, lại chưa từng gặp qua chủ rể tân nương bái đường qua giờ lành, hấn hy vọng Hàn vương gia thật sự như lời hấn nói, sẽ không giận chó mà đánh mèo người khác, lại càng không cần giận lây sang hấn a.

Mộ Dung Tiểu Trần trong lòng có chút oán hận, vốn tưởng rằng đã nắm chắc chuyện tình, không giống như dự tính không nói, còn đang lúc mọi người không coi ra gì mà bại lộ ý đồ của mình, được không còn bù mất!

Nhưng hấn cũng không hối hận, nếu như cho hấn thêm cơ hội một lần một lần nữa lựa chọn, hấn cũng sẽ làm như thế, hấn làm sao có thể trở mặt nhìn người mà chính mình nghĩ ba năm gả cho nam nhân khác? Hấn không cho rằng mình là một quân tử, hấn chỉ là nam nhân bình thường!

Cứ việc tính sai lúc này đây, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần cũng không thừa nhận hấn liên triệt để thua, hấn đã sớm nhìn ra Lam Linh cũng không muốn gả cho Yến Kinh Hàn, hơn nữa chuyện hôn sự của bọn họ lại chính là sóng ngầm mãnh liệt, như Lam Linh là nữ tử thông tuệ như vậy, có một ngày nàng sớm muộn sẽ rời khỏi Yến Kinh Hàn, chỉ cần nàng muốn rời đi, hấn nhất định sẽ giúp nàng một tay, ít ra hấn cùng nàng vẫn còn cơ hội.

Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm âm thầm tự định giá, Lam Linh trong lòng cũng cũng thế, biết người biết ta mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng, nàng lúc này đây quá tự cho là đúng, nàng vốn cũng không hiểu rõ Yến Kinh Hàn là một người như thế nào, mới để cho hấn đánh nàng trở tay không kịp!

Lam Linh biết rõ, tình hình trước mắt, nàng đã không có lý do không cùng hấn bái đường, nhưng đã bái đường thì như thế nào? Đợi nàng ngâm qua ở

trong đầm Huyền Băng, bảo vệ cái mạng nhỏ, nằng nhĩ, nằng không tin hấn còn có thể ngăn được nằng! Nghĩ như thế, oán hận trong lòng Lam Linh nhanh chóng tiêu tán, giữa con mắt cất nước thu lại rạng rỡ phát sáng!

Bên trong hi đường không hề có một chút thanh âm, tất cả mọi người đang lẳng lặng chờ Yến Kinh Hàn thay đổi hi phục trở lại.

Tùng Trúc Viện

Yến Kinh Hàn dẫn Hạo Nguyệt bước nhanh vào sân nhỏ, trước đem Hắc Phong về sân nhỏ Triều Dương thấy gia nhà mình trở lại, vội vàng tiến lên đón chào.

"Gia, như thế nào đột nhiên lại thay đổi kế hoạch?" Triều Dương đi theo Yến Kinh Hàn vào gian phòng, liền vội vàng hỏi.

Hạo Nguyệt lạnh lạnh liếc Triều Dương một cái, cau mày, không có lên tiếng.

"Uy, vẻ mặt ngươi vậy là cái gì? Ta đã muốn biết rõ cái gì, ta còn hỏi làm gì?" Triều Dương tự nhiên thấy được thần sắc trên mặt Hạo Nguyệt, liền bắt nắn oán trách một câu.

"Ngươi không biết vì cái gì? Tư liệu Lam nhị tiểu thư kia là người phụ trách, vào biểu hiện của nằng hôm nay, ngươi đang vui vẻ tại bố mẹ nên nhìn thấy rõ ràng nhất, ngươi nên giải thích như thế nào nằng lại biến hóa lớn như vậy?"

Hạo Nguyệt tính tình thuộc nội liễm, bình thường lời nói không nhiều lắm, nhưng hôm nay lại nói ra khiến Triều Dương á khẩu không trả lời được.

Triều Dương trên mặt lập tức lộ ra một tia xấu hổ, hấn làm sao biết Lam nhị tiểu thư kia tại sao lại có thể có biến hóa lớn như vậy? Nhưng vô luận nói như thế nào, hấn cũng là đã phạm vào thất trách.

"Thuộc hạ thất trách, thỉnh gia trách phạt!" Triều Dương bước nhanh trước Yến Kinh Hàn, một gối chạm đất, ôm quyền nói.

"Đứng lên đi, này có thể là kẻ trong kẻ mà bọn họ đã sớm thiết kế tốt." Yến Kinh Hàn nhìn gốc cây thùy trúc phía bên ngoài cửa sổ, như có điều suy nghĩ.

Nghe gia nhà mình vừa nói như vậy, Triều Dương trong nội tâm tốt một chút, nhanh chóng đứng lên.

"Gia, ngài thật muốn cùng Lam nhị tiểu thư kia báỉ đường? Đây là ý bất chính của thái hậu a?" Hạo Nguyệt nghĩ không ra gia nhà mình trong lòng nghĩ như thế nào, mở miệng hỏi một câu.

"Cái gì?" Triều Dương có chút giật mình, kế hoạch này gia thay đổi có chút lớn nha, "Gia, thuộc hạ cảm thấy Lam nhị tiểu thư kia không đơn giản, ngài tại sao phải cùng nằng báỉ đường? Nằng thế nhưng có thể làm cho Hắc Phong nghe lời nằng, thuộc hạ cảm thấy nằng nhất định sẽ có yêu thuật gì, nữ tử như vậy lưu trong phủ, gia, thuộc hạ lo lắng nằng sẽ làm ra một chút chuyện tình dục cho chúng ta đề phòng vô ý vào chuyện khác."

Triều Dương vốn là lời nói còn nhiều hơn, lại vừa nghĩ tới bộ dáng Hắc Phong nhìn nọt Lam Linh, lại càng cảm thấy Lam Linh chính là một nhân vật cực kỳ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Báỉ Đường (Hai Mươi Bốn) Không Giận Mà Uy

"Vô ý không đề phòng?" Yến Kinh Hàn tựa hồ bắt được cái trọng điểm, xoay người nhìn về phía Triều Dương, mắt phượng sâu không thấy đáy, "Bên trong phủ mấy ngàn tên ám vệ, nếu ngay cả một nữ nhân đều canh không được như lời nói, vậy có phải muốn ta đưa các ngươi trở về tử rắng mây son một lần nữa thao luyện lại một phen hay không?"

Không giận mà uy! Triều Dương lập tức rung mình một cái, hấn đương nhiên biết rõ tử rắng mây son là địa phương nào, bọn họ đều là từ nơi đó đi ra, bây giờ suy nghĩ một chút, chỗ đó tuyệt đối khủng bố như địa ngục, nhớ lại những năm đó, tại đó bốn người họ đã mất mấy lớp da, hấn cũng không muốn lại trở về loại địa phương quỷ quái đó đâu.

Triều Dương nhìn trên mặt Hạo Nguyệt không có một tia cảm xúc, nhếch miệng, lập tức cười đùa nói: "Gia, là ta nghĩ quá nhiều, bên trong phủ nhiều ám vệ như vậy làm sao có thể canh không được một nữ nhân? Người từ Tử rắng mây trên núi đi ra tất nhiên đều không phải là người không!"

Hạo Nguyệt nhìn Triều Dương một cái, không thể không bội phục sự can đảm của Triều Dương, trong bốn người bọn họ, cũng chỉ có Triều Dương mới dám cùng gia múa mết khua môi đùa cợt.

Yến Kinh Hàn quét sang Triều Dương một cái, cũng không lại làm khó hấn, trực tiếp đi về phía phương hướng nội thất.

Triều Dương hết âm thầm thè lưỡi, lại thở phào nhẹ nhõm, hần mặc dù đã đi theo gia năm năm, nhưng mỗi lần gia dùng cặp mắt phượng không có nhiệt độ kia nhìn mình, lòng bàn chân Triều Dương không chút nào chịu thua kém mà toát ra khí lạnh, bọn họ đều cho rằng lá gan của hần lớn, cũng chỉ có hần tự biết hần đang già bộ thôi.

Triều Dương thấy gia nhà mình bước vào nội thất, vội vàng chạy chậm lại hai bước, đuổi theo phía trước Yến Kinh Hàn mở ra tủ quần áo, từ bên trong lấy ra một cái hộp gấm tinh mỹ, trong nội tâm nghĩ tới may là gia có dự kiến trước, đã làm cho người chuẩn bị sẵn hi phục này.

"Gia, ta giúp ngài thay quần áo." Triều Dương vẻ mặt nịnh nọt lấy ra hi phục từ trong hộp gấm.

Hạo Nguyệt sớm thấy nhưng không thể trách, dù sao chỉ cần thời điểm Triều Dương lộ ra vẻ mặt nịnh nọt cột nhà, hần liền không tự chủ mà đem "Thuộc hạ" đổi thành "Ta", chỉ sợ gia sớm đã hiểu, không cùng hần so đo mà thôi.

Hạo Nguyệt đương nhiên biết rõ, gia bọn họ thoát nhìn lãnh khốc vô tình như thế, nhưng đối với bốn người bọn họ vô cùng tốt, nếu như không nghe lời, hần cũng sẽ không tùy ý để Triều Dương nịnh nọt khoe mẽ như thế, từ trước đến nay gia vốn cực kỳ ghét dạng người nịnh nọt.

Rất nhanh, Triều Dương giúp Yến Kinh Hàn thay xong hi phục, hần vốn chưa từng thấy qua gia nhà mình mặc y phục màu đỏ, hai mắt không khỏi tỏa sáng, cười đùa nói: "Gia, bộ dáng ngài mặc hi phục này so với Thụy Thái Tử kia còn muốn..."

Bị mắt phượng Yến Kinh Hàn đảo qua, Triều Dương lập tức đem những lời muốn nói nuốt trở về, hần không thể cắn rứt đầu lưỡi mình, hần có một loại dự cảm xấu, nếu hần lại tiếp tục như vậy, nhất định hần sẽ bị mồm miệng chính mình hại chết rét.

Hạo Nguyệt lại lạnh lạnh quét qua Triều Dương một cái, hần thủy chung nghĩ không ra, gia là một người phi thường thích thanh tĩnh, làm sao lại lưu một người táo lười như vậy ở bên người? Còn nói trong bốn người bọn họ vô nghệ của Triều Dương lại là kém cỏi nhất.

Yến Kinh Hàn không để ý đến Triều Dương, bước nhanh ra gian phòng, Triều Dương nhìn đến bóng lưng gia mặc hi phục hào hoa phong nhã tuyệt thế kia, vội vàng ngậm chặt miệng đi theo sau, hần thề, hôm nay hần nhất định sẽ không nói một câu dư thừa!

Hạo Nguyệt đi bên cạnh Triều Dương, trong mắt lại xẹt qua một ý cười, kỳ thật, nếu là Triều Dương này không há mồm, bên trong vương phủ này chỉ sợ cũng yên tĩnh đến dọa người.

Thời gian một nén nhang sau, đang lúc mọi người trông mong ngóng chờ cuối cùng Yến Kinh Hàn cũng vào hi đường, ánh mắt hần thủy chung vẫn đặt ở trên người Lam Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Bái Đường (Hai Mươi Lăm) Ôm Nhập Động Phòng

Mọi người bên trong hi đường cũng không nhìn qua bộ dáng Yến Kinh Hàn mặc đồ y phục màu đỏ, lúc này vừa thấy, người người trong mắt tựa hồ đều xẹt qua một tia kinh diễm.

Tuần nhan lạnh như băng, mắt phượng thâm thú, hi phục màu lửa đỏ, lúc này, ở trong mắt mọi người, không có một tia cảm giác không tốt, ngược lại còn có một loại cảm giác ngang ngược lẫm liệt hào hoa phong nhã tuyệt thế, ngay cả Yến Minh Hiến không khỏi hé mắt.

Lam Linh chỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn Yến Kinh Hàn lúc vào cửa một cái liền cúi đầu, nhưng nàng biết rõ, hần đang liên tục nhìn nàng, nhưng hần làm sao lại liên tục nhìn về nàng? Hần khả không nên nói cho nàng biết, là hần vừa ý nàng, loại nam nhân lãnh khốc này làm sao mắt có thể nhìn trên một nữ nhân? Lam Linh vốn cũng không tin tưởng.

Nhìn thấy ánh mắt Yến Kinh Hàn liên tục rơi vào trên người Lam Linh, lòng Mộ Dung Tiểu Trần càng trầm xuống, Yến Kinh Hàn đến cùng là có ý gì? Hần nhất thời nghĩ không ra.

Lam Xảo Phượng trong mắt xẹt qua một nụ cười, đồng thời trong mắt Yến Minh Hiến từ từ biến mất vẻ không cam lòng, mà rất nhiều các tiểu thư ái mộ Yến Kinh Hàn trong nội tâm chỉ còn lại tràn đầy hâm mộ cùng ghen ghét mãnh liệt.

Yến Kinh Hàn dùng bước cách Lam Linh gần ba thước, nhìn Lam Linh, thanh âm thuần hậu dễ nghe vang lên, "Vương phi, ngươi muốn tiếp tục đánh vỡ quy củ thông thường, cứ như vậy cùng bản vương bài đường?"

Yến Kinh Hàn thanh âm nói nghe không ra ý cười, nhưng lời của hần tựa hồ mang theo một tia trêu tức, trong nháy mắt Lam Linh ngẩng đầu nhìn về phía Yến Kinh Hàn, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Vương gia muốn cho thần nữ đánh vỡ quy củ thông thường, thần nữ liền đánh vỡ quy củ thông thường, vương gia nếu không phải nghĩ, thần nữ tự nhiên là phải nghe theo lời vương gia."

Lam nhị tiểu thư này trở nên có chút mau nha, nàng không phải là ở đâu đánh cái chủ ý xấu gì đi? Triều Dương đã sớm nhìn ra Lam nhị tiểu thư này là cái chủ tử phúc hắc, mỗi một câu nói nàng đều luôn có dụng ý, lập tức cùng Hạo Nguyệt nhìn thoáng qua, hai người đứng qua một bên.

Yến Kinh Hàn không nói gì, mà tiến lên hai bước, trong con mắt mọi người lập tức trùng lớn, Hàn vương gia này cho tới bây giờ không để cho bất luận nữ tử nào đến gần hắn trong ba thước, hôm nay hắn thể nhưng lại chủ động phá lệ, xem ra Hàn vương gia tựa hồ cũng không phải là không muốn cưới Lam nhi tiểu thư a, nhưng nếu là như vậy, vậy hắn làm sao cho bọn họ đợi với thời gian dài như vậy? Một số người lại bắt đầu nghĩ không thông.

Lam Linh đứng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn lại là không có một tia nhất gan, bình tĩnh giống như tia laser trên mặt hồ xung quanh.

Mộ Dung Tiểu Trần trong tay áo tay càng nắm càng chặt, tâm càng ngày càng trầm xuống!

Yến Kinh Hàn vẫn không có lên tiếng, mà là đưa tay tiếp nhận khăn voan đỏ trong tay Lam Linh, véo nhẹ run lấy hai góc, liền đem nó đắp trên đầu Lam Linh.

Đối với hành động của Yến Kinh Hàn, mọi người lại một lần nữa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, Hàn vương gia muốn đích thân động thủ sao? Phân phó một câu không được sao?

Tâm tư Hàn vương gia quả nhiên sâu không lường được! Mọi người rút ra được một cái kết luận.

Người nguy hiểm! Mùi thơm Tùng Trúc quanh quần ở trong mũi, mí mắt phải Lam Linh đột nhiên lại nhảy một tý, nàng quyết định sẽ bái đường, vội vàng ngâm trong đầm Huyền Băng, rồi sau đó chuẩn đi!

"Thái hậu, Hoàng thượng, vương gia, bây giờ là có thể cử hành đại lễ thành hôn?" Lễ nghi quan phá vỡ không khí ngán ngùi trầm tĩnh, hắn chỉ muốn vội vàng kết thúc buổi hôn lễ này, rồi đi cái địa phương làm cho hắn hít thở không thông a.

"Bắt đầu đi." Lam Xảo Phụng mặc dù cũng không hiểu dụng ý của Yến Kinh Hàn, nhưng nàng không tin hắn có thể đầu lại được nàng.

Hì môi vội vàng đem đoàn lư đồ cột thành một mặt hoa chính giữa đưa cho Yến Kinh Hàn, một mặt đưa cho Lam Linh, hai người đang vui vẻ đứng trong nội đường.

"Nhất bái thiên địa!"

"Nhị bái cao đường!"

"Phu thê giao bái!"

"Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng!"

Theo tiếng lễ nghi hô lớn của quan tứ, Yến Kinh Hàn cùng Lam Linh cuối cùng đã hoàn thành đại lễ thành hôn, lúc này cô cô Kiều Sở Tâm bên cạnh Lam Xảo Phụng đột nhiên mở miệng: "Vương gia, hải của tân nương tử hải không thể để dính đất, ngài phải ôm tân nương tử nhập động phòng."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Động Phòng (Nhất) Tiếng Tim Đập Mạnh Mẽ

Kiều Sở Tâm một phen thành công làm cho trong con ngươi đen của Mộ Dung Tiểu Trần lóe lên một đạo hàn quang, mà con mắt lãnh của Yến Kinh Hàn cũng lập tức nhẹ nhàng quét về phía nàng.

Kiều Sở Tâm là người Lam Xảo Phụng mang vào cung, cũng coi như là lão nhân bên cạnh Lam Xảo Phụng, loại sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp qua? Nhưng bị mắt phượng của Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng đảo qua như vậy, trong lòng nàng còn không khỏi sinh ra một ít cảm giác rét.

"Sở Tâm!" Tại thời điểm Lam Xảo Phụng lại quát lớn với Kiều Sở Tâm một câu như vậy, Lam Xảo Phụng cực kỳ hiểu đạo lý hăng quá hoá dở, hôm nay kế hoạch của nàng đã bước về trước một bước dài, nàng biết rõ lúc này không cần cột chặt Yến Kinh Hàn làm gì, thấy tốt liền thu mới là thượng sách.

"Nô tỳ lảm miệng!" Kiều Sở Tâm vội vàng cúi đầu lui về sau một bước, trong lòng có chút tự trách, là nàng quá nóng lòng.

Nhưng mà ngoài dự liệu của tất cả mọi người, sau khi Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng quét Kiều Sở Tâm một cái, liền nhắc chân đi về Lam Linh phía trước, "Tạ ơn cô cô nhắc nhở, bản vương thiếu chút nữa đã quên quy củ này đi."

Lời Yến Kinh Hàn nói giống như một đạo sấm sét đập vào trên đầu Lam Linh, trong đầu Lam Linh lập tức ầm vang lên một tiếng!

Người này đến cùng là muốn làm gì? Lam Linh không kịp suy nghĩ, liền chặn lại nói: "Vương gia một đêm qua, ban đêm chưa chợp mắt, nô tì không

muốn vương gia cực khổ."

Lời Lam Linh nói mặc dù nhìn thấy tốt, nhưng rất nhiều người đều nghe được, Hàn vương phi chỉ là không muốn cho Hàn vương gia ôm đi động phòng mà tìm cách từ chối thôi.

Triều Dương trong lòng có chút nghi hoặc đồng thời cũng có chút tức giận, Lam nhị tiểu thư này cũng không có chút vui mừng đi? Gia muốn ôm nàng đi động phòng, nàng thế nhưng còn không có ý vui? Gia còn không có ý vui đâu!

"Đây vốn là phải, chưa nói tới vât vả."

Yến Kinh Hàn tựa hồ không có nghe được lời Lam Linh cự tuyệt, trực tiếp đi trước Lam Linh, rat ay nhanh như chớp, một nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, lôi kéo về phía ngực mình, lại khom lưng, đem Lam Linh bế lên.

Cả động tác như nước chảy mây trôi, lưu loát liền mạch, căn bản không có cho Lam Linh một tia cơ hội cự tuyệt, mà Lam Linh lại bởi vì động tác của hắn làm cho nàng không kịp thời đề phòng, theo bản năng vươn tay ôm lấy cổ của Yến Kinh Hàn.

Xúc cảm lạnh buốt từ lòng bàn tay của Yến Kinh Hàn vẫn quanh quẩn trong nội tâm của Lam Linh như cũ, mà lúc này lại đột nhiên ý thức được chính mình chính lại ôm cổ Yến Kinh Hàn, trên mặt Lam Linh lập tức một trận đen một trận hồng!

Tính tình Lam Linh từ trước đến nay trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt, người khác không chọc nàng, nàng tự sẽ không đi trêu chọc người khác, mà lúc này, bị một nam nhân xa lạ ôm như thế, giữa cánh mũi tất cả đều là mùi thơm ngát của Tùng Trúc trên người hắn, cổ ấm áp giữa những ngón tay tất cả đều cũng là của hắn, Lam Linh lại lạnh nhạt, giờ khắc này, nàng cũng lạnh nhạt không đứng dậy.

Kiếp trước Lam Linh cũng chưa từng nói qua yêu đương, càng chưa có tiếp xúc thân mật với một người nam nhân giống như này, lúc này nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ của Yến Kinh Hàn, lần đầu tiên Lam Linh cảm thấy cũng có lúc nàng không khống chế được thời điểm.

Bàn tay ấm áp nhỏ bé, thân thể mềm mại, mùi thơm như lan giống như từng thời khắc nhắc nhở Yến Kinh Hàn, hắn đang ôm một nữ nhân, ôm một nữ nhân mà hắn vốn không muốn tới bãi đường.

Sau khi Yến Kinh Hàn ôm lấy Lam Linh, đang lúc mọi người đang trợn mắt há hốc mồm nhanh chóng ra hi đường, mà Mộ Dung Tiểu Trần không thể làm gì không cam lòng âm thầm suy nghĩ đối sách khác.

Nhìn xem một màn này, Lam Xảo Phụng trong nội tâm xẹt qua một vẻ vui mừng, nhưng nghĩ đến biến hóa của Lam Linh, vẻ vui mừng lại lập tức bị lo lắng thay thế, Lam Xảo Phụng âm thầm suy nghĩ, nàng nhất định phải đem chuyện này tra xét rõ!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Động Phòng (Nhị) Chỉ Dẫn Tà Ác

Chủ rể tân nương rời khỏi hi đường, mọi người liền ở đại sảnh Hàn vương phủ quân gia Tạ Bảo An tiếp tục chào hỏi mời dùng rượu mừng tiệc, Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền đều có tâm tư, tìm viện cớ, liền trở về hoàng cung, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần cũng không có lập tức rời đi, mà cùng mọi người một bước đi đến đại sảnh.

Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh đi về hướng Tùng Trúc Viện, Triều Dương Hạo Nguyệt đi theo đằng sau, Thu Diệp đi cuối cùng.

Mặc dù đã ra khỏi hi đường, nhưng hai tay Lam Linh vẫn vòng trên cổ Yến Kinh Hàn như xưa, đây cũng không phải là Lam Linh cam tâm tình nguyện ôm hắn, mà là Lam Linh cảm thấy một khi đã ôm rồi, đến trước tân phòng thì đề xuống thôi, ngược lại nếu lập tức bỏ thì lại ra về mình làm kiêu, dứt khoát coi như đang ôm một cây gỗ là tốt rồi, với việc gốc cây đầu gỗ này có tính nguy hiểm, nhưng nàng lại từ trong mưa bom bão đạn đi ra, điểm nguy hiểm không đến mức làm cho nàng sợ.

Mùi thơm như lan giống như xạ thời thời khắc khắc đều quanh quẩn ở trong mũi, bàn tay nhỏ bé ấm áp như gió xuân dán chặt lấy cổ hắn, thân thể mềm mại không xương ở trong ngực, con mắt lạnh của Yến Kinh Hàn không khỏi nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn bị khăn voan đỏ che cực kỳ chặt chẽ trong ngực kia, nhưng dưới chân vẫn từng bước sinh phong* như cũ!

[*Sinh phong: ngụ ý bước chân mạnh mẽ sinh ra gió]

Nhất thẳng đến lúc này, Triều Dương không hiểu rõ suy nghĩ như thế nào của gia nhà mình, gia nhà mình từ trước đến nay đều xem nữ nhân như rấn rết, chưa từng cho bất kỳ một nữ nhân nào đến gần hắn, nhưng hôm nay, lần nữa gia nhà mình lại phá lệ, thậm chí còn ôm lên nữ nhân mà thái hậu trăm phurong ngàn kẻ kín đáo đưa cho hắn, gia so với ai khác đều rõ ràng, thái hậu cũng không phải là nhét cho hắn một nữ nhân đơn giản như vậy.

Triều Dương quay đầu nhìn nhìn Hạo Nguyệt bên cạnh, nhếch miệng, nghĩ thầm còn có người biết, người này tính tình cùng gia có chút tương tự, chỉ sợ là hắn đã biết rõ mục đích của gia cũng không hội tự nói với mình, hay là do cái miệng nói nhiều này.

Đã đi qua hai nén hương, Lam Linh nghe được thanh âm thị vệ hành lễ với Yến Kinh Hàn cùng với nàng, đồng thời lại còn nghe thấy được từng trận trận mùi thơm ngát của Tùng Trúc, ngay sau đó lại nghe được tiếng kêu của Hắc Phong, đoán rằng đã đến gần tân phòng.

Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh vào cửa sân Tùng Trúc Viện, trực tiếp đi về phía tân phòng, sau khi Triều Dương cùng Hạo Nguyệt nhìn thoáng qua nhau, Hạo Nguyệt đi theo sau Yến Kinh Hàn vào sân nhỏ, còn Triều Dương lại đứng ở giữa cửa viện, đưa tay ngăn Thu Diệp đi vào.

"Triều Dương đại ca, ta không thể đi vào sao?" Thu Diệp có chút nghi hoặc, nàng nhưng là nha đầu bên người tiểu thư, tự nhiên là muốn theo sát bên tiểu thư nhà mình mà hầu hạ.

"Thu Diệp cô nương, kỳ thật ta không cho ngươi vào cũng là vì tốt cho ngươi." Triều Dương thu tay về, lộ ra một nụ cười thần bí.

"Triều Dương đại ca, ta nghe không rõ." Thu Diệp tựa hồ lại nghi ngờ, nhú lại đôi lông mày nhìn Triều Dương.

"Thu Diệp cô nương, vương gia là dạng tính tình gì, ngươi cũng đã được nghe nói rồi, ngươi khi nào gặp qua vương gia đã ôm một nữ nhân chưa? Hôm nay, vương gia lại lần nữa vì vương phi mà phá lệ, ta cảm thấy được vị trí vương phi trong lòng vương gia là bất đồng, nếu là bất đồng, nhập động phòng, khả năng vương gia cùng vương phi..." Triều Dương hết nói lại mỉm cười thần bí, "Thu Diệp cô nương, ngươi có hiểu ý của ta không? Dù sao ngươi là một cô nương gia chưa lấy chồng, theo chúng ta những thứ Đại lão gia này lại bất đồng."

Triều Dương mặc dù nói một chút liền dừng, nhưng khuôn mặt nhỏ của Thu Diệp đã đỏ bừng một mảnh, chỉ thấy nàng cúi đầu, mở miệng yếu ớt: "Còn là Triều Dương đại ca nghĩ chu đáo." Nói xong liền đứng qua một bên.

Ẩn ở trong bóng tối Lưu Vân không thể không thừa nhận Triều Dương này có lúc há mồm vẫn rất có tác dụng, trong bốn người bọn họ cũng chỉ có hắn mới dám nói ra lời như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Động Phòng (Tam) Vương Gia, Ngài Không Một Mỗi Sao?

Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh vào gian phòng, Hạo Nguyệt liền thủ ở ngoài cửa.

Yến Kinh Hàn cũng không có lập tức để Lam Linh xuống, mà

cúi đầu nhìn về phía Lam Linh, "Vương phi đã liên tục chuẩn bị như vậy dưới lầu đi?"

Thanh âm trầm thấp thuần hậu, nhưng không mang theo một tia nhiệt độ!

"Vương gia không thích?" Mặt Lam Linh mặt lập tức một trận đen một trận đỏ, nhưng thanh âm vẫn thanh thúy dễ nghe như cũ, "Vương gia nếu đã không thích, vì sao không nói sớm? Vương gia cũng thích ủy khuất chính mình mà thành toàn cho người khác nha?"

Lam Linh nói xong buông tay xuống, cách khăn voan đỏ nhìn xem Yến Kinh Hàn.

"Bản vương không thích ủy khuất chính mình thành toàn người

khác, ngược lại, bản vương thích ủy khuất người khác mà thành toàn cho chính mình!" Yến Kinh Hàn vẫn ôm Lam Linh như cũ, không có nửa điểm ý tứ muốn thả nàng.

"A? Theo lời vương gia nói như vậy, vương gia tựa hồ là rất thích ôm ta đi, xem ra là ta suy nghĩ nhiều." Lam Linh mặc dù nghĩ không ra Yến Kinh Hàn đến cùng là có ý gì, nhưng công phu ngoài miệng một chút cũng không yếu.

"Tài ăn nói của vương phi thật là làm cho bản vương ngạc nhiên mừng rỡ không thôi!" Ánh mắt trầm trầm của Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh, vẫn không có ý định thả Lam Linh xuống.

Ngạc nhiên mừng rỡ không thôi? Chỉ sợ là thành phần "Kinh" là chiếm đa số đi? Một câu này Lam Linh không nói ra, chỉ là ngấm lại ở trong lòng.

Thấy Lam Linh không có nói tiếp, Yến Kinh Hàn cũng không có lên tiếng, nhưng mà cái loại bầu không khí hết sức yên tĩnh này ngược lại làm cho Lam Linh cảm thấy rất đè nén, còn không thoải mái bằng cùng Yến Kinh Hàn đấu võ mồm.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, hai người tựa hồ cũng

đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của đối phương.

"Vương gia, ngài không mệt mỏi sao?" Lam Linh cuối cùng bại trận, bị một nam nhân xa lạ ôm vào trong ngực, cho dù Lam lại có kiên nhẫn đến cùng cũng không thể chịu nổi được cảnh tượng như thế.

"Đây là vương phi đang đau lòng bản vương?"

Nghe vậy, Lam Linh đầu đầy hắc tuyến, trong nội tâm nghĩ tới,

người này có thể bình thường một chút hay không? Một cái nam nhân lãnh khốc nói ra lời như vậy cũng quá không phù hợp với hình tượng của hắn đi?

"Tự nhiên, vương gia ngài khá là phu quân của ta, ta đương nhiên muốn đau lòng ngài." Lam Linh thiếu một chút tự chính mình chán ghét mình, lời nói buồn nôn như vậy nàng thế nhưng không cần viết nháp?

Khóe miệng Yến Kinh Hàn khẽ nhếch, mà Triệu Dương cùng Hạo Nguyệt đứng ngoài cửa có chút mất tự nhiên, nữ tử như vương phi cũng có thể nói ra lời như vậy?

Yến Kinh Hàn cũng không lại làm khó Lam Linh, mà là đem Lam Linh nhẹ nhàng để xuống, lập tức đánh trúng vạt áo ngồi ở trên băng ghế bên cạnh bàn tròn.

Lam Linh tự nhiên là nghe được thanh âm Yến Kinh Hàn ngồi trên băng ghế, nàng lẳng lặng đứng yên không nhúc nhích, Yến Kinh Hàn cũng không có lên tiếng, chỉ là ánh mắt sâu không thấy đáy liên tục rơi vào khăn voan đỏ trên đầu Lam Linh.

Mặc dù bị khăn voan đỏ chặn lại ánh mắt, nhưng Lam Linh vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt Yến Kinh Hàn không mang theo một tia nhiệt độ, một lát sau liền mở miệng nói: "Xin hỏi vương gia, ta có thể đem khăn voan đỏ ra hay không?"

"Vương phi lại không nhớ rõ quy củ?" Yến Kinh Hàn không trả lời ngược lại nhàn nhạt hỏi một câu.

"Đa tạ vương gia nhắc nhở." Lam Linh tựa hồ mới nhớ tới, "Như vậy xin hỏi vương gia, khi nào thì ngài có thời gian giúp ta tháo khăn voan đỏ xuống?"

Triệu Dương cố nén ý cười, lại một lần nữa cảm thấy Lam Linh

không phải là phúc hắc bình thường.

Nghe Lam Linh hỏi như vậy, Yến Kinh Hàn từ từ đứng lên, nhưng hắn cũng không cầm kim ngọc can, mà trực tiếp đi tới trước mặt Lam Linh, một cái tay duỗi ra nhẹ nhàng đẩy lên, trong nháy mắt khăn voan đỏ bay lên trên bàn tròn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt không gọn sóng nhưng lại được đắp hoa thom cỏ lạ tươi đẹp trong nháy mắt xuất hiện ở trước mắt Yến Kinh Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Động Phòng (Tứ) Giao Dịch

Ánh mắt Yến Kinh Hàn sâu không thấy đáy lại bình thản không gọn sóng, nhẹ nhàng quét Lam Linh một cái, liền lại ngồi trở lại cạnh bàn tròn.

Lam Linh thấy Yến Kinh Hàn cũng không có ý tứ muốn mở miệng, tự nhiên cũng sẽ không chủ động nói chuyện với hắn, liền đem tân phòng này nhìn xung quanh một vòng, chỉ thấy gian phòng kia so với phòng nàng sắp xếp vẫn có chỗ bất đồng, bất đồng lớn nhất chính là gian phòng kia rõ ràng có nội thất cùng phòng khách, lấy bức rèm lửa đỏ làm trung gian, trong nội thất đặt tủ quần áo cùng gia cụ bàn trang điểm, mà ngoài phòng lại bày đặt một ít bàn ghế ngồi tròn, giống như phòng khách bình thường ở hiện đại.

Yến Kinh Hàn tự nhiên đem động tác của Lam Linh nhìn vào trong đáy mắt, thấy Lam Linh chỉ nhẹ nhàng quét bầu rượu cùng ly rượu trên bàn một cái, trên mặt cũng không có thần sắc biến hóa gì rõ ràng, lập tức ánh mắt lóe lên một cái, liền đưa tay cầm lấy bầu rượu đem hai ly uống rượu đều rót đầy.

Lam Linh nhìn xem động tác của Yến Kinh Hàn, lòng lập tức trầm xuống một phần, nàng đương nhiên biết rõ hai ly rượu này đại biểu cho cái gì, chuyện tình chủ tớ cùng tân nương uống rượu hợp cần là một phân đoạn không thể thiếu trong hôn lễ cổ đại.

"Đến." Yến Kinh Hàn thanh âm cũng không cao, có thể nói là rất nhẹ, nhưng lại mang theo một loại uy áp làm cho người ta không thể cự tuyệt được, lúc hắn nói chuyện đồng thời cũng không có nhìn Lam Linh, ánh mắt liên tục rơi ở hai ly rượu đặt trên bàn.

Lam Linh nhắc chân đi vào ngồi xuống đối diện với Yến Kinh Hàn, nhìn Yến Kinh Hàn, trong nội tâm đã có quyết định.

"Vương gia, chúng ta nói chuyện một chút như thế nào?" Lam Linh thật lòng không nghĩ sẽ cùng Yến Kinh Hàn uống rượu giao bôi này, nàng thủy chung

cảm thấy rượu giao bôi này cần nhân vật hai bên tình nguyện mới có thể uống chung, mà nàng cùng Yến Kinh Hàn hoàn toàn chính là bát gậy tre đánh không đến cũng đi* (nghĩa như người xa lạ), hẳn không nghĩ sẽ cưới nàng, nàng lại càng không muốn lấy hắn.

"Vương phi muốn cùng bản vương nói chuyện gì?" Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn về phía Lam Linh, trên tuấn nhan vẫn là hàn băng ngàn năm, vẫn như xưa trong mắt phượng mang theo tia thâm thúy như sâu không thấy đáy!

Lam Linh cười nhạt một tiếng, khẽ hé đôi môi đỏ mọng, "Vương gia, theo như lời ta đoán được, ngay từ đầu vương gia cũng không muốn cùng ta bái đường, về sau vì sao mà vương gia đột nhiên thay đổi kế hoạch, mặc dù ta không biết lý do, nhưng ta biết rõ vương gia đối với ta cũng có không lòng dạ nào, nếu đã không có lòng dạ nào, rượu hợp cần này không uống cũng không sao, vương gia, ngài nghĩ sao?"

Yến Kinh Hàn không nghĩ tới Lam Linh sẽ trực tiếp nói một phen đến như thế, nhất thời cũng không có lên tiếng, mà là lẳng lặng nhìn nữ tử dung nhan tuyệt thế thông minh trước mắt kia.

Lam Linh cười nhạt một tiếng mặc dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng mà lại để lại trong nội tâm Yến Kinh Hàn một hình bóng dài, hắn chưa từng thấy qua chỉ một dáng tươi cười của nữ tử lại có thể siêu phàm thoát tục thanh nhã như thế, có thể làm cho nhật nguyệt thất sắc, có thể làm cho bách hoa xấu hổ!

"Làm sao ngươi biết bản vương đối với ngươi không có lòng dạ nào?" Yến Kinh Hàn đột nhiên nói một câu, nhưng ý tứ trong giọng nói lại có ý vị sâu xa.

Triều Dương nhìn nhìn Hạo Nguyệt một bên, nhíu mày, gia đến cùng là ý tứ nào a? Thật sự là ghen chết hắn!

"Vương gia thật biết nói đùa, ngài nếu như đối với ta có tâm, bên trong hi đường sẽ phát sinh bệ bọn như vậy sao?" Lam Linh nhíu mày, trong con mắt cất nước thu mang theo một nụ cười, càng làm cho đôi mắt cực xinh đẹp lại rạng rỡ phát ra ánh sáng, mệnh mông kinh người!

Động tác hoàn hoàn chỉnh chỉnh rất nhỏ của Lam Linh ánh vào đáy mắt của Yến Kinh Hàn, trong mắt phượng Yến Kinh Hàn tựa hồ như có cái gì xẹt qua, nhưng trong nháy mắt liền biến mất vô hình.

"Vương phi không muốn uống rượu hợp cần này cũng không phải là không thể được, chỉ cần vương phi có thể trả lời được mấy vấn đề của bản vương là được." Yến Kinh Hàn không có lại rồi rầm vấn đề kia, mà là mở ra điều kiện.

Giao dịch? Lam Linh lại cười nhạt một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Động Phòng (Ngũ) Nàng Mất Trí Nhớ?

Lam Linh nhàn nhạt tươi cười như một đóa hoa lẳng lặng mở ra, mặc dù không tiếng động, nhưng lại sung sướng kinh người, một phòng vui mừng ở trước mặt nó nó cũng tỏ ra u ám không sang lên!

Yến Kinh Hàn chưa từng có nhìn qua một nữ như lúc này, dung mạo tuyệt thế, lại siêu phàm can đảm, đầy bụng tài hoa, như phong lan trong u cốc, như mẫu đơn kiều diễm, thanh nhã thông dong hào quang bắn bốn phía! Trong nội tâm Yến Kinh Hàn đột nhiên mạnh động một loại hy vọng, hy vọng nàng không phải là nữ nhi Lam Trí Thân, càng hy vọng nàng cùng Lam Xảo Phượng không có bất cứ mối quan hệ nào.

Khả năng sao? Yến Kinh Hàn nhanh chóng buông xuống mi mắt một chút, hắn chỉ là lừa mình dối người mà thôi, Lam Trí Thân cùng Lam Xảo Phượng là hạng người gì, hẳn so với ai khác đều rõ ràng, vấn đề này của bọn họ làm sao có thể đưa một vật thay thế vào?

"Vương gia cứ việc hỏi." Lam Linh đối với trao đổi điều kiện do Yến Kinh Hàn đề ra cũng không ghét bỏ, vốn là trên đời này không bao giờ có cơm trưa miễn phí, Yến Kinh Hàn nếu là vô điều kiện đáp ứng với yêu cầu của nàng, ngược lại trong lòng của nàng sẽ đề phòng.

Lời Lam Linh nói trong nháy mắt cắt đứt suy nghĩ của Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn về phía Lam Linh, trong mắt phượng như cũ sâu không thấy đáy!

"Bản vương trước kia nghe nói một con chuột cũng có thể đem người dọa ngất, mà biểu hiện hôm nay của ngươi, tựa hồ cùng những lời bản vương nghe thấy trước kia có chỗ không đúng, ngươi có thể nói cho bản vương, đây là vì cái gì?" Yến Kinh Hàn vẫn nhìn cặp mắt xinh đẹp cất nước thu của Lam Linh, kỳ thật vấn đề hắn hỏi đích thực không phải là trọng điểm, trọng điểm là hắn muốn biết phản ứng của Lam Linh sau khi nghe nói.

"Vương gia, ngài nên nghe nói qua những lời 'Một người nói gió, mười người nói mưa' này đi? Thường thường rất nhiều thứ trải qua lại bất đồng sau khi lời từ miệng người truyền ra, theo đó nó không còn là bộ dáng nó lúc trước, vương gia nếu là nghe nói, như vậy cùng tận mắt nhìn thấy dĩ nhiên là phải có chỗ bất đồng."

Lời Lam Linh nói này không thể nghi ngờ là nói cho Yến Kinh Hàn nàng vốn là không phải là một người nhất như chuột, chỉ là mọi người nghe nhầm mà đồn bậy vắn vẹo hoàn toàn tính tình của nàng, cái gọi là mắt thấy mới là thật tại nghe chính là giả.

Yến Kinh Hàn tựa hồ đã sớm nghĩ đến câu trả lời như thế của Lam Linh, ánh mắt nhìn về phía mắt Lam Linh cũng không có một tia lấp lóe, lập tức nói tiếp: "Bản vương 'Nghe nói' từ lời vương phi 'Nghe nói' có chỗ bất đồng, bản vương vẫn luôn tin tưởng năng lực làm việc bọn thuộc hạ!"

Lời nói này Yến Kinh Hàn có ý tứ riêng, Lam Linh đương nhiên là nghe được rõ ràng, ý tứ của hắn nói đúng là hắn phải thủ hạ của hắn dò thăm nàng, cũng không phải là nghe những thứ tin đồn thất thiệt kia, đồng thời, Lam Linh hiểu thêm, là Yến Kinh Hàn nói cho nàng biết câu trả lời của nàng không đủ để làm hắn tin phục!

Lúc này, Lam Linh mới phát hiện giao dịch này cùng Yến Kinh Hàn cũng không phải là hành động dễ như vậy, nếu nàng không xuất ra một chút gì đó làm cho hắn hứng thú, có thể hắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

"Vương gia anh minh." Lam Linh đột nhiên nịnh nọt một câu với Yến Kinh Hàn, điều này làm cho Yến Kinh Hàn nhất thời không hiểu rõ Lam Linh đang đánh chủ ý gì.

Lông mi dài đen đặc của Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng vể hai cái, ánh mắt vẫn rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh như cũ, nhưng hắn cũng không có lên tiếng, mà là lẳng lặng chờ đợi Lam Linh tiếp tục mở miệng.

"Vương gia, kỳ thật thời điểm sáng sớm hôm nay, ta ở trong sân mình ngã xuống, đụng đến đầu, liền đem những sự tình trước kia đều đã quên, còn về phần tính tình ta trước kia như thế nào, nói thật, ta cũng không biết."

Lời Lam Linh nói nửa thật nửa giả này, lại cung cấp cho Yến Kinh Hàn một tin tức trọng yếu - - nàng mất trí nhớ !?

Triều Dương cùng Hạo Nguyệt nhìn thoáng qua phía đối diện, trong

mắt hai người đều thấy được điều không thể tưởng tượng nổi của nhau, trong nhất thời Yến Kinh Hàn lại không có lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Động Phòng (Lục) Quân Tử?

Triều Dương canh giữ ở cửa phòng một chút cũng không tin tưởng theo như lời Lam Linh nói, vấp ngã, đập đầu thôi mà có thể mất trí nhớ? Mất trí nhớ tính tình có thể đại biến? Nàng này ngã khó tránh cũng ngã quá nặng rồi!

Yến Kinh Hàn nhìn trầm tư một lát Lam Linh, sau khi cân nhắc lợi và hại, hắn rốt cục vẫn lựa chọn tìm tòi đến tột cùng!

"Đem tay phải của ngươi đưa ra trên bàn." Môi mông Yến Kinh Hàn khẽ nhúc nhích, phun ra lời nói mang theo khí thế không cho cự tuyệt.

Nghe vậy, Lam Linh cũng không từ chối, sáng khoải mà đem tay phải đặt trên bàn, lòng bàn tay đặt lên phía trên, khẽ mở ra.

Lam Linh cũng không sợ Yến Kinh Hàn thăm dò không được gì, dù sao thân thể này vốn là Lam Linh, bất cứ ai cũng không cải biến được sự thật này.

Nhìn xem một loạt ngón tay như ngọc hành, Yến Kinh Hàn không do dự chốc lát, vươn tay đặt lên trên mạch đập của Lam Linh, một tia xúc cảm lạnh buốt theo cánh tay Lam Linh nhanh chóng chạy đến trong ngực, Lam Linh gương mặt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, trong nội tâm có chút không rõ, kẻ lãnh khốc chẳng lẽ toàn thân đều là lạnh?

Nhìn thấy Yến Kinh Hàn, Lam Linh không phải không thừa nhận, Yến Kinh Hàn xác thực lớn lên rất tuấn tú, là cái loại rất có mùi vị soái, loại nam nhân này có thể làm cho nữ nhân điên cuồng, nhưng Lam Linh cũng biết loại nam nhân này là loại người đáng sợ nhất, hắn có thể làm cho ngươi bay lên thiên đường, cũng có thể làm cho ngươi rơi xuống địa ngục, mà nàng cũng biết, thiên đường quá mờ ảo, địa ngục quá dọa người, đều không phải là những thứ nàng thích, nàng chỉ thích trời cao biển rộng, vô cầu vô thúc.

Một lát sau, Yến Kinh Hàn liền thu tay về, trên tuấn nhan như được đao khắc cũng không có một tia biến hóa, trong ánh mắt thâm thúy lại nhìn không ra tia tin tưởng hay không, Lam Linh đối với Yến Kinh Hàn như

thế giống như đã thành quen, cũng không muốn đi đoán suy nghĩ hắn như thế nào, dù sao hắn có tin hay không đối với nàng mà nói cũng không trọng yếu.

"Hạo Nguyệt, bày thiện!" Yến Kinh Hàn đột nhiên mở miệng, nói xong, liền đứng lên đi đến nội thất.

"Là!" Hạo Nguyệt đáp một tiếng nhanh chóng đi phòng bếp.

Ánh mắt Lam Linh đi theo sau lưng Yến Kinh Hàn, thấy hắn bốc bốc rèm che lên, một trận âm thanh thanh thúy do ngọc châu đụng vào nhau, bức rèm che rơi xuống, Yến Kinh Hàn đi tới một cái tủ treo quần áo phía trước, đưa tay mở tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một bộ y phục màu đen.

Gặp Yến Kinh Hàn cúi đầu về phía địa phương đại lữ, Lam Linh liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, nàng thật không có hứng thú nhìn hắn cúi đầu nói đây lưng.

Lam Linh đưa tay sờ sờ mũi phượng trên đầu mình có chút trầm xuống, lại nhìn đến đồ cười trên người có chút chói mắt, đôi mi thanh tú nhẹ cau lại, nàng cũng muốn đổi một thân y phục nhẹ nhàng, nhưng vấn đề là, Yến Kinh Hàn này còn ở bên trong phòng, nàng cũng chỉ có thể tạm thời nhìn một chút, chờ hắn đi ra ngoài lại thay đổi.

Rất nhanh, Yến Kinh Hàn thay xong y phục, ra nội thất, nghe thanh âm bức rèm che rơi xuống, Lam Linh không khỏi giương mắt nhìn, Yến Kinh Hàn một thân cẩm bào đen giống như thiên chuy bách luyện huyền thiết, như đao ẩn lưỡi, mang theo tia sắc bén, mắt lại bao quát tản ra hết thảy khí phách của vương giả!

Nhìn xem Yến Kinh Hàn như thế, Lam Linh trong nội tâm mơ hồ có chút suy đoán, Lam Xảo Phượng cùng Lam Trí Thân giả nàng cho Yến Kinh Hàn không hề nghi ngờ là có dụng ý khác, đến cùng có phải như nàng suy đoán như vậy hay không, không được bao lâu, liền sẽ có người tới nói cho nàng biết.

"Thay y phục, chờ một chút, bản vương với người cùng nhau dùng bữa." Yến Kinh Hàn lúc đi qua bên cạnh Lam Linh nhẹ nhàng nói một câu, liền sai bước đi ra gian phòng.

Yến Kinh Hàn hành động như thế thật ra lại khiến cho đề phòng của

Lam Linh đối với hắn thấp xuống một phần, trong nội tâm nghĩ tới Yến Kinh Hàn này coi như là quân tử.

Thật sự là quân tử sao? Lam Linh không được bao lâu liền lĩnh giáo triệt để.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi

Thấy Yến Kinh Hàn ra khỏi gian phòng, lúc này Lam Linh mới đứng lên, bước nhanh vào nội thất, nhìn thoáng qua tủ quần áo Yến Kinh Hàn vừa mới mở ra cầm lấy một y phục, liền tới phía trước một cái tủ treo quần áo khác, mở cửa tủ ra, thấy trong tủ bày chỉnh tề hơn mười bộ y phục màu sắc khác nhau, lập tức đưa tay từ trung gian lấy ra một bộ váy dài lẳng la màu lam nhạt, triển khai vừa nhìn, lập tức đôi mi thanh tú Lam Linh khẽ nhíu lại.

Xem y phục phức tạp trên tay, Lam Linh căn bản không biết rõ như thế nào có thể đem nó mặc lên người, nàng chưa từng mặc qua cổ trang.

"Tiểu thư, vương gia cho nô tỳ giúp ngài thay quần áo." Thanh âm Thu Diệp kèm theo tiếng bước chân từ ngoài phòng truyền tới, lập tức giúp Lam Linh giải quyết sự tình khó khăn.

"Hào." Lam Linh đối với Yến Kinh Hàn lại không khỏi đánh giá cao một phần, trong nội tâm nghĩ tới Yến Kinh Hàn hẳn là một nam nhân rất tỉ mỉ đi.

Thu Diệp bước nhanh vào nội thất, tiếp nhận y phục Lam Linh trên tay bỏ vào, đồng thời nói: "Tiểu thư, ngài trước ngồi xuống, nô tỳ giúp ngài đem mũ phượng lấy xuống, lại búi một cái kiểu tóc mà ngài thích."

"Hào." Lam Linh ngồi xuống tiểu ghế tròn trước bàn trang điểm, nhìn xem Thu Diệp thuận thực giúp mình sửa sang lại đầu tóc trong kính.

"Tiểu thư, ngài nghĩ búi dạng kiểu tóc gì?" Thu Diệp giúp Lam Linh lấy xuống mũ phượng, đem tóc Lam Linh như mực gắm chải chỉnh tề, lại lên tiếng hỏi.

"Đơn giản một chút là được." Lam Linh nào biết cổ đại này đều có nhiều kiểu tóc nào? Liền lấy lệ đáp một câu.

"Kia nô tỳ liền cấp tiểu thư búi một cái búi tóc ôm nguyệt đi, vừa đơn giản hào phóng, lại đẹp mắt." Thu Diệp nói xong liền búi cho Lam Linh.

"Ân." Lam Linh tự nhiên không có ý kiến, mà là cẩn thận ở trong gương đồng nhìn xem thủ pháp Thu Diệp búi, nàng muốn đem sơ loại kỹ xảo của kiểu tóc này ghi ở trong lòng, để ngừa một ngày nào đó nàng đích thân động thủ chải tóc cho mình.

Thủ pháp Thu Diệp lại phi thường thuận thực, phần khác thời gian liền đem tóc Lam Linh sửa sang lại thỏa đáng, Lam Linh từ bên trong hộp trang sức trên bàn trang điểm lấy một chiếc trâm ngọc tử cho Thu Diệp giúp nàng cắm vào trên búi tóc.

Lam Linh nhìn xem mình trong gương, đối với kiểu tóc này vẫn tương đối hài lòng, đưa tay bóp một lọn tóc trước ngực, khoe môi khẽ cong một cái.

"Tiểu thư, nô tỳ giúp ngài thay quần áo, nô tỳ nghe Triệu Dương đại ca nói, một chút nữa vương gia muốn tới dùng bữa cùng tiểu thư."

Nghe Thu Diệp nói như vậy, đôi mi thanh tú Lam Linh khẽ cau lại một tý, không nói gì, liền đứng lên, cho Thu Diệp giúp nàng đem một thân đồ cưới cời

ra, thay một thân váy dài màu lam kia.

"Tiểu thư, nô tỳ biết rõ ngài từ trước đến nay thích thanh lịch, nhưng hôm nay mặc bộ quần áo này có phải là quá đơn giản hay không?" Thu Diệp giúp Lam Linh buộc sợi tơ lên, nhin không được hỏi.

"Vương gia không sẽ để ý." Lam Linh cười nói một câu, theo Lam Linh, hôn lễ này bất luận cái quy củ gì đối Yến Kinh Hàn mà nói đều không trọng yếu, trọng yếu là hắn nghĩ là mục đích đặt tới, cho nên nàng mặc dạng y phục màu sắc gì hắn vốn cũng không để ý.

Thấy tiểu thư nhà mình nói như thế, Thu Diệp cũng không nói thêm cái gì nữa, nhanh chóng đem đồ cưới cùng mũ phượng một đạo đặt chỉnh tề trong tủ.

Thu Diệp mới vừa làm xong những thứ này, chỉ thấy Yến Kinh Hàn đi đến, phía sau có vài tên thị vệ bụng cái mâm đi theo, Thu Diệp vội vàng tiến lên thi lễ Yến Kinh Hàn một cái, rồi lui ra ngoài.

Bọn thị vệ đem đồ ăn dọn xong cũng đều lui ra ngoài, lúc này Lam Linh mới đẩy bức rèm che đi ra nội thất, đến bên cạnh bàn tròn.

Ánh mắt Yến Kinh Hàn dừng lại ở trên người Lam Linh một lát, cũng không nói gì thêm, đánh trúng vật áo hé ra rồi ngồi xuống ghế ngồi tròn.

Lam Linh cũng không khách khí với Yến Kinh Hàn, đi vào chỗ đối diện với Yến Kinh Hàn ngồi xuống, bung lên chén, mới mở miệng đạo: "Vương gia, ta có thể ăn chưa?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Động Phòng (Bát) Không Thể Rời Phòng

Yến Kinh Hàn nhìn thấy đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ nhướng lên, đôi mắt xán lạn như ngôi sao, cũng không nói gì thêm, khẽ gật đầu một cái.

Kỳ thật Lam Linh cũng không phải là đang trưng cầu Yến Kinh Hàn cho phép, chỉ là theo lễ tiết vừa hỏi, gặp Yến Kinh Hàn gật đầu, cũng không khách khí nữa, đưa tay gấp thịt cá đưa vào trong miệng.

Mùi vị không tệ! Lam Linh trong nội tâm tán thưởng một câu, so với nàng làm ăn còn hoàn hảo hơn.

Yến Kinh Hàn cũng không có động đũa, ánh mắt sâu không thấy đáy liên tục dừng lại ở trên người Lam Linh, Lam Linh tự nhiên biết rõ, nhưng nàng chẳng muốn đi để ý tới, chỉ cần hắn không chọc nàng, nàng có thể cùng hắn ở chung hòa thuận.

"Vương phi vừa mới vui vẻ tại sao lại biểu hiện trước người chứng kiến tựa hồ như không muốn gả cho bản vương?" Yến Kinh Hàn đột nhiên sâu kín nói một câu, bung lên cốc rượu trước mặt đặt ở bên môi, miệng nhấp một ngụm nhỏ, tư thái lạnh nhạt ưu nhã, nhưng hắn cũng không có nhìn lại Lam Linh.

Thu về được còn tính sổ? Lam Linh xích nhưng cười một tiếng, trong đôi mắt cất nước thu lại là laser mênh mông, từ từ giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, "Vương gia, ngài cũng không muốn cưới ta, liền trên điểm này, chúng ta cũng vậy mà thôi."

Lam Linh biết rõ từng hành động nàng không vui vẻ tại bên trong hi đường đã làm cho rất nhiều người nhìn ra nàng không muốn gả cho Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn khẳng định là nhìn càng thêm rõ ràng, cho nên nàng ở trước mặt hắn không cần thiết phải che dấu, công bằng mà nói ra cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt.

Yến Kinh Hàn đã sớm đã chứng kiến được sự can đảm của Lam Linh, đối với nàng có thể nói ra một phen đến như vậy, giống như có lẽ đã tập mãi thành thói quen, chỉ thấy hắn bung ly rượu, ánh mắt nhẹ nhàng quét một chút trên mặt Lam Linh, liền rơi vào trong ly rượu.

"Vương phi, người mất trí nhớ, người không biết bản vương, cũng là chuyện tình hợp lý."

Yến Kinh Hàn nói một câu có thâm ý khác làm cho Lam Linh trong nội tâm ngờ ngác một chút, nhìn xem từng viên cơm một bay mùi thơm trong chén, đột nhiên cảm thấy sự việc không phải là mình tự cho là.

Lam Linh không có đón lấy lời Yến Kinh Hàn nói, tiếp tục ăn trong bát cơm, trong nội tâm nghĩ tới, hắn có mục đích gì, đùa giỡn thủ đoạn gì, đều là chuyện giữa hắn cùng Lam Xảo Phượng Lam Trí Thân, không có quan hệ gì với nàng, chỉ cần nàng ở trong đám Huyền Băng ngâm qua, bảo trụ được mạng nhỏ, nàng muốn đi nơi nào, đều là nàng định đoạt!

Nhưng mà, Lam Linh không biết là, tưởng tượng lúc nào cũng tốt đẹp, thực tế lúc nào cũng cảm giác ngược lại, nàng nghĩ bầu trời mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy, liệu người nào đó có đáp ứng không?

Lam Linh lặng yên không lên tiếng, Yến Kinh Hàn cũng không lại tiếp tục đề tài này, sau khi đem một ly rượu uống xong, liền không có uống nữa, mà là bung lên cơm trước mặt, từ từ bắt đầu ăn.

Cùng so sánh với tốc độ Yến Kinh Hàn ăn cơm, bình thường tốc độ Lam Linh ăn cơm giống như gió cuốn mây tan, một nửa khắc thời gian liền đã ăn xong, điều này làm cho Yến Kinh Hàn trong nội tâm lại không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc.

Lam Linh là tiểu thư khuê các chân chính, từ trước đến nay tiểu thư khuê các ăn cơm đều là nhai kỹ nuốt chậm, một bữa cơm ít nhất là phải nửa canh giờ, mà Lam Linh thời gian một nén nhang cũng không dùng hết, cho dù ai nhìn cũng đều sẽ cảm giác được có điều kỳ quái.

"Vương gia, ngài chậm dùng." Lam Linh mới mặc kệ Yến Kinh Hàn nghĩ nàng như thế nào, nghề nghiệp kiếm sống nhiều năm đã sớm làm cho nàng hiểu được thời gian là sinh mệnh, nàng chưa bao giờ lãng phí từng giây từng phút cho việc dùng cơm.

"Àn." Yến Kinh đáp một tiếng, tiếp tục từ từ ăn cơm.

Lam Linh lập tức đứng lên, nhấc chân đi về phía cửa gian phòng, đi vào mặt sau cửa phòng, duỗi tay kéo cửa phòng ra, định nhấc chân bước ra khỏi phòng, lúc này, Hạo Nguyệt liên tục canh giữ ở cửa đột nhiên đưa cánh tay ra chắn trước mặt Lam Linh, "Vương phi, ngài không thể rời phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Động Phòng (Cửu) Chim Chóc Trong Lồng

Thanh âm Hạo Nguyệt không mang theo một tia nhiệt độ nào, ánh mắt này làm cho Lam Linh trong nháy mắt rung mình, ánh mắt đã rơi vào trên gương mặt không chút thay đổi của Hạo Nguyệt.

"Vì sao?" Thanh âm Lam Linh mang theo một tia mát lạnh, ánh mắt lạnh nhạt không một tia gọn sóng.

"Vương phi, không được vương gia cho phép, ngài không thể rời phòng nửa bước." Ánh mắt Hạo Nguyệt khẽ rơi trên mặt đất, trong giọng nói đã làm cho Lam Linh hiểu, đây là ý tứ của Yến Kinh Hàn.

Coi nàng như chim trong lồng tre? Lam Linh lúc trước đối với Yến Kinh Hàn đánh giá cao một phần trong nháy mắt liền tan biến không còn một mống gì, nàng lập tức quay đầu nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi nhìn về phía Hạo Nguyệt nói: "Nếu ta cứng rắn muốn đi ra ngoài?" Những lời này của Lam Linh ngoài mặt là nói với Hạo Nguyệt, nhưng kì thực lại muốn nói cho Yến Kinh Hàn nghe.

"Vương phi, xin ngài không nên làm khó thuộc hạ, nếu như ngài khẳng khái muốn đi ra ngoài, vậy thì đừng trách thuộc hạ vô lễ." Hạo Nguyệt không kiêu không nịnh, tựa hồ cũng không có nghe được hương vị nguy hiểm trong giọng nói bình thường của Lam Linh.

"Người đã nói như vậy, ta còn muốn lĩnh giáo người vô lễ một chút." Lam Linh nói xong liền định nâng chân lên bước qua ngưỡng cửa, Hạo Nguyệt thấy thế, trong nháy mắt tay duỗi ra thành đao trạch, bỏ về phía gáy của Lam Linh, ý đồ phi thường rõ ràng!

Nhưng Lam Linh cũng không có một tia tránh né, ánh mắt nhàn nhạt, sắc mặt thông dong, đối mặt với Hạo Nguyệt đang bỏ đao trạch về phía nàng, vẫn là đỉnh Thái Sơn có sụp mặt cũng không đổi sắc!

"Hạo Nguyệt!" Yến Kinh Hàn chẳng biết lúc nào đã đi tới sau lưng Lam Linh, lên tiếng ngăn trở động tác của Hạo Nguyệt, mà Lam Linh cũng thuận lợi đi ra khỏi gian phòng.

"Là!" Hạo Nguyệt ôm quyền thối lui đến một bên, Yến Kinh Hàn lập tức nhấc chân bước qua ngưỡng cửa.

Ánh nắng tươi sáng, gió nhẹ phơ phất, trong nội viện thúy trúc phát phơ, từng khóm cây cao ngất xanh um tươi tốt, từng trận gió nhẹ thổi qua, cũng mang đến từng trận mùi thơm ngát.

Lam Linh đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn đi theo phía sau nàng, nhưng nàng cũng không hề xoay người, ánh mắt sâu kín, thanh âm bí ẩn, đạo: "Vương gia, người nghĩ lấy gian phòng làm lung, xem ta như chim chóc mà đối đãi à?"

"Vương phi không thích?" Yến Kinh Hàn nói rồi hướng về phía Hạo Nguyệt vung tay lên, Hạo Nguyệt lập tức hiểu ý, trong nháy mắt đã đi ra sân nhỏ.

"Nếu như người bị người khác ví đồng dạng như chim chóc mà nhốt ở trong lồng, người sẽ thích sao?" Lam Linh hỏi ngược lại, nhìn một góc cây thúy trúc trước mắt, Lam Linh cảm thấy góc cây thúy trúc này so với Yến Kinh Hàn đều đáng yêu vạn lần.

"Bản vương tự nhiên là không thích, bất quá, có vài người nhưng lại liều mạng muốn đi làm chim chóc trong lồng." Yến Kinh Hàn nhìn bóng dáng Lam Linh như phong lan trong u cốc, giọng nói như có dụng ý riêng.

"Người khác là người khác, ta là ta, ai có chí nấy, đã nói, vương gia đã đọc đủ thứ thi thư, cho nên người phải hiểu chính đạo lý 'Chính mình không muốn, thì đừng gây cho người khác', cho nên, kính xin vương gia thu hồi mệnh lệnh người ra lệnh."

Những lời này Lam Linh nói còn rất là khách khí, dù sao, nàng hiện tại đang ở dưới mái hiên của hắn, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ, nàng còn không

thèm trung cái sắc mặt tốt với hắn.

"Hôm nay là ngày đại hôn của chúng ta, các tân khách đến chúc mừng vẫn còn ở đây ăn tiệc mừng, lúc này, bản vương cảm thấy, vương phi nên ở lại trong viện tử này mới hảo."

Nghe ý tứ của Yến Kinh Hàn, tựa hồ như hắn không để cho nàng đi ra ngoài là vì tốt cho nàng, đôi mi thanh tú của Lam Linh nhẹ chau lại một tý, bất quá ngẫm nghĩ lại cũng phải, hiện tại trong phủ còn có nhiều tân khách như vậy, xác thực là nàng không nên xuất đầu lộ diện.

"Vậy nếu qua hôm nay, ta có thể đi ra ngoài?" Lam Linh nhượng bộ một bước, xoay người nhìn Yến Kinh Hàn.

"Đó là tự nhiên." Lúc này đây Yến Kinh Hàn rất dễ nói chuyện, ánh mắt thâm thúy dừng lại trên con mắt cất nước thu cực kỳ xinh đẹp của Lam Linh một lát, rồi hắn mới nói tiếp: "Bản vương đi ra đại sảnh xem một chút, trong chốc lát nữa sẽ lại đến với ngươi."

Vạt áo cuộn cuộn nổi lên mang đến một trận Tùng Trúc thơm ngát, mà trong lòng Lam Linh lại lộp bộp một tiếng, lời người này nói là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Động Phòng (Thập) Đêm Động Phòng Hoa Chúc, Trách Như Thế Nào?

Yến Kinh Hàn ra khỏi Tùng Trúc Viện, cũng không có đi ra ngoài đại sảnh, mà là trực tiếp đi vào thư phòng, Hạo Nguyệt đi theo ở phía sau.

Đi vào cửa thư phòng, Hạo Nguyệt chỉ thấy Triều Dương mang Thu Diệp đi ăn cơm giờ đây đang đứng canh giữ ở cửa, Hạo Nguyệt khẽ nhíu mày một tý, không hiểu Triều Dương đứng ở chỗ này làm cái gì.

"Gia, cái kia..." Triều Dương thấy gia nhà mình đến đây, con mắt nhìn về phía trong thư phòng xem xét, điệu bộ muốn nói lại thôi.

"Ta biết rồi." Yến Kinh Hàn nói xong rồi đẩy ra cửa thư phòng, nhắc chân bước đi vào, Triều Dương lập tức nhanh chóng đóng cửa lại.

"Cuối cùng cam lòng rồi khỏi?" Thượng Quan Vân Thụy nghiêng tựa trên trên giường êm tơ vàng, một tay lại chống đầu, một tay lại nhéo cằm, vẻ mặt cười xấu xa, đáng vẻ như phong tình, vô cùng chảy dài.

"Xem ra Hắc Phong cũng không có làm cho ngươi ngã một lần khôn hơn một chút, có lẽ ta nên sai nó đuổi theo ngươi thêm một vài vòng mới là." Yến Kinh Hàn lạnh lạnh quét trên người Thượng Quan Vân Thụy một cái, đánh trúng vạt áo, ở đằng sau bàn ngồi xuống trên ghế gỗ.

Nghe Yến Kinh Hàn vừa nói như vậy, trên gương mặt yêu nghiệt của Thượng Quan Vân Thụy lộ ra thần sắc cực kỳ ủy khuất, "Kinh Hàn, ta làm như vậy đều là hoàn toàn vì ngươi, ngươi không cảm kích ta không nói, còn có ý đâm ngay chỗ đau ta, ngươi nói, ngươi là huynh đệ kiểu gì a?" Thượng Quan Vân Thụy từ trên giường êm đứng lên nói, nhắc chân đi về phía trước bàn Yến Kinh Hàn ngồi xuống trên một chiếc ghế dựa, vẻ mặt ai oán nhìn xem Yến Kinh Hàn.

"Cảm kích ngươi?" Yến Kinh Hàn tựa lưng vào ghế ngồi sâu kín mở miệng: "Cảm kích ngươi đã đại náo hôn lễ của ta? Còn cảm kích ngươi bởi vì ta mà vương phi phải tốc xuống khăn voan đỏ, làm cho tất cả mọi người thấy được hết dung mạo của nàng?"

"Câu cửa miệng nói thật tốt a, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân nha, chắc chắn, Kinh Hàn, ngươi không phải là từ trước đến nay đều tối kị chán ghét nữ nhân sao? Như thế nào? Nha đầu kia đã vào mắt của ngươi? Ngay cả câu 'Vương phi ta' ngươi cũng nói hết được, ta xem nha, không được bao lâu, ngươi sẽ phải trông trong tay nhân gia người ta rồi, ngươi cũng chớ có trách ta không có nhắc nhở ngươi, nàng là người của Lam Xảo Phụng, nếu như ngươi thua trong tay nàng, chính là ngươi thua bởi tay Lam Xảo Phụng, đến lúc đó, ta sẽ không tới cứu ngươi." Thượng Quan Vân Thụy trong lúc trêu chọc vui cười lại đem những quan hệ lợi hại trong chuyện này mà nói thấu triệt.

Kỳ thật không cần Thượng Quan Vân Thụy nói, Yến Kinh Hàn cũng biết Lam Xảo Phụng cho Lam Linh lấy hắn là có dụng ý khác, hắn sẽ thua trong tay của nàng sao? Yến Kinh Hàn vốn không tính rằng sẽ có loại khả năng này, qua nhiều năm như vậy, không hề có bất kỳ một nữ tử nào có thể lọt qua mắt của hắn, nàng tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ!

Nhưng mà, Yến Kinh Hàn không biết, có rất nhiều thứ cũng không phải là hắn muốn có thể không chế được.

"Ngươi nên lo lắng cho chính mình đi, cẩn thận biến lợn lành thành lợn què, ngươi là hạng người gì, phụ hoàng của ngươi so với ai khác đều rõ ràng, chút diễn trò của ngươi này, chỉ sợ hắn sớm đã nhất thanh nhị sở." Yến Kinh Hàn không quên nhắc nhở Thượng Quan Vân Thụy một câu.

"Ta đương nhiên biết rõ chút diễn này của ta không qua được lão hồ ly kia, nhưng nó cũng có thể lừa gạt người khác a." Trong con mắt Thượng Quan Vân Thụy chợt lóe qua một đạo hàn quang lúc nhắc tới một người nào đó, lập tức liền ẩn đi không còn hình dạng, vừa cười đạo: "Vốn ta đi, là muốn một mũi tên trúng hai con chim, nhưng lại không nghĩ tới, nha đầu kia lại thông minh như vậy, ta còn bị nàng chính, lúc này đây, mặt hoàng cung Bắc Ninh của

ta chắc chắn đã vút xuống đi."

Yến Kinh Hàn nhìn xem bộ dáng Thượng Quan Vân Thụy lên mặt, hần lười phải để ý hần, mà nhìn vào công văn trên bàn.

"Kinh Hàn, đêm nay khá là đêm động phòng hoa chúc của người, người dự định sẽ tránh như thế nào đây?" Thượng Quan Vân Thụy đem đầu vuron về phía Yến Kinh Hàn, về mặt cười xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Động Phòng (Mười Một) Làm Nam Nhân Bình Thường

Triều Dương cùng Hạo Nguyệt canh giữ ở bên ngoài thư phòng của Yến Kinh Hàn, hai người tự nhiên là nghe rõ ràng hết những lời nói của Yến Kinh Hàn cùng Thượng Quan Vân Thụy, đến lúc này, Triều Dương mới hiểu được, Thụy Thái Tử này vốn là cũng không đơn giản nha, thiết thời lúc trước hần còn lo lắng thay cho hần, hành động của vương phi sẽ khiến cho hần làm trò cười cho thiên hạ, mà mất hết mặt mũi, lui về phía sau, những người Bắc Ninh kia sẽ nhìn hần như thế nào, lại không biết, đây chính là hiệu quả mà hần muốn, thật sự là hần chỉ thay nhân gia người ta quan tâm một chút thôi.

Triều Dương cũng không muốn suy nghĩ tiếp Thượng Quan Vân Thụy vì sao phải làm như vậy, lúc này hần cảm thấy hứng thú nhất lại chính là câu trả lời vấn đề mà Thụy Thái tử đặt ra cho gia nhà mình, đêm nay lại là đêm gia mình cùng vương phi động phòng hoa chúc, có thể gia sẽ hóa thân thành sói hay không? Hạo mong đợi nha! Triều Dương dựng thẳng lỗ tai vô hạn.

"Người nói ta phải làm như thế nào để qua đêm động phòng hoa chúc ?" Yến Kinh Hàn vẫn nhìn xem công văn như cũ, mắt cũng không thèm nhìn lên một tý, thanh âm thuần hậu dễ nghe lại không hề có một tia phật phồng, tự hồ chỉ là thuận miệng hỏi.

"Muốn ta nói nha." Thượng Quan Vân Thụy khề dửng lại một chút, nụ cười trên mặt càng yêu nghiệt, "Khuya hôm nay người sẽ đem nha đầu kia biến thành danh xứng nữ nhân của người!"

Nghe vậy, hai mày kiếm của Yến Kinh Hàn hơi nhíu lại một tý, lập tức nhàn nhạt mở miệng: "Vi sao?"

"Về phần tại sao, nơi này nhưng là có môn đạo." Thượng Quan Vân Thụy thả ánh mắt Yến Kinh Hàn vẫn dửng lại trên công văn như cũ, mới nói đến thất gút.

Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ Thượng Quan Vân Thụy đang suy nghĩ cái gì, cũng không có phản ứng gì.

"Không có tí sức lực nào!" Thượng Quan Vân Thụy nhếch miệng, lập tức nghiêm mặt nói: "Trở lại chuyện chính, theo ta hiểu rõ đối với nữ nhân, một nữ nhân, ôn nhu nhân thực cũng tốt, thanh cao cao ngạo cũng được, chỉ cần thân thể của nàng đã trao cho một người nam nhân, vậy thì người nam nhân kia muốn có được lòng nàng sẽ dễ dàng như lấy đồ bình thường trong túi, cho nên, ta cảm thấy nha, nha đầu kia mặc dù cực kì thông minh lại còn có một bụng chủ ý xấu, nhưng chỉ cần người đã có được thân thể của nàng, ta nghĩ không được bao lâu, là người có thể dễ dàng đem nàng thu phục về, chỉ cần người có được lòng của nàng, nàng có nghe Lam Xảo Phụng sai sử hay không, cái này cũng khó nói, nói không chừng nàng còn có thể cho người lợi dụng được, cho nên về công về tư, đối với người đều không có gì tổn thất, quan trọng nhất là, người cũng có thể danh chính ngôn thuận là một nam nhân bình thường!"

Thượng Quan Vân Thụy ngay từ đầu tựa hồ nói còn có chút đạo lý, nhưng nói xong lời cuối cùng lại giống như càng nói càng không tín nhiệm được, cái gì gọi là "Danh chính ngôn thuận là một nam nhân bình thường"? Gia ở chỗ nào mà không bình thường đâu? Triều Dương đối với Thượng Quan Vân Thụy nói gia mình như thế rất là bất mãn.

"Là người nói ta không phải là nam nhân bình thường?" Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng giương mắt nhìn về phía Thượng Quan Vân Thụy, trong giọng nói đã cất dấu một tia hương vị nguy hiểm.

"Trước khi cùng nha đầu kia bái đường, người ngay cả tay của nữ nhân cũng chưa có sờ qua, điều này còn có thể gọi là bình thường sao?" Thượng Quan Vân Thụy một chút cũng không sợ Yến Kinh Hàn trên người rùng mình một cái, "Mộ Dung Tiểu Trần kia mặc dù cũng không có nữ nhân, nhưng người ta là vì người yêu mà thủ thân như ngọc, vậy còn người? Người cũng không nên nói cho ta biết, người không thích nữ nhân là bởi vì người thích nam nhân nha, nếu là như vậy, người cần phải sớm nói cho ta biết một tiếng, để ta cách xa người tốt một chút."

Triều Dương tròn mắt nhìn thẳng, khoe miệng Hạo Nguyệt cũng là nhìn không được mà quát một cái, Thụy Thái Tử này cũng tương tượng quá nhiều đi? Mấy việc này cái gì cũng đều không có cái gì nha!

Nghe lời Thượng Quan Vân Thụy nói xong, Yến Kinh Hàn lại không khỏi nghĩ tới hành động ở trước hi đường của Mộ Dung Tiểu Trần, nếu theo lời nói mà hần đoán được, vậy Mộ Dung Tiểu Trần kia chính là người yêu của vương phi hần!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Động Phòng (Thập Nhị) Người Si Tình

Yến Kinh Hàn vừa nghĩ tới Mộ Dung Tiểu Trần là người yêu của Lam Linh, Mộ Dung Tiểu Trần tưởng niệm nàng trong ba năm, trong nội tâm hẳn lập tức xẹt qua một tia không vui, bất kể có nói như thế nào, Lam Linh đã là vương phi của hắn, đã được phong hào hắn, thời khắc khi biết được một người đàn ông khác để ở trong lòng, Yến Kinh Hàn cảm thấy, cảm thấy trong lòng có vật gì đó chặn lại, không lên cũng không xuống, rất không biết là tư vị gì.

Yến Kinh Hàn nhanh chóng chớp mi mắt một tí, đem những khác thường ở trong lòng xóa đi, lúc này mới giương mắt nhìn về phía Thượng Quan Vân Thụy.

"Yên tâm, ta đối với nam nhân không có hứng thú, đối với người càng thêm không có hứng thú." Yến Kinh Hàn lạnh lạnh quét Thượng Quan Vân Thụy một cái, hẳn không cho rằng giới tính của mình có vấn đề, chỉ là hắn vẫn nghĩ rằng nữ nhân chính là rắn rết, mà rắn rết lại có độc, hẳn không muốn đem thứ độc gì đó ở bên người mà thôi.

"Vây là tốt rồi." Thượng Quan Vân Thụy tựa hồ thờ phào nhẹ nhõm, "Kinh Hàn, đề nghị của ta ngươi không ngại suy nghĩ thật kỹ lại một chút, bảo đảm đối với ngươi trăm lợi mà không hại."

"Ta biết rồi." Yến Kinh Hàn không nghĩ sẽ cùng Thượng Quan Vân Thụy thảo luận lại cái đề tài này, nên hạ lệnh trực khách, "Ngươi có thể đi rồi, cẩn thận đừng làm cho người ta nhìn thấy ngươi."

"Dùng hết rồi, liền một cước đem ta đá văng, thật sự là huynh đệ tốt mà!" Thượng Quan Vân Thụy oán trách đứng lên, "Ta phải đi tìm U Hoa Lan để an ủi chút tâm hồn bị thương của ta mới được."

Triều Dương không nói gì nhìn trời, nghĩ thầm Thụy Thái Tử này tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, hẳn cực phẩm như vậy thế nhưng lại có thể cùng gia nhà mình kết thành huynh đệ, thật sự là bất khả tư nghị.

Yến Kinh Hàn không thèm để ý đến Thượng Quan Vân Thụy, mặc kệ hắn đi ra ngoài thư phòng, trong nội tâm vẫn đang suy nghĩ đề nghị của Thượng Quan Vân Thụy, làm cho nàng trở thành nữ nhân hắn?

Phượng tường cung

Lam Xảo Phượng dựa vào ở trên giường nệm trầm tư không nói, trong đầu càng không ngừng nhớ lại hết thấy cảnh tượng phát sinh trên hi đường, việc Lam Linh thay đổi lại một lần nữa làm cho nàng cảm thấy rất bất an.

"Thái hậu, trà sâm có thể uống rồi." Kiều Sở Tâm đem một ly trà sâm lạnh bụng đến trước mặt Lam Xảo Phượng, đồng thời an ủi: "Thái hậu, theo nô tỳ thấy, Hàn vương phi là nhị tiểu thư, điểm này giả không được, về phần nhị tiểu thư tại sao lại đột nhiên thay đổi tính tình, thì nô tỳ cảm thấy có lẽ tướng gia có thể sẽ biết một chút gì đó." Kiều Sở Tâm đi theo Lam Xảo Phượng hơn hai mươi năm, Lam Xảo Phượng lúc này đang suy nghĩ gì, nàng cũng đoán được vài phần, liền lên tiếng khuyên Lam Xảo Phượng vài câu.

Lam Xảo Phượng tiếp nhận trà sâm, lấy chén đắp ra, một cỗ mùi thơm ngát trong nháy mắt tràn ra, Lam Xảo Phượng dùng chén đắp nhẹ nhàng lướt nhẹ qua một tý nước trà, mới mở miệng nói: "Sở Tâm, ngươi nói hôm nay Mộ Dung Tiểu Trần biểu hiện rất vui vẻ ở trong hi đường mang theo dụng ý gì?"

Kiều Sở Tâm không nghĩ tới Lam Xảo Phượng lại đột nhiên nhắc tới Mộ Dung Tiểu Trần, hơi run sợ một chút, nói: "Thái hậu, Tả tướng đối với bên ngoài công bố là hắn đã có người yêu, theo lời nói thì nô tỳ nếu đoán đúng được, khả năng người ở trong lòng của hắn chính là... Nhị tiểu thư." Thanh âm Kiều Sở Tâm không khỏi nhỏ đi dần, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Ồ đây không có người ngoài, ngươi muốn nói cái gì thì cứ việc nói là được, ai gia sẽ không trách ngươi." Lam Xảo Phượng nhấp một miếng trà sâm, rồi để cái cốc đến một bên trên bàn trà.

"Là." Kiều Sở Tâm đáp một tiếng, lúc này mới nói tiếp: "Thời điểm hắn đang vui vẻ trong hỷ đường, lúc đó nô tỳ cũng cảm thấy kỳ quái là Tả tướng tại sao lại giúp nhị tiểu thư nói chuyện, cho nên vẫn âm thầm quan sát thần sắc trên mặt Tả tướng, từ lúc hắn nhìn thấy dung mạo của nhị tiểu thư trong mắt hẳn cực lực che dấu sự ngạc nhiên và mừng rỡ, nô tỳ liền đoán được người trong lòng của hắn có thể là nhị tiểu thư, về sau, hắn còn lại mở miệng ngăn cản nhị tiểu thư và Hàn vương gia bá đường, lúc đó nô tỳ có thể hoàn toàn khẳng định là hắn nhất định rất yêu Mộ nhị tiểu thư, dù sao, chỉ cần là người đàn ông, cũng sẽ không trơ mắt nhìn người trong lòng của mình gả cho một nam nhân khác."

"Không thể tưởng được Mộ Dung Tiểu Trần lại là người si tình." Lam Xảo Phượng đột nhiên sâu kín nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Động Phòng (Thập Tam) Thu Hoạch Ngoài Dự Liệu

"Ba năm nay, ai gia vẫn muốn đem Mộ Dung Tiểu Trần thu về phía mình, nhưng ta lại không biết làm thế nào mới thu phục được hắn, không nghĩ tới, hôm nay hắn lại tự mình chủ động đưa tới cửa, đây cũng là một thu hoạch ngoài dự liệu." Tay phải Lam Xảo Phụng nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa nhẫn ngọc lam trên ngón áp út bên tay trái, khẽ miệng khẽ quyen rũ.

"Thái hậu, hiện tại nhị tiểu thư đã là Hàn vương phi, Tả tướng dù cho có tâm tư gì, chỉ sợ hắn cũng sẽ bận tâm đến miệng lưỡi mọi người." Kiều Sở Tâm đương nhiên là hiểu được ý tứ của Lam Xảo Phụng, trong lòng có chút lo lắng Mộ Dung Tiểu Trần sẽ không có động tác gì, nếu là hắn không có hành động gì, như vậy đối với thái hậu cũng sẽ không có chỗ lợi gì.

"Người nam nhân như Mộ Dung Tiểu Trần chắc chắn sẽ không để ý đến miệng lưỡi người đời, hắn chỉ quan tâm đến tâm ý của mình, một khi hắn đã nhận định một điều gì đó, nhất định hắn sẽ nghĩ mọi cách để đạt được! Chỉ điểm này mà nói, hắn sẽ tự mình dâng lên vì ai gia sử dụng."

Lam Xảo Phụng sống ở hậu cung gần hai mươi năm, mắt đã sớm luyện thành một tuệ nhãn, hạng người gì, nàng chỉ cần nhìn một cái là có thể nói một mà không không phải mười, huống chi Mộ Dung Tiểu Trần vẫn là đối tượng mà nàng muốn lôi kéo.

Nghe Lam Xảo Phụng nói như vậy, Kiều Sở Tâm tựa hồ giờ mới hiểu được, chặn lại nói: "Chỉ thái hậu mới có mắt nhìn người, nô tỳ cùng thái hậu hai mươi năm sống cũng không kịp thái hậu một phần."

Đối với Kiều Sở Tâm nịnh nọt, Lam Xảo Phụng khẽ mỉm cười, "Sở Tâm, người cũng không cần trước mặt ai gia khiêm nhường, nếu người chỉ là bằng một phần ai gia như lời nói, chỉ sợ người đã sớm đã bị thâm cung này ăn đến xương cốt đều không còn."

Hậu cung từ trước đến nay đều là nơi ăn tươi nuốt sống, không có chút bản lĩnh, chính mình chết như thế nào chỉ sợ cũng không biết.

Kiều Sở Tâm cười cười, không có lên tiếng, trong mắt lại xẹt qua một tia sắc khác thường.

Lúc này ngoài điện có tiếng bước chân từ xa truyền tới, nghe thấy tiếng bước chân, khẽ miệng Lam Xảo Phụng xẹt qua một nụ cười, lập tức bùng lên trà sâm uống một ngụm.

Một lát, tổng quản thái giám Tô Toàn bước nhanh vào trong điện Phụng tường cung, đi về trước mặt Lam Xảo Phụng, từ trong tay áo lấy ra một ống trúc nhỏ, hai tay nâng lên, đồng thời nói: "Thái hậu, tướng gia có tin tức truyền đến."

Lam Xảo Phụng đặt ly trà xuống, tiếp nhận ống trúc nhỏ trong tay Tô Toàn, kéo ra khe gỗ nhỏ, từ bên trong rút ra một tờ giấy, mới vừa nhìn, lông mày lập tức nhíu lại.

Tô Toàn và Kiều Sở Tâm nhìn thoáng qua, đều không lên tiếng, lặng lẽ chờ đợi Lam Xảo Phụng mở miệng.

"Thì ra là nha đầu kia mất trí nhớ." Lam Xảo Phụng nói xong đưa tờ giấy cho Tô Toàn, Tô Toàn lập tức lấy ra hộp quạt, đem tờ giấy đốt thành tro.

Mất trí nhớ? Kiều Sở Tâm mặc niệm một tiếng, mất trí nhớ thì tính tình sẽ thay đổi? Kiều Sở Tâm nghĩ không ra.

"Thái hậu, nhị tiểu thư mất trí nhớ, vậy trước kia ngài đối với nhị tiểu thư dạy bảo chẳng phải là công trắng mắt?"

"Nàng nếu thật sự là mất trí nhớ, vậy miệng lưỡi ai gia trước kia xác thực là uống phí, nhưng mà, chỉ cần nàng ta là người Lam gia ta, tốn chút miệng lưỡi cũng không quan trọng gì, quan trọng là, nàng thật sự là nha đầu kia là được rồi."

Lam Xảo Phụng nói lời này có thâm ý khác, Kiều Sở Tâm có thể nghe hiểu.

"Thái hậu, nhị tiểu thư làm sao lại đột nhiên mất trí nhớ đâu? Chuyện này có thể hay không còn có ẩn tình khác?" Kiều Sở Tâm nghi ngờ trong lòng.

"Ai gia cũng rất buồn bực." Lam Xảo Phụng thoáng suy tư một lát, đối với Tô Toàn nói: "Ngày mai vào thời điểm nàng tiến cung, người cho thái y đến đây một chuyến, ai gia muốn nhìn một chút nàng có phải thật sự mất trí nhớ hay không."

"Là!" Tô Toàn lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Động Phòng (Mười Bốn) Châm Lửa

Yến Minh Hiền trở về hoàng cung, chưa trở về ngay Đường Tâm điện của mình, cũng không đi sang ngự thư phòng, mà là trực tiếp đi đến Cảnh Vân cung của hoàng hậu.

Theo lý thuyết, hôm nay là ngày đại hôn của Hàn vương Yến Kinh Hàn cùng nhị tiểu thư Lam Linh Lam tướng phủ, thái hậu với Hoàng thượng đều tự mình đi làm lễ, muội muội Lam Linh, là hoàng hậu của Yến Minh Hiền, Lam Hân Nhi nói như thế nào cũng nên đi làm lễ mới phải, nhưng Lam Hân Nhi lại lấy cớ thân thể khó chịu làm lý do, từ chối không đi, người khác không hiểu nguyên nhân trong đó, nhưng trong nội tâm của Yến Minh Hiền đã sớm đoán được vài phần.

Hôm nay, Yến Minh Hiền đứng làm lễ cho một đôi Kim đồng Ngọc nữ, trong nội tâm sớm đã bị sự không cam lòng lấp đầy, nhưng hân ta là thiên tử của một quốc gia, dù trong nội tâm có mất hứng thế nào, cũng không thể biểu hiện ra ngoài trước mặt cả triều văn lẫn võ, vì thế, Yến Minh Hiền chỉ có thể một đường đè nén trở về hoàng cung.

Yến Minh Hiền vào hoàng cung, trong đầu chỉ hiện lên gương mặt quốc sắc thiên hương và thanh nhã trầm tĩnh kiều diễm kia của Lam Linh, như một đóa hoa mẫu đơn sinh trưởng trong thâm cốc, cực kỳ kiều diễm nhưng lại không nhiễm khói lửa trần gian.

Phảng phất như mây che bóng trăng, tựa như tuyết lay động phiêu lãng t

trong gió!

Nghĩ đến Lam Linh, Yến Minh Hiền lại nghĩ tới Lam Hân Nhi tự nói thân thể khó chịu, trong nội tâm hừ lạnh một tiếng, sợ nàng không phải là thân thể khó chịu, mà là trong lòng đau?

Yến Minh Hiền ngồi trên long liễn rất nhanh đã đi tới trước Cảnh Vân cung, Thanh Tuyền dựa theo chỉ thị của Yến Minh Hiền nhanh chóng tiến lên trước mặt thị vệ canh cửa cung có nhiệm vụ báo trước, ra hiệu cho bọn họ đừng lên tiếng, lúc này mới quay trở lại đỡ Yến Minh Hiền xuống long liễn.

Yến Minh Hiền bước nhanh vào Cảnh Vân cung, đi thẳng đến chính điện, mà bọn cung nữ canh giữ ở bên ngoài chính điện cũng đều được Thanh Tuyền ra dấu bảo phúc phúc thân, nên không dám tạo ra một tí tiếng động nào.

Nhưng làm cho Yến Minh Hiền thất vọng chính là, lúc vào chính điện, Lam Hân Nhi không có chán nản nằm trên giường, mà là ngồi ở trên giường êm to vàng đang làm gì trên một chỗ của khăn lụa, cung nữ ở một bên đang giúp lên dây kết.

Lam Hân Nhi đang lên dây kết thấy Yến Minh Hiền đi vào, nàng vội vàng thi lễ một cái với Yến Minh Hiền, Yến Minh Hiền khoát tay áo, ngồi xuống bên cạnh Lam Hân Nhi, Thanh Tuyền với cung nữ lập tức lui ra ngoài.

"Thân thể Hân nhi đã tốt?" Trước khi Yến Minh Hiền đăng cơ đã cưới Lam Hân Nhi, vốn là thời điểm ở trong phủ, đã gọi thẳng khuê danh của Lam Hân Nhi, lúc hân trở thành vua của một nước, vẫn giữ cách gọi này, điều này làm cho toàn bộ hậu cung dường như đều cảm thấy Hoàng thượng các nàng sùng ái nhất chính là hoàng hậu của hân, nhưng có phải thật như vậy hay không, trong lòng Yến Minh Hiền biết rõ, Lam Hân Nhi càng không phải là một đứa ngốc.

"Đa tạ Hoàng thượng đã nhớ, nô tì đã khá hơn nhiều." Lam Hân Nhi khoan thai đoan trang, trên gương mặt xinh đẹp vẫn duy trì nụ cười thỏa đáng nhất.

"Vậy là tốt rồi." Yến Minh Hiền dường như đã yên tâm không ít, lúc này mới nói tiếp: "Ban đầu trẫm đoán rằng Hàn vương không thích nữ tử đến gần, có phải là có điều gì đó khó nói hay không, hôm nay vừa thấy, trẫm mới hiểu được, là trẫm suy nghĩ nhiều, trước đây, hân không thích nữ nhân, đó là bởi vì không có một nữ nhân nào có thể vào mắt của hân, nhưng ngày hôm nay, hân bởi vì vương phi của mình mà lần nữa phá lệ, xem ra, là mẫu hậu có mắt nhìn người, cho trẫm tứ hôn hai người bọn họ, mới tạo thành một đoạn nhân duyên tốt này."

Yến Minh Hiền khầu thị tâm phi một hồi mặc dù nói không lâu, nhưng đã tóm gọn được rất nhiều tin tức, hân một mặt nói cho Lam Hân Nhi là Lam Linh đã vào được mắt Yến Kinh Hàn, phương diện thánh chỉ tứ hôn này mặc dù là hân hạ chỉ, nhưng đều là ý của thái hậu, điều này làm cho trong nội tâm Lam Hân Nhi lập tức nổi lên vẻ không cam lòng và phẫn hận tràn ngập trời!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 56: Động Phòng (Mười Lăm) Không Phải Là Hân Thật Sự Muốn Cùng Nàng Động Phòng Đi?

Editor: Từ SắcY

Lam Hân Nhi mặc dù muốn cực lực che dấu những lời Yến Minh Hiền tác động đối với nàng, nhưng tay nàng cầm lấy kim may vẫn hơi dừng lại một chút, trong nháy mắt dừng lại như vậy, còn làm cho Yến Minh Hiền tình huống bất được, trong nội tâm Yến Minh Hiền lập tức cười lạnh một tiếng!

Thấy muốn mục đích đã đạt được, Yến Minh Hiền cũng không dừng lại, đứng lên, đồng thời nói: "Hân nhi, thân thể của ngươi không tốt, nghỉ ngơi cho tốt đi, buổi tối trầm sẽ trở lại thăm ngươi."

"Đa tạ Hoàng thượng, cung tiễn Hoàng thượng."

Lam Hân Nhi phúc thân nhìn Yến Minh Hiền ra khỏi cửa điện, mới chậm rãi đứng lên, nụ cười đoan trang trên mặt trong nháy mắt biến mất, hai tay siết nắm lại, hai đầu lông mày xen lẫn hận ý nồng đậm!

Hân vương phủ trong Tùng Trúc Viện

Yến Kinh Hân trước khi đi nói một câu nói làm cho mí mắt phải Lam Linh không khỏi nhảy lên vài cái, trong nội tâm nghĩ người này muốn có ý gì đây? Không phải là hẳn thật muốn cùng nàng động phòng đi?

Lúc này Lam Linh mới từ mình được, trước đó trong hỷ đường nàng đang vui vẻ nghĩ rất đơn giản, nàng đã cùng Yến Kinh Hân bãi đường rồi, nói cách khác, là quan hệ hôn nhân của bọn họ đã được thành lập, như vậy khuya hôm nay hẳn sẽ có lý do cùng nàng ngủ chung, thậm chí là yêu cầu nàng viên phòng.

Nghĩ tới những thứ này, Lam Linh bắt đầu nhức đầu, nàng vốn nghĩ rằng Yến Kinh Hân không muốn cưới nàng, nhưng hẳn vẫn cứng rắn muốn cùng nàng bãi đường, nàng vốn cho là hẳn sẽ không cùng nàng bãi đường, hẳn lại muốn ôm nàng nhập động phòng, vốn tưởng rằng nàng cùng hẳn nói công bằng là bọn họ có thể hòa thuận ở chung, nhưng mỗi câu nói hẳn nói ra đều ẩn giấu huyền cơ, làm cho nàng muốn đoán cũng đoán không ra đến cùng là hẳn nghĩ như thế nào.

Ở kiếp trước, kiếp sống mười năm nghề nghiệp của Lam Linh mặc dù mạo hiểm, nhưng đều là tương đối thuận lợi, mà, ở trước mặt Yến Kinh Hân, lại lần lượt tính sai, Lam Linh mới thật sự biết được sự huy hoàng của kiếp trước tạo cho nàng tự tin mù quáng với tự cho mình là đúng, nàng vốn không hiểu rõ Yến Kinh Hân là hạng người gì, chỉ từ một chút biểu hiện để phán đoán dụng ý của Yến Kinh Hân, nàng thế nhưng lại phạm vào một sai lầm cấp thấp như thế.

Sau khi rút kinh nghiệm xương máu, Lam Linh đã có một kế hoạch sơ lược, chính là muốn từ bên cạnh hiểu rõ Yến Kinh Hân là hạng người gì, chỉ có biết người biết ta, mới có thể biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng!

Lúc này, quản gia Tạ An dẫn theo mười mấy tên thị vệ mang mười mấy cái rương vào sân nhỏ, Tạ An gặp Lam Linh đứng ở trong viện, bước nhanh về phía trước thì lễ một cái, nói: "Vương phi, những thứ này đều là đồ cưới của ngài, vương gia nói, đồ cưới của ngài không cần nhập vào kho, cứ đặt ở trong viện tử này, cho ngài tự do xử trí."

Yến Kinh Hân hào phóng như vậy? Lam Linh trong nội tâm mặc dù có chút hoài nghi, nhưng cũng không nói gì thêm, mà cười nhạt một tiếng nói: "Tốt, ngươi xem phòng nào không dùng thì để đó, đem những cái rương này bỏ vào là được."

"Hồi vương phi, tây sương phòng để đó không dùng, vậy nô tài cho bọn họ đem những cái rương này đặt ở trong tây sương phòng." Tạ An nói tay chỉ chỉ về phía tây sương phòng.

Lam Linh gật đầu nhẹ, Tạ An lập tức cho bọn thị vệ đem toàn bộ rương mang tới tây sương phòng, sau khi đặt chỉnh tề xong, Tạ An dẫn theo bọn thị vệ đi ra khỏi sân nhỏ.

Lúc này, Lam Linh vốn không có thời gian giả bộ đi quản những thứ trong rương là vật gì, nàng chỉ muốn như thế nào để thăm dò tin tức có giá trị về Yến Kinh Hân thôi.

Lại sau một lúc lâu, Lam Linh gặp Thu Diệp đi vào sân nhỏ, ánh mắt nàng nhất thời sáng lên, nha đầu kia chắc chắn đã nghe nói qua một ít chuyện của Yến Kinh Hân, trước tiên cứ hỏi nàng một chút rồi nói sau.

Thu Diệp bước nhanh vào trước Lam Linh, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe tiểu thư nhà mình nói: "Ngươi theo ta vào nhà, ta có lời muốn hỏi ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: Động Phòng (Mười Sáu) Hân Ta Với Hân Lén Phóng?

Editor: Từ SắcY

Lam Linh dẫn Thu Diệp vào phòng chính, ở bên cạnh bàn trên ghế tròn ngồi xuống, mới mở miệng nói: "Thu Diệp, người biết là ta bị mất trí nhớ, đối với những sự tình trước kia đều không nhớ rõ, ngay cả sở thích của vương gia, cũng không hề có một tia ấn tượng, ban đầu ta vốn không muốn gả cho vương gia, cũng là sợ bởi vì chút chuyện này, sẽ làm cho vương gia không vui, rồi bị ủy khuất một cách vô ích, nhưng ta đã gả cho vương gia rồi, vấn đề đã đóng thuyền, chỉ sợ muốn trốn cũng trốn không được, nên ta muốn làm một vài cách đền bù."

Lam Linh biết rõ nhà đầu Thu Diệp kia không phải là một nhà đầu óc, nàng liên tục đi theo bên cạnh nàng, tự nhiên là cũng nhìn ra được là nàng không muốn gả cho Yến Kinh Hàn, vì thế, những lời nàng nói này là nửa thật nửa giả, như vậy vừa có thể làm cho Thu Diệp cảm thấy nàng đối với nàng ấy tín nhiệm, cũng có thể làm cho Thu Diệp đem những gì nàng biết đều nói cho nàng.

Thu Diệp xác thực là một nhà đầu cơ trí, thấy Lam Linh nói như thế, lập tức vội vàng nói tiếp: "Tiểu thư, ngài có phải hay không muốn hỏi về chuyện của vương gia?"

"Àn." Lam Linh khẽ gật đầu một cái, "Người đem những chuyện người biết về hắn nói với ta đi."

"Kỳ thật, tiểu thư, tất cả chuyện đều do nô tỳ nghe người khác nói, hơn nữa chuyện biết rõ cũng không nhiều." Trên mặt Thu Diệp mang theo vẻ xấu hổ rõ ràng, tựa hồ như rất xin lỗi tiểu thư nhà mình.

"Không sao, người biết bao nhiêu thì cứ nói bấy nhiêu." Lam Linh cũng biết Thu Diệp chỉ là một nhà đầu, hơn nữa còn là nhà đầu của Lam tướng phủ, như vậy nàng có thể biết bao nhiêu chuyện về Yến Kinh Hàn đây? Nhưng tha biết rõ một chút còn hơn so với cái gì cũng không biết.

"Được." Thu Diệp thấy tiểu thư nhà mình không có một chút ý tứ trách cứ nào, trong con mắt như bảo thạch lại mang theo ánh sáng dịu dàng, tựa hồ đang khích lệ nàng, làm cho trong lòng nàng dấy lên một trận ấm áp.

"Nô tỳ nghe người khác nói, vương gia không thích... Không thích nữ nhân." Thanh âm của Thu Diệp rõ ràng dừng lại, hơn nữa càng ngày nói càng nhỏ đi, ánh mắt lại càng không ngừng tránh né, cuối cùng rơi xuống trên chân mình.

Nghe giọng của Thu Diệp nói chuyện, lại nhìn xem thần sắc trên mặt nàng, Lam Linh có suy nghĩ lạch lạch cũng không khó.

Yến Kinh Hàn không thích nữ nhân, vậy hắn thích nam nhân? Nghĩ tới đây, Lam Linh lập tức nghĩ tới Thượng Quan Vân Thụy, không giải thích được việc hắn đến đại náo hôn lễ của nàng, không giải thích được hắn sẽ gọi cho nàng một chậu nước bẩn, chẳng lẽ là bởi vì hắn với Yến Kinh Hàn lén phét? Nên hắn mới ghen tị chuyện nàng được gả cho Yến Kinh Hàn, cố ý muốn đem danh tiếng nàng phá hủy, làm cho nàng gả cho Yến Kinh Hàn không thành, từ đó hắn mới có thể thuận lợi cùng Yến Kinh Hàn phát triển quan hệ ngầm? Lam Linh cảm thấy một trận lạnh lẽo hunh ác!

Lam Linh sinh sống ở hiện đại hai mươi bốn năm, có nhiều thứ nàng mặc dù có thể lý giải, nhưng không có cách nào tiếp nhận được, cũng ví như quan hệ đồng tính đó, nàng vừa nghĩ tới Yến Kinh Hàn với Thượng Quan Vân Thụy thuộc loại quan hệ đó, lập tức Lam Linh cảm thấy nổi da gà, hình tượng của Yến Kinh Hàn với Thượng Quan Vân Thụy ở trong lòng nàng lập tức rơi xuống tận đáy cốc, đương nhiên là hình tượng Thượng Quan Vân Thụy ở trong lòng nàng vốn sớm cũng không thành hình tượng tốt nào có thể nói.

"Tại sao người biết được?" Lam Linh còn lên tiếng hỏi một câu, nếu như không trải qua chứng minh kết luận chuyện kia thì rất có thể đều là suy đoán của người khác, cũng có khả năng là chuyện giả.

"Vương gia không bao giờ cho bất kỳ nữ nhân nào đến gần hắn trong ba thước, ai nếu dám vượt Lôi Trì một bước, nếu không chết thì sẽ bị thương tích, hai năm trước, vào một ngày nào đó của đêm thất tịch, đại tiểu thư mượn chuyện bị trật chân muốn cho vương gia yêu thương nhưng nhớ nàng, nhưng mỹ nhân lại bị ông tay áo vương gia vút xuống hồ, thiếu một chút nữa là nàng đã mất mạng, chuyện này lúc ấy đã làm oanh động toàn bộ kinh thành." Thu Diệp vốn là đối với Lam Kim Châu không có cảm tình gì, nên không có nửa điểm do dự đem chuyện xấu của Lam Kim Châu vào năm đó tung ra.

Không đề cho bất kỳ nữ nhân nào đến gần hắn trong ba thước? Nghe những lời này, trong lòng Lam Linh bắt đầu tìm lý do!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Động Phòng (Mười Bảy) Hai Mỹ Nhân

Editor: Từ SắcY

Nghe lời Thu Diệp nói, trong nội tâm Lam Linh sinh ra một trận ngấm bực, Yến Kinh Hàn không phải là không đề cho nữ nhân đến gần hắn trong vòng ba thước sao? Vậy làm sao hắn lại chủ động đến gần nàng giúp nàng đắp khăn voan đó? Làm sao hắn lại cố gắng ôm nàng nhập động phòng? Và tại sao

hắn phải tự mình thăm dò mạch của nàng? Đây là hắn đang ủy khuất chính mình để diễn trò cho người khác xem?

Lam Linh còn nhớ rất tình tường lời Yến Kinh Hàn đã nói hắn chỉ ủy khuất người khác, vốn sẽ không ủy khuất chính mình, vậy mà những thứ cử động này của hắn lại ngụ ý như thế nào đây?

Lam Linh không cách nào hiểu thấu đáo được cử động mang theo dụng ý trái ngược lẽ thường của Yến Kinh Hàn này, nhưng ít ra nàng biết rõ hắn là một nam nhân lãnh khốc vô tình sâu không lường được, đối với loại nam nhân này, chỉ cần hắn không chọc nàng, nàng tuyệt đối sẽ không chủ động đi trêu chọc hắn, nàng cũng không muốn chọc một cái phiền toái lớn ở trên người.

Thu Diệp mặc dù cũng rất không hiểu tại sao Hàn vương gia lại phá lệ đối với tiểu thư nhà mình, nhưng nàng lại cảm thấy tiểu thư nhà mình tiểu thư đã là vương phi của hắn rồi, việc hắn đối với tiểu thư nhà mình cùng người khác bất đồng cũng là chuyện đương nhiên.

"Thu Diệp, theo lời người nói như vậy, trước khi ta chưa có vào phủ, bên trong vương phủ này hẳn là không có những nữ nhân khác đi?" Lam Linh suy đoán nói.

"Chuyện này nó thì không rõ lắm." Thu Diệp tự nhiên hiểu được ý tứ của tiểu thư nhà mình, do dự một chút còn nói tiếp: "Năm ngoái thời điểm Hoàng thượng tuyển chọn, nô tỳ có nghe nói Hoàng thượng còn đưa cho vương gia hai mỹ nhân, về sau, cũng không còn tin tức của hai mỹ nhân này, nô tỳ không biết hai mỹ nhân có ở trong phủ hay không."

Tuyển chọn, Lam Linh vẫn biết, cùng với tuyển tú không khác nhau lắm, nói trắng ra chính là để cho hoàng đế chọn cô nương xinh đẹp để làm cho hậu cung của mình thêm phong phú, vận khí tốt, được coi trọng thành phi thành tần, vận khí kém một chút thì bị đưa sang dòng dõi con em, kém một chút nữa thì ở lại trong cung làm cung nữ.

"Ta biết rồi." Lam Linh cười cười, kỳ thật Lam Linh cũng chỉ là thuận miệng hỏi, Yến Kinh Hàn thích nam nhân cũng tốt, có nữ nhân khác cũng được, cái này đối với nàng mà nói đều là chuyện râu ria, nàng thật không nghĩ là cả đời ở lại chỗ này, đợi sau khi nàng ngâm qua Huyền Băng đàm, bảo vệ được mạng nhỏ, đó chính là lúc nàng rời đi.

Nghĩ tới đây, Lam Linh thể mới ý thức được nàng còn chưa biết hôm nay là ngày nào, vội vàng hỏi tiếp: "Thu Diệp, hôm nay là ngày mấy tháng mấy?"

"Mùng sáu tháng ba." Thu Diệp vội vàng đáp, đồng thời cảm thấy tiểu thư nhà mình kỳ thật cũng rất đáng thương, ngày đại hôn thể nhưng lại bị mất trí nhớ, ngay cả hôm nay là ngày mấy tháng mấy cũng đều không nhớ rõ.

Mùng sáu tháng ba, Lam Linh mặc niệm một câu, nàng còn nhớ tình tường nữ tử kia nói cho nàng biết là nàng nhất định phải ngâm trong đầm Huyền Băng mười lăm ngày trước khi đi, xem ra thời gian nàng có nhiều nhất cũng chỉ có tám ngày, mà việc đầu tiên nàng phải làm chính là tìm được vị trí của đầm Huyền Băng tại bên trong phủ, hỏi Thu Diệp, nàng khẳng định không biết, nếu là hỏi những thị vệ của Yến Kinh Hàn, khẳng định lại sẽ dẫn tới Yến Kinh Hàn hoài nghi.

Lam Linh âm thầm suy tư, lúc này đột nhiên nghĩ đến Hắc Phong đối với nàng mới quen mà đã thân, trong nội tâm lập tức vui mừng, Hắc Phong này nếu là chó cưng của Yến Kinh Hàn, vậy nó đã đi theo Yến Kinh Hàn qua đầm Huyền Băng rồi, nếu nó biết rõ, vậy khiến cho nó mang nàng đi không được sao? Hơn nữa Hắc Phong giống như là cũng ở trong viện tử này, đây cũng càng thêm cung cấp lợi ích cho nàng.

Sau đó, Lam Linh lại hỏi chuyện tình với danh tiếng Thượng Quan Vân Thụy cùng Mộ Dung Tiểu Trần một chút, Thu Diệp đem những điều nàng nghe nói đều nói hết với Lam Linh một lần, đồng thời lại đem những chuyện tình nàng nghe nói trong kinh thành ở giới hiền quý mọi người đều biết cũng đều nói hết với Lam Linh, đương nhiên là trừ Lam Xảo Phụng cùng Yến Minh Hiền, Thu Diệp không dám tùy tiện nói ra chuyện của bọn họ.

Đến đây, Lam Linh đối với một vài nhân vật lớn giới thượng lưu ở trong kinh thành Đông Sở có một ấn tượng nguyên tắc, thời gian cũng đã nhoáng một cái đến giờ Dậu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 59: Động Phòng (Thập Bát) Nàng Sẽ Không Để Cho Hắn Chạm Vào Nàng

Editor: Từ SắcY

Lam Linh nhìn nhìn đồng hồ cát ở một bên, thấy thời gian đã đến giờ Dậu, mắt nhìn ra trời sắp tối rồi, vậy đêm động phòng hoa chúc đến cùng phải qua như thế nào, trong nội tâm Lam Linh cũng không có câu trả lời.

Mặc dù Lam Linh từ chút tin tức Thu Diệp cung cấp cho nàng nàng có chút hoài nghi vấn đề giới tính của Yến Kinh Hàn, nhưng hắn có phải là thật sự chỉ

thích nam nhân hay không, nàng cũng không thể hoàn toàn khẳng định, đây cũng chỉ có thể nói, Yến Kinh Hàn có thể yêu cầu nàng viên phòng hay không, nàng cũng không có cách nào xác định, nhưng nàng có thể khẳng định được chính là, vô luận như thế nào, nàng cũng sẽ không để cho hắn chạm vào nàng!

Đây cũng không phải là tư tưởng Lam Linh bảo thủ đến cỡ này, mà chỉ là Lam Linh luôn cảm thấy chuyện tiếp xúc da thịt thân cận phải là nam nữ hai bên tình nguyện tâm hồn giao hòa, tình yêu đẹp thăng hoa, nhưng hôn nhân của nàng cùng với Yến Kinh Hàn tràn ngập khói thuốc súng không nói, vốn là bọn họ hai bên cũng không hề có sự tình nguyện giữa tình chàng ý thiếp, so sánh cùng với người xa lạ cũng không có bao nhiêu khác nhau, đã như vậy, đương nhiên là không thể làm chuyện giữa vợ chồng với nhau, mặc dù hiện tại giữa nàng với hắn đã là vợ chồng.

Lam Linh trầm suy nghĩ kể sách ứng đối, nếu là Yến Kinh Hàn cứng rắn muốn cùng nàng viên phòng, thì nàng nên như thế nào để cự tuyệt? Đương nhiên, nếu Yến Kinh Hàn không yêu cầu thì tốt hơn, tốt nhất là hắn nên đi thích nam nhân đi, nàng mới thật sự an toàn.

Lam Linh đánh cái tính toán, vào lúc này, ở phòng ngoài truyền tới một trận tiếng bước chân, rất nhanh thanh âm của quản gia Tạ An ở ngoài cửa vang lên: "Khởi bẩm vương phi, nô tài đưa bữa tối đến đây cho ngài, vương gia nói, hắn có việc nên không cùng vương phi dùng bữa được, nên cho tự ngài dùng trước."

"Bưng vào đi."

Lam Linh không thêm đề ý Yến Kinh Hàn có dùng bữa với nàng hay không, nhưng long mảy Thu Diệp lại nhanh chóng nhíu lại một tý, đồng thời bước nhanh đi vào sau cửa phòng, kéo cửa ra, "Quản gia thỉnh."

"Thu Diệp cô nương khách khí." Tạ An cười nói một câu, vẫy vẫy tay, vài tên thị vệ nhanh chóng vào nhà cầm chén đĩa trong tay bày lên trên bàn, sau đó lại nhanh chóng lui đi ra ngoài.

"Quản gia, bên trong phủ không có nha đầu sai sử?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu, Yến Kinh Hàn là vương gia của một quốc gia, bên trong phủ nói như thế nào cũng phải có vài gã sai vặt với nha đầu mới phải, nhưng từ khi nàng vào phủ đến bây giờ, nàng còn chưa có thấy qua một nha đầu nào, tựa hồ như ngoại trừ thị vệ ra thì chỉ còn lại thị vệ, ngay cả phụ trách rửa chén đĩa đưa cơm cũng đều là thị vệ làm.

Tạ An tuổi khoảng chừng bốn mươi, vẻ mặt vui vẻ, hắn có thể trở thành quản gia của vương phủ Yến Kinh Hàn, đương nhiên không phải là một người bình thường, mặc dù Lam Linh chỉ là nhẹ nhàng nói một câu, nhưng Tạ An lại hiểu ý tứ của Lam Linh, lập tức cười nói: "Hồi vương phi, bên trong phủ chỉ có vài tên cùng bà tử giặt quần áo, cũng không có nha đầu sai sử."

Tạ An chỉ trả lời vòng vo bên ngoài, cũng không nói rõ là do nguyên nhân gì, trong nội tâm Lam Linh cười nhạt, biết rõ muốn từ trong miệng quản gia kia lấy được một chút tin tức có giá trị cũng không dễ dàng.

"Ta biết rồi, người đi xuống đi." Lam Linh cười nhạt một tiếng, đưa tay cầm lên chiếc đĩa trước mặt.

"Là." Tạ An nhanh chóng lui ra ngoài, Thu Diệp cũng theo sát ra ra tới cửa phòng, Thu Diệp biết rõ từ trước đến nay tiểu thư nhà mình không thích lúc ăn cơm có người bên cạnh hầu hạ, mặc dù là đã bị mất trí nhớ, cũng không có phân phó nàng như vậy, nhưng Thu Diệp vẫn là dựa theo lệ cũ lui ra ngoài.

Trong bữa cơm này ngược lại Lam Linh ăn rất chậm, chủ yếu là Lam Linh đang liên tục suy nghĩ tất cả tình huống khả năng phát sinh trong đêm nay, nàng nhất định phải sớm vạch kỹ kế sách tương ứng để ứng phó.

Sau nửa canh giờ, Lam Linh cuối cùng cũng đã ăn cơm xong, sau cho cho người vào thu dọn thỏa đáng xong, nàng đem Thu Diệp đuổi trở về gian phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Động Phòng (Thập Cửu) Cởi Áo Nới Dây Lưng

Editor: Từ SắcY

Lam Linh cực lực muốn vùng tay ra khỏi bàn tay bị Yến Kinh Hàn nắm, nhưng tay Yến Kinh Hàn lại như kim sắt lạnh như băng, cho dù nàng có đem hết khí lực cả người cũng không rút ra được phân nửa.

"Buông tay!" Thanh âm Lam Linh mang theo tia tức giận, bị một nam nhân kéo đi làm chuyện vợ chồng như thế, dù cho Lam Linh trời sinh tính tình lạnh nhạt như thế nào, giờ phút này, nàng cũng không có cách nào bình tĩnh tự nhiên được.

Lần đầu tiên, Yến Kinh Hàn từ trên mặt Lam Linh thấy được sắc mặt khác ngoại trừ vẻ lạnh nhạt bên ngoài, trên gương mặt yêu kiều có chút giận nhẹ dịu dàng dưới ánh trắng, càng làm tăng thêm một phần mùi vị quyến rũ, lại còn mang theo một tia mùi vị mê người.

Nhìn xem Lam Linh như thế, bàn tay Yến Kinh Hàn chẳng những không buông ra, ngược lại còn nắm chặt hơn, trong lòng vui vẻ, lần đầu tiên nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, Yến Kinh Hàn đã nhớ kỹ cảm giác ấm áp trên tay nàng, mà lúc này, loại cảm giác ấm áp này, càng làm cho trong nội tâm Yến Kinh Hàn mạnh động sinh ra tia tham lam.

Thấy Yến Kinh Hàn vẫn không có nửa ý tứ buông tay, Lam Linh đã bắt đầu nổi giận, không thèm cùng hắn nói nhảm nữa, mà nâng chân lên một cước liền về phía trên người Yến Kinh Hàn đá tới, thân hình Yến Kinh Hàn chợt lóe, thoắt mái tránh thoát, nhưng vẫn không buông tay.

Lưu Vân nhìn hành động của Lam Linh lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thầm lá gan của vương phi cũng quá lớn đi, nàng cũng dám đập gia nhà mình? Lam Trí Thân, Lam Xảo Phụng biết không? Bọn họ trăm phương ngàn kế gả nàng cho gia, cũng không phải là làm cho nàng dùng chân đập gia nhà?

Lam Linh thấy một cước không đập trúng Yến Kinh Hàn, liền muốn lại thêm một cước, nhưng Yến Kinh Hàn cũng không cho nàng thêm cơ hội như vậy, mà lấy tay vòng qua eo thon của Lam Linh, mang theo nàng nhanh chóng bước vào gian phòng, cửa phòng lập tức được khép lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Lưu Vân có chút thất vọng, hắn tuyệt đối không thừa nhận trong lòng là hắn có chút hưng phấn muốn xem kịch vui, gia từ trước đến nay không hề gần gũi sắc, đều là những nữ nhân đó đối với gia yêu thương nhưng nhớ, ngày hôm nay, ngược lại gia đã trở thành đối tượng bị ghét bỏ, hơn nữa còn là bị vương phi của mình ghét bỏ, Lưu Vân nghĩ đến những điều này, trong lòng kìm nén không được mà nảy ra những ý nghĩ kỳ quái, hắn rất muốn biết quang cảnh trong phòng là một phen như thế nào, thật sự là lòng ngứa ngáy khó nhịn nha.

Vào gian phòng, Yến Kinh Hàn nhanh chóng buông Lam Linh ra, nhắc chân đi về nội thất.

Lam Linh trừng mắt oán hận bóng lưng Yến Kinh Hàn, cũng không hề lên tiếng, nhưng sắc mặt giận dữ hiện ra trên mặt vô cùng rõ ràng.

Yến Kinh Hàn vào nội thất, gặp Lam Linh vẫn đứng bên ngoài phòng như cũ, cũng không có một chút ý tứ muốn đi vào, hắn lập tức nhẹ nhàng quét sang Lam Linh một cái, "Đến, giúp bản vương cởi áo."

"Vương gia, ta không phải là nô tỳ của ngài." Lam Linh nói xong rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, xoay đầu về phía một bên khác, không muốn nhìn sang Yến Kinh Hàn.

"Người xác thực không phải là nô tỳ của bản vương, nhưng người lại là vương phi của bản vương, trên giấy luật pháp của Đông Sở luật pháp có quy định rõ ràng chuyện thê tử hầu hạ trượng phu là nghĩa vụ cần thiết, nếu như thê tử khăng khăng không tuân thủ theo, thì trượng phu có quyền được hưu vợ của hắn rồi trả về nhà mẹ đẻ."

Yến Kinh Hàn sâu kín mở miệng, nhưng ý tứ uy hiếp lại vô cùng rõ ràng, Lam Linh lập tức trừng nhìn về phía Yến Kinh Hàn, người này dài tròn gì, thế nhưng lại còn dùng loại thủ đoạn vô sỉ uy hiếp nàng? ! Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường!

Lam Linh rất muốn Yến Kinh Hàn đưa cho nàng một tờ hưu thư, nhưng nghĩ đến nếu như nàng ly khai khỏi vương phủ của hắn, việc đi vào lần nữa nói thì dễ dàng vậy sao? Cái mạng nhỏ của nàng dường như chịu không được chuyện lần qua lần lại như vậy.

Lam Linh cắn cắn răng ngọc, con tức này, nàng nhịn!

Lam Linh từ từ đứng lên, chậm chậm đi vào nội thất, lại hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi mới cúi cánh tay hướng về phía đai lưng Yến Kinh Hàn.

Nhưng mà, việc giúp Yến Kinh Hàn cởi áo ra tựa hồ cũng không phải là việc dễ dàng như vậy, nhất là việc cởi thắt lưng cũng đã làm khó cho Lam Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Động Phòng (Hai Mươi) Cởi Áo Nói Dây Lưng

Lam Linh cực lực muốn vùng tay ra khỏi bàn tay bị Yến Kinh Hàn nắm, nhưng tay Yến Kinh Hàn lại như kim sắt lạnh như băng, cho dù nàng có đem hết khí lực cả người cũng không rút ra được phân nửa.

"Buông tay!" Thanh âm Lam Linh mang theo tia tức giận, bị một nam nhân kéo đi làm chuyện vợ chồng như thế, dù cho Lam Linh trời sinh tính tình lạnh nhạt như thế nào, giờ phút này, nàng cũng không có cách nào bình tĩnh tự nhiên được.

Lần đầu tiên, Yến Kinh Hàn từ trên mặt Lam Linh thấy được sắc mặt khác ngoại trừ vẻ lạnh nhạt bên ngoài, trên gương mặt yêu kiều có chút giận nhẹ dịu dàng dưới ánh trắng, càng làm tăng thêm một phần mùi vị quyến rũ, lại còn mang theo một tia mùi vị mê người.

Nhìn xem Lam Linh như thế, bàn tay Yến Kinh Hàn chẳng những không buông ra, ngược lại còn nắm chặt hơn, trong lòng vui vẻ, lần đầu tiên nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, Yến Kinh Hàn đã nhớ kỹ cảm giác ấm áp trên tay nàng, mà lúc này, loại cảm giác ấm áp này, càng làm cho trong nội tâm Yến Kinh Hàn

manh động sinh ra tia tham lam

Thấy Yến Kinh Hàn vẫn không có nửa ý tứ buông tay, Lam Linh đã bắt đầu nổi giận, không thèm cùng hắn nói nhảm nữa, mà nâng chân lên một cước liền về phía trên người Yến Kinh Hàn đá tới, thân hình Yến Kinh Hàn chợt lóe, thoắt mái tránh thoát, nhưng vẫn không buông tay.

Lưu Vân nhìn hành động của Lam Linh lại cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nghĩ thầm lá gan của vương phi cũng quá lớn đi, nàng cũng dám đạp gia nhà mình? Lam Trí Thân, Lam Xảo Phụng biết không? Bọn họ trăm phương ngàn kế gả nàng cho gia, cũng không phải là làm cho nàng dùng chân đạp gia nhà?

Lam Linh thấy một cước không đạp trúng Yến Kinh Hàn, liền muốn lại thêm một cước, nhưng Yến Kinh Hàn cũng không cho nàng thêm cơ hội như vậy, mà lấy tay vòng qua eo thon của Lam Linh, mang theo nàng nhanh chóng bước vào gian phòng, cửa phòng lập tức được khép lại.

Nhìn cửa phòng đóng chặt, Lưu Vân có chút thất vọng, hắn tuyệt đối không thừa nhận trong lòng là hắn có chút hưng phấn muốn xem kịch vui, gia từ trước đến nay không hề gần gũi sắc, đều là những nữ nhân đồ chơi với gia yêu thương nhưng nhỏ, ngày hôm nay, ngược lại gia đã trở thành đối tượng bị ghét bỏ, hơn nữa còn là bị vương phi của mình ghét bỏ, Lưu Vân nghĩ đến những điều này, trong lòng kim nén không được mà nảy ra những ý nghĩ kỳ quái, hắn rất muốn biết quang cảnh trong phòng là một phen như thế nào, thật sự là lòng ngứa ngáy khó nhịn nha.

Vào gian phòng, Yến Kinh Hàn nhanh chóng buông Lam Linh ra, nhắc chân đi về nội thất.

Lam Linh trừng mắt oán hận bóng lưng Yến Kinh Hàn, cũng không hề lên tiếng, nhưng sắc mặt giận dữ hiện ra trên mặt vô cùng rõ ràng.

Yến Kinh Hàn vào nội thất, gặp Lam Linh vẫn đứng bên ngoài phòng như cũ, cũng không có một chút ý tứ muốn đi vào, hắn lập tức nhẹ nhàng quét sang Lam Linh một cái, "Đến, giúp bản vương cởi áo."

"Vương gia, ta không phải là nô tỳ của ngài." Lam Linh nói xong rồi ngồi xuống bên cạnh bàn, xoay đầu về phía một bên khác, không muốn nhìn sang Yến Kinh Hàn.

"Người xác thực không phải là nô tỳ của bản vương, nhưng người lại là vương phi của bản vương, trên giấy luật pháp của Đông Sở luật pháp có quy định rõ ràng chuyện thê tử hầu hạ trượng phu là nghĩa vụ cần thiết, nếu như thê tử khăng khăng không tuân thủ theo, thì trượng phu có quyền được hưu vợ của hắn rồi trả về nhà mẹ đẻ."

Yến Kinh Hàn sâu kín mở miệng, nhưng ý tứ uy hiếp lại vô cùng rõ ràng, Lam Linh lập tức trừng nhìn về phía Yến Kinh Hàn, người này dài tròn gì, thế nhưng lại còn dùng loại thủ đoạn vô sỉ uy hiếp nàng? ! Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường!

Lam Linh rất muốn Yến Kinh Hàn đưa cho nàng một tờ hưu thư, nhưng nghĩ đến nếu như nàng ly khai khỏi vương phủ của hắn, việc đi vào lần nữa nói thì dễ dàng vậy sao? Cái mạng nhỏ của nàng dường như chịu không được chuyện lần qua lần lại như vậy.

Lam Linh cắn cắn răng ngọc, con tức này, nàng nhịn!

Lam Linh từ từ đứng lên, chậm chậm đi vào nội thất, lại hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi mới duỗi cánh tay hướng về phía đai lưng Yến Kinh Hàn.

Nhưng mà, việc giúp Yến Kinh Hàn cởi áo ra tựa hồ cũng không phải là việc dễ dàng như vậy, nhất là việc cởi thắt lưng cũng đã làm khó cho Lam Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Động Phòng (Hai Mươi Một) Sự Việc Nhỏ Xen Giữa

Editor: Từ SắcY

Mùi thơm như lan như xạ lại một lần nữa quanh quẩn ở trong mũi, Yến Kinh Hàn lần đầu tiên phát hiện ra loại mùi thơm này thật dễ người không ngờ, cúi đầu nhìn nữ tử gần trong gang tấc đang ở trên thắt lưng của hắn tìm tòi đến hết một nền nhang vẫn không tìm được phương pháp cởi bỏ đai lưng này, trong con mắt lãnh của Yến Kinh Hàn sâu không thấy đáy tựa hồ có tia chết chóc gì chợt lóe lên, nhưng hắn không hề lên tiếng.

Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ Lam Linh đối với cử động rất là trơ trẽn uy hiếp của hắn rất tức giận không thôi, nhưng hắn từ trước đến giờ không cho rằng mình là một chính nhân quân tử, có khi vì đạt tới mục đích, thậm chí là dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, nhưng hắn sẽ không thừa nhận, sở dĩ uy hiếp nàng, cũng chỉ là muốn xem bộ dáng tức giận trên mặt nàng mà thôi.

"Ta không biết như thế nào cởi bỏ đai lưng này." Lam Linh có chút thất bại, không thể không lựa chọn buông tha, giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn.

Thanh âm Lam Linh đã không còn tức giận như trước, khả năng là bởi vì không nghĩ tới chính mình sẽ thua ở trên tay một cái thất lung, Lam Linh trong giọng nói mang theo vẻ cô đơn, trong ánh mắt dịu dàng còn mang theo một chút xấu hổ.

Điều này cũng khó trách, Lam Linh sống năm hai mươi bốn ở kiếp trước, trước mười bốn năm, nàng là cháu gái được gia gia thương yêu nhất, là truyền nhân ưu tú nhất trong gia tộc, sau mười năm, tiến vào tổ chức, nàng rất nhanh đã trở thành đương gia trẻ tuổi trong tổ chức, mặc dù làm nhiệm vụ rất nhiều lần, dù nàng có cùng tử thần gặp thoáng qua, nhưng nàng chưa bao giờ một lần thất thủ, chưa bao giờ việc nặng một đời, dù cho Thượng Quan Vân Thụy có đẩy nàng đến nơi đầu ngọn sóng gió, nàng cũng có thể ngăn con sóng dữ, mà lúc này nàng thế nhưng lại bại bởi một cái thất lung, hơn nữa còn ở trước mặt Yến Kinh Hàn, điều này làm cho thời gian qua Lam Linh kiêu ngạo lòng nếm được một tia mùi vị thất bại.

"Bất cứ cái gì đều có chỗ mở, cái thất lung này cũng không ngoại lệ." Yến Kinh Hàn nhìn ánh mắt Lam Linh có chút âm trầm, trong nội tâm tựa hồ có cái gì xẹt qua.

"Chỗ nào?" Lam Linh lần nữa cúi đầu nhìn về phía đai lưng Yến Kinh Hàn, trong giọng nói đảo qua vẻ cô đơn, mang theo một tia tung tăng như chim sẻ.

"Người nhìn kỹ vị trí ngọc bội một tý." Yến Kinh Hàn không chỉ ra, mà là gợi ý một câu.

Được một câu Kinh Yến Kinh Hàn nhắc nhở như vậy, trong nháy mắt Lam Linh liền phát hiện chỗ hở ở trên đai lưng, thì ra là ở trên đai lưng da dê là một ngọc bội tối, Lam Linh nhìn xem ngọc bội tối ấy, không thể không bội phục trí tuệ của cổ nhân, rõ ràng là một ngọc bội tối lại có thể làm ra kẻ hở to vậy, nếu không phải được Yến Kinh Hàn nhắc nhở, cho nàng dù thế nào xem cũng nhìn không ra kẻ hở.

"Đa tạ." Lam Linh mặc dù trước đối với Yến Kinh Hàn hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lúc này đây thấy hắn có lòng tốt như vậy mà nhắc nhở chính mình, Lam Linh vẫn lễ phép cùng hắn nói cảm tạ.

"Ta và người là vợ chồng, vợ chồng vốn là một thể, vương phi không cần khách khí như thế cùng bản vương."

Ánh mắt Yến Kinh Hàn thâm thúy liên tục rơi vào trên người nữ tử cúi mắt giúp hắn cởi áo ra, thấy nàng nghe hắn xong một câu kia, một đôi tay nhỏ như ngọc không tự giác dừng lại một tý, trong con mắt Yến Kinh Hàn lại một lần nữa có cái gì xẹt qua.

Sự việc nhỏ đai lưng xen giữa làm cho trái tim Lam Linh vốn lơ lửng lại bình phục một chút, mà bây giờ một câu nói có ý riêng của Yến Kinh Hàn lập tức làm cho tim Lam Linh lại thót lên, vấn đề động phòng nàng chẳng lẽ muốn nàng cùng hắn nói công bằng? Cái vấn đề này nàng phải nói như thế nào?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lam Linh nhanh chóng nhiễm nhàn nhạt màu hồng phấn, đôi môi phấn nộn lộn xộn bị Lam Linh cắn sít sao, tựa hồ hạ xuống quyết tâm rất lớn hơn bình thường, "Vương gia, chuyện viên phòng có thể hay không sau này rồi hãy nói?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Động Phòng (Hai Mươi Hai) Buông Tay

Editor: Từ SắcY

Lam Linh mặc dù ở hiện đại sinh hoạt hai mươi bốn năm, nhưng nàng cũng chưa từng nói qua yêu đương, càng không có khả năng cùng một người nam nhân thảo luận chuyện thân mật giữa vợ chồng, mà lúc này, Lam Linh biết rõ ở trước mặt Yến Kinh Hàn, nhất định là hãm hại lừa gạt không có ích lợi gì, nàng không muốn cho hắn chạm vào nàng, chỉ có thể cùng hắn công bằng nói chuyện.

Yến Kinh Hàn nhìn xem trên khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn bởi vì thẹn thùng mà so với hoa đào kiều diễm ba phần, Yến Kinh Hàn đột nhiên cảm thấy thân thể có một cỗ nhiệt lưu nhanh chóng hội tụ ở một nơi nào đó, mà hai chữ "Viên phòng" lại là vang vọng ở bên tai, đây không đi được!

"Vì sao?" Thanh âm Yến Kinh Hàn mang theo một tia khàn khàn, thuận thế nói tiếp lời Lam Linh nói, hắn đương nhiên là sẽ không nói cho nàng, thì ra là hắn vốn cũng không có dự định đêm nay sẽ cùng nàng viên phòng, chỉ là muốn xem xem phản ứng của nàng mà thôi.

"Bởi vì người không yêu ta, ta cũng vậy không yêu người, hai người không có tình yêu mà đi làm loại chuyện đó, ta không tiếp thụ được." Lam Linh giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, nếu đã nói rõ, Lam Linh dứt khoát đem ngượng ngùng thẹn thùng ném đến một bên, nàng chỉ cần Yến Kinh Hàn đáp ứng yêu cầu của nàng là được.

"Vương phi thật biết nói đùa, đời này khắp toàn bộ kinh thành, thậm chí là toàn bộ Đông Sở, làm gì có vài đôi vợ chồng mới cưới trước thành hôn thì hai bên có tình yêu? Sau khi kết hôn có thể ở chung hòa thuận đã khó có được rồi." Yến Kinh Hàn đối với lời Lam Linh nói không có cách nào lý giải, theo ý hắn, có thể không trở thành một đôi vợ chồng bất hoà đã là không tệ rồi, dù cho hai bên có tình nguyện, thì cũng là lòng phượng giác lân.

"Người khác là người khác, ta là ta, ta không sẽ đem mình cho một nam nhân không yêu ta." Lam Linh giúp Yến Kinh Hàn cởi áo ngoài cùng quần áo

trong, treo lên trên giá áo, rồi xoay người ra bên ngoài phòng đi.

"Người đi đâu vậy?" Yến Kinh Hàn nắm lấy cánh tay Lam Linh một phen, lôi kéo về phía trong ngực, hai tay nhanh chóng đem Lam Linh giam cầm vào trong lồng ngực mình, "Vương phi, bản vương còn chưa đáp ứng yêu cầu của người, chờ bản vương đáp ứng, người lại đi cũng không muộn."

Bị Yến Kinh Hàn lôi kéo như vậy, vừa kéo, đôi mi thanh tú Lam Linh nhanh chóng nhú lại, "Buông tay!" Lam Linh thủy chung nghĩ không ra, người này không phải là không thích nữ nhân đến gần sao? Làm sao lần nữa đối với nàng phá lệ? Nàng một chút cũng không thích loại "Vinh hạnh đặc biệt" này.

Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lam Linh bởi vì tức giận mà tăng thêm một phần mùi vị quyến rũ, ở trong ánh nến lập lòe trở nên hấp dẫn kinh người, Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy nơi nào đó của hắn đang nhanh chóng phát sinh thay đổi.

"Người là vương phi bản vương, đêm nay người đã đối với bản vương nói hai lần 'Buông tay'." Trong thanh âm Yến Kinh Hàn trầm thấp còn mang theo một tia khàn khàn, nhưng lại dễ nghe cực kỳ, giống như rượu cất trăm năm, mang theo hương vị nhẹ nhàng say lòng người.

"Vương gia, người không buông tay, ta như thế nào cùng người nói chuyện được?" Lam Linh nhanh chóng hạ thấp tư thái, nàng biết rõ giờ khắc này nàng không thể cùng hắn cứng đối cứng, bởi vì giờ phút này trong tay nàng không có một tia tư chất nào nàng có thể dựa dẫm được.

"Bản vương cảm thấy nói chuyện như vậy cũng không có cái gì không tốt." Yến Kinh Hàn vốn cũng không nghe lời Lam Linh nói, vẫn như cũ sít sao đem Lam Linh ôm vào trong ngực, ngửi mùi thơm kia trên người Lam Linh thấm vào tận ruột gan.

Lam Linh bị một trận tức giận, người này thật sự là dầu muối không vào nhà.

"Vương gia, ta vừa mới yêu cầu, ngài đồng ý không?" Lam Linh quyết định trước ừ khuất mình một tý, dù sao ôm cũng đều đã ôm qua, còn sợ bị hắn ôm một chút? Bây giờ việc cấp bách nhất chính là làm cho hắn đồng ý với yêu cầu của nàng.

"Yêu cầu gì?" Mày kiếm Yến Kinh Hàn hơi nhú lại một chút, giống như dường như không còn nhớ rõ.

Nghe vậy, Lam Linh lại bị một trận tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Động Phòng (Hai Mươi Ba) Điều Kiện Vô Sĩ

Editor: Từ SắcY

"Người thật sự không nhớ rõ?"

Không biết xấu hổ, giận dữ lên, trên gương mặt nhỏ của Lam Linh càng đỏ hơn, một đôi mắt cất nước thu đang gắt gao trừng mắt về người phía trước mới vừa nói dối không cần viết nháp.

Nhìn cảnh môi Lam Linh đỏ thắm giống như mặt đào, đột nhiên Yến Kinh Hàn cảm thấy một trận miệng đắng lưỡi khô, có một xúc động muốn âu yếm.

Yến Kinh Hàn nhanh chóng đè lại dục hòa đang tùy ý quẩn quại trong thân thể, trong nội tâm cũng có chút ngấm bực, hắn thế nhưng lại đối với một nữ nhân có phản ứng, hơn nữa nữ nhân này còn là con gái của Lam Trí Thân? Hắn khi nào đã chịu không được ** như thế?

Nghĩ tới đây, Yến Kinh Hàn nhanh chóng buông Lam Linh, xoay người đi về phía giường vừa đi, vừa nói: "Đêm nay không viên phòng cũng có thể, nhưng bản vương có một điều kiện."

Lam Linh nghe lời Yến Kinh Hàn nói trong nội tâm còn chưa kịp cao hứng, thì đã nghe thấy hắn còn muốn cùng nàng ra điều kiện, không khỏi nghiến răng, người này như thế nào lại khó nói như vậy?

"Điều kiện gì?"

Yến Kinh Hàn ngồi xuống dọc theo cạnh giường, không lập tức lên tiếng, mà dùng ánh mắt yên lặng nhìn Lam Linh.

Lam Linh bị Yến Kinh Hàn nhìn như thế, trong nội tâm lập tức có một loại dự cảm xấu, tùy tiện nói: "Vương gia nếu không nói, ta xem như người không có điều kiện." Lam Linh nói xong muốn rời khỏi phòng ngủ, nàng cảm thấy chung sống với Yến Kinh Hàn trong một phòng là một việc rất nguy hiểm.

"Điều kiện chính là đêm nay ta muốn ngủ với người trên cùng một giường." Yến Kinh Hàn nói xong không hề nhìn Lam Linh, nhanh côi bỏ giày nằm chết đi trên giường.

Người này nhất định là có ý! Lam Linh không nghĩ tới Yến Kinh Hàn lớn lên chỉ lan ngọc thụ như vậy, mà lại đối với nàng ra điều kiện vô si này, ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn hận không thể đem thân thể Yến Kinh Hàn trừng ra một cái hố.

"Bản vương đáp ứng ngươi, nhất định là có thể làm được, nhưng mà vương phi có thể làm được hay không, bản vương cũng không dám bảo đảm"

Nghe vậy, Lam Linh lại sinh ra một trận ngảm bức, người này có ý gì? Hắn ngấm ngấm hại người nói nàng sẽ chủ động hiến thân, sơ lược như, quyền rũ hẳn? Nói đùa! Nàng trốn hẳn còn trốn không kịp đâu.

Yến Kinh Hàn dường như có thể đoán được tâm tư không bình thường của Lam Linh, lại lần nữa lên tiếng: "Vương phi đã tin tưởng mình như vậy, còn sợ gì?"

"Hy vọng vương gia thật sự là quân tử nhất ngôn cửu đỉnh*." Lam Linh cắn răng, đi đến ghế tròn trước bàn trang điểm ngồi xuống, lúc này nàng đã không còn đường lui, chỉ có thể tiếp chiêu.

[*Quân tử nhất ngôn cửu đỉnh: quân tử một lời không thay đổi]

Lam Linh gỡ những trang sức trên đầu, tháo búi tóc, đem tóc chải chỉnh tề xong, lúc này mới đứng lên cởi ra áo ngoài, đi vào bên cạnh giường.

Một thân quần áo trong màu trắng là lướt, ba nghìn tóc đen dài gần tới eo, cùng với gương mặt yêu kiều đỏ ửng tuyết mỹ, linh hoạt kỳ ảo giống như tiên tử không vướng khói lửa nhân gian, đồng thời lại kiều diễm như yêu tinh trong đêm tối.

Yến Kinh Hàn ngủ ở cạnh ngoài giường, nhìn thấy Lam Linh như thế, nơi nào đó trong thân thể lại bắt đầu rục rịch, thấy nàng đến đây, cũng không động dậy thân thể về phía trong, hiển nhiên là muốn Lam Linh ngủ ở phía trong giường.

Lam Linh trừng Yến Kinh Hàn một cái, cũng không khách khí với Yến Kinh Hàn, cởi bỏ giày, trực tiếp từ trên người Yến Kinh Hàn bước qua.

Yến Kinh Hàn hí hóp mắt, dám từ trên người hắn bước qua, lá gan của nàng cũng khá lớn, đến nay không ai có thể dám từ trên người hắn bước qua.

"Vương gia, chúng ta lấy giữa giường làm ranh giới, ai cũng không cho phép vượt qua sợi dây này." Lam Linh mặc kệ Yến Kinh Hàn có đồng ý hay không, sau khi nói xong nhanh chóng nằm xuống, đưa lưng về phía Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn nhìn xem Lam Linh cách hắn khoảng chừng ba thước, trốn tránh hắn như mãnh thú và nước lũ, trong con mắt lãnh lẽo nhanh chóng hiện lên một tia không vui, từ trước đến nay đều là hắn tránh nữ nhân giống như tránh rắn rết, không nghĩ tới ở ngày đại hôn hắn, thế nhưng hắn lại biến thành đối tượng bị ghét bỏ.

Yến Kinh Hàn đương nhiên cũng nghĩ tới đây là trò Lam Linh mềm nắn rắn buông*, nhưng Yến Kinh Hàn biết rõ đôi mắt của con người chắc chắn sẽ không lừa gạt người, ánh mắt của Lam Linh khi nhìn về phía hắn, không có một tia yêu say đắm, ngoại trừ lạnh nhạt thì chính là tức giận khinh thường cùng ghét bỏ.

[*Mềm nắn rắn buông: có thể hiểu nôm na như gặp người hiền thì bắt nạt còn gặp người "không dễ ăn" thì buông]

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Động Phòng (Hai Mươi Bốn) Yêu Thương Nhưng Nhớ

Editor: Từ SắcY

Lam Linh nằm nghiêng người vào trong, đã sớm ngủ được mùi Tùng Trúc quen thuộc thơm ngát, đương nhiên là trong nội tâm không thể nào bình tĩnh như nước được.

Cùng một người nam nhân cùng giường cùng gối, hơn nữa người nam nhân này còn là trượng phu mà nàng đã bãi đường cùng, tâm tư người này làm cho nàng không rõ tính sai một lần nữa, mặc dù hắn đã đáp ứng nàng là không chạm vào nàng, nhưng lời của hắn có thể tin sao? Lam Linh không dám khẳng định.

Ở trong hoàn cảnh nguy hiểm này, Lam Linh cũng vốn không có dự định thật sự ngủ, nàng chỉ muốn nhắm mắt dưỡng thần, cho thời gian nhanh đi qua.

Nhưng mà làm cho Lam Linh không nghĩ tới chính là, sau nửa canh giờ, nàng thật sự ngủ thiếp đi, hơn nữa còn xoay người, đối mặt với Yến Kinh Hàn.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Lam Linh, lại nhìn thấy bộ mặt Lam Linh ngủ ngọt ngào như thế, nhưng Yến Kinh Hàn không có cách nào ngủ được.

Màn trướng đỏ như lửa chưa để xuống, ánh nến chập chờn rơi vào trên gương mặt xinh đẹp của Lam Linh, làm cho gương mặt nàng tăng thêm vài phần màu sắc quyến rũ xinh đẹp, lông mi rất dài như cánh chim che dấu đi đôi mắt cất nước thu lung linh đến loá mắt, đồng thời cũng dấu đi nét không vui sự khinh thường với ghét bỏ đối với Yến Kinh Hàn.

Vào lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh không còn vẻ lạnh nhạt tức giận nữa, mà ngược lại bởi vì khóe miệng khẽ câu lên, mang theo vô vàn nét ôn nhu vui vẻ, dường như đang nằm mộng gì đó thật đẹp.

Nhìn xem Lam Linh như thế, ánh mắt Yến Kinh Hàn càng thâm thúy hơn, người so với hoa còn mỹ hơn, người so với hoa còn kiều diễm hơn, làm Yến Kinh Hàn nghĩ tới "Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng", rồi lại nghĩ tới cái mà Thượng Quan Vân Thụy gọi là "Cà người vận động".

Trong lòng dục hòa lại một lần nữa đốt lên, mùi thơm như lan như xạ hương càng làm cho nơi nào đó của hắn từ từ phát sinh thay đổi, mảy mẩy Yến Kinh Hàn lập tức nhanh chóng hơi nhú, đè ép lại dục hòa bắt đầu lan tràn trong thân thể, nhìn qua.

Yến Kinh Hàn đương nhiên đã sớm biết ngoại nhân nói hắn như thế nào, rất nhiều người âm thầm suy đoán hắn long dương chi hảo, đối với chút lời này, Yến Kinh Hàn không thêm để ý, hắn không thích nữ nhân cũng không có nghĩa là hắn thích nam nhân, chỉ là hắn cảm thấy loại động vật gọi là nữ nhân này đều là lòng dạ rắn rết, vì một chút vinh hoa phú quý, mà một bên tỷ muội tình thâm, một bên thân không biết quý không hay chết ở trên tay của nàng, biết được những thứ này, Yến Kinh Hàn đối với nữ nhân dĩ nhiên là trốn tránh.

Ở Đông Sở, bình thường nam tử mười lăm tuổi đều được khai trai, đến mười tám tuổi thì có thể lấy vợ sinh con, nhưng Yến Kinh Hàn lại là người khác loại, người ta nói giống như lời Thượng Quan Vân Thụy nói, trước khi bái đường, ngay cả tay nữ nhân cũng chưa sờ qua.

Đây không phải nói, Yến Kinh Hàn không có thành tích nam nhân dục, nhìn qua, chỉ là hắn có thể không chế tốt được dục vọng của mình, nhìn qua mà thôi.

Nhưng mà, khuya hôm nay, dường như thân thể hắn không chịu nổi cảm giác ngứa ngáy của hắn, mà lần lượt khảo nghiệm ý chí hắn, điều này làm cho trong nội tâm của Yến Kinh Hàn ngấm bực không thôi.

Yến Kinh Hàn từ từ nhắm mắt lại, không hề xem Lam Linh nữa, yên lặng tĩnh khí, muốn đem dục hòa trong cơ thể dập tắt.

Một lát sau, nơi nào đó của Yến Kinh Hàn từ từ khôi phục lại ban đầu, Yến Kinh Hàn từ từ thở phào nhẹ nhõm, nhưng mà, đúng lúc này, Lam Linh đột nhiên vươn tay đè lên hông hắn, lại lần nữa mượn lực, thân thể chui vào trong ngực của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trên ngực hắn cọ xát, rồi ngủ say sưa như cũ.

Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy dục hòa trong thân thể của mình, đập đập bình thường giờ nhìn qua như vỡ òa, tùy ý tuôn trào khắp tay chân cơ thể hắn, hắn vừa mới cố gắng bấy giờ thì toàn bộ phó mặc!

Đáng chết! Trong nội tâm Yến Kinh Hàn khẽ nguyên rủa một tiếng, thân thể vô cùng cứng nhắc, lại nhìn xem người trong ngực, trong mắt phượng lại càng không ngừng thay đổi màu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 66: Động Phòng (Hai Mươi Lăm) Người Không Sợ Mặt Tổ Tông Người Bị Ném Đi?

Yến Kinh Hàn đương nhiên là còn nhớ lời Lam Linh đã nói qua, bọn họ lấy ở giữa làm giao tuyến, ai cũng không cho phép vượt qua tuyến, nhưng mà, lúc này, Lam Linh tự mình chẳng những vượt qua giao tuyến kia, hơn nữa còn chủ động yêu thương nhớ với hắn, Yến Kinh Hàn cảm thấy, hắn nếu như không làm tiếp một chút gì đó, thì thật sự là lãng phí thời gian tốt đẹp một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.

Yến Kinh Hàn không tự cho mình là một chính nhân quân tử, mặc dù đã đáp ứng Lam Linh là không chạm vào nàng, nhưng điều đó cũng phải có điều kiện tiên quyết, điều kiện tiên quyết là nàng không chủ động với hắn, mà lúc này, nàng chủ động chui vào trong ngực mình, mặc dù việc này là cử động vô ý thức trong cơn ngủ mơ của nàng, nhưng Yến Kinh Hàn lại cho rằng kết quả đều giống nhau, nàng nếu đã ở trên người hắn điểm hỏa, dĩ nhiên là phải nên giúp hắn dập tắt lửa!

Đương nhiên là Yến Kinh Hàn tuyệt đối không thừa nhận những điều này đều là lý do mà hắn vì chính mình tìm với lấy cơ ăn nàng, muốn nhắm nháp hương vị mê người của nàng mà thôi.

Yến Kinh Hàn từ từ đưa tay lên eo thon Lam Linh, lại từ từ siết chặt cánh tay, làm cho thân thể mềm mại của nàng càng dán sát vào trên người của mình, lập tức, hồ hấp Yến Kinh Hàn căng thẳng, cảm giác mềm mại không hiểu rõ kia mang theo sự sáng khoái nhanh chóng truyền khắp toàn thân.

Yến Kinh Hàn đương nhiên là chưa cảm thấy đủ hơn, cúi đầu nhìn về phía dung nhan người đẹp trong ngực, cánh môi đỏ thắm khẽ giương, tựa hồ như muốn mời mọc hẳn đến âu yếm, đương nhiên, là Yến Kinh Hàn nghĩ như vậy, chỉ sợ Lam Linh vốn cũng không biết sỏi đã đến đây.

Yến Kinh Hàn không do dự nữa, nhanh chóng cúi đầu áp chế về phía trên cánh môi Lam Linh, nhưng Yến Kinh Hàn chưa kịp hôn đến trên cánh môi Lam Linh, thì ngược lại đã bị một đôi tay đẩy trở về, đồng thời nhìn thấy được lửa giận thiêu đốt hùng hực trong con mắt cắt nước thu của Lam Linh gắt gao trừng nhìn hẳn

"Yến Kinh Hàn, thiết thòi ngươi còn là vương gia vạn dân ngưỡng mộ tôn quý vô cùng, ngươi nếu đã có thể làm loại chuyện này? Béo nhờ nuốt lời, thừa cơ mà vào, ngươi cũng không sợ mặt của tổ tông ngươi bị ném đi?!"

Lam Linh bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp, mà từ trước đến nay lúc ngủ đều rất cảnh giác, khi cảm thấy hơi thở của Yến Kinh Hàn tới gần, nàng đã tỉnh, mở mắt ra thì phát hiện Yến Kinh Hàn muốn hôn nàng, lập tức lòng sinh lửa giận, lời nói ra tự nhiên là sẽ không để lại phần nửa mặt mũi cho Yến Kinh Hàn.

"Vương phi, chỉ sợ là ngươi béo nhờ nuốt lời đi?" Ánh mắt Yến Kinh Hàn sâu kín, nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh bởi vì tức giận mà càng đỏ thắm, giọng nói trước sau vẫn bình tĩnh như một, cũng không vì Lam Linh ngang ngược chỉ trích mà chứa nửa điểm tâm tình.

Nghe Yến Kinh Hàn nói, Lam Linh lúc này mới chú ý tới lúc này nàng đã hoàn toàn vượt qua giao tuyến kia, chẳng lẽ là nàng chủ động chui vào trong lòng Yến Kinh Hàn?

Khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh lập tức hết một trận hồng tới một trận đen, nếu theo như lời nói kia nàng đoán không lầm, nhất định là nàng coi hẳn như con gấu bông lớn bắc cực mà kiếp trước nàng ôm, nàng có một thói quen xấu, chính là lúc ngủ rất thích ôm nó.

Yến Kinh Hàn vẫn đem Lam Linh ôm thật chặt vào trong lòng như cũ, thường thức những thần sắc không ngừng biến đổi trên mặt Lam Linh, không lên tiếng nữa.

"Xin lỗi." Lam Linh ý thức được khả năng này xác thực là vấn đề về mình, khí thế trên người lập tức yếu đi, đẩy ra lồng ngực Yến Kinh Hàn, muốn từ trong ngực của hắn đi ra.

"Vương phi, ngươi trước chủ động với bản vương, sau lại ngang ngược chỉ trích oan uổng bản vương, ngươi cảm thấy một lời 'Xin lỗi' là có thể hoàn toàn bỏ qua sao?" Yến Kinh Hàn siết chặt cánh tay, hô hấp nóng bỏng càng không ngừng phun ở trên mặt Lam Linh.

Trong cánh mũi tất cả đều là mùi thơm ngát của Tùng Trúc xen lẫn với mùi của nam nhân, làm Lam Linh không khỏi một trận hoảng hốt, "Ngươi muốn thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Động Phòng (Hai Mươi Sáu) Bản Vương Không Thích Nam Nhân

Lam Linh trời sinh lạnh nhạt, dù trời long đất lở có mãnh thú hay dòng nước lũ trước mặt có thể làm núi sập thì mặt cũng không đổi sắc, nhưng khi ở trong lòng Yến Kinh Hàn, Lam Linh lại không thể có cách nào lạnh nhạt được.

Mùi Tùng Trúc thơm ngát dễ ngủ, đặc biệt mùi vị mãnh mẽ của nam nhân xông vào, thời khắc luôn luôn quanh quẩn ở trong mũi Lam Linh, Lam Linh đột nhiên hoảng hốt một trận không hiểu, nhiệt độ trước ngực Yến Kinh Hàn nóng hổi dường như có thể làm tổn thương tới bàn tay nhỏ bé của Lam Linh chống đỡ trước ngực hẳn, nhưng Lam Linh lại không dám lấy tay ra, nàng sợ làm như vậy, nàng sẽ dựa vào hẳn gần hơn!

Ba nghìn tóc đen tùy ý nằm tán loạn ở trên chăn đệm gối uyên ương, quần quanh cùng một chỗ với tóc đen mực của Yến Kinh Hàn, có một phen mùi vị ái muội khác thường.

Lam Linh chỉ cảm thấy lòng nàng càng nhảy càng nhanh, lại còn cảm thấy bối rối, nàng không biết nên xử lý như thế nào với tình hình trước mắt, nhưng dường như nàng đã đắm lao thì phải theo lao.

"Vương gia, ngài trước tiên thả ta ra, chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện một chút." Lam Linh nhanh chóng bình phục lại tâm tình một chút, nhìn Yến Kinh Hàn một cái, trong nháy mắt đem ánh mắt mình dời đi.

"Vương phi cũng đã chủ động như thế này, nếu bản vương không cảm kích thật sự là bất thông tình lý." Yến Kinh Hàn chẳng những không buông ra, ngược lại còn càng ôm Lam Linh chặt hơn, hẳn đương nhiên sẽ không nói cho Lam Linh, là hẳn thích cảm giác thân thể nàng dán vào người hắn, loại cảm giác này mặc dù khá xa lạ, nhưng lại làm cho hắn cảm thấy cực kỳ sáng khoái!

"Ta đã nói xin lỗi với ngươi rồi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?" Lam Linh bắt đầu nổi giận, nàng không hiểu Yến Kinh Hàn một nam nhân lãnh khốc như vậy lại nói ra lời như thế nào tựa như một tên vô lại?

"Bản vương muốn cùng ngươi viên phòng." Trong thân thể dục vọng tùy ý quăn quại, làm cho Yến Kinh Hàn phải nói thẳng ra yêu cầu của mình, hắn cảm thấy điều này cũng không có gì không ổn, nàng là vương phi của hắn, tối nay là đêm động phòng hoa chúc của bọn họ, nàng chủ động đối với hắn yêu thương nhưng nhớ, nâng lên dục vọng của hắn, nhìn qua, nàng phải chịu trách nhiệm giúp hắn dập lửa!

"Ngươi..." Khuôn mặt nhỏ nhắn bình thường của Lam Linh lập tức hồng đến mức muốn nhỏ ra máu, vốn muốn nói là hắn không giữ lời hứa, nhưng nghĩ đến nhất định hắn sẽ nói là nàng chủ động cầu, dấn dấn hắn, một chiều này đã đối với hắn không còn tác dụng.

Nhìn xem bộ dáng Lam Linh vô cùng mê người kia, màu sắc trong con mắt của Yến Kinh Hàn lập tức lại tối sâu vài phần, nhanh chóng bắt lấy hai tay nhỏ bé Lam Linh để ở trên đỉnh đầu, đồng thời nghiêng người áp chế Lam Linh ở dưới thân thể.

"Khốn kiếp! Ngươi làm cái gì?" Lam Linh hoàn toàn bị chọc giận, cũng không có kỵ tình hình lúc này có lợi đối với nàng hay không nữa, ánh mắt hận không thể chặt Yến Kinh Hàn thành tám khối!

Lần đầu tiên bị người ở trước mặt mắng "Khốn kiếp", ánh mắt Yến Kinh Hàn lập tức trầm xuống, không nói nữa, cúi đầu hung hăng áp chế cánh môi của Lam Linh, tùy ý gặm cắn, tựa hồ là muốn dùng cái này để trừng phạt Lam Linh không lựa lời nói!

Lam Linh vừa thẹn vừa tức, tránh né, giãy giụa, nhưng không cách nào né tránh được nụ hôn bá đạo của Yến Kinh Hàn!

Một lát, Yến Kinh Hàn chủ động kết thúc nụ hôn, đoạt nụ hôn đầu tiên, chỉ vì Lam Linh thê không từ, làm cho trong lòng hắn sinh ra một tia khinh bỉ đối với mình, hắn khi nào cần dùng đến loại phương thức cường bách này muốn một nữ nhân?

"Yến Kinh Hàn, ngươi không phải thích nam nhân sao? Ngươi đối với ta như vậy, không sợ Thượng Quan Vân Thụy ghen sao?" Tức giận quá mức làm cho Lam Linh gọi thẳng kỳ danh Yến Kinh Hàn, cũng mặc kệ Yến Kinh Hàn với Thượng Quan Vân Thụy có lén phét thật hay không, trực tiếp đem hai người kéo đến cùng nhau.

Yến Kinh Hàn vẫn còn ở trong dư vị trên cánh môi Lam Linh làm cho hắn muốn ngừng mà không ngừng được, sau khi nghe thấy Lam Linh nói hắn thích nam nhân, hơn nữa còn cùng Thượng Quan Vân Thụy là một đôi, mặt đã lập tức đen lại.

"Bản vương không thích nam nhân!" Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng có tâm tình, trong giọng nói lại còn mang theo tư vị cắn răng nghiền lợi.

Không thích nam nhân? Lam Linh trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn, còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy môi mòng hắn lại lần nữa đè xuống.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Động Phòng (27) - Ảo Giác

Lam Linh không ngừng tránh né, giãy giụa, không biết hành động này đã đánh mất cơ hội đầu ra tay, hai tay bị Yến Kinh Hàn gắt gao áp chế lên đỉnh đầu, còn hai chân lại bị hắn đè ở dưới thân. Mặc dù kiếp trước nàng là truyền nhân ưu tú nhất của Kiều gia nhưng giờ phút này, Lam Linh không thể nào thoát ra được sự kiềm chế của Yến Kinh Hàn, chỉ có thể kìm nén tránh né đối mặt lạnh của YKH, bá đạo hôn xuống.

Thân thể Lam Linh càng không ngừng vặn vẹo, bộ ngực mềm mại lại không ngừng ma sát vào lồng ngực của Yến Kinh Hàn. Dục vọng trong thân thể hắn dâng lên như tuyết lở, hô hấp của Yến Kinh Hàn đã bắt đầu không yên.

Một lát sau, Yến Kinh Hàn cảm thấy chỉ hôn cánh môi Lam Linh thôi là chưa đủ, hắn càng muốn hương vị trong cái miệng nhỏ nhắn kia của nàng nhiều hơn, lập tức, nhanh chóng cắn 1 cái vào môi Lam Linh, Lam Linh bị đau, khẽ hé miệng ra, Yến Kinh Hàn nhân cơ hội đó mà công thành đoạt đất.

Cái lưỡi dài của Yến Kinh Hàn xâm nhập vào vào thì đột nhiên trong đầu Lam Linh vang âm lên một tiếng, nàng nghe được bên tai là tiếng hò reo xông pha chiến đấu của hàng vạn con ngựa đang lao nhanh đi tiếng động đó vang lên tới tận mây xanh.

Đột nhiên bất ngờ xuất hiện thanh âm như ma quỷ làm cho đại não của Lam Linh lọt vào một mảnh hỗn loạn, mí mắt càng ngày càng trầm xuống, thân thể càng ngày càng mềm nhũn đi, không giãy giụa, không phản kháng, tùy ý mặc Yến Kinh Hàn một lần rồi lại một lần hút đi ngọt ngào từ đôi miệng nhỏ nhắn của nàng.

Yến Kinh Hàn trầm mê trong cái miệng nhỏ nhắn của Lam Linh, hương vị kia làm hắn muốn ngừng mà không ngừng được, cũng không phát hiện ra những biến hóa của Lam Linh. Chờ tới thời điểm hắn phát hiện ra, thì người ở dưới thân đã nhắm mắt, thân thể vốn căng thẳng giờ lại mềm nhũn như hồ nước.

Vài sợi tóc rơi tán loạn dính vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng kia, cánh môi ướt át sưng lên, lóe sáng đến mê người. Cổ áo trước ngực đã lỏng lẻo đến mức lộ ra xương quai xanh trắng như ngọc. Tất cả đều làm cho hô hấp của Yến Kinh Hàn lại căng thẳng, màu sắc trong mắt thay đổi không ngừng.

Yến Kinh Hàn nhìn người ở dưới thân như 1 vưu vật tuyệt sắc, cũng không tiếp tục nữa mà chỉ nhúu mày kiếm một cái rồi nghiêng người xuống cầm lấy y phục, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Tấm rèm che vang lên thanh âm thâm thúy làm cho Lam Linh bưng tỉnh, duỗi tay vỗ về cánh môi sưng của mình, trong miệng toàn là mùi của nam nhân hần, trong nội tâm Lam Linh tức giận với nghi hoặc không thôi, nàng vô cùng khẳng định là âm thanh vừa rồi mới nghe được nhất định là ảo giác, mà thứ ảo giác này làm nàng mất đi năng lực phản kháng. Nếu Yến Kinh Hàn thực sự muốn viên phòng với nàng, nàng khẳng định là sẽ bị hần ăn đến xương cốt không còn.

Lam Linh không muốn biết vì sao Yến Kinh Hàn lại thay đổi chủ ý, nàng chỉ muốn biết vì sao nàng lại có ảo giác như vậy, chẳng lẽ là bản tôn của thân thể này ở trong đại não của nàng? Lam Linh nhất thời nghĩ không ra.

Đến tận giờ, Yến Kinh Hàn trong suy nghĩ của nàng còn nguy hiểm hơn so với thú dữ và nước lũ, nàng nhất định phải cẩn thận đề phòng hần từng giây từng phút. Mà cùng lúc đó Lam Linh ở trong lòng của Yến Kinh Hàn lại giống như độc tính trí mạng, chỉ trong một khoản thời gian ngắn đã làm cho hần suy tụt chút nữa đã không khống chế được thân thể mình, trầm mê trong mùi vị của nàng.

Lưu Vân ẩn thân trong sân nghe thấy động tĩnh trong phòng, vốn tưởng rằng gia nhà mình cuối cùng đã trở thành 1 nam nhân bình thường, lại không nghĩ tới sẽ thấy gia nhà mình rất nhanh đã vọt ra khỏi phòng, trong chớp mắt đã đi tới sân nhỏ, giống như đang chạy trời chết. Lưu Vân gãi gãi đầu, rồi nhìn lại ánh đèn vẫn sáng như cũ ở trong phòng, hần không hiểu gia nhà mình tại sao lại thay đổi chủ ý, kỳ thực hần thấy “Lời bàn về tâm và thân xác” kia của Thụy Thái Từ cũng khá có đạo lý.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 69: Động Phòng (28) : Bồn Tiểu Thư Làm Vương Mất Quý Của Người À?

Ngoài thư phòng Mộ Dung tướng phủ.

Thần Tinh 1 lần nữa giương mắt nhìn về phía thư phòng, thấy trong thư phòng chỉ có ánh sáng của nến không ngừng nhảy trên cửa sổ, ngoài lần đó ra, không có 1 chút tiếng động nào.

Thần Tinh tuy rằng không chứng kiến tình hình lúc đó, nhưng từ khi lén lút nghe được tin tức bất thường chủ tử nhà mình hồi phủ thì trong lòng đã đoán được vài phần.

Thần Tinh là thị vệ công khai ở bên người Mộ Dung Tiểu Trần, cũng là ám vệ đứng đầu của Mộ Dung Tiểu Trần, 3 năm trở lại đây chủ tử vẫn luôn tìm kiếm 1 nữ tử tuyệt sắc, đối với chuyện này, Thần Tinh không xa lạ chút nào, bởi vì chuyện này từ đầu đến cuối đều là do hần phụ trách, không biết làm sao, bọn họ khổ sở tìm kiếm 3 năm, nhưng không tìm được một tia manh mối nào, giống như chuyện kia chính là một giấc mộng đẹp của chủ tử vậy. Vị nữ tử kia chính là tiền tử muốn mà không thể thành trong giấc mơ của chủ tử.

Nhưng mà, thế sự khó lường trước được, nữ tử mà chủ tử đau khổ tìm kiếm suốt 3 năm chính là vị nhị tiểu thư không xuất đầu lộ diện của Lam phủ, mà Lam nhị tiểu thư này còn là Hàn Vương phi được Hoàng Thượng ngự tứ, cùng Hàn vương gia bá đường thành hôn.

Đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của Lam nhị tiểu thư cùng Hàn vương gia, Thần Tinh có thể lý giải được nỗi buồn trong lòng chủ tử, người đau khổ nhưng nhớ suốt 3 năm một khi đã trở thành vợ của người khác, ở dưới thân người khác mà hầu hạ, chủ tử cho dù có trí tuệ, gặp loại chuyện như vậy, cũng không có cách nào làm lòng mình yên tĩnh như nước được.

Thần Tinh ngẩng đầu nhìn trời, nhiều chòm sao nhỏ, trăng sáng lên cao, đêm nay nhất định là đêm không ngủ.

Lúc này, Thần Tinh biến sắc, một bóng người lấy tốc độ sét đánh không kịp bịt tai đứng ở trước mặt hần, Thần Tinh nhìn thấy người tới thì đã đau đầu 1 trận.

"Uy! Người đó, là biểu cảm gì vậy? Bồn tiểu thư làm vương mất quý của người à?"

"Nhạc tiểu thư, thuộc hạ không dám nói ngài vương mất, hiện tại người đến, chỉ sợ có chút không thích hợp". Thần Tinh nói xong bèn xem xét Nhạc Tư Ngữ, lại xem xét thư phòng, ý tứ không không nói ra cũng biết.

Nhạc Tư Ngữ là ái nữ của Nhạc quốc công, Nhạc quốc công là Nguyên Lão Tam triều, ở trong triều đức cao vọng trọng, đến tuổi trung niên mới sinh được 1 nữ nhi, xem như bảo bối.

Nhạc Tư Ngữ tuy rằng là một nữ tử, nhưng Nhạc quốc công luôn nuôi dưỡng nàng thành một nam hài, cả ngày dưỡng Nhạc Tư Ngữ như tác phong nam tử, không sợ trời không sợ đất, lời nói cùng việc làm không cố kỵ ai, cùng tên của nàng làm người ta hoàn toàn có cảm giác như là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược.

Nhạc Tư Ngữ khinh thường kết bạn cùng với các danh môn khuê tú, đối với sự chủ động của những công tử cũng không hề coi trọng ai, làm cho người ta có cảm giác như một đóa hàn mai cao ngạo, hơn nữa còn có gai, duy chỉ đối với Mộ Dung Tiểu Trần có vài phần kính trọng, Thần Tinh biết rõ, Nhạc tiểu thư này tám phần là vừa ý chủ tử nhà mình.

Người đến quý phủ cầu hôn tuy rằng không có bà mối của phủ Quốc công, trong kinh thành cũng không truyền ra lời đồn Nhạc Tư Ngữ ái mộ Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng Thần Tinh thường nhìn thấy nửa đêm Nhạc Tư Ngữ đến chơi, đánh chết hán cũng không tin vị Nhạc tiểu thư này đối với chủ tử nhà mình không có một chút nghĩ.

Thần Tinh cũng có chút buồn bực, trong phủ nhiều ám vệ như thế nhưng ngăn không nổi 1 con nhóc, mỗi lần đều cho nàng đi vào như chôn không người, rốt cuộc là do bọn hán cố ý nhường hay võ nghệ của nàng đã cao đến mức xuất thần nhập hóa.

"Có cái gì không thích hợp à?" Nhạc Tư Ngữ lạnh lạnh liếc Thần Tinh một cái "Không phải hán nhìn thấy người trong lòng mình gả cho Yến Kinh Hân nên trong lòng không thoải mái sao? Đánh rầm nhiều một chút!"

Nhạc tiểu thư nha, ngài là danh môn khuê tú, lớn lên xinh đẹp như hoa, lời nói ra có thể hay không thô tục như vậy? Thần Tinh đầu đầy hắc tuyến nghĩ tới, cảm thấy miệng của Nhạc tiểu thư khẳng định ở sai chỗ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Động Phòng: Người Uy Hiếp Ta?

Thần Tinh cảm giác Nhạc Tư Ngữ chính là đứng nói chuyện mà thất lưng không đau, chủ tử nhà mình chính là nam nhân, trơ mắt nhìn nữ nhân mà bản thân yêu mến gả cho nam nhân khác, có mấy đáng nam nhân có thể thờ ơ? Chủ tử không ở hi đường cướp người đã là nhẫn nại đến cực hạn rồi, sau khi hồi phủ lại đem chính mình nhốt trong thư phòng phát tiết âu cũng là chuyện thường tình thôi.

Nhạc Tư Ngữ một thân y phục đen, mái tóc buộc cao trên đỉnh đầu, hoàn toàn là cách ăn mặc của nam tử, nàng thấy vẻ mặt của Thần Tinh rõ ràng biểu tình không đồng ý, lạnh lùng hừ hừ, chấp tay sau đít, bước nhanh hướng Thần Tinh mà đi tới, tư thế như Đại lão gia.

Nhìn thấy một tiểu thư khuê các lại đi mạnh mẽ uy phong như vậy, Thần Tinh không nói gì, chỉ cảm thấy vị Nhạc quốc công kia tám phần là không muốn gả nữ nhi ra ngoài, nên mới đem 1 nữ nhân đường thành như vậy.

Dòng dõi như phủ Nhạc quốc công, người muốn kết thân khẳng định rất nhiều, như nếu thú 1 con cạp mẹ về nhà thì tuyệt đại đa số nam nhân vẫn sẽ cân nhắc 1 chút lợi và hại, vì thế, Nhạc Tư Ngữ vốn đã 28 xuân xanh, đến nay vẫn chưa định được một hôn sự nào, Thần Tinh cảm thấy vị Nhạc Tư Ngữ trừ bỏ việc lớn lên giống nữ nhân, những nơi khác còn nam nhân hơn cả nam nhân nữa, các quý công tử trong thành này không ai có thể khuất phục được nàng.

Mà điều làm cho Thần Tinh buồn bực chính là con cạp mẹ Nhạc Tư Ngữ này giống như coi trọng chủ tử nhà mình, Thần Tinh đương nhiên không hề nghi ngờ chủ tử nhà mình thu phục không được Nhạc Tư Ngữ, chính là, Thần Tinh cảm thấy Nhạc Tư Ngữ căn bản là không xứng với chủ tử nhà mình (coi chừng ghét của nào trời trao của đó anh ơi). Chủ tử nhà mình cùng người trong lòng Lam Nhị tiểu thư mới là một đôi trời đất tạo nên, nhưng mà tạo hóa lại trêu người, nghĩ vậy, trong lòng Thần Tinh lại thờ dài.

Rất nhanh, Nhạc Tư Ngữ đã đi tới hiên nhà, Thần Tinh vội vàng nghiêng người chắp trước cửa thư phòng "Nhạc tiểu thư, ngài không vì khuê danh của mình suy nghĩ, cũng phải vì thanh danh của gia suy nghĩ nha, ngài vẫn là trở về đi" Thần Tinh biết rõ hán nói cùng Nhạc Tư Ngữ hoàn toàn là đàn gảy tai trâu nhưng lời muốn nói thì cũng phải nói ra.

"Thanh danh?" Đòi mi thanh tú của Nhạc Tư Ngữ nhú lại, giọng nói tràn đầy khinh thường, "Hán còn có thanh danh đáng nói ư? Hôm nay ở hi đường không có ai là ngọc tử, ai nấy đều thấy được người trong lòng hán chính là Lam Linh kia, hán chẳng kiên nhẫn ai mà ngăn cản người khác bãi đường, chính là vì kéo dài thời gian nhằm đoạt thể tử của người khác. Người còn không biết xấu hổ nói với ta vì thanh danh của hán suy nghĩ? Lừa gạt quý a.

Thần Tinh nhất thời nghẹn lại, Nhạc Tư Ngữ chính là một con cạp mẹ khó dây dưa, chủ tử không biết như thế nào trên chộc phải nàng rồi.

Lúc này, vang lên một tiếng kết của cánh cửa được mở từ bên trong, Mộ Dung Tiểu Trần một thân mặc trung y đứng trước mặt Nhạc Tư Ngữ.

Thần Tinh rất nhanh xoay người lại, nhìn đến chủ tử nhà mình đang mặc trung y, vội vàng ôm quyền nói "Tướng gia, thuộc hạ thất trách, quấy rầy ngài nghỉ ngơi"

Cửa phòng của Mộ Dung Tiểu Trần vốn còn hé ra, hán buổi tối cũng không trở về phòng mà trực tiếp ngủ ở thư phòng. Thần Tinh vốn cho là thư phòng còn sáng đèn, mà chủ tử lại phải trải qua sự việc ngày hôm nay, tất nhiên là khó có thể đi vào giấc ngủ, không nghĩ tới là chính mình đã suy nghĩ quá nhiều, nhất thời có chút xấu hổ.

"Nhạc tiểu thư, thanh danh của bốn tướng như thế nào cũng không tới phiên người đến thuyết giáo. Nhưng thật ra Nhạc tiểu thư người, nếu người không

nghe đến sáng mai trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu của dân chúng kinh thành, nếu không nghe đến Quốc công ở trong triều bị người khác nhạo báng, cũng không nghe đến thể diện của Nhạc quốc công trước mặt các tướng sĩ mất hết, người phải biết nên làm thế nào mà!"

(anh đánh đá quá nha) Mộ Dung Tiểu Trần lạnh lùng nhìn Nhạc Tư Ngữ, giọng nói như lưỡi dao.

"Người uy hiếp ta?" Nhạc Tư Ngữ lập tức hé mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Động Phòng (Ba Mươi) Quản Cho Tốt Miệng Của Người

"Uy hiếp?" Con người đen lạnh của Mộ Dung Tiểu Trần quét qua Nhạc Tư Ngữ, cũng không hề nhìn nàng, nhắc chân đi ra ngoài thư phòng, lướt qua Nhạc Tư Ngữ, đi về phía mái hiên, đồng thời sâu kín mở miệng nói: "Bản tướng chỉ là muốn nhắc nhở Nhạc tiểu thư một chút, Nhạc tiểu thư là danh môn khuê tú, danh tiếng còn quan hệ đến vinh nhục của gia tộc, không giống với bản tướng, một người cô đơn, danh tiếng tốt cũng được, xấu cũng được, đó đều là chuyện riêng của bản tướng, không liên quan đến người khác."

Nhạc Tư Ngữ xoay người, nhìn nam tử một thân bạch y cách đó không xa đứng chấp tay giữa đầu nhìn trắng rằm, trong trẻo lại lạnh lùng như ánh trăng, trong con mắt nhanh chóng chợt lóe qua một tia u oán, lập tức nhanh chóng đi lên trước, đứng ở bên cạnh Mộ Dung Tiểu Trần, mở miệng nói: "Nàng có cái gì tốt? Không phải là lớn lên được một bộ dáng hồng nhan họa thủy sao, vài câu qua loa, vui đùa tính kế một chút, có đáng giá để người đợi nàng ba năm? Hiện tại, người ta chỉ sợ sớm đã thần phục ở dưới người Yến Kinh Hàn rồi, người còn ở lại chỗ này tưởng niệm với nàng dưới trăng rằm, thật không biết người thích nàng vì cái gì?"

Lời Nhạc Tư Ngữ nói không hề kiêng kị, thậm chí mang theo sự tức giận bất bình, điều này làm cho Thần Tinh ở một bên cảm thấy cực kỳ khó chịu, Nhạc tiểu thư này đến hoàn toàn chính là muốn ngọt ngào chủ tử nhà hắn.

Nhạc Tư Ngữ một phen nói cực kì nhanh, lời nói ẩn giấu sự châm chọc, không hề nghi ngờ gì nàng đã làm cho trong con mắt Mộ Dung Tiểu Trần hiện lên một đạo hàn quang!

"Nhạc tiểu thư, quản cho tốt miệng của người! Nhìn ở trên mặt mũi Nhạc quốc công, bản tướng có thể xem như không nghe thấy gì cả, nhưng nếu còn có lần thứ hai, người sẽ được chứng kiến thủ đoạn của bản tướng! Tiền khách!" Mộ Dung Tiểu Trần nói xong không để ý tới Nhạc Tư Ngữ nữa, quay người lại, bước nhanh trở về thư phòng, cửa phòng lập tức được khép lại.

Nhạc Tư Ngữ cắn cắn đôi môi, nhìn xem cửa phòng đóng chặt kia, nàng biết rõ một phen này nàng đã làm cho Mộ Dung Tiểu Trần càng thêm chán ghét với nàng hơn, nhưng không phải là nàng vì hắn sao? Còn không phải là muốn cho hắn sớm thanh tỉnh một chút? Nàng ta đã gả cho Yến Kinh Hàn, hắn còn có thể đoạt nàng ta lại hay sao? Cũng không thể được, đau dài không bằng đau ngắn, vậy thì cứ cho nàng làm người xấu một lần đi.

"Nhạc tiểu thư xin mời." Thần Tinh làm một thủ thế, vội vàng muốn tiễn ôn thần đi.

"Ngu ngốc!" Nhạc Tư Ngữ hừ một tiếng, lại nhìn về phía phòng một cái, rồi phi thân biến mất dưới bóng đêm.

Ngu ngốc? Thần Tinh không cách nào dám gạt bừa, ở trong lòng hắn, Nhạc Tư Ngữ mới là một kẻ ngu ngốc.

Mộ Dung Tiểu Trần một lần nữa nằm lại trên giường, nghĩ tới một màn bóng dáng thanh nhã kia, khóe miệng không khỏi vẽ ra một đường cong, hôm nay mặc dù không thành công ngăn cản nàng bá đường với Yến Kinh Hàn, nhưng ít ra hắn cũng đã tìm được nàng rồi, biết rõ nàng là ai, thì nàng sớm muộn gì cũng là của hắn!

Mộ Dung Tiểu Trần tự nhiên cũng đã nhìn ra sự khác biệt của Yến Kinh Hàn đối với Lam Linh, như vậy đêm nay bọn họ có thể đã viên phòng, Mộ Dung Tiểu Trần không phải là thánh nhân, hắn hoàn toàn không thể nào không thêm để ý được, nhưng nếu so sánh với ba năm tưởng niệm, so sánh với khoảng cách gần nàng trong gang tấc, Mộ Dung Tiểu Trần cảm thấy chuyện để ý kia hắn có thể lựa chọn quên, còn bây giờ, chuyện hắn cần làm là nghĩ biện pháp làm cho nàng nhanh chóng thoát khỏi thân phận Hàn vương phi.

Vì thế, Thần Tinh cho rằng Mộ Dung Tiểu Trần ở trong thư phòng là do tinh thần chán nản, mà trên thực tế Mộ Dung Tiểu Trần lại ở đó tính toán kế hoạch, mưu kế hắn muốn mưu kế người.

Hàn vương phủ - Tùng Trúc Viện

Yến Kinh Hàn đi rồi, Lam Linh cũng không còn cách nào ngủ được, trong miệng mùi Tùng Trúc thơm ngát xen lẫn với mùi của nam nhân vẫn còn lưu lại, từng giờ từng phút như nhắc nhở Lam Linh Yến Kinh Hàn đã làm gì với nàng, Lam Linh vừa thẹn vừa căm vừa hận, nụ hôn đầu của nàng, nàng hai đời vậy mà nụ hôn đầu tiên kia cứ như vậy mà bị một tên khốn kiếp đoạt mất!

Lam Linh dùng sức lau miệng, trong nội tâm nghĩ tới coi như mình bị heo gặm là được rồi, bị heo gặm, nàng còn có thể gặm lại sao? Đương nhiên là không thể, nhưng nếu để cho nàng bắt được cơ hội, nàng cũng sẽ không bỏ qua hẳn!

Càng làm cho Lam Linh phiền muộn oán hận hơn chính là, nàng thế nhưng vào lúc Yến Kinh Hàn hôn nàng trong đầu nàng lại xuất hiện ảo giác, mất đi tất cả năng lực phản kháng, chuyện quá quý dị này cũng thật là đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Tới Qua Vương Gia Không Có Cùng Ngài Làm Gì Sao?

Lam Linh hiện giờ, đêm cũng chưa ngủ, nàng đang suy tư phải dùng kế hoạch như thế nào trong thời gian ngắn nhất ngấm qua đầm Huyền Băng kia, rồi như thế nào trong thời gian ngắn nhất hiểu rõ tường tận địa lý phong tục trên đại lục này, và sau khi rời khỏi vương phủ, nàng muốn đi đâu, rồi như thế nào để gom góp được phí chạy trốn, và nàng kiếm sống bằng nghề gì.

Không ý thức được, trời đã không rõ, Lam Linh biết bất kể kế hoạch nàng không được chu toàn bao nhiêu, chưa đến mười ngày nửa tháng, chỉ sợ cũng rất khó chuẩn bị đủ, mà không chuẩn bị đủ, chuyện tùy tiện rời đi tất nhiên là sẽ tồn tại rất nhiều nguy hiểm không lường, từ trước đến nay Lam Linh luôn không chế nguy hiểm ở trong một phạm vi nhất định, nàng không muốn cầm tính mạng mạo hiểm, huống chi nàng đã sống thêm một đời, càng không thể đơn giản mạo hiểm như thế.

Ở trong vương phủ này, có thể tạo thành uy hiếp với Lam Linh cũng chỉ có một mình Yến Kinh Hàn, Lam Linh cảm thấy chỉ cần nàng không xuất hiện ở trước mặt hắn, mà hắn không thấy nàng, vậy hệ số an toàn của nàng sẽ cao thêm một chút, chờ mười ngày nửa tháng cũng không quá khó chịu.

Lam Linh ở trong lòng tính toán, nhưng mà nàng không biết, kế hoạch vĩnh viễn luôn có thay đổi khó lường, rất nhiều thứ sớm đã vượt ra khỏi khống chế của nàng.

Thấy mất ngủ, Lam Linh ngồi dậy, lúc này bên ngoài phòng truyền đến thanh âm của Thu Diệp, "Tiểu thư, ngài tỉnh chưa? Nô tỳ đi vào nha?"

Đôi mi thanh tú của Lam Linh hơi cau lại một tý, nàng đương nhiên là biết rõ khi nào Thu Diệp đứng ở trước cửa phòng của nàng, trước đó, nàng còn không muốn đứng dậy, nên cũng không gọi nàng ấy đi vào.

"Vào đi." Lam Linh xuống giường, đi đến đến trước bàn trang điểm ngồi xuống.

Thu Diệp đẩy cửa vào phòng, sau khi đặt bồn rửa mặt lên kệ rửa mặt, thì việc đầu tiên đi vào là đến bên cạnh giường giúp Lam Linh sửa sang lại chăn nệm.

Lam Linh thông qua gương đồng nhìn thấy rõ động tác của Thu Diệp hơi dừng lại một tí, ánh mắt chợt lóe lên một cái, cầm lấy lược ngà có bàn răng trên mặt từ từ chải tóc.

Rất nhanh, Thu Diệp đã sửa sang lại chăn mền tốt lắm, đi tới bên cạnh Lam Linh, mang trên mặt vẻ lo lắng rõ ràng, "Tiểu thư, tới qua vương gia không cùng ngài làm gì sao?"

Câu Thu Diệp hỏi rất tương đối ngắn gọn, trên mặt thoáng hiện nét ngưng ngẫm, nhưng Lam Linh lại nghe được rõ ràng, nha đầu kia không nói nhưng đúng là Yến Kinh Hàn chưa cùng nàng viên phòng? Nha đầu cổ đại không lẽ ngay cả chuyện như vậy của chủ tử cũng muốn quan tâm?

"Làm sao vậy? Hắn không cùng ta viên phòng, chuyện này có việc gì không ổn?" Lam Linh cũng không bỏ lời hàm súc như vậy của Thu Diệp, nhìn Thu Diệp trong gương nhàu mày.

"Ai nha, tiểu thư tốt của ta, ngài như thế nào một chút cũng không cũng sốt ruột?" Thu Diệp dường như gấp đến độ muốn giậm chân, nhưng ngược lại vừa nghĩ tới tiểu thư nhà mình mất trí nhớ, nàng nhanh chóng bình phục lại một chút tâm tình.

"Rất nghiêm trọng? Người nói ta nghe một chút." Lam Linh cười cười, trong nội tâm nghĩ tới nếu thật sự viên phòng với Yến Kinh Hàn, vậy nàng mới bị sốt ruột đầu.

"Tiểu thư, ngài không nghe nói qua ngày đại hôn, tân nương quan không ở lại trong tân phòng qua đêm sao? Cho dù ở trong nhà dân chúng bình thường, nếu xảy ra chuyện như vậy, mọi người sẽ nói tất nhiên là tân nương tử không được chú rể quan thích, một nữ tử mà không được trượng phu thích thì về sau còn làm như thế nào để đặt chân ở trong nhà này? Người trong nhà cũng sẽ khinh khinh ruồng bỏ nàng, chớ đừng nói chi là những thứ kia phát sinh từ một chấm nhỏ nước miếng của người ta hay những việc không đâu."

Nghe Thu Diệp vừa nói như vậy, Lam Linh gật đầu nhẹ, "Dường như có chút đạo lý, nói tiếp."

"Tiểu thư, ngài hiện nay là nữ nhi của tướng gia, là cháu gái thái hậu, trong kinh thành nếu truyền ra chuyện ngài không được vương gia thích, nên vương gia không muốn viên phòng với ngài, thế thì đều đã vứt mặt mũi của tướng gia cùng thái hậu, tướng gia dù cho có lòng cũng khó mà nói đỡ cho ngài, nhưng nô tỳ cảm thấy cửa ải kia của thái hậu, chỉ sợ là ngài không qua được." Thu Diệp nói xong cũng không nói thêm gì nữa, nhận lấy lượt trong tay Lam Linh giúp Lam Linh chải tóc.

Lam Linh biết rõ câu nói cuối cùng của Thu Diệp mới là trọng điểm, Lam Xảo Phụng cùng Lam Trí Thân trăm phương ngàn kế gả nàng cho Yến Kinh Hàn, khẳng định là sẽ không muốn nàng không được Yến Kinh Hàn thích, nếu Lam Xảo Phụng biết rõ nàng chưa viên phòng với Yến Kinh Hàn, chỉ sợ thật sự sẽ không bỏ qua nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Hẳn Có Thể Trong Hoàng Cung Ăn Nàng?

Lam Linh rửa mặt xong xuôi, Thu Diệp liền đi tới tủ treo quần áo lấy ra một bộ váy dài có màu sắc tươi đẹp, Lam Linh nhìn Thu Diệp nâng y phục trên tay, đôi mi thanh tú khẽ nhăn.

"Tiểu thư, hôm nay người muốn cùng vương gia tiến cung thỉnh an Thái Hậu, không thể mặc quá thanh lịch được, Thái Hậu nhìn sẽ mất hứng." Thu Diệp biết rõ tiểu thư nhà mình từ trước đến nay không thích y phục quá mức diễm lệ, nhưng hôm nay không giống với trước kia, y phục đôi khi sẽ đại biểu cho thân phận của một người, tiểu thư nhà mình đã là Hàn vương phi, nếu như quá mộc mạc, có thể sẽ làm cho các phi tần khác chê cười.

"Được, vậy thì mặc bộ này đi." Lam Linh có chút bất đắc dĩ, những quy cũ cổ đại này thật rất nhiều, vốn định tránh Lam Xảo Phụng, xem ra tránh không xong rồi. nàng mặc dù không thích ý phục diễm lệ như vậy nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chút chuyện nhỏ này nàng có thể nhún nhường được.

Lam Linh để Thu Diệp giúp nàng mặc quần áo chỉnh tề, nhìn bản thân trong gương đồng, ở dưới thân váy là một nhành đào diễm lệ, Lam Linh trong lòng xẹt qua một tia bất an, nghĩ tới tên hôn đản Yến Kinh Hàn kia tới qua làm như thế đối với nàng, nếu hôm nay hẳn thấy nàng ăn vận 1 thân y phục như vậy, có thể hay không lại đối với nàng nổi lên hứng thú mà làm cản?

Nghĩ tới đây, Lam Linh nhanh chóng mở miệng nói "Thu Diệp, người đi cầm một bộ y phục khác đến đây, ta cảm thấy bộ y phục này không thích hợp" Lam Linh cảm thấy bộ y phục này quá mức gây chú ý, phải đổi đi bộ khác tương đối an toàn một chút.

"Tiểu Thư, như thế nào không thích hợp a? Nô tỳ cảm thấy tiểu thư mặc bộ y phục này tất nhiên sẽ đánh bại tất cả các loài hoa, ai cũng không bằng" Thu Diệp trong mắt rõ ràng cực kỳ hâm mộ.

"Ta cảm thấy khó coi", Lam Linh không nghĩ tới cái gì là vẻ đẹp đánh bại tất cả các loài hoa, nàng chỉ muốn không gây phiền toái trên người là đủ hài lòng rồi.

"Nhưng mà..." Thu Diệp còn muốn nói điều gì nữa, lúc này bên ngoài phòng truyền đến thanh âm của quản gia Tạ An, "Vương Phi, Vương gia lệnh nô tài thông báo đến ngài, giờ nên đi ra trước cửa phủ, Vương gia đang ở trên xe ngựa chờ ngài"

"Biết rồi", Lam Linh nhìn nhìn bộ y phục trên người, biết rằng đã không kịp đổi y phục một lần nữa rồi, nàng cũng không muốn làm cho tên hôn đản kia tìm được cơ hội mượn đề tài để nói về chuyện của mình, nàng không tin hẳn có thể ở trong hoàng cung mà ăn nàng.

Sau đó, Lam Linh bèn li khai ra khỏi phòng, quản gia Tạ An thấy Thu Diệp đi theo sau lưng, liền chặn lại nói: "Thu Diệp cô nương, Vương gia có lệnh, bây giờ Vương Phi tiến cung cùng Vương gia, người không cần đi theo".

"Là..." Thu Diệp nhìn tiểu thư mình 1 cái, liền lui ra 1 bên.

"Vương Phi, Vương gia biết rõ ngài đối với trong phủ còn chưa quen thuộc, lệnh nô tài dẫn ngài đi ra ngoài". Tạ An nói chuyện cung kính trước sau như 1.

"Được, làm phiền quản gia rồi". Lam Linh cười cười.

"Vương Phi, ngàn vạn lần ngài cũng đừng nên nói như vậy, đây đều là bổn phận của nô tài, Vương Phi, mời" Tạ An đưa tay ra hiệu xin mời, nghiêng người dẫn đường, Lam Linh đi theo đằng sau.

Lúc này mặc dù mặt trời còn chưa lên, nhưng trời đã sáng choang, dọc đường đi cây cao bóng cả tỏa hương hoa, không khí dị thường tươi mát. Gió sáng sớm mang theo cảm giác mát nhẹ xen lẫn hương hoa thổi trên mặt, Lam Linh cảm thấy dị thường sáng khoái, cước bộ cũng trở nên dễ dàng hơn.

Sau thời gian 2 nén hương, hai cánh cửa hùng vĩ đã xuất hiện trước mắt Lam Linh (phủ rộng quá, đi tới 2 nén hương mới từ phòng ngủ ra tới cửa, đại gia trong truyền thuyết a), lúc này cửa chính đã hoàn toàn mở ra, xuyên qua cửa chính, Lam Linh liền thấy được một chiếc xe ngựa toàn thân đen tuyền dừng trước cửa lớn, nghĩ tới phải cùng Yến Kinh Hàn ngồi chung 1 chiếc xe ngựa, tâm tình thoải mái của Lam Linh đột nhiên biến mất.

Lam Linh nhấp máy môi, hướng về đứa bé giữ cửa đang hành lễ gập đầu nhẹ, liền sau đó nhấc chân bước ra cửa chính, đến cạnh xe ngựa.

"Vương phi, nếu ngài không ra, vương gia sẽ đích thân đi đón ngài", Triều Dương cười cười thì lễ với Lam Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Dư Vị Vô Cùng Mê Người

"Triều Dương, ngươi nói xem Hắc Phong thích ngươi hay thích ta?" Lam Linh nhú mày, xem xét Triều Dương.

"Ách..." Triều Dương đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, liền run lên 1 cái, vội vàng nói: "Hồi Vương Phi, thuộc hạ cảm nhận được Hắc Phong thích Vương Phi ngài."

"Phải không? Ta cũng cảm thấy như vậy a", Lam Linh đột nhiên cười âm trầm, không để ý đến Triều Dương, giẫm lên ghế con bước lên xe ngựa.

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Triều Dương lại giật mình một cái, không kịp nghĩ nhiều, vội vàng giúp Lam Linh vén màn che lên, nhìn Lam Linh tiến vào trong xe ngựa xong, lúc này mới để xuống.

Làm xong xuôi hết thảy, Triều Dương xoay người, liền nhận được nụ cười và ánh mắt đồng tình của Tạ An, tựa hồ lúc này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Lam Linh, ảo não mím môi, hần vừa mở miệng lại gây ra tai họa rồi.

Triều Dương ai oán trừng mắt trừng mắt nhìn Tạ An một cái, liền nhảy lên xe ngựa, quát roi, "Giá !", xe ngựa rất nhanh hướng về phía Hoàng Cung mà chạy tới, trước sau có mấy chục thị vệ cưỡi ngựa đi theo.

Lam Linh ngồi đối diện Yết Kinh Hàn trên nhuyễn tháp, ánh mắt nhìn bài trí trên xe ngựa xẹt qua mắt của hần, sau đó đem hần trở thành người vô hình.

Lam Linh đương nhiên sẽ không quên hần đem qua nhấm nháp hương vị trên môi nàng, giờ phút này không phải là thời cơ tốt để lấy lại danh dự, tục ngữ nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Sớm muộn gì, nàng cũng sẽ làm cho hần đẹp mặt. Lam Linh trong lòng oán hận nghĩ.

Lam Linh nghiêng người lấy tay xốc lên 1 góc màn, lúc này không nhiều người đi trên đường cái, nhìn đường phố mang kiến trúc cổ kính, thấy một lồng hấp bánh bao đang tỏa ra hơi nóng, tâm đột nhiên tĩnh lại, không thể phủ nhận, nơi này tuy không phát đạt như hiện đại, nhưng nàng cũng không bài xích nó, mà ngược lại, nàng thực thích nơi này. (vì chỗ này có Hàn ca mà ỉ)

Từ lúc Lam Linh vào xe ngựa, quyền sách trên tay Yết Kinh Hàn lại trở thành vật trang trí, hần tuy rằng thỉnh thoảng cúi đầu nhìn nhìn quyền sách, nhưng chỉ hần mới biết hần một chữ cũng không vào đầu (thiệt không có tiền đồ gì cả, nhưng em thích), trước mắt hần đều là tình huống đem qua, rõ ràng một.

Đem qua, Yết Kinh Hàn rời khỏi Tùng Trúc Viện trở về thư phòng thì cả 1 đêm không ngủ, trong đầu đều nghĩ đến bộ dáng kiều mị của nàng ở dưới thân hần, trên môi đều là dư vị cùng hương vị khiến hần say lòng, khát vọng nguyên thủy của thân thể thật lâu không thể biến mất, Yết Kinh Hàn không hiểu vì sao hần đối với một nữ nhân lại sinh ra dục vọng mãnh liệt như thế, chẳng lẽ do trước kia hần quá thanh tâm quả dục? Hay vì nàng là vương phi của hần, hần đối với nàng như thế nào cũng là đúng, tâm của hần không chịu nổi buông, thân thể của hần cũng không bị khống chế theo?

Yết Kinh Hàn đương nhiên biết Lam Linh chính là nữ nhân mà Lam Xảo Phụng hao tổn tâm tư đưa cho hần, giống như Thượng Quan Vân Thụy nói, nếu hần thua trên tay Lam Linh, cũng chính là thua trên tay Lam Xảo Phụng, vì thế, mặc dù đem qua hần dục hòa thiêu thân, nhưng vẫn không chế được chính mình.

Yết Kinh Hàn trước nay xem nữ nhân như rắn rết, mà Lam Linh với hần mà nói, so với rắn rết càng nguy hiểm hơn, giống như hoa anh túc, xinh đẹp mỹ miều, lại mang theo độc tính làm người ta nghiện.

Nhìn trong chốc lát, Lam Linh buồn tẩm màn xuống, quay đầu liền đối diện với cặp mắt phượng sâu không thấy đáy của Yết Kinh Hàn, Lam Linh lập tức cúi đầu, thường thức ngón tay của chính mình, gương mặt nhỏ nhắn lạnh nhạt không gọn sóng, không tiếp tục nhìn người nào đó nữa.

"Vương phi, hôm nay đi thỉnh an Thái hậu, nếu Thái hậu thấy ngươi lấy thái độ như thế đối với bản vương, ngươi nói, Thái hậu sẽ như thế nào đối với ngươi?" Yết Kinh Hàn tự nhiên đem chuyện Lam Linh không đem xia gi tới hần, đột nhiên sâu kín nói 1 câu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75: Như Đứng Đồng Lửa, Như Ngồi Đồng Than

"Vương gia, ngài cảm thấy thái hậu đối đãi với ta như thế nào?" Lam Linh chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu.

Hôm qua lúc đại hôn, Lam Linh trang điểm cùng đeo trang sức trang nhã, Yết Kinh Hàn tự nhiên nhìn ra được, mà ngày hôm nay, Lam Linh lại lộ ra khuôn mặt trắng thuần như thiên tiên, da thịt mịn màng trong suốt như tuyết, không dùng phấn trang điểm, lại xinh đẹp như đào lý (đào lý này là 1 loại hoa, ta cũng chưa nghe bao giờ a)

Nhìn thấy thiên hạ trước mắt so với Hoa nhi còn muốn xinh đẹp hơn, Yết Kinh Hàn rất nhanh buông tầm mắt xuống, mâu quang sâu thẳm dừng lại ở quyển sách trên tay " Bỏ vương không biết, bất quá, vương phi có thể thử xem 1 lần".

"A..." vừa nghe Yết Kinh Hàn nói như vậy, Lam Linh đột nhiên cười khẽ ra tiếng, " Trên đời này cũng có thứ vương gia không biết ư? Bất quá, đề nghị của vương gia quả thật không tồi, ta muốn nhìn xem một chút thái hậu sẽ vì vương gia mà trách phạt ta như thế nào".

Tiếng cười vang như chuông bạc lướt qua, Yết Kinh Hàn sớm ngẩng đầu nhìn thấy Lam Linh, trong lòng tựa hồ còn đang thưởng thức tiếng cười mà hần chưa bao giờ nghe qua này, mang theo giáo hoạt, mang theo trêu tức, lại mang theo khoan khoái".

Trái tim đóng băng của Yết Kinh Hàn đột nhiên bị quăng vào 1 hòn đá nhỏ, hòn đá nhỏ ấy lăn một vòng trên mặt băng, phát ra thanh âm thanh thúy, mặc dù không thể xuyên qua tầng băng, nhưng dòng nước dưới tầng băng lại bởi vì nó mà tạo nên gợn sóng nhẹ nhẹ, một vòng lại một vòng, rồi im hơi lặng tiếng.

Nhìn thấy trong mắt phượng của Yết Kinh Hàn có nhiều điểm tinh quang, giống như sao sáng giữa bầu trời đêm khuya, Lam Linh rất nhanh thu lại ý cười trên mặt, lập tức cúi đầu, trên mặt khôi phục lại biểu tình lạnh nhạt, phảng phất như thủy quá vô ngân (câu " Thủy quá vô ngân có nghĩa là nước chảy qua không để lại dấu vết, đây là 1 câu thành ngữ luôn nên ta không tiện dịch ra).

Yết Kinh Hàn vẫn một thân cẩm bào đen tuyền như cũ, bên hông đeo một miếng ngọc băng màu lam, treo trên đai ngọc là một khối huyết sắc ngọc bội, bí ẩn cùng tôn quý, thâm trầm lộ ra oai phong.

Lúc này, giữa hai người cách một khoảng khá xa, Lam Linh cũng không thèm để ý trên người Yết Kinh Hàn tán ra áp suất thấp, cúi đầu vuốt vuốt ngón tay.

Thấy biểu hiện của Lam Linh như thế, Yết Kinh Hàn đương nhiên biết Lam Linh vẫn không thèm nhìn hần, căn bản là không đem lời của hần bỏ vào tai, trong lòng Yết Kinh Hàn nhất thời xẹt qua một tia hờn giận.

Ánh mắt Yết Kinh Hàn đột nhiên lóe lên, vút quyển sách sang một bên trên bàn trà, rất nhanh đến ngồi xuống bên cạnh Lam Linh, Lam Linh không ngờ Yết Kinh Hàn lại có hành động như vậy, đôi mi thanh tú nhất thời nhú lại, hung hăng trừng mắt liếc hần 1 cái, liền nghĩ muốn ngồi vào vị trí cũ của hần, chính là muốn cách xa hần 1 chút.

Yết Kinh Hàn tựa hồ đoán được phản ứng tiếp theo của Lam Linh, không đợi nàng đứng lên, liền duỗi tay ra, đem Lam Linh ôm vào lồng ngực (á á... ức hiếp con gái nhà lành)

"Buông tay!" Lam Linh bắt đầu nổi giận, ngồi trên đùi Yết Kinh Hàn mà lòng như đứng đồng lửa, ngồi đồng than, bàn tay nhỏ bé nắm chặt thành quyền.

"Vương phi, bọn vương là phụ quân của nàng, sao nàng lại có thể động thủ với phụ quân ?" Yết Kinh Hàn không có nửa ý định buông Lam Linh ra, nhìn thấy tay nàng nắm thành quyền, sâu kín mở miệng.

"Ngươi còn không buông? Ta mà nổi giận rồi là không nhớ được ngươi là gì của ta đâu" (ý là đang đe dọa dọa), Lam Linh ngoài miệng tuy rằng không chút nhượng bộ, nhưng nàng biết, kiếp trước tuy nàng là truyền nhân ưu tú nhất của Kiều gia, nhưng giờ không còn như xưa nữa, không nói thân thể này vốn không phải của nàng, lại còn mang theo rất nhiều khuyết điểm trí mạng, võ công của nàng liệu có thể phát huy tới trình độ nào, nàng cũng không biết, mà tên hỗn đản Yết Kinh Hàn này dường như thân thủ bất phàm, nàng nếu cùng hần đối đầu, tám phần là không có lợi.

Ngồi trước xe ngựa, Triệu Dương đột nhiên nghe được động tĩnh trong xe, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, hần cảm thấy mặt trời hôm nay chắc mọc ở đằng tây rồi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Hôn Một Cái

Yết Kinh Hàn gắt gao ôm Lam Linh vào trong ngực, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng lên, hờn giận lúc trước trong lòng rất nhanh đã tiêu tan, Yết Kinh Hàn dùng mũi ngửi ngửi lồng ngực, mùi thơm của nàng làm hần ngửi trăm lần cũng không chán, trong mắt phượng không khỏi hiện lên mấy phần màu sắc.

"Người rót cuộc có buông tay không?" Lam Linh đẩy ngực Yết Kinh Hàn, muốn tận lực kéo giãn khoảng cách giữa 2 người, nàng đương nhiên sẽ không quên tình hình đêm qua, nàng đến ngủ cũng không muốn lại bị hấn "gặm" thêm 1 lần nào nữa. (anh là người sao chị lại dùng từ "gặm"?)

Thấy ánh mắt của Lam Linh nhìn mình mang theo thần sắc muốn trốn tránh, màu sắc trong mắt Yết Kinh Hàn lại thâm sâu tách ra, tình hình hôm nay y hệt như đêm qua, mùi vị của nàng như vẫn còn quanh quẩn trong miệng hắn, Yết Kinh Hàn nhất thời cảm thấy miệng lưỡi của mình khô khốc.

"Nếu Bốn vương không buông thì sao?" Yết Kinh Hàn lên giọng, trong giọng nói băng lãnh lại xuất hiện một tia khàn khàn, một tia mỉa mai, cánh tay nhanh chóng thu hồi lại, khiến cho Lam Linh không thể không nhìn hắn.

Yết Kinh Hàn nói chuyện hệt như 1 tên vô lại, Lam Linh có tranh cãi cũng vô ích, hung hãn nhìn liếc nhìn hắn 1 cái " Người muốn thế nào?"

"Nàng hôn Bốn Vương 1 cái, Bốn Vương sẽ thả nàng ra".

Yết Kinh Hàn nói chuyện mà mặt không đỏ, tim không đập, nhưng Triệu Dương đang ngồi trước xe ngựa nghe thấy chỉ muốn nhảy quách xuống xe ngựa cho xong " Đây là lời nói của chủ tử nhà mình sao?" cái lỗ tai của hắn có phải có vấn đề rồi hay không? Triệu Dương sợ hãi đến mức cảm phải rơi xuống.

"Người nghĩ hay quá nhỉ !" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh ngày càng đỏ, nàng vốn không sợ mưa bom bão đạn, nhưng giờ khắc này, không khí ái muội này làm nàng muốn chống đỡ cũng không được.

Hôm qua từ lúc Yết Kinh Hàn ôm Lam Linh vào động phòng, hắn liền nhìn ra, tính tình của nàng có chút đậm đặc, có chút phúc hắc, thông minh vô cùng. Nhưng nàng cũng có 1 nhược điểm phi thường lớn, chính là khi cùng hắn ở quá gần, mặt nàng sẽ đỏ lên, mất đi trấn định vốn có, Yết Kinh Hàn tốt nhất phải lợi dụng nhược điểm này 1 phen.

Tuy rằng lúc này, thân thể hắn tựa như đang mất đi khống chế, nhưng cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Lam Linh đương nhiên không biết những thất vọng đau khổ trong lòng Yết Kinh Hàn, nàng nghĩ rằng hôm nay Yết Kinh Hàn muốn nổi lên thú tính, muốn ăn nàng, nhưng nàng chỉ mới đoán đúng 1 nửa mà thôi.

"Vương phi nếu không phải nguyên ý, bản vương cũng không miễn cưỡng, bắt quá, đến hoàng cung còn nửa canh giờ lộ trình, vương phi nở lòng nào để bản vương ngồi đến chân tê rần sao?"

Rõ ràng trong lời nói có tính uy hiếp, nhưng qua giọng nói của Yết Kinh Hàn lại trở nên ái muội không thôi, Lam Linh lại một lần nữa tự hỏi liệu tên hỗn đản Yết Kinh Hàn này có thật sự lãnh khốc vô tình, sâu không lường được, cũng chưa bao giờ để nữ nhân lại gần hắn trong vòng 3 thước hay không? Lam Linh có chút hồ độn, những lời đồn này là nói về chính hắn sao?

Trong lúc Lam Linh hồ độn, Triệu Dương ngồi ngoài xe càng hỗn độn hơn, hắn theo gia đã 6 năm rồi, chủ tử nhà mình là người như thế nào, nói chuyện ra sao, hắn rõ nhất, mà lúc này, hắn không tài nào hiểu được chủ tử làm thế nào mà miệng có thể nói ra được những từ ngữ như vậy hay vương gia ngài ấy trúng độc của vương phi rồi? Quả nhiên nữ nhân đều có độc a.

"Vương gia, vào hoàng cung, nô tài nghĩ ngài tốt nhất nên đến thái y viện khám thử xem sao, nếu không bọn thuộc hạ sợ sẽ bị lời nói của ngài hù chết mất."

Thì ra khác thường tất có lý do! Lam Linh tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, rất nhanh khôi phục trấn định, đỏ ửng trên khuôn mặt cũng dần dần biến mất. (Chị nghĩ anh bị bệnh nên mới nói vậy, chứ không phải do thích chị)

Hăng quá hóa dở? Yết Kinh Hàn nhất thời tìm được chỗ sơ hở, trong lòng mỉm cười, lập tức cúi đầu hướng về phía đôi môi của Lam Linh, kỳ thật, ý nghĩ muốn nàng hôn hắn cũng không hoàn toàn là giả.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chuồn Chuồn Lướt Nước

Mất thấy môi bạc của Yết Kinh Hàn đang đến gần, Lam Linh không chút suy nghĩ, giương 1 cánh tay lên tát vào mặt hắn 1 cái, thủ pháp tuyệt đối nhanh, chuẩn, ngoan độc.

Yết Kinh Hàn dù có suy nghĩ muốn hôn Lam Linh, nhưng hắn cũng không phải tinh trùng bò lên tới não, nhìn thấy bàn tay Lam Linh hướng về hắn mà tát, trong mắt nhất thời xẹt qua 1 đạo hàn quang, một tay lập tức buồn eo thon của Lam Linh ra mà chụp lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

"Vương phi, theo ký sự của bốn vương, từ trước đến nay, chưa từng có người dám đánh vào mặt của bốn vương!" Yết Kinh Hàn cả người tản ra từng trận hàn ý, giọng điệu nói chuyện lại càng âm trầm làm cho người ta hít thở không thông, " Bốn vương nên nói là gan của người lớn hay là nói người không biết sống chết đây".

"Gan lớn cũng tốt, không biết sống chết cũng tốt, không phải đều do Vương gia định đoạt sao?" Lúc này trên mặt Lam Linh không hề có 1 tia sợ hãi, khóe miệng hơi gợi lên, " Tuy rằng vương gia ngài mạo phạm ta trước, nhưng ta cũng biết, cho dù đến Ngọc hoàng đại đế kêu oan, cũng sẽ không có kết cục, bởi vì chỉ cần ta nói 1 chữ, mọi người sẽ nói ta không biết phân biệt tốt xấu, được vương gia sủng ái không cần, lại đi già mồm cãi láo, cho nên, quyền lợi ở trước mặt, ta còn có thể phân giải ư? Vương gia còn có thể hỏi ta vấn đề tất yếu đến như vậy sao?"

Triều Dương ngửa đầu nhìn không trung, lúc này mặt trời mới mọc lên ở phương đông, gió nhẹ phơ phất, nhưng sao hắn lại nghe ra tiếng sấm rầm rầm, mưa to bùng xuống a ? Đây cũng quá nhanh đi.

"Mạo phạm?" phượng mâu của Yết Kinh Hàn phủ sương mù dày đặc, làm cho người ta không thấy rõ màu sắc ở bên trong, nhưng có cảm giác bên trong đang ẩn ẩn 1 tia hắc ám, "Ngươi là vương phi của bốn vương, bốn vương có làm cái gì đối với ngươi thì cũng là lẽ thường, nếu bốn vương không làm gì ngươi hết thì ngươi mới chính là nhân vật bị người đời phi nhổ đó"

"Ta đây có phải nên cảm tạ đại ơn đại đức của Vương gia không nhỉ? Cảm tạ ngươi mạo phạm ta, cảm tạ ngươi không khiến ta bị người đời phi nhổ?" Lam Linh hừ lạnh 1 tiếng, xoay xoay cổ tay nói " Buông tay ".

Nghe thấy lời nói của Lam Linh, mày kiếm của Yết Kinh Hàn nhú lại, trong mắt nổi lên bão tố.

Yết Kinh Hàn gắt gao cầm lấy cổ tay Lam Linh, đột nhiên kéo mạnh, lôi Lam Linh vào trong lòng ngực hắn trong nháy mắt, giữ cổ tay còn lại của Lam Linh, mau chóng đem nàng đặt trên giường êm.

Tay bị chế trụ, chân bị ngăn chặn, màn trình diễn đêm qua lại cứ tiếp tục như thế, đôi mắt của Lam Linh vốn trong vắt như nước hồ thu bây giờ tựa hồ như muốn phun ra lửa.

"Vương phi nếu muốn cảm tạ bốn vương, chỉ dùng lời nói thôi thì sao có thể được." Yết Kinh Hàn nói xong liền đem môi mỏng của mình hướng tới môi của Lam Linh.

Hoàn toàn bị quản chế, lúc này Lam Linh cực kỳ hối hận cùng tức giận, nàng không nên chọc giận hắn, nàng không nên cùng hắn lấy cứng đối cứng, lại chọc hắn lần nữa, người có hại khẳng định chính là bản thân mình.

Nghĩ tới đây, Lam Linh ngẩn đầu lên, tránh môi mỏng của Yết Kinh Hàn rơi xuống trước, hôn 1 cái lên gò má của hắn, "Ta đã hôn ngài rồi, ngài có thể buông ta ra không, vương gia đại nhân?"

Lam Linh cảm thấy mặt mình có chút nóng lên, nàng chưa bao giờ chủ động hôn một người nam nhân nào, hôm nay lại đi hôn tên hỗn đản này, hôn hắn, nàng như thế nào suy đồi đến mức này a.

Đối với Yết Kinh Hàn mà nói, cái hôn của Lam Linh căn bản không phải là hôn, hoàn toàn là chuồn chuồn lướt nước (hời hợt), hơn nữa vị trí hôn cũng không đúng, Yết Kinh Hàn không muốn chỉ vì như vậy mà buông tha Lam Linh, lập tức nói: " Cái vừa rồi kia không tính"

"Vì sao không tính?" đôi mi thanh tú của Lam Linh nhú lại một chút, nói; " nếu ngươi để ta ngồi xuống, ta có thể suy xét hôn ngươi lại 1 lần".

Phía trước xe ngựa, Triều Dương cảm thấy trời đã sáng lại, nhưng trái tim nhỏ của hắn lại chịu không nổi a.

Vài ngày nữa thôi là bé Tusacy bước vào kỳ thi Tốt Nghiệp-Đại Học rồi, mn cùng chúng bé thi tốt nào.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Cười Khuynh Thành

Yết Kinh Hàn tuy rằng ngoài miệng đối với nụ hôn chuồn chuồn lướt nước của Lam Linh rất bất mãn, nhưng trong lòng lại tạo nên 1 tầng cơn sóng, hắn không thể phủ nhận hắn thích cảm giác đôi môi mềm mại như nước mùa xuân của nàng dán vào má hắn, mềm mềm, nhuận nhuận, ngứa ngứa.

Nghe Lam Linh đưa ra điều kiện trao đổi, Yết Kinh Hàn ra vẻ suy tư 1 chút, lúc sau mới chậm rãi mở miệng " Nếu nàng đồng ý thêm một điều kiện nữa thì bốn vương có thể suy nghĩ lại."

"Vương gia, ngài có biết việc đối xử như vậy với một nữ tử tay trái gà không chặt sẽ tổn hại đến hình tượng của ngài trong lòng dân chúng không? (Diễn đàn Lê Quý Đôn) Nếu lời này lan truyền ra ngoài, những người có ý muốn bắt lợi với ngài có thể mượn cơ hội mà sáng tác nên 1 đại tác phẩm a, ai nhẹ ai nặng, trong lòng vương gia ắt nên có suy xét."

Giờ khắc này, Lam Linh đã hoàn toàn bình tĩnh lại, bởi vì, nàng biết rằng phải thức thời, nếu như phát giận sẽ không đối phó được với Yết Kinh Hàn, đối phó với hắn, dùng trí mới là thượng sách.

"Tay trời gà không chặt?" Yết Kinh Hàn nhéo nhéo đôi tay nhỏ bé nhu nhược không xương của Lam Linh, có thâm ý khác nhìn Lam Linh liếc mắt 1 cái, lại nói "Bốn vương không để ý người khác đối đãi với ta thế nào, cũng không để ý người nào tính kế vu khống ta, bốn vương hiện tại chỉ để ý nàng có muốn thực hiện bốn sự này hay không mà thôi."

Nửa câu sau của Yết Kinh Hàn vừa mạnh mẽ, lại có mùi phản khí phách, trong mắt tụ lại nhiều điểm tinh quang, cả người như đang vận sức chờ phát động để đi sẵn, tùy thời điểm đều có thể chế trụ yết hầu của người khác.

Nhìn thấy Yết Kinh Hàn như thế, Lam Linh lại trở nên thất thần trong nháy mắt, trong đầu tựa hồ có hình ảnh nào đó hiện lên, nhưng với tốc độ cực nhanh, nàng còn chưa kịp bắt lấy đã biến mất vô hình.

"Xem như ngài lợi hại, ta nhận thua.", ánh mắt Lam Linh trở nên sáng hơn, trong suốt thấy đáy, nhìn không ra 1 tia giả dối, điều này làm trong lòng Yết Kinh Hàn xẹt qua 1 tia nghi hoặc.

"Ta đáp ứng ngài, từ hôm nay trở đi, không trùng mắt với ngài, đối với ngài cũng sẽ mang theo vẻ mặt tươi cười chào đón, vậy được rồi chưa?" Lam Linh biết rằng căn nguyên chuyện này ở chỗ nàng không nhìn Yết Kinh Hàn, bị hấn mượng đề tài để nói chuyện, nếu nàng nhượng bộ, hẳn chắc hẳn sẽ thả nàng.

Quả nhiên Yết Kinh Hàn nghe Lam Linh nói như vậy liền nhanh chóng ngồi dậy, đồng thời đem nàng kéo đứng lên, nhìn Lam Linh nhưng không lên tiếng, tựa hồ đang chờ đợi nàng như thế nào có thể biến lời hứa thành hành động đây.

Lam Linh vĩnh môi, hướng tới Yết Kinh Hàn lộ ra nụ cười thần nhiên, bộ dáng xinh đẹp quyền rũ khiến trăm hoa thất sắc, nhưng trong lòng Lam Linh lại dẫn vật không nguôi, cừu này không báo phi quân tử ! Một ngày nào đó nàng sẽ làm cho hắn cất đất đền tiền.

Nụ cười Khuynh thành a! Yết Kinh Hàn thấy Lam Linh đẹp, đẹp tới mức đến lúm đồng tiền cũng xinh đẹp vô cùng, đột nhiên lại cảm thấy trong tim chấn động, lập tức rất nhanh ngồi lại vị trí cũ, cầm lấy quyền kinh thư trên bàn trà, lại như không hề nhìn nàng nữa.

Lam Linh đương nhiên sẽ không khờ dại mà nghĩ rằng Yết Kinh Hàn bị nàng mê hoặc đến đầu óc choáng váng, quên đi chuyện nộ hôn, bắt quả hắn không đề cập tới, nàng cũng sẽ không tự nạp mạng.

"Hôm nay ngươi thiếu nợ, ngày khác phải trả", ánh mắt Yết Kinh Hàn dừng lại trên cuốn kinh thư, đột nhiên nói 1 câu.

"Được" Lam Linh cười cười đáp ứng, tuy rằng đây là lần đầu nàng nghe nói hôn còn có thể thiếu nợ được, bắt quả thiếu nợ cũng tốt, tốt nhất thiếu đến thời điểm nàng rời khỏi đi nha.

Triều Dương theo Yết Kinh Hàn đã 6 năm, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện được mặc này của Gia, trong lòng đột nhiên có 1 tia vụn trộm, nghĩ đến bí mật nhỏ này mà vui lên 1 chút.

Nhưng Triều Dương còn chưa vui được bao lâu, chỉ thấy có 1 người đang giục ngựa chạy ở trước mặt, nhìn thấy bọn họ cũng không né tránh, mà trực tiếp xông vào.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Tẩu Tử

Lam Linh ở trong xe ngựa tự nhiên cũng nghe được tiếng vó ngựa đang lao nhanh đến, một lát sau liền nghe Triều Dương 'Giá' 1 tiếng kèm theo đó là tiếng ngựa hí cao vút, xe ngựa cũng lập tức ngừng lại.

'Giá, là Nhạc tiểu thư cười ngựa chặn đường' thanh âm bên ngoài của Triều Dương vang lên.

'Không cần can thiệp, để nàng đến đi', Yết Kinh Hàn hơi nhíu mày, phân phó Triều Dương 1 câu.

'Vâng'

Nghe Yết Kinh Hàn cùng Triều Dương đối thoại, Lam Linh mở trừng mắt với Yết Kinh Hàn, nhíu mày, "Vương gia, Nhạc tiểu thư kia chắc là đào hoa của ngài nhỉ?" Trong giọng nói không hề che dấu hương vị trêu tức.

Triều Dương lập tức đầu đầy hắc tuyến, Yết Kinh Hàn không khỏi nhíu mày một tí, 'Không phải', giọng nói mang theo ba phần không vui.

'Phải không, nếu không phải người ái mộ ngài, làm sao lại đi can thiệp xe ngựa của ngài đây? Chẳng lẽ là hướng ngài kêu oan?' Giờ phút này trong mắt của Lam Linh sáng ngời như sao, hiển nhiên đối với việc Nhạc tiểu thư kia không phải là người ái mộ Yết Kinh Hàn cảm thấy rất hứng thú.

Yết Kinh Hàn thấy thần sắc của Lam Linh, biết rõ nàng cố ý, nàng muốn mượn cơ hội để tìm lại tiếng nói của mình, lập tức đem quyền sách trong tay

quảng ra một bên, lại ngồi xuống bên cạnh Lam Linh, sâu kín mở miệng: ‘Vương phi có nhớ mình vừa rồi mới thiếu một khoản nợ không’

Uy hiếp, đích thị là uy hiếp trắng trợn ! Lam Linh nghiêng rặng, hướng tới Yết Kinh Hàn cười nịnh nọt một tiếng, ‘Đương nhiên không nhớ, ngài cũng coi như là ta chưa hỏi gì cả nha.’

Lam Linh vừa nói xong, lập tức bên ngoài vang lên một thanh âm của nữ tử, ‘Kinh Hàn, nghe ca ca nói người cưới được một phu nhân như hoa như ngọc, ta còn chưa gặp qua, hôm nay thật tốt lại gặp phải rồi, Kinh Hàn huynh có thể để phu nhân của huynh lộ mặt ra cho ta xem một chút được không?’

Lam Linh nghe thanh âm đoán nghĩ người nói chuyện ắt hẳn phải là Nhạc tiểu thư, nhưng vị Nhạc tiểu thư này giọng nói cũng không giống như một tiểu thư khuê các lắm nha, mà lại nói 1 tiếng ‘phu nhân’ làm cho nàng nghe được rất không thoải mái nữa.

‘Tur Ngừ, chúng ta muốn đến Hoàng cung thỉnh an Thái Hậu, muốn gặp tẩu tử của người, ngày khác đến phủ gặp đi.’

Tẩu tử? Lam Linh không khỏi rung mình một cái, bất quá nghe được trong lời nói Yết Kinh Hàn, Lam Linh cũng cảm giác được quan hệ của Yết Kinh Hàn cùng Nhạc Tur Ngừ kia quả thật không tầm thường, lập tức xem xét hai mắt của Yết Kinh Hàn.

‘Liếc mắt nhìn thôi, có thể làm trễ nãi thời gian bao lâu chứ? Kinh Hàn huynh yên tâm, ta là nữ nhân, phu nhân huynh có xinh đẹp như hoa ta cũng không cướp chạy đâu’

Trong đầu Triều Dương lại đầy hắc tuyến, Nhạc tiểu thư tuyệt đối không phải là danh môn khuê tú gì cả, không biết có công tử nào dám cưới nàng hay không?

‘Phu quân, nếu Nhạc tiểu thư đã đến gặp thần thiếp, vậy hãy mời Nhạc tiểu thư vào đi’ Lam Linh đột nhiên đối Yến Kinh Hàn ôn nhu nói một câu, nếu Yến Kinh Hàn đã không muốn gặp Nhạc Tur Ngừ, nàng lại càng muốn gặp.

Một câu ‘phu quân’ trong miệng Lam Linh lập tức làm cho nội tâm Yết Kinh Hàn chấn động, lập tức nhìn nàng một cái, bèn ra lệnh cho Triều Dương: ‘Mời Tur Ngừ vào đi’

‘Vâng’ Triều Dương đáp, ngay sau đó nói: "Nhạc tiểu thư, thỉnh."

‘Vẫn là tẩu tử dễ nói chuyện’ Nhạc Tur Ngừ cười nói 1 câu, liền phi thân 1 cái, người đã ở bên trong xe ngựa, ngồi đối diện với Lam Linh.

Lam Linh thấy Nhạc Tur Ngừ một thân hắc y, đầu tóc đen dùng một cây trâm ngọc đen buộc cao lên, lộ ra khuôn mặt tươi tắn rung động lòng người, lại mang theo mơ hồ đã tính, nội tâm không hiểu rõ, có thể đem một thân y phục nam nhân mặc thành như vậy, tính cách Nhạc Tur Ngừ nhất định rất đặc biệt nha

Nhạc Tur Ngừ mắt không e dè đem Lam Linh từ trên xuống dưới đánh giá một phen, lúc này mới cười nói: "Tẩu tử, ta nghe ca ca nói, người làm chó yêu của Kinh Hàn đem Thụy Thái Tử đuổi ra khỏi hi đường, người là như thế nào làm được vậy?"

Cuối tuần vui về nha các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Yết Kinh Hàn, Người Có Ý Gì?

"Tur Ngừ, chuyện này người đi quý phủ hỏi tường tận tẩu tử người sau đi, hôm nay không kịp rồi." Yết Kinh Hàn không đợi Lam Linh mở miệng liền thay nàng đuổi người về.

"Được", Nhạc Tur Ngừ không dây dưa mà một hơi đáp ứng ngay, nhảy xuống dưới, "Trưa mai chắc ta phải đến Vương phủ dùng cơm, quyết định như vậy đi nha."

Không đợi Yết Kinh Hàn gật đầu, Nhạc Tur Ngừ như một con gió bay ra khỏi xe ngựa, nhảy lên ngựa của chính mình lập tức giong roi giục, nghênh ngang mà đi.

Vén màn lên liền nhìn thấy khí thế oai hùng hiên ngang của Nhạc Tur Ngừ, Lam Linh đột nhiên có một tia hâm mộ, nàng cũng muốn giục ngựa đi kết bạn với Trường Giang, giục ngựa lên tận đỉnh Tuyết Sơn, xem mặt trời mọc, mặt trời lặn, xem Vân Nam, xem cảnh xuân tươi đẹp, không bị bất kỳ thứ gì trói buộc, đem tầm lòng rộng lớn của mình đi ngao du thiên hạ.

Xe ngựa tiếp tục chạy về phía trước, Yết Kinh Hàn lẳng lặng nhìn sườn mặt của Lam Linh, thấy gió xuyên qua cửa sổ thổi vào làm mái tóc của nàng tung bay nhảy múa, đánh vào mặt, làm cho khuôn mặt trong treo lạnh lùng của nàng tăng thêm khí chất, linh động làm say đắm lòng người.

Yết Kinh Hàn biết đó mới chính là Lam Linh chân thật nhất, cái gì mà khuôn mặt tươi cười đón chào, cái gì cười lấy lòng, chính là nàng làm cho hắn xem

khi bị hấn uy hiếp thôi, không phải phát ra từ chính nội tâm nàng. Dù đẹp nhưng phủ lên một lớp áo giả dối, làm mất đi bộ mặt vốn có, nàng không mừng, hấn cũng không vui.

"Nhạc Tư Ngự là nữ nhi của Nhạc quốc công, từ nhỏ liền bị nuôi thành một nam hài, ta lúc bé ở chỗ Nhạc quốc công học nghệ ba năm, Nhạc Tư Ngự liền đem ta như huynh trưởng mà đối đãi" Yết Kinh Hàn nhìn Lam Linh, nhẹ nhàng mở miệng, lần đầu tiên không dùng "Bổn vương" mà đổi thành "ta".

Lam Linh từ trước đến nay vô cùng miễn tuệ, tự nhiên nghe ra giọng nói của Yết Kinh Hàn có chút bất đồng, nhìn về phía Yết Kinh Hàn, trong mắt mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, " Vì cái gì mà nói với ta chuyện này?"

" Nhạc Tư Ngự là hướng tới nàng, nàng ta đối với nàng là toàn diện hiểu biết, còn nàng đối với nàng ta hoàn toàn không biết gì cả."

"Hướng tới ta?" Lam Linh có chút thắc mắc, " Ngài nói nàng ta không phải là đào hoa của ngài, vậy tại sao nàng ta lại hướng tới ta?"

Yết Kinh Hàn nhìn Lam Linh liếc mắt một cái, cũng không trả lời vấn đề của nàng, lại ngồi về vị trí cũ, nhặt sách lên, hiển nhiên là không muốn cùng Lam Linh thảo luận vấn đề này.

"Yết Kinh Hàn, ngươi có ý gì? Đừng có nói chỉ một nửa." Lam Linh cảm thấy Yết Kinh Hàn cố ý khơi dậy hứng thú của nàng, đôi mi thanh tú không khỏi tức giận.

Lam Linh rất nghi hoặc, thân thể của nàng là một thiên kim tiểu thư chưa bao giờ bước ra khỏi cửa một bước, khi nào lại trêu chọc phải vị Nhạc tiểu thư kia rồi.

Nghe Lam Linh gọi thẳng tọc danh của chủ tử nhà mình, Triệu Dương không thể không thừa nhận rằng hấn vẫn là rất bội phục sự can đảm của Lam Linh nha, kỳ thật, Triệu Dương cảm thấy nếu Lam Linh không phải là nữ nhi của Lam Trí Thân, nàng làm vương phi của gia, hấn sẽ rất vui a.

"Sớm hay muộn cũng sẽ có người nói cho ngươi, Bản Vương không muốn nói." Yết Kinh Hàn thay đổi lại xưng hô, trong giọng nói mang theo hương vị lạnh băng.

Âm tình bất định ! Lam Linh trừng mắt liếc Yết Kinh Hàn một cái, cũng không hỏi nữa, nàng từ trước đến nay Bình lai tương đáng (cái này là cả một cụm mà ta không hiểu gì cả), Nhạc Tư Ngự rốt cuộc hướng tới nàng vì cái gì, chỉ trưa mai thôi là sẽ thấy được, nàng không cần nóng lòng.

Hai người cũng không nói tiếp, mãi mới đến cổng hoàng cung, xe ngựa dừng lại, Yết Kinh Hàn dẫn đầu xuống xe ngựa, Lam Linh đi theo sau hấn, đang chuẩn bị bước xuống ghế con, không nghĩ lại vấp phải váy của chính mình, Lam Linh nhất thời mất trọng tâm, trực tiếp ngã xuống xe ngựa.....

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Lưỡi Dao Sắc Bén

Lấy thân thủ kiếp trước của Lam Linh, dù bây giờ thân thể nàng có như thế nào, nàng có thể tránh cho mình ngã quỵ rạp trên mặt đất, nhưng lúc này là ở trước cửa hoàng cung, dưới mí mắt của Yến Kinh Hàn, Lam Linh tình nguyện người ngã đầy bụi đất mất hết mặt mũi, nàng cũng không muốn để dơ bẩn bại lộ võ nghệ của mình.

Lam Linh biết rõ, hiện giờ không biết có bao nhiêu ánh mắt đang âm thầm ngó chừng nàng, chỉ cần nàng vừa lộ ra thân thủ này, chưa đầy một lát, chắc chắn sẽ truyền tới trong tai Lam Xảo Phụng, đến lúc đó chỉ sợ không phải là một câu nói mất trí nhớ là có thể che giấu được, vì thế, trong nháy mắt, Lam Linh đã phân tích rõ những lợi hại liên quan, mặc kệ người mình ngã về phía xe ngựa.

Nhưng mà, cảm giác đau đớn như dự tính cũng không xuất hiện, trong mũi lại quanh quẩn mùi Tùng Trúc thơm ngát quen thuộc kia, cảm nhận được người ôm ấp ấm áp ở trong lòng, Lam Linh đương nhiên biết rõ là ai đã đỡ lấy nàng, giương mắt không ngoài ý muốn một chút nào đã đối mặt với cặp mắt phượng thâm thúy làm cho nàng không cảm thấy được một tia ấm áp kia, lập tức khẽ mỉm cười, "Đa tạ."

Nụ cười của Lam Linh lại như hồ hững nhạt nhẽo, lại như gió xuân thổi vào trong lòng Yến Kinh Hàn, trong khoảnh khắc kia Yến Kinh Hàn đột nhiên thất thần.

Yến Kinh Hàn biết rõ nụ cười lúc này mà Lam Linh cười với hấn được xuất phát từ nội tâm, mang theo sự điếm đạm mà chỉ nàng có, thanh nhã của chi riêng nàng, như mưa phùn bay xuống trong lòng hấn, làm dịu đi sự giá lạnh và hiu quạnh trong lòng hấn.

"Thả ta xuống." Trên mặt Lam Linh hơi hiện ra màu hồng phấn nhàn nhạt, ở trước mặt thị vệ hoàng cung với nhiều thị vệ vương phủ như vậy, lại bị hấn ôm vào trong ngực, Lam Linh không thể làm được mặt không đỏ, tim không đập nhanh.

Mỗi lúc này, Yến Kinh Hàn cuối cùng có thể tận mắt thấy được nét thẹn thùng của tiểu nữ gia ở trên mặt Lam Linh, cũng chỉ có vào lúc này, tất cả nét lạnh nhạt tất cả sự thông dong dường như đều cách xa Lam Linh, còn dư lại duy nhất nét bối rối, một tia bất an.

Nhìn thấy dáng vẻ non mềm xinh đẹp yêu kiều như hoa đào của người trong ngực, Yến Kinh Hàn khẽ nháy mắt một cái, nén ép lại hy vọng xa vời kia dường như mãi mãi cũng khó có khả năng đạt được trong lòng, nhanh chóng để Lam Linh xuống.

Thị vệ hoàng cung với thị vệ của vương phủ đều là những người được huấn luyện rất nghiêm chỉnh, từng mắt của người người đều nhìn thẳng, dường như vốn không tận mắt thấy được một màn Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh, đương nhiên là ngoại trừ Triều Dương, người ta nhìn thấy ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái.

"Triều Dương, hôm nay sau khi hồi phủ, đi phòng tối trong vòng ba ngày!" Sau khi Yến Kinh Hàn lạnh lùng quét Triều Dương một cái, mới đi về phía cửa chính hoàng cung.

"A!" Triều Dương vội vàng bịt miệng, lúc này dường như mới phát hiện là hân thù thâm, thì ra trên đời này không có màn diễn nào được nhìn miễn phí.

Nhìn thấy dáng vẻ Triều Dương uỷ khuất ảo não, Lam Linh hé miệng khẽ cười, nhưng mới vừa quay đầu lại, thấy được Yến Kinh Hàn dừng bước, đưa tay phải về phía nàng.

Trong lòng Lam Linh khẽ đấu tranh một hồi, nhưng vẫn đưa tay trái tới, Lam Linh biết rõ nàng trước không có lực lượng bảo vệ mình tuyệt đối, nên chỉ có thể nhượng nhịn lui một bước mới tốt, Lam Xảo Phụng gả nàng cho Yến Kinh Hàn, khẳng định là sẽ không hy vọng nàng với Yến Kinh Hàn như nước với lửa, bị hân nắm đi, có thể dừng cho Lam Xảo Phụng tìm phiền toái cho nàng, thì nắm cứ nắm đi, cứ xem như diễn trò là được rồi.

Yến Kinh Hàn nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, hân không phủ nhận là hân thích sự ấm áp từ tay nàng, thích xúc cảm mềm mại không xương ở tay nàng, nhưng hân biết rõ thân phận nàng vĩnh viễn cũng không thay đổi được sự thật, nếu như hân trầm mê trong loại ấm áp này, vậy thì nàng sẽ biến thành Lam Xảo Phụng cầm con dao sắc đâm về phía hân!

Nghĩ tới đây, trong nháy mắt mắt phượng Yến Kinh Hàn bị băng sương phủ đầy, bàn tay nắm tay Lam Linh lại không có một tia ấm áp!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Làm Khó Dễ

Đối với sự thay đổi không ngừng của Yến Kinh Hàn, Lam Linh dường như đã sớm thành thói quen, giờ phút này khi cảm nhận được từng hồi từng hồi khí lạnh phát ra từ trên người Yến Kinh Hàn, Lam Linh cũng chỉ bĩu môi, không muốn để ý tới, để mặc Yến Kinh Hàn dắt từ từ đi về phía trước.

Dọc theo đường đi là cây xanh hoa hồng, đình đài lầu các, trên lan can cũng được điêu khắc, từng bậc thềm làm bằng ngọc, trên vách tường còn được vẽ nhiều hình tròn, tạo nên sự xa hoa và uy nghiêm mười phần!

Lúc này đây bước chân Yến Kinh Hàn không giống thường ngày, dắt Lam Linh đi như đang nhàn nhã tản bộ, rất thân nhiên thích ý, nhưng lại gây đối lập rõ ràng với khí lạnh trên người hân!

Lam Linh xem xét Yến Kinh Hàn, trong nội tâm đột nhiên sinh ra một tia đồng tình, hân có thể nói là người có quyền có thế ngấp trời có thể khuynh đảo được triều đình tôn quý vô cùng, nhưng hân có vui vẻ không? Một người ngay cả cười cũng không, một ngoại ngoại trừ lạnh lùng cũng chỉ lạnh lùng, hân có thể vui vẻ sao?

Nhìn bề ngoài nghiêm nghị, thân phận tôn quý, không biết đã lặng lẽ giẫm lên biết bao nhiêu máu tanh, biết bao dơ bẩn, chỉ chuyện Lam Xảo Phụng hao tổn hết tâm tư gả nàng cho hân mà nói, trong chuyện này ẩn giấu biết bao nhiêu ánh đao bóng kiếm máu chảy thành sông không muốn ai biết?

Quyền lợi vinh hoa tiền tài phú quý đó có chỗ nào mà không dùng máu để rửa, có bên nào không phải chồng chất lên từng đống xương trắng?

Chỉ sợ Quỳnh lâu Ngọc vũ, cao xứ bất hàn*, Lam Linh không biết trong lòng Yến Kinh Hàn có hiểu được như vậy hay không, nhưng nàng biết rõ, nhà đế vương, nếu không muốn trở thành thịt cá cho người khác, thì cũng chỉ có thể trở thành dao thót!

(*Quỳnh lâu ngọc vũ, cao xứ bất hàn: Lại sợ lâu quỳnh, gác ngọc)

Chôn cao thăm thẳm lạnh buốt hồn – trích trong thơ Thuý diệu ca đầu bản dịch Vương Thanh).

Dọc theo đường đi, hai người đều không nói gì, cung nữ thái giám trong nội cung sau khi chứng kiến Yến Kinh Hàn nắm tay Lam Linh, trên mặt cũng không lộ ra thần sắc kinh ngạc, nhưng trong nội tâm lại nghĩ rằng Hàn vương gia dường như không giống với lúc trước.

Sau thời gian hai nén hương, Yến Kinh Hàn đã dắt Lam Linh đi tới phía trước Phụng tường cung, Lam Linh ngược mắt nhìn cung điện hoa mỹ lại không mất uy nghiêm ở trước mắt này, nàng đoán đây chính là chỗ ở của Lam Xảo Phụng.

"Vương gia, vương phi, thái hậu vừa mới đây còn nhắc tới hai người, còn cho nô tỳ ra nhìn một chút, đúng lúc vừa ra tới đây thì đã nhìn thấy vương gia với vương phi đến đây." Kiều Sở Tâm cười đi lên đón chào, thì lễ với Yến Kinh Hàn và Lam Linh một cái.

"Làm phiền cô cô rồi." Lam Linh khẽ mỉm cười, còn Yến Kinh Hàn thì không lên tiếng chỉ khẽ gật đầu một cái.

"Vương phi khách khí rồi, vương gia vương phi mau đi theo nô tỳ vào thôi." Kiều Sở Tâm cười nghiêng người đi phía trước dẫn đường.

"Tốt." Lam Linh cười để mặc Yến Kinh Hàn dắt vào Phụng tường cung, thấy Yến Kinh Hàn không có ý tứ buông tay nàng, nàng cũng chỉ có thể mặc kệ hân.

Rất nhanh, Yến Kinh Hàn và Lam Linh đi theo Kiều Sở Tâm vào chính điện, mới vừa vào cửa, Lam Linh đã cảm nhận được một ánh mắt mang theo khí lạnh, nàng lập tức giương mắt lên nhìn, chỉ thấy có một nữ tử trẻ tuổi mặc phụng bào đỏ thắm đang ngồi ở bên cạnh Lam Xảo Phụng, đầu đội mũ phụng, dung mạo diễm lệ, Lam Linh biết rõ nàng tất nhiên chính là hoàng hậu của Yến Minh Hiến cũng như là muội muội của nàng Lam Hân Nhi.

"Thái hậu, vương gia cùng vương phi đã đến đây." Kiều Sở Tâm nói xong đứng ở bên cạnh Lam Xảo Phụng.

Lam Xảo Phụng ngồi ở trên giường êm được lót lông hoả chồn, thấy Yến Kinh Hàn với Lam Linh đi vào, nàng bỏ ly trà trong tay vào một bên.

"Thần thỉnh an thái hậu!"

"Nô tì thỉnh an thái hậu!"

Yến Kinh Hàn cùng Lam Linh thi lễ với Lam Xảo Phụng một cái.

"Miễn lễ." Lam Xảo Phụng gật đầu cười, nàng đương nhiên là thấy được mới vừa rồi Yến Kinh Hàn dắt tay Lam Linh đi vào, thấy Yến Kinh Hàn có thể có biểu hiện như thế, trong lòng Lam Xảo Phụng có chút vui mừng.

"Hân vương phi có phải quên quy củ gì hay không?" Lam Hân Nhi bung ly trà, tay lấy nắp chén nhẹ nhàng lướt nhẹ qua nước trà trong chén, động tác ưu nhã, dường như chỉ là lời hỏi tùy ý, nhưng trong nháy mắt lời nói ấy lại xoay chuyển, "Hay là Hân vương phi vốn không để Bản cung vào mắt?"

Lam Xảo Phụng không nghĩ tới Lam Hân Nhi đột nhiên sẽ gây khó dễ với Lam Linh, mảy khẽ nhíu lại một chút, nhưng cũng không lập tức lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Có Động Phòng Không?

Trong lòng Lam Linh cười lạnh một tiếng, Lam Hân Nhi này là nhìn nàng không vừa mắt, muốn lập uy với nàng? Chỉ nàng ta sao? Nàng muốn nhìn một chút nàng ta có bản lĩnh này hay không!

"Nô tì không hiểu ý tứ của Hoàng hậu nương nương." Lam Linh khẽ mỉm cười, "Hoàng hậu nương nương là nhất quốc chi hậu*, mẫu nghi thiên hạ, ta là thân dân tự nhiên là cực kỳ ngưỡng mộ rồi, luôn luôn đặt Hoàng hậu nương nương ở trong lòng, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương không muốn dân chúng đề ngai ở trong lòng, mà chỉ mong bọn họ đặt ngai vào mắt sao?"

Thấy Lam Linh có thể nói ra một hồi như vậy, Yến Kinh Hàn và Lam Xảo Phụng đã thấy từ trước nhưng cũng không thể trách, còn Lam Hân Nhi thì chưa từng thấy tận mắt, động tác trên tay lập tức ngưng lại, giương mắt nhìn về phía Lam Linh, trong ánh mắt tìm tòi lại mang theo sự sắc bén, nha đầu kia quả nhiên là hoàn toàn khác biệt với trước kia, bị mất trí nhớ thật sự là có thể làm cho một người thay đổi lớn như vậy sao? Lam Hân Nhi tự nhiên là cũng biết được tin Lam Linh mất trí nhớ, nhưng nàng vẫn cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

"Tai nghe là giả, mắt thấy mới thật, Hân vương phi lớn lên cùng với nô tì, nhưng bây giờ lại thay đổi làm cho nô tì cũng không nhận ra được, mẫu hậu, ngài cảm thấy đây là chuyện tốt hay chuyện xấu?" Lam Hân Nhi đưa ly trà trong tay cho cung nữ ở một bên sau lưng, nhìn về phía Lam Xảo Phụng cười hỏi.

Lam Xảo Phụng cũng không để ý tới Lam Hân Nhi, chỉ nói với Yến Kinh Hàn với Lam Linh: "Như thế nào còn đứng ngây ngốc ở đó? Ngồi xuống đi."

"Tạ ơn thái hậu." Yến Kinh Hàn đánh vào vạt áo rồi ngồi xuống một bên mặt ghế với Lam Linh.

"Chuyện tốt hay là chuyện xấu đều không liên quan đến Cảnh Vân cung, Hân nhi, người không cần quan tâm đến chuyện này." Lam Xảo Phụng khẽ quét mắt sang Lam Hân Nhi một cái, bà sao lại không biết trong lòng nàng ta đang suy nghĩ cái gì? Nha đầu kia đến bây giờ vẫn còn chưa từ bỏ ý định kia!

"Mẫu hậu, mọi chuyện luôn có ngoại ý muốn, lời này có thể nói không được chính xác." Lam Hân Nhi nhìn Lam Linh ẩn ý một cái, dư quang ở khóe mắt nhân lúc đó cũng quét qua người Yến Kinh Hàn một cái, đứng lên, "Mẫu hậu, nô tì mệt mỏi, muốn cáo lui trước."

"Đi đi."

Lời Lam Hân Nhi nói tuy làm cho Lam Xảo Phụng có chút không vui, nhưng lúc này bà không có thời gian để quan tâm đến nàng ta, phải biết rõ ràng cuối cùng chuyện Lam Linh thật sự bị mất trí nhớ hay không mới là việc cấp bách!

Lam Hân Nhi được cung nữ đỡ đi nên rất nhanh đã đi ra chính điện, Kiều Sở Tâm tự mình rót nước trà dâng lên cho Yến Kinh Hân cùng Lam Linh.

Yến Kinh Hân nhìn nước trà đang bốc hơi ở trong tay bốc, nhẹ dùng nắp chén gạt lá trà đang nổi lơ lửng trên mặt nước, lúc này thấy Tô Toàn đi vào trong điện, thông báo: "Bẩm thái hậu, vương gia, công công Thanh Tuyền ở bên ngoài hoàng thượng đến đây, Hoàng thượng nghe nói vương gia tiến cung, phân phó nói nếu như giải quyết xong chuyện ở bên thái hậu, mời vương gia đi đến ngự thư phòng bàn chuyện một chuyện."

"Chỉ có chuyện quan trọng trong nhà cũng không có chuyện quan trọng gì về quốc, Hân Vương ngoài cứ đi đi."

Nghe Lam Xảo Phụng nói thế, trong lòng Lam Linh hơi buồn cười, nếu Lam Xảo Phụng thật sự biết nhiều chuyện quan trọng như vậy thì ở đâu ra mà làm nhiều chuyện lộn tung phèo như vậy? Người dẫn đầu lại bày ra tư thái thánh mẫu, không nói nàng có tâm kế cao, chỉ có thể nói nàng không biết xấu hổ!

"Được!" Yến Kinh Hân đặt ly trà xuống một bên rồi đứng lên, quay đầu nói với Lam Linh: "Nếu ngoài xuất cung trước thì cứ ngồi trên xe ngựa chờ ta."

"Được." Lam Linh cũng lập tức đứng lên, cười lại một tiếng, nàng tự nhiên là phát hiện ra Yến Kinh Hân đổi xưng hô từ "Bản vương" thành "Ta", với sự thay đổi lần này, Lam Linh có thể khẳng định Yến Kinh Hân cố ý muốn nói cho Lam Xảo Phụng nghe, cũng không mang theo bất cứ ý tứ gì khác, Lam Linh không thể không cảm thán, người này trời sinh là diễn viên.

Đưa mắt nhìn Yến Kinh Hân đi ra chính điện, lúc này Lam Linh mới ngồi xuống, nếu tất cả mọi người đều diễn trò, tự nhiên là nàng cũng muốn phối hợp với bọn họ, cũng coi như là hứng thú chơi đùa với bọn họ.

Thấy Yến Kinh Hân đi rồi, Kiều Sở Tâm đang đứng hầu ở một bên đi thông báo cho bọn cung nữ, bọn cung nữ lập tức nhanh chóng đi ra chính điện, sau khi đi ra cũng không quên đóng lại cửa điện.

"Linh nhi, tối hôm qua Yến Kinh Hân có động phòng với ngoài không?" Lam Xảo Phụng nhìn Lam Linh rồi đột nhiên hỏi ra.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Đồ Vô Dụng

Lời nói của Lam Xảo Phụng đã nằm trong tiên đoán của Lam Linh từ lúc ở bên ngoài, Lam Linh biết một khi Lam Xảo Phụng nhìn thấy nàng, khẳng định sẽ hỏi vấn đề này, nhưng nàng thật không ngờ Lam Xảo Phụng lại có thể hỏi một cách thẳng thắn như thế, điều này làm cho Lam Linh không khỏi run sợ một chút, cũng không lập tức lên tiếng.

"Như thế nào? Hân chưa cùng ngoài viên phòng à?" ánh mắt Lam Xảo Phụng nhìn về phía Lam Linh rõ ràng là không hờn giận, thanh âm lại mang theo hương vị trách cứ.

"Vâng, Vương gia vẫn chưa cùng nô tì viên phòng." Lam Linh nhìn thẳng vào ánh mắt của Lam Xảo Phụng, khuôn mặt nhỏ nhắn bình thản vô ba, vẫn đạm phong kinh.

Nhưng phản ứng như thế của Lam Linh lại làm cho Lam Xảo Phụng nổi giận đứng lên, tay cầm ly trà ném vào chân Lam Linh, ly trà "Ba" một tiếng rồi vỡ nát, nước trà đổ trên giày thêu của nàng.

"Đồ vô dụng! Ai gia trước kia dạy ngoài thế nào?" Trên mặt Lam Xảo Phụng rõ ràng mang theo tức giận, tựa hồ bị Lam Linh làm cho tức đến không nhẹ.

Vô dụng? Lam Linh cúi đầu, coi ngoài hể nhìn phía trước, "Vô dụng" từ này chưa từng xuất hiện trên người nàng, nhưng Lam Linh cũng không lập tức lên tiếng.

"Thái hậu bớt giận, phượng thể của ngài quan trọng hơn." Kiều Sở Tâm vội vàng giúp Lam Xảo Phụng vuốt lưng, khuyên nhủ: "Thái Hậu, Vương phi tất nhiên cũng không muốn loại chuyện này phát sinh, chuyện này rốt cuộc có thể thành hay không, còn phải tùy vào quyết định của vương gia có nguyện ý hay không nữa mà."

"Hân không muốn?" Lam Xảo Phụng vẫn như cũ, tức giận không thôi, "Có bao nhiêu nam nhân không thích làm loại chuyện này? Nam nữ hoan ái chính là bản tính của con người, Yến Kinh Hân chỉ cần không phải là thái giám, hân cũng sẽ không có ngoại lệ! Hân sở dĩ không cùng ngoài viên phòng, ai gia xem ra, là ngoài cần bản không đem những thứ trước kia ai gia dạy áp dụng lên người hân, ngoài nói xem ai gia nói có đúng hay không?"

Nghe thế, Lam Linh nhất thời sáng tỏ, Lam Xảo Phụng này ngoài mặt chính là tức giận với mình. Thực tế lại thử xem mình có thật sự mất trí nhớ hay

không, nếu thật là mất trí nhớ, bản thân có thể chủ động nói với bà ta, vì thế, bà ta có thể thử xem bản thân mình rốt cuộc có trung thành hay không đây mà.

Một mũi tên bất ba con nhận ! Lam Xảo Phụng này thật không đơn giản nha, Lam Linh nhất thời xốc lại tinh thần, từ trước đến nay nàng luôn thích những đối thủ mạnh mẽ, nàng thật muốn nhìn xem Lam Xảo Phụng rốt cuộc muốn dùng quân cờ này làm cái gì !

"Thái hậu, nô tì mất trí nhớ." Lam Linh đoán rằng Lam Xảo Phụng từ phía Lam Trí Thân đã biết được tin này, nếu bà ta muốn thử trình độ trung thành của nàng, nàng liền phải biểu hiện nha.

"Mất trí nhớ?" Lam Xảo Phụng có chút giật mình, tức giận trong nháy mắt tiêu tan đi một chút, " Chuyện xảy ra khi nào?"

"Sáng sớm ngày hôm qua nô tì bị ngã trong viện của mình, đập đầu, sau đó cái gì cũng không nhớ được, ngay cả người trong phủ cũng không nhớ ra ai."

"Vì sao không nói sớm?" Lam Xảo Phụng trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, "Phụ thân người biết không? Hẳn có thái y xem cho người chưa?"

"Không có." Trên mặt Lam Linh rất nhanh hiện lên một tia ủy khuất, "Phụ thân lúc ấy vội vã bảo nô tì lên kiệu hoa, chỉ sợ đã quên mất chuyện này."

"Phụ thân người thật sự hồ đồ rồi!" Lam Xảo Phụng trách cứ Lam Trí Thân 1 câu, liền nói với Kiều Sở Tâm: " Sở Tâm, người đi thỉnh Hứa thái y lại đây, nhìn xem trên người nàng trừ bỏ mất trí nhớ còn có thương tổn đến chỗ nào không?"

"Vâng." Kiều Sở Tâm rất nhanh đi ra chính điện.

"Bảo bối a, vừa rồi ai gia không biết người bị mất trí nhớ, trọng điểm của lời nói, người cũng không nên để trong lòng a." Tức giận trên mặt Lam Xảo Phụng đã gần như hoàn toàn biến mất, lộ ra bộ dáng của từ mẫu.

"Thái hậu, người là trưởng bối của nô tì, giáo huấn nô tì vài câu, vốn đều là đúng, nô tì tự nhiên sẽ không để trong lòng." Lam Linh cười yếu ớt nói, trong lòng nghĩ, người nói cái gì ta sẽ không ghi tạc trong lòng, nhưng người là dạng người gì thì ta muốn ghi tạc trong lòng đó.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Sinh Nghi

Rất nhanh, Kiều Sở Tâm dẫn Hứa thái y vào chính điện, Lam Linh giương mắt nhìn, chỉ thấy thái y này tuổi đã không khác biệt gần sáu mươi cho lắm, khuôn mặt gầy, tóc hoa râm, nhưng ánh mắt lại sáng ngời như thần, từng bước chân đi cũng có lực gió!

"Vi thần bái kiến thái hậu, vương phi." Hứa thái y đi vào Lam Xảo Phụng cùng Lam Linh cùng trước, cấp hai người thi lễ một cái.

"Miễn lễ, Hứa thái y, thân thể của Linh nhi hơi khó chịu, ai gia không yên tâm, hôm nay gọi người tới đây là muốn người giúp nàng xem một chút." Lam Xảo Phụng cũng không nói ra chuyện Lam Linh bị mất trí nhớ, chỉ nói qua loa là thân thể của Lam Linh khó chịu, điều này làm cho Lam Linh không thể không thừa nhận tâm cơ của Lam Xảo Phụng không phải sâu bình thường.

"Vâng!" Hứa thái y vội vàng lên tiếng, sau đó lại khom lưng về phía Lam Linh nói: "Vương phi, xin ngài để tay phải trên bàn trà, vi thần sẽ giúp ngài bắt mạch."

"Tốt."

Lam Linh đưa tay phải ra, cùng lúc đó Hứa thái y từ trong hòm thuốc lấy ra một cái khăn lụa màu trắng đắp lên cổ tay Lam Linh, lúc này mới đưa tay để lên mạch đập của Lam Linh.

Một lát sau, Hứa thái y mới thu tay lại, lấy khăn lụa xuống, rồi mới nói với Lam Xảo Phụng: "Khởi bẩm thái hậu, đầu của vương phi có một chỗ kinh mạch không được thông, vi thần có thể kết luận là, chỗ này có máu bầm, vi thần cũng敢 gan suy đoán, vương phi có khả năng bị thương rất nặng ở đầu."

"Hứa thái y quả nhiên không hồ là viện trưởng của thái y viện, ai gia sẽ nói thật với người, chính xác là Linh nhi bị thương ở đầu, hơn nữa còn bị mất trí nhớ, người xem có biện pháp nào có thể chữa trị được không?"

"Hồi thái hậu, chỗ đầu của vương phi chính xác là có liên quan đến trí nhớ, theo lý thuyết nếu loại bỏ được máu bầm thì có thể sẽ giúp vương phi khôi phục lại trí nhớ, nhưng vi thần không dám nắm chắc mười phần, cũng không thể khẳng định vương phi nhất định sẽ khôi phục trí nhớ, thỉnh thái hậu thứ tội!" Hứa thái y quỳ trên mặt đất nói sự thật, mặc dù là trưởng lão của thái y viện, hành nghề y đã được vài chục năm, nhưng bệnh này là lần đầu tiên, hẳn không dám bảo đảm, huống chi Hàn vương phi còn là người của thái hậu, nếu làm không tốt sẽ phải roi đòn.

Nghe Hứa thái y nói như vậy, trong đầu Lam Linh hiện lên thắc mắc liên hồi, thân thể của nàng hoàn toàn chỉ có chút bệnh tật này? Chút bệnh tật này không đến mức trí mạng mà? Mà chút bệnh tật này có liên quan gì đến chuyện phải ngấm mình trong Huyền Băng đàm?

Lam Linh mơ hồ cảm thấy thân thể của nàng khẳng định là không chỉ có máu bầm đơng giản trong đầu như vậy, mà Hứa thái y là người đứng đầu thái y viện, thế nhưng lại còn nhìn không ra, vậy hôm qua Yết Kinh Hàn bắt mạch cho nàng, hẳn có thể nhìn ra điều gì hay không?

Trực giác Lam Linh cho rằng thân thể này dường như có rất nhiều bí mật không muốn người biết.

"Đứng lên đi, từ trước đến nay ai gia một khi đã dùng người thì sẽ không nghi ngờ người, Hứa thái y, người chỉ cần cố gắng hết sức là được." Lam Xảo Phụng mặc dù rất muốn lập tức giúp Lam Linh khôi phục lại trí nhớ, nhưng nàng biết rõ dù cho muốn khôi phục lại trí nhớ cũng sợ là không phải chỉ là ngày một ngày hai, hơn nữa không nhất định là có thể thành công, nếu như vậy, nàng tình nguyện tổn nhiều chút miệng lưỡi.

"Tạ thái hậu!" Hứa thái y đứng lên.

"Sở Tâm, người dẫn Hứa thái y đi ra rồi lấy đơn thuốc về, thuận tiện lấy tẩu ngọc mà năm ngoái Nam Nhạc tiến cống ban thưởng cho Hứa thái y." Lam Xảo Phụng phân phó một câu.

"Đa tạ thái hậu, nhưng tẩu ngọc kia vô cùng quý báu, vi thần không dám nhận." Hứa thái y hơi kinh hoàng sợ hãi.

"Nhận lấy đi, vật kia mặc dù tốt, nhưng để ở chỗ ai gia cũng chỉ là vật chết, nên để nó đi theo Hứa thái y mới không bị mai một." Lam Xảo Phụng rõ ràng chuyện thoai lý hữu thoai*, trái lại còn nói: "Chuyện hôm nay, ai gia không hy vọng bên ngoài có nửa điểm phong thanh**."

(*Thoai lý hữu thoai: tương đương như thuận nước thành sông

**Nửa điểm phong thanh: gần nghĩa với bàn tán ra vào)

"Vi thần đã hiểu, vi thần cáo lui!" Hứa thái y nói xong rồi nhanh chóng đi theo Kiều Sở Tâm ra chính điện.

Lam Linh không biết vì sao Lam Xảo Phụng lại tin nhiệm Hứa thái y như vậy, nhưng nàng biết rõ từ nay về sau Hứa thái y tất nhiên sẽ vì Lam Xảo Phụng mà ra sức làm trâu làm ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Kỹ Xảo Chinh Phục Nam Nhân

Kiều Sở Tâm dẫn Hứa thái y ra chính điện, sau một lúc lâu, Lam Xảo Phụng nhìn Lam Linh, mở miệng nói: "Linh nhi, đêm qua Yết Kinh Hàn không đi vào tân phòng của các người sao?"

Nghe Lam Xảo Phụng hỏi vậy, Lam Linh không khỏi nghĩ tới tình hình phát sinh hôm qua cùng Yết Kinh Hàn, ánh mắt lần trốn một chút, lập tức nói: "Hồi Thái hậu, Vương gia vào tân phòng, nhưng một lúc sau liền rời đi, sau khi rời khỏi cũng không quay lại nữa."

Lam Xảo Phụng vừa nghe, trong mắt xẹt qua một tia đắc ý, nàng đã nói quả không sai, có mấy người nam nhân có thể qua được ái mỹ nhân? Yết Kinh Hàn trừ phi hẳn không phải là nam nhân! Chỉ cần Lam Linh dùng một ít kỹ xảo chinh phục nam nhân, Lam Xảo Phụng tin tưởng không bao lâu sau có thể bắt được Yết Kinh Hàn.

"Linh nhi, tuy rằng những thứ ai gia dạy người trước đây người đều đã quên, nhưng người chỉ cần nhớ kỹ một chút, người là đích nữ của Lam gia, người cùng Lam gia có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, vinh nhục của Lam gia đều phụ thuộc cả vào người, chỉ khi Lam gia vẫn còn đứng vững ở cái kinh thành phồn hoa bậc nhất này, người mới là thiên kim Lam gia người người hâm mộ, nếu như Lam gia không tồn tại, người có thể tưởng tượng, khi đó người sẽ như thế nào? Bị trúng tên, bị lăng nhục, thật là chiếu khóa thi, hài cốt không được đầy đủ."

Nghe lời nói của Lam Xảo Phụng Lam Linh cũng không có lên tiếng, nàng biết Lam Xảo Phụng đang tẩy não nàng, muốn cho nàng giúp bà ta đạt được mục đích nào đó, đối với nội dung tẩy não này, Lam Linh cười nhạt, nhưng quả thật nàng đối với mục đích cuối cùng của bà ta quả là nảy sinh hứng thú nha.

"Linh nhi, hôm qua ai gia vẫn chưa nhìn được người gả cho Yết Kinh Hàn, đối với điểm này, ai gia biết đã ủy khuất cho người, nhưng ta vẫn là câu nói kia, người là nữ nhi của Lam gia, điểm ủy khuất đó, vì Lam gia, vì chính người, người đều phải chấp nhận. Đương nhiên, ai gia cũng đáp ứng người, chờ sau khi mọi sự đã thành, người muốn gả cho ai, ai gia tuyệt sẽ không nói một chữ "không", mà còn sẽ giúp người dọn hết chướng ngại, ủy khuất nhất thời đổi lấy một đời an nhàn, Linh nhi, ai gia tin tưởng người sẽ không làm cho ai gia thất vọng."

Lam Xảo Phụng tạm dừng một chút, bụng lý trà lên nhấp một ngụm, tựa hồ như cho Lam Linh thời gian để chấp nhận chuyện này.

Lam Linh trong lòng cười lạnh một tiếng, Lam Xảo Phụng này thế nào lại xem nàng như một tiểu hài tử 3 tuổi nha, lừa gạt hay như vậy sao? Chờ sau khi mọi sự đã thành, Lam Linh hoàn toàn có thể khẳng định, Lam Xảo Phụng sẽ không do dự mà giết nàng! Đối với một quân cờ sau khi đã hoàn thành xong sứ mệnh, một quân cờ biết quá nhiều bí mật, bị hủy đi mới chính là cách thức an toàn nhất.

Lam Linh đương nhiên sẽ không làm quân cờ cho bất cứ kẻ nào, người nhà của cực phẩm Lam gia kia, vinh nhục cùng nàng không có nửa điểm quan hệ! Nếu không phải vì cái hồ huyền băng nào đó, nàng cũng sẽ không đi vào hang sói của bọn người này đâu, muốn lợi dụng nàng? Xem bà ta có bản lĩnh này hay không đã?

"Nô tì hiểu được ý của thái hậu, thái hậu muốn nô tì làm gì cứ việc phân phó"

Lam Xảo Phụng buông ly trà nhìn Lam Linh, nhìn thấy một đôi mắt sáng mang theo thông dong, mang theo trầm tĩnh, mang theo cơ trí, không một gợn sợ hãi, lại mang theo năng lực vô biên, Lam Xảo Phụng đột nhiên cảm thấy, Lam Linh mắt trí nhớ có lẽ chưa chắc không phải là một chuyện tốt, một Lam Linh như vật có thể càng dễ dàng thu phục Yết Kinh Hàn hơn, giúp nàng đạt được mục đích.

Lúc này, Kiều Sở Tâm đã đi vào chính điện, mang theo một hộp gỗ vuông nhỏ, sau khi đưa Lam Xảo Phụng xem qua, Lam Xảo Phụng liền bảo Kiều Sở Tâm đem hộp qua đưa cho Lam Linh.

"Chuyện người mất trí nhớ khẳng định sẽ không giấu được Yết Kinh Hàn, mà cũng không cần giấu hẩn đâu, sau khi người hồi phủ đem hộp này theo đúng hạn mà uống thuốc."

"Vâng" Lam Linh tiếp nhận hộp gỗ vuông nhìn thoáng qua, đứng lên đem bỏ vào tay áo.

"Sở Tâm, người giúp ta đem quyển sách kia giao cho Linh nhi." Lam Xảo Phụng hướng về Kiều Sở Tâm sai bảo.

"Dạ." Kiều Sở Tâm lập tức hiểu ý, rất nhanh đi tẩm điện mang đến một quyển sách có bìa màu đen, dùng hai tay đưa cho Lam Linh.

Lam Linh tiếp nhận, đang muốn mở ra xem, chỉ thấy Lam Xảo Phụng nói: "Trở về rồi hãy xem, người đầu tiên đem những gì có trên quyển sách này ghi tạc ở trong lòng, sau đó tìm cơ hội dùng ở trên người Yết Kinh Hàn, chờ hẩn cùng người viên phòng xong, ai gia sẽ nói cho người kế tiếp nên làm cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Dẫn Lửa Thiêu Thân

(*Dẫn lửa thiêu thân: tự chuốc lấy tai họa)

Vừa nghe Lam Xảo Phụng nói như vậy, Lam Linh lập tức đã đoán được quyển sách Lam Xảo Phụng cho nàng có nội dung ra sao, nàng lập tức bỏ vào trong ngực.

Sau đó, Lam Xảo Phụng cũng không nói thêm lời gì nữa, chỉ phái Kiều Sở Tâm tự mình tiễn Lam Linh xuất cung, Lam Hân Nhi vốn phái Lưu Tô trông coi ở cách Phụng Tường cung không xa, chờ Lam Linh đi ra Phụng Tường cung, mới gọi Lam Linh đi về phía Cảnh Vân cung nàng, nhưng khi Lưu Tô nhìn thấy Kiều Sở Tâm đi theo bên cạnh Lam Linh, nàng suy nghĩ một lát, mới lặng lẽ trở về Cảnh Vân cung bẩm báo lại.

Kiều Sở Tâm tiễn Lam Linh tới tận cửa cung, nhìn thấy Lam Linh leo lên xe ngựa của Hàn vương phủ, mới vòng về, trong lòng nàng nghĩ đến hoàng hậu muốn chơi đùa với thái hậu đầu óc vẫn chưa đủ kinh nghiệm, nếu không phải thái hậu thấy nàng còn có chút tác dụng, chỉ bằng những suy nghĩ đó của nàng, sớm đã biến mất ở trên đời này!

Lam Linh ngồi ở trên mặt nệm, từ trong ngực lấy ra quyển sách mà Lam Xảo Phụng cho nàng, không khỏi cười cười, mặc dù nàng chưa trải qua yêu đương, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không biết những phương diện về chuyện kia, xuân đồ ở hiện đại, rồi cả cung đồ nàng cũng đã thường thức qua, cũng không biết ở nơi cổ đại có thể "cao cấp" hơn hay không?

Lam Linh vỗ vỗ quyển sách ở trên tay, mặc dù động cơ của Lam Xảo Phụng rất xấu xa, nhưng Lam Linh vẫn tùy tiện lật hết trang này đến trang kia, nội dung trong quyển sách này sẽ không dễ dàng "độc hại" nàng như vậy đi? Nàng là "Dạ Linh" ở hiện đại, nàng tuyệt đối không tin chỉ một quyển sách mà có thể làm nàng mất khống chế!

Lam Linh tìm một đồng lý do lớn cho chính mình, thật ra hoàn toàn là do lòng hiếu kỳ gây hại, nàng muốn nhìn một chút nội dung trong quyển sách này đến cùng là đã viết cái gì.

Cứ xem như thưởng thức là được, Lam Linh tìm một cái lý do thích hợp rồi từ từ lật sách, lật qua rồi lại lật qua, Lam Linh không bình tĩnh được nữa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi đỏ ửng lên, một lát sau, "Pằng" một tiếng đóng sách lại.

Lam Linh không thể không bội phục người viết ra quyển sách này, dùng chữ viết với tranh minh họa rất sinh động hướng dẫn vô cùng đầy đủ cho nữ nhân những cách lấy lòng nam nhân như thế nào, bất cứ kỹ xảo trên giường nào cũng đều làm cho Lam Linh mở rộng tầm mắt, xem thế là đủ rồi!

Lam Xảo Phụng thế nhưng lại bắt nàng ghi nhớ lại những thứ này ở trong đầu, rồi dùng ở trên người Yết Kinh Hàn? Lam Linh cảm thấy nếu nàng làm theo lời nói kia, nhất định là nàng đã bị điên rồi! Tối ngày hôm qua nàng chỉ xuất hiện chút ngoài ý muốn nho nhỏ thì đã bị Yết Kinh Hàn găm rồi, Lam

Linh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra được, nếu nàng làm theo một chút động tác trong sách này, chỉ sợ là nàng sẽ bị Yến Kinh Hàn ăn được xương cốt không còn, nàng mới không cần!

Lam Linh cảm thấy quyển sách này hoàn toàn chính là một tai họa, rất muốn một mồi lửa thiêu nó, nhưng trước khi nàng rời khỏi hang sói, vẫn không thể đốt được, nói không chừng ngày nào đó Lam Xảo Phụng muốn lấy về quyển sách này, hay là trước tiên cứ cất cho chắc chắn một chút.

Lam Linh để sách vào trong lòng, lúc này lại nghe thấy thanh âm của Triệu Dương, "Gia!"

Yến Kinh Hàn "Ân" một tiếng, rất nhanh đã lên xe ngựa, ngồi đối diện với Lam Linh.

"Giá..." Xe ngựa rất nhanh đã rời khỏi cửa hoàng cung.

"Vừa mới nãy người đang xem sách gì vậy?" Yến Kinh Hàn nhìn xem Lam Linh đột nhiên hỏi.

Nghe vậy, trong lòng Lam Linh lộp bộp một tiếng, làm sao mà người này lại biết nàng vừa mới đọc sách? Không lẽ hần là cái ống nhòm?

"Tai của người luyện võ đều nhạy bén hơn so với người bình thường, bản vương ở phía xa nghe được tiếng người lật sách." Yến Kinh Hàn nhìn trước ngực Lam Linh một cái rồi nhìn về phía con mắt Lam Linh, dường như là đã phát hiện ra manh mối gì đó.

Lam Linh bị Yến Kinh Hàn nhìn như vậy, lập tức cảm thấy nàng đang cất giấu một đồng lửa ở trong ngực, nếu lấy ra, nó sẽ thiêu mình chết cháy, còn nếu không lấy ra, vậy Yến Kinh Hàn sẽ từ bỏ ý đồ sao?

"Vương phi, người muốn tự mình chủ động lấy ra hay là để bản vương giúp người lấy ra?" Yến Kinh Hàn lại nhẹ nhàng lướt qua trước ngực Lam Linh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: Chương 88-1: Tim, Càng Đập Càng Nhanh

Mắt phượng của Yến Kinh Hàn giống như đầm băng ngàn năm, lạnh lẽo như băng và cực kỳ quỷ dị khó lường, nhưng mà, bộ ngực của Lam Linh bị Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng đảo qua, Lam Linh lập tức cảm thấy chỗ ngực của nàng dấy lên ngọn lửa hừng hực, tựa hồ có thể đem nàng thiêu cháy đến không còn một sợi tóc!

Giờ phút này, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lam Linh vẫn như cũ trầm tĩnh như nước, nhưng chỉ có chính nàng mới biết trong lòng nàng đã có chút hoảng hốt, mười năm tôi luyện mưa bom bão đạn, vô số lần mảnh chi treo chuông, ngàn con sóng dữ áp đỉnh thái sơn vẫn chưa hề thay đổi trấn định tự nhiên, nhưng lúc này thời gian đã trôi qua, mọi thứ thay đổi đến mức không còn một chút gì để tựa vào, nàng nên làm cái gì bây giờ.

Lam Linh một lần nữa cảm thấy Yết Kinh Hàn chính là khắc tinh của nàng, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi có hai ngày, hần đã khiến nàng lần lượt lâm vào khốn cảnh, một lần rồi lại một lần bại dưới tay hần, người này so với mãnh thú cùng nước lũ tuyệt đối càng đáng sợ hơn.

Yết Kinh Hàn vẫn một thân cảm bào đen huyền như cũ, trên khuôn mặt được gọt giũa không dư thừa một tia cảm xúc, lạnh nhạt như băng hàn nghìn năm, một đôi mắt phượng thủy chung rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh.

Yết Kinh Hàn cũng không thúc giục Lam Linh lấy ra quyển sách trong ngực, mà chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt của nữ tử trước mắt, thời gian ngắn ngủi chưa đến hai ngày, thời gian hần nhìn Lam Linh so với thời gian hần nhìn các nữ tử còn lại trong suốt hai mươi năm qua cộng lại chắc chắn đã dài hơn, Yết Kinh Hàn cũng không thừa nhận điều này có gì là không ổn, nàng là vương phi của hần, nàng là nữ nhi của Lam Trí Thân, nàng là nữ nhân Lam Xảo Phụng dùng trăm phương nghìn kế kín đáo đưa cho hần, nàng ở đại hôn ngày đó mất đi trí nhớ, những thứ này đủ để Yết Kinh Hàn muốn nhìn xem một chút rốt cuộc nàng muốn làm cái gì đây.

Yết Kinh Hàn một chút cũng không phủ nhận Lam Linh là nữ tử đẹp nhất mà hần từng gặp qua, hơn nữa vẻ đẹp này trên người nàng không chỉ là dung mạo khuynh quốc khuynh thành, thông dong, thanh nhã, trầm tĩnh, cơ trí, thậm chí còn có điểm phúc hắc như vậy, những thứ này chứng tỏ rằng nàng không hề giống người thường, nữ tử như vậy, vô luận tới chỗ nào cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều tầm mắt của nam nhân, Mộ Dung Tiểu Trần giữ nàng trong lòng ba năm hần cũng không có gì kỳ quái.

Nhưng nghĩ đến Mộ Dung Tiểu Trần, nội tâm Yết Kinh Hàn lại xẹt qua một tia không vui, Mộ Dung Tiểu Trần là hạng người gì, ba năm nay hần cùng các cộng sự đã âm thầm điều tra qua, Yết Kinh Hàn hoàn toàn có thể khẳng định Mộ Dung Tiểu Trần sẽ không dễ dàng buông tay, hần (MDTT) nhất định sẽ nghĩ ra cách làm cho vương phi của hần (YKH) rời khỏi vương phi.

Vốn là có thể thông qua Mộ Dung Tiểu Trần làm cho Lam Linh rời khỏi phủ của hần, về mặt lý thuyết, đây cũng sẽ giúp cho hần trừ đi một mối tai họa ngầm, làm cho Lam Xảo Phụng vừa mới bắt đầu đã thất bại trong gang tấc. Nhưng nghĩ tới Lam Linh sẽ trở thành thừa tướng phu nhân của Mộ Dung Tiểu Trần, Yết Kinh Hàn cảm thấy trong chuyện này tựa hồ có vấn đề, tựa hồ không phải đơn giản như hần nghĩ, vẫn là đem Lam Linh đặt ở bên cạnh mình thỏa đáng hơn, hần không tin mình có thể thua trong tay của nàng, càng không tin nàng có thể ở dưới mí mắt của hần giờ được trò gì.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã thấp thoáng một nén hương, Lam Linh thầm nghĩ đôi sách, Yết Kinh Hàn cũng không có từng bước ép sát nữa.

"Vương phi, thời gian lâu như vậy, người nghĩ ra chưa?" Yết Kinh Hàn cuối cùng mở miệng, âm thanh trầm ổn, như rượu ủ trăm năm, ẩn hàm một cỗ làm say lòng người.

Lam Linh trong nháy mắt giương mắt nhìn về phía Yết Kinh Hàn, nghe thanh âm của hắn, nàng rõ ràng cảm nhận được một tia bất đồng, nó không còn lạnh băng như trước, ngược lại mang theo một tia nghi ngờ, như hương rượu trăm cất trăm năm tỏa ra làm say đắm lòng người, Lam Linh đột nhiên cảm thấy tim vừa bình phục lại, lập tức lại luống cuống một tí, trong nội tâm lại nổi lên một tia khiếp đảm nào đó.

"Vương gia, ngài là thiên thần được dân chúng người người ngưỡng mộ, cần gì phải làm người khác khó chịu, gây khó xử cho một tiểu nữ tử đi." Lam Linh nhủ mảy, cười nhạt một tiếng, nàng biết rõ ở thời điểm cùng Yết Kinh Hàn chính diện giao phong, hắn dùng hết những thủ đoạn lừa gạt hãm hại làm nàng không có chút phần thắng, nếu là nói ra, hắn sẽ làm cho nàng không có một tia chống trả.

Nếu như đem Yết Kinh Hàn so sánh với một loài động vật, Lam Linh cảm thấy báo săn là thích hợp với hắn nhất, lúc phủ phục tại bụi cỏ, lẳng lặng quan sát con mồi, một khi thời cơ chín muồi, tốc độ cùng sự hung mãnh sẽ triển khai, không bỏ sót bất cứ thứ gì.

Lúc này nàng không cùng hắn chống đối, đi vòng đường tắt có lẽ mới là kế sách tốt nhất.

"Bản vương không làm người khác khó chịu." Yết Kinh Hàn nhìn đôi mắt trong veo cực kỳ xinh đẹp của Lam Linh, đột nhiên sâu kín nói một câu, nhưng lại lập tức xoay chuyển lời nói, "Nhưng, nàng là vương phi của bốn vương, chúng ta là phu thê, phu thê vốn nhất thể, phu quân muốn xem trong tay thê tử đang có cái gì, cũng không phải là làm quá. Tựa hồ nói 'Làm người khác khó chịu' có chút gượng ép, vương phi, không biết bản vương nói như thế có đạo lý hay không đây?"

Hoàn toàn là cường từ đoạt lý! Nội tâm của Lam Linh thét lên, nàng chưa bao giờ coi hắn là phu quân của nàng, trong lòng hắn cũng chỉ sợ không xem nàng là thê tử của hắn, người này nói dối cũng không sợ đau đầu lưỡi.

"Vương gia thật biết nói đùa, hai chữ 'phu thê' dùng trên người chúng ta tựa hồ không thích hợp cho lắm" khẽ miệng Lam Linh khẽ quyền rũ, tựa hồ mang theo 1 tia trào phúng vui vẻ, "Vương gia, ta cũng không có nhớ rõ sự tình trước kia, không biết chân tướng hôn sự này của chúng ta, nhưng vương gia ngài cũng không mất trí nhớ, vì sao ta phải gả cho ngài, ngài vì sao phải cưới ta, ngài so với ta nên rõ hơn chứ. Ngài cũng biết, ta không muốn gả cho ngài, ngài cũng không muốn cưới ta, trên điểm này mà nói, chúng ta không phải là phu thê, cho nên cách thuyết pháp vừa rồi của Vương gia thực sự vô cùng 'gượng ép' đó. "

Yết Kinh Hàn đương nhiên biết rõ điều Lam Linh nói là sự thật, nhưng nhìn khẽ miệng trào phúng vui vẻ của nàng tựa hồ đối với hắn khinh thường tất cả, Yết Kinh Hàn đột nhiên cảm thấy trong lòng có con giận đang từ từ dâng lên, nàng là vương phi của hắn, là nữ nhân của hắn, nhưng giờ phút này nàng lại muốn cùng hắn phân rõ giới hạn, phải sạch quan hệ, điều này làm cho nội tâm Yết Kinh Hàn phi thường không thoải mái, cảm giác hắn lại một lần nữa bị nàng ghét bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Chương 88-2

Yết Kinh Hàn cũng không lập tức đáp lời Lam Linh, môi mím khẽ mím, mắt phượng lẳng lặng nhìn đôi mắt Lam Linh, toàn thân tản ra trận trận rung mình!

Triều Dương ngồi ở trước xe ngựa ngược mặt nhìn ánh nắng tươi sáng trên đỉnh đầu, lại cảm thấy sau lưng gió rét từng trận, không khỏi rụt cổ một cái.

Lam Linh tự nhiên cảm nhận được trên người Yết Kinh Hàn tản ra khí lạnh rùng mình, nhưng nàng không hiểu vì sao Yết Kinh Hàn lại tức giận, nàng chỉ nói ra điều mà trong lòng bọn họ đều biết rõ là sự thật thôi, hắn có cần tức giận như thế không?

Yết Kinh Hàn không lên tiếng, Lam Linh tự nhiên cũng không chủ động trêu chọc hắn, mà cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của mình, trong nội tâm nghĩ, Yết Kinh Hàn tốt nhất nên đem chuyện vừa rồi quên đi, không cần tìm nàng làm phiền nữa.

Nhưng tính toán nhỏ nhặt của Lam Linh còn chưa khai hòa, chỉ thấy Yết Kinh Hàn đột nhiên ngồi xuống bên cạnh nàng, Lam Linh theo bản năng ngồi xích ra, nhìn về phía Yết Kinh Hàn, trong mắt mang theo vẻ đề phòng.

Động tác cùng thần sắc của Lam Linh càng làm cho đóm lửa kia trong lòng Yết Kinh Hàn bùng nổ, hắn lập tức không cần nghĩ nhiều, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhắc cánh tay dài lên, kéo Lam Linh vào trong lòng ngực, làm cho nàng ngồi lên đùi hắn

Lam Linh vốn lo lắng Yết Kinh Hàn sẽ dùng đến chiêu này, nhưng nàng lại bị nhốt trong buồng xe không gian có hạn, càng không thể lộ ra võ nghệ, vì thế Yết Kinh Hàn dễ dàng đem Lam Linh nhốt vào trong ngực.

"Vương gia, nếu vừa rồi ta có nói gì làm cho ngài mất hứng, ta có thể hướng ngài xin lỗi. " Lam Linh ngồi trên đùi Yết Kinh Hàn mà như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than, khuôn mặt trong suốt như ngọc không khỏi nổi lên một tầng nhợt hồng phấn, như hoa đào trong nắng sớm, mang theo một tia kiều mị, một tia thẹn thùng e lệ.

Lam Linh không hiểu Yết Kinh Hàn vì cái gì mà tức giận, nhưng nàng đoán rằng, tám phần là những lời nàng nói vừa rồi chọc giận hắn, mà giờ khắc này, nàng bị hắn quán chế, xem xét thời thế, cúi đầu nhượng bộ tựa hồ là lựa chọn duy nhất của nàng. Sau này hắn nói, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhẫn nhịn ủy khuất nhất thời so với việc miệng lưỡi có thể làm cho mình hăm sâu khôn cảnh tốt hơn nhiều.

Nghe giọng nói cầu xin tha thứ của Lam Linh, nhìn gò má đỏ đỏ của nàng, đốm lửa kia trong lòng Yết Kinh Hàn từ từ bị dập tắt, hắn đã sớm nhìn ra Lam Linh không đơn giản, hơn nữa lại cực kỳ thông minh cơ được gần được.

Yết Kinh Hàn đương nhiên biết rõ Lam Linh không phải là thật tâm xin lỗi hắn, đây chỉ là nàng nghĩ ra để tránh xa thủ đoạn của hắn, nói trắng ra là, nàng không muốn hắn ôm nàng.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm Yết Kinh Hàn đột nhiên tràn ra một tia nghiền ngẫm, Lam Xảo Phượng phỏng đoán nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới người được bà ta tỉ mỉ bồi dưỡng thế nhưng lại tránh hắn như rắn rết. Lam Xảo Phượng ứng phó với chuyện xấu này như thế nào, thật đáng mong đợi nha.

"Vương Phi muốn xin lỗi như thế nào?" Yết Kinh Hàn nhìn đôi môi ướt át lộn xộn của Lam Linh, liền nghĩ đến hương vị trong cái miệng nhỏ nhắn làm cho hắn muốn dùng cũng không được, thật ngọt ngào, say lòng người, suýt nữa đã làm cho hắn trầm mê không thể tự kiềm chế mình được. Từ từ, Yết Kinh Hàn cảm thấy trong thân thể của hắn lại dấy lên một tầng dục hỏa, mảy kiếm khe nhú một tý.

"Thực xin lỗi." Lam Linh lấy hai tay chống đỡ trước ngực Yết Kinh Hàn, nụ cười lộ ra áy náy, trong nội tâm thầm nghĩ, như thế này là nàng đã hạ thấp bản thân lắm rồi, hắn liền sẽ bỏ qua cho nàng đi?

Lam Linh mặt mày cong cong, bộ dáng tươi cười ngọt ngào như nắng ấm trong ngày đông lạnh giá trong nháy mắt rơi vào trong nội tâm lạnh như băng của Yết Kinh Hàn, trong mắt hắn tựa hồ có cái gì xẹt qua, nhưng chẳng mấy chốc lại trôi đi mất, tùy tiện nói: "Vương phi, nàng là thật tâm hướng bản vương xin lỗi sao?"

Đương nhiên không phải thật tâm! Nội tâm Lam Linh lại nói một câu, lập tức cười cười nói: "Đó là tự nhiên, ở trước mặt vương gia đây nói lời lừa gạt không phải là tự tìm đường chết sao?" Trong thanh âm dễ nghe của Lam Linh mang theo một tia trêu chọc, điều này làm không khí trong xe nháy mắt đã trở nên dễ dàng hơn nhiều.

"Nếu là thật lòng, vương phi nên đưa ra thành ý nha, chứ không thể dùng ba từ đơn giản như vậy mà đuổi bản vương đi được." Yết Kinh Hàn thoáng buộc chặt cánh tay, nói ra trọng điểm.

Nghe vậy, trong nội tâm Lam Linh lộp bộp một tiếng, mơ hồ cảm thấy nàng đã tiến vào trong cái cạm bẫy vì nàng mà đào của Yết Kinh Hàn rồi.

"Vương gia, thực xin lỗi", ba chữ này mặc dù vô cùng đơn giản, nhưng đối với một thiên kim như ta mà nói, vương gia anh minh thần võ, chỉ có ngài mới hiểu được thành ý trong chuyện này a"

Ở kiếp trước, Lam Linh đã từng nói ba chữ này với gia gia, cũng chỉ có gia gia ở trước mặt, nàng mới cần nói ba chữ này, người khác tuyệt đối không có cơ hội nghe.

Yết Kinh Hàn mặc dù không hiểu được thâm ý trong lời nói của Lam Linh, nhưng hắn vẫn nghe được sự ngông nghênh trong đó, trong mắt lóe lên một đạo ánh sáng.

Mùi hương như hoa lan quanh quẩn trong mũi, nhuyễn ngọc thơm ngát trong lòng ngực, Yết Kinh Hàn tuyệt đối sẽ không làm như Lam Linh mong đợi, nếu nàng đã trêu chọc hắn, nàng liền phải xuất ra thành ý làm hắn hài lòng mới được.

Nghe vậy, Lam Linh biết rõ Yết Kinh Hàn cố ý, hắn chính là không đạt mục đích thì không bỏ qua!

"Tốt lắm, ngài nói đi, như thế nào mới gọi là có thành ý?" Gặp Yết Kinh Hàn người này hoàn toàn là dầu muối không vào, Lam Linh hơi hơi nhíu mày.

Nhìn thấy trên mặt Lam Linh rõ ràng là thần sắc không vui, Yết Kinh Hàn cũng không nhanh không chậm mà cảm thấy đây chính là bộ dáng chân thật nhất của Lam Linh, không cười lấy lệ, không có nguy trang, không đùa giỡn tâm cơ thủ đoạn, như nụ hoa vừa nở rộ, không lấy nhiễm trần thế.

Yết Kinh Hàn không khỏi buộc chặt cánh tay, Lam Linh lập tức đưa ra kháng nghị: "Ngài muốn siết chết ta sao?"

Cùng với Yết Kinh Hàn sát lại gần như vậy, trong toàn bộ cánh mũi đều là mùi hương từng trục thơm ngát dễ ngửi của hắn, mặt Lam Linh lại không khỏi hồng một chút, nàng muốn nhanh chóng kết thúc tình cảnh làm nàng vạn phần khó chịu này, hai tay đẩy lồng ngực Yết Kinh Hàn, muốn đứng lên.

Nhìn thấy bộ dáng của Lam Linh như thế, trong đầu Yết Kinh Hàn lại hiện lên tình hình hôm qua Lam Linh ở dưới người hắn, thiên kiều bá mị, tiêu hồn thực cốt.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 88-3

"Để cho ta hôn ngươi, không cho phép cự tuyệt!" Thanh âm của Yến Kinh Hàn mang theo ba phần khàn khàn, ba phần tình, cùng với bốn phần dục và cường thế không cho cự tuyệt! Cánh tay vòng chặt Lam Linh vào trong ngực, không để cho nàng rời đi một phần!

"Ngươi khôn kiếp!" Lam Linh nổi giận, chuyện đêm qua bị hắn găm trước mắt còn rõ mồn một kia, tên hỗn đản này thế nhưng lại nói muốn găm nàng lần nữa, hắn dựa vào cái gì chứ !?

"Vương phi, trước là ngươi chọc giận bản vương, sau lại nhục mạ bản vương, đây là thật sự là thành ý của ngươi muốn xin lỗi bản vương?" Ánh mắt Yến Kinh Hàn sâu kín, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh bởi vì tức giận mà lại thêm rạng rỡ như ánh bình minh, trong lòng thoáng xuất ra bốn chữ "Cảnh đẹp ý vui".

Lam Linh không hề trả lời lại câu hỏi của Yến Kinh Hàn, mà chỉ oán hận trừng mắt với Yến Kinh Hàn, nàng biết rõ là nàng đã tiến vào trong hang của hắn, bây giờ dù nàng nói cái gì cũng đều là phí lời.

"Vương phi, ngươi có thể không trả lời câu hỏi của bản vương, nhưng bản vương sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Trong lời nói của Yến Kinh Hàn một lần nữa lại xuất hiện cường thế, dường như chuyện Lam Linh đáp ứng yêu cầu của hắn là lựa chọn duy nhất của nàng.

Trong lòng Lam Linh tức giận không thôi, vốn muốn dùng sách ở trong ngực để làm một khoản giao dịch với Yến Kinh Hàn, nhưng nghĩ đến sau khi Yến Kinh Hàn xem nội dung trong sách xong, chỉ sợ cũng không phải là chỉ găm miệng nàng đơn giản như vậy, vì thế, sau khi cân nhắc nặng nhẹ xong, Lam Linh cắn răng một cái, hạ quyết tâm, cứ coi như lại bị heo găm là được rồi.

"Ta đáp ứng ngươi, ngươi nhanh lên một chút!" Lam Linh hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi mới nhắm mắt lại, tìm, lại càng nhảy càng nhanh hơn!

Yến Kinh Hàn nhìn thấy lông mi của Lam Linh không ngừng rung động như cánh chim, khóe miệng không khỏi khẽ câu lên một đường cong, đột nhiên lại cảm thấy tâm tình mình rất tốt!

Thấy Yến Kinh Hàn chậm chạp không hành động, Lam Linh nhanh chóng mở mắt ra, mới vừa muốn mở miệng nói chuyện, chỉ cảm thấy thân thể nhanh chóng ngã ra sau, thì ra Yến Kinh Hàn đã ôm nàng ngã xuống trên giường êm, đương nhiên là nàng dưới hắn trên.

Yến Kinh Hàn đương nhiên sẽ không nói cho Lam Linh biết là hắn chỉ vạn phần hoài niệm chuyện đêm qua muốn nhớ lại một lần mà thôi, muốn nhìn đáng vẻ nàng xinh đẹp mỹ hoặc ở dưới người hắn.

"Không cần..." Dù cách một quyển sách, nhưng Lam Linh vẫn cảm nhận được độ nóng từ lồng ngực của Yến Kinh Hàn như cũ, lửa giận trong lòng không hiểu sao lại thay thế bằng sự hoảng hốt, tình hình vào giờ phút này đã hoàn toàn vượt ra khỏi sự khống chế của nàng!

Yến Kinh Hàn không hề cho Lam Linh một tia cơ hội cự tuyệt nào, trong nháy mắt môi mòng hạ xuống chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của Lam Linh, một vòng lại một vòng lưu luyến trên môi quên về.

Lam Linh theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng Yến Kinh Hàn vào trước khi nàng tránh né, ở trên môi nàng nhẹ nhàng cắn một cái, Lam Linh bị đau, mới nhớ tới lời nói đầy cường thế của Yến Kinh Hàn - - không cho phép cự tuyệt!

Yến Kinh Hàn không cho phép Lam Linh cự tuyệt, lại càng không để cho Lam Linh cự tuyệt! Sau khi hắn cắn Lam Linh một cái, chiếc lưỡi dài thuận thế trượt vào thăm dò trong cái miệng nhỏ nhắn kia, mang theo một tia trừng phạt, một tia dư vị, càng rồi hút đi mùi vị ngọt ngào trong miệng Lam Linh!

Áo giác đêm qua đột nhiên xuất hiện nhưng lần này lại không hề xuất hiện nữa, Lam Linh cảm nhận được rõ mùi vị mà răng môi hai người chạm nhau, ngượng ngùng tức giận Lam Linh đành phải nhắm chặt lại hai mắt, hi vọng Yến Kinh Hàn nhanh buông tha nàng một chút.

Lúc này, Lam Linh vô cùng hy vọng mình có thể xuất hiện lại áo giác lần nữa, có như vậy, nàng cũng không cần phải cảm nhận được độ nóng trên người Yến Kinh Hàn rõ ràng như thế, trên người Yến Kinh Hàn đã không còn cách nào che dấu tình, dục.

Kiếp trước, mặc dù Lam Linh chưa từng trải qua yêu đương, nhưng nàng biết rõ nam nhân có thể phân chia tình và dục, bọn họ có thể vì muốn thỏa mãn dục vọng nguyên thủy của thân thể, có thể lên giường với nữ nhân mình không yêu, mà lúc này, Yến Kinh Hàn như thế với nàng, Lam Linh tin tưởng đó hoàn toàn chính là dục trong thân thể hắn, quấy phá.

Lam Linh không có cách nào lý giải được lý do một nam nhân không thích nữ nhân lại có thể sinh ra dục vọng lớn như vậy với nàng, nhìn qua, không lẽ là bởi vì nàng lớn lên quá ưa mắt người? Lam Linh thật sự nghĩ không ra.

Lam Linh nhắm mắt lại giống như đầu gối mặc kệ Yến Kinh Hàn đang găm nàng, còn trong lòng lại đang phân tích nguyên nhân hành động như thế của Yến Kinh Hàn, đương nhiên là Lam Linh tuyệt đối sẽ không thừa nhận sở dĩ nàng nghĩ lung tung một trận trời đất như vậy, là chỉ không muốn cảm giác mình bị nhiễm độ nóng bỏng từ Yến Kinh Hàn, là nàng đang phân tán lực chú ý của mình.

Một lát sau, Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn về phía Lam Linh, trong mắt phượng mang theo một tia nóng bỏng lại ẩn chứa nhẹ nhõm sự không vui.

Người dưới thân dù không cự tuyệt, nhưng đối với Yến Kinh Hàn mà nói, thân thể cứng ngắc của Lam Linh so với lời cự tuyệt còn có lực sát thương hơn, điều này làm Yến Kinh Hàn cảm thấy hắn là một đại nam nhân nhưng lại dùng sức mạnh với một nữ nhân! Từ trước đến nay đều là nữ nhân yêu thương nhưng nhớ hắn, còn hắn lại e sợ tránh không kịp, khi nào hắn lại cần dùng sức mạnh với một nữ nhân chứ?

Yến Kinh Hàn nhìn thấy hai mắt Lam Linh nhắm chặt lại, đôi mi thanh tú khẽ rung rung, Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ là Lam Linh cố nén, nàng vốn là không cam tâm tình nguyện bị hắn hôn! Trên mặt của nàng lại không hề có dáng vẻ xinh đẹp yêu kiều kia, nhìn đến đây, đốm lửa trong lòng Yến Kinh Hàn đã tắt hơn phân nửa, nhưng một con tức giận lại từ từ dâng lên!

"Bản vương làm người chán ghét như vậy sao?!" Thanh âm lạnh lẽo thấu xương, ẩn giấu tức giận đầy trời!

Trong nháy mắt Lam Linh mở mắt ra, lại nhìn thấy dung nhan tuấn tú ngay gần trong gang tấc kia, hận không thể một chưởng chụp chết hắn! Nàng cũng đã làm xong bước này, thỏa mãn xong yêu cầu quá đáng vô sỉ của hắn, thế nhưng hắn lại còn không hài lòng? Nàng không yêu hắn, lại bị hắn vô sỉ bắt buộc hôn, không lẽ còn muốn nàng biểu hiện về mặt tình tứ cao hứng bùng bùng sao? Trừ phi nàng bị điên!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 88-4

"Yến Kinh Hàn, người không nên quá phận! Con thỏ nóng nảy còn có thể cắn người!" Lam Linh cũng không khách sáo với Yến Kinh Hàn nữa, từ chuyện này nàng đã có một kết luận, đối phó với Yến Kinh Hàn, nếu nàng lui một thước, hắn sẽ tiến lên một trượng, so với chịu bị động khắp nơi, còn không bằng trực tiếp phản kích!

Triều Dương nghe động tĩnh ở trong xe ngựa, thật hy vọng là chính mình không có lỗi tai, chốc lát là xuân, ánh sáng vô cùng tốt, chốc lát lại là mây đen cuộn cuộn tiếng sấm âm âm, Triều Dương cảm thấy trái tim nhỏ của hắn đã có chút không chịu nổi.

"Vương phi đây là người muốn nói cho bản vương, là người muốn ra tay với bản vương?" Yến Kinh Hàn nắm bàn tay thon dài ngọc ngà của Lam Linh, vuốt ve tỉ mỉ, "Hay là vương phi muốn nói cho bản vương người chính là một con thỏ cắn người?"

"Vương gia thật sự là anh minh thần võ, vừa đoán đã trúng rồi!" Lam Linh vừa nói vừa dùng lực mạnh, rút bàn tay ra khỏi tay Yến Kinh Hàn, một đôi mắt cắt nước thu rực rỡ như ngôi sao, lại như mỹ nhân bên hồ vào ban đêm, mang theo một tia trong trẻo lạnh lùng.

Diễm nhược đào lý, lạnh băng!

Đây thật sự mới là nàng! Yến Kinh Hàn nhìn thấy sự lãnh lẽo trong con mắt của Lam Linh, rút ra được một kết luận!

"Bản vương rất vô cùng mong đợi biểu hiện sau này của vương phi, hy vọng vương phi không làm cho bản vương thất vọng!"

Lam Linh đương nhiên là biết rõ nàng lúc này sẽ làm cho Yến Kinh Hàn càng thêm phòng bị với nàng hơn, mà những lời này của hắn rõ ràng là hứng thú tiếp nhận chiến thư của nàng, trong lòng Lam Linh đảo lộn, lại nghĩ tới, nếu như không phải là vì phải ngấm vào cái đầm Huyền Băng kia, thì nàng sớm đã du sơn ngoạn thủy rồi, còn ở lại chỗ này phí công phu với hắn làm gì.

Nàng không có hứng thú với bất kỳ vật hay chuyện gì của hắn, hắn thích làm gì để phòng nàng đó là chuyện của hắn, chỉ cần hắn không đến trêu chọc nàng là được.

"Vậy vương gia từ từ chờ tiếp chiêu đi." Lam Linh sâu kín nói một câu, tên hỗn đản này khi dễ nàng nhiều lần như vậy, có thể nhẫn nhục sống tạm bợ không phải là phong cách của nàng, từ trước đến nay nàng đều là sống theo luật người không phạm ta ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta nhất định sẽ đòi lại gấp mười!

"Tốt, bản vương sẽ chờ thật tốt!" Yến Kinh Hàn nói xong ngồi dậy, thân hình chợt lóe lên ngồi xuống đối diện với giường êm.

Lam Linh cũng lập tức ngồi dậy, đưa tay từ từ vuốt thẳng y phục bị Yến Kinh Hàn làm nhăn.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy động tác của Lam Linh, ánh mắt chợt lóe lên một cái, mở miệng nói: "Vương phi, qua thời gian dài như vậy, người còn chưa nghĩ kỹ nên lấy quyển sách trong ngực người ra như thế nào sao?"

Nghe vậy, Lam Linh nhanh chóng dừng lại động tác trên tay, giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, trong nội tâm nghĩ tới tên hỗn đản này nhất định là có ý, hắn không muốn cho nàng có một chút thời gian yên tĩnh nào.

"Vương gia muốn nhìn quyển sách này như vậy à?" Lam Linh dứt khoát không thèm che giấu nữa, nhanh chóng lấy sách từ trong ngực ra, nhưng có mấy

lời nàng nhất định phải nói rõ ràng trước.

"Đó là tự nhiên, có thể trở thành bảo bối để vương phi giấu vào trong ngực, bản vương cảm thấy bên trong cuốn sách kia nhất định là có nội dung đáng xem." Yến Kinh Hàn nhìn thấy quyển sách trên tay Lam Linh, trong mắt phượng thoàng lóe nhanh qua một luồng sáng lạnh!

"Vương gia muốn nhìn như vậy, giờ ta muốn cần cũng cần không được, nhưng ta muốn nói rõ trước, thứ nhất, quyển sách này là thái hậu đưa cho ta, không có nửa điểm liên quan gì với ta, hy vọng vương gia không nên sau khi xem xong mà trong lòng không vui đi gây họa; thứ hai, sau khi vương gia xem xong trong người có xảy ra gì, mời tự giải quyết, không cần mượn đề tài này để nói chuyện về mình. Vương gia, người có thể đáp ứng không?" Lam Linh nói rất ngắn gọn, nàng tin tưởng Yến Kinh Hàn có thể nghe rõ.

"Tốt, bản vương đáp ứng người." Yến Kinh Hàn nói xong đưa tay ra.

"Hy vọng vương gia có thể nói chuyện giữ lời!" Lam Linh đưa sách vào trong tay Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn tiếp nhận sách, nhìn Lam Linh một cái, lúc này mới từ từ lật sách.

Lam Linh nhanh chóng thu hồi ánh mắt, tiếp tục vuốt thẳng nếp uốn trên y phục, nhưng thanh âm lật sách của Yến Kinh Hàn lại nặng nề rơi vào trong lòng Lam Linh!

Lam Linh hết sức cố gắng xem nhẹ thanh âm lật sách của Yến Kinh Hàn, nhưng càng nghĩ, Lam Linh lại càng cảm thấy thanh âm lật sách của Yến Kinh Hàn như từng đạo sấm sét thông thường, đình tại nhức óc, làm lòng nàng tâm cũng từ từ chấn động theo!

Mặc dù trước đó Lam Linh có nói rõ, nhưng so với yêu cầu vô sỉ trước đó của Yến Kinh Hàn, lời hứa của hắn với Lam Linh nàng cũng không hoàn toàn tin tưởng, nhưng mình là người ở dưới mái hiên nhà người ta, Lam Linh không thể không kể thức thời mới là trang tuần kiệt*, đưa ra cuốn sách gieo tai họa kia.

(*Kể thức thời mới là trang tuần kiệt: kể hiểu rõ thời thế mới là người tài giỏi)

Mà lúc này, Lam Linh mặc dù cúi đầu, nhưng dư quang ngoài khóe vẫn không khỏi liếc về phía Yến Kinh Hàn, chỉ thấy tên hỗn đản này từ đầu cho đến cuối đều lật từng tờ từng tờ một mà xem, hơn nữa dường như mỗi một trang đều xem vô cùng cẩn thận, động tác này làm cho lòng Lam Linh vốn không thêm đếm xỉa đến lại không khỏi bối rối.

Lam Linh oán hận nhắm lại hai mắt, bắt đầu khinh bỉ chính mình, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có lúc nàng lại nhát gan như thế, mười năm làm nghề này kiếp trước chưa bao giờ thất bại qua một lần thế nhưng khi ở hoàn cảnh này nàng lại sợ hãi, lo lắng, lần lượt thất bại ở trên tay tên khốn kiếp này! Không lẽ là bởi vì nàng là nữ nhân, cho nên vào hoàn cảnh này nhất định là phải thua thiệt?

Biết bỏ cái nhỏ mới thành đại sự! Lam Linh biết rõ nàng sở dĩ bị thua thiệt đó là bởi vì nàng vẫn muốn trải qua yêu đương oanh oanh liệt liệt, muốn hoàn mỹ đưa cho nam nhân nàng yêu lần đầu tiên của mình, nàng không muốn cho một nam nhân mà nàng không yêu, mà Yến Kinh Hàn lại nắm được nhược điểm này của nàng, nên lần lượt đều bắt nạt nàng!

Lam Linh cũng biết nếu như nàng không muốn bị Yến Kinh Hàn uy hiếp, nàng có thể bằng bất cứ giá nào, thỏa mãn dục vọng của Yến Kinh Hàn, nhưng nàng lại không làm được, nàng tình nguyện sống trong mỗi thời khắc đều lo lắng, nàng muốn phòng thủ lại một phòng tuyến cuối cùng của mình!

Lam Linh cảm thấy người sống sẽ phải có giữ điều gì đó để giữ vững, nếu không có điều gì để giữ vững, vậy thì sống còn có ý nghĩa gì? Nàng đây mặc dù được sống lại, nhưng so tính mạng với chấp niệm ở trong lòng, nàng tình nguyện lựa chọn cái sau.

Thanh âm Yến Kinh Hàn lật sách liên tục dài một nén nhang, Lam Linh vẫn luôn không giương mắt nhìn Yến Kinh Hàn, nhưng trong lòng nàng đã có quyết định.

"Vương phi, nếu như bản vương đoán đúng là, thái hậu đưa cho người quyển sách này, là muốn người ghi nhớ trong đầu những nội dung trong này, áp dụng nhạy bén, lấy lòng bản vương." Yến Kinh Hàn khép lại sách, nhìn về phía Lam Linh, trong mắt phượng yên lặng như biển rộng mênh mông.

Nghe lời Yến Kinh Hàn nói, đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ cau lại, chỉ giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, hắn không hề giống với trong tưởng tượng của nàng là sau khi xem xong dục hỏa đốt đầy người, cũng không có tức giận không kềm chế được, trong mắt phượng kia ngoại trừ sâu không thấy đáy, cũng chính là bình thản không gợn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Chương 88-5

Tâm tư của tên hỗn đản này quả nhiên khó dò! Lam Linh trong lòng thầm nghĩ, lập tức nói: "Vương gia, ngài đã biết hết rồi sao còn phải hỏi?"

"Bốn vương từ trước đến nay không nói lời dư thừa", Yết Kinh Hàn tạm dừng một chút, ánh mắt xẹt qua một cái gì đó, điều này làm cho nội tâm Lam Linh không khỏi lộp bộp một tiếng, hần lúc này mới nói tiếp: "Mới trước đây không lâu, hành động của vương phi không giống như là đang lấy lòng bốn vương, mà là cố ý làm bốn vương phiền lòng, rõ ràng nàng đối với thái hậu chỉ là giả vờ vâng lời, nếu như Thái hậu biết được, không biết bà ta sẽ đối đãi với nàng ra sao nữa, vương phi, nàng không nghĩ tới điều này ư?"

Tiểu nhân vô si! Lam Linh không dư hơi thừa lời, liền nói: "Vương gia, ngài là hậu duệ hoàng tộc, vạn dân kính ngưỡng, loại hành vi tố giác vô si này, Vương gia ngài phải khinh thường mới phải chứ."

"Vương phi, nàng nói là quân tử, chứ không phải là bốn vương nha, mà bốn vương cũng không cho rằng mình là quân tử, hơn nữa trong lòng vương phi luôn nghĩ bốn vương là tiểu nhân, vương phi cần gì phải khẩu thị tâm phi, dùng phép khích tướng chứ." Yết Kinh Hàn nhẹ nhàng quét mắt nhìn Lam Linh một cái, một tiếng "Ba" liền đem kinh thư ném trở lại trên bàn trà.

Tên hỗn đản này không những dầu muối không vào, mà lại có thể đoán được suy nghĩ trong lòng nàng, Lam Linh hung hăng trừng mắt liếc Yết Kinh Hàn một cái, hừ lạnh một tiếng, lúc này mới nói: "Vương gia nếu ngài đã không ngại làm tiểu nhân, muốn đi mách lẻo, vậy thì ngài cứ đi đi, ta cũng muốn xem thái hậu sẽ đối đãi với ta như thế nào đây, đem giết ta, hay đem ta nấu lên? Tự nhiên đi, muốn làm gì cũng được."

Lời nói của Lam Linh chính là bộ dạng thấy chết mà không sợ, điều này làm cho Yết Kinh Hàn trong lòng sinh ra một tia cảm động, mặc kệ nàng là ai, mặc kệ nàng vào vương phủ của hắn có mục đích gì, miễn cho đến tận lúc này Yết Kinh Hàn vẫn chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy mạng của Lam Linh, hần uy hiếp nàng, khi dễ nàng, chỉ là muốn đem nàng cột lại bên người, để thấy nàng rõ hơn mà thôi.

"Bốn vương chưa bao giờ nói qua là sẽ đi đến chỗ thái hậu mật báo, bốn vương không nỡ để nàng bị giết hoặc bị nấu lên đâu." Yết Kinh Hàn nói xong tiến đến bàn trà cầm quyền sách lên, lấy tay vỗ vỗ, nhìn Lam Linh nói tiếp: "Bốn vương cảm thấy chú ý này của thái hậu rất tốt, quyền sách này nàng đem về hảo hảo xem đi, tối nay bốn vương sẽ đến kiểm tra xem nàng học có hiệu quả hay không đó."

Yết Kinh Hàn nói xong, nhẹ khuyh tay lên, quyền sách bay vào trong lòng ngực của Lam Linh, nhưng Lam Linh cũng không tiếp, tùy ý để rơi trên thảm lông dê, không phát ra một tiếng vang.

Lam Linh gắt gao nhìn Yết Kinh Hàn, đầu ngày càng đau, chuyện này cứ mãi dây dưa không dứt, nàng tựa như đang hăm sâu vào đầm lầy, càng giẫy giụa càng hăm sâu thêm.

"Vương phi, bốn vương nhắc nhở nàng một câu, nếu thái hậu cho nàng quyền sách này, bà ấy sẽ không để cho nàng nuốt lời, mà sẽ dùng những thủ pháp mà nàng không thể nào tưởng tượng đến mà kiểm tra nàng, nếu để bà ta phát hiện nàng không nghe lời bà ta, bà ta sẽ dùng đến thủ đoạn để trừng phạt, mà những thủ đoạn kia chắc chắn không phải là thủ đoạn bình thường đâu."

Câu cuối của Yết Kinh Hàn mang theo hơi lạnh thấu xương, điều này làm Lam Linh cảm thấy nàng không phải đang ở trong hang sói, mà là trong hang hổ nha, chỉ cần nàng hơi vô ý một chút, chỉ sợ sẽ phải chịu nổi đau lột da thấu xương.

"Đa tạ vương gia nhắc nhở", Lam Linh xoay người lật sách lên, nhét vào trong lòng ngực, sau đó cúi đầu nhìn nhìn ngón tay của chính mình, âm thầm cân nhắc.

Yết Kinh Hàn cũng không tiếp tục lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn thiên hạ đang trầm mặt không nói ở trước mắt, ánh mắt xẹt qua một tia nghiền ngẫm, phía trước có sói, phía sau có hổ, nàng sẽ phải tiếp chiêu như thế nào, hần trong lòng tràn ngập chờ mong nha.

Một lát sau, Triều Dương "Hu" một tiếng, xe ngựa dừng lại, Yết Kinh Hàn nhanh chóng xuống xe.

Lam Linh đi theo sau lưng Yết Kinh Hàn, lại nói Yết Kinh Hàn sau khi xuống ngựa liền quay mặt về phía nàng, đồng thời hướng nàng vươn tay ra, Lam Linh căn bản không nghĩ rằng sẽ để hắn giúp đỡ nàng xuống ngựa, nhưng nàng biết phủ này nhất định có nhiều cơ sở ngầm, nhất cử nhất động của nàng sẽ rơi vào tai của Lam Xảo Phụng, giống như lời nói của Yết Kinh Hàn vậy, nếu như Lam Xảo Phụng bà ta biết nàng nói không giữ lời, không biết sẽ như thế nào đối phó với nàng đây.

Mà nàng lúc này đây trừ bỏ chính bản thân nàng ra thì cái gì cũng không có, nàng không có một chút tiền bạc, cũng không có gì để dựa vào, diễn trò để tránh né các mũi tên dường như là phương pháp tốt nhất, vì thế, Lam Linh không do dự mà khoát tay Yết Kinh Hàn, để hắn giúp nàng xuống xe.

Lúc này một tiếng chim mơ hồ truyền đến, Lam Linh ngẩng đầu nhìn trời xanh, chỉ thấy lúc này mặt trời đã lên cao, ngàn dặm không mây, hay con chim yến đang ở trên không trung chơi đùa truy đuổi, tự do tự tại, vô nghĩ vô lo.

Biển rộng nhờ cá nhảy, trời cao mặc chim bay!

Nhìn thấy hai chú chim trên bầu trời, trong lòng Lam Linh đột nhiên có tia hăm mộ, nàng cũng muốn được tự do tự tại, bay lượn khắp thiên hạ như thế, nhưng ở trên không lại không có cái đầm huyền băng kia, nàng liền giống như một chú chim nhỏ bị gãy cánh, mãi mãi không thể nào thoát ra khỏi cái đầm rồng hang cọp này.

Yết Kinh Hàn không buông tay Lam Linh ra, hơn nữa mắt còn nhìn về phía hai chú chim yến ở trên không trung, ánh mắt chột lóe, cũng không có lên tiếng.

Một lát sau Lam Linh thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Yết Kinh Hàn, ánh mắt Yết Kinh Hàn cũng xẹt qua trên mặt nàng, vẫn thùy chung không lên tiếng, mà là dặt nàng nào vương phủ.

Lúc này đã sắp trưa, hai người trở về phòng, Yết Kinh Hàn liền sai người dọn ngọc thiện ở trong phòng. Lúc ăn cơm, Yết Kinh Hàn vẫn không mở miệng nói chuyện, mà Lam Linh cũng không chủ động nói với hắn, quá trình ăn cơm cực kỳ yên tĩnh không một tiếng động, ăn xong, Yết Kinh Hàn liền đi thư phòng.

Thấy Yết Kinh Hàn rời đi, Lam Linh sai Thu Diệp thay đi mộ y phục điểm lệ đang mặc trên người, thuận thế kêu Thu Diệp đi Tẩy Y phòng giúp nàng giặt quần áo, sau đó, Lam Linh ra khỏi phòng, tiến phòng đông sương phòng trước mặt.

"Uông Uông..." Âm thanh của Hắc Phong truyền ra từ trong phòng, tâm trạng nặng nề của Lam Linh thoát chốc trở nên thoải mái rất nhiều, nhìn cười đẩy cửa phòng ra.

Hắc Phong nhìn thấy Lam Linh, đuôi càng vẫy mạnh, hai chân khập lại không ngừng chồm về phía trước, tư thế như muốn bỏ nhào về phía Lam Linh. Nhưng nó lại đang bị xích vào trong một cái trụ ở trong phòng, giây giữa không có kết quả, miệng Hắc Phong phát ra âm thanh ủy khuất nức nở.

Lam Linh bước nhanh đến trước mặt Hắc Phong, vỗ vỗ vào đầu nó, vuốt vuốt chòm lông sáng trên đầu Hắc Phong, sau đó vòng ra cái trụ gỡ dây thừng xuống, ngồi chồm hồm trước mặt Hắc Phong.

Hắc Phong có linh tính phi thường, thấy Lam Linh ngồi chồm hồm xuống dưới, nó cũng ngồi xuống ở trước mặt nàng, học đầu lười, lẳng lặng nhìn Lam Linh.

Lam Linh sờ sờ đầu Hắc Phong, cười tán thưởng, lập tức nhỏ giọng nói: "Hắc Phong, ngươi có biết Huyền Băng đàm ở đâu không?"

"Uông..." Hắc Phong kêu lên một tiếng, nhanh chóng đứng lên, đầu hướng về phía cửa phòng.

"Hào, ngươi dẫn ta đi nha." Lam Linh cũng lập tức đứng lên, nắm dây thừng của Hắc Phong, theo sau nó đi ra khỏi phòng.

Lưu Vân đang ẩn mình trong viện cách đó không xa gặp Lam Linh dẫn Hắc Phong ra khỏi phòng, bởi vì nàng mới vừa rồi cố ý đè thấp thanh âm, vì thế Lưu Vân cũng không biết Lam Linh dẫn Hắc Phong đi đâu, làm cái gì, liền lặng lẽ theo sau Lam Linh.

Chương truyện ngày càng dài, cầu nhiều thanks, comment từ các nàng để cho bọn ta thêm động lực nà

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Chương 88-6

Hắc Phong dẫn Lam Linh đi xuyên qua tảng đá trên đường lớn, rồi lại đi qua đường mòn nhỏ, sau khoảng thời gian hai nén hương, nàng liền đến giữa vườn đào, thấy được một cái Thủy uông đàm.

Một cái đỉnh bạch ngọc cực kỳ tinh xảo, hoa đào rơi nhiều không đếm xuể, một chút sương trắng di động trên mặt hồ Huyền băng, xa hoa tráng lệ như bức tranh thủy mặc của Vô Danh đại sư vậy.

Lam Linh không ngờ tới trong vương phủ của Yết Kinh Hàn lại có một nơi đẹp đến như này, giống như một bức họa tiên cảnh, hư hư ảo ảo, lại chân thật hiện ra ngay trước mắt nàng.

"Uông..." Hắc Phong kêu lên một tiếng, kéo suy nghĩ của Lam Linh lại, nàng cười cười với nó, buông lỏng dây thừng trong tay ra, nói: "Ngươi tự mình đi chơi đi."

"Uông..." Hắc Phong sủa lên một tiếng, sau đó liền chạy đi.

Lam Linh đi đến bên cạnh Huyền Băng đàm, thấy cái hồ này cũng không quá lớn, chiều dài chỉ tầm hơn mấy trượng, xung quanh có một cái lan can cẩm thạch, lại có thêm mấy bậc thang, có tay vịn, có thể thuận tiện đi xuống lòng hồ.

Nước hồ trong suốt nhưng lại sâu không thấy đáy, đứng ở bên bờ hồ, Lam Linh đã có thể cảm thấy từng trận hàn khí đang ập vào người, huyền băng đàm này quả nhiên giống hệt như tên gọi của nó.

Lưu Vân đang ẩn trong một nơi bí mật gần đó thấy Lam Linh đang đứng bên bờ hồ trầm tư không nói, trong lòng thầm kêu không tốt, suy tư một lát liền chạy về hướng thư phòng của Yết Kinh Hàn.

Lam Linh nhú mắt lại, lập tức xoay người đi tìm Hắc Phong.

... ..

Thư phòng

"Gia, thuộc hạ dựa theo đường đi của Hắc Phong mà đoán, nhất định là vương phi ngài ấy bảo Hắc Phong dẫn đi tìm Huyền Băng đàm, hơn nữa Vương phi còn đứng ngăn người một hồi ở bờ hồ, thuộc hạ cả gan đoán, vương phi nhất định đã biết được cái gì đó, cũng sợ là tới vì cái đó!" Lưu Vân đứng trước mặt Yết Kinh Hàn, đem chuyện Lam Linh đi Huyền Băng đàm bẩm báo lại một lần.

Yết Kinh Hàn ngồi sau văn án, suy nghĩ một chút, mày kiếm nhíu lại.

Triều Dương nghe lời nói của Lưu Vân, khẽ thở dài một tiếng, vương phi tuy là nữ nhi của Lam Trí Thân, là chất nữ của Lam Xảo Phụng, nhưng Triều Dương vẫn luôn có cảm giác vương phi không giống với bọn người kia, hẳn tin tưởng gia nhà mình cũng có cảm giác như vậy, nếu không thì gia sẽ không nói với nàng nhiều như thế, cũng không có những hành động làm hấn bất khả tư nghị như sáng nay.

Nhưng thân thể của nàng chung quy cũng không thay đổi được, mục đích nàng vào vương phủ là ví dụ sinh động nhất, gia nhà mình chỉ sợ cũng thất vọng giống hấn thôi.

"Gia, thuộc hạ cảm thấy những suy đoán của Lưu Vân thật không hợp lẽ thường." Hạo Nguyệt vốn luôn ít nói đột nhiên ôm quyền phản đối ý kiến của Lưu Vân, điều này làm dấy lên tia hy vọng cho Triều Dương.

"Nè, Hạo Nguyệt, ba ngày không thấy, nay phải nhìn người với cặp mắt khác xưa nha, nói nhanh lên, lời nói của Lưu Vân có gì không hợp lẽ thường vậy?" Triều Dương có chút khẩn cấp, chưa đợi Yết Kinh Hàn mở miệng liền tươi cười nói.

"Nói." Yết Kinh Hàn nhẹ nhàng thốt ra một chữ, trong lòng đã muốn có suy tính.

"Vâng." Hạo Nguyệt lúc này mới nói tiếp: "Gia, dựa vào biểu hiện của vương phi ở hi đường ngày hôm đó, đủ để chứng tỏ rằng nàng ấy không phải là một nữ tử dễ ăn hiếp, hơn nữa vương phi mất trí nhớ, nàng cũng không nhớ rõ thái hậu, cũng sẽ không nhớ rõ thái hậu bà ấy từng giao cho mình nhiệm vụ gì, mà thái hậu từ trước đến nay luôn cẩn thận, bà ta ắt hẳn biết được vì sao vương phi lại có biến hóa lớn đến như vậy, tất nhiên đã nhìn ra được nàng ấy mất trí nhớ, cho nên trước khi xác nhận được vương phi có thật sự trung thành với bà ta hay không, bà ta sẽ không giao cho vương phi việc lớn đến như vậy đâu. Cho nên thuộc hạ cho rằng, vương phi không phải vì cái đó mà tìm đến Huyền Băng đàm."

"Có đạo lý!" Triều Dương vỗ vai Hạo Nguyệt một cái, nói phụ họa: "Gia, thuộc hạ cũng cảm thấy Hạo Nguyệt nói rất có lý a, thuộc hạ cảm thấy vương phi và bà lão thái hậu kia nhất định không phải cùng một loại người."

"Các người đã nói vương phi không vì cái kia mà đến, vậy thử nói xem vì sao nàng lại bảo Hắc Phong mang nàng đi Huyền Băng đàm? Nếu nàng ấy mất trí nhớ, như thế nào lại biết được trong phủ có Huyền Băng đàm? Chẳng lẽ không phải là thái hậu nói cho nàng biết sao?" Lưu Vân nháy mắt nói lên nghi ngờ của chính mình.

Triều Dương nhíu mày, quả thật có chút vấn đề nha, Vương phi như thế nào lại biết đến cái hồ kia? Nàng đi nơi đó làm gì?

"Quan sát kỹ nhất cử nhất động của nàng! Nàng có mục đích gì sớm muộn gì cũng sẽ tự mình nói ra thôi." Yết Kinh Hàn mâu quang sâu kín, hẳn thật muốn xem thử nếu hấn không quan tâm đến, nàng có thể diễn trò gì đây.

"Vâng." Ba người đồng loạt ôm quyền, rất nhanh lui ra ngoài.

Yết Kinh Hàn khoanh hai tay lại, tựa lưng vào ghế, nghĩ tới quyền sách Lam Xảo Phụng đưa cho Lam Linh, nếu như hấn đoán trúng, bà ta là đang muốn nhất tiễn song điêu, cùng lúc vừa muốn xem thử lòng trung thành của Lam Linh, vừa muốn làm cho hấn quý dưới vẫy của nàng.

Yết Kinh Hàn nhếch miệng một cái, hấn vô cùng chờ mong xem Lam Linh sẽ đối phó với bài kiểm tra của hấn như thế nào nha, nàng có thể lộ ra móng vuốt sắc bén hay không.

PS: Các nàng đọc truyện vui và cuối tuần vui vẻ nha.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 89-1: Một Đóa Hoa Tươi Cắm Trên Bãi Phân Trâu

Sau khi Lam Linh đi ra khỏi đầm Huyền Băng rất nhanh đã tìm thấy Hắc Phong, tiếp đó nàng dắt Hắc Phong đi dạo trong vương phủ, vừa đi vừa âm thầm nhớ lại từng bộ cục bên trong phủ.

Đi khoảng chừng nửa canh giờ, Lam Linh dắt Hắc Phong đi qua một cái sân nhỏ tên là "Ngọc Lan viện", viện này ở trong phủ cũng khá vắng vẻ, cửa viện luôn đóng chặt, trước cửa sân chỉ có hai gã thị vệ canh gác, chuyện này không phải là điều quan trọng, cái nàng muốn nhất chính là, Lam Linh nghe thấy thanh âm của hai nữ tử ở trong viện truyền ra, từ thanh âm này nàng có thể phán đoán ra hai nữ tử này còn rất trẻ tuổi.

Theo thông tin lấy được từ Thu Diệp và Tạ An, Lam Linh biết rõ hai nữ tử này một người là thiếp thị của Yến Kinh Hàn, người còn lại chính là nha đầu sai sử ở trong phủ, theo nàng như đoán đúng, hai người này chỉ sợ là hai mỹ nhân mà năm ngoái Yến Minh Hiền đã đưa cho Yến Kinh Hàn.

Nhưng mà chuyện này dường như không có liên quan gì tới nàng, lý do vì sao Yến Kinh Hàn để các nàng ở trong phủ dường như càng không có liên quan gì tới nàng, vì thế, lúc Lam Linh dắt Hắc Phong đi qua Ngọc Lan viện, cũng không hề dừng lại, nhanh chóng rời đi.

Lam Linh dắt Hắc Phong đi dạo ở trong phủ khoảng một canh giờ, điều gì đó cần nên ghi nhớ toàn bộ đều khắc sâu vào trong đầu, lúc này Lam Linh mới dắt Hắc Phong trở về Tùng Trúc Viện.

Vào sân nhỏ, Lam Linh thấy Thu Diệp bước nhanh đi lên chào đón, trên mặt là dáng vẻ lo lắng.

"Tiểu thư, ngài đi nơi nào vậy, nô tỳ lo lắng gần chết." Thu Diệp muốn đi lên đỡ cánh tay của Lam Linh, nhưng sau nhìn thấy bộ dáng Hắc Phong nhe răng trợn mắt với nàng, nàng bị hù dọa mà lui về phía sau hai bước.

Lam Linh vỗ vỗ đầu Hắc Phong, cười nói: "Ta chỉ đi dạo một chút ở trong phủ, có chuyện gì mà lo lắng?"

"Nô tỳ lo lắng tiểu thư không quen với bên trong phủ, lại không có người dẫn đường, sẽ bị lạc đường, rồi sẽ bị người chê cười." Thu Diệp đi theo sau Lam Linh và Hắc Phong, vẫn duy trì một khoảng cách với Hắc Phong.

"Ai nói ta không có người dẫn? Hắc Phong cũng không nhất định là kém hơn người." Lam Linh cười vuốt vuốt lông trên đầu Hắc Phong.

Hắc Phong nghe Lam Linh tán thưởng nó, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, cái đuôi mềm như nhung đã lắc gờ được mừng lại càng lắc hơn.

Lam Linh nhìn thấy dáng vẻ Hắc Phong như thế, không khỏi lại cười cười, dắt Hắc Phong đi vào đông sương phòng.

Sau khi cột Hắc Phong vào một chỗ, Lam Linh đi ra ngoài gian phòng, nói Thu Diệp: "Thu Diệp, ngươi mang tới đây một ít ngân lượng, rồi theo ta đi ra bên ngoài phủ một tí."

"Tiểu thư, nô tỳ nghe Triều Dương đại ca nói, trong vương phủ có một quy củ, bên trong phủ không cần biết là người phương nào, cho dù đi làm việc ở bên ngoài phủ, hay là hồi hương thăm người thân đi chăng nữa, nếu muốn đi ra ngoài thì phải có lệnh bài của bên trong phủ, hơn nữa lệnh bài này muốn có thì phải xin phép với Hưởng quân gia trước một ngày, đến ngày muốn ra phủ thì cần phải đi sang chỗ của quân gia để nhận lấy, rồi khi nào đến cửa phủ thì giao lại cho người gác cửa, tiểu thư, nô tỳ không biết khi ngài ra ngoài phủ có cần lệnh bài hay không, nô tỳ chỉ nghe Triều Dương đại ca nói như vậy." Mặc dù Thu Diệp không biết tiểu thư trở thành nữ chủ nhân của vương phủ khi ra ngoài phủ có cần phải tuân thủ quy củ kia hay không, nhưng nàng vẫn nói lại những lời Triều Dương nói cho nàng với Lam Linh.

Nghe Thu Diệp nói như vậy, cảm giác đầu tiên của Lam Linh chính là Yến Kinh Hàn đặt ra quy củ này là vì nàng, ý tứ của hắn chính là nếu nàng muốn đi ra ngoài, nhất định phải được sự cho phép của hắn!

Khốn kiếp! Lam Linh hừ lạnh một tiếng, nàng muốn xem một chút hắn sẽ đưa ra lý do gì để ngăn nàng đi ra ngoài!

Nghĩ tới đây, Lam Linh bước nhanh đi về phía thư phòng của Yến Kinh Hàn, vừa mới này Lam Linh đã biết rõ vị trí cụ thể thư phòng của Yến Kinh Hàn, vì thế, nàng không cần người dẫn đường giúp.

"Tiểu thư, ngài đi nơi nào vậy?" Thu Diệp đi hai bước chạy theo sau lưng Lam Linh.

"Thư phòng."

Thu Diệp vừa nghe thấy, thì đã đoán được tiểu thư nhà mình đi đến thư phòng làm chuyện gì, cho nên nàng cũng chỉ mấp máy miệng không hề lên tiếng nữa.

Rất nhanh, Lam Linh đã đi tới trước cửa thư phòng Yến Kinh Hàn, thấy Triều Dương với Hạo Nguyệt đang đứng thủ hộ ở ngoài cửa thư phòng, Lam Linh lập tức bước nhanh đi tới trước mặt hai người.

Vương phi tới thật là nhanh nha, trong lòng Triều Dương thầm nói một câu, Lưu Vân chân trước vừa đi, vương phi chân sau đã đến rồi.

"Vương phi!" Triều Dương với Hạo Nguyệt cùng nhau ôm quyền thi lễ với Lam Linh một cái.

Lam Linh khẽ ừ một tiếng, nhìn về phía Triều Dương, "Còn cần bẩm báo một tiếng không?"

"Hả..." Triều Dương không nghĩ tới Lam Linh sẽ hỏi một câu như thế, đang lúc không biết nên trả lời như thế nào, thì lúc này, chỉ thấy cửa phòng được kéo ra từ bên trong kêu chỉ một tiếng, gia nhân mình chậm rãi bước ra khỏi thư phòng.

"Vương phi có chuyện quan trọng tìm bản vương?" Yến Kinh Hàn biết rõ còn cố hỏi, thoáng lướt nhìn qua sau lưng Lam Linh, rồi nhấc chân bước ra khỏi mái hiên của thư phòng.

"Vương gia cần gì biết rõ mà còn cố hỏi? Chuyện trong vương phủ này còn có chuyện vương gia ngài chưa biết sao?" Lam Linh đi vào trong khoảng cách quy định ba thước của Yến Kinh Hàn, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không có một chút rung động nào!

Yến Kinh Hàn đứng chấp tay, một con gió thổi qua, làm tay áo bay bồng bềnh, càng lộ ra dáng người nổi bật, ngọc thụ lâm phong!

"Mặc kệ người khác đã nói với bản vương những lời gì, đó đều là những lời người khác nói, bản vương muốn nghe từ chính miệng vương phi nói với bản vương." Yến Kinh Hàn nói xong rồi quay người lại nhìn Lam Linh, trong giọng nói dường như mang theo một tia ái mộ, hương vị đầy ám muội, nhưng trên dung nhan tuấn tú của Yến Kinh Hàn lại không hề có một tia ôn tình!

Có bệnh! Lam Linh không muốn để ý tới trong hồ lô của Yến Kinh Hàn bán thuốc gì, lập tức mở miệng nói: "Ta muốn đi ra ngoài phủ một chút, không biết vương gia có thể cho ta cái phương tiện hay không?"

Trong lời nói của Lam Linh dường như mang theo một tia trêu chọc, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại không hề nghiêm nghiêm!

Ánh mắt Triệu Dương len lén nhìn qua Yến Kinh Hàn với Lam Linh, trong lòng hơi hưng phấn, dường như gia nhà mình với vương phi là kỳ phùng địch thủ nhà, sau này nhất định là có trò hay để xem.

Trong lòng Triệu Dương đang hưng phấn, đột nhiên thấy ánh mắt lạnh lùng của gia nhà mình quét tới, giọng nói lạnh lẽo xuyên qua lỗ tai hắn, "Triều Dương, ngươi xem lời của ta như gió thoảng bên tai?!"

Nghe vậy, Triệu Dương lập tức giật mình một cái, lúc này mới nhớ tới, hôm nay là ngày gia bắt đầu phạt hắn ở trong phòng tối ba ngày, sau khi hắn trở về, thế nhưng lại quên mất chuyện này? Hắn hoàn toàn là muốn ăn đòn rồi.

"Thuộc hạ biết sai!" Triệu Dương nói xong rồi chạy tóe khói, tốc độ chắc chắn còn nhanh hơn thỏ!

"Bản vương đã nói rồi, không hạn chế sự tự do của ngươi, khi nào ngươi muốn đi ra ngoài thì không cần đến hỏi bản vương."

Ngoài dự liệu của Lam Linh, Yến Kinh Hàn không làm khó dễ nàng không nói, hơn nữa còn khá dễ nói chuyện, điều này làm trong lòng Lam Linh không khỏi lại đề phòng thêm một phần, nàng mới không tin tên khốn kiếp này sẽ tốt với nàng như vậy đâu, nhất định là hắn lại đánh cái chủ ý xấu gì rồi!

"Đa tạ vương gia! Thu Diệp, chúng ta đi!"

Mặc dù Lam Linh hoài nghi dụng ý của Yến Kinh Hàn, nhưng kế hoạch của nàng vẫn muốn tiếp tục tiến hành, vì thế, nàng không dây dưa nữa, dẫn Thu Diệp nghênh ngang rời khỏi.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy bóng lưng Lam Linh nhanh đã đi về phía xa, bàn tay lặng lẽ làm một động tác, lập tức có một bóng dáng lặng lẽ đi theo phía sau Lam Linh.

Cảm nhận được hơi thở biến đổi ở cách đó không xa, ánh mắt Lam Linh chợt lóe lên, khóe miệng cũng cong lên một đường.

Sau đó, Thu Diệp nhanh chóng lấy tới ít bạc vụn, rồi đi theo Lam Linh ra khỏi vương phủ.

"Tiểu thư, vương gia sai quản gia đặt tất cả đồ cưới của thái hậu tướng gia Hoàng hậu nương nương cho ngài ở trong sân, đồ trang sức châu bảo ngọc vãi tơi lùa cái gì cần có đều có, nô tỳ cảm thấy ngài không cần mua gì cả." Thu Diệp đi theo phía sau Lam Linh, cầm ít bạc vụn ở trong tay, không hiểu tiểu thư nhà mình còn thiếu cái gì.

"May vá." Lam Linh nhẹ phun ra hai chữ, nàng đương nhiên là sẽ không nói cho Thu Diệp chuyện nàng ra ngoài phủ thứ nhất là dò xét bố cục của kinh thành, độ cao của tường thành, thứ hai là mua chuẩn bị những đồ vật nàng cần thu thập Yến Kinh Hàn.

"Tiểu thư, ngài muốn tự tay làm y phục choa vương gia?" Thu Diệp hơi nghi hoặc, tiểu thư nhà mình đâu giống như là muốn chào đón vương gia, nàng ấy sẽ tự mình làm y phục cho vương gia sao?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Chương 89-2: Bông Hoa Nhài Cẩm Bãi Phân Trâu

Gió mát thổi nhẹ, mặt trời chiếu khắp, buổi chiều trên đường cái cũng không có nhiều người, nhưng khi nhìn thấy Lam Linh thì không khỏi lóe sáng hai mắt, đây là phu nhân nhà ai mà lớn lên giống như tiên tử trong tranh vậy a, thật đẹp.

Lam Linh từ từ đi tới, nhìn nhìn kiến trúc hai bên đường, cao thấp chằng chịt, cổ kính, tủi lâu quán trà san sát, kim lâu đan phường cái gì cần thiết đều có cả. Nhưng làm Lam Linh hứng thú nhất chính là có một tiệm cầm đồ nhỏ, tầng hai trên tiệm cầm đồ này là một cái tiểu lâu, trang hoàng lộng lẫy, tinh xảo, tuyệt mỹ, Lam Linh lập tức cong cong môi, nàng tin tưởng không lâu sau, tiệm cầm đồ này sẽ giúp nàng rộn một phen đây.

Lam Linh dẫn Thu Diệp đi dọc đường cái về phía nam, đi được một canh giờ, Lam Linh đã nhìn thấy được thứ nàng mong muốn- tường thành, nàng vừa

đi vừa nhìn độ cao của thành, ánh mắt nhanh chóng quét qua quang cảnh xung quanh thành, không hề dừng lại, sau đó dẫn Thu Diệp đi sang đường khác.

"Tiểu thư, nô tỳ quả thật đi không nổi nữa." Thu Diệp cuối cùng nhìn không được liền nói ra, nàng là nha đầu bên cạnh tiểu thư, bình thường chỉ cần hầu hạ tiểu thư cho tốt là được, chứ chưa bao giờ phải đi đường dài như vậy bao giờ.

"Ta cũng mệt mỏi, chúng ta đến từ lâu phía trước ăn chút gì đó, nghỉ ngơi một chút đi." Lam Linh có chút phiền muộn, nàng vội vã quan sát địa hình mà đem thân phận của mình quên đi mất, một tiểu thư khuê các chưa bao giờ bước chân ra khỏi cửa làm sao có thể đi đường xa mà không mệt mỏi được chứ? Nàng quả thật quá sơ suất rồi.

"Nô tỳ biết tiểu thư đối xử với nô tỳ là tốt nhất." Thu Diệp lộ ra vẻ mặt vui mừng, tinh thần lập tức tỉnh táo lại.

Lam Linh cười cười, nhanh chóng dẫn Thu Diệp đi vào từ lâu phía trước, giương mắt nhìn lên chỉ thấy trên từ lâu có tấm biển hiệu viết "Hoan hỷ lâu." Mấy chữ mạ vàng thật to, liếc nhìn qua cửa chính của quán, lúc này trong đại sảnh cũng không có nhiều khách.

Lam Linh nhắc chân bước qua cửa chính, một tên tiểu nhị nhanh chóng tiến lên đón chào, "Phu nhân, ngài đến dùng cơm phải không ạ? Nhưng mà lúc này còn chưa đến bữa tối, trong lâu chỉ có trà bánh tiếp đãi thôi." Tiểu nhị mang theo vẻ mặt tươi cười hiếu khách, đánh giá Lam Linh, trong lòng lại nghĩ, đây là phu nhân nhà ai? Sao lại lạ mặt như vậy?

Nghe xưng hô của tiểu nhị, trong lòng Lam Linh hoàn toàn không vui, nàng còn chưa bao giờ nói qua yêu đương nha, dựa vào cái gì bị kêu thành phụ nữ có chồng vậy? Tất cả là do bà già Lam Xảo Phụng và tên hỗn đản Yến Kinh Hàn kia làm hại cả.

"Đem cho ta một bình Bích Loa Xuân cùng hai phần điểm tâm là được." Lam Linh nói xong liền hướng đến một cái bàn trống bên cạnh mà đi tới.

"Được rồi, phu nhân, ngài vui lòng chờ một lát." Đầu tiên tiểu nhị bước chậm hai bước đến bên cạnh bàn, kéo một cái ghế ra, sau khi Lam Linh ngồi vào xong xuôi cả rồi thì lúc này mới nhanh chóng chạy đi.

"Thu Diệp, ngươi cũng ngồi xuống đi" Lam Linh thấy Thu Diệp vẫn im đứng như cũ, liền đưa tay kéo ra một cái ghế bên cạnh nàng, ý bảo Thu Diệp ngồi xuống.

"Nô tỳ không dám, nô tỳ đứng là được rồi." Thu Diệp có chút kinh hoàng sợ hãi, từng giây từng phút nàng đều nhớ kỹ thân phận của mình, làm sao có thể cùng tiểu thư nhà mình ngồi ngang hàng được chứ?

Nghe vậy, Lam Linh nhún mày, cười nói: "Thu Diệp, nếu như ngươi không muốn ngồi, có nghĩa là ngươi không phiền lụy, nếu như ngươi đã không mệt mỏi như vậy, hay là chúng ta tiếp tục đi nha."

"Tiểu thư..." Thu Diệp mím mím môi, trên mặt lập tức lộ ra vẻ ủy khuất.

"Ngồi đi, ở bên ngoài không cần nhiều quy cũ như vậy đâu." Lam Linh cười cười, không hề trêu chọc Thu Diệp, mặc dù nàng (LL) không đối xử với nàng ấy (TD) như là một nha hoàn, nhưng ở nơi này nguy hiểm trùng điệp, trong tình huống như vậy nàng (LL) không thể nói quá nhiều được.

"Tiểu thư, ngài thật tốt." Thu Diệp cuối cùng không chống cự được khuôn mặt ấm áp vui vẻ của Lam Linh, liền nghiêng người ngồi xuống.

Lam Linh cười cười, cũng không tiếp tục lên tiếng.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ có tổng cộng hai bàn khách, bọn họ nhìn thấy dung mạo của Lam Linh không khỏi lộ ra vẻ kinh diễm, rồi rít đoán thử xem Lam Linh rốt cuộc là phu nhân của ai.

Lam Linh cũng không biết 'Hoan hỷ lâu' này chính là từ lâu số một kinh thành, mỗi ngày vào đúng bữa trưa và tối đều chật kín người, hơn nữa mọi người đến nơi này ăn cơm nhất định không phải cũng quý, bởi vì lúc này còn chưa tới giờ cơm, Lam Linh còn chưa nhìn ra được chỗ này bận bịu làm ăn ra đến mức nào.

Rất nhanh, tiểu nhị liền dọn lên cho Lam Linh một bình Bích Loa Xuân mới ngâm, đồng thời cũng đem lên hai phần điểm tâm, một đĩa bánh hoa quế ngọt, một đĩa hạnh nhân mềm.

Thu Diệp lập tức châm trà cho tiểu thư nhà mình, sau đó lại ngồi xuống.

Lam Linh cười cười, cầm lấy ấm trà rót 1 chén, sau đó chuyển qua cho Thu Diệp.

"Tiểu thư, người làm khó nô tỳ" Thu Diệp hù dọa đứng lên, tiểu thư là chủ tử của nàng, làm gì có chủ nhân nào lại đi hầu hạ đầy tới chứ?

"Nếu ngươi không muốn mọi người nhìn ngươi chằm chằm thì hãy ngồi xuống uống trà ăn điểm tâm đi." Lam Linh vừa nói vừa lấy một khối bánh hoa quế bỏ vào miệng, cắn một cái, trong nháy mắt trong miệng tràn ngập mùi thơm hoa quế.

Thu Diệp quần quít một lát, sau bèn ngồi xuống lại, hai tay nâng ly trà hóp một hóp nhỏ.

Ăn xong một khối hoa quế cao, Lam Linh liền nghe thấy có tiếng bước chân từ xa truyền đến, đồng thời cũng có vài ánh mắt đã rơi vào trên người mình, nhưng nàng cũng không quá để ý, đây là một từ lâu, người đến người đi là điều rất bình thường, hơn nữa, mình có một gương mặt như vậy, bị người

khác nhìn nhiều hơn một chút cũng chả có gì kỳ quái.

Nhưng mà, tiếng bước chân dừng lại bên cạnh bàn của Lam Linh, bị một ánh mắt bí ối nhìn chăm chăm vào mình, đôi mắt Lam Linh rũ xuống chột lóe ra hàn quang.

Cầm đầu là một nam tử cầm y hoa phục, đầu đội kim quan, xấu xí, đôi mắt nhỏ một mí, một khắc cũng không ngừng nhìn Lam Linh, trên mặt lộ rõ vẻ háo sắc, mấy người đi phía sau hẳn đều ăn mặc theo kiểu tùy tùng, vừa nhìn liền biết chính là thủ hạ của hắn.

"Lớn mật! Các người... các người muốn làm gì?" Thu Diệp phục hồi tinh thần, nhanh chóng đứng lên, giang ra hai cánh tay muốn đem tiểu thư nhà mình bảo hộ sau người.

"Lớn mật?" nam tử pằng một tiếng đem chiếc quạt xếp trong tay mở ra, phe phẩy, cười nói "Tiểu cô nương quả thật không đơn giản nha, dám kêu thẳng đại danh bốn đại gia là lớn mật, người là nghe ai nói vậy?"

Thanh âm của nam tử lí nhí, mang theo sự bí ối trong đó, lòng bàn tay Thu Diệp đã muốn toát ra mồ hôi lạnh, nằng sợ hãi, phi thường sợ hãi.

Bởi vì, nghe tước hiệu của nam tử, nàng đã biết thân phận của hắn, chính là kinh thành đệ nhất phú gia, nhà giàu nứt vách đại thiếu gia Hồ Văn Tài.

Hồ Văn Tài là một người nổi tiếng thái tuế trong kinh thành, thứ nhất vì dựa vào việc nhà mình có tiền, nên xem mạng người như cỏ rác, có chuyện gì xảy ra đều dùng tiền để giải quyết; thứ hai, cừu cừu hẳn chính là Bắc Ương Phủ-Phủ Doãn Trần Phụ Quốc đại nhân, những nữ tử từng bị Hồ Văn Tài bắt nạt qua đều biết rõ rằng dù có đi kiện cáo cũng không có nơi nào giúp đỡ, chỉ có thể bầm bụng bầm dạ mà nhận bạc của Hồ gia,

Vì thế, mấy năm qua, Hồ Văn Tài liên tục hãm hại con gái nhà lành mà vẫn nhón nhơ ngoài vòng luật pháp

Hơn nữa tên Hồ Văn Tài này vẫn còn có chút đầu óc, hẳn biết những nữ tử nào không thể đụng để tránh rước lấy phiền toái, những nữ tử nào muốn chạm vào cũng chạm không được, vì thế, bị Hồ Văn Tài bắt nạt qua phần lớn là con gái rượu, trong nhà không quyền không thế, những tiểu thư khuê các chân chính, gia quyến trong nhà các trọng thần trong triều thì hẳn cách thật xa.

Đồng sở dân phong mở ra, Hồ Văn Tài lại trà trộn vào tầng lớp trên của xã hội, những tiểu thư phu nhân nổi danh hẳn đều biết, nhưng Lam Linh vốn bị dưỡng ở khuê phòng nên hẳn cũng không nhận ra, hơn nữa với tư cách của Hồ Văn Tài thì hẳn cũng không được mời tham gia hôn lễ của Lam Linh, vì thế, hẳn cũng không rõ người đang ngồi trước mặt hắn là ai?

Hồ Văn Tài vốn dĩ hẹn một đám câu bạn hữu đi "Hoan hi lâu" uống rượu, hắn vừa vào cửa là nhìn thấy Lam Linh, hơn nữa nhìn thấy bên cạnh nàng chỉ có duy nhất một nha đầu, đối với hắn mà nói Lam Linh cực kỳ lạ mắt, vì thế, Hồ Văn Tài liền kết luận thân phận của nàng cũng sẽ không cao quý, hơn nữa vừa nhìn nàng hẳn đã thân hôn điên đảo, liền không suy nghĩ nhiều, đi tới bên cạnh bàn của Lam Linh, nếu hắn buông tha một nữ nhân đẹp đến như vậy, vậy hẳn không còn là Hồ lớn mật nữa.

Các thực khách trong đại sảnh cơ hồ đều biết Hồ Văn Tài, nên âm thầm vì Lam Linh mà đổ mồ hôi lạnh, nữ nhân bị Hồ Văn Tài để ý cơ hồ chưa ai có thể thoát khỏi ma trảo của hắn.

Chưởng quỹ của Hoan hi lâu đang ngồi ở phía sau quầy nhú nhú mày rậm một tý, nói nhỏ với tiểu nhị bên cạnh, tiểu nhị liền lập tức hiểu ý, từ cửa sau ra đi khỏi đại sảnh.

Lam Linh cho đến giờ vẫn chưa từng nhìn lấy Hồ Văn Tài một cái nào, vẫn từ từ thưởng thức ly trà trong tay, tư thái điềm tĩnh ưu nhã.

"Người không cần lo cho ta nghe ai nói, người nếu không muốn chọc đến phiền toái, liền thức thời, đi nhanh lên đi!" Thu Diệp mặc dù trong nội tâm phi thường sợ hãi, nhưng vì tiểu thư, nàng bất chấp mọi giá!

"Tiểu nha đầu còn rất có khí thế, không tồi nha!" Hồ Văn Tài pằng một tiếng mở cây quạt ra, vỗ vỗ trên tay, sau lại đem vạt ở quạt áo rồi ngồi xuống cái ghế đối diện Lam Linh

Thu Diệp thấy Hồ Văn Tài đuổi mà không đi, lại nhìn vài nam tử sau lưng hắn cực kỳ to lớn, mặt mày thô kệch, trong nội tâm lại càng sợ hãi hơn, tiểu thư cùng nàng đều là tay trái gà không chặt, mà những thực khách kia đều thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí hơn là nơi này cách vương phủ tận một canh giờ lộ trình, nước xa không cứu được lửa gần, viện binh khẳng định không kịp nữa rồi, các nàng nên làm cái gì bây giờ đây?

Thu Diệp vừa vội lại sợ, trong nội tâm nghĩ tới nàng nếu nói ra tiểu thư là Hàn vương phi, tên Hồ Văn Tài này có thể sợ chạy hay không?

Thu Diệp nhất thời không nắm được chủ ý, quay đầu nhìn về phía tiểu thư nhà mình, thấy tiểu thư trên mặt vẫn bình thản không gợn sóng, động tác uống trà nhẹ nhàng chậm chạp ưu nhã, tựa hồ không hề nhìn thấy tên Hồ Văn Tài thái tuế này, nhìn thấy tiểu thư nhà mình như thế, tâm của Thu Diệp lập tức yên tĩnh trở lại, nàng nhớ tới tình hình hôm qua tiểu thư đã thu thập Thụy Thái Tử ra sao, tiểu thư có thể không phải thông minh bình thường đâu, Hồ Văn Tài này nhất định không phải là đối thủ của tiểu thư!

Nghĩ như thế, Thu Diệp từ từ ngồi xuống, không để ý tới Hồ Văn Tài nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Yên Kinh Hàn, Người Khôn Kiếp

Lam Linh vốn rất nghi hoặc hành động Mộ Dung Tiểu Trần vui vẻ giúp đỡ nàng ở trên đường vào hôm qua, hôm nay lại còn nghe hắn nói mấy lời chân thành ấm áp như thế, trong lòng Lam Linh nghi ngờ càng sâu.

Lam Linh biết mình đang ở giữa cuộc tranh đấu của Lam Xảo Phụng và Yên Kinh Hàn, có thể nói là nơi đầu ngọn sóng, bốn phía xung quanh khắp nơi đều chất đầy nguy hiểm, mà tình cảnh này, người nếu đã biết chuyện thì cũng sẽ trốn tránh, nhưng tên Mộ Dung Tiểu Trần này vì sao lại chủ động chọc phiền toái lên người?

Lam Linh luôn luôn tin tưởng trên đời không hề có cơm trưa miễn phí, Mộ Dung Tiểu Trần không thể vô duyên vô cớ mà giúp nàng, nhất định là hắn có lý do!

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn đôi mắt cắt nước thu vô cùng xinh đẹp của Lam Linh, như sóng nước mênh mông lại mang theo trí thông minh không gì sánh được, Mộ Dung Tiểu Trần than nhẹ một tiếng, trong tim lại mềm nhũn như mưa xuân tháng ba, hắn biết rõ nếu hắn không đưa ra một lý do có thể tin, thì nàng sẽ không nhận lấy bất cứ sự giúp đỡ nào của hắn.

"Ta được người nhờ vả, phải quan tâm chăm sóc người thật tốt." Trong nháy mắt Mộ Dung Tiểu Trần đã tìm ra một lý do, chỉ là hắn chưa nói là người nhờ vả kia chính là bản thân hắn.

"Người đó là ai?" Lam Linh hỏi gấp, trong lòng nàng đoán rằng người đó có phải là người nữ tử truyền lời cho nàng vào hôm qua hay không, nàng ấy nói là nàng ấy phải rời khỏi đây một thời gian, và chính nàng ấy hiểu rõ tường tận tình trạng thân thể của nàng, trước khi đi giao phó Mộ Dung Tiểu Trần chăm sóc nàng? Đường như là rất có thể.

"Sau này người sẽ biết." Mộ Dung Tiểu Trần không muốn lừa dối Lam Linh, càng không thể trả lời thành thật, hắn sợ sẽ dọa nàng bỏ chạy.

"Người không muốn nói, ta cũng không miễn cưỡng, nhưng ta vẫn muốn cảm ơn người." Lam Linh cười cười, biết rõ nhất định Mộ Dung Tiểu Trần không nói là có lý do, nàng cũng không thích làm người khác khó chịu.

Nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt nhỏ nhắn vô cùng xinh đẹp của Lam Linh, trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần đã bị lấp đầy bởi niềm vui mừng, ba năm chờ đợi, ba năm tìm kiếm cuối cùng cũng không hề uổng phí, nàng thật sự đang ngồi ở trước mặt hắn rõ ràng, dù lúc này hắn không thể ôm nàng vào trong ngực, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần tin tưởng đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Người lại khách khí với ta rồi, ta làm những chuyện ta phải làm thôi." Mộ Dung Tiểu Trần cười nói một câu, trái lại nói: "Ta có thể gọi thẳng tên của người không?"

"Đương nhiên là có thể." Lam Linh sáng khoái đáp ứng, cũng không có gì cảm thấy không ổn, nhưng trong con mắt của Mộ Dung Tiểu Trần lại sáng thêm một phần.

"Linh nhi." Mộ Dung Tiểu Trần nhẹ nhàng kêu một tiếng, chỉ có hắn mới biết rõ một tiếng gọi này ẩn chứa bao nhiêu nhớ nhung nhưng bao nhiêu dịu dàng!

Nhưng Mộ Dung Tiểu Trần cất giấu quá tốt, Lam Linh cũng không hề nghe được mùi vị khác thường, chỉ nhẹ ừ một tiếng.

"Có câu nói trả lễ, Linh nhi có phải người nên gọi tên ta một chút hay không." Mộ Dung Tiểu Trần thuận thế đưa ra yêu cầu, dường như đề nghị này rất đương nhiên.

"Tiểu Trần." Lam Linh cũng không cự tuyệt, chỉ cười gọi một tiếng.

"Àn." Trên mặt Mộ Dung Tiểu Trần mang theo ý cười nhẹ nhàng, chỉ có hắn mới tự biết lúc này làn sóng trong lòng mình sôi sục đến thế nào, kích động không thôi, đột nhiên hắn phát hiện cái tên của mình từ trong miệng Linh nhi nói ra lại dễ nghe như thế!

Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng bình tĩnh lại cảm xúc, hắn còn có chuyện quan trọng hơn chưa nói với nàng, lập tức trở lại chuyện chính nói: "Linh nhi, dường như hôm qua biểu hiện của người ở trong hi đường là không muốn gả cho Hàn vương, ta nói có đúng không?"

"Đúng." Với người biết chuyện Lam Xảo Phụng và Yên Kinh Hàn, Lam Linh cảm thấy vốn cũng không cần thiết che giấu.

Nghe Lam Linh không chút do dự trả lời, trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần không khỏi vui mừng, "Linh nhi, chỉ cần người nguyện ý, ta có thể giúp người rời khỏi thân phận Hàn vương phi này." Trong lúc vô tình, Mộ Dung Tiểu Trần đã gọi tên Lam Linh trôi chảy lạ thường, dường như đã gọi mấy trăm lần mấy ngàn lần rồi.

"Tiểu Trần, nếu như người không ngại, ta muốn nghe người phân tích một chút về tình cảnh hiện tại của ta." Lam Linh dĩ nhiên là muốn rời khỏi thân phận bây giờ, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần có nhất định đáng giá để nàng tin nhiệm sao? Lam Linh không dám xác định, bởi vì nàng không thể thua được!

Đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Trần nhìn ra được Lam Linh chưa hề tin nhiệm hắn hoàn toàn, hắn cũng biết nữ tử thông minh như Lam Linh làm sao có thể tùy tiện dựa vào vài lời hắn nói mà móc tim móc phổi trao hắn? Trong tiếng than nhẹ cũng chỉ có thể cười một tiếng.

"Được." Mộ Dung Tiểu Trần lập tức nghiêm túc nói: "Từ xưa đến nay chuyện tân hoàng đăng cơ loại bỏ những mầm tai họa ngầm đều là chuyện bình thường, hiện nay đương kim hoàng thượng vừa mới đăng cơ được một năm, mà hắn có thể thuận lợi ngồi lên cái ghế kia, chắc chắn là không thể bỏ qua công lao của thái hậu, mà bản lĩnh của thái hậu, Linh nhi, ta tin tưởng người càng rõ ràng hơn so với ta. Nói đến Hàn vương, vạn dân ngưỡng mộ, trong tay còn nắm lực lượng quân đội hùng hậu, bất cứ ở trong triều hay là ở ngoài, tiếng tăm đều ở trên Hoàng thượng, người nói Hoàng thượng đi, ắt sẽ đi, nên d.aca/l,eq. u,u.yy,d di,o.nn có thể chấp nhận hắn luôn luôn tiếp tục như vậy không? Để người như vậy ở bên giường há sao lại ngủ yên được? Nhưng trong tay Hàn vương đang nắm ba mươi vạn trọng binh, đây chính là một thanh kiếm sắc bén, nếu chuẩn bị không tốt, người bị thương chính là người đang ngồi trên long ý kia."

Lam Linh gật đầu nhẹ, từ xưa đến nay, từng thời vương quyền thay đổi đều không thể tránh khỏi gió tanh mưa máu, đơn giản chỉ là Yên Minh Hiến không dám nổi lên trận gió tanh mưa máu này, mà là coi nàng như vật hi sinh đưa vào hang sói!

"Linh nhi, thái hậu nuôi dưỡng người hơn ba năm, xem người là cái gì, người luôn rõ hơn ta, hơn nữa, người càng biết rõ ràng người đang liên tục bị đẩy vào giữa cuộc tranh đấu của bọn họ, và kết cục chờ đợi người cuối cùng là cái gì!"

"Linh nhi, kể từ trong hi đường nhìn thấy người, thì ta đã biết người luôn cố gắng giấu tài để tìm kiếm cơ hội thoát khỏi khống chế của thái hậu, người nên hiểu rõ dù cho người không giả được cho Yên Kinh Hàn, thì thái hậu vẫn có thể giả người cho người khác, là người có thể mang lại lợi ích cho nàng, chỉ cần người họ Lam, thì cuối cùng người cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng!"

Mộ Dung Tiểu Trần cũng không biết được tin tức Lam Linh bị mất trí nhớ, hơn nữa từ ba năm trước nhìn thoáng qua, hắn cho là Lam Linh khác với tin đồn là vì nàng luôn cố gắng che giấu, nàng đang giấu tài để tìm kiếm cơ hội thích hợp nhất để thoát khỏi sự khống chế của Lam Xảo Phượng!

"Ý của người nói là nàng có thể một tay che trời?" Đôi mi thanh tú xinh đẹp của Lam Linh hơi nhíu.

"Tứ phân thiên hạ*, tay của nàng còn chưa lớn như vậy, nhưng mà, tại Đông Sở, nàng có năng lực tìm được người từ bất kỳ chỗ nào!"

(*Ý nói là thiên hạ chia làm bốn quốc)

Lam Linh không nghĩ tới Lam Xảo Phượng sẽ có thế lực lớn như vậy, thế lực của lão yêu bà kia làm sao mà phát triển lớn như vậy d.i.,ie.e,n nd/.aan l leq. u,u y, y,dd/i .,o.nn chứ? Không phải là nàng ta muốn làm Vũ Tắc Thiên chăng?

Rất có thể à! Lam Linh cảm thấy tám phần Lam Xảo Phượng giả nàng cho Yên Kinh Hàn chính là vì muốn lót đường cho dã tâm của mình, dù sao nếu loại bỏ được Yên Kinh Hàn, cướp hết ba mươi vạn binh mã của hắn, thì ở Đông Sở này chỉ sợ không còn ai dám chống lại nàng.

"Thế lực của nàng nếu lớn mạnh như vậy, thì ta có thể thoát khỏi thân phận Hàn vương phi như thế nào?" Lam Linh nhìn Mộ Dung Tiểu Trần hỏi.

"Rời khỏi Đông Sở, cắt đứt hết tất cả mối quan hệ với ở đây, đổi thân phận một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống mới." Mộ Dung Tiểu Trần sớm đã nghĩ kỹ kế hoạch.

"Đi nơi nào đây?" Lam Linh không biết trên đại lục này, chỉ biết là ngoại trừ Đông Sở, còn có Bắc Ninh và Nam Nhạc, còn một quốc không biết tên.

"Đi Bắc Ninh."

Mộ Dung Tiểu Trần vừa nhắc tới Bắc Ninh, Lam Linh không khỏi nghĩ tới Thượng Quan Vân Thụy, tên kia là thái tử Bắc Ninh, nàng chính hắn, nếu đi đến địa bàn của hắn còn có thể an toàn sao? Nói tiếp, cuối cùng mối quan hệ giữa Yên Kinh Hàn với Thượng Quan Vân Thụy là như thế nào? Nếu Thượng Quan Vân Thụy phát hiện nàng ở Bắc Ninh, vậy tên Yên Kinh Hàn kia có thể không biết sao? Lam Linh cảm thấy Bắc Ninh cũng không phải là một nơi đến tốt.

"Yên tâm, ta sẽ lo chuyện này không chệ vào đâu được, hơn nữa bảo đảm dù cho tên Thượng Quan Vân Thụy có nhìn thấy người cũng không nhận ra được người." Đường như Mộ Dung Tiểu Trần nhìn ra sự do dự của Lam Linh, nhanh nói.

Lam Linh biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần là Tả tướng đương triều, đứng đầu tất cả các quan lại, hắn vì được người nhờ vả phải quan tâm chăm sóc nàng, mà đụng vào nguy hiểm lớn đối nghịch với Lam Xảo Phượng, thậm chí là còn đối nghịch với Yên Kinh Hàn? Nếu để cho Lam Xảo Phượng biết, chức quan của hắn khó giữ được không nói, tính mạng cũng có thể mất vì nàng, lời hứa này của hắn không khỏi trả giá quá lớn đi?

Lam Linh từ trước đến nay không thích thiếu nợ người khác, đặc biệt là thiếu nợ nhân tình, mà nhân tình này của Mộ Dung Tiểu Trần quả thật khiến cho nàng phải chần chừ, cho nên nàng cũng không muốn thiếu nữa, nàng muốn dùng lực của chính mình rời đi Đông Sở.

"Tiểu Trần, hảo ý này của người ta nhận, nhưng ta tạm thời vẫn chưa muốn rời khỏi vương phủ, ta còn có chuyện chưa hoàn thành"

Mặc dù lời này của Lam Linh chính là tình hình thực tế, nhưng chúng lại mang theo ý từ chối, Mộ Dung Tiểu Trần tự nhiên có thể nghe hiểu được, nhưng hắn cũng biết rõ Lam Linh cần phải có thời gian để đón nhận tất cả, hắn...nguyện ý chờ nàng.

"Không sao đâu, khi nào nàng có thể thoát được thì bất cứ lúc nào cũng có thể tới nơi này tìm ta." Trên mặt Mộ Dung Tiểu Trần vẫn mang theo vẻ ảm áp vui vẻ như cũ, nhưng nắng ngày đông làm lòng người thêm ảm lại.

"Được" Lam Linh cười cười, lập tức đứng lên, "Thời gian cũng không còn sớm nữa, ta phải trở về rồi."

"Ta sẽ âm thầm hộ tống nàng trở về" Mộ Dung Tiểu Trần cảm thấy thời gian trôi qua quá nhanh, vẫn muốn khoắc khắc cùng nàng ở một chỗ dừng lại mãi mãi, nhưng vì không muốn để cho Lam Xảo Phụng cùng Yến Kinh Hàn sinh nghi thì vẫn nên để nàng trở về tốt hơn.

Hồ Văn Tài trong lòng vốn dĩ tràn đầy "lý tưởng hào hùng" thế phải giải quyết được phu quân của Lam Linh trong giây lát, song tại thời điểm hắn đi theo Thu Diệptới cửa Hàn Vương phủ, lập tức tròn tròn mắt, hướng Thu Diệp hỏi xem phu quân của Lam Linh là ai, khi biết được phu quân của nàng chính là đại danh鼎鼎 lãnh khốc vô tình làm cho kẻ địch vừa nghe tin đã sợ chạy mất mật "Hàn vương gia", chân lập tức mềm nhũn, hắn giờ mới hiểu được mình chính là hoàn toàn muốn chết nha

Hồ Văn Tài âm thầm cảm thấy may mắn vì vẫn còn chưa thấy Hàn Vương gia, dừng cương trước bờ vực vẫn còn kịp, liền nhanh chóng muốn rời đi, nhưng Lưu Vân vốn dĩ đang âm thầm dõi theo bọn họ sao có thể để hắn đi dễ dàng như vậy? Lập tức kêu mấy tên thị vệ trong phủ đem bọn người Hồ Văn Tài trở lại, tự mình đi vào thư phòng gặp Yến Kinh Hàn.

Lưu Vân đem chuyện Lam Linh ra ngoài đi những đâu, làm gì, đã thế nào với Hồ Văn Tài ở Hoan hi lâu báo cáo với Yến Kinh Hàn một lần, Yến Kinh Hàn nghe nói xong cũng không có tức giận, mà hơi cong môi một cái, vương phi của hắn tựa hồ tận dụng tất cả các cơ hội có được để chinh hắn, nhưng ngược lại nàng cũng đã giúp dân chúng làm một chuyện tốt.

Lưu Vân thấy khoe miệng gia nhà mình lộ ra nụ cười, lập tức tròn tròn hai mắt, bốn người họ theo chủ tử đã năm năm, còn chưa nhìn thấy gia cười qua lần nào, không nghĩ tới Vương Phi lại có thể làm cho gia cười được, xem ra Triệu Dương nói đúng, mặc kệ Vương phi là thân phận gì, nàng ở trong lòng gia là bất đồng.

Sau đó Yến Kinh Hàn ra lệnh cho Lưu Vân đem bọn người Hồ Văn Tài đi đại lý tự, đồng thời cấp cho thiếu khanh đại lý tự vài lời, một tiểu nhân vật như Hồ Văn Tài không cần Yến Kinh Hàn phải hao tâm tốn sức như thế, nhưng Yến Kinh Hàn lại để ý những câu nói xúc phạm kia của Hồ Văn Tài. Yến Kinh Hàn hẳn đã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay liền muốn một lưới bắt hết, tuyệt không chừa lại một tia hậu hoạn.

Lưu Vân rời khỏi một lúc lâu sau, thanh âm của Hạo Nguyệt ở bên ngoài thư phòng mới vang lên, "Gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo"

"Vào đi" Yến Kinh Hàn cũng không ngẩng đầu, vẫn chăm chú nhìn công văn như cũ.

"Gia, thuộc hạ vừa mới nhận được tin tức rằng, không nhìn thấy vương phi đâu nữa" Hạo Nguyệt vừa tiến vào thư phòng liền dừng lại nói.

Vốn dĩ, Lưu Vân vừa ra khỏi Hoan Hi Lâu, liền hồi phủ truyền ra tin tức phái hai gã ám vệ âm thầm đi theo Lam Linh, thứ nhất là giám thị, thứ hai là để bảo vệ Lam Linh an toàn.

Song khi hai gã ám vệ đuổi tới Hoan Hi lâu thì Lam Linh đã rời khỏi rồi, hai người trên đường về Vương phủ âm thầm thăm dò tin tức, chỉ nghe nói túi tiền của Lam Linh bị cướp, Lam Linh đuổi theo cướp, sau đó thì mất hết tin tức.

Hai gã ám vệ tìm một vòng cũng không thấy Lam Linh, không thể không đem tin tức Lam Linh mất tích báo về phủ, sau đó Hạo Nguyệt liền lập tức hướng tới gia nhà mình bẩm báo.

Yến Kinh Hàn đã sớm ngược mắt nhìn Hạo Nguyệt, nghe hắn đem chân tướng nói qua một lần, hai đầu lông mày không khỏi nhăn thành chữ xuyên.

Mặt dù nàng là nữ nhi của Lam Trí Thân, là nữ nhân Lam Xảo Phụng tỉ mỉ bồi dưỡng kín đáo đưa cho hắn, mặc dù mình đã từng một lần bắt nạt nàng, nhưng Yến Kinh Hàn lại không thể nào tha thứ cho kẻ nào khác dám bắt nạt nàng!

Nàng...chỉ có thể bị hắn bắt nạt mà thôi.

"Lập tức phái năm trăm tên ám vệ lặng lẽ ra ngoài phủ, âm thầm thăm dò tin tức của nàng!" Yến Kinh Hàn ra lệnh cho Hạo Nguyệt một câu, đồng thời thân hình chợt lóe, lao ra khỏi thư phòng.

"Vâng." Hạo Nguyệt chỉ có thể đáp lại bóng lưng của Yến Kinh Hàn một tiếng.

Lúc này hoàng hôn đã bao phủ cả vùng đất, trên đường cái khắp nơi lốm đốm, những người bán hàng rong đang ở trước cửa hàng của họ, treo trên cửa một chiếc đèn lồng, Lam Linh bước chậm chậm yên tĩnh trong bóng đêm, cảm thấy tâm tình thật sung sướng, căn bản cũng không biết rõ Yến Kinh Hàn đang phái người ừn ừn kéo đến tìm nàng.

Yến Kinh Hàn đang đứng trên nóc của một căn nhà gần đó, đang nghĩ đi nghĩ lại xem nên đi nơi nào tìm Lam Linh, không nghĩ tới đột nhiên quay đầu lại thì thấy Lam Linh đang cười nhẹ dịu dàng, bước chân ưu nhã, đi chậm chậm trên đường cái.

Bóng đêm như họa, ánh sáng như tuyết, Lam Linh một thân áo xanh bước chậm chậm như tiên tử trong tranh, làn tóc trước ngực theo gió nhảy múa, tay áo nhẹ đưa, đẹp không sao tả xiết.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tự nhiên mang theo một nụ cười nhẹ thật ngọt ngào, so với mỹ nhân còn đẹp hơn, so với nước suối ở Linh Vân càng thêm tinh khiết!

Phảng phất như mây che bóng nguyệt, lay động tựa tuyết lăng trung phong!

Sự lo lắng bất an trong lòng Yến Kinh Hàn đột nhiên tan thành mây khói, trong đôi mắt sâu không thấy đáy trước kia bây giờ chỉ còn lại bóng dáng của một người...đang chậm chậm bước đi.

Lúc này, Lam Linh hình như đã cảm nhận được điều bất thường, đột nhiên dừng bước, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Yến Kinh Hàn đang lặng lẽ đứng trên mái nhà.

Một thân cảm bào màu đen ẩn trong bóng đêm lại mang thêm cổ hương vị thần bí ngang ngược lẫn lộn cho Yến Kinh Hàn, như một thanh cổ kiếm ngàn năm, kiếm phong dù bị ẩn dấu, nhưng vẫn dư âm hàn quang.

Nhìn thấy Yến Kinh Hàn, nụ cười trên mặt Lam Linh đã sớm biến mất, đôi mi thanh tú cau lại một tí, không hiểu tên hỗn đản này đứng ở đó làm gì, hần mà cần phải tự mình đi giám thị nàng sao?

Lam Linh không muốn nghĩ tới, cũng chẳng thèm để ý tới nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Lại thêm một lần bị ngó lơ!

Nhưng lần này Yến Kinh Hàn dường như đã thành thói quen, cũng không tức giận, mà là tung người nhảy lên, trong nháy mắt đã đi tới bên cạnh Lam Linh.

"Nàng vừa mới đi đến nơi nào?" Yến Kinh Hàn vừa nói vừa gắt gao nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Linh.

Lam Linh vốn nghĩ muốn bỏ bàn tay lạnh băng của Yến Kinh Hàn ra, nhưng nhìn trên đường lớn mọi người đều đang tròn mắt hâm mộ, Lam Linh liền dè lại cảm giác xúc động trong lòng. Nếu nàng không muốn Lam Xảo Phượng tìm đến mình gây phiền toái, thì nhất định không thể ở trước mặt mọi người mà chống đối hần.

"Chỉ là đuổi theo một tên cướp chạy một vòng, ta cũng không biết những địa phương kia tên gọi là gì." Dưới con mắt của nhiều người, Lam Linh chỉ có thể phối hợp trả lời câu hỏi của Yến Kinh Hàn.

"Vương phi, nàng sẽ không vì chỗ bạc chưa tới mười hai lượng mà không để ý đuổi vòng theo một tên cướp nguy hiểm như vậy chứ? Nàng cho rằng lấy lý do này để thoái thác thì bốn vương sẽ tin sao? Chắc vương phi cảm thấy bốn vương là hài đồng ba tuổi dễ bị lừa gạt nhỉ? Yến Kinh Hàn kéo Lam Linh đi về phía trước, dùng thanh âm chỉ hai người nghe nói ra.

Hài từ ba tuổi? ta xem ngươi là mãnh thú ba tuổi đó! Lam Linh ở trong lòng thét lên.

"Vương gia, mười lượng bạc đối với ngài chỉ sợ có rơi dưới đất ngài cũng lười khom lưng nhặt lên, nhưng đối với một dân chúng bình thường mà nói, mười lượng bạc này có thể khiến một gia đình quanh năm không cần phải lo cơm ăn áo mặc đó. Đối với ta mà nói, giữa ban ngày ban mặt bị cướp bạc, thì tên tiểu tặc đó hoàn toàn chính là muốn cố ý nhục nhã ta, ta đương nhiên sẽ không để cho hần được dễ dàng như vậy, đó không phải là phong cách của ta.

Lam Linh nói những lời này thật thật giả giả, giả giả thật thật, hơn nữa ở thời điểm nói ra câu cuối cùng, giọng của nàng càng thêm đồng đặc!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: 90.3: Yến Kinh Hàn, Người Khốn Kiếp

Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ câu nói cuối cùng Lam Linh nói là cho hần nghe, ý của nàng là nếu hần khi dễ nàng, nhất định nàng sẽ không bỏ qua cho hần!

Gió mát lướt qua mặt, trong tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương, trong lòng Yến Kinh Hàn cũng không vì Lam Linh thảm ném đá giấu tay hay khiêu khích mình mà không vui, ngược lại hần cảm thấy trong lòng mình thật là vui vẻ!

Trước khi bãi đường với Lam Linh, cuộc sống của Yến Kinh Hàn không hề có chút rung động nào, không có chuyện có thể làm hần cao hứng, cũng không chuyện làm hần lo lắng, như ao tù nước đọng, không khí trầm lắng, không hề có một sinh khí một hơi thở.

Mà sự xuất hiện của Lam Linh giống như một viên đá rơi vào trong cuộc sống bình thản không gợn sóng của Yến Kinh Hàn, mặc dù có thể mang theo độc, mang theo hung khí, nhưng Yến Kinh Hàn lại thấy được viên cục đá này không giống như người thường, rạng rỡ loá mắt!

Yến Kinh Hàn đột nhiên phát hiện hai ngày này hần nói còn nhiều hơn so với một năm nay, thời gian trước không buồn cũng không vui đột nhiên trong lòng lại có giây phút vui vẻ, đương nhiên là Yến Kinh Hàn biết rõ tất cả đều là bởi vì nàng, bởi vì nàng không giống với người thường.

Đương nhiên Yến Kinh Hàn cũng biết nàng là nữ nhi của Lam Trí Thân, là người của Lam Xảo Phượng, bất cứ Lam Xảo Phượng nói gì nàng đều nghe nấy, còn âm thầm tiếp nhận giả vờ làm trái, cũng không thay đổi được thân phận của nàng, nàng vĩnh viễn không có khả năng đứng chung một chỗ với hần!

Vì thế, Yến Kinh Hàn luôn luôn đều biết làm sao để khống chế mình, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

Nhưng mà, Yến Kinh Hàn không biết là, có nhiều chuyện hắn không biết lại âm thầm lặng lẽ, vào thời khác đột nhiên phát hiện ra, thì nó đã mọc rễ này mầm, nhỏ rất khó!

"Vương phi, làm sao ngươi biết chi phí hằng ngày của một gia đình dân chúng bình thường chỉ cần mười lượng bạc?" Yến Kinh Hàn thoáng cúi đầu nhìn Lam Linh ở bên cạnh, hơi thở ấm áp như có như không phun ở bên tai Lam Linh.

Hừ!

Lam Linh ngẫm bực một hồi, nàng là một thiên kim tiểu thư không ra cổng trước không bước cổng sau, làm sao lại có thể biết rõ hoàn cảnh cuộc sống của dân chúng bình thường? Vậy mà nàng lại còn quên mất thân phận này!

"Ta nghe Thu Diệp nói." Khả năng Lam Linh tùy cơ ứng biến cũng tương đối khá mạnh, trong nháy mắt đã tìm được một lý do.

"Oh." Ánh mắt Yến Kinh Hàn thoáng lóe lên một cái, không nói tin, cũng không nói không tin.

Trên đường cái người đi đường người bán hàng rong nhìn đôi Kim đồng Ngọc nữ trước mắt, trong mắt người người đều không khỏi lộ lên vẻ hâm mộ.

Tư thế của nam tử oai hùng mạnh mẽ bước chân mang theo sự ưu nhã cùng với khí thế vốn có tựa như rồng phượng trong loài người!

Nữ tử eo nhỏ nhắn thanh nhã như lan đang nhàn nhã dạo chơi kia như liễu quốc sắc thiên hương*!

(Quốc sắc thiên hương: chỉ loài hoa mẫu đơn vì người xưa thường cho là mẫu đơn đẹp nhất trong các loài hoa. Câu này chỉ lên sự tán thưởng, khen tặng người con gái xinh đẹp)

Hai người tay nắm tay nhau dường như đang ân ái tình thâm hơn cả chim cá, nhưng chỉ có Lam Linh biết rõ là nàng có một trăm một ngàn lý do không vui!

Bị người ta ngộ nhận là phu thê ân ái, Lam Linh rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy ý để Yến Kinh Hàn dắt nàng từ từ đi về phía trước, nhưng thấy tốc độ đi về phía trước của bọn họ không khác với ốc sên là bao, Lam Linh nhìn không được mà bấm mạnh một cái vào tay Yến Kinh Hàn.

"Vương phi đi mệt à, đây là ngươi muốn bản vương ôm ngươi trở về sao?" Trong mắt phượng sâu xa của Yến Kinh Hàn nhanh lướt qua một luồng ánh sáng, rất nhanh đã kề sát bên tai Lam Linh nhẹ giọng nói.

"Ngươi vô sỉ!"

Mùi Tùng Trúc thơm ngát dễ ngủ, ái, trong nháy mắt hơi thở ái muội đã bao vây Lam Linh lại chặt chẽ, Lam Linh muốn trấn định lại như tự nhiên, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn không khỏi ửng hồng lên.

Bóng tối bao phủ đầy trời, trên đường cái chỉ còn lốm đốm ánh sáng nhỏ, người đi trên đường tự nhiên là không thấy rõ nét ửng hồng trên mặt Lam Linh, nhưng với người gần Lam Linh trong gang tấc lại còn liên tục nhìn chăm chú vào nàng, Yến Kinh Hàn nhìn thấy rất rõ ràng!

Lam Linh hồi hận, làm sao nàng lại tốt như thế mà chỉ néo hắn một cái? Mà nàng tốt như thế lại còn bị người này tìm được lý do mà mượn đề tài nói chuyện mình.

"Vương phi thật sự là mau quên, sáng hôm nay dạy dỗ sao mà nhanh như vậy đã quên rồi, còn nữa, dường như vương phi còn thiếu bản vương một nụ hôn." Yến Kinh Hàn néo néo bàn tay nhỏ nhắn mềm mại như không xương của Lam Linh, ánh mắt rơi trên cánh đôi đỏ bùng của nàng.

Nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, tình trạng buổi sáng trong xe ngựa rất nhanh đã hiện ra ở trong đầu Lam Linh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh càng thêm ửng hồng hơn.

Lam Linh mấp máy miệng, vừa thẹn lại vừa cáu, nàng ngại nơi này ở bên ngoài, không thể phát tác với Yến Kinh Hàn được, chỉ có thể kháng nghị không tiếng động!

Lúc này Yến Kinh Hàn dường như phát hiện ra chuyện gì, phóng tầm mắt nhìn thoáng qua về phía xa xa, nhưng rất nhanh lại thu ánh mắt về, trong mắt phượng lại ẩn giấu một nét không vui!

"Vương phi mệt mỏi rồi, để bản vương ôm ngươi trở về." Yến Kinh Hàn nói nhanh rồi kéo Lam Linh vào trong ngực, khom lưng xuống, nhanh chóng bế Lam Linh lên.

Vốn tay đã bị Yến Kinh Hàn nắm, cho dù Lam Linh muốn chạy trốn, cũng không có cơ hội, chỉ có thể mặc Yến Kinh Hàn ôm nàng vào trong lòng.

Dán chặt vào lồng ngực của Yến Kinh Hàn, lúc này Lam Linh mới cảm giác được Yến Kinh Hàn đang ẩn nhẫn tức giận, nàng không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên tức giận? Là bởi vì nàng mắng hắn vô sỉ? Thật sự là đồ quý hạp hời!

Ôm Lam Linh, Yến Kinh Hàn bước đi không hề chậm rãi, từng bước từng bước như nổi gió, rất nhanh đã trở về vương phủ.

Vào vương phủ, Lam Linh không còn chỗ cô ky, lập tức nói: "Thả ta xuống!" Thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không hề có một nửa nhu tình!

Nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp của Lam Linh lạnh như băng, Yến Kinh Hàn cảm thấy như lửa giận bùng nổ trong lồng ngực, lồng mày hấn nhíu lại thật sâu, không nói tiếng nào, trực tiếp ôm Lam Linh đi về phía Tùng Trúc Viện.

Lam Linh không biết Yến Kinh Hàn phát điên vì cái gì, nhưng nàng biết rõ Yến Kinh Hàn đang nổi giận, như một con sư tử cố nén con tức giận, lúc này, không muốn tự rước lấy họa, nàng vẫn nên ít tranh cãi một chút mới tốt.

Vào Tùng Trúc Viện, Yến Kinh Hàn thấy Thu Diệp đang ở trong sân, lập tức lạnh lùng nói: "Người đi về phòng đi, đêm nay vương phi không cần người hầu hạ!"

Thanh âm Yến Kinh Hàn lạnh như băng thấu cả xương, Thu Diệp lo lắng hành lễ, vội vàng đáp một tiếng, rồi nhanh chóng rời khỏi sân nhỏ.

Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh vào phòng, vẫn không thả Lam Linh xuống, mà trực tiếp ôm nàng vào phòng trong, vừa bước nhanh đi về phía giường.

"Yến Kinh Hàn, ngươi muốn làm cái gì?!" Lam Linh bắt đầu giãy giụa, trong giọng nói lại mang theo bảy phần tức giận, ba phần căng thẳng!

Môi mỏng của Yến Kinh Hàn mím lại thành một đường thẳng, hai tay ôm chặt Lam Linh vào trong ngực, nhưng lại không hề để ý tới Lam Linh.

"Yến Kinh Hàn, ngươi khôn kiếp!"

Lam Linh vừa định vùng một chưởng vào người Yến Kinh Hàn, nhưng Yến Kinh Hàn dùng tốc độ nhanh hơn, ôm Lam Linh phi thân một cái, sau khi trải qua một trận trời quay đất cuồng thì Lam Linh đã bị Yến Kinh Hàn đặt ở trên giường, cùng lúc đó hai tay cũng bị Yến Kinh Hàn nắm giữ trên đỉnh đầu.

"Bản vương sẽ cho ngươi thêm một cơ hội nữa, trong nửa canh giờ kia ngươi đi làm cái gì? Ở cùng một chỗ với ai?" Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng lên tiếng, thanh âm truyền ra như từ trong địa ngục, cực kỳ u ám!

Lúc này, Lam Linh cuối cùng đã hiểu Yến Kinh Hàn đang tức giận cái gì, manh mối mà hắn phát hiện nàng gặp Mộ Dung Tiểu Trần là gì, nhưng không phải là hắn không muốn cưới nàng sao? Mà lúc vừa rồi hắn cũng không xem nàng như vợ của hắn, vậy làm sao mà nàng lại bắt được đáng vẻ như phu bất giết, dâm, phụ?

Hoàn toàn chính là có bệnh!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: 90.4: Yến Kinh Hàn, Người Khôn Kiếp

"Tả tướng." Lam Linh thấy đôi mắt phượng của Yến Kinh Hàn tựa hồ sắp nổi sóng, liền chỉ có thể thành thật trả lời, nếu nàng không nói ra, hắn nhất định sẽ dùng đến những thủ đoạn vô sỉ hạ lưu mà uy hiếp nàng nói.

Nghe xưng hô của Lam Linh với Mộ Dung Tiểu Trần như vậy, tức giận trong lòng Yến Kinh Hàn không hiểu sao đã tiêu tan đi một chút, thanh âm cũng không còn băng hàn như trước nữa: "Hắn nói với nàng những gì?"

"Hắn hỏi xem ngài có bắt nạt ta hay không?"

Lam Linh tương đối phối hợp, hơn nữa câu trả lời này vốn đã nằm trong dự liệu của Yến Kinh Hàn, điều này làm cho lửa giận trong lòng hắn từ từ tiêu tan hết, lại hỏi tiếp: "Vậy nàng trả lời như thế nào?"

"Ngài muốn ta trả lời như thế nào? Nói ngài đánh ta, còn nói ngài sử dụng những thủ đoạn vô sỉ uy hiếp ta sao?" Lam Linh hung hãn trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, xê dịch thân thể, lại nói tiếp: "Ta đã thành thật trả lời hết những vấn đề của ngài rồi, sao ngài vẫn chưa chịu chịu đứng dậy?"

Vốn dĩ trong nội tâm đang cực kỳ nổi giận, Yến Kinh Hàn đem Lam Linh áp chế dưới hạ thân, thân thể cũng không có ý kiến gì, nhưng lúc này lửa giận trong lòng đã tắt, thân thể mềm mại của Lam Linh đang dán chặt vào hạ thân của hắn, ma sát như vậy, dục hóa của Yến Kinh Hàn lại nhanh chóng thức tỉnh.

"Vi sao nàng không nói với hắn là ta đã hôn nàng?" Thanh âm của Yến Kinh Hàn mang theo chút khàn khàn, nhìn đôi môi mê người của Lam Linh, dục vọng trong cơ thể lại càng ngày càng mãnh liệt.

Nghe Yến Kinh Hàn hỏi như vậy, Lam Linh đột nhiên phát hiện đôi mắt của hắn đang trở nên đục dần, rõ ràng là mang theo dục vọng, vật nào đó dưới người hắn càng làm nàng thấy rõ sự uy hiếp.

"Người hạ lưu vô sỉ" trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lam Linh lập tức đỏ ửng, tim lại nhảy kịch liệt, một lần nữa nàng lại cảm thấy phi thường bối

rồi.

"Nàng còn thiếu ta một cái hôn."

Từ trước đến nay Yến Kinh Hàn luôn hiểu rõ bản thân mình muốn cái gì, lúc này điều hắn muốn chính là hôn nàng, muốn cái hương vị muốn ngừng mà không được trong cái miệng nhỏ của nàng,

Lam Linh há hốc mồm, mắt trợn tròn, rồi rầm, nàng nên đáp ứng hay cự tuyệt đây? Không đáp ứng thì hắn sẽ buông tha cho nàng sao?

Lam Linh khẽ mở cánh môi tựa như mời gọi Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn không do dự, trong chốc lát liền lấy môi mòng đè lên, đồng thời giúp đỡ Lam Linh thực hiện lựa chọn của mình.

Nam nhân từ trước đến nay nếu xét ở loại chuyện này đều là trước lạ sau quen, hơn nữa Yến Kinh Hàn còn đem quyển sách Lam Xảo Phụng đưa cho Lam Linh cẩn thận xem qua, qua đó cũng nhận được một chút dẫn dắt, vì thế, một chiều trên xe ngựa kia của Lam Linh sớm đã không dùng được.

Môi lạnh như nước, lại nóng bỏng như lửa!

Lý trí, kháng cự vào lúc này đều hóa thành một hồ nước!

Kiểu diễm triền miên, ánh mắt quyến rũ mê người.

Giác quan dư âm, nhưng tứ chi vô lực, không hề báo trước, trong đầu nàng lại xuất hiện một bộ dáng tình mỹ tuyệt luân mặc đồ đỏ xanh.

Âm dưới chân núi, nước biếc trên hồ, một chiếc thuyền con, một người thiếu niên cao lớn vững chãi, một cái tiêu bằng ngọc bích kèm theo tin tức ánh chiều tà, một khúc tiếng tiêu du dương mà vắng vẻ!

Ảo giác lại một lần nữa xuất hiện ở trong đầu Lam Linh, Lam Linh ở trong ảo giác không ngừng giãy dụa, nhưng sự nóng bỏng trên đôi môi lại cực kỳ rõ ràng.

Thiên kiều bá mị, tiêu hồn thực cốt!

Hương vị trên môi đã không đủ để thỏa mãn sự khẩn cấp của thân thể, bàn tay đã sớm buông cái tay nhỏ bé ra, đi vào bên hông.

Sợi tơ rơi là tả, trước ngực đột nhiên có cảm giác lạnh buốt lập tức làm cho đôi mắt trong veo như hồ nước của Lam Linh chột tỉnh lại, trên tay trong nháy mắt cũng có khí lực, nhanh chóng đè lại bàn tay của Yến Kinh Hàn, tức giận nói: "Yến Kinh Hàn, ngươi không cần được voi đòi tiên!"

Xúc cảm mềm mại còn chưa thưởng thức xong, bầu không khí ái muội trong nháy mắt đã bị lời nói lạnh buốt của Lam Linh đánh vỡ. Mây kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhủ lại, hạ thân của hắn đang "kháng nghị" nghiêm trọng nha.

Lúc này Yến Kinh Hàn hoàn toàn là đang dẫn lửa thiêu thân, tự mình cho nàng bắt lửa, nhưng nàng lại không nguyện ý vì mình dập lửa, nàng đây là muốn đem chỗ kia của hắn phế đi sao?

"Nàng là nữ nhân của bốn vương" Thanh âm khàn khàn mang theo dục vọng chưa được thỏa mãn, cảm giác trơn trơn mềm mềm càng làm cho hắn không muốn cứ đơn giản như thế mà buông tay.

Một cánh tay bị bắt lấy, Lam Linh chỉ có thể dùng tay còn lại gãi gao đè lại, bàn tay rục rịch, không mặt nhỏ nhẩn biếm hồng tựa hồ như muốn thổ huyết, nhưng vẫn không quên nhắc lại chuyện xưa: "Yến Kinh Hàn, ngươi nên nhớ kỹ, ta chỉ là vương phi trên danh nghĩa của ngươi, chứ không phải là nữ nhân của ngươi, càng không phải là đối tượng để cho ngươi phát tiết. Nếu ngươi muốn phát tiết, ngươi có thể đi tìm hai nữ nhân ở Ngọc Lan viện, ta tin tưởng hai nàng ấy sẽ cực kỳ cam tâm tình nguyện, nhưng nếu ngươi ở đây cưỡng bách ta, ta tình nguyện cả chết lưới rách."

Lời nói của Lam Linh giống như một chậu nước lạnh trong nháy mắt đã dập tắt dục hỏa trong thân thể Yến Kinh Hàn, nhưng lửa giận trong lòng lại vọt lên.

"Nàng muốn bốn vương đi tìm nữ nhân khác?" trong thanh âm của Yến Kinh Hàn không còn một tia dục vọng nào, mà mang theo sự tức giận, trong mắt phượng mày đen đang kéo đến âm âm.

"Đúng!" Lam Linh đáp lại không chút do dự.

"Được! Bốn vương sẽ làm theo những gì nàng muốn." Yến Kinh Hàn rút mạnh tay về, nhanh chóng đứng lên, không chút do dự bước chân ra khỏi phòng.

Âm thanh thanh thúy của bức rèm che bị va chạm vẫn còn quanh quẩn, nội tâm Lam Linh đột nhiên đau nhói, những hình ảnh vừa rồi một lần nữa hiện lên trong đầu, rõ ràng như vậy, cả tiếng tiêu cô đơn tịch tịch tựa hồ vẫn còn vang vọng bên tai, nhưng lần này Lam Linh không còn cảm thấy toàn thân vô lực như trước nữa.

Lam Linh từ từ ngồi dậy, vuốt vuốt huyết Thái dương, lúc này mới từ từ đem quần áo trước ngực sửa sang xong.

Yến Kinh Hàn rời khỏi, cũng không có cưỡng bách nàng, nhưng trong nội tâm Lam Linh lại không thoải mái được bao nhiêu, ngược lại cảm thấy đau đớn

nhẹ nhẹ.

Nàng đây là thế nào? Chẳng lẽ trái tim của thân thể này có vấn đề? Lam Linh đem tay che ở trước ngực.

Sau một lúc lâu, Lam Linh không cảm giác được đau đớn nữa, nhưng trong nội tâm nghĩ tới việc chờ có cơ hội, nàng nhất định phải tìm một đại phu thật tốt giúp nàng khám xem một chút.

Sau đó, Lam Linh xuống giường, đem tóc vén lên, liền bước ra khỏi phòng.

Đến trong viện, Lam Linh ngẩng đầu nhìn ánh trăng dịu dàng, nghe thanh âm gió thổi qua rừng trúc sột soạt sột soạt, nghe trăn trăn Tùng Trúc thơm ngát, trong đầu văng vẳng tiếng tiêu lúc Yến Kinh Hàn giận dữ rồi đi.

Lam Linh oán hận lắc đầu, nhưng lại bỏ đi không được!

Lúc này, quân gia Tạ An dẫn vài tên thị vệ bụng cái mâm tiến vào sân nhỏ, tiến đến trước Lam Linh, thi lễ một cái rồi nói: "Vương phi, vương gia nói rằng ngài không cần chờ ngài ấy dùng bữa, ngài ấy sẽ đến sau."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: 90.5: Yến Kinh Hàn, Người Khốn Kiếp

"Được."

Lam Linh xoay người vào phòng, đi đến ngồi xuống cạnh bàn.

Tạ An sau khi phân phó bọn thị vệ dọn thừ ăn xong xuôi thì lui xuống.

Lam Linh bụng chén cơm, nhìn xem cả một bàn đầy sơn hào hải vị, nhưng nàng lại không cảm thấy đói chút nào cả, dứt khoát bỏ chén cơm sang một bên.

Lúc này trong sân truyền đến tiếng bước chân, Lam Linh nghe thanh âm này thì biết ngay là Yến Kinh Hàn đã trở về, trong lòng lập tức sinh ra một tia không vui, hẳn còn quay lại đây làm gì?

Yến Kinh Hàn đẩy cửa đi vào phòng, lại đến trước mặt Lam Linh, cánh tay nhẹ nhàng giơ lên, ném khăn lông khô đang cầm trong tay lên người Lam Linh, "Giúp bản vương lau tóc."

Lam Linh thấy cái khăn lông đột nhiên bay lên vai nàng, lúc này mới giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, chỉ thấy mái tóc đen như mực của hắn đang tung xỏa ướt nhẹp vai, một thân trung y màu trắng, môi mỏng khẽ mím lại, toàn thân tỏa ra hơi thở lạnh như băng, rõ ràng là người này còn chưa nguôi cơn tức!

Người này không đi tìm hai nữ nhân kia mà phát tiết đi, sao lại còn đi ngâm đầm Huyền Băng?

Nghĩ tới đây, đôi mi thanh tú của Lam Linh hơi nhíu lại, nhưng nàng cũng không tiếp tục đối nghịch với Yến Kinh Hàn, mà chỉ cầm lấy khăn lông đứng lên.

Yến Kinh Hàn ngồi xuống đối diện với Lam Linh, sau khi cảm nhận được động tác dịu dàng của nàng, đột nhiên cảm xúc của Yến Kinh Hàn không hiểu sao lại tốt hơn.

Thấy lau sắp khô tóc rồi, Lam Linh mới ngừng tay, đi về chỗ ngồi yên lặng ăn cơm.

Yến Kinh Hàn cũng không hề lên tiếng, một bữa cơm này, hai người dùng trong không khí yên tĩnh không một tiếng động.

Sau khi ăn xong, Yến Kinh Hàn liền đi thư phòng, còn Lam Linh thì sai người dọn dẹp bàn lau sạch cho xong xuôi, mới sai người bưng thùng nước tắm đến, nàng muốn tắm rửa.

Lam Linh vốn dĩ muốn ngay bây giờ đi ngâm đầm Huyền Băng ngay, nhưng nhìn thấy tình hình giữa trưa kia, nàng biết nếu không qua một cửa ải kia của Yến Kinh Hàn, nàng nghĩ cũng đừng nghĩ đến ngâm trong đầm Huyền Băng trong nửa canh giờ, cho nên chuyện này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn.

Lam Linh cời y phục, vào thùng tắm, cầm lấy khăn lông nhẹ nhàng lau chùi thân thể, cái bốt hình bướm bướm rất sinh động trên cổ tay trái kia một lần nữa thu hút sự chú ý của Lam Linh, lúc nàng ở hiện đại cũng chưa từng nghe nói qua là có cái bốt như vậy, còn cái bốt bình thường sao có thể dài giống như thế này? Lam Linh cảm thấy cái bốt này có chút quý dị.

Lam Linh nhìn kỹ một chút, nhưng lại không nhìn ra được manh mối gì, nàng cũng chỉ có thể tạm gác ở trong lòng, sau này hãy nói.

Sau khi tắm rửa, Lam Linh lấy kim may nàng mới mua về loay hoay một hồi.

Kiếp trước, Kiều gia bọn họ có một môn võ học chính là lấy châm làm binh khí, mấy trăm năm trước đã có câu "Mười ba châm của Kiều gia, từng châm muốn mạng người" nói.

Mặc dù thay đổi thân thể, nhưng Kiều gia thập tam châm chú trọng kỹ xảo nhiều hơn, vì thế, Lam Linh dự định nếu như Yến Kinh Hàn thực sự dùng sức mạnh đối với nàng, nàng liền làm cho hắn nếm thử sự lợi hại của Kiều gia thập tam châm, dù cho không muốn mạng của hắn, cũng có thể đã thương thân thể của hắn!

Nhưng điều khiến cho Lam Linh vui mừng là, thân thể này của nàng tựa hồ cũng không quá kém cỏi, ngoại trừ cái tật xấu kia, thì cái gì nàng cũng đạt tiêu chuẩn

Một phen lẫn qua lẫn lại, đã đến thời gian ngủ, Lam Linh thấy Yến Kinh Hàn cũng không trở về, đoán rằng hắn rất có thể sẽ không trở lại, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nàng cũng không muốn lại cùng Yến Kinh Hàn cùng giường cùng gối, quá nguy hiểm!

Lam Linh tắt đèn, nằm chết dí trên giường, tâm tình buồn lòng, hơn nữa bốn ba một ngày, Lam Linh liền rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Lúc Yến Kinh Hàn tiến vào sân nhỏ chỉ thấy đèn trong phòng hắn đã tắt, hiển nhiên Lam Linh đã ngủ rồi, mày kiếm hơi nhíu một tý.

Yến Kinh Hàn ngừng thở, đi đến không nghe thấy tiếng bước chân, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vào phòng.

Nhưng thanh âm bức rèm che nhẹ nhàng rơi xuống lại khiến cho Lam Linh đột nhiên bừng tỉnh, hành động ‘lên vào’ của Yến Kinh Hàn chính thức thất bại.

"Vương gia, ngài đây là muốn như thế nào?" Lam Linh đã ngồi dậy, chớp đôi mắt đẹp xuyên thấu qua tấm màn hung hăng trừng mắt với Yến Kinh Hàn.

"Bản vương chỉ là không muốn đánh thức nàng, không hơn không kém." Yến Kinh Hàn cảm giác mình khó có thể đối xử tốt với nàng được, nàng thế mà coi hắn như lòng lang dạ thú, thật sự là không biết phân biệt gì cả!

"Vương gia, ngài nếu đã tốt bụng như vậy, thì làm người tốt tới cùng đi nha, để cho ta một mình ngủ trên giường này, ngài đi tìm chỗ khác ngủ có được không?" Lam Linh không khách khí với Yến Kinh Hàn chút nào, bò lên trên giường.

"Bản vương cũng không nhiều hảo tâm như vậy đâu, hơn nữa nếu nàng không muốn Thái hậu đến làm phiền nàng, thì tốt nhất hãy bỏ ý kiến này đi." Yến Kinh Hàn cũng không hề thua kém Lam Linh, trong nháy mắt xuất đòn sát thủ.

"Vương gia, ngài đem lão thái hậu uy hiếp ta, cũng không sợ làm bản thân phạm tôn quý của ngài sao?" Lam Linh nghiêng nghiêng răng, người này hoàn toàn chính là đụng đến từ huyết của nàng!

"Bản vương từ trước đến nay không thêm quan tâm để ý đến việc dùng thủ đoạn gì, chỉ để ý có thể đạt hiệu quả hay không mà thôi!"

Vô cùng ngang ngược cùng cường thế!

Lam Linh nấp máy môi, đem gối đầu của mình vút trên giường "Chúng ta vẫn còn ước pháp tam chương, ngài không được phép lấn qua cái gối này"

Lam Linh nghĩ thầm đem gối để ở bên trong, dù buổi tối nàng có thói quen xấu đi nữa, nàng chỉ cần ôm gối là được, kể từ đó, nàng cũng sẽ không đụng vào người hắn, nàng phải giữ an toàn.

"Được." Yến Kinh Hàn không có gì dị nghị, đi vào cạnh giường, vén la trướng lên, nhanh chóng nằm ngả ra trên giường.

Lam Linh vẫn cách Yến Kinh Hàn rất xa, hơn nữa đưa lưng về phía hắn, chuyện này làm cho ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một cái.

"Vương phi, bản vương hình như còn nhớ ở trên lúc ở trên xe ngựa từng nói qua đêm nay muốn kiểm tra ngươi, vương phi đã nhanh như vậy mà quên rồi sao?"

Lúc này, thanh âm của Yến Kinh Hàn đối với Lam Linh mà nói chính là ma âm xỏ lỗ tai, Lam Linh xoay người mạnh lại, trừng mắt Yến Kinh Hàn, "Yến Kinh Hàn, xin ngươi đừng quá phận!"

Trước đây không lâu nàng cũng đã để cho hắn chiếm hết tiện nghi, nàng còn chưa có tìm hắn tính sổ đâu, tên khốn kiếp này thế lại còn chưa đủ? !

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tặng Nàng Một Bó Hoa Hồng Đỏ

Editor: Từ Sắc Y

Ánh trăng dịu dàng buông xuống vào một mảnh rừng đào màu hồng phấn, bước chân Lam Linh dường như có chút dồn dập như muốn bỏ chạy.

Yến Kinh Hàn chấp tay đi theo sau lưng Lam Linh, trong mắt phượng thâm thúy như một luồng ánh sao bay xẹt qua không trung chọt lóe lên ánh sáng rồi tắt hẳn, ngay sau đó thanh âm trầm thấp dễ nghe như rượu nguyên chất vang lên, "Vương phi, nếu như bản vương không nhớ lầm, ngày mai là ngày lại mặt của chúng ta."

Lại mặt? Lam Linh lập tức thả chậm bước chân, trong nháy mắt nghĩ đến dáng vẻ phụ thân không có một chút bộ dáng từ phụ (cha hiền) mà coi nàng như quân cờ, kẻ nẫng lại vô cùng đối trá, rồi thứ tỷ muốn gả cho Yến Kinh Hàn đến phát điên, còn có cái người trong đầu đều đầy tình (tình gì thì mấy nàng tự hiểu nha :>) ngượng ngùng), tròng ca ca.

Một nhà toàn người cực phẩm như thế, vốn Lam Linh cũng không muốn gặp lại bất kỳ người nào trong số bọn họ, nhưng ngày trở về này có thể tránh được sao?

"Như thế nào? Vương phi không muốn trở về? Vương phi không phải là rất nhớ người nhà sao?" Yến Kinh Hàn đi tới bên cạnh Lam Linh, dường như là đã đoán được suy nghĩ trong lòng Lam Linh.

Lam Linh dừng bước, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, trong con mắt cắt nước thu sâu không thấy đáy lại mang theo một tia dò xét, "Vương gia, ngày lại mặt này có thể miễn không?"

Mặc dù Lam Linh hận nghiêng răng nghiêng lợi với Yến Kinh Hàn, nhưng nếu so sánh hắn với những người trong Lam tướng phủ, Lam Linh cũng không thấy chán ghét hay buồn nôn, vì thế, Lam Linh cảm thấy ở trong hang sói này của Yến Kinh Hàn mặc dù có nguy hiểm, nhưng cũng không bản thủ không chịu được, cho dù lúc nào nàng cũng phải đề phòng hắn bắt nạt, nhưng ít ra không khí cũng trong lành, không hề có mùi hôi khó ngửi.

Mà trong Lam tướng phủ, dù Lam Linh chỉ ngây ngốc hơn nửa canh giờ, thì nàng cũng đã cảm thấy bên trong đó mùi hôi thối bay đầy trời!

"Vì sao?"

Ánh sáng trăng rực rỡ xuyên qua những cành cây đào chiếu lên trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của Lam Linh, mang theo một hương vị mị hoặc, trong mắt phượng Yến Kinh Hàn không khỏi thoáng loé lên màu sắc khác.

Tối nay, Yến Kinh Hàn vận một cẩm bào màu trắng ngà, dáng người cao ngất nổi bật lên giữa rừng đào màu hồng phấn, khí phách cường thế vào ban ngày dường như đã biến mất đi, thêm nhiều hơn mấy phần tuấn nhã phiêu dật như thiên tiên.

"Không muốn trở về." Lam Linh thu hồi ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng nói một câu, rồi nhấc chân tiếp tục đi về phía trước.

"Vì sao không muốn trở về?" Yến Kinh Hàn vừa nói vừa nhấc lên cánh tay dài, nhanh chóng kéo Lam Linh vào trong lồng ngực.

"Yến Kinh Hàn, ngươi không thể nói chuyện bình thường à?" Trong lúc nhất thời thất thần, Lam Linh không hề phản kháng mà rơi vào trong lồng ngực của Yến Kinh Hàn, trong lòng Lam Linh ảo não không thôi.

"Như thế nào mà ngươi thấy bản vương không nói chuyện bình thường?" Cánh tay Yến Kinh Hàn không khỏi ôm chặt, tuyệt đối hắn sẽ không thừa nhận lúc này hắn đã nghiện ôm nàng, hắn thích cảm giác thân thể mềm mại của nàng kề sát người.

Lam Linh hung hăng trừng mắt với khuôn mặt không đo lên một tí nào mang theo ý biết rõ còn có hỏi, trên khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn không khỏi từ hiện lên một tầng đỏ ửng.

Trắng sáng gió mát, hương hoa lượn lờ, người còn kiều hơn hoa, người còn mỹ hơn hoa!

"Tại sao lại không nói chuyện?" Thanh âm dễ nghe mang theo hơi thở nóng bỏng truyền đến tất cả các giác quan của Lam Linh, đột nhiên Lam Linh cảm thấy hoảng hốt không hiểu một hồi.

"Vương gia, ngài không buông tay, làm sao mà ta nói?" Giờ phút này, nói chuyện với Yến Kinh Hàn, Lam Linh cũng không lo lắng lời của nàng có hợp với logic hay không.

"Bản vương không có chặn miệng ngươi." Nhìn xem cánh môi ướt át mê người kia, thấy miệng vết thương trên cánh môi đã kết vảy, mảy mảy Yến Kinh Hàn hơi nhủ lại.

"Yến Kinh Hàn, xin chú ý thân phận của ngươi!" Không cần lúc nào cũng không biết xấu hổ như vậy!

Đương nhiên, một câu cuối cùng, Lam Linh chỉ nói ở trong lòng, không có nói ra.

"Làm sao mà ngươi thấy bản vương không chú ý đến thân phận của mình?" Yến Kinh Hàn đương nhiên là hiểu được ý tứ trong lời Lam Linh nói, trái lại phong thái còn là một bộ dáng như đương nhiên, "Bản vương là phu quân của ngươi, bản vương làm chuyện này với ngươi hẳn là điều nên làm, ngược lại

là vương phi vẫn không hiểu thân phận của mình."

Lập tức Lam Linh ghen hờn, cảm thấy mình thảo luận với Yến Kinh Hàn về mấy đề tài này hoàn toàn chính là tự đưa mình tới cửa đòi đánh, lập tức đòi đề tài, "Ta vừa mới nói, cuối cùng là người có đồng ý hay không?"

"Người chủ động hôn bản vương một cái, bản vương sẽ nói cho người biết." Yến Kinh Hàn đưa ra một điều kiện trao đổi, mà theo Lam Linh cảm thấy là cực kỳ không biết xấu hổ!

"Nhanh như vậy mà vương gia đã quên giáo huấn vào buổi sáng rồi?" Hình ảnh kiều diễm lúc đêm qua không ngừng thoáng hiện lên trong đầu Lam Linh, điều này khiến lời uy hiếp mà Lam Linh nói ra không khỏi bớt đi một phần cường thế, trái lại còn mang theo một hương vị khác.

"Bản vương đương nhiên sẽ không quên." Trong mắt phượng Yến Kinh Hàn thoáng hiện nhanh lên một sự tự tin là có thể khống chế hết tất cả, "Từ trước đến nay bản vương không hề làm chuyện không nắm chắc, sáng sớm hôm nay chỉ là một sự cố ngoài ý muốn, hơn nữa chuyện ngoài ý muốn này chỉ sẽ xảy ra một lần!"

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ cau lại, dường như trong nháy mắt đã hiểu được ý tứ của Yến Kinh Hàn, vội vàng nhìn lại trong tay áo, kim châm được giấu ở trong tay áo chẳng biết lúc nào đã không cánh mà bay!

"Yến Kinh Hàn, người không biết xấu hổ!" Một vương gia được kính trọng thế nhưng lại đi làm chuyện trộm đồ, không phải là loại người không biết xấu hổ thì là cái gì?

"Bản vương chỉ là phòng ngừa chu đáo, đề phòng rắc rối có thể xảy ra!" Mắt phượng Yến Kinh Hàn lập tức trầm xuống, "Trái lại vương phi người, hết một lần lại tới hai, hết hai lần lại tới ba mắng chửi bản vương, không lẽ là người đang khảo nghiệm sự kiên nhẫn của bản vương hay là vốn không đề bản vương vào mắt?"

Ái, bầu không khí ái muội kiều diễm theo lời nói của Yến Kinh Hàn mà biến mất vô hình trong nháy mắt, điều này khiến cảm xúc Lam Linh vốn có chút bối rối lập tức bình tĩnh lại, thanh âm cũng khôi phục như trước không hề có một chút rung động nào, "Vương gia, ta đã sớm nói, muốn chém giết muốn róc thịt gì đó hay là muốn làm gì cũng được, vương gia cần gì phải hỏi một vài lời vô dụng?"

"Vương phi, bản vương cũng đã nói, mạng của người là của bản vương, không được bản vương cho phép, Diêm vương cũng không dám thu người!" Lam Linh lạnh nhạt, không thêm đề ý đến sinh tử khiến cho trong lòng Yến Kinh Hàn sinh ra một tia không vui, cánh tay ôm eo thon Lam Linh lại siết chặt hơn!

"Buông tay!" Lam Linh tự nhiên là cảm nhận được độ mạnh yếu của cánh tay ngang hông mình, đôi mi thanh tú không khỏi nhẹ nhún lại.

"Ngày mai bản vương đi cùng với người tới lại mặt."

Lúc này Yến Kinh Hàn cũng không làm khó Lam Linh, ngoài ý muốn buông lỏng tay ra, nhưng lại nói ra lời khiến cho trong lòng Lam Linh tức giận không thôi, không lẽ cảm tình nàng vừa mới có với hắn đều uống phỉ?

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn ném một câu rồi sai bước đi về phía trước, trong lòng lập tức hiểu nhất định là Yến Kinh Hàn cố ý, nàng vừa mới chọc hắn, thì hắn đã làm khó dễ nàng rồi.

Đồ khôn kiếp lòng dạ đen tối có thù tất báo bụng dạ hẹp hòi!

Lam Linh oán hận trừng mắt Yến Kinh Hàn, đi theo sau Yến Kinh Hàn trở lại Tùng Trúc Viện.

Vào gian phòng, Yến Kinh Hàn cũng không mở miệng nói một chữ, mà nằm lên trên giường nhắm mắt lại.

Không bị Yến Kinh Hàn cưỡng bách uy hiếp, tự nhiên là Lam Linh thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng nàng cũng không lập tức lên giường, mà ngồi ở bàn tròn bên cạnh rồi rằm, nàng nên ngồi ở đây, hay là ban đêm vẫn tiếp tục cùng chăn cùng gối với hắn?

Đêm tháng ba hơi se se lạnh, ngồi nửa canh giờ, Lam Linh đã cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nghĩ tới bệnh tật trên người mình, lại nghe thấy tiếng hít thở đều đều của Yến Kinh Hàn, sau một hồi giây giụa, nàng vẫn đi đến trước bàn trang điểm, cởi bỏ búi tóc, sau đó cởi xuống áo ngoài, cởi giày, nhẹ nhàng bò lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Số 92.2

Editor: Từ Sắc Y

Ngồi ở trên giường, lúc này Lam Linh mới phát hiện Yến Kinh Hàn nằm nghiêng, một tay vừa vận đề ở trên gối nàng, mà nàng lại muốn lấy gối đầu đặt ở giữa giường nhưng sợ đánh thức Yến Kinh Hàn rồi hấn lại đưa ra những yêu cầu vô lễ.

Sau khi tính toán lợi hại, Lam Linh vẫn lựa chọn không đánh thức Yến Kinh Hàn, trong lòng nghĩ rằng chỉ cần nàng cách hấn xa một chút, cứ coi hấn như gấu bắc cực, thì chuyện nhào ôm lấy hấn sẽ không xảy ra.

Lam Linh rúc người vào bên trong giường, nghĩ muốn lừa mình dối người, lại không nhìn thấy người sau lưng nàng vốn đang ngủ sâu lại lặng lẽ mò mắt, khòe miệng khẽ nhếch.

Một đêm này Lam Linh, ngủ vô cùng sâu, nàng mơ nghe thấy một giọng nói vô cùng ngọt ngào, mơ thấy mình đang giờ roi giục ngựa phi nước đại chạy tủy ý trên thảo nguyên rộng lớn vô ngần, xa xa là núi xanh nước biếc vây quanh, bầu trời xanh biếc như được rửa, còn có một con điều hầu đang giương cánh bay lượn, từng luồng từng luồng hơi thở cỏ xanh tươi mát đập vào mặt, xen lẫn với hương hoa, mang theo hơi thở của bùn đất, tất cả đều trong trẻo tốt đẹp như vậy, cho dù mặt trời có lên cao, nhưng cũng không có một luồng ánh sáng nóng nào, chỉ có xuân ý ảm áp.

Dường như cảm thấy bên cạnh ảm áp, Lam Linh không khỏi muốn kéo lại, nhưng ngón tay vừa động lại thoáng chạm qua vải tơ lụa, đột nhiên Lam Linh bừng tỉnh lại, trong thoáng chốc mở mắt ra, không ngoài ý muốn lại đối mặt với đôi mắt phượng thâm thúy hiện lên vô số ngọn sóng rực rỡ.

Mùi tùng trúc thơm ngát quen thuộc trong nháy mắt khiến cho Lam Linh mê muội một hồi, tại sao nàng lại nằm ở trong ngực của hấn? Không lẽ nàng nằm như vậy ở trong lòng hấn ngủ một giấc, cả đêm?

Lam Linh oán hận nhắm mắt lại, giờ phút này, Lam Linh không biết nên đối mặt với Yến Kinh Hàn như thế nào nữa, một lần thì còn có thể nói là chuyện ngoài ý muốn, nhưng hai lần còn có thể là chuyện ngoài ý muốn sao? Hấn sẽ tin à?

Nhìn thấy đáng vẻ Lam Linh đỏ ửng mang theo sự ảo não và vẻ mặt muốn trốn tránh, trong mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh thoáng lên một ý cười, trong lòng vui vẻ!

Yến Kinh Hàn đương nhiên sẽ không nói cho Lam Linh là hấn "Núi không tới dựa ta, thì ta làm thế nào để núi tới dựa", từ trước đến nay hấn chỉ quan tâm đến kết quả mình muốn, còn về quá trình cho đến bây giờ đều dễ bị hấn xem nhẹ.

"Vương phi, người gối lên cánh tay của bản vương ngủ một giấc, cả đêm, có phải nên nói một lời với bản vương hay không?" Trong thanh âm mang theo một tia khàn khàn, vô cùng dễ nghe.

"Xin lỗi." Lam Linh buồn bực nói một tiếng, thật sự không biết giờ phút này nàng có thể nói lời gì, không lẽ nên nói là nàng không có * hấn, nàng chỉ coi hấn như một món đồ chơi vài nhưng? Yến Kinh Hàn có thể tin tưởng sao? Lại nói thêm Yến Kinh Hàn sẽ biết món đồ chơi bằng vài nhưng là vật gì sao?

"Bản vương không thích nghe hai chữ này." Yến Kinh Hàn đưa tay nâng cằm Lam Linh lên, lại một lần nữa nhìn đến "Kiệt tác" của mình, mày kiếm không khỏi nhẹ nhõu lại.

"Tối hôm qua không phải người nói muốn theo giúp ta về lại mặt sao? Còn không chịu đứng dậy? Không lẽ là người muốn đổi ý?" Lam Linh không thể không mở mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, vừa nói chuyện vừa nhẹ đẩy tay Yến Kinh Hàn ra.

Bị Yến Kinh Hàn ôm chặt vào trong lòng, Lam Linh tự nhiên là có thể cảm nhận được uy hiếp dưới thân Yến Kinh Hàn, lúc này nàng cảm thấy vẫn nên an phận một tí cũng không nên kích thích hấn mới tốt, nàng không muốn sáng sớm đã bị hấn tìm lý do để găm.

"Người muốn bản vương đổi ý?" Yến Kinh Hàn nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, hấn thích cảm nhận sự trơn mềm và ảm áp trên tay nàng.

Lam Linh khẽ giãy, nhưng thấy hành động giãy của mình không có kết quả, mới tạm thời mặc kệ hấn nắm, nàng cảm thấy vẫn nên xử lý chính sự mới quan trọng hơn.

"Đúng." Lam Linh cảm thấy nếu Yến Kinh Hàn có thể không tự mình đi đón dâu, thì cũng đã trực tiếp đánh lên mặt của Lam Trí Thân, vậy lẽ lại mặt không đi, cũng không có gì đáng ngại với hấn, lại nói tiếp, nàng bị hấn kéo đi một hồi, cả đêm này, tức giận vào tối hôm qua cũng nên tiêu tan chứ?

"Có đến Lam tướng phủ hay không thì đối với bản vương mà nói đó cũng không có chuyện gì lớn, đương nhiên là bản vương có thể không đi, nhưng với vương phi mà nói, nếu người không trở về, chẳng những đánh vào mặt Lam tướng quân còn có mặt của thái hậu, người cảm thấy thái hậu sẽ đối xử với người như thế nào?"

Lần đầu tiên, không hề có giương cung bạt kiếm, ngược lại còn giống như phu thê ân ái, hơn nữa còn lấy tư thế ái, muội như thế mà nói chuyện với nhau, trong lòng Lam Linh cảm thấy vô cùng quý dị, đồng thời cũng không hiểu vì sao mà lại xuất hiện cảm giác luống cuống.

"Theo lời vương gia nói như vậy, là ngài vì ta suy tính sao? Vì không muốn thái hậu trách tội ta?" Lam Linh không tin là Yến Kinh Hàn sẽ lòng tốt như vậy, nhất định là hấn có mục đích của mình!

Có lời nói là không lợi không có khả năng, nàng là người mà Lam Xảo Phượng tử mi bồi dưỡng gây bất lợi cho hấn, mà hấn lại vì nàng mà suy nghĩ mọi chuyện? Cho dù hấn không hết giết đến chém nàng, nhưng ngược lại còn vừa ôm vừa hôn nàng, Lam Linh cảm thấy hành động kia hoàn toàn là dục vọng của Yến Kinh Hàn quấy phá, mà hấn lại vừa ý với thân thể của nàng, chứ không phải là tính cách của nàng, hấn với nàng không có tình, làm sao mà có

thể thương tiếc? Làm sao mà có thể vì nàng suy nghĩ? Chỉ sợ là nàng chỉ là công cụ sưởi ấm cho hắn! Vì mục đích của hắn, hắn cũng sẽ coi nàng như một con cờ mà lợi dụng!

"Vương phi không phải luôn rất sợ thái hậu tìm người làm phiền sao? Bản vương đương nhiên là vì tốt cho người." Yến Kinh Hàn nhéo nhéo bàn tay mềm mại như không xương của Lam Linh, trên dung nhan tuấn tú không hề có chút rung động nào, mà trong giọng nói lại mang theo thật giả khó phân biệt.

Ai sợ lão bà kia? Ta chỉ là tránh mũi nhọn, giấu tài, hiểu không? Trong lòng Lam Linh nói một câu, đương nhiên là không thừa nhận nàng sợ lão yêu bà Lam Xảo Phụng kia, chỉ là hiện giờ nàng đang không có vốn để chống lại nàng ta, nếu nàng không kiêng dè gì mà thẳng thừng chống đối không phải là muốn chết sao?

"Đa tạ vương gia, vậy bây giờ chúng ta có thể đứng dậy chưa?" Mặc kệ Yến Kinh Hàn có mục đích gì, Lam Linh không thể không thừa nhận lời của hắn là đúng, nếu nàng không đến lại mặt, chỉ sợ là Lam Xảo Phụng vì mặt mũi mà không dễ dàng buông tha nàng.

"Vương phi, vào Lam tướng phủ, mắt của thái hậu luôn đều ở khắp nơi, nếu như người có một hành động nhỏ trốn tránh với bản vương, thì trong khoảnh khắc kia sẽ truyền tới tai thái hậu, vương phi người hiểu ý tứ của bốn vương sao?"

Lam Linh đương nhiên là hiểu được ý tứ trong lời Yến Kinh Hàn nói, không phải là hắn nói nàng nên chủ động một chút với hắn, thân mật hơn chút với hắn, từng giờ từng phút luôn kề cận hắn, sẽ hoàn thành nhiệm vụ mà Lam Xảo Phụng giao cho nàng sao?

Tên khốn kiếp!

Lam Linh đột nhiên có một cảm giác son cùng thủy tận hết đường*, trước có sói mà sau lại có hổ đến khi nào mới có thể liễu rù hoa cười lại gặp làng*?

(*Câu LL được trích từ câu thơ “son trùng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thô”. Có nghĩa là Núi cùng nước tận ngò hết lối, liễu hoa tươi trông một thôn làng – trích từ wp dorajaejae. Ta xin trích từ một đoạn trong truyện Y Lộ Phong Hoa ta đang làm đề mấy bạn có thể hiểu hơn.” Phía trước là một mảnh núi non trùng trùng điệp điệp ngăn cản đường đi, vốn rồi cuộc đã không còn đường, không ai ngờ phía trước người lại đột nhiên xuất hiện ra một thôn làng. Trong lòng chán nản, lúc mất hết can đảm, bỗng nhiên lại có khúc khuỷu quẹo, xuất hiện một đường sinh cơ. Cuộc đời này cơ hội vì quân mà mang đến hi vọng rất lớn. Vận mệnh tới cũng như người họ Nhữ đi vào bức tranh đẹp”. Bạn nào muốn biết sâu hơn về câu chuyện người họ Nhữ thì xin mời tra gg)

Thấy Lam Linh không lên tiếng, Yến Kinh Hàn nói tiếp: "Vương phi cần phải suy nghĩ kỹ càng, chuyện gì nhẹ chuyện gì nặng không cần bản vương phải nhắc nhở người, nhưng mà, người muốn biểu hiện như thế nào, bản vương cũng sẽ phối hợp với người."

"Đa tạ vương gia." Lam Linh cắn răng, nặn ra một tiếng cười, đương nhiên là nàng biết rõ Yến Kinh Hàn sẽ chờ nàng từng giờ từng phút yêu thương nhưng nhớ với hắn đâu.

"Bản vương từ trước đến nay đều không thích nói ngoài miệng." Yến Kinh Hàn nói xong đột nhiên ôm Lam Linh nghiêng người sang, môi mòng đồng thời áp sát lên môi của Lam Linh.

"Ngô..."

Mùi từng trúc thorn ngát quen thuộc giữa va chạm răng môi, chỗ kết vảy trên môi lại một lần nữa chảy máu, làm Lam Linh vừa thẹn vừa buồn bực, xấu hổ chính là, vậy mà nàng không hề xuất hiện ảo giác dưới người hắn mà kỹ thuật hôn của tên kia lại càng ngày càng thuần thạo, còn buồn bực chính là tên hỗn đản kia làm cho môi của nàng lại chảy máu một lần nữa, vậy mà lúc ấy lại không cảm thấy đau, nhưng bây giờ nàng cảm thấy hơi hơi đau.

Thu Diệp nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp như trước của tiểu thư giờ lại xuất hiện một tầng đỏ ửng, chỉ có thể len lén mím môi cười, lúc giúp Lam Linh cài trâm ngọc xong, thì thấy Yến Kinh Hàn đi vào gian phòng, nàng vội vàng đi lên cúi chào, rồi nhanh lui ra ngoài.

Yến Kinh Hàn đi đến bên cạnh Lam Linh, lấy một bình sứ nhỏ đặt ở trên bàn trang điểm, rồi nhấc chân đi ra ngoài phòng, vừa đi vừa nói: "Bôi được lên miệng vết thương đi, rồi dùng xong đồ ăn sáng, theo Tạ An đi đến khổ phòng chọn lựa lễ vật."

Thanh âm theo bóng dáng của Yến Kinh Hàn nhanh chóng biến mất khỏi phòng, Lam Linh nhìn thấy bình sứ nhỏ ở trên bàn trang điểm, trong lòng như có cái gì đó thoáng hiện, rồi lại vụt nhanh đến nỗi nàng không có cách nào nắm bắt được.

Đôi mi thanh tú Lam Linh khẽ nhủ lại, rồi đưa tay cầm lấy bình sứ nhỏ, rút ra nắp bình, trong nháy mắt một luồng thorn ngát nhẹ nhàng bay ra, Lam Linh đưa tay thoa một ít được lên trên môi, cảm thấy đau đớn như nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một trận mát lạnh thoải mái.

Lam Linh lại bôi thêm một lần, mới nhét nắp bình vào, rồi cất bình sứ nhỏ vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: Số 92.3

Lam Linh cũng không muốn nghĩ đến mục đích của Yến Kinh Hàn khi làm như vậy là gì. Là hấn ân hận muốn đền bù tổn thất sao? Hay lúc hấn găm nòng còn có mục đích khác? Những thứ này đối với nàng mà nói đều không quan trọng, quan trọng là nàng làm thế nào có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của mình trong cái đầm rồng hang hổ này, thoát khỏi khống chế của bọn họ

Yến Kinh Hàn không cùng Lam Linh dùng điểm tâm sáng, Lam Linh không biết hấn đã làm gì, mà nàng cũng chẳng muốn hỏi đến.

Dùng điểm tâm xong, Lam Linh theo Tạ An đi đến khổ phòng của Yến Kinh Hàn, tùy tiện chọn mấy thứ lễ vật mang đi lại mặt, sau đó theo Yến Kinh Hàn leo lên xe ngựa của hấn.

Vì Triều Dương đang còn ở trong phòng tối úp mặt vào tường sám hối, lần này phu xe dĩ nhiên ngoài Hạo Nguyệt ra không thể là ai khác .

Xe ngựa chậm rãi chạy về hướng Lam Tướng phủ, Yến Kinh Hàn nhìn lễ vật mà Lam Linh lựa ra, mắt phượng chợt lóe lên, mở miệng nói "Hữu tướng thích nhất là ngọc quýnh trên núi Lam Hải, trong khổ phòng vừa vặn có một cái; hữu tướng phu nhân thích nhất là vòng ngọc long phượng của Vân Nhất Đại Sư ban cho, trong khổ phòng cũng có một cặp, đại ca ngươi thích nhất là..."

"Nữ nhân." Lam Linh không đợi Yến Kinh Hàn nói xong liền cắt lời ,nói "Có phải ngài cũng muốn nói là ở Ngọc Lan Viện vừa vặn có hai người không?"

"Sai, đại ca ngươi thích nhất là tranh họa của Đại Sư." Yến Kinh Hàn lại nhẹ nhàng nhìn qua những lễ vật kia một lần nữa, "Những lễ vật này của nàng vừa nhìn đã biết là lấy cho có lệ, nàng không sợ bọn họ không vui sao?"

"Vương gia, ngài thật sự là quý nhân hay quên chuyện, ta vừa đến đã mất trí nhớ, ta làm sao biết được bọn họ thích gì không thích cái gì? Thứ hai, mấy món đồ này mặc dù không phải là vô giá, nhưng cũng ít nhất có giá trên ngàn lượng bạc, ta một chút cũng không cảm thấy đang làm lấy lệ nha" Lam Linh đương nhiên sẽ không nói cho Yến Kinh Hàn biết nàng cực kỳ không muốn gặp những người ở Lam tướng phủ kia, nàng có thể cho bọn họ lễ vật đã xem như đã nể mặt bọn họ lắm rồi , nàng cũng không thêm quan tâm bọn họ có cao hứng hay không.

"Vương phi không nói, bản vương suýt đã quên, nàng không nhớ rõ sự tình trước kia, có muốn bản vương nói cho nàng biết vài điều hay không?"

Yến Kinh Hàn đột nhiên trở nên nhiệt tình đứng lên, điều này làm cho Lam Linh cảm thấy Yến Kinh Hàn sắp lòi đuôi cáo ra , đây là cái gọi là không có việc gì mà đột nhiên ân cần thì chính là trộm, cần phải diệt!

"Vương gia mời nói, ta sẽ nghiêng người nghe." Lam Linh cười cười, nàng đang muốn nhìn xem một chút Yến Kinh Hàn đang đánh chủ ý gì.

"Vương phi, bản vương tin tưởng Thu Diệp cũng đã đã nói với nàng rồi, hữu tướng phu nhân Ôn nương bây giờ không phải mẹ đẻ của nàng, mẹ đẻ của nàng vào ba năm trước đã qua đời rồi." Yến Kinh Hàn đương nhiên nhìn ra chuyện Lam Linh đề phòng hấn, nhưng hấn tin tưởng với những lời mà hấn kể, nàng nhất định sẽ cảm thấy hứng thú, chỉ cần nàng cảm thấy hứng thú, mục đích của hấn cũng sẽ đạt được!

"Đúng, thì sao? Có vấn đề gì?" Lam Linh thuận thế tiếp lời Yến Kinh Hàn, nàng đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn có dụng ý khác , nhưng nàng muốn xem xem hấn có thể nói ra cái gì làm nàng hứng thú gì hay không, nàng tự nguyện rơi vào bẫy của hấn.

"Ba năm trước, vào một đêm nọ, vài tên giang hồ nhân sĩ đột nhiên xâm nhập Lam tướng phủ, tìm Lam tướng trả thù, mẹ đẻ của nàng vì cứu Lam tướng, giúp Lam tướng cản một kiếm, không cứu được mà chết đi, lúc ấy, nàng cũng không có ở trong phủ, mà là đang ở Linh Vân Sơn thay thái hậu vì dân cầu phúc, chờ lúc nàng quay trở lại, bởi vì không được gặp mặt mẫu thân lần cuối, té xỉu tại chỗ ở linh đường, nằm bệnh ba tháng, những thứ này, nàng không có một chút ấn tượng nào sao?"

Yến Kinh Hàn đem chuyện mẫu thân của Lam Linh qua đời nói tóm lược một lần, Lam Linh nghe xong, tim đột nhiên đau xót, trong đầu tựa hồ lóe qua cảnh tượng một mảnh trắng xóa, trắng sâu thẳm, trắng bi thương, Lam Linh trong bất chợt đau lòng như cắt!

"Nàng có phải nhớ ra cái gì rồi hay không?" Yến Kinh Hàn nhìn thấy thần sắc thống khổ của Lam Linh, trong giọng nói không khỏi mang theo một tia ân cần.

Lam Linh lắc đầu, "Ta chỉ thấy một mảnh bi thương màu trắng, trừ lần đó ra, không có gì cả."

Nói xong, Lam Linh nhẹ nhàng vuốt vuốt huyệt Thái dương, cảm giác trắng xóa nhói lòng kia cũng nhanh chóng biến mất, thần sắc trên mặt Lam Linh cũng nhanh chóng khôi phục lại bình thường.

"Ngài là muốn nói cho ta biết, mẫu thân của ta chết không giống như cách mà mọi người bên ngoài biết, nàng là bị người ta mưu sát."

Yến Kinh Hàn đã sớm được chứng kiến sự tinh táo thông minh cơ trí của Lam Linh, nhưng hấn không nghĩ tới Lam Linh có thể đem hai chữ "Mưu sát" nói ra một cách bình tĩnh như thế, tựa hồ về thống khổ trên mặt nàng vừa rồi chỉ là ảo giác của hấn.

"Đúng, nhưng hung thủ thật sự là ai, bản vương cũng không có phái người đi thăm dò tiếp, dù sao chuyện đó cùng bản vương không quan hệ, bản vương từ trước đến nay không thích xen vào việc của người khác." Yến Kinh Hàn thấy mục đích đã đạt được, liền không cần phải nhiều lời nữa.

"Vương gia nói cho ta biết những thứ này, là muốn ta tra ra hung thủ, thay mẫu thân báo thù?" Lam Linh sao lại không hiểu dụng ý của Yến Kinh Hàn được? Có ý nói tiếp: "Chỉ tiếc ta hiện tại đang sống trong nước sôi lửa bỏng, dù cho có tâm, cũng vô lực, chỉ có thể thẹn với mẫu thân dưới cửu tuyền."

Yến Kinh Hàn không nghĩ tới Lam Linh đối với chuyện mẫu thân nàng bị mưu sát lạnh nhạt như thế, thậm chí là một bộ mặt không liên quan đến mình, lập tức nghĩ không ra rằng đã như thế còn cố ý muốn nói cho hấn nghe làm gì .

"Bản vương dĩ nhiên biết qua bằng sức của một mình nàng khẳng định không thể nào thay mẫu thân báo thù rửa hận, nhưng người nếu nàng cầu xin bản vương, bản vương có thể giúp."

"Vương gia muốn ta cầu xin ngài như thế nào?" Lam Linh thần nhiên cười, cảm thấy những lời này của Yến Kinh Hàn giống như là hấn cố ý thả ra đạn khói, mê hoặc nàng đồng thời cố ý dẫn dắt nàng đến địa phương khác.

"Vương phi đem quyển sách thái hậu đưa cho nghiên cứu thật tốt sau đó sẽ biết" Thật thật giả giả, giả giả thật thật, bất quá Yến Kinh Hàn ngược lại rất mong đợi Lam Linh dùng phương pháp trong quyển sách kia cầu xin hấn. (Thô bì quá aaaa)

"Thế thì vương gia ngài cứ chậm chậm chờ đi, đợi đến biển cạn đá mòn cũng không đợi được đâu." Lam Linh lãnh lạnh quét qua Yến Kinh Hàn một cái, lần đầu tiên phát hiện nàng thể nhưng có thể mặt không đỏ tím không đập cùng hấn thảo luận loại vấn đề này, xem ra da mặt thật sự là càng luyện càng dày!

"Vương phi, rất nhiều chuyện đều không phải là tuyệt đối, bản vương tin tưởng nhất định sẽ có một ngày như vậy !" Âm thanh trầm thấp cực kỳ cường thế, mắt phượng lẳng lặng nhìn người đối diện, thâm thúy thần bí.

Lam Linh cười nhạt một tiếng, nàng đã sớm chứng kiến qua sự cường thế của Yến Kinh Hàn, nhưng nàng lại tin tưởng bản thân mình, nàng biết ranh giới cuối cùng của mình là gì, muốn nàng chủ động lấy lòng hấn, quả thực là nằm mơ!

Nhưng Lam Linh không biết, rất nhiều chuyện cũng không phải như nàng nghĩ bây giờ, thậm chí kể cả chính nàng.

Thấy Lam Linh không hề nói tiếp, Yến Kinh Hàn cũng không nói gì nữa, mà là lấy ra lá thư trong hộc tối từ từ lật xem, Lam Linh cúi đầu vuốt vuốt ngón tay của mình, âm thầm trầm tư.

Hai nén hương sau, xe ngựa đến trước cửa Lam tướng phủ, Lam Linh vén rèm cửa sổ lên, liền thấy được trước cửa phủ đứng đầy người, cảm đầu tự nhiên là Lam Trí Thân, Ôn nương, Lam Ngọc, hiển nhiên bọn họ cố ý chờ nghênh đón Yến Kinh Hàn , bất kể thế nào, Yến Kinh Hàn vẫn là vương gia, kể thì vẫn âm thầm tính, nhưng chuyện trước mắt vẫn phải làm.

Cách cửa phủ không xa dân chúng đứng đầy đường, người người ánh mắt đều hướng vào xe ngựa của bọn họ, hiển nhiên dân chúng đang tập trung chờ xem nàng lại mặt .

Nhìn ánh mắt dân của chúng dân cực kỳ mong ngóng chờ đợi, Lam Linh cảm thấy lời Yến Kinh Hàn nói xác thực là đúng, nàng hôm nay nếu không lại mặt, có thể trước nhiều dân chúng như vậy đánh vào mặt của Lam tướng phủ cùng Lam Xảo Phượng, Lam Xảo Phượng dù không thể làm gì Yến Kinh Hàn nhưng bà ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng.

Yến Kinh Hàn đặt sách trở về hộc tối, nhẹ nhàng quét nhìn Lam Linh một cái, không lên tiếng mà nhanh chóng xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Số 92.4

Editor: An Kin

Lam Linh lạnh toát sống lưng khi hiểu được mưu kế của Yến Kinh Hàn, lúc này nàng mới nhớ tới Yến Kinh Hàn là một người lạnh lùng, vô tình, lại sâu không lường được. Mấy ngày qua, việc làm và lời nói vô sỉ của hấn khiến nàng quên mất bản chất thật của hấn, nàng thật sự là quá sơ suất!

Nàng là nữ nhi của Lam Trí Thân, lại là vương phi của Yến Kinh Hàn. Lam Trí Thân và Yến Kinh Hàn tranh đấu gay gắt, bất kỳ lúc nào nàng cũng có thể bị tranh đấu của hai người kia (LTT và YKH) đẩy tới nơi đầu sóng ngọn gió, lần lại mặt này chỉ sợ khắp nơi đều là nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Lam Linh cười nhạt, nơi đầu sóng ngọn gió cũng tốt, nguy hiểm khắp nơi cũng được, nếu đã không tránh khỏi, thì hãy xem như mây khói mà chủ động nhường đường cho nàng.

"Vương phi, nàng không định xuống xe sao?"

Thanh âm lạnh lẽo của Yến Kinh Hàn vang lên. Lam Linh nghĩ, Yến Kinh Hàn bắt đầu coi nàng là bia đỡ đạn rồi.

Thanh âm của Yến Kinh Hàn tuy không lớn, nhưng lại có lực xuyên thấu, Lam Trí Thân biết rõ tuy bề ngoài là Yến Kinh Hàn trách cứ Lam Linh, nhưng thực tế là muốn đá kích mình (LTT). Lam Linh là nữ nhi của mình, làm gì có chuyện nữ nhi về nhà mẹ đẻ lại không muốn xuống xe, nếu có, nhất định do nhà mẹ đẻ đối xử không tốt. Yến Kinh Hàn nói như thế là đang nói hấn khát khe với con gái của mình sao?

Mặc dù Lam Trí Thân không thích cũng chẳng quan tâm đến nữ nhi mình, nhưng hấn không hề đối xử khát khe với nàng, hành động này của Yến Kinh

Hàn khiến Lam Trí Thân vô cùng tức giận.

“Sao có thể chứ? Đây là nơi thần thiếp đã sống mười sáu năm, thần thiếp mong chờ ngày hôm nay lắm đấy.” Thanh âm mềm mại cùng với dáng vẻ yếu điệu bước xuống xe khiến cho không khí trước cửa Lam tướng phủ lắng ngắt như tờ. [Đoạn này Lam Linh cố tình xưng hô ngọt ngào, quy củ với Yến Kinh Hàn trước mặt mọi người nên ta cảm thấy xưng hô cần đổi thành thần thiếp mới đúng lễ nghi].

Rất nhiều dân chúng không biết dung mạo Lam Linh, bây giờ vừa thấy thì giật mình, không khỏi nghĩ tới tiên tử trên cung trăng. Khó trách Lam tướng luôn giấu nhị tiểu thư, với dáng vẻ này, không cần Hoàng thượng tứ hôn, nhất định là cửa Lam tướng phủ sẽ bị người cầu hôn đập đổ.

Hôm nay, Yến Kinh Hàn mặc áo bào đen in hoa văn tùng trúc, còn Lam Linh mặc một bộ váy lụa dài màu hồng phấn, làn váy được tô điểm bằng những viên ngọc màu tím, tuy mang đến cảm giác liêu yếu đào tơ nhưng vẫn toát lên vẻ đoan trang cao quý.

Lam Ngọc thấy Lam Linh còn xinh đẹp hơn cả Hoa Nhi, trong lòng đã ngứa ngáy như bị mèo cào.

Ôn Nương thấy vậy lẳng lặng dùng mắt ra hiệu với Lam Ngọc. Lam Ngọc cũng lập tức cười cười với mẫu thân. Lúc này Ôn Nương mới tạm yên tâm, nhưng nghĩ đến việc Yến Kinh Hàn và Lam Linh sẽ ngủ lại một đêm trong phủ, Ôn Nương không khỏi lo lắng.

Yến Kinh Hàn biết Lam Linh cố ý nói như vậy nên cũng không nói gì, chỉ đưa tay về phía Lam Linh. Lam Linh khẽ mỉm cười, gior tay để Yến Kinh Hàn đỡ xuống xe ngựa.

Chứng kiến cảnh này, Lam Trí Thân bèn thấy nghi ngờ, rốt cuộc là Yến Kinh Hàn làm sao? Hấn (YKH) thật sự đối xử tốt với Lam Linh như vậy sao? Lam Trí Thân thấy không có khả năng này.

“Linh nhi bái kiến phụ thân, mẫu thân”. Lam Linh hành lễ với Lam Trí Thân và Ôn Nương.

Thấy Yến Kinh Hàn và Lam Linh đến, mọi người trong Lam tướng phủ đều hành lễ, trừ Lam Trí Thân và Ôn Nương.

Lam Trí Thân gật nhẹ đầu, còn Ôn Nương lại thể hiện dáng vẻ được ưu ái mà hoảng sợ: “Linh nhi, con hiện giờ là Hàn Vương Phi, không cần hành lễ với phụ mẫu”.

“Linh nhi dù là thân phận gì thì vẫn là nữ nhi của phụ mẫu, nữ nhi hành lễ với phụ mẫu là lẽ đương nhiên”. Lam Linh vừa nói vừa cười nhìn về phía Yến Kinh Hàn: “Vương gia, ngài thấy thần thiếp nói có đúng không?”

Lam Trí Thân thấy Lam Linh nói như vậy, tức giận ở trong lòng cũng tan đi không ít, nghĩ, đây vẫn là con gái của mình, mặc dù mất trí nhớ, nhưng nàng vẫn biết mình là ai. Lam Trí Thân muốn xem Yến Kinh Hàn sẽ phản ứng như thế nào.

“Vương phi nói thật đúng”. Yến Kinh Hàn nhìn lướt qua Lam Linh rồi nhìn về phía Lam Trí Thân, ánh mắt lóe lên, “Bản vương cũng là nhi tử của phụ hoàng và mẫu phi, mặc dù hai người đã mất, chẳng nhẽ Lam tướng vừa rồi quên mất hay là Lam tướng có tâm tư gì không thể cho ai biết chăng?”

Một câu nói lạnh nhạt của Yến Kinh Hàn với Lam Trí Thân mà nói lại nặng tựa thái sơn. Lam Trí Thân vốn nghĩ mình là nhạc phụ, hơn nữa hấn còn là quốc trưởng kiêm quốc cữu, đối với việc hậu bối hành lễ cũng không có gì quá đáng, thậm chí còn muốn mượn việc này để chen ép khí thế của Yến Kinh Hàn, nhưng không ngờ Yến Kinh Hàn lại nói như vậy. Một câu này của Yến Kinh Hàn lại ngầm chỉ lão có ý đồ bất chính ngầm hại người?

“Làm sao? Lam tướng không nhớ sao?” Lập tức giọng Yến Kinh Hàn trầm xuống, khiến cho Ôn Nương run rẩy, lo lắng nhìn Lam Trí Thân.

Lam Trí Thân nén giận, lúc này trước mặt dân chúng, ông ta không có lựa chọn nào khác, nên chấp tay thi lễ với Yến Kinh Hàn: “Vương gia bớt giận, thần thật sự không quên, mời vương gia vào trong phủ”.

Người chủ gia đình đã lên tiếng, Ôn nương cũng vội vàng thi lễ với Yến Kinh Hàn.

Trong lòng Lam Linh cười một tiếng, ai dám coi nàng là vật hy sinh, nàng sẽ khiến người đó làm bia đỡ đạn.

Đứng sau lưng Lam Trí Thân, Lam Ngọc lại không để ý sóng gió ở trước mặt, hấn chỉ để ý vết thương ở trên môi Lam Linh. Hấn vô cùng thất vọng, muội muội ngày đêm hấn mong nhớ đã bị Yến Kinh Hàn “nhanh chân chiếm được”, hơn nữa, tên Yến Kinh Hàn lạnh lùng này còn không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc.

Trái ngược với sự thất vọng của Lam Ngọc, Lam Kim Châu trốn ở trong phủ lại thấy vô cùng hưng phấn, cuối cùng, nàng cũng có cơ hội nói tin tức nàng có được cho Yến Kinh Hàn.

Lam Kim Châu nhìn Lam Linh với ánh mắt đặc ý, lại thấy Lam Linh đột nhiên mỉm cười nhìn về phía mình, hành động đó khiến nàng ta ghen tỵ đến phát điên. Lam Kim Châu cảm thấy lòng bàn chân mình lạnh lạnh, nàng đương nhiên không quên chuyện mình bị phạt quý, nhưng nghĩ đến tin tức mình có, Lam Kim Châu liền phấn khích, trừng mắt nhìn Lam Linh, nghĩ “Lam Linh, những ngày an nhàn của ngươi sẽ phải chấm dứt, đợi ta nói tin tức kia cho Yến Kinh Hàn, xem ngươi có tốt hay không”.

Nhìn về mặt Lam Kim Châu, Lam Linh chợt thấy buồn cười. Lam Kim Châu này chắc lại muốn gây sự gì đây. Đúng là tình yêu làm chỉ số thông minh của con gái trở về số không. Có điều Lam Kim Châu chỉ là yêu đơn phương, Yến Kinh Hàn thấy nàng ta còn thêm chướng mắt, thậm chí còn khiến nàng ta suýt mất mạng.

Mặc dù vậy, Lam Kim Châu vẫn cuồng đại với Yến Kinh Hàn, điều này khiến Lam Linh thật sự khâm phục Lam Kim Châu. Đổi lại là nàng, khẳng định là không chém Yến Kinh Hàn, thì cũng quăng ra sau đầu.

Yến Kinh Hàn lạnh lùng nhìn Lam Trí Thân rồi đi vào trong Lam phủ. Lam Linh lập tức đi cùng. Sau đó, mọi người trong phủ mới lục tục đi vào. Dân chúng vừa rời đi vừa bàn tán, trong lòng mọi người, Vương gia và Vương phi thật đúng là một đôi trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi.

Trong phủ, sau khi quản gia Lam Thành Trung dâng trà, Lam Linh cũng mang lễ vật lại mặt theo quy củ. Sau đó, Lam Trí Thân lệnh cho Lam Thành Trung đưa Yến Kinh Hàn đến viện nhỏ đã được chuẩn bị trước đó để nghỉ ngơi, còn Lam Linh thì trở về khuê phòng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Số 92.5

Ở Đông Sở có một tập tục, chính là tân nương lại mặt phải ở cùng với chú rể ở lại nhà mẹ đẻ một đêm, nhưng hai người lại không thể ở chung giường chung gối, vì thế Lam Trí Thân mới sai người chuẩn bị trước cho Yến Kinh Hàn ở lại trong sân nhỏ.

Lam Linh dẫn Thu Diệp vào gian phòng của mình, thấy bố trí ở trong phòng vẫn như cũ, cũng không hề nhiễm bụi, sau khi nhìn quanh một vòng, Lam Linh ngồi xuống bên cạnh bàn.

Thu Diệp tự tay ngâm một ly trà nóng đặt ở trước mặt Lam Linh, lúc này mới hỏi: "Tiểu thư, vương gia chưa nói với ngài là lần đầu tiên tân nương lại mặt phải ở nhà mẹ đẻ qua một đêm sao?"

Thu Diệp biết rõ tiểu thư nhà mình mất trí nhớ, nàng lo lắng là nếu vương gia không nói cho tiểu thư biết, chỉ sợ là tiểu thư nhà mình cũng không biết cái quy củ này.

"Còn phải ở lại một đêm?" Chính xác là Lam Linh cũng không biết, nàng cho rằng chỉ cần dùng một bữa trưa ở nhà mẹ đẻ, rồi buổi chiều có thể trở về.

"Đúng vậy, hơn nữa tân nương và chú rể không được ở chung một chỗ." Nói đến chỗ này, Thu Diệp không khỏi hơi ngưng ngừng, nàng vẫn là một cô nương chưa gả, vì vậy khi nói những lời này vẫn có hơi thẹn thùng.

Có thể không cần ngủ chung giường với Yến Kinh Hàn, Lam Linh thật sự là cao hứng, nhưng nghĩ đến nàng ngủ ở ngay chỗ thối tận trời này, nhất định là đêm dài lắm mộng, nguy hiểm bốn phía, vì thế cao hứng trong lòng Lam Linh đã tan mất không còn sót lại chút gì, thay vào đó là cảm giác hết sức nguy hiểm.

"Tiểu thư, ngài làm sao vậy? Ngài cũng không cần quá để ý đâu, nô tỳ nghe người ta nói, rất nhiều người cũng đều không tuân thủ theo quy củ này, huống chi cô gia là vương gia, người khác lại càng không dám tùy tiện nói lung tung." Thu Diệp thấy tiểu thư nhà mình im lặng không nói, vội vàng khuyên một câu.

Nghe vậy, Lam Linh có chút muốn dờ khóc dờ cười, nha đầu kia nghĩ gì thế? Biểu hiện nào của nàng là vô cùng muốn ngủ chung với Yến Kinh Hàn chứ? Nàng tròn hân còn chưa kịp nữa!

"Ta biết rồi." Lam Linh cười cười, có chút bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn nói thêm chuyện này tránh càng tỏ càng đen.

Lúc này ngoài sân của Lam Linh có một nha đầu nhị đẳng đến báo, nói là quản sự vườn hoa biết Lam Linh trở về, nên có ý phái người đưa tới một bó hoa hồng đỏ thật lớn.

Kỳ thật Lam Linh không thích hoa hồng đỏ cho lắm, trái lại nàng chỉ thích màu xanh lam yêu dã, nhưng khi nhìn thấy nhiều hoa hồng tươi đẹp được cắt xuống, Lam Linh vẫn sai Thu Diệp nhận lấy, đặt ở trên bàn.

"Tiểu thư, ngài có mệt hay không? Có muốn lên giường nghỉ ngơi một chút không? Chờ quản gia tới thông báo dùng bữa, nô tỳ sẽ gọi ngài dậy?" Thu Diệp nhìn thấy tiểu thư muốn buông măn, nên cho rằng Lam Linh mệt mỏi.

"Cũng tốt." Lam Linh quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức trước, nói không chừng rất nhanh nàng sẽ bị hao tâm tổn sức.

Thu Diệp hầu hạ Lam Linh nằm ở trên giường xong, rồi tự mình lui ra khỏi gian phòng.

Lam Ngọc ngồi ở trong phòng của mình, ngón tay nhẹ nhàng phủ lên bề ngoài trơn bóng nhẵn nhụi của ly trà màu trắng tuyết, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn mà khuynh quốc khuynh thành của Lam Linh, mà sinh lòng ngứa khó nhịn!

"Công tử?" Thanh âm của Hoàng Ngạc vang lên ở ngoài cửa phòng.

Hoàng Ngạc là thị vệ bên người của Lam Ngọc, và cũng chính là tâm phúc mà Lam Ngọc tin nhiệm nhất, Lam Ngọc cũng có phần nhận không ra những

thủ đoạn này chính là do Hoàng Ngọc tự tay xử lý.

"Đi vào!" Trong nháy mắt Lam Ngọc hoàn hồn lại, bàn tay bung lỵ trà lên nhấp một ngụm.

Hoàng Ngọc nhanh chóng đi vào phòng, rồi đi đến trước mặt Lam Ngọc, kề sát miệng ở bên tai Lam Ngọc nhỏ giọng nói một hồi.

Sau khi Lam Ngọc nghe xong, trong con mắt lập tức hiện lên ý cười đáng khinh, một ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, "Lúc hoa được mang tới, muội muội không có biểu hiện một chút khác thường gì sao?"

"Theo Tiểu Thúy nói, lúc ấy nhị tiểu thư hơi do dự một chút, nhưng cũng bảo Thu Diệp nhận lấy hoa, hơn nữa còn đặt lên trên bàn, lúc ấy nhị tiểu thư đang ngồi bên cạnh bàn, thuộc hạ cảm thấy, nhị tiểu thư cũng không hề phát hiện ra có chuyện gì khác lạ, chỉ là nhị tiểu thư không thích hoa hồng đỏ mà thôi."

Nghe Hoàng Ngọc nói như vậy, vẻ mặt tươi cười của Lam Ngọc lại mang theo một phần ép buộc, "Trước khi đứng là muội muội không thích hoa hồng đỏ, nhưng cũng chỉ có hoa hồng đỏ mới có thể che giấu mùi hương, đây cũng là chuyện mà ta lo lắng nhất, bây giờ nhìn lại, tất cả đều ở trong lòng bàn tay của ta!"

"Công tử cơ trí vô song, trên đời này chắc chắn không có những chuyện công tử không làm được." Hoàng Ngọc cười nịnh nọt nói.

"Được rồi, nếu chuyện đêm nay làm được, bốn công tử sẽ chuộc thân U Lan cô nương trong Xuân Hương Lâu để tặng cho ngươi."

"Đa tạ công tử, thuộc hạ nhất định sẽ làm chuyện này thật cẩn thận đến giọt nước không lọt được!" Hoàng Ngọc lập tức như đánh máu gà, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, U Lan cô nương kia là người đầu bảng của Xuân Hương Lâu đó, trước kia hắn cũng có trả giá xếp hàng nhưng lại không đến lượt, nên chỉ có thể nén lại ái mộ ở trong lòng, đi theo sau công tử nhà mình, mà xa xa nhìn theo, hiện giờ công tử nói muốn chuộc U Lan tặng cho hắn, làm sao mà hắn không thể phấn khích được?

Lam Ngọc gạt đầu cười, hắn đã sớm không nhớ rõ U Lan kia lớn lên thành dạng người gì, nhưng hắn vẫn nhớ rõ mỗi lần thuộc hạ hắn thấy nàng cũng sẽ thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: 93.1: Tiền Mất Tật Mang

Lam Linh nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, vồn vện thời gian một nén hương sau, chỉ nghe thấy Thu Diệp ở trong sân đang cố gắng hết sức đè thấp thanh âm, "Công tử, tiểu thư vẫn đang nghỉ ngơi, ngài lát sau hãy đến."

Lam Ngọc đến đây? Lam Linh lập tức nghĩ tới ánh cười bí ối trong mắt Lam Ngọc, lập tức xẹt qua một đạo hàn quang, nhanh chóng ngồi dậy, xuống giường.

"Bốn công tử vào phòng đợi nàng tỉnh lại, bảo đảm sẽ không đánh thức nàng." Lam Ngọc căn bản không để ý tới sự cản trở của Thu Diệp, trực tiếp đi tới cửa phòng.

"Công tử, xin ngài đừng làm khó nô tỳ, tiểu thư nói, lúc nàng nghỉ ngơi không được phép có kẻ nào đến quấy rầy." Thu Diệp nhanh chóng đến chắn trước mặt Lam Ngọc, Lam Ngọc là hạng người gì, Thu Diệp cũng đã nghe qua, linh cơ nhất động, liền giả vờ chuyển thành mệnh lệnh của Lam Linh.

"Thu Diệp, ngươi là nha đầu hồi môn của Tướng phủ, bốn công tử là hạng người gì, ngươi nên hiểu rõ! Hơn nữa bốn công tử là ca ca ruột của tiểu thư các ngươi, ca ca không phải người ngoài, đi đến phòng của tiểu muội cần ngươi giảng đạo sao, tránh ra!" thanh âm của Lam Ngọc cũng hết sức giảm thấp xuống, trong đó mang theo sự âm ngoan rõ ràng!

Trong phòng, Lam Linh nghe được rõ ràng tường tận, trong nội tâm không khỏi nổi lên một tiếng cười lạnh, Lam Ngọc không chỉ là một tên sắc lang, mà còn là một tên ác bá nữa!

Nhưng nàng lại "Thích" như vậy ! Bởi thế, lúc nàng hành hạ hắn cũng sẽ không cần phải quan tâm đến việc hắn là ca ca của thân thể này mà thêm gánh nặng nha.

"Công tử, ngài có giết nô tỳ, nô tỳ cũng phải nghe theo phân phó của tiểu thư!" Thu Diệp không hề tỏ ra nhượng bộ, nàng không tin Lam Ngọc dám ở trong sân của tiểu thư giết nàng, hơn nữa chuyện mà bị nháo lên, đối với Lam Ngọc cũng không tốt gì.

"Thu Diệp, ngươi vừa ở Hàn vương phủ có ba ngày thôi mà đã có gan lớn như vậy?" Lam Ngọc lấy một ngón tay hất cầm Thu Diệp lên, "Ngươi đã quên ai đem ngươi vào phủ, cho ngươi cơm ăn áo mặc rồi phải không?"

Nghe lời nói của Lam Ngọc, mặt Thu Diệp có chút trắng bệch, phù phù một tiếng quỳ gối xuống đất, "Công tử, nô tỳ cũng không phải vong ân bội nghĩa,

chỉ là, chỉ là..." trong lời nói của Thu Diệp mang theo khóc lóc nức nở, muốn nói lại thôi, tình thế khó xử.

Lam Linh nghe được đoạn đối thoại này của Lam Ngọc cùng thu diệp, đôi mi thanh tú nhẹ chau lại một tý, lời nói này của Thu Diệp thật thật giả giả, giả thật thật, nếu nàng đã là do Lam Ngọc dẫn vào phủ , thì vì sao phải giúp mình mà cùng hắn đối nghịch? Hơn nữa lý do mà nàng nói là giả, chính mình căn bản không phân phó như vậy, nàng vì sao phải làm như thế? Nàng là ai?

Nội tâm Lam Linh quay đi quay lại trăm ngàn lần, đột nhiên phát hiện mỗi người bên người nàng đều có bí mật, tựa hồ ai cũng không thể hoàn toàn tin nhiệm được, ngay ngả nha đầu thiếp thân cũng vậy, Lam Linh cười cười, xem ra, ở dị thế này, nàng thật sự chỉ có chính nàng.

Lam Ngọc nghe Thu Diệp rõ ràng đang cất cao thanh âm, lập tức giận tím mặt, không nghĩ tới mình lại bị một nha đầu đùa bỡn, nha đầu kia rõ ràng chính là muốn đánh thức Lam Linh, không cho mình chứng kiến bộ dáng lúc ngủ của Lam Linh!

Đáng chết!

Lam Ngọc đè ép lửa giận trong lòng, chỉ thấy cửa phòng từ từ bị kéo ra, Lam Linh mang theo vẻ mặt lạnh lùng đi ra.

"Ca ca tự xưng đặc biệt đến đây chỉ để giáo huấn một nha đầu, không biết có chuyện gì vậy?" Thanh âm của Lam Linh dễ nghe lại mang theo sự mát mẻ, trong đôi mắt trong trẻo như cắt nước lại mang theo một tầng băng sương!

Lam Ngọc nhìn bộ dáng băng sương của Lam Linh, ánh mắt nhất thời sáng lên, hắn không nghĩ tới muội muội của mình còn có một mặt như thế, điểm nhược đào lý, lạnh băng, đây cũng là loại hắn thích.

"Muội muội đừng hiểu lầm, ta nào đâu có giáo huấn gì nha đầu này..." Lam Ngọc cười nói: "Ta là đặc biệt đến thăm muội muội, Thu Diệp nói muội đang nghỉ ngơi, không cho ta vào, ta chỉ nói nàng hai câu, có thể là giọng nói của ca ca quá nặng, dọa nàng sợ, muội muội đừng để trong lòng."

Lam Ngọc nói hơi hột, nói xong nhìn về phía Thu Diệp, "Đứng lên đi, đi pha cho ta và muội muội hai ly trà."

Thu Diệp đứng lên, cũng không lập tức nghe theo phân phó của Lam Ngọc, mà đưa mắt nhìn về phía tiểu thư.

"Ca ca, người nếu không có chuyện gì khác, thì trở về đi, ta mệt mỏi." Lam Linh cũng không muốn cùng Lam Ngọc uống trà, nàng nhìn thấy hắn liền chán ghét, không khách khí chút nào hạ lệnh trục khách.

"Muội muội, ca ca ta muốn hỏi người một việc, nói xong lập tức đi liền." Lam Ngọc nói xong bước nhanh về phía gian phòng của Lam Linh, đồng thời cũng không quay đầu lại, phân phó: "Thu Diệp, còn không đi?!"

Lam Linh rất muốn cho người đem Lam Ngọc ném ra sân nhỏ, nhưng nghĩ đến việc đây là Lam tướng phủ, khắp nơi đều là người của Lam Xảo Phụng, hơn nữa Lam Ngọc còn là ca ca ruột của thân thể này, nàng nếu như làm như vậy, đối với mình cũng không có ích lợi gì, tạm thời xem hắn muốn nói cái gì trước đã rồi hãy tính.

Nghĩ tới đây, Lam Linh gật đầu với Thu Diệp, liền đi theo Lam Ngọc vào phòng.

Lam Ngọc nhìn hoa hồng đỏ tươi đẹp ướt át ở trên bàn, trong mắt nhanh chóng xẹt qua một tia vui vẻ, vén vạt áo, ngồi xuống cạnh bàn.

"Ca ca muốn hỏi gì cứ hỏi đi." Lam Linh ngồi ở đối diện Lam Ngọc, nhìn hoa hồng đỏ trên bàn, đột nhiên cảm thấy thật chói mắt.

"Hàn vương đối đãi muội có tốt không?" Lam Ngọc nhìn vết thương trên cánh môi của Lam Linh, nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Đương nhiên tốt, ca ca đại khái có thể yên tâm." Nhìn xem ánh mắt của Lam Ngọc, trong lòng Lam Linh lập tức nhắc Yến Kinh Hàn một lần, nếu không phải do tên hỗn đản kia, nàng cũng sẽ không bị khắp nơi hiểu lầm.

"Muội muội người đừng gạt ta ." Lam Ngọc hoàn toàn không tin, "Hắn đối với muội thô lỗ như vậy, có thể nói 'tốt' được sao? Nam nhân không biết thương hương tiếc ngọc đều là người lỗ mãng!"

Lam Ngọc lòng đầy căm phẫn, trong giọng nói mang theo tức giận bất bình, tựa hồ như muốn đi tìm Yến Kinh Hàn tính sổ, vì cô muội muội này đòi lại công đạo!

Nhưng mà chỉ có hắn mới tự biết hắn chỉ là đang phát tiết trong lòng cùng không cam lòng, ghen tị việc Lam Linh bị Yến Kinh Hàn hôn.

"Ca ca nói vương gia như vậy, người không sợ ta đến chỗ vương gia cáo trạng sao?" Lam Linh không tin Lam Ngọc đối tốt với nàng như vậy, không biết hắn đang có những suy nghĩ xấu xa đến mức nào.

"Đương nhiên không sợ." Lam Ngọc khẽ mỉm cười, "Vốn dĩ hắn bắt nạt người trước, ta là ca ca, muội muội bị người ta khi dễ, ca ca vì muội muội đòi lại chút công đạo, việc này ai cũng có thể chấp nhận, cho dù ở trước mặt thái hậu, ta cũng sẽ không sợ hắn."

Lam Ngọc muốn nói cho Lam Linh, hắn chính là một ca ca tốt có thể vì bảo vệ muội muội mà quên mình, nhưng trong lòng Lam Linh thì khinh bỉ cười một tiếng, mắt của một người so với cái miệng của hắn thành thực hơn nhiều.

Lúc này, Thu Diệp bưng hai ly trà vào phòng, để trước mặt hai người, sau đó đứng ở Lam Linh sau lưng.

Động tác của Thu Diệp lập tức làm cho Lam Ngọc không vui, nhìn về con mắt nhìn vào ly trà đột nhiên nổi lên một đạo sát khí!

Nhưng Lam Ngọc cũng không có lên tiếng, mà chỉ cần lấy cái chén thông thả nhấp một hớp trà.

Hoa hồng tỏa hương, mùi của trà cũng thơm ngát quanh quần trong mũi Thu Diệp, nàng cực kỳ nghi hoặc mục đích Lam Ngọc đến đây rốt cuộc là gì? Chỉ đơn giản là tìm tiểu thư để nói chuyện phiếm quan tâm đến muối muối thôi hay sao?

Lam Linh cũng lẳng lặng thưởng thức trà, ở tình huống không nắm chắc, nàng từ trước đến nay luôn lấy bất biến ứng vạn biến, Lam Ngọc đến cùng muốn làm gì, hẳn sớm muộn cũng sẽ lộ ra đuôi cáo.

Khỏe mắt của Lam Ngọc đột nhiên quét qua cánh tay trắng muốt như ngọc bạch của Lam Linh, nội tâm tự lại sinh ra một chút ý nghĩ bi ối, đồng thời không khỏi vội vàng hơn, hy vọng thời gian nhanh đến tối.

Thưởng thức xong ly trà, một nén hương sau, Lam Ngọc mới để ly trà xuống, nhìn về phía Lam Linh, ân cần nói: "Muội muội, lời ca ca vừa mới nói đều là thật, muội nếu có ủy khuất gì, cứ việc trở về nói với ta, ta dù có liều cái mạng này cũng sẽ vì người lấy lại công đạo!"

"Nếu đã ca ca quan tâm muội muội như vậy, muội muội muốn nhờ ca ca giúp một việc, ca ca là chắc sẽ không từ chối?" ánh mắt Lam Linh chợt lóe, khẽ mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: 93.2: Tiền Mất Tật Mang

Editor: Từ Sắc Y

Nụ cười thanh nhả lại vô cùng xinh đẹp kia khiến cho Lam Ngọc trong nháy mắt lại thất thần, nhận thấy mình thất lễ, Lam Ngọc vội nói: "Muội muội, ta chính là ca ca ruột của người, người muốn ta giúp người làm cái gì, thì chỉ cần nói một tiếng thôi, làm gì mà phải cần nói chữ 'Thỉnh' chứ, quá khách khí đi."

"Được, nếu ca ca đã sáng khoái như thế, thì như vậy muội muội sẽ không khách khí." Lam Linh lại cười một tiếng, nói tiếp: "Lúc ta ở vương phủ, có biết vương gia thích ăn một món ăn, hơn nữa nếu không có nó thì không thể, cho nên mới tự mình tìm một quyển sách dạy nấu ăn học hỏi, hôm qua ta còn nghe Thu Diệp nói, đầu bếp ở trong phủ không biết làm món ăn này, cho nên hôm nay mới muốn tự mình ra tay làm cho vương gia ăn, nhưng ta cần một người trợ thủ, không biết ca ca có bằng lòng vào phụ giúp với ta hay không?"

Nghe vậy, Thu Diệp bắt đầu cố gắng nhớ lại, tiểu thư có hỏi qua nàng chuyện này sao? Làm sao mà nàng không nhớ rõ?

Một lát sau, Thu Diệp hiểu rõ, mới mỉm môi cười thâm.

Lam Ngọc vốn đang mừng rỡ vì rốt cuộc Lam Linh cũng có việc cầu xin hẳn, nhưng sau khi nghe xong, trong lòng lập tức buồn bực một hồi, nàng làm món ăn cho Yến Kinh Hàn, hơn nữa còn nhờ hẳn một công tử tướng phủ giúp đỡ, chuyện này nếu truyền đi, hẳn còn thể nào nhìn người?

Nói tiếp, mặc dù Yến Kinh Hàn là vương gia cao quý, nhưng thân phận của hẳn cũng không hề thấp, dựa vào cái gì mà hẳn phải ra tay nấu cho hẳn ta ăn? Không phải là hẳn tự mình tìm nhục sao?

Lập tức trong lòng Lam Ngọc bị ba phần tức giận lấp đầy, và ba phần bất bình, ba phần chua với một phần dâm lao phải theo lao!

"Làm sao? Là ta nghe lầm hay là ca ca thích tự lợi bội ước?" Mặt nhỏ Lam Linh trầm xuống, ngược lại nói: "Nếu ca ca đã không có ý như vậy, thì cứ coi như ta chưa nói là được, Thu Diệp, người đi giúp ta!"

Lam Linh nói xong đứng lên, cũng không để ý tới Lam Ngọc nữa, mà nhanh chóng đi ra khỏi phòng, lập tức Thu Diệp cũng đuôi theo.

Thấy Lam Linh nói như vậy, Lam Ngọc vội vàng đứng dậy, đi nhanh hai bước, vượt qua người Lam Linh, cười nói: "Ca ca chưa nói là không muốn nha, không phải chỉ là giúp muội muội thôi sao, cũng không phải là chuyện lớn gì, ca ca làm là được mà."

"Được rồi, ca ca phải nói giữ lời đó, không được bỏ dở nửa chừng."

"Đó là tự nhiên." Vì vật lộn độ sức để đổi lại một tiếng cười của mỹ nhân, Lam Ngọc quyết định trước cứ ủy khuất chính mình, đến buổi tối, hẳn muốn ở trên người nàng đòi lại thật tốt!

Ba người rất nhanh đã đi tới phòng bếp, các đầu bếp ở trong phòng bếp lập tức hoảng loạn một hồi, khi nào mà bọn họ thấy chủ tử tự mình xuống bếp chứ? Hơn nữa còn là Hàn vương phi về lại mặt và công tử vô cùng quý giá.

Lam Linh không để ý đến các đầu bếp khuyên ngăn, chỉ để lại người chịu trách nhiệm nhóm lửa, rồi sai toàn bộ các đầu bếp đi ra ngoài phòng, nằng ở trong phòng bếp dạo quanh một vòng, phát hiện ra một giỏ trúc đựng ớt đỏ, ánh mắt nàng chợt lóe lên, lập tức phản phó Lam Ngọc rửa sạch rồi băm ớt ra.

Nhìn thấy một giỏ trúc đầy ớt, Lam Ngọc lập tức rung mình một cái, đồ cay như vậy mà sai hắn đi lấy, không phải là muốn mạng của hắn sao? Nha đầu kia chắc chắn là có ý muốn chinh hắn nha! Lúc này, rốt cuộc Lam Ngọc mới hiểu rõ, nhưng cũng đã muộn, vừa mới này là hắn vỗ ngực mình nói với mấy đầu bếp ở phía ngoài là, hắn muốn tự mình giúp đỡ Lam Linh, nếu hiện tại đổi ý, không phải là tự mình đánh mặt mình sao?

Lam Ngọc hoàn toàn đắm lao phải theo lao, chỉ có thể kiên trì rửa sạch ớt, rồi để trên thớt gỗ bắt đầu băm mạnh.

Vị cay của ớt dính đầy ở trên hai tay của Lam Ngọc, Lam Ngọc chỉ cảm thấy trên tay vô cùng đau rất, đây mới quan trọng, trong khi băm mạnh, vị cay nồng nặc tràn đầy vào trong sâu khoang mũi hắn, càng khiến cho hắn không ngừng hắt xì, thậm chí con mắt cũng bị cay đến không mở ra được.

Lam Ngọc là con trai duy nhất của Lam Trí Thân, từ khi vừa sinh ra đều được ăn sung mặc sướng, là công tử quý giá, có khi nào bị gánh chịu qua nỗi khổ đâu? Ngay cả nghĩ cũng chưa nghĩ tới, thế mà hôm nay lại tự mình nhảy vào trong hổ mà Lam Linh đào sẵn cho hắn, vì thế trong lòng Lam Ngọc tức giận không thôi nhưng lại không thể phát tác, chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Thu Diệp ở một bên mím môi, trong lòng nàng sớm đã vui đến muốn bay lên trời, tiểu thư nhà mình vừa ra tay thì đã hung hăng chinh Lam Ngọc như thế, còn làm cho hắn không còn lời nào để nói, thật sự là rất cao minh!

Nhưng về mặt tên nô tài ngồi ở trước bếp lò ngay sau hòn đá nhỏ là sợ hãi, trong lòng hắn lo lắng mình thấy được dáng vẻ bất nhả của công tử, không biết sau này công tử có thu thập hắn hay không đây? Ai nha, kỳ thật một chút hắn cũng không muốn nhìn mà!

Nhìn thấy vẻ mặt Lam Ngọc bị cay đến nước mắt roi đầy mặt, Lam Linh cũng chỉ dùng dư quang ngoài khoe mắt nhẹ đảo qua, hơi cong môi một cái, rồi làm tiếp động tác trên tay.

Thấy cá ở trong nồi chín không sai biệt lắm, Lam Linh bảo Lam Ngọc đem ớt hắn đã băm xong bỏ vào trong nồi, Lam Ngọc nhìn thấy Lam Linh chỉ dùng một ít ớt hắn băm, thì lập tức vô cùng tức giận, nha đầu kia thật xấu, cũng không thèm nói cho hắn hiểu, mà hại hắn cho rằng nàng muốn băm hết ớt trong một giỏ trúc.

Sau khi vớt đầu cá với ớt xắt nhỏ thuận lợi ra nồi, cuối cùng Lam Ngọc cũng rời khỏi cái nơi làm cho hắn phải trả giá thể thâm cả đời cũng không muốn bước vào nữa, hơn nữa hắn cũng phát ra lời thề đêm nay nhất định phải trừng phạt Lam Linh thật tốt!

Lam Linh đương nhiên biết rõ là Lam Ngọc đã nhìn ra nàng đang có ý chinh hắn, nhất định là hắn sẽ không từ bỏ ý đồ, nhưng nếu hắn dám tìm nàng gây phiền toái, thì nàng khiến cho hắn nếm thử thập tam châm lợi hại của Kiều gia nàng!

Mặc dù Yến Kinh Hàn lấy hết tất cả kim may nàng đã mua, nhưng ở trên bàn trang điểm trong hộp may và nàng có tìm thấy vài cây kim may, chỉ cần có châm trong tay, Lam Linh vốn cũng không sợ Lam Ngọc tìm nàng gây phiền toái.

Lam Linh trở về phòng, sau một lúc lâu, quản gia Lam Thành Trung đã tới mời Lam Linh đi phòng trước dùng bữa, trong lòng Lam Linh cười một tiếng, đầu cá xắt ớt này không chỉ để chinh Lam Ngọc không thôi, đồng thời cũng chính là “Một phần lễ nhỏ” nàng muốn tặng cho Yến Kinh Hàn.

Lam Linh đi theo Lam Thành Trung vào phòng trước, thấy Lam Trí Thân và Yến Kinh Hàn ngồi ở bên cạnh bàn, Ôn Nương cũng đứng bên người Lam Trí Thân, trên mặt nàng hiện lên ý cười đoan trang.

"Phụ thân mẫu thân phu quân." Lam Linh cười gọi một tiếng, rồi chủ động đi đến bên Yến Kinh Hàn ngồi xuống.

Nghe Lam Linh gọi một tiếng “phu quân” ôn nhu, trong mắt phượng thâm thúy của Yến Kinh Hàn nhanh lóe lên một tia gì đó, nhưng hắn cũng không phản ứng với Lam Linh, chỉ lặng lẽ thưởng thức trà.

Nhẹ lướt qua vẻ mặt như đóng băng của Yến Kinh Hàn, Lam Trí Thân một tay vuốt râu gật đầu nhẹ, hắn tương đối hài lòng với biểu hiện của Lam Linh, lúc này Ôn Nương cũng khẽ cười với Lam Linh, đáng vẻ tựa như từ mẫu (mẹ hiền).

Nhìn sang đồng hồ cát ở một bên, Lam Trí Thân thấy Lam Ngọc còn chưa tới, lập tức ánh mắt trầm xuống, nhìn về phía Ôn Nương nói: "Ngươi có nói với Ngọc nhi chưa? Hắn có biết chúng ta đang đợi một mình hắn hay không? Thật sự là rất tệ!"

"Lão gia bớt giận, thiếp sẽ phái người đi xem một chút, có lẽ Ngọc nhi đang bị chuyện gì đó gây trì hoãn."

Ôn Nương mới vừa nói xong thì thấy Lam Ngọc bước dài vào phòng, lúc này Ôn Nương vội vàng đi lên trách cứ: "Ngọc nhi, làm sao ngươi có thể vô lễ như thế? Ngươi có biết hay không..."

Thấy Lam Ngọc đi tới gần, thanh âm của Ôn Nương đột nhiên lập tức ngừng lại, một lát sau mới đột nhiên cất cao thanh âm lo lắng: "Ngọc nhi, ngươi làm sao vậy? Làm sao mà ngươi lại trở thành dáng vẻ này?"

Cái mũi hồng, con mắt cũng hồng, hoàn toàn y như một tên hề, còn chỗ nào có chút tuấn mỹ ngọc thụ lâm phong, mà người ta thường thấy chứ?

"Mẫu thân, ngài còn không biết sao?" Không đợi Lam Ngọc mở miệng, thì Lam Linh đã chủ động nói tiếp lời của Ôn nương, "Trước đó không lâu ta

muốn tự mình làm một món ăn cho phu quân, mà ca ca lại muốn chủ động phụ giúp ta, ta vốn cảm thấy chuyện này quá ủy khuất cho ca ca, nhưng ca ca lại nói hần có thể vì muối muối mà làm ít chuyện là may mắn cả ba đời hần, cho nên ta từ chối nữa thì sẽ khiến lòng ca ca tổn thương, nên đành cho ca ca giúp ta một tay."

Nghe Lam Linh nói như vậy, thiếu chút nữa Lam Ngọc đã bị chọc tức đến hộc máu, rõ ràng là nàng tính toán hần, nhưng lại bị nàng nói thành hần không có việc gì làm mà tự động tìm tới cửa, lời nói đôi trắng thay đen lẫn lộn trái phải, muối muối này của hần thật sự là lợi hại!

"Linh nhi, ngươi bảo ca ca giúp ngươi làm cái gì vậy? Làm sao mà hần lại trở thành như vậy?" Ôn Nương vẫn không hiểu, điều này cũng khó trách, mặc dù xuất thân của Ôn Nương không cao, ngay từ đầu vào Lam tướng phủ cũng chỉ là một tiểu thiếp, nhưng người ta chưa bao giờ tự mình xuống bếp, cả mười ngón tay chưa hề chạm phải nước lạnh vào mùa xuân, cho nên cũng không biết đặc tính của quả ớt.

"Ta muốn làm một ít đầu cá xắt ớt cho phu quân ăn, vì vậy nên ta bảo ca ca giúp ta băm nhỏ ớt, ta không nghĩ tới trái ớt lại cay như vậy, khiến cho đáng về của ca ca biến thành bộ dạng này, nói chung là ta không phải, không nên nghĩ tới lấy niềm vui của phu quân, mà làm đầu cá xắt ớt, hại ca ca." Thanh âm Lam Linh càng nói càng dần dần yếu đi, ý tứ tự trách mình vô cùng rõ ràng.

Lam Ngọc nhìn thấy Lam Linh diễn màn này như thật, so với thật còn giống thật hơn, một hơi bị nghẹn ở trong lòng, câu gì gọi là "Được tiện nghi mà còn khoe mẽ", hay là gọi "Ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ mà không nói được", rốt cuộc Lam Ngọc cũng lãnh giáo triệt để một lần.

"Ngọc nhi, phòng bếp sao là chỗ ngươi nên đi chứ? Nhìn ngươi tự biến mình thành cái bộ dạng gì?" Ôn Nương nhìn thấy đáng về của Lam Ngọc, trong lòng lập tức tức giận một hồi, nàng cũng không nghĩ tới là Lam Linh cố ý tính toán, mà cho là Lam Ngọc mượn cơ hội này muốn có ý đồ với Lam Linh.

"Được rồi, đều ngồi xuống đi!" Lam Trí Thân lạnh lùng quát Ôn Nương một cái, trong ánh mắt ẩn chứa tia cảnh cáo, "Thông báo cho phòng bếp mang thức ăn lên."

Ôn Nương ngồi xuống bên cạnh Lam Trí Thân, không dám lên tiếng nữa, nhưng trong lòng lại mắng Lam Linh hết một lần lại tới một lần, nếu không phải là Lam Linh hồng nhan họa thủy, thì con trai của nàng cũng sẽ không trở thành bộ dạng này.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: 93.3: Tiền Mất Tật Mang

"Vâng!" Lam Thành Trung nhanh chóng đi ra khỏi phòng.

Từ đầu đến cuối Yến Kinh Hàn đều trưng ra bộ dáng không liên quan đến mình, từ từ thưởng thức trà, lạnh lùng ưu nhã, đến ngay cả con mắt cũng không có giờ lên chút nào.

Mà Lam Ngọc cũng không có mở miệng biện giải cho mình, đó là vì một câu "Đề Yến Kinh Hàn vui" của Lam Linh lại vừa phải vật lộn để có được niềm vui của phụ thân hần, trước mắt là lợi ích của gia tộc, Lam Ngọc biết rõ cho dù mặt hần có đỏ thành mông khi đi chẳng nữa, phụ thân của hần cũng có thể xem như không hề trông thấy, huống chi nói tới việc hần chỉ là cay ớt một tý.

Rất nhanh, món ăn đã dọn lên đủ, sơn hào hải vị, sắc, hương, vị đều đủ, đương nhiên trong đó còn có cả món đầu cá của Lam Linh, hơn nữa Lam Linh còn cố ý sai người đem món ăn này để ở trước mặt Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn nhìn xem trên bàn toàn những món cay nóng, tâm không khỏi run lên, hần còn nhớ rõ chính mình đã từng nói với Lam Linh bất kể nàng có làm gì đi chẳng nữa thì hần cũng sẽ phối hợp theo nàng, không nghĩ tới, những lời này đã bị Lam Linh nhìn ra chỗ trống, làm món ăn này để chinh hần.

"Phu quân, ca ca cùng thần thiếp vì làm món này cũng đã bỏ ra không ít công sức, chàng ném một chút, đây chính là chút tâm ý của thần thiếp a." Lam Linh chuyên tâm dùng đũa gấp lấy thịt cá đưa lên trước miệng của Yến Kinh Hàn, đồng thời tay còn lại viết xuống hai chữ 'phối hợp' vào trong lòng bàn tay của hần.

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, không chút do dự, liền há miệng ra, đem thịt cá nuốt vào, ngay cả lông mày cũng không có nhăn một chút nào.

Nhìn thấy vẻ mặt của Yến Kinh Hàn, Lam Linh cảm giác thành tựu bị suy

giảm nghiêm trọng, trong nội tâm nói thầm: Chẳng lẽ cây ớt này chưa đủ cay, hay do bản thân hần không sợ cay đây?

"Phu quân, tay nghề của thần thiếp như thế nào?" Lam Linh cười tươi như hoa, chớp chớp đôi mắt xinh đẹp của mình nhìn Yến Kinh Hàn, một bộ dáng đòi thưởng.

"Không tồi." Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu một cái.

"Nếu phu quân thích, vậy ăn nhiều một chút đi." Lam Linh nói xong lại gấp thịt cá để ở trước miệng Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn như củ há mồm ăn, trong lúc Lam Linh còn đang nghi hoặc, Yến Kinh Hàn đưa tay cầm đũa lên, gắp thịt cá để trước miệng Lam Linh, nói: "Vương phi không thể chỉ hầu hạ bản vương ăn, nàng cũng ăn một chút đi."

Thấy thế, nội tâm Lam Linh lập tức lộp bộp một tiếng, nàng không nghĩ tới việc Yến Kinh Hàn sẽ ở ngay trước mặt Lam Trí Thân mà gắp thức ăn bón cho nàng, hẳn không sợ mất uy quyền cùng tôn quý sao?

Nhưng mà nhìn đến ánh mắt của Lam Trí Thân, Lam Linh biết rõ nếu như nàng không ăn miếng thịt cá của Yến Kinh Hàn gắp, thì một màn nàng biểu diễn vừa rồi chẳng phải đã phí công sức sao, vì thế Lam Linh cắn răng, mở cái miệng nhỏ nhắn ra.

Cay!

Lam Linh cảm thấy đầu lưỡi đều bị cay đến tê dại, nhưng đây chính là món thịt cá đắt tiền quý giá mà vương gia chính tay đút cho nàng ăn, nên cho dù nàng rất muốn phun ra, nhưng nhìn thấy ánh mắt của ba người kia đang chăm chú nhìn, Lam Linh lại nhìn qua khuôn mặt cười cười của Yến Kinh Hàn, liền đem thịt cá nuốt vào bụng.

"Đa tạ phu quân." Lam Linh suýt nữa đã bị cay đến nói chuyện cũng không lưu loát, nhưng vở kịch còn chưa chào kết thúc, nàng chỉ có thể cắn răng tiếp tục diễn thôi, nhưng trong lòng là cảm giác thuyền lật nhào, vô cùng chật vật.

"Ăn thêm một miếng đi." Yến Kinh Hàn nói xong lại hướng đôi đũa về phía đầu cá.

"Phu quân, phụ thân, mẫu thân, ca ca đang nhìn kia, ngài làm thần thiếp mắc cỡ quá" Lam Linh vội vàng cầm đũa đề đôi đũa của Yến Kinh Hàn lại, trong nội tâm không khỏi mắng tên khốn kiếp này muốn để cho nàng cay chết đây mà!

"Bản vương sao cam lòng được?" Yến Kinh Hàn cũng không có miễn cưỡng tiếp, buông đũa xuống, điều này làm cho Lam Linh không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn xem Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn tựa như một đôi phu thê ân ái bình thường, lại thấy bộ dạng của Lam Linh cười ôn nhu với Yến Kinh Hàn, Lam Trí Thân trong lòng rất cao hứng, Ôn nương trong nội tâm lại tràn đầy khinh bỉ, mà Lam Ngọc thì vừa hận vừa ghen lại vừa giận, trong đầu tràn ngập cảnh tượng tối nay làm thế nào để đòi lại công bằng trên người Lam Linh, đâu ai còn muốn ăn nữa?

Một bữa cơm mọi người đều có tâm tư nên lặng lẽ vô vị mà trôi qua.

Sau khi ăn xong, Yến Kinh Hàn lấy lý do cần Lam Linh hầu hạ nghỉ ngơi, nên kêu Lam Linh đi theo về phòng của hắn.

Lam Linh mặc dù đoán được Yến Kinh Hàn là muốn tìm nàng gây phiền toái, nhưng ở Lam tướng phủ nàng lại không thể chống đối hắn, chỉ có thể ở dưới mắt nhìn của Lam Trí Thân, đi theo sau lưng Yến Kinh Hàn.

Vào phòng, đóng cửa lại, Lam Linh biết rõ trong viện này tất cả đều là người của hắn, liền không tiếp tục đóng kịch nữa, lập tức cách Yến Kinh Hàn rất xa.

"Đến, hầu hạ bản vương cởi áo ra." Yến Kinh Hàn đi đến bên giường, xoay người nhìn về phía Lam Linh.

"Ngài muốn ngủ trưa thật sao?" đôi mi thanh tú của Lam Linh cau lại một tý, hỏi. Nàng vốn cho rằng Yến Kinh Hàn chỉ là lấy cớ gọi nàng tới hầu hạ để gây sự thôi.

"Nàng nói đi? Bản vương bảo nàng hầu hạ bản vương nghỉ trưa, còn không qua đây giúp bản vương cởi áo?"

Hắn không phải muốn tìm nàng gây phiền toái sao? Lam Linh có chút hồ nghi, nhưng nàng biết rõ nếu như không giúp hắn cởi áo ra, lấy tác phong vô si của tên hỗn đản này, tám phần lại sẽ lấy cớ lại mặt ở nhà mẹ đẻ mà uy hiếp nàng.

Do dự một lát, Lam Linh nhắc chân đi đến trước mặt Yến Kinh Hàn, xem xét Yến Kinh Hàn một cái, liền đưa tay giúp Yến Kinh Hàn tháo đai lưng.

"Vương phi, nàng cố ý làm món cay như vậy cho bản vương ăn, nàng nói xem bản vương sẽ trừng phạt nàng như thế nào?" Yến Kinh Hàn nói xong nhanh chóng duỗi hai tay ra gắt gao đem Lam Linh ôm vào trong ngực.

Quả nhiên không sai, người này chính là một tên hỗn đản có thù tất báo

,khốn kiếp!

Lam Linh hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, "Ngài không phải

là ăn xong rất cao hứng sao? Dựa vào cái gì lại muốn trừng phạt ta?"

"Rất cao hứng? Chẳng lẽ vương phi đây đang nói về bản thân?" Yến Kinh Hàn tựa hồ bình tĩnh, "Xem ra vương phi rất thích ăn những món cay đến tê người như vậy, đã như thế, chờ sau khi hồi phủ, bản vương nhất định sẽ phân phó phòng bếp ngày ngày dâng cho vương phi ăn những món như vậy."

Nghe vậy, Lam Linh hít vào một ngụm khí lạnh, vừa nghĩ tới việc ăn món cay như vậy một lần nữa, Lam Linh lập tức cảm thấy đầu lưỡi của nàng lại bắt

đầu chết lặng.

"Xem như ngài lợi hại, ta nhận thua, ta bảo đảm về sau sẽ không làm món cay như thế cho ngài ăn nữa." Đối mặt với một tên Yến Kinh Hàn lãnh khốc sâu không lường được này, Lam Linh đã sớm học được cái gì gọi là co được dân được, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

"Những lời đảm bảo của Vương phi có vẻ không đáng tin, nàng chỉ nói như vậy mà đã muốn đem bản vương đuổi đi rồi sao?"

"Ngài muốn thế nào?" Lam Linh trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn, trong nội tâm nghĩ, hẳn có thể ở trước mặt nàng giữ hình tượng tôn quý hay không a? Tại sao mỗi lần đều vô si như vậy!

"Đề bản vương ôm nàng ngủ, bản vương liền tha cho." Yến Kinh Hàn buộc chặt cánh tay, dán bên tai Lam Linh, thanh âm thấp thuận lại cực kỳ mê hoặc.

"Người vô si!"

Bị Yến Kinh phun hơi thở ấm áp vào tai, hai bên tai Lam Linh lập tức đỏ ửng lên.

"Nàng là vương phi của bản vương, bản vương có làm cái gì với nàng, cũng không được tính là 'Vô si'." Yến Kinh Hàn nói xong lại nhẹ nhàng cắn một cái ở vành tai phần ngọc của Lam Linh, rồi nói tiếp: "Ngược lại vương phi nàng, một mặt ân cần với bản vương, một mặt lại cự tuyệt bản vương, bản vương cảm thấy đây mới chân chính gọi là 'Vô si'!"

Cảm giác xa lạ như có một dòng điện đang chạy tán loạn trong người của Lam Linh, nàng tựa hồ còn chưa có lấy lại tinh thần, liền nghe thấy một phen ngôn luận của Yến Kinh Hàn, lập tức vừa thẹn vừa cáu, không nghĩ nhiều, liền nâng một chân lên hung hăng đạp mạnh vào bản chân của Yến Kinh Hàn!

Nhưng điều làm cho Lam Linh thất vọng chính là, chưa nói đến việc nàng không có dẫm trúng chân Yến Kinh Hàn, chân nàng còn hung hãn dậm trúng hòn đá xanh trên mặt đất, chấn động đến mức chân đau nhói!

Nhìn xem bộ dáng xinh đẹp của Lam Linh vừa thẹn vừa cáu lại ghen khuất, nội tâm Yến Kinh Hàn cảm thấy thật là sung sướng!

"Vương phi không còn lời nào để nói, coi như nàng đã đáp ứng bản vương rồi." Yến Kinh Hàn buông Lam Linh ra, lại nói: "Giúp bản vương cởi áo xong, nàng hãy cùng bản vương nghỉ trưa."

"Vương gia ngài không biết quy củ khi lại mặt sao?" Lam Linh nghiêng răng nghiêng lợi, vừa nghĩ tới bị Yến Kinh Hàn ôm ngủ, liền đau cả đầu, muốn kéo dài được chừng nào hay chừng đó.

"Bản vương đương nhiên biết rõ quy củ khi lại mặt, nhưng bản vương cũng không có muốn cùng người làm chuyện vợ chồng, dĩ nhiên không tính phá hư quy củ."

Đâm lao phải theo lao!

Tiền mất tật mang!

Lam Linh khóc không ra nước mắt, chỉ có thể chậm chậm cởi áo ngoài của Yến Kinh Hàn ra, sau đó cùng hắn lên giường.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: 93.4: Tiền Mất Tật Mang

"Được rồi, Bản vương từ trước đến nay luôn giữ lời, việc cưỡng bức nữ nhân, Bản vương khinh thường". Yến Kinh Hàn biết lo lắng trong lòng Lam Linh, liền nói để Lam Linh yên lòng.

Sau vài ngày chung sống, Lam Linh cũng biết, mặc dù Yến Kinh Hàn có chút vô si, bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, lòng dạ thâm độc, nhưng quả thật hắn chưa bao giờ cưỡng bức nàng. Tại thời điểm mấu chốt, hắn đều có thể tự khống chế bản thân. Đối với điểm này, Lam Linh không nghi ngờ lời nói của Yến Kinh Hàn.

Nhưng nghĩ đến việc bị hắn ôm vào ngực ngủ, Lam Linh chỉ thấy da đầu tê dại, thậm chí cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Tuy bề ngoài bọn họ là vợ chồng, nhưng hắn không thích nàng, nàng cũng chẳng yêu hắn. Giữa bọn họ tồn tại một dòng nước ngầm chảy mãnh liệt, nguy cơ từ phía, vì vậy khó có thể tưởng tượng được việc hai người ôm nhau ngủ chung một chỗ.

"Còn không lên, có cần Bản vương tự mình xuống mời?" Thanh âm của Yến Kinh Hàn mang theo một chút không vui, mày kiếm hơi nhăn lại.

Lam Linh cắn răng, kiên trì cởi áo ngoài, lên giường nằm cạnh Yến Kinh Hàn.

Lập tức, cánh tay Yến Kinh Hàn duỗi ra, ôm Lam Linh vào lòng. Hai tay Lam Linh chống trước ngực Yến Kinh Hàn, nội tâm kiềm chế ý muốn đẩy Yến Kinh Hàn ra.

Thấy Lam Linh không gỡ búi tóc, Yến Kinh Hàn khẽ đưa tay ra gỡ, nháy mắt, mái tóc đen mượt của Lam Linh xõa xuống cánh tay hắn. Lúc này, Yến Kinh Hàn mới hài lòng, đặt tay cạnh hông của Lam Linh.

“Vì sao khăn trang như vậy?” Cảm giác người trong ngực cứng đờ, mắt Yến Kinh Hàn ánh lên một tia vui vẻ.

Biết rõ còn cố hỏi!

Lam Linh cúi đầu, nhắm mắt, không muốn nói chuyện trong tình huống lúng túng này.

“Không để ý Bản vương?” Yến Kinh Hàn vừa nói vừa cắn nhẹ vào tai trái của Lam Linh, sách vẫn nói, đây là chỗ nhạy cảm của nữ nhân.

“Yến Kinh Hàn, ngươi đừng có được voi đòi tiên!” Cảm giác xa lạ khiến nội tâm Lam Linh nhất thời rung động. Trong lòng hoảng hốt, lời trách cứ kết hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng khiến Yến Kinh Hàn cảm thấy đây không phải là cự tuyệt mà còn muốn hoan nghênh.

“Vương phi thật là thích khẩu thị tâm phi [miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo]” Yến Kinh Hàn nhắm mắt, đè nén cảm giác rục rịch của thân thể.

Ai khẩu thị tâm phi? Lam Linh không có cách nào gạt bừa, nhưng thấy Yến Kinh Hàn nhắm mắt, bèn thở phào nhẹ nhõm, cơ thể cũng dần thả lỏng.

Ôm người đẹp trong lòng, ngửi được hương thơm thoang thoảng, Yến Kinh Hàn nhanh chóng ngủ thiếp đi. Nhưng Lam Linh lại không hề buồn ngủ, nghe tiếng hít thở đều đều của Yến Kinh Hàn, tâm trí của nàng rơi vào trạng thái mờ mịt, không thể tưởng tượng nổi...

Trong lúc Yến Kinh Hàn được ngủ say, thì Lam Ngọc ở trong phòng trợn trừng mắt, vừa hận vừa giận.

Hắn lớn như vậy còn chưa có ai dám “chinh đồn”, hôm nay, đã không trộm được gà lại còn tự chui xuống hố, biến mình thành thằng hề, khổ không nói được.

Lam Ngọc càng nghĩ càng bức bối, hận không thể lập tức lấy lại danh dự từ trên người Lam Linh.

Lừa giận trong lòng Lam Ngọc đang không có chỗ phát tiết thì bên ngoài truyền đến thanh âm của Hoàng Ngạc: “Công tử?”

“Vào đi!” Thanh âm Lam Long mang theo khí giận ngút trời.

Hoàng Ngạc nhanh chóng đi vào, cúi đầu, bẩm báo với Lam Ngọc: “Công tử, nhị tiểu thư vẫn chưa rời khỏi chỗ ở của Hàn Vương gia, thuộc hạ đoán rằng...” Hoàng Ngạc không dám nói tiếp, len lén nhìn công tử nhà mình.

“Tiểu nhân”... Choang... Lam Ngọc hung hăng ném ly trà bằng sứ trắng trên bàn xuống đất khiến Hoàng Ngạc hết hồn.

Hoàng Ngạc biết rõ công tử nhà hắn không chỉ thích nữ nhân mà còn là một người có lòng dạ độc ác. Trước kia, người đắc tội công tử đều không có kết cục tốt đẹp. Vậy mà hôm nay, nhị tiểu thư cố ý chinh công tử như thế, chỉ lo tới nay công tử sẽ không từ thủ đoạn.

“Công tử, ngài cần gì tức giận đến vậy, chờ đến buổi tối, nhị tiểu thư chắc chắn sẽ vì lễ tiết quy củ mà không ở lại chỗ của Hàn Vương gia, đến lúc đó, ngài muốn thế nào mà chẳng được?” Hàng Ngạc lên tiếng khuyên, mỗi một câu nói đều khắc sâu vào tâm trí Lam Ngọc.

“Tối nay ta đương nhiên sẽ không tha cho nàng ta!” Hai mắt của Lam Ngọc lóe lên tia âm hiểm, lửa giận lẫn dục vọng thiêu đốt trong lòng. “Tiện nhân kia ngay cả quy củ lại mặt cũng không biết, dám ở lại phòng của Yến Kinh Hàn, nàng còn có biết nàng mang họ gì không? Tiện nhân không biết xấu hổ.”

“Công tử nói phải, nếu ngài đã biết rõ nhị tiểu thư là hàng người gì, cần gì chấp nhặt với nàng, khiến bản thân khó chịu?”

Đây gọi là “rán chuột một ổ”, chủ tử như thế nào thì liên có nô tài như vậy, chủ tử không biết xấu hổ, nô tài phía sau cũng chẳng cần biết đúng sai.

Lúc này, trong đầu Lam Ngọc đều là hình ảnh Lam Linh ở lại phòng Yến Kinh Hàn, dung đủ tư thế trêu chọc Yến Kinh Hàn, cảm hận cùng ghen tỵ nổi lên mãnh liệt.

“Kế hoạch tối nay chuẩn bị thế nào rồi?” Lam Ngọc hít sâu một hơi, tâm trạng bình ổn, thanh âm cũng khôi phục bình thường.

“Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, tuyệt đối không hề có sơ hở” Hoàng Ngạc ôm quyền nói, tràn đầy tự tin.

“Tốt nhất là như thế” Lam Ngọc liếc Hoàng Ngạc rồi nói tiếp “Nếu may có gì bất trắc, U Lan kia ngay lập tức là của người khác”.

“Thuộc hạ hiểu, thuộc hạ sẽ đi ngay bây giờ, tự mình giám sát”. Hoàng Ngạc giật mình, nói xong liền đi nhanh ra khỏi phòng.

Lam Ngọc nhìn ly trà vỡ trên mặt đất, ánh mắt đỏ rực.

Hoàng Ngạc vừa rời khỏi, Ôn nương liền bước vào phòng, thấy mảnh vỡ trên mặt đất, lập tức hỏi: “Ngọc nhi, làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nương, nhi tử nhất thời không cần thận làm vỡ chén sứ. Sao nương lại tới đây?” Lam Ngọc đứng lên, tươi cười đỡ lấy tay Ôn nương.

“Người đâu!”

Nha hoàn trong sân viện của Lam Ngọc nghe tiếng bước vào phòng, dọn dẹp mảnh vụn trên sàn nhà sạch sẽ rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Lam Ngọc đỡ Ôn nương ngồi xuống giường được trải thảm đỏ tơ vàng, tự mình mang trà đến trước mặt Ôn nương, cười nói “Nương, mời dùng trà”

Thấy vẻ mặt nhợt nhạt của Lam Ngọc, Ôn nương nhìn hần mỉm cười, nhận lấy nước trà, uống một ngụm rồi đặt lên bàn.

“Ngọc nhi, người nói thật với nương, có phải người lại có tâm tư gì?”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Lam Ngọc là người như thế nào, Ôn nương rất rõ. Chỉ cần Lam Ngọc lộ ra một ánh mắt nhỏ thoi, Ôn nương liền biết hần muốn gì.

Hôm nay thấy ánh mắt Lam Ngọc nhìn Lam Linh, lại nghe Lam Ngọc không để ý hình tượng mà nhợt nhạt, chủ động nắm tay cho Lam Linh, trong lòng Ôn nương đã có chút suy đoán.

Nghĩ đến tâm tư của Lam Ngọc, Ôn nương thật sự kinh hãi. Dù thế nào thì Lam Linh cũng là muội muội cùng cha khác mẹ với hần, ca ca đối với muội muội lại có suy nghĩ này, chính là trái với luân thường đạo đức, thế sự không dung, nước bọt của người đời thôi cũng có thể làm hần chết đuối.

Hơn nữa, phía sau Lam Linh là Thái hậu. Thái hậu gả nàng cho Yến Kinh Hân là có mục đích. Nếu Lam Ngọc dám động đến Thái Hậu, Ôn nương tin chắc Thái hậu sẽ không vì hần là con trai độc nhất của Lam Trí Thân mà nương tay. Từ trước đến nay, kết cục của người dám ngăn cản Thái Hậu chỉ có một từ: “Chết”.

Ôn nương càng nghĩ càng lo sợ, quyết định thăm dò ý tứ của Lam Ngọc. Nếu hần thực sự có suy nghĩ như vậy, Ôn nương dù có liều mạng cũng phải bắt hần dừng cương trước bờ vực. [ý là dừng lại trước nguy hiểm]

“Nương, người nói gì vậy? Nhi tử có thể có tâm tư gì? Tâm tư của nhi tử nương còn không biết sao?” Lam Ngọc cười nói, cầm ly trà từ từ uống.

Đương nhiên Lam Ngọc sẽ không thừa nhận ý nghĩa của mình với Lam Ngọc. Nếu hần thừa nhận, mẹ hần nhất định sẽ liều mạng ngăn cản. Hần không muốn có thêm trở ngại.

“Đúng không?” Ôn nương nhìn nhi tử, muốn từ trên nét mặt của nhi tử nhìn xem liệu hần có lừa gạt nàng hay không.

“Đương nhiên là đúng, nhi tử có bao giờ lừa gạt nương chưa? Nương, cả ngày người cứ suy nghĩ chuyện gì đấy?” Lam Ngọc nói mà mặt không đổi sắc, giọng nói lại mang theo ý tứ trên choker.

Nghe Lam Ngọc nói, Ôn nương cũng thấy yên lòng. “Con tốt nhất là không được lừa gạt nương. Con đã trưởng thành, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, con so với nương còn rõ hơn. Nương chỉ có mình con là con trai, muốn làm chuyện gì thì phải nghĩ kỹ rồi mới được làm, hiểu chưa?”

Ôn nương không nói thẳng mà chỉ kín đáo nhắc nhở Lam Ngọc. Bà tin tưởng Lam Ngọc có thể hiểu ý tứ của mình.

“Nhi tử hiểu, nương, người cứ yên tâm”. Lam Ngọc trấn an Ôn nương, nhưng trong lòng không mấy may thay đổi.

Lam Ngọc chỉ nghĩ nếu Lam Linh trúng được kia, nàng sẽ không biết là hần làm. Chuyện thần không biết quỷ không hay, căn bản không có gì phải lo lắng.

“Hiểu là tốt rồi. Người có cần cho người mời thái y tới kiểm tra không?” Ôn nương nhìn mắt và mũi Lam Ngọc vẫn còn hồng hồng lại thấy đau lòng.

“Nhi tử đã cho người mời thái y, nương, người cứ về nghỉ ngơi đi, không cần luôn quan tâm đến nhi tử như vậy”. Lam ngọc cười đứng lên, đỡ lấy cánh tay của Ôn nương.

“Đưa nhỏ này! Tốt rồi, nương đi, người cũng nghỉ ngơi đi”. Ôn nương cười gượng Lam Ngọc một cái rồi đứng lên, được Lam Ngọc đỡ ra ngoài.

"Nương, người đi thông thả."

Lam Ngọc tiễn Ôn nương ra khỏi phòng, liền quay trở lại, chỉ mong mau đến tối.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: 94.1: Phu Quân, Đêm Nay Chúng Ta Viên Phòng (Động Phòng)

Bị Yến Kinh Hàn ôm chặt trong lòng, cảm nhận hương từng trúc thơm mát, bên tai là tiếng hít thở đều đều của Yến Kinh Hàn, trong lòng Lam Linh tràn ngập bất đắc dĩ, rối rắm, trăm nghìn chuyện, càng nghĩ càng rối.

Nàng chưa bao giờ nghĩ những việc trong thời gian qua lại lần lượt xảy ra đối với mình, nàng bị hấn ôm, bị hấn tính toán, bị hôn, rồi bị bắt nạt... đây là nàng sao? Kiếp trước nàng oai phong một cõi, không ai địch nổi, sao giờ lại lưu lạc đến mức độ này?

Chẳng lẽ do Yến Kinh Hàn nắm được nhược điểm mà uy hiếp nàng? Chỉ đơn giản như vậy sao? Lam Linh nghĩ đến việc lần đầu tiên xuất hiện ảo giác, lần thứ hai lại xuất hiện hình ảnh, bây giờ nghĩ lại, tất cả đều là một ám hiệu, rất có thể có nhiều bí mật ẩn giấu sau ám hiệu này.

Liệu nàng có muốn tìm hiểu những bí mật này không? Lam Linh cũng không rõ, nàng không phải chủ nhân của thân thể này, những bí mật đó không liên quan gì đến nàng, sao nàng phải đi tìm hiểu?

Lam Linh nghĩ đến việc Yến Kinh Hàn nói đến cái chết của mẫu thân của cơ thể này. Nàng tin Yến Kinh Hàn nói thật, hấn không điều tra hung thủ, hiển nhiên là không nói cho nàng biết, mục đích của hấn là muốn nàng tự tìm ra hung thủ.

Mặc kệ mục đích của Yến Kinh Hàn, Lam Linh biết chắc nàng sẽ không bị chi phối.

Mặc dù nàng chiếm giữ thân thể này, nhưng có rất nhiều cách để thể hiện lòng biết ơn, hơn nữa hiện giờ cũng không vội. Vì vậy, Lam Linh liền giữ trong lòng, chờ tới khi nàng có thể tự mình bảo vệ tính mạng, thoát khỏi khống chế của Lam Xảo Phượng và Yến Kinh Hàn, sẽ tìm ra hung thủ sát hại mẫu thân của cơ thể này để báo thù.

"Người đang suy nghĩ gì vậy?"

Thanh âm khàn khàn của Yến Kinh Hàn đột nhiên vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Lam Linh. Nàng liếc nhìn Yến Kinh Hàn rồi lại lập tức cúi xuống.

"Ta không nghĩ gì cả". Dựa vào cái gì phải nói cho người biết ta đang nghĩ gì? Lam Linh âm thầm liếc mắt xem thường, tự nhủ trong lòng. Sau đó, nàng đẩy Yến Kinh Hàn, định ra ngoài.

"Thật sự?" Yến Kinh Hàn đương nhiên không tin, chẳng những không buông mà còn siết chặt cánh tay ôm Lam Linh.

"Đương nhiên là thật" Lam Linh trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn "Vương gia đã tỉnh, sao vẫn chưa buông tay?"

Trong lòng Lam Linh có chút tức giận, một chút buồn bực lại cả một phần bất đắc dĩ.

Bị Yến Kinh Hàn ôm một canh giờ, sợ đánh thức hấn nên Lam Linh cũng không dám động đậy. Một canh giờ không hề động đậy cùng với áp lực từ cánh tay hấn, Lam Linh cảm thấy cơ thể mình có chút tê tê.

Thấy Yến Kinh Hàn không định buông tha mình, lửa giận trong lòng Lam Linh từ từ bốc lên.

Thấy khuôn mặt mịn màng của Lam Linh nhuộm màu hồng phấn, vô cùng xinh đẹp, mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một tia lửa, không phân đối, liền buông Lam Linh.

Lam Linh cũng không lên tiếng, nhanh chóng ngồi dậy, xuống giường, sửa sang lại y phục đầu tóc, không để ý Yến Kinh Hàn mà rời khỏi phòng.

Nhìn bóng lưng Lam Linh nhanh chóng biến mất, khóe miệng Yến Kinh Hàn giương nhẹ, mắt phượng hiện lên ý cười.

"Tiểu thư, người phải về Thiên linh các sao?" Thu Diệp đang ở bên ngoài viện, thấy Lam Linh đi ra, vội vàng theo sau

Lam Linh khẽ "ừ" một tiếng. Thu Diệp lập tức đi lên dẫn đường. Nàng biết tiểu thư nhà mình mất trí nhớ, chắc không nhớ đường đến Thiên Linh các.

Lam Linh đi theo Thu Diệp đến Thiên Linh các, trong lòng suy nghĩ về việc ở chung với Yến Kinh Hàn.

Mặc dù lời nói và việc làm của Yến Kinh Hàn với nàng có chút vô si, nhưng Lam Linh biết rõ hấn là một người biết nắm bắt giới hạn của người khác. Hấn biết lúc nào nên dừng, lúc nào nên hành động, vận dụng một cách tự nhiên như vậy lại dễ dàng khống chế nàng trong lòng bàn tay. Tựa như nàng chính là con chuột bạch bị hấn bắt được, nhưng lại không giết mà đem ra đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đáng giận!

Lam Linh tức giận chau mày, nghĩ đến việc trong mắt hấn mình chỉ như một con chuột, trong lòng liền ngập tràn tức giận.

Lúc này, Thu Diệp dừng chân, quay đầu nhìn Lam Linh: "Tiểu thư, đi về phía bên này".

Đối với đại tiểu thư Lam tướng phủ Lam Kim Châu, Thu Diệp vốn đã không có ấn tượng tốt, mặc dù tiểu thư nhà mình đã là Vương phi vậy mà Lam

Kim Châu vẫn không từ bỏ, chỉ hướng về phía Hàn Vương gia, khiến cho Thu Diệp vừa thấy Lam Kim Châu trong lòng liền dâng lên cảm giác dễ phòng, giống như bất kỳ lúc nào Lam Kim Châu cũng có thể làm gì đó để đoạt Yến Kinh Hàn.

Lam Linh thấy Lam Kim Châu ăn mặc trang điểm xinh đẹp đang đi tới, ánh mắt lập tức nhìn ra chỗ khác. Mặc dù nàng không thích Lam Kim Châu, nhưng chỉ cần nàng ta không gây sự trước, Lam Linh cũng không tìm nàng ta gây phiền toái.

Mặc dù Lam Linh nghĩ như vậy, nhưng hiển nhiên là Lam Kim Châu không suy nghĩ như thế. Chỉ cần thấy Lam Linh không nhìn mình, nàng (Lam Kim Châu) sẽ cho rằng vốn dĩ là do Lam Linh xem thường, không coi mình ra gì.

Nghĩ tới đây, sự ghen tỵ cùng không cam lòng khiến Lam Kim Châu vô cùng tức giận.

Nàng ta (Lam Linh) dựa vào điều gì mà vừa sinh ra đã là đích nữ? Dựa vào điều gì có thể làm cho Thái Hậu đích thân dạy dỗ? Dựa vào điều gì có thể lấy nam nhân mà nàng (Lam Kim Châu) thầm yêu?

Dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì

Lam Kim Châu siết chặt tay áo. Nhưng nghĩ tới tin tức hôm qua mình thu được, con giận trong lòng dần lắng xuống. Cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa từ từ dâng lên.

Ánh mắt Lam Kim Châu lóe lên vẻ đắc ý, chân cũng bước nhanh hơn, đối mặt với Lam Linh, phía sau là Lỗ mã mã cùng nha hoàn Hương nhi.

“Tham kiến Hàn Vương phi”. Lỗ mã mã cùng Hương nhi hành lễ với Lam Linh

.

Lam Linh nhìn về phía ba người, gật đầu cười. Lại nghe thanh âm quái gở của Lam Kim Châu: “Muội muội mới gả sang Vương phủ mấy ngày, nha đầu kẻ cận lại quên quy củ, nhìn thấy ta mà không hành lễ?”

Thanh âm của Lam Kim Châu chậm rãi lên cao, hung hăng nhìn về phía Thu Diệp.

Lam Kim Châu vừa nói, Thu Diệp lập tức hiểu rõ, bề ngoài là Lam Kim Châu trách mình không hiểu lễ nghi, nhưng thực chất là hạ uy phong của tiểu thư. Trong lòng Thu Diệp lấy làm lạ, chẳng lẽ Lam Kim Châu quên chuyện bị quỳ phạt mấy ngày trước đó. Hiện tại, tiểu thư nhà mình là đương kim Hàn Vương phi, nàng ta lại cố ý gây phiền phức, ai cho nàng ta lá gan thật to vậy?

Nhưng dù thế nào, Lam Kim Châu vẫn là chủ tử, nàng vốn là nha đầu của Lam tướng phủ, lẽ ra là phải hành lễ với chủ tử.

Nghĩ vậy, Thu Diệp định hành lễ với Lam Kim Châu nhưng lại bị Lam Linh đưa tay ngăn lại. Thu Diệp lập tức nhìn Lam Linh rồi lùi sang bên cạnh.

“Nha hoàn của Bản vương phi có hiểu quy củ hay không cũng không đến lượt một thứ nữ của Lam Tướng phủ phải nói.” Khóe miệng Lam Linh nhếch lên, khẽ cười: “Chưa nói, tỷ tỷ thấy Bản vương phi hình như còn chưa hành lễ, hay là do việc quý ở từ đường hôm trước đã làm hồng tư duy, khiến tỷ tỷ quên mất thân phận của mình?”

Một câu nói nhẹ nhàng như vậy của Lam Linh đối với Lam Kim Châu mà nói chẳng khác gì những mũi dao, đâm trúng chỗ hiểm yếu của nàng.

Từ trước đến nay, Lam Kim Châu kiêng kị nhất việc người khác nói nàng là thứ nữ. Nàng hận nhất thân phận thứ nữ của mình. Nếu như không phải do thân phận này thì nhất định người được Hoàng thượng tứ hôn sẽ là nàng ta.

Việc bị phụ thân phạt quỳ ở từ đường chính là một vết thương khiến Lam Kim Châu vô cùng xấu hổ. Vậy mà giờ Lam Linh lại sát muối vào vết thương, khiến Lam Kim Châu vô cùng khó chịu.

“Ta đương nhiên không quên thân phận của mình, chỉ sợ là có người nào đó mới đôi khi quên mất thân phận của chính mình.”

Lam Kim Châu nghiêng răng nghiêng lợi, đáng vẻ như đang ngấm ngấm hại người khiến Lam Linh lập tức rung mình. Lời nói của Lam Kim Châu hình như có ẩn ý, cuối cùng nàng ta muốn nói điều gì?

“Tỷ tỷ đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cố ý mắng nhiếc Bản vương phi?” Ánh mắt Lam Linh trầm xuống, cố ý nhìn Lam Kim Châu nói.

“Thần nữ không dám. Người là Hàn Vương phi tôn quý, thần nữ muốn lấy lòng còn không được, sao dám mắng nhiếc người. Thần nữ chỉ muốn nhắc nhở Vương phi, tuy người đã gả đi, nhưng cũng không nên hắt nước ra ngoài, dù sao Lam Tướng phủ vẫn là nhà mẹ đẻ của Vương phi, Vương phi có thể nào cũng vẫn mang họ Lam”. Lam Kim Châu cúi thấp người, bình tĩnh, hòa nhã nói, nhưng trong lòng có chút sợ, thiếu chút nữa nàng lại bị tiện nhân này làm cho tức giận, may mà nàng còn có thể xoay chuyển được tình thế.

Đúng là tự nhiên khác thường chắc chắn có âm mưu!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: 94.2: Phu Quân, Chúng Ta Đêm Nay Viên Phòng

Editor: Yosa_Truong

Ánh mắt Lam Linh chợt lóe, Lam Kim Châu này rõ ràng là giấu đầu hờ đuôi nhe, nàng chắc chắn có chuyện gì đó không muốn cho mình biết, hơn nữa chuyện này còn có quan hệ rất lớn tới thân thể này!

"Đa tạ tỷ tỷ nhắc nhở, bốn vương phi ở trong vương phủ tất nhiên sẽ luôn luôn ghi nhớ, nhưng tỷ tỷ ở trong tướng phủ cũng không nên quên a." Lam Linh cười tươi như hoa, nhưng trong giọng nói toàn là ý tứ sâu xa.

Lam Kim Châu trong nội tâm lộp bộp một tiếng, lập tức có chút chột dạ, không khỏi bắt đầu hoài nghi Lam Linh có phải đã biết cái gì rồi hay không.

Nhưng cũng nghĩ ngược lại, làm sao có thể chứ? Nàng không phải mất trí nhớ sao, làm sao có thể biết rõ?

"Đó là tất nhiên, vương phi đi thông thả." Lam Kim Châu không để ý tới Lam Linh nữa, mang theo Lỗ ma ma cùng Hương nhi lập tức đi trước, nàng không muốn cùng đồ vô dụng Lam Linh này đầu vồ mồm, thông thường họa chính là ở miệng mà ra, Lam Kim Châu không muốn ở trong lúc mấu chốt này mà phạm phải lỗi lầm.

Nhìn thấy Lam Kim Châu rõ ràng đang gia tăng cước bộ, đôi mi thanh tú của Lam Linh cau lại một tý, liền dẫn Thu Diệp trở về Thiên Linh các.

Dạ tiệc vẫn cử hành ở đại sảnh như mọi khi, vẫn là Lam Trí Thân, Ôn nương cùng Lam Ngọc tiếp khách, vẫn cứ trưng ra bộ dạng dối trá khách sáo như xưa, duy chỉ có mình Lam Ngọc là nội tâm hưng phấn không thôi!

Sau dạ tiệc, Yến Kinh Hàn cũng không gây khó dễ cho Lam Linh nữa, trực tiếp trở về chỗ ở của mình, Lam Linh thì trở về thiên linh các.

Trở về thiên linh các, Lam Linh rửa mặt, sau đó liền đuổi Thu Diệp về phòng của nàng, Lam Linh vẫn giữ nguyên y phục nằm trên giường dưỡng thần, nàng có một cảm giác mơ hồ rằng đêm nay sẽ có chuyện gì đó phát sinh.

Thời gian một nén nhang sau, Lam Linh nghe được một tiếng động phát ra từ phía cửa sổ của nàng, hàn quang chợt lóe, trong tay áo kim may đã kẹp ở đầu ngón tay!

"Nô tỳ Lăng Sương tham kiến tiểu thư!"

Lam Linh ngưng thần vận khí chuẩn bị tùy cơ hành động, nhưng đột nhiên vang lên thanh âm làm cho nàng mở mắt ra, từ trên giường nhảy xuống!

Nhìn qua ánh trên bên cửa sổ, Lam Linh một nha đầu ước chừng chỉ mười sáu tuổi, một thân trang phục màu đen, đang đứng thẳng tắp cách mình không xa .

Chỉ thấy nha đầu này mặt mày thanh tú, nhưng đầy băng sương, một gương mặt lớn cỡ bàn tay thậm chí mang theo sát khí nhe nhệ!

"Lăng Sương?" Lam Linh đứng cách Lăng Sương ba thước, tỉ mỉ quan sát nha đầu này.

"Vâng!" Lời nói gọn gàng, không mang theo một tia nhiệt độ!

"Người là người của ta sao?" Lời nói của Lam Linh mang theo một tia dò xét, nàng cũng nghe nói bản thân thân thể này là một nữ nhân nhát như chuột, một người nhát gan như vậy có thể dường được nha đầu khí phách kia sao? Lam Linh cảm thấy loại khả năng rất nhỏ a.

"Nô tỳ nhận mệnh của chủ tử bảo vệ an nguy của tiểu thư ở Lam Tướng phủ."

Lăng Sương cũng không trực tiếp trả lời vấn đề của Lam Linh, nhưng lời nói của nàng lại làm cho Lam Linh biết rõ Lăng Sương không phải là người của nàng, nàng chỉ đơn giản là phụng mệnh làm việc, nhưng chủ tử của nàng là ai? Vì sao phải phái nàng bảo vệ nàng?

"Chủ tử của nhà người là ai?" Lam Linh nhìn vào con mắt của Lăng Sương , hỏi.

"Thỉnh tiểu thư thứ tội, không thông qua sự cho phép của chủ tử, nô tỳ không thể đem tên họ của chủ tử nói cho bất kỳ kẻ nào." Lăng Sương không kiêu không nịnh, trực tiếp cự tuyệt trả lời.

Nha đầu này thật có cá tính nha!

Lam Linh cười cười, "Vậy người cũng có thể nói cho ta biết chủ tử của người là nam hay nữ a?"

"Là một nữ tử!" Lúc này Lăng Sương cũng không có giấu giếm, đáp vô cùng dứt khoát.

Một nữ tử? Chẳng lẽ lại là nàng? Lam Linh cảm thấy vị nữ tử trong lời nói kia, ngoại trừ nàng, Lam Linh tìm không ra người thứ hai.

"Người hiện tại tới gặp ta, là muốn nói cho ta biết chuyện gì?" Lam Linh nhắc chân đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống, từ trong bình hoa rút ra một cành hoa hồng, đem đến bên cạnh mũi người một cái, lập tức đôi mi thanh tú nhú lại, nàng như thế nào nghe thấy được một cổ hương vị lạ? Lập tức đem này cành hoa hồng đem đến ngay trước mắt cẩn thận nhìn xem, lúc này mới phát hiện nhụy hoa hồng biến đen hơn một nửa!

Lam Linh kinh hãi một trận, lại từ trong bình hoa ngắt ra vài cành, mỗi một cành đều là như thế, lập tức đột nhiên nhìn về phía Lăng Suong, "Người là đến nói cho ta biết hoa này có vấn đề?" Lam Linh đã đoán được vài phần.

"Đúng thế." Lăng Suong lúc này mới mở miệng nói: "Lúc bó hoa này được đưa đến vào trưa nay, đã được vấy lên một loại nước gọi là tình hương, cùng mùi thơm của hoa hồng khá giống nhau, người bình thường không thể phân biệt được, chỉ chờ đến khi nhụy hoa bị tình hương này làm hoại tử, tàn nát ra mùi ăn mòn, mới có thể bị người ta phát giác."

"Tình hương là cái gì?" Lam Linh tâm nhanh chóng nâng lên, vừa nghe cái tên này không phải là xuân dược sao?

"Tình hương là một loại xuân dược." Nói đến hai chữ xuân dược, Lăng Suong không chút khó mở miệng, nói ra một cách rất lạnh nhạt.

Nhưng mà, dù hai từ nàng nghe đã sớm nằm trong dự liệu, Lam Linh không cách nào bình tĩnh được.

Lam Linh đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái dương, làm cho suy nghĩ của mình bình tĩnh trở lại, lúc này, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng nhìn Lăng Suong nói: "Lúc bó hoa này bị đưa tới, cũng không phải là một mình ta người, chẳng lẽ các nàng đều trúng tình hương?"

"Mùi thơm này nếu như không có thuốc dẫn, dù cho bị người hít vào trong cơ thể, mười hai canh giờ sau liền sẽ tự động tiêu tán, đối thân thể không có bất kỳ ảnh hưởng gì."

Thuốc dẫn? Lam Linh trong nháy mắt đã hiểu ý của Lăng Suong, "Người muốn nói, các nàng chỉ người tình hương không thôi thì sẽ không bị trúng độc, hơn nữa ta chẳng những trúng tình hương mà còn trúng phải thuốc dẫn?"

"Phải."

"Thuốc dẫn này ta trúng phải khi nào?" Lam Linh cảm giác nếu muốn chết, nàng cũng phải làm quỷ mình bạch!

"Lúc ở dạ tiệc, thuốc dẫn bị bỏ vào trong chén của người."

Vừa nghe xong, đôi mi thanh tú của Lam Linh lập tức nhú lại, nha đầu kia nếu đã biết rõ như vậy, khi ấy tại sao này ta lại không thông báo với nàng một tiếng? Còn làm cho nàng trúng cái thuốc dẫn gì đó?

"Người nếu là do chủ tử của người phải tới bảo vệ ta, người biết hết thấy mọi chuyện, lúc ấy vì sao không ngăn cản, ngược lại đợi đến ta trúng cả hai thứ mới đến nói cho ta biết?"

Nghe giọng nói của Lam Linh mang theo một sự lạnh lẽo, nhưng Lăng Suong vẫn như xưa không kiêu không nịnh, "Cả một quá trình này, Thi vệ Hoàng Ngạc bên người Lam Ngọc vẫn luôn âm thầm nhìn chăm chăm, nô tỳ được chủ tử phân phó không thể để bại lộ thân phận của mình, nô tỳ không thể chống lại mệnh lệnh, chỉ có thể tranh thủ trước khi Lam Ngọc đến, tố cáo việc này cho tiểu thư, để tiểu thư sớm chuẩn bị."

Khốn kiếp!

Lam Linh trong mắt hiện lên một đạo sát khí!

Nhưng vào lúc này, Lam Linh biết rõ trước khi đi giết chết Lam Ngọc, nàng cần phải giải được tình hương trong cơ thể gấp.

"Lăng Suong, tình hương này có giải được không? Vì sao ta không có cảm giác gì?" Lam Linh cảm thấy có chút kỳ quái, dùng xong dạ tiệc cũng đã ít nhất nửa canh giờ rồi, vì sao được tính của tình hương vẫn chưa phát tác?

"Trúng thuốc dẫn một canh giờ sau, được tính của tình hương mới có thể phát huy đi ra, hơn nữa loại xuân dược này chỉ có duy nhất một giải được."

"Cái gì?" Lam Linh tim lại thót lên.

"Nam nhân."

Lam Linh tâm lập tức té xỉu, đây là trời muốn hãm hại nàng nha!

"Nếu ta không muốn nam nhân làm giải được thì như thế nào?" Lam Linh nhìn không được, hỏi, mặc dù đáp án đã nằm trong dự liệu của nàng.

"Thần trí không rõ, nhìn thấy ai cũng sẽ nhào vào lòng." Nói đến đây, lông mày của Lăng Suong cũng không có nhăn một chút nào, một bộ dáng lạnh lùng như việc không liên quan đến mình.

Lam Linh oán hận nhắm mắt lại, nàng hy vọng dục hỏa sẽ đốt người nàng mà chết, mà không phải thần trí không rõ, điều này này so với cái chết càng làm cho nàng không thể tiếp nhận được.

"Tiểu thư, ngài không cần khổ sở, ngài đã cùng hàn vương gia thành hôn, hơn nữa hàn vương gia đang ở trong phủ, ngài hần hần như giải được là được." Lăng Sương đột nhiên nói một câu, hơn nữa còn một bộ dáng đương nhiên.

Lam Linh đương nhiên biết rõ có thể coi Yến Kinh Hàn là thành giải được của nàng, hơn nữa nàng tin tưởng Yến Kinh Hàn cũng sẽ không cự tuyệt, nhưng vấn đề là nàng trước đó không lâu vẫn còn thề son sắt nói sẽ bảo vệ ranh giới cuối cùng nhằm bảo trụ sự trong sạch của nàng, nhưng trong nháy mắt nàng liền vì cái mạng nhỏ của mình mà thất thân với hắn, Lam Linh cảm nếu chuyện đó xảy ra nàng sẽ cực kỳ xem thường chính mình.

"Tiểu thư, chủ tử từng nói với nô tỳ đã, mạng là cha mẹ ban tặng, ngắn ngủi hơn mười năm, đúng là không dễ, nếu nắm bắt được thì phải giữ cho thật chặt không buông." Lăng Sương tựa hồ nhìn ra Lam Linh đang giãy giụa trong lòng, lên tiếng khuyên một câu.

Lam Linh giương mắt nhìn về phía Lăng Sương, trong nội tâm không khỏi có chút tự giễu, nàng sống hai đời, thế nhưng lại không có nhà đầu nào có thể nhìn thấu, lại không câu nệ tiểu tiết như vậy, nàng nói rất đúng, nếu ông trời đã ban cho nàng thêm một cuộc đời nữa, nàng liền không có lý do gì lại không hào hào quý trọng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: 94.3: Phu Quân, Đêm Nay Chúng Ta Viên Phòng

Editor: Từ Sắc Y

"Ta biết rõ nên làm như thế nào, cảm ơn người." Lam Linh cười cười, thật hy vọng nha đầu kia là người của nàng, có thể ở lại bên cạnh nàng.

"Đây là chuyện thuộc trách nhiệm của nô tỳ." Trên gương mặt lạnh như băng của Lăng Sương cuối cùng cũng có một tia dao động, nhưng chẳng mấy chốc như mây bay, nói: "Tiểu thư tính toán nên xử trí Lam Ngọc thế nào?"

"Thân thù người so với võ nghệ của hắn như thế nào?" Lam Linh khẽ suy tư một lát rồi nhìn về phía Lăng Sương hỏi.

"Hai ngón tay của nô tỳ cũng có thể bóp chết hắn!"

Nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng của Lăng Sương, Lam Linh tuyệt đối không nghi ngờ là Lăng Sương đang nói mạnh mẽ, nàng tin tưởng nàng ấy tuyệt đối có thực lực này!

"Để hắn chết nhanh như vậy dường như cũng quá tiện nghi cho hắn rồi." Lam Linh hơi cong môi một cái, trong con mắt cắt nước thu vô cùng xinh đẹp mang theo mùi vị thị huyết!

"Tiểu thư muốn cho Lam Ngọc sống không bằng chết?" Lăng Sương nói tiếp một câu.

"Đúng." Lam Linh khẽ mỉm cười, "Đối phó với loại nam nhân như thế không bằng dùng phương pháp tốt nhất khiến cho hắn vĩnh viễn không làm được nam nhân!"

"Nô tỳ hiểu, nô tỳ biết phải làm sao để cho hắn không biết hắn đã không làm được nam nhân!"

Lam Linh gật đầu nhẹ, đột nhiên nhìn xem Lăng Sương nói: "Lăng Sương, chờ chủ tử người trở lại, người nói cho ta biết một tiếng, ta muốn gặp mặt nàng ấy."

Nghe vậy, trong con mắt không chút rung động nào của Lăng Sương thoáng như có gì đó xẹt qua, nhưng cũng chỉ lướt qua trong giây lát, "Là!"

"Tiểu thư, vì đề không đã thảo kinh xà, nô tỳ sẽ đưa ngài đi qua nơi Hàn vương gia ở."

Nghe Lăng Sương nói như vậy, Lam Linh cười tán thưởng một tiếng, một người có thân thủ phi phàm như thế, lại còn là nha đầu có tâm tư tinh tế, nàng thật sự muốn thu về đề dùng.

"Được." Lam Linh đứng lên, "Ồ đây sẽ giao hết cho người, phệ phía dưới hắn, rồi ném hắn trở về phòng của hắn."

"Là!"

Sau đó, Lăng Sương dẫn theo Lam Linh tránh khỏi ám vệ canh gác trong góc tối của phủ, đưa Lam Linh đến trong sân Yến Kinh Hàn ở.

Lam Linh biết rõ người trong viện này đều là người Yến Kinh Hàn mang đến, nàng cũng không lo lắng bọn họ sẽ tiết lộ tin tức, cho nên không cần thiết nàng phải lén lút lút.

"Vương phi!" Hạo Nguyệt đang canh giữ ở trước cửa phòng của Yến Kinh Hàn thì lễ với Lam Linh một cái.

"Vương gia đã ngủ chưa?" Lam Linh cảm thấy tim mình càng đập lại càng nhanh, chưa bao giờ nàng lại vô cùng khẩn trương hoảng loạn như thế, vì vậy khi hỏi ra câu này khiến cho Lam Linh muốn cắn rớt đầu lưỡi của mình.

"Vương gia còn chưa ngủ." Hạo Nguyệt trả lời chi tiết, dường như hẳn không hề nghe thấy mùi vị khác trong giọng nói của Lam Linh.

"A, vậy ta đi vào nói chuyện với hắn." Lam Linh cố gắng bình phục lại cảm xúc, nhưng dù thế lời nói khi nàng nói vẫn có cảm giác giấu đầu hở đuôi như cũ.

"Vương phi mời." Hạo Nguyệt cũng không vào bẩm báo, mà giúp Lam Linh mở cửa phòng.

Lam Linh bước nhanh đi vào, lập tức cửa phòng được đóng khép lại.

Yến Kinh Hàn ngồi ở bên cạnh bàn, trong tay cầm một quyển sách, thấy Lam Linh đi đến, thì giương mắt nhìn về phía nàng. "Vương phi, trể thế này mà đi tìm bản vương, là có chuyện rất quan trọng sao?"

Lam Linh mấp máy môi, nhìn xem dung nhan tuấn mỹ của Yến Kinh Hàn, cùng với đôi mắt phượng thâm thúy kia, nàng chỉ nhẹ nhàng phun ra một chữ, "Đứng."

Dường như muốn dùng hết khí lực toàn thân, một chữ này khi nói ra đã khiến cho Lam Linh cảm thấy vô cùng căng thẳng, vậy lời kế tiếp, nàng nên mở miệng như thế nào?

Lửa nén lập lòe ánh lên khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của Yến Kinh Hàn, phản phát như ánh bình minh chiếu rọi xuống nền tuyết trắng, cho dù khuôn mặt không đồng băng như ban ngày, nhưng vẫn không mang một chút nhiệt độ vui vẻ nào!

Nhìn thấy Yến Kinh Hàn như thế, trong lòng Lam Linh theo bản năng muốn lùi bước, nhưng Lam Linh biết rõ nàng không có đường lui, nếu như nàng không muốn chết, nếu như nàng không muốn bị người khác thấy bộ dáng ý thức không rõ ràng của mình, thì nàng chỉ có thể đi về phía trước!

"Chuyện gì?" Con mắt Yến Kinh Hàn dò trở về trên quyển sách, nhàn nhạt hỏi một câu, dường như cũng không quá quan tâm.

Lam Linh nhìn thấy thái độ Yến Kinh Hàn lạnh lùng thờ ơ, thì hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái.

Trước đó, nàng không muốn, nhưng hắn hết ôm thì lại hôn nàng, mà lúc này, nàng muốn hắn ôm nàng, thì hắn lại ngồi như Bò Tát, không hề nhúc nhích, trong lòng Lam Linh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Nhưng bây giờ nàng muốn cầu cạnh hắn, cho dù là gương mặt hắn có lạnh lùng, thì nàng cũng muốn chủ động tiếp cận hắn!

Lam Linh nén lại uất ức trong lòng, mà nhấc chân đi đến bên cạnh Yến Kinh Hàn ngồi xuống, trong lòng nàng lại bắt đầu rối rắm, nàng nên mở miệng như thế nào đây?

Lam Linh thật sự hy vọng tình huống kia bắt đầu phát tác, khiến cho ý thức nàng không rõ, vậy thì nàng có thể không bị gánh nặng trong lòng mà bỏ nhào về Yến Kinh Hàn.

Nhưng theo lời của Lăng Suong, lúc này thời gian tình huống phát tác còn hơn nửa canh giờ, hơn nữa trong cơ thể nàng vốn không có chút cảm giác, thời gian lâu như vậy, nếu chờ vô ích như lời nói, thì Lam Linh cảm thấy nàng làm không được.

Từ trước đến nay Lam Linh làm chuyện gì đều gọn gàng, tuyệt đối không hề dài dòng, nhưng mặc dù chuyện hôm nay không phải là chuyện nàng mong muốn, nhưng Lam Linh vẫn muốn nhanh chóng giải quyết xong.

Nhưng nghĩ là một chuyện, mà làm thì là một chuyện khác, huống chi là chuyện vợ chồng khó có thể nói ra mà Lam Linh chưa từng trải qua lại tránh không được này? (Câu này cảm ơn chị Linh Síp đã edit giúp ^^)

"Tại sao không nói?" Yến Kinh Hàn cũng không ngẩng đầu nhìn Lam Linh, giọng nói vẫn nhàn nhạt như cũ.

"Vương gia, ngài không một lời mời sao?" Nhìn thấy Yến Kinh Hàn, Lam Linh kiên trì hỏi một câu.

"Buổi chiều nghỉ ngơi một canh giờ, đương nhiên là lúc này không một." Yến Kinh Hàn nhàn nhạt trả lời một câu, dường như cũng không nghe được ý tứ khác trong lời của Lam Linh, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn Lam Linh một cái.

Hành nghề bất lợi!

"Phu quân..." Lam Linh do dự hết lần này đến lần khác nhưng vẫn gọi một tiếng, trong thanh âm mềm mại mang theo chút khẩn trương.

Lúc này đây, hiệu quả chính xác là khá hơn một chút, Yến Kinh Hàn ngẩng đầu nhìn về phía Lam Linh, nhưng cũng chỉ là nhẹ nhàng lướt qua, rồi lại tiếp tục đọc sách, "Chuyện gì?"

Lam Linh nghiến răng, nàng làm cũng đã làm đến nước này, vậy mà hắn còn không có phản ứng gì? Không lẽ là muốn bức nàng chủ động với hắn à?

Lam Linh nhắm lại hai mắt, lại cắn răng một cái, rồi nhanh chóng đứng lên, đặt mông ngồi xuống trên đùi của Yến Kinh Hàn, hai tay nàng cũng vòng qua cổ của Yến Kinh Hàn, chỉ giấu mặt vào trong gáy Yến Kinh Hàn, trong lúc đó thanh âm rầu rĩ cũng truyền ra, "Phu quân, đêm nay chúng ta viên phòng đi."

Tay Yến Kinh Hàn cầm quyền sách hơi run run, lập tức mảy kiếm đã nhấn lại, trong con ngươi hần thoáng lóe một luồng sáng rồi biến mất!

Đêm nay Lam Linh khác thường đã khiến cho trong lòng Yến Kinh Hàn sinh nghi, mà lúc này vừa nghe thấy Lam Linh chủ động nói đến chuyện viên phòng, thì Yến Kinh Hàn không cần nghĩ nhiều, mà cho rằng đây không phải là ý tứ của Lam Linh, mà nàng lại bị Lam Trí Thân sai sử!

Thân phận của Lam Linh lại một lần nữa bày ở trước mắt Yến Kinh Hàn, lúc này trong người Yến Kinh Hàn không còn dục vọng cuộn trào như sóng lớn nữa, mà nhìn lại, chỉ có hàn ý không giới hạn!

Yến Kinh Hàn không phủ nhận là Lam Linh bất đồng với hắn, mà hắn lại thích cảm giác mềm mại của thân thể của nàng, nhưng khi nghĩ đến thân phận của Lam Linh, lý do nàng được gả cho mình, Yến Kinh Hàn sẽ không bởi vì dục vọng của thân thể mình, mà quên mất, chỉ là ngẫu nhiên không muốn nghỉ nữa mà thôi.

Mà lúc này điều Yến Kinh Hàn nghĩ đến chính là Lam Trí Thân và Lam Xảo Phượng đã gấp không thể chờ, mà bắt đầu có hành động, bọn họ muốn cho Lam Linh viên phòng với hắn để đạt được mục đích của bọn họ! Đương nhiên là hắn sẽ không cho bọn họ được như ý nguyện!

Tự mình nghĩ là một chuyện, nhưng người khác lại trăm phương ngàn kế với mình đó lại là chuyện khác, mặc dù kết quả giống nhau, nhưng Yến Kinh Hàn cho rằng trong chuyện này mùi vị đạt được lại chênh lệch nhau cách xa vạn dặm!

"Vì sao?" Yến Kinh Hàn để quyền sách trên tay xuống, đẩy Lam Linh ra, đứng lên, đi đến bên cửa sổ đứng chấp tay.

Lam Linh không nghĩ tới nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ hắn, mà hắn lại không có phản ứng thì không nói, vậy mà còn hỏi nàng vì sao? Mấy chuyện như vậy còn cần lý do sao? Không phải là hắn luôn biểu hiện rất muốn sao?

Vốn Lam Linh đã ngượng ngùng mở miệng, mà lúc này lại bị Yến Kinh Hàn hỏi như vậy, nàng lại cảm thấy vô cùng lúng túng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã ửng hồng.

"Không phải là lúc trước ngươi rất muốn sao?" Lam Linh trừng mắt sau lưng Yến Kinh Hàn, trong giọng nói mang theo ba phần ngượng ngùng, ba phần tức giận, ba phần không biết phải làm sao cùng với một phần bất đắc dĩ.

"Lúc trước là lúc trước, hôm nay là hôm nay, làm sao có thể nói giống nhau?" Yến Kinh Hàn cũng không phủ nhận là hắn muốn thân thể của nàng, nhưng muốn là một chuyện, có thể được lại là một chuyện khác!

"Có cái gì khác nhau đâu?" Lam Linh hận không thể trừng sau lưng Yến Kinh Hàn thành một cái hố, người này làm sao mà khó nói như thế? Hắn không chống đối lại nàng thì sẽ thiếu một miếng thịt sao? Lại nói người thua thiệt cũng chính là nàng, có chỗ hắn bị thua thiệt đâu chứ?

"Ngươi đã quên quy củ lại mặt rồi sao?" Trong nháy mắt Yến Kinh Hàn tìm ra một lý do.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: 94.4: Phu Quân, Đêm Nay Chúng Ta Viên Phòng Đi

Editor: Từ Sắc Y

"Quy củ là chết, người mới sống, lại nói, vào ngày đại hôn vương gia cũng đâu có tuân thủ quy củ đâu, sao hôm nay lại nói quy củ với ta, chẳng phải là không hợp lý sao?" Bị Yến Kinh Hàn nói một mạch như vậy, tảng hồng phần trên mặt Lam Linh cũng dần dần biến mất, mà lòng cũng chậm chậm bình tĩnh trở lại.

Yến Kinh Hàn từ từ xoay người nhìn về phía Lam Linh, thấy hai đầu lông mày vẫn lạnh nhạt trầm tĩnh như trước, trong đôi mắt cất nước thu mênh mông kia lại không hề có sự lo sợ bất an nào, phảng Diệ64n.dda2nle6qu1yd9o6n phất như người vừa mới chủ động yêu thương nhưng nhớ cũng như lên tiếng yêu cầu viên phòng với hắn không phải là nàng.

Rối rắm ở trong lòng cũng nhanh chóng biến mất, Yến Kinh Hàn đi về phía Lam Linh, đưa hai tay vòng trên eo thon của nàng, mà lúc này đây, Lam Linh cũng không có một chút kháng cự.

"Ta muốn biết lý do chân chính." Yến Kinh Hàn nhìn vào đôi mắt của Lam Linh, nhẹ nhàng mở miệng, không báo trước mà thay đổi xưng hô từ trước đến nay là "Bản vương" đổi thành "Ta".

Lam Linh tự nhiên là nghe được sự khác biệt trong thanh âm của Yến Kinh Hàn, mà tim nàng cũng đột nhiên nhảy nhanh hơn, mở to miệng, trong lòng

nàng không xác định được, nếu nói cho hắn biết là nàng chỉ coi hắn như giải được, thì hắn sẽ nguyện ý sao? Hắn sẽ không cảm thấy bị khuất nhục sao?

Do dự một lát, Lam Linh biết rõ nếu nàng không nói cho hắn biết, nhất định là hắn sẽ không viên phòng, không bằng như vậy đi, nàng muốn đánh cược một lần, cùng lắm thì cũng chỉ đánh mất tính mạng thôi.

Mặc dù Lam Linh cho là Yến Kinh Hàn trở thành giải được tình huống của nàng là hành động bất đắc dĩ, nhưng nàng cũng chưa từng nghĩ tới một điều, đó chính là đi tìm nam nhân khác ngoài Yến Kinh Hàn.

"Ta..." Lam Linh vừa muốn mở miệng, thì đã nghe thấy thanh âm Hạo Nguyệt vang lên ở ngoài phòng, "Gia, có một nha đầu tự xưng là nha đầu trong sân của vương phi, nàng nói là nàng phụng mệnh vương phi đến đưa cho gia bữa ăn khuya, gia, ngài có gặp hay không?"

Lam Linh vừa nghe, đôi mi thanh tú lập tức nhíu lại, vậy có người dám tự dùng danh xưng của nàng tới gặp Yến Kinh Hàn sao? Nàng ta là ai? Chẳng lẽ là Lam Kim Châu, Lam Linh lập tức nghĩ tới lời giấu đầu hở đuôi mà buổi chiều Lam Kim Châu có nói.

Yến Kinh Hàn cũng không lập tức lên tiếng, mà nhìn về phía Lam Linh, ý tứ hỏi thăm rất rõ ràng.

"Ta không có cho người đưa bữa ăn khuya tới." Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn nói một câu, thân thể nàng cũng đã lửa cháy đến nơi rồi, ở đâu ra mà còn có thời gian rồi để làm.

"Để cho nàng đi vào." Yến Kinh Hàn nói xong rồi buông Lam Linh ra, lại nói tiếp "Người đi lên giường trốn một lát đi."

Lam Linh tự nhiên là không có ý kiến, nàng không thể để cho người của Lam tướng phủ biết rõ nàng đang ở đây với Yến Kinh Hàn.

Lam Linh nhanh chóng vòng qua bình phong, đi đến bên cạnh giường, cởi giày, rồi giấu giày thật kỹ, mới bước lên giường, thả xuống màn che.

Yến Kinh Hàn ngồi trở lại bên cạnh bàn, cầm lấy quyển sách.

Một lát sau, có một nữ tử ăn mặc như nha đầu đi vào gian phòng, mà lúc nàng ngẩng đầu lên nhìn về phía Yến Kinh Hàn, thì trong mắt phương sâu thẳm của Yến Kinh Hàn chợt nhanh lóe lên một luồng ánh sáng lạnh!

"Lễ giáo của Lam đại tiểu thư thật khiến cho bản vương được mở rộng tầm mắt!"

Thanh âm băng hàn thấu xương nói ra Yến Kinh Hàn chậm rãi nghĩ đến, mặc dù Lam Kim Châu đã chuẩn bị đủ tâm lý, nhưng d.ienm.da/nlle,d.oo.nn nhìn thấy ánh mắt mang theo lưỡi dao sắc bén kia, trong lòng vẫn nhịn không được mà run lên một cái, vội vàng để hộp cơm vào một bên.

Lúc này Lam Linh đang trốn ở trên giường đã có chút tức giận, trong lúc quan trọng này, Lam Kim Châu kia đến đây để làm loạn cái gì nữa? Nếu nàng ta chậm chạp không đi, vậy thì nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Vương gia, thần nữ biết rõ một lần kia là thần nữ quá thất lễ, chộc giận đến vương gia, vương gia, thần nữ đã biết sai rồi, ngài đại nhân đừng chấp lỗi tiểu nhân, mà tha cho thần nữ một lần." Lam Kim Châu yếu ớt mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn mang theo năm phần si mê năm phần sợ sệt.

"Người cũng biết đã chộc giận bản vương sao?" Yến Kinh Hàn hé mắt, thanh âm lạnh lẽo như gió rét tháng mười hai, "Nếu đã biết rồi, người còn giả dạng thành như vậy để tới gặp bản vương? Còn muốn lặp lại chiêu cũ sao?"

"Vương gia mình giám, thần nữ không dám." Lam Kim Châu cuống quýt cúi xuống, "Vương gia, thần nữ không để ý lễ giáo mạo hiểm nguy hiểm sẽ bị phụ thân trách phạt để tới gặp vương gia, là có muốn nói một chuyện vô cùng quan trọng với vương gia."

Lam Kim Châu vội vàng nói rõ, nàng lo lắng vạn nhất Yến Kinh Hàn không vui đuổi nàng ra ngoài, vậy thì hai ngày nàng khổ tâm tính toán đều đổ sông, đương nhiên là nàng không thể mặc kệ cho mọi chuyện phát sinh như thế.

"Người có thể nói chuyện quan trọng gì cho bản vương chứ?" Yến Kinh Hàn lạnh lạnh quét Lam Kim Châu một cái, rồi dời ánh mắt lên quyển sách trong tay.

Nghe lời Yến Kinh Hàn mang theo sự khinh thường, Lam Kim Châu đã lập tức nóng nảy, "Vương gia, thần nữ quả thật có một chuyện vô cùng quan trọng muốn bẩm báo với vươ d.ienm.da/nlle,d.oo.nn g gia, hơn nữa chuyện này còn có liên quan đến vương phi muội muội."

Lam Linh vừa nghe, lập tức đã hiểu, Lam Kim Châu này tám phần là đến chỗ Yến Kinh Hàn để báo cáo là nàng đến đây, nhưng vấn đề là, nàng chưa có làm cái gì, nàng ta có thể nắm nhược điểm gì của nàng?

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn Lam Kim Châu một cái, rồi nhìn về phía quyển sách trên tay, "Nói."

Một chữ được nói nhẹ nhàng nhưng lại mang theo uy áp lớn không gì sánh được, trong lòng Lam Kim Châu đã hưng phấn không thôi, nàng cảm thấy Yến Kinh Hàn nguyện ý nghe nàng nói, đã nói lên quan hệ giữa nàng với hắn bước về trước thêm một bước nữa, và đây cũng chính là mộng nàng tha thiết.

"Hôm qua thần nữ biết được một tin tức, vào năm năm trước vương phi muội muội đã vụng trộm xác định chung thân với một người nam tử!" Lam Kim Châu nói rồi lên lút dò xét Yến Kinh Hàn một cái, rồi nói tiếp: "Vương gia vạn dân ngưỡng mộ, thần nữ không muốn nhìn thấy một đời anh danh của

vương gia bị vương phi muội muội không biết kiểm soát được hành động của mình mà khiến cho vương gia dính vào một chút bản, thần nữ lại càng không đồng ý chuyện vương gia luôn luôn bị người lừa gạt, chẳng hay biết gì, nên liều chết đến đây để nói tin tức này với vương gia!" Lam Kim Châu nói xong lời cuối trong thanh âm không khỏi mang theo một tia đồng dạng, dường như là nàng đang gặp chuyện bất bình, nữ hiệp hiệp can nghĩa đảm (ý chỉ hành vi hào hiệp của nữ hiệp)!

Lam Linh khịt mũi coi thường, Lam Kim Châu không sợ lời nói này của nàng sẽ khiến Yến Kinh Hàn chán ghét sao? Nàng ta nói nàng lên lút xác định chung thân với một người nam tử, nàng thật sự muốn nhìn một chút nàng ta có thể đưa ra cái chứng cứ gì.

"Tin tức này làm sao ngươi lấy được?" Nghe lời Lam Kim Châu nói, cảm xúc của Yến Kinh Hàn cũng không hề không ổn định, mà gương mặt vẫn đóng băng như cũ!

"Từ trên một tấm khăn này." Lam Kim Châu nói xong rồi lấy từ trong tay áo ra một chiếc khăn gấm hơi ố vàng, rồi hai tay nâng đưa cho Yến Kinh Hàn xem.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy trên khăn gấm được thêu bóng lưng của một nam tử, mây kiếm hơi nhú một tý, rồi đưa tay nhận lấy khăn gấm cẩn thận xem, thêu công rất tinh xảo, mặc dù chỉ là một bóng lưng, nhưng lại được thêu rất giống thật trông rất sống động!

"Vương gia, thần nữ đã điều tra tấm khăn này, nó chính xác được làm từ tay vương phi muội muội, hơn nữa cũng đã nhiều năm, mặc dù gương mặt nam tử không thấy rõ, nhưng từ trên bóng Di8e 82n đa1 ntu7 sa3cy l5equ 1yd 0n lưng có thể nhận ra đây không phải là phụ thân hay là ca ca, mà vương phi muội muội có thể thêu một người nam tử ở trên khăn, thì có thể thấy được vị trí của người nam tử này ở trong lòng vương phi muội muội ra sao, cho nên thần nữ đã đoán là bọn họ đã lên lút xác định chung thân với nhau rồi."

Sức tưởng tượng thật là đủ phong phú!

Chỉ dựa vào một tấm khăn thêu bóng lưng của một người nam tử thì đã nói nàng lên lút xác định chung thân nam tử này? Đương nhiên là Lam Linh không tán thành rồi, lại nói, dù cho bản tôn của thân thể này có thật sự lên lút xác định chung thân với ai, vậy cũng không tới phiên Lam Kim Châu đến chăm ngòì, nàng ta hẳn là ghen tị vì nàng "Tốt" hơn!

Yến Kinh Hàn cầm lấy khăn gấm nhìn nhìn, rồi bỏ vào trong tay áo, khi mở miệng vẫn lạnh lùng như cũ, "Nói xong?"

Lam Kim Châu lập tức sững sờ, làm sao mà phản ứng của hắn lại khác xa với tưởng tượng của nàng như thế chứ?

Không thẹn quá hoá giận với Lam Linh, cũng không muốn nhìn mình bằng ánh mắt khác, thậm chí còn không muốn nhìn nàng thêm một lần, trong Lam Kim Châu thất vọng một hồi.

"Vương gia ngài định xử lý chuyện này thế nào?" Lam Kim Châu vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Bản vương muốn làm như thế nào còn phải báo cáo cho người sao?" Thanh âm Yến Kinh Hàn lập tức trầm xuống, "Người đến!"

Mà lòng Lam Kim Châu bởi vì giọng Yến Kinh Hàn mà cũng đột nhiên trầm xuống, chỉ thấy Hạo Nguyệt bước nhanh vào gian phòng, ôm quyền nói: "Gia!"

"Đưa Lam đại tiểu thư đến phòng của Lam tướng quân đi, bảo hắn nên quản nữ nhi của mình cho tốt!"

Thanh âm băng hàn thấu xương kia khiến cho gương mặt Lam Kim Châu xám như tro, nàng không nghĩ hắn sẽ làm như vậy với nàng, khiến cho nàng lại một lần thấy được hắn lãnh khốc vô tình ra sao!

"Là!" Hạo Nguyệt nhìn về phía Lam Kim Châu, "Lam đại tiểu thư, xin mời."

"Vương gia..." Lam Kim Châu thút thít muốn khóc, đáng thương nhìn xem Yến Kinh Hàn.

"Cút!"

Một chữ vô cùng lạnh lẽo kia thấm vào lòng người, mà lúc này hy vọng của Lam Kim Châu cũng hoàn toàn tan biến, nàng lập tức bị Hạo Nguyệt xách khỏi phòng của Yến Kinh Hàn, mà Hạo Nguyệt cũng thuận tay mang đi hộp cơm Lam Kim Châu cầm đến.

Thấy Lam Kim Châu đã đi rồi, Yến Kinh Hàn để quyền sách trên tay xuống, nhanh chóng đứng lên, đi về phía giường, mà Lam Linh cũng nhanh chóng xuống giường.

Yến Kinh Hàn đi vào trước Lam Linh, lấy khăn gấm trong tay áo kéo ra, ném mạnh về phía Lam Linh.

"Bản vương cần một lời giải thích!" Sương mù trong mắt phượng của Yến Kinh Hàn nổi lên dày đặc, còn có khả năng gió lớn gào thét!

Thật sự là một ba vị bình, một ba lại khôi (sóng trước chưa yên, sóng sau lại tới)!

Lam Linh có chút bất đắc dĩ, nhặt lên khăn gấm rơi ở trên đất, xem xét, "Ta bị mất trí nhớ, chuyện gì cũng đều không nhớ rõ, muốn ta phải giải thích thế nào?" Đôi mi thanh tú của Lam Linh hơi khẽ chau lại, làm sao nàng cảm nhận được bóng lưng này có vẻ như khá hiu quạnh?

"Không nhớ rõ?!" Sóng lớn trong mắt phượng Yến Kinh Hàn càng nổi lớn hơn!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: 95.1: Ai Nói Bản Vương Không Thiệt Thời?

Edit: An Kin

Lam Linh thấy mắt phượng của Yến Kinh Hàn tối sầm lại, mây đen ùn ùn kéo tới, tựa như báo trước một trận mưa to gió lớn. Nàng liền thấy đau đầu.

"Ta thật sự không nhớ", Lam Linh vô cùng bất đắc dĩ, định nhờ hần giúp mình giải được, không ngờ bị Lam Kim Châu phá rối, không hiểu vì sao lại thành ra chọc giận hần rồi.

"Hần chưa tới tìm nàng?" Yến Kinh Hàn nhìn lướt cái khăn tay của Lam Linh, giọng nói mang theo đủ mùi vị sắc thái khi bắt đc thê tử hồng hạnh vượt tường (tức là ngoại tình đó các nàng).

"Ta không biết hần là ai, ngài hỏi vậy thì có ý gì?" Lam Linh hơi giận, mọi chuyện đang diễn ra ngoài dự đoán và vượt quá khả năng khống chế của nàng.

Quả nhiên trên đời này chẳng có bữa cơm nào miễn phí cả, nàng tưởng rằng ông trời ban cho nàng một ân huệ, được sống lại, nhưng không ngờ, cuộc sống này tiềm ẩn quá nhiều rắc rối.

"Tốt nhất là nàng nên nói thật" Âm thanh của yến Kinh Hàn trở lại lạnh lùng như mọi khi, dứt lời liền đưa tay ra: "Đưa đây".

Lam Linh lờm Yến Kinh Hàn một cái rồi đặt khăn gắm vào tay Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn cầm lấy khăn, liền không để ý Lam Linh mà đi đến bàn, tiếp tục xem sách.

Thấy Yến Kinh Hàn không thể ý đến mình, Lam Linh liền đau đầu. Chẳng lẽ nàng thật sự phải dùng các kỹ xảo trong quyển sách kia để lấy lòng hần sao? Thật là muốn mạng của nàng mà. Hơn nữa nàng cũng chỉ mới nhìn qua, không nghiên cứu kỹ, thì làm sao có thể áp dụng với Yến Kinh Hàn chứ.

Lam Linh lặng lẽ đứng sau Yến Kinh Hàn, ngồi xuống ghế, do dự, rồi rầm, không biết nên thế nào.

Trong phòng yên tĩnh, thi thoảng vang lên tiếng lật sách của Yến Kinh Hàn, nhưng Lam Linh lại thấy tiếng tim mình đập thình thịch như sấm bên tai.

Lam Linh biết mình đang khấn trương, nhưng cũng không hiểu vì sao phải căng thẳng. Nếu nàng đã đặt mạng sống của mình lên trên tất cả thì vì sao còn khấn trương?

Lam Linh tự cười nhạo chính mình. Đối với việc như này, cuối cùng nàng vẫn không thể làm mà mặt không đổi sắc. Nàng tưởng lòng mình phẳng lặng như mặt nước, nhưng thực tế trong lòng lại sôi sùng sục.

Lam Linh hít sâu một hơi, lẳng lặng nhìn Yến Kinh Hàn: "Vương gia, ta trúng xuân dược. Ngài có thể giải giúp ta được không?"

Nghe vậy, mặt Yến Kinh Hàn biến sắc, nhanh chóng nhìn về phía Lam Linh: "Đây là lý do ngươi muốn viên phòng cùng ta?"

"Đúng vậy". Sau khi nói rõ sự tình, Lam Linh thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt không né tránh nhìn thẳng Yến Kinh Hàn.

"Ngươi coi Bản vương là giải dược?" Yến Kinh Hàn cau mày kiểm, tức giận nói.

Trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn!

Lam Linh biết trong chuyện này mình có phần không phải. Thanh âm nhỏ dần: "Người có thiệt thời gì đâu, chưa kể chẳng phải người vẫn muốn cùng thiếp viên phòng đây thôi?"

"Ai nói Bản vương không thiệt thời?" Yến Kinh Hàn vô cùng tức giận, tròng mắt lóe lên tia lửa.

Ngươi có phải nữ nhân đâu, làm sao mà thiệt thời chứ. Lam Linh thầm nghĩ, nhưng nàng biết rõ, trong lúc máu chốt này thì không nên chấp nhặt với hần. Nàng còn đang nhờ hần làm giải dược cho nàng nữa.

Yến Kinh Hàn đương nhiên không nói cho Lam Linh biết hần cũng chưa từng làm chuyện này với bất kỳ nữ nhân nào. Vậy mà lần đầu tiên của hần lại trở thành giải dược [ta nói: quá thảm ==)]. Yến Kinh Hàn nghĩ thế nào cũng thấy không thoải mái trong lòng.

"Được, vậy cứ coi như người chịu thiệt, còn thiếp được lợi, được không?" Lam Linh khóc không ra nước mắt. Nàng cho hần lần đầu tiên của mình, vậy

mà thành nàng chiếm tiện nghi của hần. “Tiện nghi” nàng chiếm được thật quá lớn rồi.

“Bản vương chưa bao giờ làm chuyện thiệt thòi.” Ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên, nhất định không bỏ qua.

“Vậy Vương gia muốn thế nào?” Lam Linh lúc nào chỉ có thể từng bước nhượng bộ.

“Sau này Bản vương muốn người làm gì, người không được từ chối”

Vô sỉ!

Lam Linh rất muốn đập cho Yến Kinh Hàn một cái rồi phát tay áo bỏ đi. Nhưng nghĩ đến lúc mê được (tình hương) phát tác, thần chí nàng sẽ không tỉnh táo, gặp ai cũng có thể nhào vào, lập tức rung mình, cắn răng nói: “Được, ta đồng ý.”

“Lời nói không có căn cứ, viết giấy làm bằng chứng”. Yến Kinh Hàn vừa nói vừa nhìn lướt qua giấy bút trên bàn, ý tứ rõ ràng.

Lam Linh nghiêng răng, cầm bút, viết vài chữ rồng bay phượng múa, đưa cho Yến Kinh Hàn một tờ giấy cam đoan. Nội dung như yêu cầu của hần. Hần muốn Lam Linh làm gì, Lam Linh bảo đảm sẽ không từ chối. Nàng còn ký tên dưới cùng.

Thấy mực đích đã đạt được, ngọn lửa trong mắt Yến Kinh Hàn nhanh chóng biến mất, chờ mực viết khô, cất giấy cam đoan vào ngực. Sau đó, cầm tay Lam Linh, đẩy mắt xẹt qua tia kỳ quái, sau đó nhẹ nhàng kéo Lam Linh.

“Làm sao nàng biết mình trúng mê được?” Yến Kinh Hàn chợt lóe lên.

Yến Kinh Hàn đột nhiên hỏi chuyện này khiến cho Lam Linh đang hoảng loạn trong lòng chợt ngẩn ra, lập tức đáp: “Có một nha đầu nói cho thiếp biết.”

“Chính là nha đầu vừa đưa người tới?”

Lam Linh không nghĩ đến việc Yến Kinh Hàn biết Lăng Suong đưa nàng đến đây, vì vậy cũng không giấu: “Đúng, nàng là người âm thầm bảo vệ ta trong phủ”.

"Nha đầu đó là người của nàng?" Yến Kinh Hàn hỏi

"Không phải"

"Vậy nàng ta là ai?" Yến Kinh Hàn lại hỏi.

"Ta không biết." Lam Linh trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rốt cuộc hần có thôi đi không.

Nghe Lam Linh nói, lông mày Yến Kinh Hàn hơi nhíu, mi mắt rũ xuống, nhìn về phía Lam Linh.

"Nha đầu đó nói cho nàng biết nàng trúng mê được, hơn nữa còn nói mê được đó là do Lam Ngọc " Lúc này, Yến Kinh Hàn không hỏi nữa mà trực tiếp nói luôn.

"Làm sao người biết?" Lam Linh nghi hoặc nhìn Yến Kinh Hàn.

"Đoán". Yến Kinh Hàn tùy tiện trả lời Lam Linh, nhưng mắt phượng lại lóe một đạo sát khí.

"Người đã đồng ý rồi, vậy phải tiến hành nhanh một chút". Lam Linh không muốn cùng Yến Kinh Hàn nói những chuyện vô nghĩa nữa, nàng chỉ muốn mau mau giải quyết chuyện mê được.

Yến Kinh Hàn không nói gì, ôm Lam Linh đứng dậy, bước nhanh về phía giường, tựa hồ là đáp ứng yêu cầu của nàng.

Lam Linh chôn mặt sâu vào ngực Yến Kinh Hàn, trong lòng cuống quýt, sợ hãi, ngượng ngùng, bối rối.

Thấy vẻ nhu thuận của Lam Linh, Yến Kinh Hàn hơi cong môi, ôm Lam Linh bước tới cạnh giường.

"Nàng sợ à?" Thanh âm mang theo ý tứ trêu tức vang lên trên đỉnh đầu Lam Linh.

Nữ nhân nào mà chẳng sợ " lần đầu tiên ", Lam Linh tự nhủ, cũng không thêm phản ứng với Yến Kinh Hàn.

"Vương phi cũng có thời điểm nhất gan như vậy." Yến Kinh Hàn đặt Lam Linh xuống giường, nghiêng người nằm bên cạnh. Một tay chống đầu, một tay nhẹ nhàng xoa bộ mặt yêu kiều của Lam Linh.

Cảm giác trơn mềm khiến Yến Kinh Hàn yêu thích không muốn buông tay. Bàn tay thon dài xoa dọc khoeo mắt Lam Linh rồi lướt xuống dưới, chạm rảnh, nhẹ nhàng xoa đôi môi của Lam Linh.

Bàn tay Yến Kinh Hàn như mang theo dòng điện, khiến toàn thân Lam Linh truyền đến một cảm giác tê dại. Lông mi Lam Linh không ngừng run rẩy, tim đập thình thịch.

"Vương gia, để thiếp giúp ngài cởi áo." Lam Linh không chịu nổi việc Yến Kinh Hàn trêu chọc, liền nắm chặt hai tay Yến Kinh Hàn, mở mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: 95.2: Ai Nói Bản Vương Không Thiệt Thời?

Editor: Yosa_Truong

"Không cần, nàng nhớ viết giấy cam đoan là được." Bàn tay của Yến Kinh Hàn buông đôi tay nhỏ bé của Lam Linh ra, tiếp tục luồn xuống phía dưới, đồng thời môi mòng áp vào bên tai Lam Linh, nhẹ nhàng gặm cắn.

Lam Linh khép chặt hai mắt lại, khóa miệng trong lúc lơ đãng phát ra vài tiếng ngâm khê, lúc này, hô hấp của Yến Kinh Hàn cũng không khỏi có phần căng thẳng hơn!

Hơi thở ấm áp phun ở trước ngực cùng cảm giác tê dại đang dần dần ăn mòn đại não của Lam Linh, giờ khắc này Lam Linh không hiểu tại sao tình huống đến bây giờ cũng chưa có phát tác, nhưng Yến Kinh Hàn từ sớm đã biết rất rõ!

Không biết qua bao lâu, Yến Kinh Hàn ngẩng đầu lên nhìn về phía thân dưới của Lam Linh, lập tức nhanh chóng nhảy mắt một cái, con mắt dần mất đi màu đục ngầu trước đây, nghiêng người, nằm im bên cạnh Lam Linh, đưa tay đem quần áo trước ngực Lam Linh lôi lôi kéo kéo.

Động tác này của Yến Kinh Hàn làm đôi mắt của Lam Linh đột ngột mở ra, cúi đầu nhìn về phía trước ngực của mình, ần ần hiện hiện, xuyên qua ánh sáng còn có thể thấy rõ dấu răng môi của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh lập tức đỏ bừng một mảnh, cuống quýt đem quần áo trước ngực che chắn lại.

Lam Linh không dám hỏi Yến Kinh Hàn tại sao lại không tiếp tục, hắn không tiếp tục giúp nàng giải tình huống sao?

Lam Linh thậm chí còn không dám nhìn Yến Kinh Hàn, nàng vẫn còn nhớ rõ cảm giác như có cái gì đó tuôn trào trong thân thể vừa nãy, loại cảm giác này mặc dù xa lạ, nhưng thật sung sướng, Lam Linh vẫn cho rằng nữ nhân đều là vì tình mà tự nguyện, nhưng nàng không hề yêu thương Yến Kinh Hàn, vì sao lúc hắn hôn nàng, trong thân thể của nàng lại xuất hiện cảm giác sung sướng?

"Nàng thích bản vương hôn à?" Thanh âm cực kỳ nghi hoặc của Yến Kinh Hàn đang vắng vắng bên tai Lam Linh, tai nàng lại nóng lên rồi!

"Vương gia, ngài suy nghĩ nhiều quá rồi." Lam Linh đương nhiên sẽ không thừa nhận, hắn cũng không yêu nàng, nàng dựa vào cái gì thích hắn hôn nàng? Nàng đây là bắt đắc dĩ! Lam Linh trong nội tâm tự trấn an bản thân.

"Phải không?" Yến Kinh Hàn rõ ràng không tin, đưa tay đem Lam Linh ôm vào trong lòng, lại nói: "Nếu như nàng thừa nhận nàng thích ta hôn nàng, vậy ta sẽ nói cho nàng biết ta vì sao lại không tiếp tục." Yến Kinh Hàn đem "Bản vương" đổi thành "Ta".

"Vương gia, ta cảm thấy ngài quá nhàm chán rồi đó." Lam Linh căn bản cũng không thêm quan tâm Yến Kinh Hàn làm gì, nàng cũng không muốn biết nguyên nhân, cùng lắm thì lúc tình huống phát tác, nàng hóa thân thành sói ăn hắn là xong.

"Kể từ khi nàng bước chân vào vương phủ của bản vương, bản vương đã không biết thế nào là nhàm chán."

Lời nói của Yến Kinh Hàn làm trong lòng Lam Linh ghen lại, những gì hắn làm chỉ là vì xem nàng là đồ chơi của hắn thôi sao?

Đáng giận!

"Vương gia, ta mệt quá, ngài chờ một lát nữa, nếu ta có làm gì bất kính với ngài, kính xin vương gia rộng lòng tha thứ." Lam Linh nhắm mắt lại, cảm giác phi thường mệt mỏi, mí mắt đều không nâng lên nổi.

Một lát sau, Yến Kinh Hàn chỉ nghe thấy người ở trong ngực đang phát ra tiếng hít thở đều đều, nhìn thiên hạ trong lòng đang từ từ tiến vào mộng đẹp, đôi mắt của Yến Kinh Hàn không khỏi tìm tòi nghiên cứu, lần đầu tiên hắn bắt đầu hoài nghi, Lam Linh thực là nữ nhi của Lam Trí Thân sao?

Lam Linh ngủ một giấc cực sâu, khi tỉnh lại, thấy trời còn chưa sáng, nàng thì như xưa vẫn nằm trong lòng Yến Kinh Hàn, nhưng Yến Kinh Hàn tựa hồ cũng không tỉnh dậy.

Nhìn Yến Kinh Hàn, Lam Linh lập tức nghĩ tới việc nàng tối hôm qua trúng tình huống, lập tức cẩn thận kiểm tra thân thể của mình, không có cảm giác đau lưng, hạ thân của nàng cũng không có cảm giác nào, điều này có nghĩa là tối hôm qua nàng không có ăn Yến Kinh Hàn, nhưng nếu như thế thì tình huống trong người nàng làm sao giải được?

"Nàng hôn ta một cái, ta sẽ nói cho nàng biết thứ nàng muốn biết." Yến Kinh Hàn chẳng biết tình lại lúc nào, mang theo một thanh âm khàn khàn treo

trên tai Lam Linh, đồng thời buộc chặt cánh tay của nàng.

"Không muốn biết." Không phải là Lam Linh già mồm, chỉ là nàng không nghĩ như hắn, dù sao chuyện này đối với nàng mà nói đã không còn quan trọng nữa, trọng yếu là tình huống đã được giải là tốt rồi.

"Vương phi, bản vương tối hôm qua không có giấu đồ bìm leo, cháy nhà hôi của, nàng chẳng những không hề cảm kích bản vương, mà còn cố ý cùng bản vương đối nghịch, nàng nói xem, bản vương có thể làm lại chuyện hôm qua không?" Yến Kinh Hàn vừa nói vừa cắn lên vành tai như ngọc của Lam Linh.

"Có ý gì? Ngài nói rõ ràng đi!" Lam Linh tránh né, đẩy môi mông của Yến Kinh Hàn ra.

"Chuyện hôm qua nói sau đi." Yến Kinh Hàn bắt lấy bàn tay nhỏ bé không an phận của Lam Linh, môi mông nhanh chóng đè xuống.

Không hề nghi ngờ, dù lãnh thổ của Lam Linh đang từng bước một thất thủ, Yến Kinh Hàn vẫn chưa thỏa mãn!

"Có thể nói không?" hơi thở Lam Linh không yên, muốn đem ma trảo trước ngực nàng đẩy ra, nhưng người nào đó lại cứ làm theo ý mình!

"Hôm qua trước khi nàng đến chỗ của ta, tình huống đã được giải." xúc cảm mềm mại làm cho Yến Kinh Hàn muốn ngừng mà không được, dục vọng nguyên thủy trong thân thể như muốn tuôn trào, hô hấp bắt đầu không yên!

Lam Linh vừa nghe, trong đầu một tiếng ầm vang, sau đó đẩy Yến Kinh Hàn ra, ngồi dậy, cá giận nói: "Yến Kinh Hàn! Ngài nếu đã biết rõ tình huống của ta đã được giải, ngài còn bức bách ta viết giấy cam đoan làm gì, đồ khốn kiếp vô sỉ!"

Lời nói mang theo nồng đậm mùi thuốc súng Lam Linh làm cho dục hỏa trên người Yến Kinh Hàn nhanh chóng biến mất, mặt kiêu nhanh chóng nhú lại, đồng thời ngồi dậy, "Trước lúc nàng viết giấy cam đoan, bản vương không có thăm dò mạch tượng của nàng, làm sao có thể biết rõ tình của nàng huống đã được giải? Còn nữa, bản vương mặc dù buộc nàng viết giấy cam đoan, nhưng cũng không có cháy nhà hôi của muốn nàng, mà lúc này, nàng đã không đối on bản vương thì thôi, còn nhục mạ bản vương như thế, xem ra bản vương đối với nàng quá phóng túng rồi !" Nói xong, Yến Kinh Hàn không hề nhìn Lam Linh, nhanh chóng xuống giường.

Yến Kinh Hàn nói những câu sắc bén như đao nhọn, mang theo rõ ràng tức giận, trong đôi mắt phượng đẹp dễ ấy là băng hàn se lạnh!

Lam Linh lập tức lặng thinh không nói được gì, ý thức được là mình đã hiểu lầm hắn, tức giận trong lòng sớm đã không còn sót lại chút gì.

"Xin lỗi, là ta hiểu lầm ngài rồi." Lam Linh tự biết đuối lý, yếu ớt mở miệng, đi theo Yến Kinh Hàn xuống giường.

Yến Kinh Hàn không để ý đến Lam Linh, mặc quần áo tử tế, Lam Linh nhếch miệng, đem y phục sửa sang lại thỏa đáng.

"Thanh Phong!" Yến Kinh Hàn đứng bên ngoài gọi một tiếng.

"Gia!" Phong nhanh chóng tiến vào gian phòng.

"Đưa vương phi trở về." Yến Kinh Hàn phân phó một câu, vẫn không có nhìn Lam Linh một cái.

"Vâng!" Thanh Phong nhìn về phía Lam Linh, giọng nói mang theo một tia cứng nhắc, "Vương phi, xin mời."

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn một cái, cũng không nói gì nữa, đi theo Thanh Phong nhanh chóng ra khỏi phòng.

Một lát sau, Lam Linh đi vào gian phòng của mình, nhìn quanh một vòng, thấy trong phòng không có một dấu vết đánh nhau nào, biết rõ việc thu thập Lam Ngọc đối Lãng Sương mà nói cần bản không cần tốn nhiều sức, không khỏi bắt đầu hăm mộ thân thủ phi phạm của Lãng Sương.

Lam Linh đi vào bên cạnh bàn ngồi xuống, chậm rãi nghĩ tới lời nói của Yến Kinh Hàn, ngẫm bực bội chính mình nhất thời xúc động, ở tình huống không biết rõ ràng, dùng một câu nói đã chọc giận Yến Kinh Hàn, còn bỏ lỡ cơ hội đạt được đáp án.

Lam Linh biết rõ lúc này đây Yến Kinh Hàn thực sự bị mình chọc giận rồi, nàng lại không thể lấy được thông tin cần biết trên người hắn, hơn nữa nàng lại càng không thể nhắc tới hai chữ tình huống.

Nhưng đọc trên người nàng là do ai giải? Ai đã giúp nàng giải? Nàng vì sao một chút cũng không biết?

Lam Linh nghĩ tới Lãng Sương, từ lúc ăn xong cơm tối đến lúc đi tìm Yến Kinh Hàn, nàng chỉ thấy qua Thu Diệp cùng Lãng Sương, Thu Diệp, Lam Linh cảm thấy nàng ta cần bản cũng không biết rõ chuyện tình huống, còn nếu như là Lãng Sương, nàng ta nếu như đã có thể giúp nàng giải, vì sao còn muốn cho nàng đi tìm Yến Kinh Hàn? Lam Linh trầm mồi tư vô.

"Lãng Sương." Lam Linh nhẹ nhàng kêu một tiếng, muốn hai mặt một lời hỏi rõ, nhưng Lãng Sương cũng không xuất hiện.

Lúc ăn sáng, Yến Kinh Hàn vẫn giữ vẻ mặt băng sương như cũ, nhìn cũng không có nhìn Lam Linh một cái, Lam Linh tự biết đuối lý, không dám trêu chọc hắn.

Sau khi ăn xong, Lam Linh liền đi theo Yến Kinh Hàn lên xe ngựa, chậm rãi rời khỏi Lam tướng phủ.

Chương 115: 95.3: Ai Nói Bản Vương Không Thiệt Thời?

Editor: An Kin

Lam Trí Thân, Ôn nương và người của Lam Tướng phủ thấy xe ngựa của Yến Kinh Hàn đi khuất mới quay trở vào.

Khuôn mặt Lam Trí Thân u ám, trực tiếp đi đến viện của Ôn nương. Ôn nương dè dặt đi phía sau.

Vào phòng, Lam Trí Thân hỏi Ôn nương dồn dập: "Tôi hỏi bà, bà làm mẫu thân như thế nào mà không biết việc con gái mình tự động đi đến viện của Yến Kinh Hàn? Tôi đã lệnh cho bà cử người theo sát nàng, tại thời điểm quan trọng như vậy, tuyệt đối không được để nàng làm chuyện gì sau lưng, ảnh hưởng đến ta. Vậy mà các người lại làm âm ỉ, khiến cho mọi người cười vào mặt Lam tướng ta."

Lam Trí Thân càng nói càng giận, "Nếu để cho những người trong triều biết chuyện đêm hôm khuya khoắt, tỷ tỷ đi gặp em rể, thì sẽ khiến cho Lam tướng phủ ngập trong những lời đồn nhảm nhí. Không có đầu óc! Thật ngu xuẩn!"

"Lão gia bớt giận, đều là lỗi của thần thiếp, đã không cử người trông coi Lam Kim Châu cẩn thận, khiến lão gia bị mất mặt." Ôn nương đỡ Lam Trí Thân ngồi xuống giường. Bà không lập tức chỉ trích Lam Kim Châu đã mua chuộc người của bà, thực hiện một màn "ve sầu thoát xác" [Kể thứ 21 trong 36 kẻ, sử dụng bộ dạng mới để làm quân địch bất ngờ trở tay không kịp], mà nhận hết cái sai về mình. Bề ngoài tưởng là ủy khuất, nhưng trên thực tế lại là màn lấy lui làm tiến.

"Điều này cũng không thể trách bà hết." Quả nhiên con giận của Lam Trí Thân đã giảm một chút, "Nha đầu kia vẫn chưa chết tâm, dám làm những chuyện này. Bà cũng chỉ là khinh suất."

Trong dự liệu, Ôn nương khẽ mỉm cười, lập tức nói: "Lão gia, cứ để Lam Kim Châu như vậy cũng không phải là biện pháp, theo thiếp, tuổi Kim Châu cũng không nhỏ, không thể để nàng đến già, cũng nên tìm một gia cảnh tốt cho nàng".

Lam Trí Thân đương nhiên hiểu ý tứ của Ôn nương. Lam Kim Châu chỉ là một thứ nữ, diện mạo bình thường, thái hậu cũng không can thiệp hôn sự của nàng, nhưng bởi vì Lam Kim Châu hâm mộ Yến Kinh Hàn, không phải Yến Kinh Hàn thì không gả, thậm chí còn nói với Ôn nương, nếu bức nàng, nàng sẽ tự tử. Vì thế, hôn sự của Lam Kim Châu vẫn chưa được xác định.

Tối hôm qua, Yến Kinh Hàn lại mượn chuyện Lam Kim Châu chế giễu khiến cho Lam Trí Thân không thể không nghĩ đến hôn sự của nàng (LKC). Nếu nàng đã không thể cống hiến gì cho Lam gia, vậy hãy gả nàng đi xa, ít nhất cũng cách xa Yến Kinh Hàn.

"Người hãy xử lý chuyện này đi. Tìm cho nàng một gia đình giàu có ở ngoại thành, để nàng làm chính thê, vậy cũng không ủy khuất nàng." Lam Trí Thân vuốt vuốt chòm râu. Ông biết rõ với thân phận thứ nữ của Lam Kim Châu, nếu là tìm gia đình đại phú đại quý thì chỉ có thể làm thiếp. Ông đường đường là một tướng gia, đứng đầu quan lại thì làm sao lại để nữ nhi của mình làm thiếp cho người khác? Vì vậy, nếu tìm một gia đình giàu có gả đi thì nhất định sẽ là vị trí chính thê.

"Dạ! Thần thiếp nhất định sẽ vì Kim Châu mà chọn một gia đình tốt." Ôn nương ôn nhu đáp.

"Đúng rồi, người đã phái người đi mời thái y đến khám cho Ngọc nhi chưa?" Sau khi chuyện của Lam Kim Châu đã có tính toán, Lam Trí Thân liền nghĩ tới Lam Ngọc.

Vốn dĩ sáng sớm hôm nay, Lam Trí Thân đã được Hoàng Ngạc bẩm báo việc Lam Ngọc bị bệnh, không thể cùng Yến Kinh Hàn và Lam Linh dùng bữa. Lam Trí Thân tin thật, liền bảo Ôn nương phái người đi mời thái y.

Lam Trí Thân mặc dù không nuông chiều Lam Ngọc, nhưng dù sao là hấn cũng con trai duy nhất. Con trai ngã bệnh, trong lòng phụ thân đương nhiên lo lắng.

"Thiếp đã phái người đi mời thái y." Ôn nương ngay sau đó lại nói: "Lão gia không cần quan tâm Ngọc nhi. Thần thiếp đã đi xem hấn, hấn chỉ là nhiễm cảm, toàn thân vô lực mà thôi, chờ thái y kê cho hấn hai thang thuốc thì sẽ không sao."

"Vậy thì tốt rồi, dẫn hấn về sau ít lui tới những nơi như thế" Lam Trí Thân vừa nói vừa đứng lên, ra khỏi phòng.

Ông cũng biết việc Lam Ngọc thích nữ nhân. Nhưng Lam Trí Thân cảm thấy điều này cũng không có gì, làm gì có nam nhân nào không thích nữ nhân? Chỉ cần không phóng túng quá độ gây tổn thương thân thể là được.

"Dạ, lão gia đi thông thả." Ôn nương vội vàng đáp ứng, đưa Lam Trí Thân ra đến ngoài cửa.

Một lát sau, Ôn nương vội vàng đến viện của Lam Ngọc.

Vào trong viện, Ôn nương thấy Hoàng Ngạc đang canh giữ ở ngoài phòng, bước chân lại nhanh hơn.

"Thình an phu nhân!" Hoàng Ngạc bước nhanh về phía trước, thi lễ với Ôn nương.

Ôn nương gật nhẹ đầu, đôi mắt khôn khéo nhìn Hoàng Ngạc, cố ý giảm thanh âm xuống thấp, "Người nói thật với ta, tối hôm qua, Ngọc nhi đã làm gì?"

Trong lòng Hoàng Ngạc giật mình kinh ngạc, nhưng mặt không đổi sắc, cười nói: "Phu nhân, công tử tối qua đi ngủ sớm, không có làm gì khác."

Mặc dù Ôn nương là mẫu thân của Lam Ngọc, Hoàng Ngạc cũng không dám nói ra việc xấu của Lam Ngọc. Lam Ngọc đã sớm cảnh cáo Hoàng Ngạc, nếu hắn đề lộ ra chuyện gì, đầu của hắn không chỉ khó giữ trên cổ mà người nhà của hắn cũng sẽ bị liên lụy.

Hoàng Ngạc cùng Lam Ngọc vốn chính là "rắn chuột một ổ", trong đầu đầy ý nghĩ xấu xa. Dù cho Lam Ngọc không uy hiếp hắn, hắn cũng không nói cho người khác biết, kể cả Ôn nương.

"Phải không?" Ôn nương rõ ràng không tin, ánh mắt sắc bén nhìn Hoàng Ngạc, "Hoàng Ngạc, Ngọc nhi là do ta sinh, hắn muốn làm gì, ta còn có thể không biết? Nếu người có chuyện gì giấu giếm ta mà hại Ngọc nhi, cẩn thận ta lột da của người!"

Có tật giật mình!

Hoàng Ngạc trong lòng giật mình, nhưng chuyện tối hôm qua, cho dù hắn bị phu nhân lột da cũng không thể nói. Nói ra có thể mất đầu.

"Phu nhân, lời nói của thuộc hạ đều là thật." Hoàng Ngạc cắn chặt răng, kiên trì chết cũng không thừa nhận.

"Được, được..." Thanh âm trầm thấp của Ôn nương khiến da đầu Hoàng Ngạc tê dại. Lúc này, thanh âm của Lam Ngọc từ trong phòng truyền ra, "Nương, người vào đi." Hoàng Ngạc lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ôn nương âm hiểm nhìn Hoàng Ngạc một cái, sau đó mới bước nhanh vào phòng của Lam Ngọc. Hoàng Ngạc vội vàng khép cửa.

"Ngọc nhi, người phải nói thật cho nương biết, tối hôm qua người đã làm gì?" Ôn nương đến bên cạnh Lam Ngọc, sốt ruột hỏi.

Lúc này, Lam Ngọc chỉ mặc một áo sơ mi màu trắng, áo ngoài khoác trên vai, dựa vào cột, cổ áo mở ra, dáng vẻ lười biếng, như vừa được thỏa mãn dục vọng.

Thấy bộ dáng này của Lam Ngọc, trong lòng Ôn nương càng sợ hãi, tối qua hắn không làm chuyện gì khiến người đời khinh bỉ đấy chứ?

Sáng sớm, khi Hoàng Ngạc bấm báo, trong lòng Ôn nương đã cảm thấy bất an, nhưng ngại Lam Trí Thân đang ở đó nên cũng chỉ có thể phải người đi mời thái y. Hơn nữa lúc ấy Yến Kinh Hàn và Lam Linh còn ở trong phủ, Ôn nương cũng chỉ có thể nén nổi bất an trong lòng xuống để tươi cười tiếp đón.

Sau khi tiễn Yến Kinh Hàn và Lam Linh, vốn dĩ Ôn nương định lập tức tìm Lam Ngọc, nhưng vì bị Lam Trí Thân khiển trách chuyện của Lam Kim Châu khiến bà đến muộn.

Trần an Lam Trí Thân xong, trong lòng Ôn nương đã nóng như lửa đốt, liền tới đến viện Lam Ngọc tìm hiểu. Nhưng khi thấy sắc mặt của Lam Ngọc, Ôn nương lập tức trầm xuống.

"Nương, ta chỉ thấy thân thể hơi mệt chút, nên dậy trễ, người cần gì phải hoảng sợ như vậy?" Lam Ngọc cười nói.

Lam Ngọc nói cũng không hoàn toàn sai. Khi hắn tỉnh lại, cảm thấy thân thể mệt mỏi không chịu nổi, cả người không có một chút khí lực, vừa như sau khi thỏa mãn dục vọng lại vừa như không phải.

Trong lòng Lam Ngọc nghi hoặc, lại có chút buồn bực, bởi vì hắn chỉ nhớ rõ tối ngày hôm qua mình vụng trộm lên vào phòng của Lam Linh, nhưng những chuyện phát sinh sau đó thì lại không hề nhớ. Hơn nữa hắn cũng không nhớ là mình đã về phòng khi nào.

Nhưng thân thể vô lực, đặc biệt là "cái chỗ kia" mềm nhũn làm cho Lam Ngọc chắc chắn tối qua mình đã "hoạt động". Đáng tiếc hắn lại không nhớ cảm giác lúc đó, chẳng lẽ nguyên nhân là do mê dược?

"Ngọc nhi!" Nhìn bộ dáng nhừ tử như đi vào cõi thần tiên, thanh âm Ôn nương lập tức cất cao, không cần Lam Ngọc nói, nàng đã hoàn toàn có thể khẳng định.

"Nương, làm sao người lớn tiếng thế? Làm nhĩ tử sợ muốn chết." Lam Ngọc phục hồi tinh thần, kéo tay Ôn nương, ngồi xuống cạnh giường.

"Ngọc nhi, người bảo nương nói người có cái gì hay? Thiên hạ nhiều nữ nhân như vậy, vì sao người nhất định phải chộc vào nàng ta? Sau lưng nàng là thái hậu. Người ngăn cản thái hậu chỉ có kết cục không thể thấy mặt trời ngày mai." Ôn nương hung hăng vỗ tay Lam Ngọc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Thấy mẫu thân nói như vậy, Lam Ngọc biết rõ không cần giấu giếm, liền tùy ý cười "Nương, người cứ thoải mái tinh thần đi, chuyện này ngoại trừ ta, Hoàng Ngạc cùng nương thì không có người thứ tư biết, ngay cả nàng cũng không biết, người còn lo lắng gì?"

Chương 116: 95.4: Ai Nói Bản Vương Không Thiệt Thòi?

Editor: Yosa_Truong

"Như vậy là tốt." Thấy Lam Ngọc nói như vậy, Ôn nương yên tâm không ít, nhưng vẫn không quên nhắc nhở: "Ngọc nhi, người nhớ kỹ cho ta, về sau không cho phép trêu chọc nàng thêm nữa, coi như ngày hôm qua chưa từng xảy ra chuyện gì, nên làm cho Hoàng Ngạc giữ kỷ mồm miệng của mình, nhớ kỹ chưa?"

"Nhớ kỹ, nương cứ người yên tâm đi, con trai nhất định không sẽ đi trêu chọc nàng nữa đâu, một lần là đủ rồi." Lam Ngọc đương nhiên cũng biết chuyện này quá nguy hiểm, làm không tốt sẽ tan xương nát thịt, nếu đã từng trải qua một lần, thì không cần thiết phải mạo hiểm thêm lần thứ hai nữa.

Nhưng Lam Ngọc không biết là, "Ngày tốt lành" của hắn đã bắt đầu.

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn đang ngồi đối diện với mình nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thèm đưa mắt liếc nhìn nàng lấy một lần, cười nhếch miệng, nàng chỉ nhất thời xúc động làm oan uổng hắn thôi. Hắn có cần nổi giận như vậy không? Lần trước nàng cũng từng mắng qua hắn rồi nhưng vẫn không thấy hắn như vậy nha.

Nhưng nói gì thì nói, thua thiệt vẫn là nàng, tình huống căn bản không cần hắn giải, nhưng nàng lại viết giấy cam đoan, đối với hắn yêu thương nhưng nhớ, làm cho hắn chiếm hết tiện nghi, sau đó lại kêu rằng nàng oan uổng hắn, hắn cũng đâu có gì thiệt thòi đâu!

Quý hẹp hòi! Lam Linh tổng kết một câu.

Bất quá, nếu hắn tức giận không để ý tới nàng thì cũng sẽ không lấy giấy cam đoan làm có để sàm sỡ nàng, kể từ đó, nàng chẳng phải là sẽ rất an toàn sao? Lam Linh nghĩ lại, hơi cong môi một cái, trong nội tâm lập tức mang theo một tia "Tắc ông thất mã làm sao biết không phải phúc" * thật đắc ý.

(câu này đồng nghĩa với trong cái rui có cái xui á)

Yến Kinh Hàn khước mắt dư quang đem thần sắc trên mặt Lam Linh thu hết vào mắt, ánh mắt lóe lên một cái, vẫn không hề lên tiếng.

Dọc theo đường đi, hai người cũng không có mở miệng nói chuyện, xe ngựa đến cửa phủ, Yến Kinh Hàn xuống xe ngựa trực tiếp đi đến thư phòng, không hề để ý tới Lam Linh, Lam Linh thì tâm tình sung sướng trở về Tùng Trúc Viện.

Yến Kinh Hàn vào thư phòng, ngồi ở đằng sau bàn, liền nghe thanh âm của Lưu Vân ở ngoài cửa phòng truyền tới, "Gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!"

Lưu Vân tới hôm qua nhận mệnh của Yến Kinh Hàn trở về vương phủ sớm.

"Vào đi!" Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ lúc này Lưu Vân tới bẩm báo gì gì đó với hắn, trong nội tâm lập tức sinh ra vẻ mong đợi.

Lưu Vân nhanh chóng vào thư phòng, đi vào phía trước Yến Kinh Hàn, đem một bản kinh thư đặt ở phía trước trên án trác của Yến Kinh Hàn, đồng thời ôm quyền nói: "Gia, thuộc hạ đã xác nhận qua, bản kinh thư này chính là vương phi một năm trước tự tay vì thái hậu mà sao chép, chữ viết trên mặt chính là của vương phi."

Trước kia Yến Kinh Hàn mặc dù không có gặp qua Lam Linh, nhưng đối với chuyện của Lam Linh vẫn có nghe được, cũng biết Lam Linh thường xuyên ở trong cung với Lam Xảo Phụng vì bà ta sao chép kinh Phật, đêm qua nhìn Lam Linh viết giấy cam đoan, Yến Kinh Hàn mạnh động ý niệm muốn đi xác nhận thân phận của Lam Linh, liền sai Lưu Vân cả đêm đi tìm chữ viết nàng từng lưu lại.

Yến Kinh Hàn từ từ mở ra kinh thư, thấy chữ viết bên trong cực kỳ tinh tế uyển chuyển, hiển nhiên là chữ viết của nữ tử.

Yến Kinh Hàn chỉ trong chớp lát, liền lấy ra giấy cam đoan của Lam Linh, những chữ viết như rồng bay phượng múa tùy ý tung bay liền hiện ở trước mắt, nét chữ vẫn giống nhau mặc dù cách viết khác biệt một trời một vực, nhưng Yến Kinh Hàn biết rõ chúng đều do bàn tay của một người viết ra, nếu nói như thế, Lam Linh là nữ nhi của Lam Trí Thân điều này không thể nghi ngờ.

Về thất vọng đột nhiên sinh ra dưới đáy lòng, một tay Yến Kinh Hàn nắm thành quyền chống đỡ ở trên trán, trầm tư không nói.

Lưu Vân nhìn xem nội dung trên giấy cam đoan, nhìn không được khước miệng rụt rụt, đối với dụng ý của gia cũng đoán được vài phần.

"Gia, thuộc hạ cảm thấy chỉ cần vương phi không làm ra điều gì tổn hại đến chuyện của ngài, ngài cũng đừng để ý đến thân phận của vương phi."

"Nàng là một con cò của Lam Xảo Phụng, Lam Xảo Phụng mưu mô nhiều năm như vậy, không thể nào không giao cho nàng làm cái gì." Yến Kinh

Hàn từ từ mở mắt ra, trong mắt là một mảnh băng hàn! Từ chuyện quyển sách mà bà ta giao cho Lam Linh có thể thấy được, Lam Xảo Phụng đã bắt đầu có hành động !

"Tuy nói như thế, nhưng có làm hay không còn phải do ý nguyện của vương phi nữa mà?" Qua mấy ngày nay, hẳn đối với Lam Linh cũng hiểu rõ, Lưu Vân cảm thấy Lam Linh không phải là một nữ tử mặc người vuốt ve, Lam Xảo Phụng nhất định không thể khống chế được nàng.

"Lam Xảo Phụng nếu đã dám đem nàng thả tới bên cạnh ta, tất nhiên bà ta đã có vạn phần nắm chắc là có thể khống chế được nàng, bà ấy sẽ không cho nàng có cơ hội phản bội lại đâu." Yên Kinh Hàn ngoài miệng mặc dù nói như thế, nhưng trong nội tâm vẫn còn mong đợi.

Từ mấy những biểu hiện mấy ngày nay của Lam Linh, Yên Kinh Hàn biết rõ Lam Linh cũng không hề muốn nghe Lam Xảo Phụng sai sử, thậm chí đối với bà ta chỉ âm thầm giả vờ đồng ý, nhưng Lam Xảo Phụng chưa biết, nếu như Lam Xảo Phụng biết được, Yên Kinh Hàn tin tưởng Lam Xảo Phụng nhất định khiến cho Lam Linh thấy được sự lợi hại của mình!

Mà hiện thời Lam Linh mất trí nhớ, không nhớ rõ mọi chuyện trước kia, điều này đối Lam Xảo Phụng mà nói là phi thường bất lợi, nhưng Lam Xảo Phụng chỉ đưa cho Lam Linh một quyển sách, tựa hồ cũng không lo lắng việc Lam Linh mất trí nhớ gây ra ảnh hưởng, điều này làm cho Yên Kinh Hàn cảm thấy Lam Xảo Phụng nhất định có một thế lực vô hình nào đó đang khống chế Lam Linh, làm cho Lam Linh không cách nào làm trái với mệnh lệnh của nàng, nhưng thứ này đến cùng là cái gì, Yên Kinh Hàn cũng không biết.

"Gia, vậy chúng ta bây giờ nên làm gì?" Không thể không phủ nhận việc Lam Linh là một kẻ địch cần phải tiêu trừ, nhưng gia đối với vương phi tựa hồ có chỗ bất đồng, Lưu Vân đang cực kỳ khó xử.

"Phái người giám sát từng góc ngách trong phủ, có gì khác lạ, lập tức bẩm báo với ta!" Yên Kinh Hàn biết rõ phương pháp này không mấy hiệu quả, nhưng hẳn không muốn buông tha một tia cơ hội nào!

"Vâng!"

Nha đầu Hương nhi của Lam Kim Châu nhanh chóng nhìn lướt qua sân nhỏ, so với tối hôm qua đã xuất hiện thêm hai thị vệ, hít sâu một hơi, đẩy cửa ra bước nhanh vào sân, lại đóng cửa lại, sau đó liền nhanh chân vọt tới gian phòng của tiểu thư nhà mình.

Lam Kim Châu đêm qua bị Hạo Nguyệt mang tới trước mặt Lam Trí Thân, Lam Trí Thân đương nhiên là giận không kềm được, nhưng ngại Yên Kinh Hàn còn trong phủ, nếu như công khai đem Lam Kim Châu trách phạt, Lam Trí Thân liền cảm thấy trước mặt tối sầm lại, liền phạt Lam Kim Châu bế môn trong phòng, trong một tháng cũng không được ra khỏi sân nhỏ.

Lỗ ma ma cùng Hương nhi không bị dính líu đến, vẫn có thể ra vào như xưa.

"Tiểu thư!" Hương nhi vọt vào phòng của Lam Kim Châu, miệng thở phì phò, thần sắc vội vàng cùng bối rối.

"Người vội vàng hấp tấp cái gì? Bọn tiểu thư còn chưa có chết đâu!" Lam Kim Châu hôm qua một đêm chưa ngủ, vừa nghĩ tới tình huống đêm qua, một ngụm uất khí lập tức chặn ở trong lòng, trong giọng nói tràn đầy mùi thuốc súng nồng đậm.

"Tiểu thư, nô tỳ là có một chuyện trọng yếu muốn hướng ngài bẩm báo." Hương nhi đã quen việc tiểu thư nhà mình khi không vừa lòng thường hay trách mắng xia xói nô tỳ, cũng không có đề ở trong lòng.

"Chuyện gì?" Lam Kim Châu nâng chung trà lên uống một ngụm, con tức giảm đi một chút.

"Nô tỳ nghe Thanh Liễu nói, trước đây không lâu, phu nhân và lão gia thương lượng nói muốn tìm một gia đình khá giả nào đó gả tiểu thư qua." Hương nhi nói xong từ từ lui về sau một bước, lúc tiểu thư nhà mình nổi giận thích ném ly tách, nàng sợ gấp vạ lây.

Thanh Liễu là nha đầu trong sân Ôn nương, Lam Kim Châu sớm đã dùng một ít bạc mua chuộc, chính vì sợ Ôn nương cùng cha nàng lúc nàng vắng mặt tự tìm hôn sự.

Lam Kim Châu ở trong mắt Lam Trí Thân mặc dù đã từng ngỗ nghịch bất trị, nhưng Lam Kim Châu vì có thể gả cho Yên Kinh Hàn, vẫn có tính toán của mình, điểm thứ nhất chính là bảo vệ sự tự do của bản thân, không thể cùng nam nhân khác có bất kỳ quan hệ nào, vì thế nàng liên tục đề phòng Ôn nương tìm chồng cho mình.

Lam Kim Châu đương nhiên biết mình đã không còn nhỏ nữa, hai mươi tuổi đều xuất giá, nàng là đại tiểu thư ở Lam phủ nhưng vẫn còn chưa lấy chồng, cha nàng sớm muộn cũng sẽ phải gả nàng đi mà thôi.

Ở thời điểm Lam Kim Châu mười tuổi là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Yên Kinh Hàn, từ đó trở đi nàng đã đặt ra mục tiêu đời mình là khiến cho Yên Kinh Hàn trở thành nam nhân của nàng, nàng, cả đời này ngoài hắn ra thì không gả!

Có cái mục tiêu này, Lam Kim Châu liên tục hướng về mục tiêu mà nỗ lực, nhưng không biết Yên Kinh Hàn như thế nào mà lại là một khối băng lớn, không hiểu phong tình không nói, còn suýt chút nữa đã làm cho nàng chết đuối ở trong hồ.

Mặc dù như thế, nhưng vẫn không làm lung lay mong muốn được gả cho Yên Kinh Hàn của Lam Kim Châu, nhưng một đạo tứ hôn của Yên Minh Hiền đã đem ngọn lửa trong lòng Lam Kim Châu dập tắt đi một nửa, thương tâm, thống khổ, không cam lòng, từng giờ từng khắc quấn quanh lấy Lam Kim Châu, sau khoản thời gian ngắn ngủi thương tâm, Lam Kim Châu lại dấy lên ý chí chiến đấu, dù cho có làm thiếp Yên Kinh Hàn, nàng cũng vẫn muốn gả cho hắn!

Trong lúc vô tình, nàng nhặt được một chiếc khăn Lam Linh, hơn nữa còn theo bóng lưng của một người nam nhân, điều này làm cho Lam Kim Châu cảm thấy cơ hội của mình đã đến, mặc kệ việc Yến Kinh Hàn có thể vì khăn này mà bỏ Lam Linh hay không, Lam Kim Châu cảm thấy Yến Kinh Hàn nhất định sẽ cảm kích nàng vạn phần, đồng thời cũng sẽ đối với nàng vài phần kính trọng, kể từ đó mà nói, nàng không phải sẽ có cơ hội đến gần hắn sao?

Lam Kim Châu đánh tính toán nhỏ nhất, đem mình giả dạng thành một nha đầu, lại mượn danh của Lam Linh, quả nhiên đã gặp được Yến Kinh Hàn, nhưng điều làm cho Lam Kim Châu thất vọng chính là, phản ứng của Yến Kinh Hàn lúc đó cùng cùng với trong tưởng tượng của nàng cách xa vạn dặm, nàng còn vì thế mà bị cha mình trách phạt.

Lam Kim Châu càng nghĩ càng phiền muộn, một đêm không ngủ, lúc này lại nghe Hương nhi nói Ôn nương định đem nàng gả ra ngoài, càng thêm giận trong lòng!

Chỉ thấy mây liễu của Lam Kim Châu nhanh chóng nhả lại, vọt một cái liền đứng lên ghế, "Tát" một tiếng đã đem cái ly hung hăng nện xuống đất, "Cái lão bà kia mà cũng dám khuyến khích phụ thân tìm gia đình để gả ta ra ngoài? Bà ta biết rõ người trong ta lòng là hán, thế nhưng vẫn đối với ta như vậy!"

Lam Kim Châu giận không kềm được, hận không thể đem Ôn nương rút gân lột da.

"Tiểu thư, ngài đừng nóng giận, nên nhanh chóng nghĩ biện pháp." Lỗ ma ma liên tục hầu hạ bên người Lam Kim Châu bấy giờ mới lên tiếng

Hương nhi nhanh chóng sai một nhị đẳng nha đầu đem những mảnh vụn của ly trà thu thập.

"Ma ma, phụ thân cũng đã đồng ý, con còn có thể có biện pháp nào?"

Lam Kim Châu co quắp ngồi ở trên ghế, hoàn toàn là miệng cộp gan thỏ, vừa đến lúc quan trọng, đầu óc liền không dùng được.

"Tiểu thư, lão gia đồng ý, nhưng Lam tướng phủ lại là hoàng thân quốc thích, chỉ trong mấy ngày, phu nhân sẽ rất khó để tuyển ra một gia đình vừa xứng đôi với tiểu thư vừa khiến cho lão gia hài lòng, ta cho rằng, chúng ta có thể thừa dịp phu nhân còn chưa định xuống hôn sự của tiểu thư, phải hạ thủ vì cường!"

Lời nói của Lỗ ma ma lập tức làm cho Lam Kim Châu sáng mắt ra, vội vàng hỏi: "Như thế nào là tiên hạ thủ vi cường?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Chén Canh Gừng Ấm Áp 1

Lỗ ma ma ở bên tai Lam Kim Châu nói nhỏ một hồi, lập tức mặt mày Lam Kim Châu hớn hớn lên, trực tiếp khen Lỗ ma ma có chủ ý tốt, chẳng những giải quyết chuyện nàng khẩn cấp, còn có thể cảm nhận được tâm nguyện của nàng, gừng già, quả nhiên còn cay hơn!

...

Lam Linh đi vào Tùng Trúc Viện, liếc mắt thấy Hắc Phong đang nằm phơi nắng ở trong sân, nàng lập tức nhoẻ miệng cười một tiếng, bước nhanh đi về phía trước Hắc Phong.

Hắc Phong vốn đang hí mắt, bỗng nghe thấy được tiếng bước chân, thì nhanh chóng mở mắt, thấy người đến là Lam Linh, nó lập tức xoay người đứng dậy, nhanh chân chạy tới trước mặt Lam Linh, le lưỡi, trên mặt là một vẻ lấy lòng khi nhìn thấy chủ nhân.

Thu Diệp đi theo sau lưng Lam Linh không khỏi thả chậm bước, kéo dài khoảng cách với tiểu thư nhà mình, nàng biết rõ dáng vẻ Hắc Phong thấy tiểu thư nhà mình là dáng vẻ chó vẫy đuôi mừng chủ, y hệt như một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, nhưng một khi nó thấy nàng, không giống như trước, lại nhe răng trợn mắt, dường như muốn cắn một cái lên người nàng bất cứ lúc nào, vì thế, khi Thu Diệp nhìn thấy Hắc Phong đều cố gắng tránh đi, nàng không dám chọc đến nó.

"Uông..." Hắc Phong rất nhanh chạy tới trước mặt Lam Linh, cái đầu cọ cọ vào trong lòng bàn tay Lam Linh đưa ra, bộ lông mềm như nhung cùng với cái đuôi to lắc liên tục không ngừng.

Lam Linh cười vuốt vuốt lông trên đầu Hắc Phong, rồi lại vỗ vỗ đầu Hắc Phong, "Đi, chúng ta cùng đi tản bộ."

"Uông..." Dường như Hắc Phong có thể nghe hiểu lời nói của Lam Linh, sủa lên một tiếng, rồi nhanh chân chạy ra khỏi sân nhỏ.

Nhìn thấy bộ dáng Hắc Phong chạy nhanh vui vẻ kia, Lam Linh cười nói với Thu Diệp: "Thu Diệp, ngươi không cần đi theo đâu, ta dẫn Hắc Phong đi dạo tùy tiện trong phủ một chút."

"Là." Thu Diệp đáp một tiếng, cảm kích nhìn tiểu thư, vốn nàng nhìn thấy Hắc Phong thì đã sợ hãi, lại càng không muốn đi tản bộ chung với nó, nhất định là tiểu thư nhìn ra sự sợ hãi của nàng, mới nói như thế.

Sau đó, Lam Linh đi khỏi Tùng Trúc Viện, men dọc theo đường nhỏ mà từ từ đi về phía Huyền Băng đầm.

Nhiều giống hoa xinh đẹp, nụ hoa rực rỡ, dọc theo đường đi mùi hoa thoang thoảng, nhưng Lam Linh lại không có tâm tình vui vẻ khi trở về.

Hôm nay đã là mừng mười tháng ba, cách mười lăm tháng ba chỉ còn năm ngày, trong năm ngày này, nàng phải làm sao để có thể tránh được Yến Kinh Hàn hay là khiến cho Yến Kinh Hàn đồng ý để nàng ngâm trong Huyền Băng đầm nửa canh giờ? Lam Linh thật sự không biết.

Nhưng điều Lam Linh biết rõ chính là, trong vương phủ này có mấy ngàn đôi mắt đang ngó chừng nàng, mỗi tiếng nói hành động của nàng cũng sẽ truyền tới trong tai của Yến Kinh Hàn mà không thiếu một chữ.

Lam Linh sớm đã nhìn ra từ cử chỉ của Yến Kinh Hàn với thuộc hạ của hắn, Huyền Băng đầm này không giống như đầm bình thường, nhưng nghĩ lại cũng phải, nếu nó có thể trị dứt điểm bệnh của nàng, thì tại sao lại có thể chỉ là một đầm băng bình thường?

Lam Linh không muốn đi tìm tòi nghiên cứu lý do tại sao trong phủ của Yến Kinh Hàn lại có thể xuất hiện một đầm băng như vậy, nhưng nàng có thể khẳng định là, Yến Kinh Hàn sẽ không để cho nàng đi xuống đầm nước đó!

Nhưng nếu nàng thực sự đi xuống, thì không biết hắn sẽ có phản ứng gì? Lam Linh muốn thử dò xét một lần.

Có suy nghĩ này, rõ ràng là bước chân của Lam Linh đi nhanh hơn, xuyên qua rừng đào, bước vào bên cạnh Huyền Băng đầm, giẫm lên thêm đá thông vào trong đầm, thì lúc này bên tai đột nhiên xuất hiện một luồng gió mạnh, trong nháy mắt Thanh Phong bay tới trước mặt Lam Linh.

"Vương phi, không được vương gia cho phép, thì bất cứ kẻ nào cũng không thể đi vào trong đầm nước này được!" Thanh Phong duỗi ra một cánh tay chắn ở trước mặt Lam Linh, giọng nói lạnh lẽo cứng nhắc như băng!

Lam Linh nhìn Thanh Phong một cái, chớp mắt, mới vừa muốn mở miệng, thì thấy Hắc Phong đột nhiên chạy ra, nhanh chóng bỏ nhào về phía người Thanh Phong, đồng thời còn "Ông" lên một tiếng, trong tiếng sủa mang theo khí thế của mãnh thú!

Hắc Phong như lốc xoáy đen lướt tới trước người Thanh Phong, lúc này thân hình của Thanh Phong cũng vội vàng chột lóc lên, tránh khỏi Hắc Phong, đồng thời tức giận nói: "Hắc Phong, ngươi làm cái gì vậy?!"

Mặc dù hằng ngày người hầu hạ cho Hắc Phong đều là Triệu Dương, nhưng thỉnh thoảng Thanh Phong cũng có mang theo một chút thịt hay xương đến cho Hắc Phong ăn, nhưng điều khiến cho Thanh Phong không nghĩ tới chính là, vào lúc quan trọng, Hắc Phong lại là một con sói mất trắng (đồng nghĩa với tục ngữ ăn cháo đá bát)! Giúp người ngoài cản hắn, hoàn toàn chính là đồ ăn cây táo, rào cây sung!

"Ông..." Hắc Phong vẫn như cũ nhào về phía Thanh Phong, thậm chí lại còn gầm lên một tiếng với hắn, nghe rằng trợn mắt, dường như muốn nói nếu Thanh Phong còn dám ngăn cản Lam Linh, thì nó còn có thể nhào tới cắn hắn.

Lam Linh không ngờ khẽ mỉm cười, nàng không làm gì vậy mà có thể kiếm được một hộ vệ trung thành, hơn nữa hộ vệ này còn là chó cưng của Yến Kinh Hàn.

"Được rồi, Hắc Phong, đi sang bên cạnh chơi đi, ta không có chuyện gì đâu." Lam Linh vỗ vỗ đầu Hắc Phong, cười nói.

Nghe Lam Linh nói như vậy, Hắc Phong lại gầm một tiếng về phía Thanh Phong, rồi nhanh chân chạy đi.

Trong lòng Thanh Phong buồn bực một hồi, rõ ràng vừa mới đó Hắc Phong đã cảnh cáo hắn không cho phép hắn tổn thương đến Lam Linh, hắn bị một con chó cảnh cáo, hơn nữa nó còn là chó của gia nhà mình!

"Vương phi, thuộc hạ cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xin ngài không nên làm khó thuộc hạ." Thanh Phong nén tức giận ở trong lòng, nhìn Lam Linh lên tiếng lặp lại lần nữa, nhưng trên hai đầu lông mày cũng đã hiển thị rõ là hắn đang không vui.

"Được rồi, ngươi đi hỏi gia nhà ngươi một chút xem, có đồng ý cho ta ngâm chân vào trong đầm nước này không." Lam Linh nói rồi ngồi xuống trên bậc thang, cời giày của mình bỏ qua một bên, lại cời tất trên chân.

Thấy thế, Thanh Phong vừa vội vừa xoay mặt về phía một bên, chân của nữ nhân chỉ có phu quân của mình mới có thể xem, mà nàng lại còn muốn cời tất trước mặt hắn, thật sự là một nữ nhân không biết xấu hổ!

Mặc dù Thanh Phong rất không muốn gặp Lam Linh, cảm thấy Lam Linh chính là họa gieo lên trên người của gia, nhưng nói như thế nào trên danh nghĩa nàng cũng là vương phi của gia, nếu hắn nhìn chân của nữ nhân gia, thì đó chính là sự vũ nhục với gia, tự nhiên là hắn không thể nhìn.

Nhìn thấy hành động của Thanh Phong, Lam Linh chỉ hơi cong môi một cái, "Làm sao còn chưa đi? Ngươi không đi nói, ta sẽ không đợi nữa, mà trực tiếp cời tất ngâm chân."

Thanh Phong tiến lùi cũng khó khăn, không đi thì, lo lắng thật sự sẽ thấy chân của Lam Linh, mà đi thì, lại lo lắng đây là quỷ kế Lam Linh muốn đùa giỡn hắn, mục đích cũng chỉ là vì muốn dẫn hắn đi, rồi nàng sẽ đi vào trong đầm.

Thanh Phong do dự, khẽ suy tư một lát, lại nói: "Vương phi, thuộc hạ muốn mời ngài theo thuộc cùng đi gặp vương gia." Thanh Phong nghĩ ra một phương pháp vẹn toàn đôi bên, vừa có thể không nhìn thấy chân của Lam Linh, lại vừa có thể phòng ngừa Lam Linh thừa dịp hấn không ở đây mà nhảy xuống Huyền Băng đàm.

"Vì sao ta phải đi cùng với ngươi?" Lam Linh nhíu mày, nhìn thấy Thanh Phong, đột nhiên nói: "Hôm nay sáng sớm nghe thấy vương gia bảo ngươi là Thanh Phong, vậy tên của ngươi gọi là Thanh Phong à?"

Thanh Phong không hiểu làm sao Lam Linh đột nhiên hỏi đến tên của hấn, chuyện này có liên quan đến tên của hấn sao? Thanh Phong không rõ Lam Linh đang đánh chủ ý quỷ quái gì, nhưng vẫn nói: "Thuộc hạ đúng gọi là Thanh Phong."

"Thanh Phong?" Lam Linh khẽ mỉm cười, "Cái tên rất dễ nghe, gió mát lướt qua mặt, thanh khiết, nhưng làm sao ta lại cảm thấy từng trận gió lạnh đây?"

Nghe vậy, Thanh Phong chỉ mấp máy miệng không nói tiếp, hấn biết rõ là Lam Linh đang ngấm ngầm hại người nói hấn không hề kính trọng với nàng, trong lòng Thanh Phong cũng không phủ nhận, hấn chưa từng xem Lam Linh là nữ chủ nhân chân chính của Thành vương phủ, trong lòng Thanh Phong, Lam Linh chỉ là một mặt thám mà Lam Xảo Phụng phải bên cạnh gia, đối với mặt thám, hấn cần gì phải cung kính?

"Người cùng bảo vệ ta với ngươi tên gì nhỉ?" Lam Linh cười cười, cũng không có tiếp tục quấn chặt không tha vấn đề này của Thanh Phong, nàng đột nhiên hỏi đến Lưu Vân.

Lam Linh sớm biết phía sau nàng có hai người đang giám thị, nhưng nàng không biết tên của bọn họ, hôm nay vừa vặn mượn cơ hội này mà hỏi một chút.

Thanh Phong cũng không nhận là lúc trước hấn với Lưu Vân đi theo âm thầm bảo vệ Lam Linh, nghe Lam Linh nói như vậy, hấn lại cảm thấy Lam Linh đang cố ý châm chọc bọn họ, trong lòng lại thêm vài phần không vui.

"Lưu Vân." Thanh Phong phun ra hai chữ, rồi dời ánh mắt về phía khác.

Lam Linh hơi cong môi một cái, tùy ý hỏi: "Lưu Vân? Hấn ở đâu? Hôm nay hấn không đi cùng với ngươi à?"

"Vương gia có phân phó khác cho hấn." Thanh Phong cũng không nhìn Lam Linh, mà chỉ cứng nhắc đáp một câu.

"Xem ra nơi này cũng chỉ có một mình ngươi, ta khiến cho ngươi rơi vào tình thế khó xử, ngươi mới muốn mời ta đi cùng với ngươi gặp vương gia?" Lam Linh không chờ Thanh Phong mở miệng, giọng nói cùng trầm xuống: "Thị vệ Thanh Phong, nếu ngươi đã gọi ta là vương phi, thì phải biết lễ nghi tối thiểu nhất! Trong lời nói của ngươi không có một chút gì gọi là tôn trọng với bản vương phi, là ngươi không để bản vương phi vào mắt hay là không để vương gia các ngươi vào mắt?!"

Lời nói lạnh lùng và sắc bén như băng của Lam Linh khiến cho trong lòng Thanh Phong không khỏi run lên, đột nhiên hấn cảm thấy bộ dáng lạnh như băng này của Lam Linh có vài phần giống với gia nhà mình, cho nên trong lúc nhất thời không biết phải nên trả lời thế nào với Lam Linh.

"Không có lời nào để nói?" Lam Linh chớp mắt, trong con mắt cất nước thu vô cùng xinh đẹp lại che đầy băng sương, nàng nói tiếp: "Ngươi đã không còn lời nào để nói, vậy bây giờ ngươi có thể đi, thuận tiện có thể bẩm báo tỉ mỉ với vương gia nhà ngươi một chút, tốt nhất là một chữ cũng không được thiếu sót!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Chén Canh Gừng Ấm Áp 2

Bị một người được xem là nữ mặt thám đuổi đi, lửa giận trong lòng Thanh Phong đã tùy ý bốc cháy, không cần nghĩ nhiều, mà đột nhiên ra tay chém xuống gáy Lam Linh, đồng thời nói: "Vậy thuộc hạ xin mời vương phi tạm thời nghỉ ngơi một lát!"

Ý đồ của Thanh Phong đã vô cùng rõ ràng, lúc này ánh mắt của Lam Linh cũng chợt lóe lên, "A" một tiếng, ngay sau đó "Àm" một tiếng rơi xuống Huyền Băng đàm.

Trong nhất thời mặt Thanh Phong ngẩn ra, hấn chỉ muốn chém Lam Linh hôn mê, rồi mới đi bẩm báo với gia, hấn cũng không muốn chém nàng rơi vào trong đầm nước mà, lại nói, tay của hấn còn chưa đụng vào nàng, không lẽ là nàng bị hoảng sợ mà rơi xuống?

"Vương phi?"

Đầu óc Thanh Phong bắt đầu hỗn loạn, hấn không biết Lam Linh có biết bơi hay không, hấn cũng không biết đây có phải là quỷ kế của Lam Linh hay không, hấn lại càng không biết hấn có nên nhảy xuống, Ddi ee nd daa mnn lle qu uy ydo on hay là không nhảy đây?

Thanh Phong do dự một lát, dùng mặt ngữ truyền tin đi ra ngoài, rồi mới tự mình tung người nhảy xuống Huyền Băng đàm.

Mặc dù sớm biết đầm nước này rất rét lạnh, nhưng sau khi vào Huyền Băng đầm, Thanh Phong vẫn không khỏi run rẩy một hồi, Huyền Băng đầm giống như tên, nước đầm lạnh như hàn băng vạn năm, lạnh rét thấu xương!

Thanh Phong vừa bơi, vừa mở to hai mắt tìm kiếm bóng dáng của Lam Linh, nhưng ở dưới mặt nước tìm một vòng, cũng không nhìn thấy Lam Linh đâu, trong lòng Thanh Phong không khỏi trầm xuống một phần, lập tức bơi về phía nước sâu.

Độ sâu nhất của Huyền Băng đầm là một trăm trượng, theo võ nghệ của người bình thường vốn không bơi đến được chỗ sâu như vậy, nếu tiếp tục, tất nhiên là sẽ mất mạng.

Mặc dù Thanh Phong không xem qua mạch đập của Lam Linh, nhưng từ ngày Lam Linh gọi hắn với Lưu Vân ở trong Duyệt Tiêu lâu, thì Thanh Phong đã đoán được, Lam Linh biết võ nghệ, còn về phần võ nghệ của Lam Linh rốt cuộc là như thế nào, thì Thanh Phong không biết.

Thanh Phong không sợ chết, nhưng hắn lo lắng nếu Lam Linh ở trong Hàn vương phủ xảy ra chuyện gì không hay, thì Lam Xảo Phượng sẽ mượn cơ hội này mà dâng tấu chương, mà như vậy gia hắn sẽ vì hắn nhất thời lỗ nặng mà rơi vào thế bị động!

Thanh Phong hồi hận không thôi, dùng sức bơi lên, mở to hai mắt, muốn nhanh sớm tìm được Lam Linh.

Sau một hồi lâu, sau khi Yến Kinh Hàn nhận được tin tức thì đã phi thân tới Huyền Băng đầm, môi mòng khê nhếch, gương mặt lạnh như đóng băng, không chút do dự nào, mà tung người nhảy vào trong Huyền Băng đầm.

Triều Dương đã ra khỏi phòng tối, cùng với Hạo Nguyệt Lưu Vân đi theo sát sau lưng Yến Kinh Hàn, nhảy vào trong Huyền Băng đầm.

Lam Linh ngừng thở, nhìn thấy một bóng đen lao nhanh như cá mập bơi sang bên nằg, Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn đã đến đây, chỉ mới qua nửa nén hương, mà hắn đã chạy tới rồi, một lần dò xét này khác lắm với dự liệu của nằg, hắn sẽ không bỏ mặc mình ngây ngốc ở trong Huyền Băng nửa canh giờ, xem ra, nếu muốn thành công, chỉ có thể suy nghĩ kỹ hơn.

Nghĩ tới đây, Lam Linh nhanh chóng nhắm mắt lại, để mặc thân thể từ từ chìm xuống, một lát sau, được Yến Kinh Hàn cản lại ôm ngang người, mặc kệ Yến Kinh Hàn ôm lấy bơi lên trên mặt nước.

Ra khỏi Huyền Băng đầm, Yến Kinh Hàn không để ý đến đám bốn người Triều Dương, mà ôm Lam Linh nhanh chóng trở về phòng.

Vào nội thất, nhìn thấy hai mắt Lam Linh vẫn nhắm chặt như cũ, hai tay Yến Kinh Hàn nhẹ buông xuống, rồi ném Lam Linh lên trên giường, giọng nói vô cùng lạnh lẽo như băng kia lập tức vang lên, "Vương phi, nếu ngươi muốn giả vờ nữa, thì bản vương sẽ khiến cho ngươi giả vờ luôn!"

Bị Yến Kinh Hàn không biết một chút thương hương tiếc ngọc ném lên trên giường, sau lưng Lam Linh đau đớn một trận, diễ.nd/a nmlie qqy yyd oontusacy vốn còn đang nghĩ tới, có nên mượn cơ hội này mở mắt ra hay không, ai ngờ, vậy mà Yến Kinh Hàn đã sớm biết là nằg giả bộ, trong lòng lập tức có cảm giác như mưa riu qua mắt thợ, lúng túng một hồi.

Lam Linh nhanh chóng mở mắt, ngồi dậy, nhìn thấy Yến Kinh Hàn ướt sũng, lại cúi đầu nhìn xuống người mình, chỉ thấy tất cả chỗ trên y phục đều dính lên người mình, mà cánh xuân ở trước ngực, dường như cũng muốn lấp lánh sinh động!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh lập tức ửng hồng, bất chấp hơi lạnh bức người của Yến Kinh Hàn, nhanh chóng nhảy xuống giường, đi đến trước tủ quần áo, mở ra cửa tủ, lấy một bộ y phục sạch.

Lam Linh xoay người, nhìn thấy môi mòng Yến Kinh Hàn nhếch lên, nằg cũng nhếch miệng, lại đến bên cạnh tủ treo y phục giúp Yến Kinh Hàn lấy ra một bộ y phục, nhét vào trong tay của hắn, đồng thời nói: "Vương gia, ta muốn thay quần áo, ủy khuất ngài một tý, ra ngoài phòng đổi."

"Bản vương chưa bao giờ muốn ủy khuất chính mình!" Yến Kinh Hàn lạnh lùng nói một câu, đưa ra hai tay, "Trước tiên ngươi giúp bản vương thay quần áo đi!"

Lam Linh cảm thấy Yến Kinh Hàn thật sự là không có phong độ thân sĩ, hắn không biết phải ưu tiên cho nữ tử sao? Lập tức trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, "Y phục của ta cũng đã ướt hết rồi, ngươi không thể để cho ta thay xong trước rồi giúp ngươi thay quần áo sau à?"

"Đó là ngươi tự tìm!" Yến Kinh Hàn nói xong rồi giựt lấy y phục ở trong tay Lam Linh, ném lên giường, lại nói: "Hơn nữa bản vương cũng vì ngươi mà toàn thân mới ướt đầm, không lẽ vương phi sẽ không thừa nhận chứ?!"

Lam Linh lập tức bị nghẹn, tựa hồ như là mình đuối lý, cho nên cũng không đối nghịch với Yến Kinh Hàn nữa, Diễ 82n đạ1 ntu7 sa3cy l5equ 1yd 0n mà đưa tay giúp Yến Kinh Hàn cởi bỏ đai lưng, thoát áo ngoài và y phục trong, lúc thoát áo trong, Lam Linh rất muốn nói để cho Yến Kinh Hàn tự mình cởi, nhưng nhìn thấy dung nhan tuần tú lạnh lùng, mắt phượng đóng băng kia, Lam Linh cắn răng một cái, xem thì cứ xem, không phải chỉ là nam nhân hỏa thể (trần truồng) sao? Có cái gì mà phải sợ? Kiếp trước nằg cũng không phải là chưa thấy nam nhân hỏa thể.

Mặc dù tự mình an ủi mình, nhưng lúc Lam Linh chứng kiến hạ thân của Yến Kinh Hàn, ánh mắt nằg vẫn không khỏi loé lên ý nghĩ muốn chạy trốn, vội vàng cuống quýt giúp Yến Kinh Hàn mặc y phục từ tể.

"Được chưa? Ngươi có thể đi ra ngoài." Lam Linh nói xong rồi đưa tay cầm y phục của mình, đột nhiên lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của Yến Kinh Hàn vang lên lần nữa, "Tóc bản vương vẫn còn ướt." Ý ngoài lời chính là muốn nằg lau tóc cho hắn!

Lam Linh nghiêng răng, tên Yến Kinh Hàn này cố ý muốn kiếm nợ nằg đây mà.

"Vương gia, người chờ ta thay đổi y phục xong sẽ lau tóc cho người, không được sao?" Tháng ba trời dù không lạnh, nhưng một thân mặc y phục ướt sũng, Lam Linh cũng cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, nàng lo lắng trong thời gian dài, có khả năng nàng sẽ bị nhiễm phong hàn.

Nhưng mà lúc này Yến Kinh Hàn lại không có nửa điểm thương hương tiếc ngọc, "Không được!" Trong giọng nói mang theo cường thế không cho cự tuyệt!

Nhìn!

Đánh thì đánh không lại, chạy cũng chạy không được, tựa hồ nàng vẫn còn đuối lý, cho nên Lam Linh chỉ có thể dựa vào Yến Kinh Hàn, lau tóc của hắn trước.

Giúp Yến Kinh Hàn xong xuôi thỏa đáng, thì đã qua tròn hai nén hương, lúc này toàn thân Lam Linh lạnh như băng, nhưng mà Yến Kinh Hàn cũng không tiếp tục gây khó dễ cho Lam Linh nữa, mà bước nhanh ra khỏi gian phòng.

"Tiểu thư, ngài không có sao chứ?" Thu Diệp thấy Yến Kinh Hàn đi ra ngoài, lúc này mới bước nhanh vào gian phòng.

Thu Diệp tự nhiên là thấy được Yến Kinh Hàn toàn thân ướt đẫm ôm tiểu thư đi vào gian phòng, vốn là nàng vẫn đang lo lắng không thôi, nhưng lại không dám hỏi nhiều, sau khi nghe thấy trong phòng truyền ra tiếng nói chuyện, thì trong lòng Thu Diệp mới thả lỏng một phần.

"Không có việc gì, chờ một chút người đi giúp ta bưng một chén canh gừng đến." Nói xong, đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ nhú lại, "Vẫn là bưng hai chén đi."

"Dạ!" Thu Diệp hé miệng vụng trộm cười, rồi giúp Lam Linh thay y phục ướt, sau đó Lam Linh phân phó cho Thu Diệp đi bưng canh gừng đến, rồi tự mình lau tóc.

Bốn người Triều Dương cũng đã thay xong y phục, cùng nhau hầu ở trong mật thất.

"Thanh Phong, chúng ta cũng biết người bởi vì thân phận của vương phi mà không muốn thấy nàng, nhưng người nên biết, làm thuộc hạ phải có bộ dáng của thuộc hạ! Không được tự tiện những d.ị.enn.da/nlle,d.oo.nn tay vào chuyện của chủ tử !" Câu đầu tiên Lưu Vân mở miệng, là chuyện mới vừa rồi, bọn họ cũng đã vô cùng rõ ràng, lời Lưu Vân nói với Thanh Phong cũng không hề có một tia tình cảm!

"Lưu Vân, người bớt tranh cãi chút đi, dù nói thế nào, Thanh Phong cũng là vì tốt cho gia." Triều Dương nhìn Thanh Phong một cái, rất sợ Thanh Phong bởi vì lời Lưu Vân nói, mà không nhận được sĩ diện.

"Vì tốt cho gia?" Lưu Vân không đồng ý với lời Triều Dương nói, "Nếu hắn thật sự vì tốt cho gia, thì hắn phải biết gia nghĩ cái gì, trong lòng gia muốn cái gì, chứ không phải là tự cho mình đúng!"

Bị mấy lời của Lưu Vân đồ ập xuống, Thanh Phong cũng không then quá hoá giận, mà chỉ nhú lại lông mày hỏi một câu, "Người biết trong lòng gia nghĩ cái gì, gia muốn cái gì sao?"

"Không biết." Lưu Vân đáp vô cùng dứt khoát.

"Không biết, không biết người còn mắng ta một trận, thực sự người..." Thanh Phong không tốt nói trả Lưu Vân một câu.

"Ta không biết, nhưng ta biết rõ một chuyện chính là gia vì vương phi mà nở nụ cười, các người có biết không?" Lưu Vân nói xong rồi quét ba người một cái.

Trong lòng ba người cũng ngẩn ra!

Gia bọn họ vậy mà cũng biết cười sao? Thời gian bọn họ đi theo gia tròn năm năm lại chưa từng nhìn thấy qua gia cười!

"Lúc gia cười là đáng vẻ gì?" Triều Dương lập tức tỉnh táo, vô cùng ghen tị hăm mộ với Lưu Vân, vì sao hắn lại không nhìn thấy đáng vẻ của gia cười?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Chén Canh Gừng Ấm Áp 3

"Đã quên rồi." Lưu Vân duỗi một tay đẩy đầu Triều Dương ra, "Nếu muốn biết, chờ một ngày nào đó tâm tình gia tốt, người bảo gia cười cho người xem."

"Vậy ta đây chán sống rồi." Triều Dương lăm bằm một câu, còn ba người kia thì đều cười ha ha ra tiếng, lập tức bầu không khí trong mật thất trở nên dễ

chịu hơn.

"Thanh Phong, người hiếu ý của ta sao?" Lưu Vân vừa nhìn về phía Thanh Phong, "Mặc kệ vương phi có thân phận gì, nhưng đối với gia mà nói nàng đúng là sự khác biệt, chỉ cần nàng không làm tổn thương đến gia, thì chúng ta sẽ phải giúp gia bảo vệ cho tốt một phần khác biệt khó có được này, các người hiểu chưa?"

Ba người đều rất ăn ý gật đầu, gia cũng không phải là người không thích nữ nhân, chỉ là còn chưa có một nữ nhân nào có thể hòa tan được hàn băng trong lòng gia mà thôi.

Nghe Lưu Vân nói, định ý của Thanh Phong với Lam Linh đã hoàn toàn tiêu tan.

Ở trong lòng Thanh Phong, Yến Kinh Hàn không chỉ là chủ tử của hắn, hơn nữa hắn (YKH) còn là phụ mẫu tái sinh (ân nhân cứu mạng) của hắn, Diệp64n.dda2nle6qu1yd9o6n chỉ cần gia nhà hắn cao hứng, dù có vào nước sôi lửa bỏng, hắn cũng đều muốn lần chịu chết không từ chối, lại càng không cần phải nói đến sự thay đổi cách nhìn với một nữ nhân.

Vì thế, lúc Yến Kinh Hàn đến, Thanh Phong đã chủ động đi chịu phạt, đi đến phòng tối.

Thu Diệp rất nhanh đã bùng đến hai chén canh gừng, nàng dùng hộp com đựng cầm tới trước mặt Lam Linh, Lam Linh uống một chén, nhìn thấy còn dư lại một chén, nàng phân phó với Thu Diệp: "Người đi đưa chén gừng này cho vương gia đi."

"Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy chén canh gừng này ngài nên tự mình đưa đến có thể biểu hiện được thành ý, nói không chừng nhất định vương gia sẽ cao hứng, không giận ngài nữa." Thu Diệp nhìn thấy hơi lạnh bức người trên thân Yến Kinh Hàn, nàng cảm thấy nhất định là hành động rơi vào trong nước của tiểu thư đã chọc giận đến vương gia, nếu tiểu thư tự mình đưa canh gừng cho vương gia, đó chính là muốn chủ động bày tỏ, có khả năng là vương gia sẽ thuận theo mà tha thứ cho tiểu thư.

Lam Linh đương nhiên biết rõ là Yến Kinh Hàn đang tức giận, vốn sáng sớm hôm nay không may oan uổng hắn mà chọc giận đến hắn, cộng thêm hành động vừa mới này nàng cố ý muốn thử dò xét hắn mà nhảy vào Huyền Băng đàm, lại càng thêm chọc giận hắn, Lam Linh vốn cảm thấy Yến Kinh Hàn là một người bụng dạ hẹp hòi có thù tất báo lòng dạ đen tối, vậy mà nàng lại một lần hai lượt chọc giận hắn, nếu muốn dùng một chén canh gừng dụ dỗ hắn, xác suất này rất nhỏ.

Nói tiếp, tại sao nàng phải dụ dỗ hắn chứ, hắn tức giận nàng thì lại càng cách xa nàng hơn, vừa vặn có thể tránh cho hắn lại kiếm cớ chiếm tiện nghi của nàng, đây chính là chuyện mà nàng cầu còn không được.

Về phần nàng phân phó cho Thu Diệp bùng thêm một chén canh gừng, chỉ là nàng không muốn hắn lấy lý do vì nàng mà nhiễm phong hàn lại tìm nàng gây phiền toái mà thôi.

Trong lòng Lam Linh tự giải thích một hồi, chỉ nghe thấy Thu Diệp nói tiếp: "Tiểu thư, ngài cũng biết từ trước đến nay nô tỳ luôn nhất gan, vốn thấy vương gia thì trong lòng đã sợ hãi rồi, mà bây giờ vương gia lại Diệp64n.dda2nle6qu1yd9o6n còn tức giận, nô tỳ lại càng không dám đi gặp vương gia, tiểu thư tốt ơi, ngài thông cảm cho nô tỳ một tý đi, tự ngài đưa đến đi." Thu Diệp nói xong rồi đem hộp com bỏ vào trong tay Lam Linh.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhú lại, cảm thấy mình hoàn toàn không có việc gì để làm mà tự đi kiếm việc, mà chén canh gừng này cũng đã biến thành một củ khoai lang nóng phỏng tay.

"Vậy ta đi đưa."

Lam Linh cảm thấy nhất định là nàng uống không hết chén thứ hai, mà nếu đổ sạch, thì lại quá lãng phí, vì để tránh lãng phí, cho nên nàng đành ủy khuất mình một chút mà đưa đến cho Yến Kinh Hàn.

Lam Linh lại tự mình an ủi một hồi, rồi cầm theo hộp com đi ra khỏi phòng, mà Thu Diệp thì lại vụng trộm nhoẻn miệng cười một tiếng.

Rất nhanh, Lam Linh đi đến trước thư phòng của Yến Kinh Hàn, thấy Triều Dương Hạo Nguyệt đều nhìn chăm chăm hộp com trong tay nàng, nàng lập tức cảm thấy mặt đã hơi nóng lên, máp má môi, tiếp tục đi đến trước mặt hai người.

Triều Dương Hạo Nguyệt cùng nhau thi lễ với Lam Linh một cái, Lam Linh gật đầu nhẹ, chỉ thấy Triều Dương nhìn hộp com trong tay nàng cười đùa nói: "Vương phi, ngài đến đưa cho vương gia ăn sao? Là ngài tự mình làm à?" Triều Dương nói rồi gãi gãi đầu, tựa hồ như đang nghĩ tới chuyện gì đó khó khăn, "Vương phi, hiện tại rất nhanh đã đến giờ ăn trưa rồi, vậy bữa ăn trưa vẫn làm theo bình thường hay sao? Vương phi, ngài đừng trách thuộc hạ lảm nhảm, Diệp64n.dda2nle6qu1yd9o6n chẳng qua là thuộc hạ cảm thấy nếu bây giờ vương gia đã ăn no, thì một lát nữa cũng không ăn vào được, cho nên, muốn hỏi sớm một tiếng."

Lập tức đầu Lam Linh đầy hắc tuyến, nàng cảm thấy Triều Dương tựa như một Bát ca miệng lưỡi lớn tiếng, làm sao hắn lại nhiều lời như vậy chứ?

"Ăn trưa cứ theo như bình thường thôi." Lam Linh nhàn nhạt nói một câu, rồi nhanh chóng đẩy cửa thư phòng của Yến Kinh Hàn, nhấc chân bước vào.

Vốn lúc đi, Lam Linh cảm thấy nàng đưa canh gừng cho Yến Kinh Hàn đã rất là quái dị rồi, mà lúc này lại bị Triều Dương nói như vậy, Lam Linh lại càng cảm thấy củ "Khoai lang" này chẳng những phỏng tay hơn nữa lại còn nóng mặt, trên lỗ tai của nàng đều đã cảm thấy nóng lên một trận rồi.

Nhìn thấy bóng lưng Lam Linh tựa hồ như đang chạy trốn chết, Triều Dương nhanh chóng đóng cửa phòng lại, quay sang Hạo Nguyệt đang nhú mày ở một bên, trên mặt mày lại lộ ra vẻ dương dương tự đắc, mà lúc này Hạo Nguyệt cũng chỉ lạnh lùng nhìn Triều Dương một cái, rồi mặc kệ hắn.

Yến Kinh Hàn tự nhiên cũng đã sớm nhận được tin tức, biết rõ Lam Linh phân phó cho Thu Diệp làm cho hẩn một chén canh gừng, mà chén canh gừng kia, lúc này đang nằm trong hộp com ở tay nàng.

Lúc nhận được tin tức kia, trong lòng Yến Kinh Hàn không hiểu sao lại động, rõ ràng là hẩn cảm thấy có một cái gì đó nhanh chóng xẹt qua trong lòng hẩn, hẩn muốn nắm bắt lấy, nhưng không hiểu sao lại sợ hãi nắm bắt.

Lúc Yến Kinh Hàn ba tuổi, mẫu phi của hẩn đã qua đời, chết ở trong tay người tỷ muội mà nàng tín nhiệm nhất, mặc dù phụ hoàng đã vì mẫu phi mà tự tay đâm tên phi tử này, nhưng mẫu phi hẩn cũng không quay về được.

Một hài tử chỉ mới ba tuổi, đã không còn tình thương của mẹ, mà phụ hoàng cao cao tại thượng kia ngoại trừ chuyện quốc sự thì cũng chính là chuyện những phi tử của hẩn, một tháng cũng khó nhìn thấy hẩn một lần, và từ đó trở đi, lòng Yến Kinh Hàn cũng dần dần đóng băng.

Không có ấm áp, không có tình yêu, chỉ có hư tình giả ý, thậm chí là ra tay đâm sau lưng!

Đuôi ong vàng có châm, độc nhất là lòng dạ đàn bà!

Nhìn thấy tất cả những chuyện này, mắt phượng Yến Kinh Hàn càng ngày càng lãnh, lại càng ngày càng chán ghét nữ nhân!

Nhưng khiến cho Yến Kinh Hàn không nghĩ tới chính là, quân cờ được Lam Xảo Phượng nhét cho mình-- Lam Linh sẽ gây cho hẩn sự hứng thú mà có ý niệm muốn giữ nàng ở bên người, thậm chí mỗi lần còn đều phá lệ, đều muốn cuộn nàng vào trong thân thể mình.

Yến Kinh Hàn đương nhiên vẫn luôn nhớ đến thân phận của Lam Linh, nhưng hẩn cũng nhìn không được mà hoài nghi thân phận của nàng, hẩn hy vọng nàng không phải là nữ nhi của Lam Trí Thân, hy vọng nàng không có bất cứ quan hệ nào với Lam Xảo Phượng, nhưng đây cũng chỉ hy vọng xa vời của hẩn mà thôi.

Mà sau khi nghe nói Lam Linh phân phó cho Thu Diệp làm một chén canh gừng cho hẩn, thì những công văn ở trước mặt Yến Kinh Hàn đều không di chuyển khỏi vị trí, Yến Kinh Hàn không biết hẩn đang suy nghĩ cái gì, nhưng hẩn biết rõ là hẩn đang đợi cái gì.

Vào thư phòng, Lam Linh thấy Yến Kinh Hàn không có giường mắt nhìn nàng, thì không khỏi thở phào nhẹ nhõm, rồi bước nhanh đi tới bên cạnh Yến Kinh Hàn, đặt hộp com lên trên bàn làm việc của Yến Kinh Hàn.

"Chuyện gì?" Yến Kinh Hàn nhàn nhạt mở miệng, con mắt vẫn dừng trên công văn như cũ.

"Ta phân phó cho Thu Diệp làm canh gừng cho ta, cũng thuận tiện làm cho người một chén, người thừa dịp còn nóng mà uống đi." Lam Linh nói xong một hơi, rồi nhanh chóng mở hộp đựng thức ăn ra, bung canh gừng ở bên trong ra ngoài, đặt ở trước mặt Yến Kinh Hàn.

Lời Lam Linh nói bình thản không gọn sóng, tựa hồ như chỉ là làm theo lệ, điều này khiến cho mày kiếm của Yến Kinh Hàn khẽ nhú lại, giường mắt nhìn về phía Lam Linh.

"Bản vương vì sao phải uống?" Yến Kinh Hàn nhìn vào con người gọn sóng cắt nước thu mệnh môn của Lam Linh, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Canh gừng có thể loại trừ hàn khí, tốt cho thân thể." Lam Linh đương nhiên sẽ không nói nàng lo lắng cho Yến Kinh Hàn vì nàng mà bị nhiễm phong hàn, nhưng trong lời nói của nàng tựa hồ như cũng mang theo ý tứ này, điều này khiến cho Lam Linh cảm thấy như mình không có chỗ để che giấu.

"Người quan tâm ta?"

Lời Yến Kinh Hàn nói rất nhẹ, nhưng lại gõ mạnh một cái vào trong lòng Lam Linh!

Nàng quan tâm hẩn? Vì sao nàng phải quan tâm hẩn?

Hẩn lần lượt bắt nạt nàng, sàm sỡ nàng, tại sao nàng phải quan tâm hẩn?! Nàng còn đang tính toán tìm hẩn tính sổ đây!

Lam Linh đương nhiên là không thừa nhận!

Nàng phân phó Thu Diệp làm canh gừng cho hẩn chỉ là không muốn hẩn bị nhiễm phong hàn rồi tìm nàng gây phiền toái mà thôi.

"Ta đương nhiên là quan tâm đến người, người là phụ quân của ta mà." Lam Linh đột nhiên cười nói, nụ cười này rực rỡ như pháo hoa!

Trong lòng Yến Kinh Hàn không hiểu sao lại sinh ra một tia không vui, "Phải không? Nếu người thật sự xem bản vương thành phụ quân của người, thì người sẽ làm ra những chuyện như vậy sao?"

"Những chuyện như vậy?" Lam Linh cảm thấy lời Yến Kinh Hàn nói chứa đầy hàm ý, cũng không phải đơn giản chỉ là chuyện nàng có ý nhảy vào Huyền Băng đầm.

"Những chuyện kia, người lại không biết?" Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh trong mắt phượng mang theo tia dò xét.

"Yến Kinh Hàn, chính xác là ta không biết người đang nói cái gì, nhưng ta có thể nói cho người là, ta nhảy vào trong Huyền Băng đầm, chỉ là vì muốn bơi

lợi ở trong đầm, không hơn." Lam Linh đoán là Yến Kinh Hàn nói đến chuyện này, tám phần có liên quan đến mục đích của Lam Xảo Phụng gả nàng cho Yến Kinh Hàn, nếu không, Thanh Vân cũng không thể không có động tác khi nàng đến gần Huyền Băng đầm.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chén Canh Gừng Ấm Áp 4

Lam Linh đương nhiên sẽ không nói cho Yến Kinh Hàn biết thân thể của nàng có bệnh, cần phải ngâm ở Huyền Băng đầm nửa canh giờ mới có thể khỏi.

Lam Linh vốn dĩ từ lời nói của vị nữ tử kia là có thể đoán ra được, chuyện nàng phải gả cho Yến Kinh Hàn không đơn giản chỉ vì cái thánh chỉ tứ hôn kia, thậm chí cũng không phải do mưu đồ của Thái hậu, mà là do bản tôn thân thể của nàng có mục đích khác.

Về phần cái mục đích kia, hẳn là có quan hệ với căn bệnh nào đó của nàng, nhưng nếu đem chuyện này nói với Yến Kinh Hàn, nàng sẽ phải nói ra tên của nữ tử kia, nếu hắn đã biết việc nàng gả cho hắn còn có một huyền cơ nữa, thì hắn sẽ đối xử thế nào đối với nàng đây? Lam Linh cảm thấy đến tám phần là không tốt rồi.

Hơn nữa, Lam Linh cảm thấy lý do đến Huyền Băng đầm để bơi cũng không hẳn là đang hoàn toàn nói dối, nín thở ngâm mình dưới nước cần phải bơi nha, chứ nếu không nàng đã chết chìm dưới đáy hồ mất rồi sao?

"Bơi lợi? Sao lại bơi ở Huyền Băng đầm chứ?" Yến Kinh Hàn hoàn toàn không tin, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Lam Linh.

"Nước ở đó rất lạnh, tay chân sẽ nhanh chóng bị đông thành băng, nếu bất động thì ta sẽ chìm xuống mất", Lam Linh nói mà vẫn không thay đổi sắc mặt, hoàn toàn là một bộ dáng hiển nhiên.

"Vương Phi, bốn vương cho nàng một cơ hội, nhưng nàng lại không biết quý trọng, vậy sau này đừng có trách tại sao bốn vương không khách khí!"

Nhiệt độ trong lời nói của Yến Kinh Hàn có thể so sánh được với Huyền Băng đầm, lạnh lẽo đến thấu xương. Lam Linh cảm thấy trong lòng hơi chấn động.

"Vương gia, nước gừng sắp lạnh rồi, ngài còn chưa uống?" Lam Linh không thêm suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Yến Kinh Hàn, cũng không nghĩ đến việc hắn sẽ vì sự lừa dối hôm nay của nàng mà sẽ đối xử với nàng như thế nào trong tương lai, dù sao nàng rất nhanh sẽ rời đi, những điều đó rồi sẽ không cùng nàng có quan hệ gì cả.

"Đem đi đi, bốn vương không thích uống nước gừng" Yến Kinh Hàn không hề nhìn Lam Linh, ánh mắt nhìn về phía công văn.

Lam Linh bĩu môi, cảm thấy mình đúng thật rất rảnh rồi sinh nông nổi nha, người ta không cảm kích thì thôi, còn bị nghi ngờ, rồi thêm một lần nữa chọc giận hắn, nàng đúng thật là ăn no rảnh rồi lại tự tìm mất mặt cho mình.

Lam Linh trừng mắt liếc nhìn Yến Kinh Hàn một cái, đem bát nước gừng để vào lòng thức ăn, không nhìn tới Yến Kinh Hàn nữa, đem theo lòng thức ăn rời khỏi phòng.

Ra khỏi thư phòng, bắt gặp Triều Dương đang nhìn mình, bộ dáng như muốn nói lại thôi, vô cùng phiền não, lập tức ánh mắt lóe lên, cười nói: "Triều Dương, người có phải đang không được thoải mái phải không, chỗ này vừa đúng có một chén nước gừng, người uống đi sẽ khỏe hơn nhiều đó."

Lam Linh nói xong liền đem lòng thức ăn nhét vào ngực Triều Dương, sau đó ngênh ngang mà đi, nghĩ thầm, cuối cùng nàng cũng ném củ khoai lang phỏng tay này ra ngoài được rồi.

"Vương phi....." Thấy vương phi đang bước đi nhanh như bay, mặt Triều Dương đã muốn nhăn nhúm lại, lại cảm thấy cái lòng thức ăn trong ngực mình như nặng tựa ngàn cân nha.

Nghe được cuộc nói chuyện của Vương phi cùng gia nhà mình trong thư phòng, vốn dĩ hắn cảm thấy hành động này của vương phi sẽ làm gia thực cao hứng, nhưng không ngờ gia chỉ vì chuyện vương phi giấu diếm mà tức giận, bát nước gừng trong lòng ngực, hắn không biết phải xử lý thế nào cho đúng.

"Làm sao bây giờ?" Triều Dương tiến đến hỏi nhỏ Hạo Nguyệt, hắn không thể để gia nhà mình nghe thấy được.

Hạo Nguyệt nhìn lòng thức ăn trong tay, không lên tiếng, sau đó lại nhìn về hướng cửa thư phòng của Yến Kinh Hàn, ý tứ không cần nói cũng biết.

Triều Dương đương nhiên hiểu ý của Hạo Nguyệt, nước trà gừng này chỉ có thể là do gia uống, người khác uống sẽ bông miệng mà chết nha, nhưng bấy giờ tâm trạng của gia không tốt, hẳn đi vào không phải là tự tìm đường chết sao?

Triều Dương khổ sở nhìn Hạo Nguyệt, rất muốn làm một con rùa đen rụt đầu, để cho Hạo Nguyệt đấu tranh anh dũng.

"Lúc vương phi đưa đồ cho người, người đã không thể trốn tránh được nữa rồi, gia đang chờ, nhanh vào đi." Hạo Nguyệt nói nhỏ bên tai Triều Dương, ánh mắt nhìn như muốn tiêu diệt ảo tưởng của Triều Dương.

Triều Dương đương nhiên biết được gia chắc chắn đã nghe được lời của vương phi nói với mình rồi, hần khẳng định rằng mình dù có tránh được mòng một, cũng trốn không được mười lăm, gia sẽ nhanh chóng tìm hần tính sổ thôi.

Nếu rút cuộc cũng là trốn không thoát, Triều Dương đành phải cắn răng nói : " Gia, thuộc hạ có việc bẩm báo "

"Tiến vào"

Thấy thanh âm của chủ tử không giống như bình thường, điều này làm cho trái tim của Triều Dương buông xuống một chút, bước nhanh vào thư phòng.

Đi vào trước mặt Yến Kinh Hàn, Triều Dương đem lồng thức ăn đặt ở trước bàn, nói : "Gia, thuộc hạ cảm nhận được vương phi thật sự rất quan tâm ngài nha" Triều Dương đem chén nước gừng đã muốn lạnh để ở trước mặt gia.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, mà chỉ lẳng lặng nhìn vào chén nước gừng màu nâu trước mặt, một cổ hương vị kỳ lạ rất nhanh quanh quẩn trong mũi, mùi hương không phải khiến cho người ta thêm đến rõ dãi, nhưng lại mang theo một cảm giác đặc biệt hơn rất nhiều.

"Gia, đã qua nhiều ngày rồi, tính tình của vương phi ra sao, ngài cũng đã biết mấy phần." thấy gia không mở miệng, Triều Dương không ngừng cố gắng, " Gia, thuộc hạ thấy được vương phi không phải là dạng nữ tử vì tham vinh hoa phú quý mà hạ mình lấy lòng người khác, theo những gì nô tài thấy được ở hỷ đường hôm đó, vương phi dù là nữ tử, nhưng lại mang theo nét ngông nghênh của nam tử nha."

"Hơn nữa, vương phi mất trí nhớ, nàng không nhớ được thái hậu, cũng sẽ không nhớ được những phân phó của thái hậu giao cho nàng, hơn nữa gia, ngài cũng từng nói qua, thái hậu không thể đem chuyện này nói cho vương phi nghe, cho nên thuộc hạ thấy chuyện vương phi đi Huyền Băng đảm chắc chắn không phải vì cái đó đâu, nói không chừng mọi chuyện đúng như những lời vương phi nói, nàng ấy đến đó là để boi lội."

Triều Dương dù biết rằng câu cuối cùng của hần nói quá gượng ép, bọn họ ai cũng biết Huyền Băng đảm quả thật lạnh thấu tim, không có ai rảnh rỗi mà đến đó boi lội, nó không phải tự mình nạp mạng sao? Nhưng nếu vương phi không đến vì cái kia, thì hần thật không nghĩ ra nổi lý do của nàng.

"Thái hậu phỏng chừng đã đoán được chúng ta đều nghĩ như vậy, nên dùng một chiêu phản kích, chuyện này cũng không phải không có khả năng." Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn về phía Triều Dương, thản nhiên nói một câu.

"Gia, tặc ngữ nói "nhật cựu kiến nhân tâm*" chúng ta không thể không loại trừ thâm ý của thái hậu, nhưng cũng không thể kết luận vương phi hướng tới cái đó chỉ qua một hành động của nàng. Mặc kệ nói như thế nào đi chăng nữa, thuộc hạ vẫn cảm thấy rằng vương phi là thật tâm đem tới bát nước gừng này, gia, nếu ngài không uống thì sẽ uống phí tâm ý của vương phi. Hơn nữa vương phi đem nước gừng đưa cho thuộc hạ, cũng là muốn thuộc hạ đem vào cho ngài, cho nên ngài mau uống đi."

*Ý nghĩa của câu này là tiếp xúc lâu ngày rồi sẽ nhìn thấy rõ được lòng dạ của một người.

Triều Dương thu hồi vẻ mặt lấy lòng của mình, trưng ra một bộ dáng bình tĩnh thông suốt. Kỳ thật hần làm như vậy cũng chỉ vì muốn gia nhà mình nhanh chóng uống hết nước gừng, lưu lại hình bóng cùng tâm ý của vương phi lại trong lòng, có thể thỉnh thoảng vừa ngẫm lại vừa cao hứng lại khoái hoạt.

Những gì Triều Dương nói Yến Kinh Hàn đương nhiên biết, nhưng điều hần phiền não chính là, Lam Linh biết rõ rằng chắc chắn không lừa được hần nhưng này vẫn như xưa nói chuyện mà mặt không đổi sắc, căn bản là không để hần vào mắt mà.

"Gia, nước gừng này....." Triều Dương lấy tay cầm bát nước lên, thấy nước đã không còn một chút nhiệt độ nào, trong lòng lập tức khó xử, gia uống xong sợ rằng sẽ cảm thấy không khỏe.

"Cầm vào bếp hâm nóng lại đi." Yến Kinh Hàn không cần nhìn liền đã biết nước gừng đã nguội lạnh, lập tức phân phó Triều Dương, sau đó lại chăm chú vào đồng hồ công văn trên bàn.

"Vâng" Triều Dương mặt mày hớn hở, đem nước gừng bỏ lại vào trong lồng thức ăn, đem đi ra khỏi phòng.

... ..

Đền đã giảng cao, hoàng hôn bao phủ cả đại lục, lúc này ở trong nơi phồn hoa náo nhiệt nhất kinh thành "Xuân Hương lâu"

Nghe đến Xuân Hương lâu, rất nhiều nam nhân liền nghĩ đến " Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng", " Ôm nỡ nhân như hoa như ngọc vào trong lòng", nó làm cho rất nhiều nam nhân vùng tiền như rác, vui đến quên trời đất.

Xuân Hương lâu này là thanh lâu lớn nhất kinh thành, thậm chí cả Đông sở, đến nơi này mua vui chắc chắn không phải là người bình thường, không phải kim tiền bạc triệu thì là quyền cao chức trọng, còn là bọn thiếu gia công tử nhà giàu nữa, đây đích thực là chỗ ăn chơi mà những nam nhân thượng lưu ở Đông Sở thích nhất.

Lam Ngọc đột nhiên nhớ lại chuyện mình đã hứa với Hoàng Ngạc, bữa tối liền mang theo Hoàng Ngạc đến đây, thứ nhất là nhằm chuộc thân U Lan cho Hoàng Ngạc, thứ hai vì hần nghe được có một nữ nhân trong trắng vừa mới tới Xuân Hương lâu, từ trước đến nay hần thích nhất là chiếm lấy lần đầu tiên của các nàng.

Chương 121: Một Nhọc, Tim Còn Nhảy Nhanh Như Vây? 1

Lam Ngọc dẫn Hoàng Ngạc vào Xuân Hương lâu liền gặp ngay tú bà của Xuân Hương lâu vẻ mặt tươi cười tiến lên đón chào.

Lưu ma ma này xét chừng đã bốn mươi tuổi, trang điểm vô cùng đậm, ăn mặc xinh đẹp quyến rũ, tuy rằng không giấu được tuổi tác nhưng vẫn còn phảng phất nét xuân xưa, một đôi mị nhân câu hồn nhiếp phách.

"Lam công tử, mấy ngày nay người không có tới, các cô nương đã muốn thấy người đến phát điên lên luôn vậy" Lưu ma ma đi đến trước mặt Lam Ngọc, thi lễ rồi cất lên giọng nói đầy mùi son phấn.

"Phải không?" Lam Ngọc cười cười nói: "Chỉ sợ có ma ma bà là nhớ đến bản công tử thôi. Mà không, phải là nhớ túi bạc của ta mới đúng"

"Ai u, Lam ông tử, ngài đừng nói như vậy, trời đất chứng giám, Lam công tử không xuất tiền, ta cũng sẽ không lấy một câu oán giận"

Những lời nói này của Lưu ma ma quả thật cũng không hoàn toàn là nịnh hót Lam Ngọc, chính nhờ có thân phận của hắn mới giúp thanh lâu của bà có chỗ đứng trong kinh thành như ngày hôm nay.

Bác là thái hậu đương triều, phụ thân đứng đầu bách quan, muối muối là là chánh cung hoàng hậu, với thân phận như vậy bà nịnh bợ còn không kịp, sao còn dám nghĩ đến việc thu bạc của hắn?

Lam Ngọc đương nhiên biết đám người này chỉ đang tranh nhau nịnh bợ hắn mà thôi, bây giờ hắn đến Xuân Hương lâu này để gặp mỹ nhân đứng đầu bảng - U Lan, căn bản là không cần xếp hàng hẹn trước, muốn là có thể gặp ngay.

U Lan kia là trụ cột kiếm tiền của Xuân Hương lâu, rất nhiều người đã muốn chuộc thân cho nàng ta đều không xuất nổi bạc, nhưng Lam Ngọc cảm thấy nếu như hắn muốn chuộc người, Lưu ma ma này chắc chắn sẽ không dám thu bạc của hắn, vì chuyện này nên hắn mới dám hứa chuộc người cho Hoàng Ngạc.

"Tốt, Lưu ma ma, trong lòng ngươi muốn gì bản công tử còn không biết sao?" Lam Ngọc không muốn phí thời gian ở đây đấu võ mồm nữa, hôm nay tâm tình của hắn có chút buồn bực, muốn tìm vị cô nương trong sạch kia thả lỏng một phen.

Lam Ngọc vừa nói xong toan đi lên lầu, nhắc chân định tiến lên lầu hai.

"Lam công tử, ngài muốn cho cô nương ấy hầu hạ sao?" Lưu ma ma theo sát sau lưng Lam Ngọc, cười cười hỏi, ở trong mắt Lưu ma ma nói, vị Lam Ngọc này chính là một tiểu tử tông, nàng có một trăm cái đầu đều đắc tội không nổi.

"Bản công tử đi đến phòng của U Lan ngồi một chút, ma ma đi cùng đi đi." Lam Ngọc không nói ngay ý đồ của mình ra, lên lầu hai lập tức rẽ vào phòng của U Lan.

Hoàng Ngạc vui mừng theo sát sau lưng Lam Ngọc, trong lòng gấp không thể chờ nổi.

Nghe Lam Ngọc nói như vậy, trên mặt Lưu ma ma lộ ra vẻ khó xử, bước tới hai bước đứng bên cạnh Lam Ngọc, nhẹ nhàng mở miệng, "Lam công tử, Bắc Ninh Thụy thái tử vừa mới vào phòng của U Lan, hiện tại ngài tới sợ rằng sẽ không tốt lắm, hay là ngài đến phòng Thủy Tiên có được không?"

U Lan biết rõ Lam Ngọc từ trước đến giờ đặc biệt thích nữ nhân sạch sẽ, đối với U Lan đã muốn ngán từ lâu, nhưng hôm nay không biết uống trúng thuốc gì rồi mà lại muốn tới chỗ U Lan.

Nếu là người khác ở trong phòng U Lan thì Lưu ma ma cũng đã không phải khó xử đến như vậy, ở cái kinh thành này có ai dám cùng Lam công tử tranh nữ nhân đâu? Đương nhiên ở phương diện này thì phải loại trừ Yến Kinh Hàn cùng Mộ Dung Tiểu Trần ra, vì hai người này sẽ không bao giờ bước chân đến Xuân Hương lâu, nhưng Thụy thái tử thì lại không giống như vậy, hắn là thái tử của Bắc Ninh quốc, nghe nói ở ngày đại hôn hôm đó của Yến Kinh Hàn, hắn đã đại náo hôn lễ, nhưng Hoàng thượng, thái hậu cùng Hàn vương gia lại coi như không có chuyện gì, thậm chí Hoàng Thượng còn muốn đồ tội danh bắt kính lên đầu Hàn vương phi, qua đó có thể thấy được, Thụy thái tử này chính là khách quý của Hoàng Thượng, nàng muốn đắc tội cũng không được nha.

Lam Ngọc vừa nghe nói Thượng Quan Vân Thụy đang ở trong phòng của U Lan, đồng thời lại nghĩ đến chuyện Thượng Quan Vân Thụy ở hôn lễ đã tát một gáo nước bẩn vào mặt Lam Linh, chuyện đó ngày hôn sao đã bị truyền đi huyên náo cả lên, Lam Ngọc tự nhiên cũng hiểu rõ.

Hiện tại ở trong lòng Lam Ngọc, Lam Linh không chỉ là muối muối mà còn là nữ nhân của hắn, Thượng Quan Vân Thụy khi đến nàng như vậy chính là không hề đặt hắn vào mắt.

Tục ngữ có nói, Rồng lớn cũng không thể áp chế được rắn độc, Thượng Quan Vân Thụ kia dù có thân phận tôn quý đến cỡ nào thì cũng chỉ là thái tử của Bắc Ninh quốc, chẳng lẽ hắn không biết địa vị của Lam gia ở Đông Sở sao? Ngay cả hoàng thượng cũng phải nể mặt Lam gia ba phần.

Thượng quan Vân Thụ kia khi dễ trên đầu Lam gia, Lam Ngọc nuốt không trôi, hắn nhất định phải đòi lại công đạo cho Lam Linh.

"Công tử, thuộc hạ cảm thấy Thụ thái tử có chút khinh người quá đáng! Căn bản là không để công tử vào mắt."

Hoàng Ngạc vốn đang đắc ý trong lòng, nghĩ đến việc không lâu sau, U Lan chính thức trở thành người của hắn, hắn muốn thế nào liền như thế ấy, nhưng lúc này vừa nghe được tin Thượng Quan Vân Thụ đang ở trong phòng U Lan, trong lòng nhất thời ghen tuông quay cuồng, hận không thể tổng cổ Thượng Quan Vân Thụ ra ngoài.

Nhưng Hoàng Ngạc cũng không phải ngốc tử, hắn đã sớm nhìn ra được công tử đang rất bất mãn vì chuyện Thụ Thái tử vu khống tiểu thư, mà lúc này mình lại kích thích công tử một chút, làm cho hắn vì mình xuất kích đem U Lan giành lại.

Lam Ngọc vốn đã muốn tìm Thượng Quan Vân Thụ tính sổ từ lâu, bị Hoàng Ngạc châm ngòi như vậy, lập tức không hề lo lắng mà xông vào trong phòng của U Lanm đồng thời nói: "Bản công tử đã một năm không nhìn thấy Thụ thái tử rồi, nhân dịp này đi gặp hắn một lần vậy."

Lưu mụ thấy Lam Ngọc hành động như vậy, nháy mắt tim đập tức lập bộp một tiếng, Lam công tử muốn làm gì? Hắn không phải là muốn cùng Thụ Thái Tử đoạt u hoa lan sao?

Lưu mụ trong lòng thầm kêu không tốt, hai tổ tông này nếu như đánh nhau, không phải sẽ phá hủy Xuân Hương lâu sao?

"Lam công tử, Thụ Tiên chính là vị nữ nhân mới tới chỉ có vài ngày, vẫn còn trong sạch, bộ dạng cũng không thua kém U Lan là bao, hơn nữa người ta còn biết đàn...." Lưu mụ ma ma theo sau Lam Ngọc vội vàng nói, nhưng nàng chưa nói xong, liền bị Lam Ngọc đánh qua một bên, "Được, Lưu mụ ma ma cũng đừng đi theo bản công tử nữa, người nói với Thụ Tiên ở trong phòng chờ ta, bản công tử một lát sau sẽ qua đó."

Lưu mụ còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của Hoàng Ngạc, liền chỉ có thể chuyển cước bộ, âm thầm cầu nguyện Lam Ngọc cùng Thụ Thái tử không đem cái lâu này phá hủy đi.

Lam Ngọc dẫn theo Hoàng Ngạc rất nhanh đã tới phòng của U Lan, thấy thị nữ Ánh Hà đã ở trước cửa, nàng ta nhìn thấy hắn cũng không mấy may dao động, điều này làm cho Lam Ngọc càng thêm buồn bực trong lòng.

Người của Thượng Quan Vân Thụ ai nấy đều biết, bên người hắn luôn có một thị nữ tùy thân, dùng Thượng Quan Vân Thụ có đi đến đâu cũng sẽ mang theo vị nữ tử này, ngay cả đến thanh lâu cũng không ngoại lệ.

Thượng Quan Vân Thụ trong mắt người ngoài cực kỳ phong lưu lố lác, rất dễ kết thân, nhưng vị thị nữ này thì hoàn toàn đối lập, tư sắc bình thường, hơn nữa cả ngày đều trung ra bộ mặt như ai đó đang thiếu nợ nàng mấy trăm lượng bạc, nhìn ai cũng không cười, vì thế rất nhiều người không rõ, nàng ta có gì hơn người mà có thể để cho Thượng Quan Vân Thụ coi trọng đến như vậy?

"Mắt người mù sao, không biết công tử của chúng ta ư?" Hoàng Ngạc vốn đang trong cơn giận dữ, lúc này lại thấy Ánh Hà như không thèm để mình trong mắt, giận không thể kiềm chế được, không cần suy nghĩ nhiều liền buông lời nhục mạ Ánh Hà.

Nghe thế, trong mắt Ánh Hà lập tức xẹt qua một đạo hàn quang.

Lạnh như băng nhưng lại có thể xuyên thấu màng tai của Hoàng Ngạc: "ta thấy ngươi không những mù mắt mà còn chán sống nữa."

Hoàng Ngạc kể từ khi đi theo Lam Ngọc là một bước lên trời, rất nhiều người nịnh bợ hắn còn không kịp, chứ đừng nói chỉ là mắng hắn, ngày hôm nay, hắn chẳng những bị người ta mắng, hơn nữa còn bị một nữ nhân mắng? Chuyện này làm cho Hoàng Ngạc lập tức lửa giận ngút trời, nhanh chóng ra tay hướng tới cái cổ của Ánh Hà! Thủ pháp âm ngoan cay độc!

Hoàng Ngạc có thể làm thị vệ bên người Lam Ngọc nên cũng có chút bản lĩnh, người bình thường không phải là đối thủ của hắn, đương nhiên cũng có không ít người không dám động thủ với hắn.

Hoàng Ngạc từ trước đến nay cũng có chút tự tin vào võ nghệ của mình, hắn căn bản chưa bao giờ nghĩ đến việc đánh không lại một nữ nhân, nhưng mà "răng rắc" một tiếng, ngay sau đó cảm thấy cổ tay kịch liệt đau đớn, trong nháy mắt khiến cho hắn ứa mồ hôi lạnh ra, răng nanh cũng đau đến phát run, "Tiện nhân, ngươi dám dẫm thương lão tử....lão tử phải lột da ngươi ra."

Tới lúc này rồi mà Hoàng Ngạc vẫn như cũ không biết sống chết, Ánh Hà vừa động một cái, đã đem Hoàng Ngạc đánh nằm lẳng ra đất, một cước bay đến trước mặt Hoàng Ngạc, thanh âm âm lãnh cực kỳ, nói, "Ngươi đã thích lột da như vậy, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi."

"Thả hắn!" Lam Ngọc nghiêng rằng, trong lòng quay cuồng tức giận.

Hoàng Ngạc vốn là thị vệ bên người hắn, nhưng lại bị một nha đầu bé cổ tay, hơn nữa còn bị nàng giẫm nát dưới chân, Lam Ngọc cảm thấy cô ta chính là không nể mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Mệt Nhọc, Tim Còn Nhảy Nhanh Như Vây? 2

Ánh Hà từ trước đến giờ không để ý Lam Ngọc, ngay cả nhìn hần cũng chưa từng, thông thả rút cây chùy thủ trong tay áo, tựa như chuẩn bị lột da Hoàng Ngạc.

Thấy động tác của Ánh Hà, Hoàng Ngạc khiếp sợ, hần cũng không muốn chết, hần còn chưa được thử hương vị của U Lan mà.

“Dừng tay!” Lam Ngọc tức giận quát, lập tức nhìn về cửa phòng của U Lan: “Thụy Thái tử, người quản thị nữ bên người như vậy đây à?”

Lúc này, trong Xuân Hương Lâu rất nhiều người thấy động tĩnh của Lam Ngọc, Luru mụ mụ đương nhiên cũng biết, nhưng không ai trong bọn họ dám đứng ra khuyên can. Bởi bọn họ biết rõ bọn họ không thể động vào Thụy Thái Tử lẫn Lam Công tử, chỉ lo giữ mình thật tốt.

Trong phòng, Thượng Quan Vân Thụy từ từ đứng dậy, nhướn mày nhìn U Lan, cười một tiếng. Sau đó mới từ từ đi ra cửa, U Lan cũng lập tức đứng lên đi theo sau.

Đến trước cửa phòng, U Lan bước nhanh về phía trước, mở cửa giúp Thượng Quan Vân Thụy, sau đó nghiêng người đứng một bên.

Thấy tình hình trước mắt, Thượng Quan Vân Thụy vẫn như trước, nở nụ cười yêu nghiệt như cũ, “phạch” một tiếng, mở quạt trong tay, đóng đưa 2 cái, lúc này mới mở miệng nói chuyện “Đây không phải là Lam đại công tử sao? Hôm nào thế nào lại có thời gian rảnh rỗi đến tìm U Lan vậy? Bản cung nghe nói, Lam đại công tử đã không ghé thăm U Lan một thời gian, khiến U Lan đau lòng. Bản cung khuyên nàng vài câu, nàng mới cười. Bản cung tưởng rằng Lam đại công tử có người mới nên đã quên người cũ, hôm nay thấy tình hình này mới thấy là do Bản cung suy nghĩ nhiều rồi. Lam đại công tử, người nói, Bản cung nói đúng không?”

Thượng Quan Vân Thụy tựa hồ không thấy Hoàng Ngạc đang bị Ánh Hà dẫm lên, giống như bình thường nói chuyện với Lam Ngọc khiến sắc mặt Lam Ngọc lúc xanh lúc đỏ.

Mà mặt Hoàng Ngạc trắng bệch, lại càng thảm hại, hần đau đến sắp ngất đi rồi.

Ánh Hà nhìn qua Thượng Quan Vân Thụy, cũng không lên tiếng. Bình thân lấy khăn tay từ trong tay áo ra, tỉ mỉ chùi thanh chùy thủ, tạo ra tiếng kêu soàn soạt. Thấy vậy, trong lòng Hoàng Ngạc run lấy bầy.

“Thụy Thái tử, Bôn công tử phải nhắc nhở Người, đây là kinh thành của Đông sở, không phải Phủ Thái tử ở Bắc Trữ. Việc gì cũng phải lưu lại ba phần đường sống mới là tốt”.

Lời nói của Lam Ngọc mang theo một loại hung ác tàn nhẫn của dã thú, uy hiếp rõ ràng.

Con mắt Ánh Hà lập tức lóe lên một tia rét lạnh. Lập tức tăng thêm lực đạo ở chân khiến Hoàng Ngạc đau đến nhe răng trợn mắt.

“Lam Đại công tử đang uy hiếp Bản cung?” Thượng Quan Vân Thụy khép quạt, xoay hai vòng trên ngón tay. Nhìn Lam Ngọc, mở miệng cười: “Bản cung là khách quý do Hoàng thượng mời, Lam đại công tử đã không dùng nghi lễ của người bán xức để đối đãi với Bản cung, còn tranh U Lan với Bản cung. Đây là đạo đãi khách của người Đông sở sao? Ngày mai, lúc Bản cung tiến cung, sẽ tiện thể thỉnh giáo Hoàng thượng.”

Nghe Thượng Quan Vân Thụy nói, trong lòng Lam Ngọc thầm kêu không tốt. Mặc dù hần không quá quan tâm cục diện hiện nay, nhưng từ cha của mình cũng biết được chút ít.

Hoàng thượng Yến Minh Hiên có thể ngồi trên ngôi vị hoàng đế đều do cô cô Lam Xảo Phụng của hần ngầm quyết định. Trước khi đăng cơ, Yến Minh Hiên là do cô cô nuôi dưỡng, Lam Xảo Phụng nói gì nghe nấy. Nhưng sau khi lên ngôi, là cảnh tượng ngoài mặt hòa nhã mà trong lòng bất hòa [như người mình hay bảo bằng mặt mà không bằng lòng?]. Yến Minh Hiên bắt đầu tìm cơ hội chèn ép Lam tướng phủ, còn cô cô của hần cũng có mưu đồ riêng.

Lam Ngọc biết rõ, chuyện này vốn là do Hoàng Ngạc vô lễ trước, Thượng Quan Vân Thụy mà đem chuyện này tấu trước triều đình, Lam Ngọc đoán Yến Minh Hiên nhất định sẽ lấy chuyện này làm cớ. Tới lúc đó, cô cô của hần còn không lột da hần?

Lam Ngọc lúc này mới nghĩ thông mối quan hệ lợi – hại, lập tức bày ra bộ mặt tươi cười: “Thụy Thái tử nghiêm trọng hóa vấn đề rồi, ta chỉ cùng Ngài nói đùa một chút. Thụy Thái tử đừng nên giữ trong lòng”.

“Phải không?” Thượng Quan Vân Thụy nhướn mày cười một tiếng. “Kể từ ngày đại hôn của Lam nhị tiểu thư, Bản cung nhất thời cao hứng đùa cợt, Bản cung cũng biết com có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói lung tung, cười giỡn lớn sẽ rất thảm!”

Thượng Quan Vân Thụy đang ném đá giấu tay, ngầm nói muốn hần gấp xui xẻo! Lam Ngọc đè ép sự tức giận trong lòng, không lên tiếng.

“U Lan, Bản cung dẫn người đi du thuyền?” Thượng Quan Vân Thụy không để ý tới Lam Ngọc nữa, vòng tay qua eo nhỏ nhắn của U Lan.

"Thái tử mang thiếp đi nơi nào, thiếp đều nguyện ý." U Lan đáng về mị hoặc, mềm mại không xương tủy vào người Thượng Quan Vân Thụy.

"Đi thôi."

Thượng Quan Vân Thụy trêu chọc, ôm U Lan bước ra khỏi phòng. Ánh Hà nhìn theo bóng lưng Thượng Quan Vân Thụy, mấp máy môi, đập mạnh Hoàng Ngạc một cước, rồi thu hồi thanh chủy thủ cùng khăn, đi theo sau Thượng Quan Vân Thụy.

Thấy ba người đi xuống lầu, Lam Ngọc nhìn Hoàng Ngạc rồi từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, "Đồ vô dụng!"

Hoàng Ngạc ngả quỳ xuống đất, "Thuộc hạ thỉnh công tử trách phạt!"

"Hồi phủ!" Lam Ngọc hất ống tay áo lên, nổi giận đùng đùng đi xuống bậc thang. Thấy Lưu Mụ Mụ đứng một bên vừa chứng kiến vừa bày ra đáng về yên tĩnh như ve mùa đông thì hung ác nói: "Chuện đêm nay nếu truyền ra ngoài, bổn công tử sẽ làm cho Xuân Hương Lâu biến mất trên đời này!"

Những lời này của Lam Ngọc không chỉ là nói cho Lưu Mụ Mụ nghe mà còn là nói cho tất cả những người đã chứng kiến chuyện này. Lưu Mụ Mụ gật đầu liên tục đảm bảo.

Hàn vương phủ - Tùng Trúc Viện

Lam Linh dùng xong bữa tối, ung dung tắm nước nóng, sau đó cho Thu Diệp trở về phòng.

Lam Linh ngồi cạnh bàn, trong lúc lục đống đồ cưới của mình lại vô tình phát hiện một quyển sách, ghi chép lại nhân văn địa lý của đại lục này.

Lam Linh vốn muốn hiểu đại lục nàng đang ở, để đến khi nàng rời khỏi nơi này, có thể tìm một nơi thích hợp để sinh sống. Không ngờ toàn bộ được đưa đến, không uống công sức lúc rồi rã, khiến cho nàng vui vẻ mãi.

Theo như lời trong quyển sách, đại lục này phân thành bốn quốc gia. Đông sở, Bắc Trữ, Nam nhạc, Tây Tề. Trong đó, Đông sở, Bắc Trữ nhiều đồng bằng, đất đai phì nhiêu. Nam nhạc nhiều đồi núi, đất đai cằn cỗi, mà Tây Tề nhiều thảo nguyên, binh hùng tướng mạnh!

Bởi vì Bắc Trữ là địa bàn của Thượng Quan Vân Thụy, mà Nam nhạc bây giờ cúi đầu xưng thần với Đông sở, vì vậy, hai nước đối với Lam Linh mà nói đều không phải là chỗ tốt để sinh sống. Điều này khiến cho Tây Tề trở thành lựa chọn duy nhất.

Vừa nghĩ tới Tây Tề là thảo nguyên rộng lớn vô ngần, Lam Linh liền có cảm giác giục ngựa giờ rồi vô cùng sung sướng, trong lòng thật sự thích một chỗ như thế.

Có đích đến, Lam Linh liền bắt đầu tính toán làm cách nào không kinh động đến Yến Kinh Hàn cùng thủ hạ dưới hân để ngấm mình trong Huyền Băng đàm nửa canh giờ, làm thế nào có thể thuận lợi rời khỏi kinh thành mà không bị phát hiện.

Thấm thoát đã đến giờ Tý [Từ 1 h đêm đến 1 h sáng], Lam Linh nhìn đồng hồ cát, đứng lên đem quyển sách nhét vào tông tử quần áo của mình, tắt đèn, lên giường.

Nghĩ đến việc nàng chọc giận Yến Kinh Hàn ba lần trong vòng một ngày. Thời điểm bữa trưa và bữa tối Yến Kinh Hàn cũng không xuất, hơn nữa lúc này đã là giờ Tý, Lam Linh cảm thấy Yến Kinh Hàn tám phần sẽ không trở về ngủ, nàng cũng không cần lo lắng bị hân kiểm soát chiếm tiện nghi, cuối cùng nàng có thể ngủ ngon giấc.

Nhưng mà Lam Linh cũng chỉ cao hứng được nửa nén hương, còn chưa ngủ liền nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Lập tức ngồi bật dậy, xuyên qua lỗ nhỏ trên màn trướng, thấy Yến Kinh Hàn bước nhanh qua ánh trăng đi tới.

Chỉ có ánh trăng loang lổ, lại vì khoảng cách khá xa, Lam Linh thấy không rõ về mặt Yến Kinh Hàn, chỉ thấy bóng dáng hân cao ngất, nghe được tiếng bước chân vang dội dị thường.

Tim liền không nhịn được đập nhanh hơn một phần. Lam Linh nắm chặt áo ngủ bằng gấm trong ngực, nhẹ nhàng lắc đầu, nghĩ muốn lác đi luống cuống trong nội tâm, nhưng mà tổn công vô ích!

Thân ảnh Yến Kinh Hàn càng ngày càng gần, Lam Linh cảm thấy tim nàng đập càng lúc càng nhanh, nàng biết rõ, nàng đang sợ, nhưng nàng sợ cái gì? Nàng sợ bị hân bắt nạt? Sợ bị hân chiếm tiện nghi?

Lam Linh hít sâu một hơi, nhìn thấy Yến Kinh Hàn đẩy bức rèm che đi vào nội thất. Chống lại cặp mắt phượng thâm thúy như u đầm. Ánh mắt theo bản năng trốn tránh, lập tức nhanh chóng nằm xuống, không nhìn hân nữa.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, cởi quần áo ra, lúc này mới vén rèm giường lên, nhìn thấy Lam Linh đang quay lưng về phía mình. Ánh mắt lóe lên một cái, cởi giày ra, rồi nằm xuống.

"Quay lại đây."

Thanh âm Yến Kinh Hàn vang lên sau lưng Lam Linh. Đôi mi thanh tú của Lam Linh lập tức chau lại, nghĩ tới việc nàng viết giấy cam đoan, lại thấy đau đầu.

"Vương gia, đêm đã khuya, nghỉ ngơi đi." Lam Linh đề ép về luống cuống trong lòng, nhẹ nhàng nói một câu.

"Qua đây."

Lại là hai từ nhẹ nhàng, nhưng Lam Linh lại nghe ra được sự không cho phép cự tuyệt. trong lòng lại càng luống cuống.

Lam Linh từ từ xoay người về phía Yến Kinh Hàn, giật giật khoe miệng, mờ miệng nói: "Vương gia, lúc ngủ, hai người dựa vào nhau quá không tốt cho cơ thể, cho nên vì thân thể quý báu của người, ta không qua mới là tốt"

Lam Linh cảm thấy mặc dù là nàng lấy cớ, nhưng cũng có căn cứ khoa học, khí các-bon-đi ô-xít nàng thở ra bị hấp hít vào, dĩ nhiên đối với thân thể hần là không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Mệt Nhọc, Tim Còn Nhảy Nhanh Như Vậy? 3

Nhưng những lời này vào tai Yến Kinh Hàn lại ra ý tứ khác. Thời điểm hần ôm nàng, nơi nào đó trong hần luôn cảm thấy hưng phấn, mà liên tục không được phát tiết, rõ ràng là không tốt cho thân thể của hần.

Nghĩ như thế, Yến Kinh Hàn liền cảm thấy nơi nào đó của hần tựa hồ lại bắt đầu rục rịch. Lòng mảy khẽ nhú. Cánh tay nhắc lên, "Vương phi, đừng quên người đã viết giấy cam đoan."

Nghe Yến Kinh Hàn nói, động tác kháng cự của Lam Linh nhanh chóng ngừng lại, hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn, tựa hồ chỉ có thể mặc cho hần ôm nàng vào trong ngực.

Sự ám áp cùng với hương từng trúc thơm ngát khiến trong lòng Lam Linh lại một lần nữa rối rắm, mê mẩn, không biết xử sự như thế nào.

Nàng là Vương phi của hần, nàng là nữ nhi kế thù chính trị của hần, nàng là một quân cờ nhằm mục đích gây bất lợi cho hần.

Nàng hiểu rõ... hần so với nàng lại rõ ràng hơn!

Trong lòng hần thích nàng sao? Đáp án nhất định là không thể.

Nam nhân lãnh khốc như Yến Kinh Hàn làm sao có thể thích một nữ nhân chỉ gây bất lợi cho mình. Chỉ sợ hần ngay cả yêu là cái gì cũng không biết nữa.

Nhưng Lam Linh biết rõ hần thích cơ thể của nàng, đây là một loại dục vọng bản năng của cơ thể. Nhìn qua, Yến Kinh Hàn là một nam nhân, chỉ cần là một nam nhân bình thường, đều sẽ có loại bản năng này.

Qua mấy ngày sống chung, mặc dù Lam Linh hận Yến Kinh Hàn đến nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận việc hần dùng chút thủ đoạn vô si để uy hiếp nàng, bắt nạt nàng, sàm sỡ nàng, nhưng Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn cũng không phải là một tiểu nhân hèn hạ, chỉ bằng việc mỗi lần vào thời điểm máu chột hần đều có thể không chê chính mình, không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Mỗi nữ nhân đều hy vọng có thể gặp được bạch mã hoàng tử của mình, nói chuyện tình yêu sánh với trời đất, biển cạn đá mòn. Lam Linh cũng không ngoại lệ.

Mặc dù Lam Linh biết rõ nước chảy đá mòn, tình yêu càng hiện thực càng vững chắc, nhưng thiếu nữ ôm ấp tình cảm lúc nào cũng mơ mộng. Nàng không tin mình sẽ nhất kiến chung tình, nhưng nàng vẫn hy vọng nàng có thể gặp được nam nhân khiến cho nàng nhất kiến chung tình.

Lam Linh biết rõ nam nhân như Yến Kinh Hàn, thân phận tôn quý, dung nhan tuấn mỹ, khí chất lãnh khốc, là nam nhân được nhiều nữ nhân tha thiết ước mơ. Mặc dù nàng không nhất kiến chung tình với hần, nhưng nếu chung đụng đã lâu, cũng không dám chắc nàng sẽ không thật sự yêu thương hần.

Nhưng Lam Linh cũng biết nếu nàng yêu Yến Kinh Hàn, lấy thân phận của nàng, với mục đích mà Lam Xảo Phụng gả nàng cho Yến Kinh Hàn, cùng với việc Yến Kinh Hàn xác định vị trí của nàng, nàng sẽ bị rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục [muôn đời muôn kiếp không trở lại được].

Lam Linh đương nhiên sẽ không để chuyện như vậy phát sinh, nàng sẽ không cho Yến Kinh Hàn cơ hội làm nàng yêu.

Gạt được lớp sương mù trong lòng, hoảng loạn trong lòng Lam Linh tựa hồ giảm bớt một chút, lẳng lặng tựa ở trong lòng Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng nhắm mắt.

Ôn hương nồng ngọc trong ngực, cánh mũi lúc này đều là mùi thơm như lan như xạ của nàng, Yến Kinh Hàn cúi đầu nhìn người trong ngực, từ từ thắt chặt cánh tay vòng trên eo nàng.

Cảm nhận được lực cánh tay của Yến Kinh Hàn, tim Lam Linh đột nhiên lại đập nhanh, nhưng nàng cũng không có lên tiếng chỉ trích hắn.

"Vì sao không nói lời nào?" Người trong ngực yên tĩnh kỳ lạ khiến Yến Kinh Hàn đột nhiên có chút khó chịu, môi mỏng áp vào bên tai Lam Linh, nhỏ giọng hỏi.

Luồng hơi ấm phun ở bên tai, Lam Linh lập tức cảm thấy tai nóng bừng, quay đầu lại, tạo ra khoảng cách, "Thiếp mệt."

Bị Yến Kinh Hàn ôm vào trong ngực, việc Lam Linh tránh né đối với Yến Kinh Hàn mà nói cũng không có biến hóa gì, ngược lại càng thêm kích thích khát vọng ở chỗ nào đó trên thân thể.

"Mệt nhọc, tim còn đập nhanh như vậy?" Yến Kinh Hàn đưa tay nâng cằm Lam Linh lên, khiến Lam Linh không thể không mở mắt ra nhìn hắn.

Đôi mắt long lanh xinh đẹp cực kỳ mang theo ba phần ngưng ngững, ba phần khiếp đảm, ba phần bối rối, còn có một phần mỉa mai giữa đêm khuya, những thứ này đều làm cho Yến Kinh Hàn nhìn mãi không chán.

"Người nghe lầm rồi!" Lam Linh gảy tay Yến Kinh Hàn qua một bên, đương nhiên nhất định không thừa nhận.

"Phải không?" Yến Kinh Hàn nhìn trên mặt Lam Linh sớm đã ứng hồng phần, từ lâu đã lộ vẻ không đánh đã khai, môi mỏng khẽ giật giật, "Vương phi, người cũng biết kết cục của việc lừa gạt bản vương là phải trả giá thật lớn."

Thanh âm Yến Kinh Hàn rất nhẹ, mang theo một tia khàn khàn, nhưng lúc ban đêm yên tĩnh, nó lại như một cục đá ném về phía mặt hồ tĩnh lặng, Lam Linh dường như không chỉ nghe được tiếng vang leng keng, mà còn như đang chứng kiến một vòng lại một vòng gợn sóng đang được tạo ra.

Lam Linh há to miệng, không biết phải nói cái gì hay có thể nói cái gì đó.

Nên cự tuyệt sao?

Đương nhiên nên cự tuyệt, nàng không yêu hắn, hắn sẽ càng không yêu nàng!

Có thể cự tuyệt sao?

Đương nhiên không thể, nàng hoàn toàn bị hắn quản chế, nàng hoàn toàn ở thế bị động.

Thấy môi mỏng của Yến Kinh Hàn từ từ đến gần, Lam Linh không muốn suy nghĩ, đây không phải là mình tìm cho mình một lối thoát, kỳ thật nàng cũng không chán ghét việc hôn hôn nàng.

Cảm giác giá lạnh lan tràn trên môi, Lam Linh nhắm mắt, mặc môi mỏng của Yến Kinh Hàn tạo từng đợt sóng nước trong lòng mình.

Cảm giác sung sướng truyền khắp toàn thân, quần áo trước ngực sớm đã lộn xộn, chỉ còn lại hô hấp nặng nề cùng tiếng thở gấp liên tục.

Thân người mềm mại phía dưới khiến cho Yến Kinh Hàn muốn ngừng mà không được, bàn tay không tự giác từ từ dời xuống phía dưới... lúc này bên ngoài phòng truyền đến tiếng của Triệu Dương, "Gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!" [Xong! chia buồn với bạn Triệu Dương =))]

Thanh âm của Triệu Dương như lưỡi dao sắc bén chặn lại rung động bên trong, Lam Linh lập tức mở hai mắt đang mơ màng ra, đẩy Yến Kinh Hàn, cuống quýt đem quần áo trước ngực khép lại.

Đột nhiên bị cắt đứt, nơi nào đó vận sức chờ phát động tự nhiên là không vui, không tiếng động kháng nghị.

Mây kiếm Yến Kinh Hàn nhú chặt, lại nghe tiếp thanh âm của Triệu Dương, "Gia?"

"Biết rồi!" Yến Kinh Hàn đè ép dục vọng đòi núp lấp biển trong thân thể, oán trách, nhanh chóng xuống giường.

Triệu Dương đứng ở ngoài cửa phòng rõ ràng nghe tiếng Gia nhà mình mang theo lửa giận, trong lòng có chút nghi hoặc... Gia giống như đang tức giận? Chẳng lẽ lại là vương phi chọc giận gia?

Ẩn ở một nơi bí mật gần đó, Lưu Vân hiển nhiên nghe được động tĩnh vừa rồi trong phòng, thấy bộ dáng không rõ chuyện gì của Triệu Dương, lập tức cho hắn ánh mắt thông cảm, tiểu tử này nếu không quản lời nói của mình cho tốt, tám phần muốn thảm rồi.

Trong chốc lát, Yến Kinh Hàn ra gian phòng, bước nhanh qua sân viện ra ngoài, Triệu Dương vội đuổi theo.

Ra sân nhỏ, Triệu Dương thấy bộ dáng cau mày của gia nhà mình, vội vàng khuyên nhủ: "Gia, ngài làm sao vậy? Vương phi chọc giận ngài sao? Gia, thuộc hạ cảm thấy ngài không cần thiết tức giận với Vương phi. Hiện tại tuy Vương phi không nói thật với ngài, nhưng chỉ là do bây giờ nàng còn chưa hiểu, đợi nàng suy nghĩ cẩn thận, thuộc hạ cảm thấy nàng nhất định sẽ đem chuyện nàng biết nói cho ngài."

Triệu Dương vừa mới nói xong, liền thấy mắt phượng Gia nhà mình mang theo hỏa khí, nhanh chóng quét về phía hắn, Triệu Dương lập tức giật mình, chẳng lẽ hắn đã nói cái gì sai.

Yến Kinh Hàn đè ép dục hỏa trong lòng, trầm giọng hỏi: "Nàng suy nghĩ cẩn thận cái gì?"

"Thân phận Vương phi của nàng bây giờ à." Triều Dương không hiểu gia nhà mình sao lại hỏi vấn đề đã rõ ràng này, "Gia, Vương phi là người thông minh, nàng sớm muộn sẽ ý thức được ngài là người cùng nàng sống cả đời. Ngài mới là chỗ dựa vững chắc cả đời của nàng, mọi việc về sau nàng cũng phải dựa vào ngài, nàng nhất định phải đứng chung một chỗ với ngài, kể từ đó, khẳng định vương phi sẽ đem những điều nàng biết rõ nói cho ngài."

Triều Dương nghĩ nếu hắn nói như vậy, gia nhà mình sẽ không tức giận Vương phi nữa. Trong lòng còn đang âm thầm đắc ý, không nghĩ lại nghe được thanh âm lạnh lùng của Gia nhà mình vang lên, "Hàng tháng, người dùng tiền bạc của phủ, để suy nghĩ những thứ lung tung này! Từ ngày mai bắt đầu khấu trừ nửa năm tiền lương để cảnh cáo."

"A!" Triều Dương lập tức tròn tròn mắt, hắn đến cùng nói sai cái gì rồi, gia muốn trừ của hắn nửa năm lương, cái này không phải là muốn lấy mạng của hắn ư.

"Gia..." Triều Dương cảm giác mình cực kỳ oan, nhưng lại không dám hỏi, lo lắng không giải thích được lại nói sai.

"Câm miệng!" Yến Kinh Hàn nghĩ nếu Triều Dương không câm miệng, hắn nhất định sẽ một chương đánh bay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Một Nhọc, Tim Còn Nhảy Nhanh Như Vậy? 4

Triều Dương ngoan ngoãn ngậm miệng lại, yên lặng đi sau lưng Yến Kinh Hàn, trong lòng nghĩ ngày mai nhất định phải hỏi Lưu Văn xem vì sao nửa năm tiền lương của mình bị mất [khổ thân].

Yến Kinh Hàn bước nhanh vào thư phòng thì đã thấy Thượng Quan Vân Thụy - người chưa bao giờ xuất hiện lúc đêm hôm khuya khoắt. Không cần mở miệng, cũng đã đoán được vì chuyện gì mà hắn đến.

Triều Dương nhanh chóng khép cửa phòng, đứng bảo vệ ở ngoài cửa.

"Chắc ... chắc, bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng. xem ra việc ta đến đã cắt đứt chuyện tốt của ngươi. Nay, ngươi sẽ không đòi ta bồi thường tổn thất đây chứ? Đầu tiên ta phải nói, ta không cố ý, ta có việc gấp tìm ngươi." Dáng vẻ Thượng Quan Vân Thụy như rất sợ Yến Kinh Hàn tìm hắn tính sổ, không đợi Yến Kinh Hàn mở miệng, liền tự thanh minh.

Nghe Thượng Quan Vân Thụy nói xong, Triều Dương cảm giác hắn còn oan hơn cả Đậu Nga. Hắn không biết Gia nhà mình cùng Vương phi đang làm gì, hơn nữa nếu không phải Thượng Quan Vân Thụy nhất định phải gặp Gia ngay thì hắn cũng sẽ không đi quấy rầy Gia.. nửa năm tiền lương đấy... ngấm lại đều thịt đau.

Yến Kinh Hàn không để ý đến Thượng Quan Vân Thụy. Tung vạt áo ngồi lên chiếc ghế đằng sau bàn, sâu xa mở miệng, "Xem ra đêm nay người không đến tìm ta để giúp đỡ, mà là tới để xin đánh."

"Ha ha..." Thượng Quan Vân Thụy vừa cười vừa đứng lên, đến trước bàn của Yến Kinh Hàn ngồi xuống, "Được, chúng ta lập tức nói chính sự, nói xong, ngươi trở về tiếp tục."

Yến Kinh Hàn không muốn để ý tới giọng nói ái muội của Thượng Quan Vân Thụy, trở lại chuyện chính, "Ngươi lo lắng Lam Ngọc nuốt không trôi chuyện kia, âm thầm động thủ với ngươi. Ngươi muốn ta phái người bảo vệ ngươi."

Đối với chuyện đã xảy ra ở Xuân Hương Lâu, Yến Kinh Hàn sớm đã nhận được tin. Đối với Lam Ngọc, Yến Kinh Hàn cũng biết hắn là hạng người gì.

Lam Ngọc không chỉ thích nữ nhân, mà còn là người có lòng dạ độc ác. Ở kinh thành Đông Sở có thể nói là một tên ngang ngược.

Yến Kinh Hàn sờ dĩ chưa ra tay, vì Lam Ngọc là người nhà của Lam Xảo Phượng. Thời điểm chưa có đủ mười phần nắm chắc để diệt trừ tận gốc Lam Xảo Phượng thì việc nghỉ ngơi dưỡng sức đợi thời cơ mới là kế sách tốt nhất.

"Không phải là ta lo lắng, mà hắn nhất định sẽ động thủ với ta. Nếu ở Bắc Trữ, ta đương nhiên sẽ không sợ hắn. Nhưng ở đây, nhân thù của ta có hạn, đối với các ngươi không quen thuộc. Ta ở ngoài sáng, hắn ẩn trong tối. Đối với ta mà nói đó hoàn toàn là bất lợi, ta muốn cẩn thận một chút, mặc dù người muốn ta chết rất nhiều, nhưng ta cũng không thể chết trên tay tiểu nhân Lam Ngọc đó, nếu thế thì quá ngẹn khuất."

Khóe miệng Triều Dương liền co rút, nghĩ thầm, người đã chết còn biết ngẹn khuất sao.

"Ngươi để nàng xuất hiện, là muốn nàng gây chuyện cho ngươi?" Yến Kinh Hàn tự nhiên cũng biết sự tồn tại của Ánh Hà, nhưng hắn không hiểu vì sao Thượng Quan Vân Thụy phải để một nha đầu bên cạnh người. Hơn nữa trong mắt Yến Kinh Hàn, ngoại trừ võ nghệ tốt thì Ánh Hà không có gì cả.

"Ánh Hà không phải là người gây chuyện, chính là tên cầu nô tài kia tới cửa đòi đánh, nếu không đánh thì thật uổng."

Nghe những lời này của Thượng Quan Vân Thụy, Yến Kinh Hàn quét mắt lạnh lạnh nhìn hần, "Trên địa bàn của người khác mà không biết thu liễm, bộc lộ tài năng, còn không phải là gây chuyện thị phi? Người cùng nòng là quan hệ thế nào, ta không muốn biết, nhưng ta phải nhắc nhở người, đừng để nòng thành nhược điểm trí mạng của mình!"

Thượng Quan Vân Thụy đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn có ý tốt, cũng chỉ có hần [YKH] mới có thể nói như vậy.

Đôi môi mấp máy, Thượng Quan Vân Thụy lập tức thu lại nụ cười trên mặt, ánh mắt nhìn về phía ánh nến cách đó không xa, cặp mắt đào hoa, yêu nghiệt mang theo vẻ tịch mịch mà người ngoài chưa thấy bao giờ.

"Ta biết rõ." Tựa hồ thật lâu, Thượng Quan Vân Thụy mới nhẹ nhàng nói một câu, nhưng thanh âm phảng phất như đến từ khoảng không vô tận.

Cho dù là huynh đệ sinh tử, chỉ cần Thượng Quan Vân Thụy không nói, Yến Kinh Hàn cũng sẽ không điều tra bí mật trong lòng Thượng Quan Vân Thụy. Bởi vì hần biết rõ, trong nội tâm mỗi người đều có một chỗ không muốn bị người khác chạm đến.

"Ta sẽ phái người tới bảo vệ các người, về phía Lam Ngọc, ta cũng sẽ cho người giám sát, đại khái có thể yên tâm." Yến Kinh Hàn vừa nói vừa đứng lên, "Người trở về dịch quán hay ở đây?"

"Nhanh như vậy liền vội đuổi ta?" Thượng Quan Vân Thụy trong nháy mắt liền khôi phục dáng vẻ hào phóng trước sau như một, cũng đứng lên, "Có nương tử vào đúng là không giống nhau. Ta không ở đây làm chứng ngại vật đâu"

Yến Kinh Hàn mặc kệ hần, gọi Triệu Dương vào dặn dò vài câu. Triệu Dương lập tức đưa Thượng Quan Vân Thụy ra khỏi Vương phủ theo đường mật đạo.

Lam Linh nằm trên giường, không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì, càng không muốn nghĩ đến hình thức chung sống kỳ lạ giữa mình và Yến Kinh Hàn... những hình ảnh kiều diễm lại xuất hiện trong đầu Lam Linh, mùi từng trúc thơm ngát dường như đã thấm vào từng lỗ chân lông, có thể cảm nhận rõ ràng.

Lam Linh oán hận lắc đầu, nhưng không xua tan được!

Đang trần trọc, Lam Linh nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Nàng lập tức nhắm mắt lại, giả bộ ngủ.

Yến Kinh Hàn cời y phục, lên giường, thấy Lam Linh đưa lưng về phía mình, nhìn như đang ngủ, nhưng nghe tiếng hít thở Yến Kinh Hàn biết Lam Linh đang giả vờ. Hần cũng không lên tiếng, từ phía sau ôm Lam Linh vào trong lòng.

Tư thế như vậy, một tay của Yến Kinh Hàn vô cùng hợp lý đặt ở trước ngực Lam Linh. Hô hấp của Lam Linh lập tức không ổn định.

Lúc này, Lam Linh đương nhiên không thể giả vờ nữa, đưa tay phải ra gạt bàn tay của Yến Kinh Hàn, "Thiếp mệt, đi ngủ đi."

Yến Kinh Hàn thuận thế bắt được bàn tay nhỏ bé của Lam Linh đặt ở trước ngực, đột nhiên hỏi: "Buổi tối hôm qua, người đã làm gì Lam Ngọc?"

Yến Kinh Hàn sớm biết Lam Linh không phải là người có thể mặc cho người khác khi dễ mình. Ở hi đường trong ngày đại hôn, nàng có thể làm cho Hắc Phong đuổi Thượng Quan Vân Thụy ra khỏi Vương phủ trước mặt mọi người, vậy thì đối với việc làm bản thiêu của Lam Ngọc, Lam Linh nhất định sẽ dạy dỗ hần thật tốt. Nhưng tối hôm qua nàng đã dạy dỗ hần thế nào, Yến Kinh Hàn chưa kịp hỏi. Lúc nghe Thượng Quan Vân Thụy nhắc đến Lam Ngọc, Yến Kinh Hàn mới nghĩ tới.

"Hỏi hần làm gì? Ta mệt." Lam Linh căn bản cũng không muốn nghe đến tên Lam Ngọc. Trong lòng nàng, hần chẳng khác gì súc sinh.

"Ta muốn biết." Yến Kinh Hàn nắm bàn tay nhỏ bé trước Lam Linh giật giật, lồng ngực dính chặt vào lưng của Lam Linh.

Tư thế ái muội này khiến Lam Linh cảm thấy hô hấp của nàng càng ngày càng không thoải mái, tùy tiện nói: "Nếu ta nói, người có thể bỏ tay ra không?"

Ra điều kiện?

Yến Kinh Hàn không nói có đáp ứng hay không, mà hơi dùng sức làm cho Lam Linh xoay người, mặt hướng về phía hần, sau đó kéo nàng vào trong ngực, "Hiện tại có thể nói?" Kỳ thật Yến Kinh Hàn không nói cho Lam Linh biết thực ra hần rất thích tư thế này.

Lam Linh mấp máy môi, lúc này mới mở miệng: "Ta làm cho hần vĩnh viễn không thể trở thành nam nhân!"

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của Lam Linh. Trong nháy mắt liền cảm thấy nơi nào đó của thân thể nhanh chóng yên tĩnh trở lại, tựa như bị kính hải.

"Nàng tự ra tay?" Yến Kinh Hàn vừa nghĩ tới việc Lam Linh chứng kiến cái gì đó dơ bẩn của Lam Ngọc, trong lòng lập tức thấy không vui.

Yến Kinh Hàn đã được chứng kiến thân thủ quỷ dị của Lam Linh, cũng biết Lam Ngọc chỉ có công phu mèo quào, hần (Lam Ngọc) căn bản không phải là đối thủ của Lam Linh. Nếu Lam Linh tự tay động thủ phế hần cũng không phải là không thể được.

"Nếu ta có thời gian, ta sẽ tự động thủ" Lời nói của Lam Linh chắc chắn là nói cho Yến Kinh Hàn biết nàng để cho người khác ra tay, nhưng nàng không nói ra Lăng Suong. Nàng không muốn người của nàng bị cuốn vào giữa tranh đấu của Yến Kinh Hàn và Lam Xảo Phụng.

Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Linh không muốn nói chuyện nha đầu kia, liền không hỏi tiếp, ngược lại hỏi: "Dù nói thế nào Lam Ngọc cũng là ca ca của ngươi, là con trai duy nhất của phụ thân ngươi. Ngươi làm như vậy, trong lòng làm sao có thể vui vẻ? Ngươi không sợ người khác nói ngươi lòng dạ độc ác, không niệm tình, là con người lòng lang dạ sói!"

Lam Linh nghiêng răng. Yến Kinh Hàn đêm khuya không ngủ, lại cùng nàng thảo luận vấn đề "lòng lang dạ sói"? Nàng nếu là người lòng lang dạ sói, chẳng phải là hợp ý của hần sao?

Hoàn toàn chính là được tiện nghi còn khoe mẽ!

"Vương gia, ngài nói thật đúng, ta chính là một người lòng dạ độc ác, lấy oán trả ơn, nói không chừng có một ngày, ta tâm tình không tốt liền hung hăng cắn người. Người cũng nên chú ý."

Lam Linh nói giống như thật, mắt phượng của Yến Kinh Hàn nhanh chóng xẹt qua một tia vui vẻ, buột chặt cánh tay, vuốt mi mắt, nhẹ giọng nói: "Ngủ đi."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: 98.1: Tâm Ta Yêu Ngươi, Ai Cũng Không Ngăn Cản Được

Ngày thứ hai, sau khi dùng đồ ăn sáng xong, Yến Kinh Hàn đi đến thư phòng, Lam Linh đứng ở trong sân, ngược mắt nhìn vô ích lên bầu trời âm u, nghe gió thổi qua rừng trúc, rừng trúc lại truyền đến âm thanh sào sạt, mà suy nghĩ của nàng đã bay đi xa.

Ngực Yến Kinh Hàn ấm áp, mỗi móng nóng bỏng như muốn thiêu cháy trên môi nàng, bàn tay lay động trên người nàng đưa đến cảm xúc không thể nói rõ, từng màn vào lúc hưng đông in rõ trong đầu Lam Linh, một màn sáng sớm kia đã khắc rõ vào trong đầu Lam Linh. (Cảm ơn ss Q đã giúp em khúc này :*)

Lam Linh từng nghe người ta nói qua, nếu một động tác lặp lại đến lần 21 thì sẽ trở thành một thói quen, nhưng số lần Yến Kinh Hàn hôn nàng khi cộng lại tuyệt đối chưa đến 21 lần, nhưng dường như nàng giống như đã quen thuộc với nụ hôn của hần, hơn nữa còn từ từ cảm nhận.

Lam Linh chưa bao giờ nghĩ tới, nàng vậy mà còn có thể tách giữa tính (dục) và yêu, nàng biết rõ, nàng không thương hần, nhưng nàng lại không chán ghét nụ hôn của hần, tại sao lại như vậy? Lam Linh nghĩ không ra.

Lam Linh vẫn cảm thấy nữ nhân đều vì yêu mà tính, mà mối quan hệ giữa nàng và Yến Kinh Hàn, khiến cho Lam Linh rối rắm, mờ mịt, không biết rõ, cũng nói không rõ được.

Nhưng điều mà Lam Linh biết rõ chính là, nàng không thể tiếp tục như vậy nữa, nàng sợ chính mình càng lún càng sâu, bởi vì nàng từng đã khinh thường những người nữ nhân như thế, hơn nữa là nàng sợ nàng bởi vì tính mà yêu, thật sự yêu Yến Kinh Hàn, đến lúc đó, nàng sẽ bị đâm trăm ngàn lỗ thậm chí còn là tan xương nát thịt!

Vì thế, nhất định nàng phải nhanh chóng tìm cách ngâm mình vào Huyền Băng đầm, rồi mau rời khỏi đây!

"Uông..."

Bên chân Hắc Phong sủa lên một tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của Lam Linh, Lam Linh cúi đầu nhìn Hắc Phong một cái, lại nhìn theo phía mà Hắc Phong nhìn, thì chứng kiến Thu Diệp đang đứng ở trước cửa sân nhỏ, tay phải bịt mắt, đáng thương nhìn mình.

Lam Linh nhìn thấy dáng vẻ của Thu Diệp, bước nhanh tới, mà Thu Diệp cũng từ từ nhấc chân đi vào sân nhỏ.

"Thu Diệp, mặt của ngươi làm sao vậy?" Lam Linh chưa đi đến trước mặt Thu Diệp, thì đã lên tiếng hỏi.

"Tiểu thư, nô tỳ vừa mới ở sau vườn giặt y phục giúp ngài, không biết có một con ong vô vàn từ nơi nào bay tới, nô tỳ đâu có trêu chọc nó gì đâu, vậy mà nó lại đột nhiên bay đến châm lên mặt nô tỳ một cái." Thu Diệp cảm giác mình thật là xui xẻo, vô duyên vô cớ bị một con Mã Phong châm, hơn nữa trên một nửa mặt đang rất đau rát.

Lam Linh vừa nghe, vội vàng nói: "Ngươi lấy tay ra, để ta nhìn mặt ngươi."

Thu Diệp từ từ lấy tay ra, Lam Linh vừa nhìn, đôi mắt đẹp thanh tú lập tức nhú lại, chỉ thấy má phải của Thu Diệp đã hoàn toàn sưng lên, hơn nữa còn đỏ đến dọa người, xem ra nhất định phải lập tức bôi được mới tốt.

"Đau lắm hả?" Lam Linh quan tâm hỏi.

"Có một chút." Thu Diệp không nghĩ đến tiểu thư nhà mình sẽ lo lắng cho nàng như thế, lúc này trên mặt nàng cũng miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi chắc chắn không chỉ là một chút." Lam Linh liếc Thu Diệp một cái, lập tức nhìn về phía gốc cây tùng cách đó không xa, "Luu Vân!"

"Vương phi!" Luu Vân nhanh chóng hiện thân, đi đến trước mặt Lam Linh, thi lễ một cái, trong lòng cũng đã đoán được Lam Linh gọi hắn tới để làm cái gì.

"Bên trong phủ có đại phu hay không?" Mặc dù bị ong vò vẽ châm cũng không phải là bệnh nặng gì, nhưng Lam Linh cảm thấy tình huống lúc này của Thu Diệp vẫn nên để cho đại phu nhìn một chút.

"Hồi vương phi, bên trong phủ không có đại phu." Luu Vân đương nhiên biết rõ người có y thuật như gia ở khắp Đông Sở này cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng xét đến thân phận của gia, thì không có ai có được tư cách mời gia xem bệnh cho bọn họ, chứ đừng nói chỉ là một nha đầu.

"Thật sự không có?" Lam Linh khép hờ mắt, trong giọng nói mang theo sự nghi vấn rõ ràng.

Luu Vân mặt không đổi sắc như cũ, "Hồi vương phi, chính xác là vương gia có biết y thuật, nhưng vương gia không phải là đại phu, sẽ không xem bệnh cho người khác." Luu Vân cũng không che dấu nữa, trong lòng hắn nghĩ tới chuyện vương gia am hiểu y thuật người người đều biết, hắn cũng không cần thiết phải giấu giếm.

"Ta cũng không dám mời hắn trị liệu cho Thu Diệp." Lam Linh vừa nghĩ tới chuyện nàng viết xuống tờ giấy cam đoan kia, thì cảm thấy cho dù nàng có cầu xin ai cũng không thể cầu xin Yến Kinh Hàn, trình độ bụng dạ hắc phê đen tối kia tuyệt đối có thể khiến cho người ta khóc không ra nước mắt.

Khoé môi Luu Vân co rút lại một cái, cũng không lên tiếng.

"Luu Vân, ngươi đi mời một đại phu có tiếng đến nhìn cho Thu Diệp một chút, nếu ngươi lo lắng vương gia không đồng ý, thì trước tiên ngươi có thể đi bẩm báo với vương gia, ta cũng không có ý kiến gì."

Gia nhà hắn không có tình người như vậy sao? Trong lòng Luu Vân nói một câu, nhưng vẫn đáp một tiếng, "Vâng!" Sau đó, nhanh chóng đi ra khỏi sân nhỏ.

Đương nhiên là Luu Vân đi đến thư phòng bẩm báo với Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn nghe xong, đương nhiên là sẽ không để tâm với một nha đầu, liền theo Lam Linh, cho quân gia Tạ An phái người đi mời Đường đại phu đến nhìn Thu Diệp một chút.

Không đến nửa canh giờ, Tạ An đến bẩm báo với Lam Linh, nói là Đường đại phu đã đến đây, đang chờ ở ngoài sảnh.

Mặc dù Thu Diệp chỉ là một nha đầu, nhưng cũng là một cô nương chưa lấy chồng, cho nên suy nghĩ đến danh dự của Thu Diệp, Tạ An cũng không dẫn đại phu đến trong phòng của Thu Diệp, mà là dẫn tới một phòng ăn, rồi để cho Thu Diệp tự mình đi qua.

Vốn Lam Linh muốn để cho Thu Diệp trở về phòng của nàng nghỉ ngơi, nhưng Thu Diệp lại sống chết không chịu, nói là bị ong vò vẽ chích một cái cũng không phải là bệnh nặng gì, không có liên quan đến gì cả, nàng muốn đi theo bên người Lam Linh hầu hạ, cho nên Lam Linh cũng không miễn cưỡng nàng, lúc này nghe Tạ An nói đại phu đã đến đây, liền cùng Thu Diệp một đường đi theo Tạ An đến phòng ăn.

Đến cửa phòng ăn, Lam Linh trông thấy một nam tử mặc y phục xanh đen ngồi ở trong sảnh, trong tầm tay của hắn có một hòm thuốc được bày lên, nam tử nghe thấy tiếng bước chân, giương mắt nhìn về phía Lam Linh, Lam Linh nhìn thấy con mắt của nam tử, thì lập tức cả kinh, làm sao mà hắn lại đến đây? Hắn tới đây làm cái gì?

Trong lòng Lam Linh nghi hoặc không thôi, nhưng động tác dưới chân cũng không dừng lại một chút, nàng nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, đi vào trong sảnh.

Nam tử nhanh chóng đứng lên, đợi Lam Linh đến gần, khom lưng thi lễ một cái với nàng, nhưng lại không lên tiếng.

"Nhiếp đại phu, cô nương Thu Diệp bị ong vò vẽ châm một cái, ngươi giúp nàng xem một chút đi." Tạ An chỉ biết là vài vị bạn tốt thay mặt Đường đại phu đến nhà khám, còn về phần là ai, trưởng thành ra bộ dáng gì cũng không rõ ràng lắm, cho nên, lúc đến đây nam tử tự xưng là họ Niếp, Tạ An mới gọi hắn là Nhiếp đại phu.

"Tốt, mời cô nương lấy xuống mạng che mặt." Ánh mắt nam tử nhẹ lướt qua gương mặt của Lam Linh, nhìn về phía Thu Diệp đang đứng ở một bên.

Thu Diệp đã sớm nhìn qua gương, biết là má phải của mình đã sưng lên như một cái bánh bao, thật sự là xấu xí, nhưng nàng luôn dùng tay che mặt cũng không phải là một chuyện tốt, cho nên mới tìm mạng che mặt.

"Oh." Thu Diệp từ từ lấy mạng che mặt xuống, nhìn về phía nam tử.

Nam tử nhìn kỹ một chút trên gương mặt Thu Diệp, rồi lập tức nhìn quân gia Tạ An nói: "Quân gia có thể lấy giúp ta một chén nước hay không?"

"Được, ngại gì." Tạ An nhìn Lam Linh một cái, rồi nhanh chóng đi ra phòng ăn.

Thấy Tạ An đã đi ra ngoài, nam tử liền nói với Thu Diệp: "Cô nương Thu Diệp, mặt của người không nên lộ ra, người đi ra ngoài đóng cửa lại đi."

Mặc dù trong lòng Thu Diệp có chút nghi hoặc, nhưng vẫn đáp một tiếng, bước nhanh đi đến cửa phòng ăn, đóng cửa lại, nhưng nàng vừa định xoay người, thì đã cảm thấy một trận mê muội, nhanh chóng co người ngã trên mặt đất.

Ánh mắt Lam Linh thanh đậm như nước, nhìn thấy nam tử nhanh chóng thu tay về, cũng không mở miệng lên tiếng.

"Linh Nhi..." Mộ Dung Tiểu Trần khẽ gọi một câu, nhìn người trước mắt khiến cho hắn phải mong nhớ ngày đêm.

Mặc dù lần trước gặp mặt chỉ cách đây ba ngày, nhưng vẫn vương của Mộ Dung Tiểu Trần đối với Lam Linh như thủy triều khó khống chế, hắn muốn gặp nàng, hắn muốn nhìn đôi mắt cất nước thu vô cùng xinh đẹp kia, hắn muốn nghe giọng nói tựa như Thanh Tuyền của nàng!

Nhưng Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ vương phủ Yến Kinh Hàn không phải là nơi hắn có thể tùy ý xông vào, nếu bị bắt không thấy được Linh Nhi không nói, còn có thể gây liên lụy tới nàng, vì thế, mấy ngày nay Mộ Dung Tiểu Trần chỉ có thể chờ đợi thời cơ.

Cuối cùng ông trời không phụ lòng người, rốt cuộc Mộ Dung Tiểu Trần cũng đã chờ đến cơ hội quang minh chính đại đi vào vương phủ của Yến Kinh Hàn, Đường đại phu vốn là người của hắn, sau khi hắn nhận được tin tức, chuyển thay mặt đổi đảo này đổi với hắn mà nói cũng không phải là việc khó gì, hơn nữa chuyện đó, vốn không khiến cho Yến Kinh Hàn phát hiện ra cái gì bất thường.

Nhìn thấy trong mắt Mộ Dung Tiểu Trần không hề che dấu nhu tình, thì trong lòng Lam Linh lập bộp một tiếng, lập tức nhớ tới Nhạc Tư Ngữ, nhớ tới Yến Kinh Hàn đã từng nói cho nàng biết Nhạc Tư Ngữ muốn nhắm vào nàng, rồi đến những lời nói kỳ quái trong miệng Nhạc Tư Ngữ, nhớ tới câu "Xú nam nhân" kia, nhớ đến chuyện Mộ Dung Tiểu Trần ra sức ngăn cản nàng và Yến Kinh Hàn bãi đường, nhớ tới Mộ Dung Tiểu Trần đề nghị gọi tên nàng.

Từng màn từng màn hiện lên, dường như có lẽ đáp án đã hiện ra, đột nhiên Lam Linh có chút hối hận, nàng không nên bởi vì có ân huệ với hắn mà đồng ý cho hắn gọi tên của nàng, hành động này có thể khiến cho hắn cảm thấy hiểu lầm hay không?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: 98.2: Tâm Ta Yêu Người, Ai Cũng Không Ngăn Cản Được

Editor: Yosa_Truong

Lam Linh có chút nhức đầu, chỉ một Yến Kinh Hàn thôi đã làm cho nàng cực kỳ phiền não rồi, nếu thêm một Mộ Dung Tiểu Trần nữa, Lam Linh không biết nàng sẽ phải ứng phó như thế nào nữa.

Mộ Dung Tiểu Trần thấy Lam Linh khẽ nhăn nhó đôi mi thanh tú, trong nội tâm than nhẹ một tiếng, biết rõ Lam Linh đã nhận ra hắn có cảm tình với nàng, hắn vốn dĩ không muốn còn sớm như vậy đã nói cho nàng biết, sợ dọa nàng chạy, nhưng hắn vẫn là không thể che dấu được tim mình, từng giờ từng phút đều muốn đến gặp nàng, từng giờ từng phút đều muốn đem nàng khảm vào trong ngực.

"Linh nhi, ta..."

Mộ Dung Tiểu Trần mới vừa mở miệng, liền bị Lam Linh nhẹ giọng cắt đứt, "Quản gia trở về rồi, ngài nhanh khiến Thu Diệp tỉnh lại đi."

Nhìn đôi mắt Lam Linh không có một tia gọn sáng, Mộ Dung Tiểu Trần cười nhạt một tiếng, hắn biết rõ Lam Linh không muốn để hắn nói ra, nàng đang trốn tránh!

"Linh nhi, ta yêu nàng ba năm, tìm nàng ba năm, đợi nàng ba năm, vô luận nàng hiện tại nghĩ như thế nào, ta đều sẽ không buông tha, ta đòi này không phải nàng không lấy!" Mộ Dung Tiểu Trần một hơi nói xong, im lặng, ánh mắt thủy chung rơi vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lam Linh, kiên định và chấp nhất!

Lam Linh lại càng thêm đau đầu, bản tôn thân thể của nàng không phải là một khuê nữ không bước chân ra khỏi cửa nửa bước sao? Tại sao ba năm trước lại trêu chọc phải Mộ Dung Tiểu Trần? Khó trách hắn muốn giúp nàng thoát khỏi thân phận Hàn vương phi để đi Bắc Trữ, hắn đây là muốn mang mình cao bay xa chạy nha!

Nói đùa gì vậy!

Nàng dù rằng muốn chạy, cũng không thể dán lên người hai chữ "Bỏ trốn", điều này cũng quá bồi hhey danh tiếng của Dạ Linh nàng cùng Yến Kinh Hàn rồi, sau này nếu như phu quân tương lai biết được, nàng dù có 10 cái miệng cũng không thể kêu oan.

Lam Linh mặc dù đã có dự định rời khỏi Yến Kinh Hàn, cũng không muốn dùng loại chuyện như vậy để nhục nhã hân, nàng cũng không muốn nửa đời còn lại cô độc lẻ loi, nếu như gặp được một nam nhân ấm áp khiến nàng yêu mến, nàng còn phải gả cho người ta nữa nha .

"Ta đã thành hôn , hơn nữa ta cảm thấy Nhạc Tư Ngữ rất thích hợp với ngài ." Lam Linh cười cười, đối với lời nói của Mộ Dung Tiểu Trần cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hơn nữa hiện tại nàng đã có thể hoàn toàn khẳng định người Nhạc Tư Ngữ yêu chính là Mộ Dung Tiểu Trần, không nghĩ nhiều, liền mang Nhạc Tư Ngữ ra.

"Linh nhi, nàng thông tuệ như vậy, cần gì phải lừa mình dối người?" Mộ Dung Tiểu Trần sùng ái nói: "Nàng sớm muộn cũng sẽ rời khỏi Yến Kinh Hàn , hơn nữa Nhạc Tư Ngữ đối với ta mà nói, cùng một người nam nhân không có gì khác nhau, bọn họ sẽ không thể là trở ngại giữa hai chúng ta, còn nữa, tìm ta yêu nàng, ai cũng không ngăn cản được!"

Thanh âm của Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù đã hết sức giảm thấp xuống, nhưng cường thế trong giọng nói lại không suy giảm chút nào, điều này làm cho Lam Linh cảm thấy, Mộ Dung Tiểu Trần thoạt nhìn mặc dù không lãnh khốc bằng Yến Kinh Hàn, nhưng hân cũng là một nam nhân cường thế ngang ngược nha!

Lam Linh không phản bác được, lúc này, nghe thấy bên ngoài phòng có tiếng bước chân từ xa truyền đến, Mộ Dung Tiểu Trần lập tức gầy nhẹ ngón tay, Thu Diệp từ từ tỉnh lại.

Lam Linh nhanh chóng đi đến bên cạnh Thu Diệp, đem Thu Diệp đỡ dậy, vừa định lên tiếng, liền nghe thấy Mộ Dung Tiểu Trần nói: "Thu Diệp cô nương, người vừa mới té xỉu, ta đã xem mạch cho người, nguyên do là vì thân thể người quá suy yếu, không có gì đáng ngại, chờ một chút, ta cấp cho người hai thang thuốc, sau hai ngày, liền có thể khỏi hân."

Thu Diệp trong đầu một mảnh hỗn độn, nghe lời nói của Mộ Dung Tiểu Trần, chất phác gật gật đầu.

Một lát, Tạ An bưng một chén nước đầy cửa phòng ra, Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng nghiêng đón, tiếp nhận cái ly trên tay Tạ An, từ trong hòm thuốc xuất ra một bình sứ nhỏ, từ bên trong đổ ra một chút bột thuốc vào trong chén, dùng một cái thìa trúc khuấy vài cái, sau đó, đem thuốc mỡ lẫn nước thuốc trong chén đưa cho Thu Diệp.

"Mỗi ngày xoa hai lần, ba ngày là khỏi hân."

"Cám ơn Nhiếp đại phu." Thu Diệp vội vàng tiếp nhận.

Mộ Dung Tiểu Trần khẽ gật đầu, lại viết đơn thuốc cho Thu Diệp, không hề dừng lại, sau đó đi theo Tạ An ra phòng ăn.

Nhưng mà, Mộ Dung Tiểu Trần cùng Tạ An còn chưa tới cửa phủ, Mộ Dung Tiểu Trần liền gặp phải Yến Kinh Hàn đang đứng chấp tay đưa lưng về phía bọn họ ở cách đó không xa.

Vạt áo màu đen tuyền tung bay ù ù trong gió, mang theo lăm lăm, mang theo ngang ngược, mang theo khí chất vương giả làm cho người ta nhìn mà khiếp sợ!

Mộ Dung Tiểu Trần khẽ mỉm cười, Yến Kinh Hàn này quả thật không đơn giản, mình đã cải trang như vậy mà hân có thể nhận ra được, xem ra chính mình quá tự tin mù quáng rồi .

Tạ An cũng không biết thân phận của Mộ Dung Tiểu Trần, cũng không biết vương gia tại sao lại đứng ở chỗ này, vội vàng bước nhanh về phía trước, nói: "Vương gia, ngài đây là?"

Yến Kinh Hàn từ từ xoay người lại, tuấn nham như đao khắc vẫn như xưa lạnh lùng không thấy một tia nhiệt độ, mắt phượng thâm thúy nhìn một cái về phía Mộ Dung Tiểu Trần, hơn nữa ánh mắt lại sắc bén như mũi kiếm!

Tạ An không rõ chuyện gì, dựa theo ánh mắt của gia nhà mình, nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần trong mắt cũng mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu, chẳng lẽ Nhiếp đại phu có vấn đề?

Tạ An trong lòng thầm kêu không tốt! Hân vừa mới rời khỏi trong chốc lát, trong sảnh chỉ có vương phi Thu Diệp cùng hân, hân không phải là đến hỏi thăm tin tức từ vương phi đi?

"Vương gia..." Tạ An mới vừa mở miệng liền bị Yến Kinh Hàn cắt đứt, "Người đi làm việc của người đi, Nhiếp đại phu đây để bản vương tự mình chào hỏi."

Yến Kinh Hàn nói chuyện không nghe ra một tia cảm xúc, nhưng Tạ An lại từ lời nói của gia nhà mình nghe ra một chút gì đó bất đồng, lập tức đáp một tiếng, bước nhanh rời đi.

"Nhiếp đại phu, nếu đã đến đây, thì đừng đi vội, theo bản vương đi đến thư phòng ngồi một lát đi." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng quét nhìn Mộ Dung Tiểu Trần một cái, bước nhanh về hướng thư phòng, hân tin tưởng Mộ Dung Tiểu Trần nhất định không sẽ cự tuyệt!

Mộ Dung Tiểu Trần cười cười, đi theo sau lưng Yến Kinh Hàn, hân biết rõ hân sớm muộn cũng sẽ có một ngày sẽ cùng Yến Kinh Hàn chính diện giao phong, chỉ là không nghĩ tới ngày này tới nhanh như vậy.

Vào thư phòng, Yến Kinh Hàn đánh vạt áo ngồi ở ghế phía sau bàn, nhìn về Mộ Dung Tiểu Trần, nhàn nhạt mở miệng, "Ngồi đi."

"Đa tạ." Mộ Dung Tiểu Trần ngồi xuống chiếc ghế dựa bên cạnh, đưa tay gỡ mặt nạ da người xuống.

"Hạo Nguyệt, dâng trà!" Yên Kinh Hàn phân phó Hạo Nguyệt một câu, Hạo Nguyệt lập tức lên tiếng rời đi.

Nghe thanh âm của Mộ Dung Tiểu Trần, Triệu Dương thế mới biết Nhiep đại phu kia rốt cuộc là ai, đồng thời cũng hiểu vì sao gia vừa nghe đến chuyện này liền lập tức rời khỏi thư phòng, xem ra gia sớm đã đoán được thân phận của Mộ Dung Tiểu Trần.

Triệu Dương cảm thấy Mộ Dung Tiểu Trần cũng thật lớn mật, hắn xem Hàn vương phủ là vườn rau xanh nhà hắn ư, muốn vào là vào sao? Hắn căn bản không đem gia đề vào mắt mà!

Triệu Dương càng nghĩ càng tức giận, hắn đương nhiên biết người mà Mộ Dung Tiểu Trần yêu chính là vương phi, không cần đoán cũng biết mục đích hắn vào phủ đúng là để gặp vương phi, muốn đem vương phi từ bên cạnh gia cướp đi!

Mặc dù có thể nói để cho Mộ Dung Tiểu Trần đem vương phi ra khỏi vương phủ là có thể giúp gia thoát khỏi một rắc rối lớn, nhưng nghĩ đến cảnh gia sẽ biến trở lại như trước kia, vắng vẻ, lạnh như băng, trên mặt không có nổi một nụ cười, một ngày khó nói được hai câu, Triệu Dương lập tức cảm thấy vương phi còn lưu lại ngày nào là tốt ngày ấy, mặc kệ vương phi là thân phận gì, ít nhất lúc này, gia vui vẻ là được.

"Tả tướng muốn cởi bỏ áo giáp về quê làm lang trung?" Yên Kinh Hàn nhìn thoáng qua rương thuốc trong tay Mộ Dung Tiểu Trần, đột nhiên nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần hỏi.

"Vương gia nếu muốn thần bỏ giáp về quê, thần liền bỏ giáp về quê." Mộ Dung Tiểu Trần vỗ vỗ cái hòm thuốc, khẽ mỉm cười, "Kỳ thật làm lang trung cũng không có cái gì không tốt, cứu người, làm việc thiện cho dân, thần cũng không dám thừa nhận so với chức vụ tể tướng có cao quý hơn không, bất quá, thừa tướng cũng tốt, lang trung cũng được, đều không phải là điều thần mong muốn nhất."

Lúc này, Hạo Nguyệt bưng hai ly trà nước vào thư phòng, esau khi để xuống bàn, nhanh chóng lui ra ngoài.

Mộ Dung Tiểu Trần nâng chung trà lên, nhìn xem làn khói trắng bay nghi ngút, rồi lại giương mắt nhìn về phía Yên Kinh Hàn, cười nói: "Vương gia, tại sao ngài lại không hỏi điều thần mong muốn nhất là cái gì?"

"Người muốn cái gì là chuyện của người, cùng bản vương không quan hệ." Yên Kinh Hàn khẽ dừng lại một chút, thanh âm đột nhiên trầm xuống, "Nhưng bản vương phải nhắc nhở người, người của bản vương cũng vậy, mà vật của bản vương cũng vậy, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào lấy đi dù chỉ một phần!"

Yên Kinh Hàn mặc dù không có chỉ ra, nhưng ý cảnh cáo đã quá rõ ràng, điều này làm cho nội tâm Mộ Dung Tiểu Trần lập tức rung mình, quả nhiên hắn không muốn buông tay!

"Vương gia, rất nhiều chuyện cũng sẽ không bởi vì người không cho phép, không vui ý liền sẽ không phát sinh, lúc nên xảy ra rồi cũng sẽ xảy ra, điều khác biệt duy nhất là ở sớm hay muộn mà thôi." Mộ Dung Tiểu Trần sâu kín mở miệng, trong giọng nói lộ ra ý tứ sâu xa.

"Nếu Tả tướng đã khẳng định như thế, vậy bản vương liền chờ đợi." "

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: 98.3: Tâm Ta Yêu Người, Ai Cũng Không Ngăn Cản Được

Mặc dù lúc này Yên Kinh Hàn không thật sự hiểu hàm nghĩa của hai từ "Thê tử", trong lòng cũng chưa xác định Lam Linh là người thân cận cả đời của mình, nhưng Yên Kinh Hàn chưa bao giờ nghĩ tới việc Lam Linh rời khỏi Vương phủ, chứ đừng nói là gả cho Mộ Dung Tiểu Trần.

Mộ Dung Tiểu Trần cười cười, từ chối cho ý kiến đối với lời nói của Yên Kinh Hàn. Nhưng hắn biết hắn sẽ không buông tay, cho dù dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào!

"Tả tướng, người chưa được Bản vương cho phép đã cải trang tự ý tiến phủ đệ của Bản vương. Người nói, Bản vương nên trị người tội gì?" Yên Kinh Hàn đột nhiên xoay chuyển lời nói, mắt nhìn chén nước trà, thanh âm trầm thấp, nghe không ra một tia cảm xúc.

"Vương gia, thần ngu dốt, vốn tưởng Vương gia triệu thần đến thư phòng coi thần như thượng khách. Ai ngờ, đúng là thần suy nghĩ nhiều. Vương gia bây giờ muốn tiên lễ hậu binh [trước tiên dùng đạo lý thuyết phục sau đó mới dùng đến áp lực]?" Trên mặt Mộ Dung Tiểu Trần vẫn là nụ cười nhẹ như trước, trong giọng nói lại là mang theo một tia trêu chọc.

"Nếu Tả tướng ngu dốt, chỉ sợ trong triều không còn người thông minh." Yên Kinh Hàn nâng mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần. Mắt phượng bình

tình không gọn sóng, rồi nói tiếp: "nếu thành ý của Tả tướng có thể làm cho bản vương hài lòng, bản vương liền đón tiếp người như thượng khách."

"Lần này Vương gia vừa lời kéo vừa uy hiếp thần?" Lúc này Mộ Dung Tiểu Trần cười nhưng thẳng thắn, nhìn Yến Kinh Hàn cười lạnh.

"Lời kéo cũng tốt, uy hiếp cũng được. Đây chỉ là quá trình, Bản vương chỉ quan tâm kết quả!" Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Xảo Phụng nhất định sẽ lợi dụng Lam Linh tới lời kéo Mộ Dung Tiểu Trần. Nếu Mộ Dung Tiểu Trần bị Lam Xảo Phụng lời kéo, Lam Xảo Phụng sẽ như hổ thêm cánh, hẳn đương nhiên không thể mặc kệ.

"Vương gia và thần vừa nảy sinh chút chuyện không vui, chẳng lẽ Vương gia quên nhanh như vậy?"

Lời nói của Mộ Dung Tiểu Trần mang theo ý tứ thần nhiên, trào phúng. Đương nhiên là Yến Kinh Hàn hiểu, lông mày khẽ nhíu, "Tả tướng, hà tất phải nhắc lại? Hơn nữa hai chuyện này vốn dĩ không thể so sánh, chẳng lẽ Tả tướng không biết?"

"Bản vương chỉ cho người lựa chọn cơ hội, người muốn hay không muốn, là quyết định của người." Yến Kinh Hàn nói xong liền không lên tiếng nữa, hẳn tin tưởng Mộ Dung Tiểu Trần sẽ cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Mộ Dung Tiểu Trần cũng cười cười không lên tiếng. Nhưng trong nội tâm đã buồn lòng không ít. Yến Kinh Hàn biết rõ hắn có tâm tư với Lam Linh, còn muốn kéo hắn vào phe cánh, có thể thấy hắn đối với Lam Linh cũng không có bao nhiêu tình cảm. Mà trong cuộc sống khó nhất là chữ "Tình", nếu hắn (YKH) đã không có, đối với Mộ Dung Tiểu Trần là ích lợi nhất.

Lam Linh dẫn Thu Diệp trở về Tùng trúc viện, giúp Thu Diệp xoa thuốc mỡ trên mặt, vốn định bảo Tạ An phái người đi lấy thuốc cho Thu Diệp, nhưng Thu Diệp lại nói mình có thể, Lam Linh liền kệ nằng.

Lam Linh đứng ở trước cửa sổ, nhìn trúc trong viện, nghĩ đến việc Mộ Dung Tiểu Trần thổ lộ thâm tình cùng sự cố chấp liền thấy phiền muộn trong lòng.

Lam Linh biết rõ nằng đối với Mộ Dung Tiểu Trần không có cảm giác, nhưng hắn vẫn yêu nằng ba năm, tìm nằng ba năm, đợi nằng ba năm, hơn một ngàn ngày đêm. Lam Linh cảm giác lòng đang bị ép tới không thở nổi, nằng từ không thích mắc nợ, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần lại làm cho nằng có cảm giác này. Loại cảm giác này cực kỳ không tốt.

Mưa phùn rải rích ngoài cửa sổ, lặng lẽ thấm ướt rừng trúc. Một cơn gió xuyên qua cửa sổ, thổi vào phòng, mang theo hạt mưa phát qua khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh, lay động hai sợi tóc trước ngực Lam Linh Lam Linh cảm thấy một hồi man mát.

Vừa định khép cửa sổ lại, Lam Linh liền trông thấy Yến Kinh Hàn che dù đi vào sân nhỏ. Một đợt gió thổi qua, tay áo cuộn lại, tung bay, giữa mưa phùn mờ mịt thêm phần cô đơn tịch mịch. Lòng Lam Linh đột nhiên đau xót, trong đầu nhanh chóng lóe lên hình ảnh con thuyền Bích Ngọc tiêu.

Cảm giác đau đớn trong ngực cũng như hình ảnh trong đầu tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, đến lúc Yến Kinh Hàn bước vào phòng, Lam Linh đã không còn cảm giác khác thường.

"Người muốn bị cảm lạnh sao?" Yến Kinh Hàn thấy Lam Linh đứng ở cửa sổ gió lạnh, lông mày nhanh chóng nhíu lại, trong giọng nói mang theo ý tứ không vui.

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn một cái, cũng không lên tiếng, đưa tay khép cửa sổ lại, sau đó, đi vào ngồi xuống cạnh bàn, cầm lấy quyển sử chí nằng vô tình phát hiện được ở trong phòng, về mặt nhạt nhẽo.

Nhìn bộ dáng Lam Linh, lông mày Yến Kinh Hàn càng nhăn, vốn dĩ hắn không muốn hỏi Mộ Dung Tiểu Trần nói gì với Lam Linh nhưng Yến Kinh Hàn lại không nhịn được muốn hỏi.

Bởi vì lúc Lam Linh nói chuyện với Mộ Dung Tiểu Trần, hai người đều hết sức giảm thanh âm xuống thấp. Lưu Vân cũng không nghe được. Lúc Mộ Dung Tiểu Trần yêu cầu Thu Diệp đóng cửa mới cảm thấy thấy Mộ Dung Tiểu Trần có vấn đề. Lúc này, Lưu Vân mới bẩm báo Yến Kinh Hàn. Vì thế, Yến Kinh Hàn không biết Mộ Dung Tiểu Trần nói gì với Lam Linh.

"Hắn nói gì với người?" Rốt cuộc không nhịn được, Yến Kinh Hàn đi vào, ngồi xuống đối diện Lam Linh. Hắn cảm thấy nếu hắn không hỏi, trong lòng tựa như có cái gì bị che lấp, cực kỳ không thoải mái.

Lam Linh không biết Yến Kinh Hàn mời Mộ Dung Tiểu Trần đến thư phòng, càng không biết bọn họ nói cái gì, nhưng nghe giọng nói của Yến Kinh Hàn, nằng đã đoán được Yến Kinh Hàn nhất định đã biết chuyện Mộ Dung Tiểu Trần giả trang đại phu. Vậy hắn liền đoán được ý đồ của Mộ Dung Tiểu Trần.

Lam Linh chậm rãi giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn. Đôi mắt xinh đẹp không có chút rung động nào, "Vương gia nếu đã sớm biết, vì sao còn hỏi?" Lam Linh từ lời nói của Yến Kinh Hàn và Nhạc Tư Ngừ đã đoán được cảm tình của Mộ Dung Tiểu Trần đối với nằng đã công khai, chỉ có nằng không biết mà thôi.

"Bản vương nghĩ nghe người nói." Thấy Lam Linh không muốn tự nói với mình, Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy trong nội tâm dấy lên một ngọn lửa giận vô danh, hắn là phu quân của nằng, thế nhưng vì một người đàn ông khác, nằng ra sức giấu giếm hắn.

"Ta không muốn nói." Lam Linh trực tiếp cự tuyệt. Kể lại lời tỏ tình của một người đàn ông với người chồng trên danh nghĩa của mình cũng không phải là hành động sáng suốt. Mặc kệ Yến Kinh Hàn không xem nằng như vợ của hắn, nhưng chỉ cần là người đàn ông, gặp được loại chuyện như vậy, tám phần đều sẽ thẹn quá thành giận. Bởi vì chuyện như vậy sẽ khiến bọn họ cảm thấy thật mất mặt, tự nhiên liền không có sắc mặt gì tốt.

"Vì sao?" Lam Linh cự tuyệt càng làm cho lửa giận trong lòng Yến Kinh Hàn cuộn cuộn dâng lên, trong mắt là mây đen che kín bầu trời.

"Không vì sao cả, chỉ là ta không muốn nói." Lam Linh cúi đầu, tiếp tục lật quyển sách trên tay.

"Vương phi lại quên mất thân phận của mình!" Yến Kinh Hàn đứng lên, đến bên cạnh Lam Linh, đưa tay kéo Lam Linh từ trên ghế lên. Lam Linh không phòng bị, lao mạnh vào lòng Yến Kinh Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn bị đụng đến đau.

"Người làm cái gì?" Lam Linh nổi giận, gạt tay Yến Kinh Hàn. Vốn tâm tình không tốt, không nói cho hắn, chẳng phải là vì không muốn kích thích hắn? Thế nhưng hắn lại nhất quyết không tha.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang giận dữ của Lam Linh, mắt Yến Kinh Hàn đã bị lửa giận bao trùm, môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, toàn thân tản ra từng trận lạnh lẽo.

Nhìn thấy Yến Kinh Hàn như vậy, trong nội tâm Lam Linh đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn, lửa giận đang bùng cháy cũng chậm chậm dập tắt.

"Ta vẫn biết thân phận của mình, ta không muốn nói, chỉ là ta cảm thấy việc nói ra ngoại trừ tăng thêm phiền não cũng không có bất cứ ý nghĩa gì." Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng mở miệng, mặc dù nàng không yêu hắn, nhưng nàng không muốn hắn bởi vì Mộ Dung Tiểu Trần có bất kỳ hiểu lầm nào với nàng.

Lời nói dịu dàng của Lam Linh như một làn gió xuân thổi vào lòng Yến Kinh Hàn, bức bối bất an, giận dữ trong lòng Yến Kinh Hàn tan biến như kỳ tích.

Yến Kinh Hàn lấy tay vòng lên eo thon Lam Linh, môi mỏng áp vào bên tai Lam Linh, "Nhớ kỹ, người chỉ có thể là Vương phi của Bản vương!"

Nghe lời nói mang theo mãnh liệt tham muốn giữ lấy của Yến Kinh Hàn, trong nội tâm Lam Linh đột nhiên chấn động. Lại thấy môi mỏng của Yến Kinh Hàn đang áp xuống từ bên tai của nàng, một đường xuống phía dưới.

"Không cần..." Lam Linh giãy giụa, cảm giác tê dại sung sướng trong thân thể làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt. Nàng vừa muốn nhưng lại cũng sợ hãi cảm giác này.

Lam Linh giãy giụa đối Yến Kinh Hàn mà nói chính là hoan nghênh dục vọng. Nhiệt độ cực nóng trên môi thiêu đốt Lam Linh.

Tím càn đập càn nhanh, thân thể ngày càng mềm, Lam Linh tựa ở trong lòng Yến Kinh Hàn, sớm đã quên giãy giụa, chỉ còn lại khúc miệng thỉnh thoảng tràn ra âm thanh khe khẽ.

Không biết qua bao lâu, Yến Kinh Hàn cuối cùng buông đối môi người trong ngực ra, buộc chặt cánh tay, tựa hồ sợ nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: 98.4: Tâm Ta Yêu Người, Ai Cũng Không Ngăn Cản Được

Yến Kinh Hàn khẽ nhắm mắt, nghe tiếng sột sọat của rèm trúc ngoài cửa sổ. Trong lòng chưa bao giờ sợ hãi lại có chút chấn động.

Mộ Dung Tiểu Trần làm thượng khách. Về công và tư đối với hắn mà nói không có gì xấu, vì sao hắn không làm?

Mộ Dung Tiểu Trần ra khỏi Vương phủ của Yến Kinh Hàn. Đem Nhiếp đại phu chân chính trở về, cùng Thần Tinh trở về phủ.

Mặc dù lần đầu tiên thổ lộ bị va phải vách tường [từ chối], nhưng tâm tình Mộ Dung Tiểu Trần rất sung sướng. Hắn nghĩ quan hệ giữa mình và Lam Linh đã tiến một bước dài. Yến Kinh Hàn vô tình với Lam Linh, Lam Linh cũng không yêu Yến Kinh Hàn. Chỉ cần hắn tạo ra nhiều cơ hội gặp mặt nàng, hắn tin tưởng không bao lâu, Lam Linh có thể tiếp nhận hắn, cho hắn tiến vào lòng nàng.

Nghĩ tới bóng hình xinh đẹp thanh nhã xuất trần, nghĩ tới đôi mắt xinh đẹp trong như làn nước thu, nghĩ tới lúc Lam Linh chinh Thượng Quan Vân Thụy xấu xa, khúc miệng Mộ Dung Tiểu Trần hiện lên sùng ái, vui vẻ, bước chân cũng đặc biệt thoải mái.

Thần Tinh đi theo sau lưng Mộ Dung Tiểu Trần, chủ tử nhà mình vừa mới làm gì, hắn cũng biết rõ. Thấy thần sắc của chủ tử, Thần Tinh đoán rằng tám phần là chủ tử nhìn thấy Hàn vương phi, hơn nữa còn trò chuyện với nhau thật vui.

Làm thuộc hạ thân cận, Thần Tinh tự nhiên cũng không thêm để ý Lam Linh. Hắn thấy chỉ cần chủ tử nhà mình vui vẻ, chủ tử cưới dạng nữ nhân nào, hắn cũng sẽ coi nàng là nữ chủ nhân của Mộ Dung tướng phủ.

Nghĩ tới đây, Thần Tinh đột nhiên nghĩ đến Nhạc Tư Ngữ, lập tức giật mình, trong lòng nghĩ nếu Nhạc Tư Ngữ là nữ chủ nhân, vậy thì thật là đáng sợ!

Tuy nhiên, có vẻ như không có khả năng này, chủ tử nhà mình làm sao có thể cưới Nhạc Tư Ngữ? Chủ tử nhà mình tránh nàng còn không kịp nữa là.

Trong lòng Thần Tinh tự an ủi, không nghĩ lúc nhìn về phía trước lại thấy được Nhạc Tư Ngữ đang đứng ở chỗ không xa, một tay vòng trước ngực, một tay che dù, liếc nhìn, hiển nhiên là ở chỗ này chờ chủ tử nhà mình.

Thần Tinh nghiêng rằng, Nhạc Tư Ngữ này chính là ôn thần. Nàng ta không để chủ tử nhà mình tâm tình tốt một chút, mỗi lần đều làm chủ tử khó chịu. Thật sự là quá ghê tởm!

"Gia, Nhạc tiểu thư ở phía trước, thuộc hạ đi ngăn nàng lại?" Thần Tinh thấy chủ tử nhà mình chưa từng chứng kiến Nhạc Tư Ngữ bình thường, thử hỏi một câu thăm dò.

"Không cần để ý nàng." Mộ Dung Tiểu Trần nhàn nhạt mở miệng. Đối với hắn, Nhạc Tư Ngữ cùng nam nhân không có gì khác nhau. Hắn sẽ không liếc mắt nhìn nàng, trong lòng của hắn chỉ có thiên hạ kia, khiến hắn chỉ nhìn một lần đã yêu thật sâu đậm.

Hơn một ngàn ngày đêm vẩn vương, tìm kiếm, chờ đợi, cuối cùng hắn cũng nói với nàng tình cảm chôn dấu ba năm. Mặc dù nàng không lập tức đáp lại, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian, nàng nhất định sẽ là của hắn!

Nghĩ như vậy, bầu trời âm u mang theo mưa phùn rải rích đối với Mộ Dung Tiểu Trần lại là cảnh xuân ánh sáng rực rỡ.

Nhạc Tư Ngữ che dù ở trong mưa nhìn Mộ Dung Tiểu Trần lững thững. Đôi môi đã bị nàng gât gao cắn, nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần, đôi mắt đẹp mang vẻ tức giận vô cùng.

Nhạc Tư Ngữ võ nghệ không kém Mộ Dung Tiểu Trần. Mộ Dung Tiểu Trần có thể tránh con mắt những người khác, nhưng không thoát được ánh mắt của nàng, vì thế, Nhạc Tư Ngữ biết rõ việc Mộ Dung Tiểu Trần thay mặt đôi đào vào Hàn vương phủ.

Nhạc Tư Ngữ đương nhiên biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần làm gì, ngoại trừ hắn [MDTT] đi gặp nàng [LL] thì còn có thể làm gì? Hắn đã gặp đến mức tự đi chịu chết.

Nhạc Tư Ngữ lo lắng, tức giận, nhưng nàng không thể vào Hàn vương phủ. Nàng sợ Yến Kinh Hàn phát giác, đối với Mộ Dung Tiểu Trần càng thêm bất lợi, vì thế, nàng liền ở bên ngoài phủ chờ hắn.

Cuối cùng, Nhạc Tư Ngữ thấy Mộ Dung Tiểu Trần bình yên vô sự ra khỏi Hàn vương phủ, lòng mới thở phào. Chờ hắn về thay y phục, nàng mới xuất hiện. Không nghĩ đến hắn cũng không nhìn nàng một cái, bước chân nhàn nhã thích ý biểu hiện rõ ràng việc hắn đã đạt thành tâm nguyện.

Tức giận, ghen tuông cuộn cuộn trong lòng.

Nhạc Tư Ngữ không muốn nghĩ tình hình gặp mặt giữa Mộ Dung Tiểu Trần và Lam Linh. Nhưng từng hình ảnh kiều diễm lại càng không ngừng xuất hiện trong đầu của nàng, Nhạc Tư Ngữ oán hận siết chặt tay, chỉ nghe thấy một tiếng "Răng rắc", ô bị bẻ gãy, nhanh chóng rơi xuống đất, bị gió thổi qua, lăn hai vòng.

Nhạc Tư Ngữ xòe bàn tay, chỉ còn lại một đoạn ô tròn rơi xuống đất, mưa phùn làm ướt khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm, cảm giác lạnh lạnh truyền khắp toàn thân, Nhạc Tư Ngữ bất động như chuông!

Mộ Dung Tiểu Trần giống như bình thường, trực tiếp lướt qua Nhạc Tư Ngữ, một cái ánh mắt cũng không lưu cho nàng.

"Mộ Dung Tiểu Trần, ngươi đây là đang muốn chết, ngươi biết không?" Nhạc Tư Ngữ từ trong kẽ răng nặn ra mấy chữ, ánh mắt u oán, oán hận, không cam lòng dừng ở sau lưng Mộ Dung Tiểu Trần.

Mộ Dung Tiểu Trần cũng không lên tiếng, hiển nhiên là không nghĩ phản ứng Nhạc Tư Ngữ, lập tức đi về phía trước.

Mộ Dung Tiểu Trần không nhìn khiến cho Nhạc Tư Ngữ không nghĩ nhiều, lắc mình một cái, liền chắn phía trước Mộ Dung Tiểu Trần. Một đôi đôi mắt to xinh đẹp gât gât trừng mắt trước mặt nam nhân nàng vừa yêu vừa hận.

Mưa phùn rải rích rơi trên mặt, làm ướt tóc, quần áo, nhưng không thể dập tắt lửa giận trong lòng Nhạc Tư Ngữ.

"Tránh ra!" cuối cùng Mộ Dung Tiểu Trần lên tiếng, nhưng hai chữ ngăn ngừ lại mang theo hàn khí, Thần Tinh không khỏi rung mình một cái.

"Mộ Dung Tiểu Trần, ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không? Ngươi lo mệnh mình quá dài?" Nhạc Tư Ngữ không sợ hàn khí trên người Mộ Dung Tiểu Trần, lại một lần nữa nhỏ chòm râu Mộ Dung Tiểu Trần, hơn nữa, nàng cảm thấy nàng nói như vậy, tuy lời thật thì khó nghe, nhưng cũng là vì tốt cho hắn.

"Bản tướng làm gì thì liên quan gì tới ngươi? Nhạc tiểu thư quản quá rộng?" Con ngươi đen sâu thẳm, giọng nói lạnh nhạt, sắc bén, đồng thời mang ý khinh thường Nhạc Tư Ngữ.

"Ta quản rộng?" Nhạc Tư Ngữ cắn răng, "Ta quản được rộng không phải là vì tốt cho ngươi? Người khác mời ta quản, ta còn mặc kệ!" Hắn không nói

cảm kích, còn hoàn toàn không biết lòng tốt của người khác.

"Vậy Bản tướng có phải đa tạ Nhạc tiểu thư đã xen vào việc của người khác hay không?" thanh âm Mộ Dung Tiểu Trần lập tức trầm xuống. "Nhạc tiểu thư, bản tướng cảnh cáo ngươi một lần cuối cùng, ý tốt, tâm thanh thản, còn tâm tư nào nữa thì ngươi cũng thu lại tất cả cho ta. Từ sau không được xuất hiện trước mặt bản tướng, nếu không, bản tướng sẽ cho ngươi thấy thủ đoạn của bản tướng."

Lời nói Mộ Dung Tiểu Trần mang theo vẻ ngoan tuyệt trước nay chưa có, Nhạc Tư Ngừ mấp máy môi, "Ngươi sẽ hối hận !" Nói xong, Nhạc Tư Ngừ nhanh chóng rời đi.

Hối hận? Mộ Dung Tiểu Trần khinh miệt cười một tiếng, hắn làm bất cứ chuyện gì cũng không hối hận, huống chi là hắn yêu nàng ba năm.

Lúc này, mưa phùn liên tục khiến trên đường không có người qua lại, nhưng trong một gian nhà phòng ở từ lâu cách đó không xa, lại có người nghe rõ từng lời Mộ Dung Tiểu Trần và Nhạc Tư Ngừ. Con người nhanh chóng xẹt qua một đạo sát khí.

Tối hôm qua Lam Ngọc kìm nén cơn giận trong lòng trở về phủ. Suy tính cả buổi tối xem làm thế nào để có thể thần không biết quỷ không hay mà thu thập Thượng Quan Vân Thụy cùng nhà đầu kia. Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, cuối cùng Lam Ngọc nghĩ tới một độc kế.

Thời điểm hừng đông, Lam Ngọc mới ngủ thật say. Bởi vì Lam Ngọc ở Hàn lâm viện không cần vào triều, vì thế cho đến khi mặt trời lên cao ba sào hắn mới tỉnh ngủ.

Sau khi tỉnh lại, Lam Ngọc liền cảm thấy hạ thân mơ hồ không thích hợp. Bình thường sáng sớm mỗi khi tỉnh dậy, chỗ kia lúc nào cũng trong xu thế vận sức chờ phát động, nhưng hôm nay chỗ đó cùng hôm qua đồng dạng mềm mại, căn bản không có một chút cảm giác.

Hôm qua, Lam Ngọc cho là hắn phóng túng quá độ, nhưng ngày hôm nay là thế nào? Ngày hôm qua hắn không có làm chuyện đó, tại sao có thể như vậy? Lam Ngọc càng nghĩ càng có dự cảm xấu.

Lại nghĩ ký ức trống rỗng đêm hôm đó, Lam Ngọc chợt thấy hoảng hốt, không nghĩ nhiều, nhanh chóng xoay người xuống giường vội vàng tìm một nữ nhân để thử.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: 99.1: Tắm Uyên Ương

Mặc dù Lam Ngọc chưa thành hôn, nhưng trong sân đã sớm có vài thông phòng, vì thế, Lam Ngọc muốn tìm nữ nhân thử xem phản ứng chỗ kia của hắn đương nhiên không phải là chuyện gì khó.

Nhưng, không thử không biết, khi thử lại giật mình, Lam Ngọc sử dụng tất cả các vốn liếng, nhưng chỗ kia của hắn lại không có một chút phản ứng, điều này khiến cho Lam Ngọc lập tức luống cuống.

Sợ hãi, sợ hãi, khiến cho toàn thân Lam Ngọc run lấy bầy, trên trán lại liên tục ra mồ hôi lạnh.

"Công tử, ngươi làm sao vậy?" Liễu Chi hầu hạ Lam Ngọc nhiều lần nhất, cũng biết làm sao có thể tạo cho Lam Ngọc niềm vui, nhưng hôm nay nàng không biết Lam Ngọc làm sao, mà nàng có khiếu khích, trêu chọc, thì chỗ kia của Lam Ngọc vẫn không có nửa điểm phản ứng.

"Hai ngày nay bốn công tử có thể là quá mệt mỏi, ngươi đi ra ngoài đi." Lam Ngọc vội vàng bình tĩnh cảm xúc, hắn đương nhiên là sẽ không nói những lo lắng ở trong lòng cho một cái nha đầu, nói sau, không chừng là do hắn thật sự mệt nhọc quá mức.

Lam Ngọc ôm suy nghĩ may mắn như cũ, tự mình an ủi mình, trong lòng nghĩ tới đợi đến vào sớm ngày mai xem qua rồi tính sau.

Cảnh Vân cung

Ôn Nương dẫn Liễu ma ma đi theo tiểu thái giám nhanh chóng tới trước cửa Cảnh Vân cung, thấy Lưu Tô (vì cùng âm nên có thể gọi là Lưu Vân) nhanh từ bên trong đi ra đón.

"Phu nhân, ngài đã tới." Lưu Tô cười thi lễ với Ôn Nương một cái.

Ôn Nương gật đầu nhẹ, cũng không lập tức mở miệng hỏi nàng vì sao Hân nhi lại vội vã cho gọi nàng vào cung, chẳng lẽ là nàng gặp phải chuyện gì khó giải quyết nên muốn tìm nương mình bàn bạc một phen?

Đối với Ôn Nương mà nói, ngay cả Lam Ngọc là con trai, nhưng người Ôn Nương thương yêu nhiều nhất chính là nữ nhi Lam Hân Nhi này, ở trong mắt Ôn Nương, con gái của nàng xinh đẹp ung dung như hoa mẫu đơn mang tiếng là hoa quý mẫu nghi thiên hạ, ở thế gian này không có bất kỳ một nữ tử nào có thể giống với nàng, còn nữa nữ nhi này của nàng cũng cực kỳ tri kỷ, nàng ấy chẳng những càng thêm hiếu thuận với nàng, mà có chuyện khó khăn

gì cũng sẽ tìm nàng bàn bạc, Hân Nhi nhưng là hoàng hậu đó, nghĩ đến những điều này, trong lòng Ôn Nương tràn đầy cảm giác hư vinh và tự hào.

Nhưng Ôn Nương cũng biết cuộc sống gần đây của Hân Nhi trôi qua rất không vui, trước khi nàng thành hôn với Yến Minh Hiên thì trong lòng đã có chủ, nhưng thái hậu không đồng ý, cảm thấy lấy tính tình của Hân Nhi có thể khống chế lục cung, ngồi vững phượng vị.

Ôn Nương biết rõ Hân Nhi của nàng ủy khuất không cam lòng, nhưng nàng cũng không còn cách nào, từ trước đến đây Lam gia đều là do thái hậu quyết định, mà nữ nhi sinh trong Lam tướng phủ đều là vì lót đường cho thái hậu.

Ôn Nương một mặt cảm thấy tự hào về Lam Hân Nhi, một mặt khác lại cảm thấy thua thiệt cho Lam Hân Nhi, vì thế, vừa nghe Lam Hân Nhi muốn gặp nàng, nàng liền lập tức chạy tới.

Ôn Nương đi theo Lư Tô nhanh chóng vào chính điện, thấy Lam Hân Nhi đang ngồi ở trên giường nệm như có điều suy nghĩ, nàng vội vàng đi lên, định hành lễ.

Lam Hân Nhi nhanh chóng đứng lên, đỡ cánh tay của Ôn nương, "Nương, ở đây không có người ngoài, không cần nhiều lễ như vậy, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi."

"Tốt." Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Hân Nhi gượng cười, Ôn Nương đau lòng một trận, liền theo Lam Hân Nhi, ngồi xuống bên cạnh Lam Hân Nhi.

Lư Tô dâng nước trà xong, rồi đứng chung với Liễu ma ma giữ cửa.

"Hân nhi, nói một chút cho nương biết, người làm sao vậy? Ai chọc giận người rồi?" Ôn Nương vội vàng hỏi, hai đầu lông mày lộ lên vẻ lo lắng.

"Ta nghe nói ngày hôm trước hân và Lam Linh cùng về lại mặt, hơn nữa dường như còn đối xử với Lam Linh rất tốt." Lam Hân Nhi nhìn xem nước trà trong chén nhẹ mở miệng, chỉ có nàng mới biết trong lòng nàng đau nhói cỡ nào, không cam lòng cỡ nào!

Nàng yêu nam nhân đó đã năm năm, mà hân lại dặt tay tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng, Lam Hân Nhi nghĩ đến những chuyện này, trong lòng đã rỉ máu!

Hai năm trước lúc nàng biết rõ thái hậu cô cô muốn gả nàng cho Yến Minh Hiên, nàng cũng đã ở trước mặt thái hậu cô cô quỳ xuống cầu xin một ngày một đêm ở trong cung, đến đêm khuya, cũng không thấy thái hậu cô cô hồi tâm chuyển ý, nói nàng là phượng nữ trời định, về sau xác định là có thể làm mẫu nghi thiên hạ, cho nên nàng chỉ có thể đau lòng không cam lòng mà gả cho Yến Minh Hiên, gượng cười nịnh nọt một nam nhân mà nàng không yêu!

Một tháng trước, một đạo thánh chỉ của Yến Minh Hiên khiến cho nàng hận thấu người nam nhân này, nàng không chiếm được nam nhân đó, nàng càng không muốn bất kỳ nữ nhân nào có được hân, huống chi là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng!

Vừa nghĩ tới Yến Kinh Hàn và Lam Linh tình chàng ý thiếp, thì Lam Hân Nhi đã cảm thấy như có người đang dùng một cây chủy thủ đâm vào tim nàng, tim nàng đau đớn tê dại, máu chảy thành sông!

Vốn tưởng rằng đám hỏi giữa Lam tướng phủ và Hân vương phủ chính là chủ ý của Yến Minh Hiên, nhưng, điều làm cho Lam Hân Nhi không tin được đây chính là chủ ý của thái hậu cô cô!

Nếu đều là đích nữ của Lam gia, nếu biết rõ nàng yêu Yến Kinh Hàn, vậy vì sao không gả nàng cho Yến Kinh Hàn, gả Lam Linh cho Yến Minh Hiên? Không lẽ tình tình của Lam Linh kém hơn so với nàng sao?

Phẫn nộ ngập trời, trong lòng tràn đầy sự không cam lòng, khiến cho Lam Hân Nhi ăn không ngon đêm ngủ không thể say giấc!

Nàng không muốn làm mẫu nghi thiên hạ vinh hoa phú quý gì cả, nàng chỉ muốn song túc song phi (chỉ cặp nam nữ yêu đương thắm thiết không phân ly) với nam nhân mà nàng yêu mến!

Nhưng mà dường như tất cả đều đã trở thành kết cục đã định, nhưng nàng thật không cam lòng, không cam lòng!

Nghe Lam Hân Nhi vừa nói như vậy, trong lòng Ôn Nương rơi lộp bộp một tiếng, nàng đương nhiên biết rõ từ "Hân" kia chỉ ai, đã qua hai năm rồi, Hân Nhi của nàng vẫn không quên được hân.

"Hân nhi, nghe lời nương nói, quá khứ nên để cho nó qua đi, không nên suy nghĩ nữa." Ôn Nương ôn nhu khuyên, nàng không biết là Hân Nhi của nàng vốn không nghe lọt, nàng ấy vốn không quên hân được.

"Nương, người biết không? Ta không cam lòng, không cam lòng!" Cảm xúc của Lam Hân Nhi lập tức càng thêm dữ dội, "Cô cô vì cái gì lại thiên vị nàng như thế? Vì sao biết rõ ta yêu hân mà không cho ta lấy hân ngược lại còn cho Lam Linh lấy hân nữa? Lam Linh có chỗ nào mà không thích hợp không chế lục cung chứ? Ta thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng nói khéo như rót mật, vốn cũng không phải là một người nhát như chuột!"

Lam Hân Nhi càng nói càng kích động, mang theo hận ý sâu đậm, nàng hận Lam Linh có thể gả cho Yến Kinh Hàn, nàng hận Yến Kinh Hàn dặt tay Lam Linh, nàng hận nam nhân nàng yêu mến lại song túc song phi với nàng ta!

"Hân Nhi, Hân Nhi, người không nên kích động, nương biết rõ người bị ủy khuất, biết rõ người không cam lòng, nương đều hiểu." Ôn Nương vội vàng trấn an, rồi quay đầu nhìn về phía cửa điện, nàng lo sợ những lời này của Lam Hân Nhi nếu bị người có ý xấu nghe được, thì có thể chọc đến họa lớn.

"Nương, người không cần lo lắng, bên ngoài đều là người của ta, lời này ta cũng chỉ có nói cho người thôi, sẽ không truyền tới trong tai người ngoài đâu." Lam Hân Nhi nhanh chóng bình tĩnh cảm xúc, nàng tự nhiên biết được nương mình đang lo lắng chuyện gì.

Nàng là hoàng hậu trong cung, là nhất quốc chi mẫu, trong lòng lại đang nhớ tới nam nhân khác, như thế là không tuân thủ nữ tắc, nếu bị Yến Minh Hiền bắt được cái đuôi, thì Lam Hân Nhi không chút nghi ngờ, là Yến Minh Hiền sẽ không chút do dự nào mà đẩy nàng vào lãnh cung, khiến cho nàng vĩnh viễn không có đất xoay người, đương nhiên là nàng sẽ không nhìn để những chuyện như thế phát sinh.

"Vây là tốt rồi." Trong lòng Ôn Nương thoáng yên tâm một chút, "Hân nhi, người gọi nương tiến cung, có phải là có tính toán gì hay không?"

Lam Hân Nhi là con gái của nàng, luôn thông tuệ hơn người, nhưng Ôn Nương đối với suy nghĩ của Lam Hân Nhi vẫn có thể đoán được vài phần, nàng cảm thấy Hân nhi gọi nàng tiến cung không chỉ là để phát tiết bất mãn đơn giản như vậy, chắc chắn là nàng (LHN) có chuyện gì muốn nương(ÔN) giúp nàng (LHN) đi làm.

Lam Hân Nhi cũng không lập tức nói ra tính toán của mình, mà chỉ nhìn Ôn Nương cười nói: "Nương, trước tiên người cứ uống chút trà thẩm giọng đã, chúng ta từ từ nói." Nói xong Lam Hân Nhi bưng ly trà trên kỷ nhấp một ngụm.

"Tốt." Thấy Lam Hân Nhi nở nụ cười, rốt cuộc Ôn Nương mới yên tâm, nâng ly trà lên uống một ngụm.

"Nương, người cảm thấy Lam Linh kia là người như thế nào?" Lam Hân Nhi để ly trà xuống, đột nhiên hỏi.

"Nàng chính là một hồng nhan họa thủy, chuyên môn đi gieo họa cho nam nhân!" Trong giọng nói của Ôn Nương tràn đầy sự khinh bỉ, mang theo thần sắc tức giận bất bình, vừa nghĩ tới con trai của mình vì muốn đoạt lấy nàng mà không thêm đề ý đến luân lý, trong lòng lại càng hận không thể xé nát gương mặt của Lam Linh!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: 99.2: Tắm Uyên Ương

"Nương làm sao mà chán ghét nàng như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì ca ca sao?" Lam Hân Nhi đã đoán được vài phần, ca ca của nàng là hạng người gì, nàng vô cùng rõ ràng.

Ôn Nương gật đầu nhẹ, nhưng nàng cũng không thừa nhận là Lam Ngọc có lỗi gì, nếu không nói sai, chính là hán không kháng cự lại được Lam Linh!

Lam Hân Nhi cười cười, Lam Linh chẳng những là cái đinh trong mắt nàng, cũng là gai trong thịt nương nàng, nếu đã đâm, thì đương nhiên phải muốn nhổ đi!

"Nương, nếu nàng đã khiến người chán ghét như vậy, thì loại trừ nàng là được." Lam Hân Nhi nói phong khinh vân đạm, tựa như muốn giết Lam Linh còn dễ hơn so với giết chết một con kiến.

Nghe vậy, Ôn Nương lập tức cả kinh, mặc dù nàng hận không thể xé nát gương mặt của nàng ta, nhưng nàng chưa từng nghĩ tới sẽ giết nàng ta, nàng ta thể nhưng là người của thái hậu, từ trong một chữ một câu của Lam Trí Thân, Ôn Nương cũng đã đoán được thái hậu gả Lam Linh cho Yến Kinh Hân là có mục đích khác, nếu nàng động tới người của thái hậu, thì thái hậu có thể tha cho nàng sao?

"Hân Nhi, Lam Linh là người bây giờ chúng ta không thể động được, ta từ trong hàm ý của cha người đã cảm giác được thái hậu cô cô gả nàng cho Yến Kinh Hân là có mục đích khác, nếu chúng ta động đến nàng, tất nhiên là sẽ phá hư kế hoạch của thái hậu, nếu thái hậu biết tất nhiên là sẽ không tha cho chúng ta đâu, lại nói, phạm là con cò, cuối cùng cũng không có kết quả gì tốt, chúng ta cần gì phải tự thân động thủ, chờ mục đích của thái hậu cô cô người đạt được, nàng tất nhiên là sẽ loại trừ nàng (LL)."

Ôn Nương phân tích lợi hại, ôn nhu khuyên Lam Hân Nhi bỏ đi ý niệm muốn giết Lam Linh ở trong đầu, điều này đương nhiên không phải là nàng có lòng thương hại gì, mà chỉ là nàng lo lắng cho Lam Hân Nhi tự rước lấy họa mà thôi.

"Nương, đến bây giờ người vẫn chưa rõ sao? Lam Linh là quân cò của thái hậu cô cô, vậy ta không phải sao? Trong lòng hoàng thượng và thái hậu cô cô sớm đã có khoảng cách, ta lại xen lẫn giữa bọn họ, so với Lam Linh kia cũng không khá hơn bao nhiêu, chỉ sợ là sớm muộn gì cũng đều là một chữ 'Chết'." Khoé miệng Lam Hân Nhi mang theo một nụ cười khổ, giống như có lẽ đã nhìn thấu hết thảy.

Ôn Nương đau lòng một trận, kỳ thật nàng làm sao không biết chứ? Mặc dù nàng là phụ nhân, mặc kệ chuyện triều chính, nhưng ngẫu nhiên nàng cũng có thể từ bên Lam Trí Thân nghe được một chút tiếng gió, chỉ là nàng không muốn tin tưởng Hân nhi nàng cũng là con cò mặc thái hậu tùy ý bố trí.

"Nương, nhân sinh ngắn ngủi hơn mười năm, chỉ muốn vì sống trước vì chính mình, cho dù tan xương nát thịt, ta cũng không tiếc!"

Mấy ngày nay, Lam Hân Nhi sớm đã suy nghĩ cẩn thận, gia tộc vinh quang cái gì, rồi sứ mệnh đích nữ, và cái gì nhất cùng vinh cùng bại (ý là một tập thể cùng thành cùng bại, chỉ sự đoàn kết), hoàn toàn chính là thái hậu cô cô cô lấy cớ! Nàng ta chỉ coi nàng như đá kê chân để ngồi hưởng vinh hoa phú quý

của nàng ta!

Nàng không yêu vinh hoa, cũng không thích phú quý, nàng chỉ yêu nam nhân khiến cho nàng phải hồn khiến mộng nhiều!

Cùng với sự thống khổ và không cam lòng chết đi, còn không bằng ra tay đánh cược một lần, dù chỉ một lát ngắn ngủi, nàng cũng tuyệt không hối hận!

"Hân Nhi, ngươi muốn làm cái gì? Ngươi cũng đừng dọa nương đó." Ôn Nương lập tức khấn trương, nắm chặt lấy tay Lam Hân Nhi.

"Nương, ngươi không cần lo lắng, chỉ cần ngươi nguyện ý giúp ta, ta bảo đảm ta sẽ bình yên vô sự đứng ở trước mặt ngươi." Lam Hân Nhi vỗ vỗ bàn tay Ôn Nương cười nói, nàng đương nhiên biết rõ nhược điểm của nương ở chỗ nào, nhược điểm ấy chính là nữ nhi nàng đây, lấy nàng đặt cược thì nương nàng có thể vì nàng mà làm bất cứ chuyện gì!

"Được, Hân nhi, ngươi bảo nương làm cái gì, nương nhất định sẽ giúp ngươi làm được!" Ôn Nương hít sâu một hơi, vì con gái của nàng, không có chuyện gì nàng không dám làm.

Không thể nghi ngờ, tình thương của mẹ là vĩ đại, nhưng tình thương vĩ đại của Ôn Nương lại khiến cho Lam Hân Nhi rơi vào vạn kiếp bất phục!

Sau khi ăn trưa, Yến Kinh Hàn đi thư phòng, Lam Linh nhìn xuyên qua cửa phòng thấy bên ngoài mưa phùn không ngừng rả rích như cũ, giữa cơn mưa phùn ấy lại có một tầng sương mù mênh mông lượn lờ, khiến cho rừng trúc ở trong sương mù mưa phùn ấy như ẩn như hiện, nhìn không rõ, đột nhiên ánh mắt Lam Linh chợt lóe lên, nhìn về phía Thu Diệp ở một bên che mặt bằng mạng, lập tức khóe miệng khẽ cong lên.

Lam Linh biết rõ bình thường sau bữa tối Yến Kinh Hàn sẽ đi thư phòng xử lý công văn, không ngoài ý muốn, trước giờ hẹn sẽ không rời khỏi thư phòng, ngày hôm nay cơn mưa này chỉ sợ đến tối cũng chưa ngừng lại được, giống như thiên thời địa lợi (ý nói là trời đất hài hoà để có thể làm việc gì đó) vậy, chỉ cần có nhân hoà, thì việc ngâm ở trong Huyền Băng đàm nửa canh giờ sẽ không có vấn đề lớn gì.

Nghĩ tới đây, Lam Linh cũng không lập tức mở miệng nói với Thu Diệp, bởi vì nói quá sớm, nàng ấy tất nhiên là sẽ lo lắng ngang, vẫn nên chờ đến tối rồi nói sau.

Thời gian rất nhanh đã đến buổi tối, quả nhiên như Lam Linh đoán, sau khi Yến Kinh Hàn dùng bữa tối xong liền đi thư phòng, bên ngoài vẫn mưa phùn rả rích sương mù mênh mông như cũ, hơn nữa lớp sương mù này càng dày hơn, thiên thời địa lợi này đối với Lam Linh mà nói càng thêm có lợi hơn.

Thu Diệp đứng ở sau lưng Lam Linh, có chút không rõ đêm nay tiểu thư làm sao vậy, vào thời gian thường ngày, sau khi dùng qua bữa tối, tiểu thư sẽ súc miệng, rồi sau đó nói với nàng trở về phòng mình, nhưng đêm nay tiểu thư cũng không vội súc miệng, cũng không nói mình trở về phòng, chẳng lẽ tiểu thư có chuyện gì muốn phân phó nàng đi làm sao? Trong lòng Thu Diệp suy đoán, nhưng nàng cũng không hỏi ra tiếng, chỉ lẳng lặng đứng ở sau lưng tiểu thư nhà mình.

"Thu Diệp, ta muốn ngươi giúp ta làm một chuyện, ngươi có bằng lòng hay không?" Lam Linh để quyển sách trên tay xuống, xoay người nhìn về phía Thu Diệp nhỏ giọng hỏi.

"Tiểu thư, ngài nói chuyện gì? Ngài muốn phân phó nô tỳ làm cái gì, nô tỳ đều muôn lần chết không chối từ, nơi nào có câu 'Có nguyện ý hay không' chứ?"

Thu Diệp cũng là một nha đầu thông minh, nàng thấy tiểu thư giảm giọng thấp xuống hết mức, thì đã biết rõ tiểu thư không muốn cho người ở bên ngoài nghe được nội dung của các nàng nói chuyện, cho nên nàng cũng giảm giọng thấp xuống.

"Tốt lắm, ngươi coi ý phục của ngươi ra cho ta mặc, rồi ở trong phòng chờ ta trở lại." Lam Linh nói xong liền đứng lên, cởi bỏ thất lưng tơ tằm, rồi cởi áo ngoài trên người xuống.

"Tiểu thư, ngài muốn làm cái gì?" Thu Diệp lập tức hơi khấn trương, ánh mắt nhìn về phía Lam Linh lại mang theo rất nhiều sự lo lắng.

"Ngươi vẫn nên không biết mới tốt." Lam Linh cười cười, nàng biết rõ mặc dù Yến Kinh Hàn lãnh khốc, nhưng hắn không phải là một người không biết phân biệt, chỉ cần Thu Diệp cái gì cũng không biết, dù cho bị Yến Kinh Hàn phát hiện, hắn cũng sẽ không làm khó nàng.

"A, vậy tiểu thư, ngài nhất định phải cẩn thận, nhất định phải nhanh trở lại đó." Thu Diệp cũng không hỏi nữa, nhanh chóng cởi áo ngoài của mình, giúp Lam Linh mặc vào.

"Giúp ta búi kiểu tóc giống như ngươi." Lam Linh lại phân phó một câu.

"Vâng."

Rất nhanh, Thu Diệp giúp tiểu thư nhà mình búi một kiểu tóc giống mình như đúc, lại lấy mạng che mặt của mình đeo vào trên mặt tiểu thư, chợt nhìn qua, thật đúng là có thể lấy giả làm thật!

"Nếu vương gia về sớm, thì ngươi cứ nói cho hắn biết là ta buộc ngươi làm như vậy, nhất định là hắn sẽ không làm khó ngươi." Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Lam Linh vẫn dặn dò với Thu Diệp một câu.

"Tiểu thư..." Nghe tiểu thư nhà mình vừa nói như vậy, tim Thu Diệp lại nhảy lên, nàng biết rõ nàng vốn không cần được bất cứ quyết định nào của tiểu thư, cho nên nàng chỉ có thể nói tiếp: "Tiểu thư, ngài là cát nhân thiên tướng (tướng cát nhân, bạn nào muốn biết xin search gg), nhất định là sẽ không bị

vuông gia phát hiện."

Một thân ăn mặc này của tiểu thư, đương nhiên là Thu Diệp biết rõ tiểu thư muốn tránh khỏi tầm mắt của vương gia, nàng không muốn cho vương gia biết rõ nàng đi làm cái gì, mặc dù Thu Diệp cũng không biết tiểu thư nhà nàng muốn đi làm cái gì, nhưng nàng biết rõ chuyện này nhất định vô cùng quan trọng, nhất định không thể để cho vương gia biết được.

Lam Linh khẽ gật đầu, nhanh chóng bước ra gian phòng, khép cửa phòng, cầm lấy cái ô đặt dưới mái hiên cong, bắt chước tư thế đi đường của Thu Diệp đi thẳng tới cửa viện.

Cải trang giả dạng, hơn nữa còn có lớp sương mù dày đặc che dấu, Lam Linh thành công tránh khỏi tầm mắt của Lưu Vân, thuận lợi đi ra Tùng Trúc Viện.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: 99.3: Tắm Uyên Ương

Theo Lam Linh được biết, Yến Kinh Hàn sở hữu tứ đại hộ vệ, Triều Dương và Hạo Nguyệt đều đi theo bên cạnh Yến Kinh Hàn, Lưu Vân chịu trách nhiệm giám thị mình, mà Thanh Phong kể từ lúc bị nàng tính kế cho đến giờ tuyệt nhiên không thấy bóng dáng đâu nữa, phía sau của nàng bây giờ chỉ còn lại một mình Lưu Vân, chỉ cần không bị Lưu Vân phát hiện, tránh khỏi những ám vệ khác mà ra khỏi phủ, chuyện này đối với Lam Linh mà nói cũng không phải là việc gì khó khăn cả.

Xác định được như thế, sau khi rời khỏi Tùng Trúc Viện, Lam Linh cũng không phí phạm sức lực nữa, liền thẳng một mạch đi tới bên cạnh Huyền Băng đầm, nhanh chóng thả mình vào trong đầm nước.

"Này, người có nghe thấy âm thanh gì không?" Cách Huyền Băng đầm không xa một gã ám vệ chuyên bảo vệ Huyền Băng đầm lập tức lên tiếng.

"Không có nha, ta chỉ nghe được tiếng gió thổi vù vù, không nghe thấy cái gì khác." Thanh âm một gã ám vệ khác lại vang lên.

Trên mặt nước Huyền Băng đầm vốn có sương mù, hơn nữa lúc này mưa phùn mịn mờ, điều này làm cho không gian xung quanh Huyền Băng đầm trắng xóa một mảnh, cũng bởi vì bây giờ là buổi tối, ngay cả là người luyện võ cũng rất khó trong coi, vì thế, hai gã ám vệ cũng không nhìn thấy bóng dáng Lam Linh.

Lam Linh xuống Huyền Băng đầm, ngừng lại rồi hô hấp, âm thầm cầu nguyện Yến Kinh Hàn không trở về phòng sớm như vậy, nếu không nghe lời, cái mạng nhỏ của nàng chỉ sợ thật sự giữ không được.

Nước hồ thấm đến lạnh tận xương cốt, nhưng Lam Linh cũng không cảm thấy lạnh, nàng ngược lại cảm thấy trong cơ thể của mình đang có một dòng nhiệt lưu đang từ từ di động, thời gian trôi qua, cỗ nhiệt lưu này chảy khắp tứ chi bách hải của nàng, làm cho nàng cảm thấy toàn thân sáng khoái dị thường.

Lam Linh lặng yên đếm số tính toán thời gian, hy vọng nửa canh giờ nhanh trôi qua.

Yến Kinh Hàn đang ở trong thư phòng xem công văn, lúc này, thanh âm Hạo Nguyệt ở ngoài cửa phòng vang lên, "Gia, thuộc hạ có chuyện bẩm báo!"

"Vào đi!" Yến Kinh Hàn cũng không ngẩng đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào công văn.

Hạo Nguyệt nhanh chóng vào thư phòng, cấp thiết mở miệng, "Gia, Thu Diệp nửa canh giờ trước ra khỏi Tùng Trúc Viện, nhưng đến bây giờ vẫn chưa trở lại gian phòng của mình, không ai biết nàng đã đi nơi nào."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn lập tức rung mình, nhìn về phía Hạo Nguyệt ánh mắt trở nên sắc bén như mũi dao nhọn, "Vì sao không nói sớm?"

Hạo Nguyệt lập tức quỳ một chân trên đất, "Thuộc hạ thất trách! Ám vệ trong nội điện thấy Thu Diệp đã lâu không trở về mới đến hướng thuộc hạ bẩm báo, sau khi thuộc hạ nghe nói xong, liền đi Tùng Trúc Viện thăm dò mới biết Thu Diệp đã đi khỏi nửa canh giờ, thỉnh gia trách phạt!"

"Ám vệ chịu trách nhiệm giám sát Thu Diệp, sau chuyện này, toàn bộ đến phòng tối thực thi hình phạt!" thanh âm Yến Kinh Hàn băng hàn thấu xương, y phục còn chưa chỉnh tề người đã nhanh chóng ra khỏi thư phòng.

"Vâng!" Hạo Nguyệt theo sát sau lưng Yến Kinh Hàn, trong nội tâm đã mơ hồ đoán được người ra khỏi Tùng Trúc Viện có khả năng cực lớn chính là vương phi, nha đầu Thu Diệp kia không có bản lĩnh đến mức tránh khỏi tai mắt tất cả các ám vệ trong phủ như vậy.

Triều Dương cũng theo sát sau lưng Yến Kinh Hàn, cau mày, hẳn biết rõ nếu trong chuyện này thật sự là vương phi cố ý, không khí bên trong vương phủ chắc chắn sẽ thay đổi.

Triều Dương Hạo Nguyệt cũng không muốn nhìn thấy loại chuyện như vậy phát sinh, nhưng nhìn Thu Diệp một thân quần áo đứng trong phòng của gia, lại cảm thấy hàn khí của gia phát ra tràn trề rùng mình, Triều Dương biết rõ, xong rồi, những suy nghĩ bất đồng về vương phi trong lòng vương gia sẽ biến mất, gia sẽ không còn có thể cười thêm lần nào nữa!

Thu Diệp run lẩy bẩy, nàng không nghĩ tới vương gia thật sự trở lại sớm hơn tiểu thư, tiểu thư nên làm cái gì bây giờ?

Yến Kinh Hàn môi mím thành một đường thẳng, cánh tay trong tay áo nổi gân xanh, trong mắt phượng chính là mây đen áp đỉnh cuồng phong gào thét!

"Dẫn nàng trở về phòng, không có sự cho phép của bản vương, không để nàng rời đi một bước!"

Thanh âm Yến Kinh Hàn âm lãnh giống như tới từ địa ngục, Thu Diệp há to miệng, còn chưa kịp lên tiếng, liền đã thấy Yến Kinh Hàn giống như gió mạnh mẽ lướt ra khỏi phòng, chẳng biết đi đâu, Hạo Nguyệt lập tức đi theo đằng sau.

"Thu Diệp cô nương, đi thôi." Triều Dương than nhẹ một tiếng, trên mặt không còn một tia vui cười.

"Triều Dương đại ca, vương gia ngài ấy sẽ... sẽ đánh tiểu thư sao?" Thu Diệp nhìn Triều Dương yếu ớt hỏi một câu, nàng biết rõ lúc này tiểu thư đã thật sự chọc giận vương gia rồi, nàng lo lắng vương gia trong cơn tức giận sẽ động thủ với tiểu thư nhà mình.

"Thu Diệp cô nương, ngươi nên lo lắng người chính mình đi, vương gia như đối đãi thế nào với vương phi cũng không tới phiên ngươi nói." Đã xảy ra loại chuyện như vậy, Triều Dương tự nhiên đối với Thu Diệp cũng không còn hữu hảo như xưa nữa, thúc giục: "Đi nhanh đi."

Thấy Triều Dương nói như thế, Thu Diệp chỉ có thể dè dặt lo lắng trong lòng đi theo Triều Dương về gian phòng của mình.

Lam Linh ở trong Huyền Băng đàm lặng lẽ đếm số, tính toán thời gian, xem chừng đã tới nửa canh giờ, liền bơi lên mặt nước.

Bởi vì bị sương mù bao phủ, Lam Linh cũng không thể nhìn rõ bờ đầm, đến khi nàng sắp bơi tới thềm đá bên cạnh hồ, lúc này mới phát hiện Yến Kinh Hàn đang đứng chấp tay, đưa lưng về phía nàng ở bờ đầm, một cảm bảo màu đen lúc này lại mang đến cho nàng cảm giác âm lãnh cực kỳ

Lam Linh nấp mấy môi, có chút bất đắc dĩ, bản thân muốn tránh ra hẳn, tránh bị hắn hiểu lầm, không nghĩ tới trốn cũng trốn không xong, cuối cùng vẫn bị hắn phát hiện.

"Vương phi có phải muốn nói cho bản vương biết nàng đến đây để bơi lội không?" Yến Kinh Hàn từ từ xoay người lại, nhìn về phía Lam Linh, mắt phượng phủ đầy băng sương, thanh âm lại lạnh như gió rét tháng mười hai, làm cho Lam Linh cảm thấy một trận thấu xương!

Lam Linh không lên tiếng, vịn vào bậc thang trên bờ, đi tới trước mặt Yến Kinh Hàn, nhìn hắn, nhẹ nhàng mở miệng, "Nếu ta nói ta chỉ ở trong đầm ngâm mình nửa canh giờ, không làm cái gì khác, ngươi tin sao?"

"Vương phi, nàng đã từng nói một câu nào thật lòng với bản vương chưa? Nàng cho rằng bản vương là hài tử ba tuổi, dễ lừa gạt như vậy à!" Yến Kinh Hàn đưa tay nâng hàm dưới của Lam Linh lên, hé mắt, "Vương phi, nàng đừng thấy bản vương dung túng nàng mà chọc đến giới hạn cuối cùng của ta! Bản vương thủ đoạn như thế nào, nàng còn chưa được chứng kiến đâu!"

"Vương gia, có tin hay không là tùy người, ta đối với bất cứ cái gì của người đều không cảm thấy hứng thú, càng không gấp nghề!" Lam Linh đẩy tay Yến Kinh Hàn ra, bị hắn đè phòng như tặc nhân, còn bị hắn dùng ánh mắt sắc nhọn nhìn chòng chọc, Lam Linh hận không thể đạp gãy hai chân Yến Kinh Hàn.

"Phải không?" Yến Kinh Hàn hoàn toàn không tin, theo hắn Lam Linh chính là nói dối thành thói, nàng một lần hai lượt đến Huyền Băng đàm chính là để tìm nó, nàng cần bản chính là vì nó mới lấy hắn!

"Vương phi, nàng muốn bản vương tin, muốn tỏ thành ý với bản vương. Nhưng lại trước mặt nói một đằng, sau lưng lại làm một nẻo. Chỉ bằng mảnh khốc như vậy mà đã vội vàng muốn thu phục bản vương sao?"

Từng câu từng chữ của Yến Kinh Hàn giống như dao đâm vào trong lòng Lam Linh, Lam Linh đột nhiên khẽ mỉm cười, "Vương gia, kỳ thật, dù ta có thể hiện thành ý với người như thế nào, người cũng sẽ không tin ta, đúng không?"

"Ta là nữ nhi của Lam Trí Thân, là người của Lam Xảo Phượng, bọn họ là kẻ thù chính trị của người, ta đối với người mà nói chính là một tên mật thám trong phủ, người từng giây từng phút đều phải đề phòng ta gây chuyện bất lợi cho người, đối với một tên mật thám, vô luận ta nói cái gì, làm cái gì, ở trong lòng người cũng không thể nào thay đổi được cái thân phận mật thám kia, chỉ cần có một chút gió thổi làm lung lay hoa cỏ, người cũng sẽ sinh ra liên tưởng, nghĩ đến chuyện ta nhất định sẽ làm cái gì đó gây bất lợi cho người, trong nội tâm người đã nhận định như thế, ta còn cần phải xuất ra thành ý sao? Vương gia, ngài không biết những lời ngài vừa nói chính là nói nhảm sao?"

Đứng cách đó không xa Hạo Nguyệt cùng Lưu Vân nghe câu nói cuối cùng của Lam Linh, khúc miệng không khỏi giật giật, trong nội tâm nghĩ thầm, lá gan của vương phi không phải lớn bình thường đâu, đến lúc này mà còn dám nhổ râu của vương gia.

"Xem ra vương phi biết rất rõ thân phận của mình, cũng biết mình đang làm cái gì, đã như vậy, bản vương sẽ thành toàn cho người!" Yến Kinh Hàn nắm tay, đột nhiên lại hất ống tay áo lên, vừa muốn ném Lam Linh vào Huyền Băng đàm.

Mười năm làm nghề kiếm sống, khi đối mặt nguy cơ thì những phản ứng bản năng bắt đầu trở dậy, làm cho Lam Linh không cần nghĩ mà ngay lập tức

bay lên, vọt đến một bên, nhưng mà làm cho Lam Linh ngạc nhiên chính là, nàng thể nhưng lại có khinh công giỏi đến như vậy, người nhẹ như yến, lặng lẽ rơi xuống đất, không có một tiếng vang, điều này nàng khiếp trước nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trái ngược với vẻ hân hoan phấn khích của lam Linh, Yến Kinh Hàn toàn thân tràn đầy vẻ đề phòng, mặc dù hắn biết trong cơ thể Lam Linh có hai cỗ nội lực quý dị, Lam Linh biết võ nghệ, nhưng hắn không nghĩ tới khinh công của nàng lại cao đến như vậy, căn bản không kém hắn!

Hạo Nguyệt Lưu Vân nhìn thoáng qua, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt của nhau!

Mưa phùn mịn mờ, sương mù lượn lờ, tựa như ảo mộng!

Nước mưa sớm đã làm ướt quần áo của Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn phảng phất mơ màng chưa tỉnh, nhấc chân từ từ đi về trước, dù mặt đất đã bị mưa đến ướt mềm, nhưng Lam Linh vẫn nghe được từng tiếng bước chân của Yến Kinh Hàn, mỗi một bước đều rơi vào trong lòng mình!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: 99.4: Tắm Uyên Ương

Lam Linh đứng im không động đậy, nhìn Yến Kinh Hàn đi tới trước mặt nàng, ánh mắt thâm thúy tĩnh lặng rơi vào trong mắt của nàng, "Nói! Người đến cùng là ai?"

Yến Kinh Hàn lại một lần nữa bắt đầu hoài nghi thân phận của Lam Linh, không phải là bởi vì Lam Linh sở hữu khinh công thuộc hàng cao thủ, mà là vì năng lực đối kháng của nàng cũng không phải dạng tồi, loại năng lực nếu không trải qua trăm nghìn trận chiến thì sẽ không thể nào có được!

Lam Linh là thiên kim tướng phủ, sống an nhàn sung sướng, nàng dù cho biết võ công, nhưng cũng không thể nào có kinh nghiệm thực chiến nhiều đến như vậy! Giải thích duy nhất, chính là nàng không phải là Lam Linh!

Lam Linh đương nhiên không sẽ nói cho Yến Kinh Hàn biết nàng là một luồng u hồn chiếm lấy thân thể người khác, chưa nói là Yến Kinh Hàn sẽ không tin tưởng loại chuyện không thể tưởng tượng này, còn có, nàng dựa vào cái gì mà nói cho hắn biết chuyện bí mật này chứ, hắn đâu phải là ai kia của nàng đâu.

Mặc dù toàn thân ướt sũng, nhưng vẫn không thể nào che giấu được khí chất trầm tĩnh như nước thanh nhã như lan của Lam Linh, đứng trong mưa phùn rải rác nàng như một vị tiên tử không hề lấy nhiễm trần thế vậy!

"Vương gia, ta mất trí nhớ, ngài tại sao lại cảm thấy ta không phải là Lam Linh, vậy ngài nói cho ta biết đi, ta là ai?" Mạng nhỏ đã được bảo vệ, lại có niềm vui ngoài ý muốn, lúc này tâm tình Lam Linh phi thường tốt, nhìn mặt mũi Yến Kinh Hàn đang đỏ bừng rúm rỏ hết lại, Lam Linh cười nhẹ dịu dàng.

Tựa hồ lúc này, Yến Kinh Hàn mới nhớ ra rằng Lam Linh mất trí nhớ, nhìn về phía Lam Linh trong mắt mang theo chút gì đó tìm tòi nghiên cứu, chuyện này càng ngày càng nằm ngoài dự đoán cùng không chế của hắn, hắn thậm chí ngay cả việc nàng rốt cuộc có phải là Lam Linh hay không hắn cũng không dám khẳng định!

Nhưng mặc dù như thế, Yến Kinh Hàn lại phát hiện tức giận trong lòng lúc trước dường như đã tiêu tán đi không ít, trong lòng sinh ra cảm giác mong đợi mơ hồ.

"Trở về! Không có sự cho phép của bản vương, từ nay về sau không cho phép nàng bước ra khỏi sân nửa bước!" Lời nói của Yến Kinh Hàn vẫn băng hàn se lạnh, lạnh đến mức làm cho người ta phát rét!

Lam Linh không lên tiếng, nhấc chân đi về phía Tùng Trúc Viện, trong nội tâm không khỏi nghĩ, mạng nhỏ đã được bảo vệ, hơn nữa nàng còn có khinh công giỏi như vậy, vượt tường căn bản không hề gây ra hút khó dễ nào, chờ hai ngày nữa, nàng chuẩn bị xong, liền chuẩn đi mất, ai còn để ý đến bộ dạng này của hắn nữa chứ!

Yến Kinh Hàn mấp máy môi, một phen vừa rồi không kích thích được Lam Linh, cứ như hắn vừa nói với bông hoa ven đường vậy, chuyện này làm cho hắn không muốn trừng phạt Lam Linh nữa, nhưng ngược lại hắn lại có âm giác như có cái gì đó đang nghẹn lại ở trong lòng, không trên không dưới, trong nội tâm rất không thoải mái.

Kết quả ngoài dự liệu của Hạo Nguyệt và Lưu Vân, vốn tưởng rằng vì hành động này của vương phi mà gia sẽ xuống tay không thương tiếc, không nghĩ tới vương phi thể nhưng người lại đầy tuyệt kỹ, một lần nữa phải khiến gia sống người lại, chuyện này chưa hẳn đã là chuyện tốt.

Lam Linh tâm tình sung sướng, mưa phùn lạnh lạnh đánh ở trên mặt cũng cảm thấy dị thường thoải mái, nàng mới không thèm đi quản Yến Kinh Hàn cùng Hạo Nguyệt Lưu Vân suy nghĩ gì, nàng chỉ muốn mau chóng vạch ra kế hoạch chạy trốn, rời Đông Sở, đến thảo nguyên Tây Tề rộng lớn vô ngần, giục ngựa giờ rồi, miệt mài rong ruổi!

Nhìn bước chân dìu dặt thoải mái của Lam Linh, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhủ thật chặt, không làm không nghĩ nhiều, bước nhanh đi đến bên cạnh Lam Linh sóng vai nhau mà đi, thanh âm lạnh lạnh vang lên, "Vương phi tựa hồ tâm tình không tệ nha?"

Đắc ý vênh vác ? Sao lại thể hiện rõ ràng đến như vậy? Bất quá tâm tình của nàng có vui hay không cùng hắn có quan hệ gì?

"Vương gia, ngài tựa hồ lo quá nhiều chuyện rồi? Ta tâm tình như thế nào cùng ngài không có nửa xu quan hệ nha? Chẳng lẽ bởi vì ngài vừa mới không vui với ta, ta phải mặt mày ủ rũ than thở, thậm chí khóc bù lu bù loa sao? Còn là vương gia ngài nếu thấy ta như vậy chắc sẽ thoải mái lắm phải không?"

Lời nói của Lam Linh mang theo một tia trêu chọc, một tia trêu tức, tựa hồ phá tan không khí ngột ngạt vừa rồi, làm cho làn mưa phùn mang thêm một màu sắc khác.

Hạo Nguyệt Lưu Vân không tự giác mà kèp khoé miệng lên, hai người trong mắt của nhau đều thấy được một nụ cười.

Yến Kinh Hàn chớp mắt, mày kiếm khẽ nhăn lại, tựa hồ như đang tỉnh tã thường thức ý tứ trong lời nói của Lam Linh, đột nhiên, Yến Kinh Hàn nhanh chóng ra tay, nhanh chóng nắm lấy cổ tay Lam Linh, ánh mắt sáng như đuốc nhìn nàng, "Nàng nói nàng cùng bản vương không có nửa xu quan hệ? Phải không?"

"Vương gia, ta là nói việc ta mang tâm tình không tốt cùng ngài không có nửa xu quan hệ, ngài nghe thiếu hai chữ, ý nghĩa đã có thể kém cách xa vạn dặm." Lam Linh đi lòng vòng cổ tay (thủ đoạn), muốn tránh bàn tay lạnh như băng của Yến Kinh Hàn, nhưng không thể thành công.

"Ồ trong lòng của bản vương thì chúng có cùng một ý nghĩa... chính là nàng từng giây từng phút đều muốn vạch rõ quan hệ với bản vương!" Yến Kinh Hàn không khỏi gia tăng sức mạnh nơi bàn tay, trong nội tâm không hiểu sao lại trở nên tức giận!

Nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, Lam Linh có chút chột dạ, nàng không phải là lúc nào cũng muốn cao bay xa chạy, thoát khỏi sự khống chế của hắn cùng Lam Xảo Phụng sao? Nói nàng muốn cùng hắn phân rõ giới hạn, chuyện này tựa hồ cũng không sai nha.

"Vương gia, ngài là phu quân của ta, ta muốn cùng ngài vạch rõ quan hệ được sao? Ngài suy nghĩ nhiều rồi." Lam Linh đương nhiên có chết cũng không thừa nhận, nàng biết rõ nếu Yến Kinh Hàn suy nghĩ này của nàng, sẽ ngay lập tức bày bố thiên la địa võng làm cho nàng có chạy đằng trời, nàng đương nhiên sẽ không thể để cho hắn phát giác ra kế hoạch chạy trốn này

"Bản lãnh giấu đầu hở đuôi của vương phi càng lúc càng lớn nha !" Yến Kinh Hàn hoàn toàn không tin, lập tức tay Lam Linh ra, bước nhanh về hướng Tùng Trúc Viện, thanh âm băng hàn thấu xương ngay sau đó vang lên, "Hạo Nguyệt, phân phó người chuẩn bị nước, vương phi hầu hạ bản vương tắm rửa!"

"Vâng!" Hạo Nguyệt nhanh chóng phi thân rời đi.

Lam Linh trong nội tâm lộp bộp một tiếng, người này rõ ràng là có thù tất báo nha, hắn sao tự nhiên lại muốn nàng hầu hạ tắm rửa?

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, sau khi cân nhắc lợi và hại, cũng không có mở miệng cự tuyệt, đi theo Yến Kinh Hàn trở lại Tùng Trúc Viện.

Vào đến phòng, thấy trong đó đã có một cái thùng nước nghi ngút hơi nước, Lam Linh không thể không bội phục năng lực làm việc của thủ hạ Yến Kinh Hàn, tuyệt đối là được nghiêm chỉnh huấn luyện nha!

"Vương gia, ta đi thay đổi y phục xong rồi sẽ hầu hạ ngài tắm rửa, như thế nào?" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, lên tiếng thương lượng, ban đêm lạnh lẽo nếu nàng cứ một thân y phục ước đầm như thế này sẽ sớm cảm lạnh mất.

"Vương phi ở Huyền Băng đàm ngay người nửa canh giờ cũng không sợ lạnh, chuyện này còn phải tính nữa sao." Yến Kinh Hàn lạnh lạnh quét mắt nhìn Lam Linh một cái, liền mở tay ra, "Đến đây, giúp bản vương cởi áo ra."

Lam Linh chớp mắt, dù đã biết con người này là hắc tâm hắc phế (dạng như tim phổi đen thui á), hắn dùng thủ đoạn này để chinh nàng, nàng lại đồng ý với hắn, nàng lúc nào lại trở nên ngu như vậy hả trời ?

Lam Linh không còn cách nào, chỉ có thể tiến lên giúp Yến Kinh Hàn cởi bỏ đai ngọc, cởi quần áo, hầu hạ hắn vào thùng tắm.

"Đến, giúp bản vương kỳ lưng!" thanh âm lạnh lùng của Yến Kinh Hàn lại lần nữa vang lên, một cái khăn tắm đồng thời bay đến bờ vai của Lam Linh.

Lam Linh hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, cầm lấy khăn lông trên vai, từ từ đi về hướng thùng tắm, nhìn thấy Yến Kinh Hàn lỏa lồ da thịt bên ngoài bóng loáng, Lam Linh chớp mắt, rất muốn gạt qua bối rối trong lòng, nhưng gương mặt dần dần hiện lên màu hồng phấn đã bán rớt chính mình.

Lam Linh cắn răng, cầm lấy khăn lông, từ từ nhún nước, liền dùng khăn lau sau lưng Yến Kinh Hàn, không biết là bởi vì khăn lông quá nhỏ, hay vì bối rối của nàng mà tay nhỏ của Lam Linh lại chạm trực tiếp vào lưng của hắn, làm nàng giật bắn mình.

Mặc dù bị hắn hôn, bị hắn ôm, bị bàn tay to của hắn mon trớn trước ngực, nhưng Lam Linh ngoại trừ tay của hắn thì chưa bao giờ tiếp xúc lấy bộ phận nào khác, cũng chưa hề chạm qua da thịt trên người Yến Kinh Hàn, mà lúc này, trong lúc lơ đãng lại đụng chạm, xúc cảm trơn mượt làm cho tim Lam Linh nhảy nhanh hơn, trong nội tâm đột nhiên dâng lên cảm giác mạnh động muốn chạy trốn.

"Người có muốn giúp bản vương kỳ lưng không?" Yến Kinh Hàn đột nhiên xoay người, thanh âm vẫn băng hàn như cũ, nhưng nhìn về phía mắt phượng

của Lam Linh lại giống mặt biển như gió êm sóng lặng, nhìn không ra một tia tâm tình.

Chứng kiến phần ngực dưới nước của Yến Kinh Hàn ẩn hiện hai hạt đậu đỏ, trên mặt Lam Linh không khỏi nóng lên một trận, cuống quýt đi đến sau lưng Yến Kinh Hàn, nhanh chóng giúp hắn lau lưng.

"Lau mạnh quá, bản vương cảm thấy đau." Yến Kinh Hàn đột nhiên nói một câu.

"Vậy ta nhẹ một chút." Lam Linh có thể chưa từng giúp ai chà lưng bao giờ nên nắm không tốt độ mạnh nhẹ, nàng cho rằng bản thân mình đã dùng sức quá mạnh rồi.

Nhưng mà vèn vèn một lúc sau, Yến Kinh Hàn lại bắt đầu bắt mẫn, "Lau nhẹ quá, bản vương không thoải mái."

Lúc này Lam Linh mới hiểu ra, người này chính xác là đang nhặt xương trong trứng gà nha, mặc kệ nàng làm như thế nào hắn cũng có thể phàn nàn được!

Có thù tất báo bụng dạ hẹp hòi hắc tâm hắc phế, đồ khôn kiếp!

"Vương gia, nếu ta đã không thể khiến ngài hài lòng như vậy, bảo Triệu Dương gọi hai nữ nhân như hoa như ngọc kia tới hầu hạ ngài nha, thế nào?" Lam Linh nói xong đem khăn lông vứt xuống thùng tắm, đi ra bên ngoài phòng.

Lam Linh vốn dĩ cảm thấy Yến Kinh Hàn vì một chiêu ve sầu thoát xác đến ngâm trong Huyền Băng đầm của mình mà tức giận nên mới bảo nàng hầu hạ tắm rửa, chà lưng cho hắn. Nàng cũng không cùng hắn so đo, ai nghĩ đến, nàng lần nữa nhượng bộ nhưng hắn lại được voi đòi tiên, Lam Linh lập tức không vui, thâm nghĩ nàng lớn như vậy nhưng chưa có ai khiến nàng phải hầu hạ bao giờ, hắn như thế mà còn cảm thấy chưa đủ sao?

Nghe lời nói của Lam Linh, thấy nàng sắp đi ra khỏi phòng, Yến Kinh Hàn đột nhiên nhảy dựng lên, một tiếng "Rầm" vang lên, Lâm Linh quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo kinh phong bay đến, nàng chưa kịp trốn tránh, đã bị một đôi bàn tay mạnh mẽ ôm vào trong lòng.

"Vương phi cùng bản vương tắm rửa, bản vương sẽ hài lòng." thanh âm Yến Kinh Hàn sau đó vang lên.

Tắm uyên ương? Lam Linh trong đầu một tiếng ầm vang!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: 100.1: Trùng Phạt

Hành động bất ngờ của Yến Kinh Hàn khiến Lam Linh nhất thời trở tay không kịp. Nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị Yến Kinh Hàn gắt gao ôm vào lòng.

Nhưng đây chỉ là thứ yếu. Trong lúc hành động, Yến Kinh Hàn không một mảnh vải, lồng ngực nóng như lửa dính sát vào người Lam Linh. Tình cảnh này khiến Lam Linh lập tức cảm thấy trống ngực đập như sấm!

Đối với Lam Linh, ôm khi mặc y phục và ôm khi không mặc quần áo có thể có bản chất khác nhau. Việc đầu tiên (ôm khi mặc y phục) mặc dù khiến nàng hoảng hốt, nhưng sẽ không nghĩ đến chuyện thân mật giữa vợ chồng, nhưng việc sau lại làm cho nàng không khỏi nghĩ tới khả năng chuyện kể tiếp sẽ xảy ra. Trong không khí tựa hồ đều tràn đầy hương vị kiều diễm, ái muội.

"Người thả ta ra, ta kỳ sau lưng giúp người còn không được sao?" Bị Yến Kinh Hàn gắt gao ôm vào trong ngực, ánh mắt Lam Linh không biết lại hướng về địa phương kia của Yến Kinh Hàn, tay lại không biết để ở đâu. Dễ dàng thấy trong thanh âm đã mang theo một tia thẹn thùng e lệ.

"Đã muộn, chớ quên người đã viết giấy cam đoan." thanh âm Yến Kinh Hàn mang theo một tia khàn khàn, tay nhanh chóng đưa lên, sợi tơ bên hông Lam Linh nháy mắt tuột xuống, quần áo lập tức tung ra.

"Không được..." Lam Linh đưa tay muốn ngăn cản động tác của Yến Kinh Hàn, nhưng lại chậm một bước. Sau tiếng "...", Lam Linh liền nhìn thấy từng mảnh quần áo rơi xuống.

"Yến Kinh Hàn, ngươi làm cái gì?" thanh âm Lam Linh mang theo năm phần phẫn nộ, năm phần bối rối. Không nghĩ nhiều, liền hướng Yến Kinh Hàn đánh một chưởng, mang theo khí thế sét đánh lôi đình.

Nhưng Yến Kinh Hàn sớm có chuẩn bị, nhanh chóng đón bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, đồng thời bắt chéo hai tay Lam Linh ra phía sau lưng.

"Trùng phạt ngươi!" Yến Kinh Hàn nói xong lại cố ý kéo mạnh. Tất cả y phục trên người Lam Linh rơi xuống.

Lam Linh vừa thẹn vừa cáu, đôi mắt như mặt nước mùa thu nhìn về phía Yến Kinh Hàn lại như muốn phun ra lửa!

Mặc dù Lam Linh từng nguyện ý giao mình cho Yến Kinh Hàn, nhưng đó là bởi vì nàng trúng tình hương [xuân dược]. Vì bảo trụ cái mạng nhỏ của nàng trong lòng mới nguyện ý. Nhưng lúc này lại hoàn toàn khác, trong lòng nàng không muốn, hành động lần này của Yến Kinh Hàn đối với nàng mà nói chính là dùng sức mạnh!

"Yến Kinh Hàn, ngươi không để cho ta..." cái chữ "Hàn" kia Lam Linh chưa kịp nói ra, chỉ thấy Yến Kinh Hàn đưa tay điểm huyệt đạo của nàng, nàng không thể cử động, cũng phát không ra một tia thanh âm, chỉ có thể dùng đôi mắt đẹp trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn.

"Vương phi, ngươi lại quên mất việc ngươi đã viết giấy cam đoan."

Ngược với lửa giận của Lam Linh, lúc này Yến Kinh Hàn tỏ vẻ phong đạm khinh vân, ôm Lam Linh vào thùng tắm.

Nước ấm áp bao quanh thân thể, căng thẳng trong lòng Lam Linh từ từ che phủ lửa giận. Lam Linh không biết tại sao lại như vậy, nhưng nàng biết rõ trong lòng của nàng kỳ thật cũng không chán ghét việc đụng chạm hân.

Vào thùng tắm, Yến Kinh Hàn liền buông Lam Linh ra, đồng thời giải huyệt đạo của nàng, lại một lần nữa đem khăn lông đưa cho nàng, "Giúp bản vương lau sau lưng!"

Ách, không hơn?

Lam Linh có chút mất hồn loạn, chẳng lẽ là nàng suy nghĩ nhiều? Hắn căn bản không định muốn nàng.

Nhưng tình cảnh này khiến Lam Linh cảm thấy cho dù là ai cũng sẽ nghĩ nhiều như nàng.

Lam Linh mấp máy môi, cầm lấy khăn lông, từ từ giúp Yến Kinh Hàn kỳ sau lưng. Nhưng đây vốn là thùng tắm cá nhân chỉ dành cho một người, giờ lại có hai người, nên việc da thịt chạm nhau là điều không thể tránh khỏi.

Lam Linh cố gắng tránh đụng vào Yến Kinh Hàn, hy vọng nhanh chóng hầu hạ "tổ tông này" thật tốt rồi rời đi. Việc này làm cho nàng không cách nào cư xử bình thường, nhưng không biết có phải Yến Kinh Hàn cố ý hay không, ngực của nàng lần lượt đụng phải lưng của Yến Kinh Hàn. Mỗi khi như thế, mặt Lam Linh lại thêm một phần hồng, tim liền nhảy nhanh hơn một nhịp.

Cuối cùng, Yến Kinh Hàn không cần nàng kỳ lưng. Lam Linh thở phào nhẹ nhõm, đẩy Yến Kinh Hàn, thanh âm cực thấp, "Ngươi có thể đi ra ngoài."

Nhưng Yến Kinh Hàn cũng không có đi như ý Lam Linh, mà là từ từ xoay người lại, hai tay đặt lên vai cầm của bồn tắm, đặt Lam Linh ở giữa.

Bộ mặt Quý phù thần công [Điều luyện sắc sảo], vòm ngực rộng lớn, rắn chắc, không gian mờ. Trong nội thất sớm đã là một mảnh kiêu diễm! [muốn chảy máu mũi quá]

Hơi thở ấm áp phun ở trên mặt, mùi Tùng Trúc thơm ngát quen thuộc quanh quẩn ở trong mũi, Lam Linh lại hoảng hốt, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, ánh mắt nhìn không được tránh né.

"Vương phi, ngươi đang sợ?" Thanh âm Yến Kinh Hàn không hề lạnh băng, mà mang theo cực kỳ mê hoặc, nhẹ nhàng bay vào trong tai Lam Linh.

Không mặc quần áo, cùng một chỗ với mãnh thú [sao chị nói YKH như thế] bất cứ lúc nào đều có thể nhào vào mình, nàng đương nhiên sợ hãi. Lam Linh trầm nghĩ, nhưng cũng không trả lời Yến Kinh Hàn, mà xoay đầu sang một bên.

Lam Linh cảm thấy khuya hôm nay Yến Kinh Hàn đơn giản chỉ là tìm cơ. Cho dù nàng nói cái gì, hắn cũng có thể châm biếm, tốt nhất là nàng không nói gì.

"Vương phi, thân thể của ngươi so với miệng nhỏ của ngươi thành thực hơn nhiều." Yến Kinh Hàn nói rồi nhanh chóng đem Lam Linh ôm vào trong lòng, môi mỏng đồng thời áp chế đôi môi Lam Linh.

Giữa giữa, kháng cự, ý chí kiên định cuối cùng không đấu lại sự thần phục của thân thể.

Môi mỏng lạnh lạnh dọc theo xương quai xanh đi xuống phía dưới, bàn tay lạnh buốt kích thích trên người nàng tạo nhiều đám bọt nước, trong không khí chỉ có hơi thở phập phồng của cả hai. Thân thể Lam Linh sớm đã mềm như nước, dựa trên người Yến Kinh Hàn.

Nước trong thùng tắm đã từ từ chuyển lạnh. Cuối cùng Yến Kinh Hàn ngẩng đầu lên nhìn về phía người trong ngực, trong mắt tràn ngập dục vọng, chính bản thân hắn cũng chưa từng phát hiện.

Lam Linh nhắm chặt hai mắt, biết rõ Yến Kinh Hàn lại một lần nữa buông tha mình vào thời điểm máu chốt, Lam Linh đột nhiên cảm thấy trong nội tâm không biết là mùi vị ngọt, khổ, nhạt, chua, cay, ngứa vị lẫn lộn!

Lam Linh để mặc Yến Kinh Hàn ôm nàng ra khỏi thùng tắm, giúp nàng lau khô nước trên người, đem nàng đặt trên giường, lại ôm nàng vào trong lòng [Nhất chỉ].

Đến lúc này, Lam Linh tim vẫn đập như sấm!

Lần lượt * làm cho nội tâm Lam Linh lâm vào khủng hoảng lớn, tựa hồ có gì đó được miêu tả sống động, nhưng Lam Linh không muốn suy nghĩ.

Nàng sợ hãi!

Sợ hãi chính là hình ảnh trắng trong gương, hoa trong nước, bất không được sờ không tới, cuối cùng đưa nàng đến chỗ vạn kiếp bất phục.

Mặc dù đã sống hai đời, nhưng nàng chưa bao giờ nói chuyện yêu đương, nàng cũng hy vọng có thể cùng nam nhân nàng yêu nương tựa vào nhau, xem hoa nở hoa tàn, xem mây cuốn mây bay, nắm tay nhau, bạch đầu giai lão.

Nàng muốn cả đời một đôi tình nhân, nàng muốn cùng nhau từ từ chuyển sang tình yêu tuổi già. Cái nàng muốn không phải là có được tạm thời, mà là thiên trường địa cửu [lâu dài như trời đất].

Nhưng những thứ này, Yến Kinh Hàn có thể cho nàng sao?

Thân phận của hắn, thân phận của nàng, quyết định nàng nếu yêu hắn cũng không thể có kết quả là tình yêu nam nữ.

Nếu nhất định không có kết quả, vậy không cần bắt đầu!

Bị hấn sát sao ôm vào trong ngực trong tình trạng không một mảnh vải, Lam Linh không ngủ được, dứt khoát giấu tâm trạng, đẩy Yến Kinh Hàn, "Ta muốn mặc quần áo vào."

Thanh âm Lam Linh nhỏ như tiếng muỗi, nhưng Yến Kinh Hàn nghe lại thấy cực kỳ *, tựa hồ dưới thân lại bắt đầu có phản ứng. "Vì sao?"

"Ta không có thói quen này." Lam Linh tức giận nói một câu, nhưng mà rõ ràng là giấu đầu hở đuôi.

"Thời gian còn dài, người sẽ quen." Yến Kinh Hàn buộc chặt cánh tay, bàn tay vuốt ve lưng Lam Linh, ý ở ngoài lời chính là không muốn cho Lam Linh mặc quần áo.

Cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân, Lam Linh vừa thẹn vừa cáu, tim không khỏi đập nhanh hơn một phần, không nghĩ nhiều, đưa tay hung hăng bấm lên người Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn khẽ nhủ mày, nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, môi mỏng áp vào bên tai, nhẹ nhàng mở miệng, "Vương phi còn muốn tiếp tục?"

"Không muốn!" Lam Linh dứt khoát trả lời, chỉ có nàng tự biết trong lòng mình là cỡ nào bối rối.

"Vương phi thích nhất khẩu thị tâm phi." Yến Kinh Hàn khẽ cắn nhẹ vành tai như ngọc của Lam Linh, nhanh chóng đổi đề tài, "Vật này là bót?" Yến Kinh Hàn nói xong bắt lấy tay trái của Lam Linh. Cái bót hoa hồng sắc bươm bướm đập vào đáy mắt Lam Linh.

Trước đây, Lam Linh dùng một sợi ruy băng buộc nơi cổ tay, che cái bót. Yến Kinh Hàn từ lâu đã phát hiện trên cổ tay Lam Linh buộc một sợi ruy băng, hắn vẫn cho là một loại đồ trang sức của nữ nhân, cũng không quá để ý.

Mà trước đó không lâu Yến Kinh Hàn đã cởi quần áo Lam Linh đến không còn gì, tự nhiên cũng ngoại trừ ruy băng trên cổ tay nàng, không ngoài ý muốn thấy được cái bót này của Lam Linh.

Cái bót này Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ, nhưng hắn lại chưa từng nghe nói hình dáng và màu sắc, vì thế Yến Kinh Hàn cũng không thể xác nhận trên cổ tay Lam Linh chính là bót. Theo hắn, cái bót này có một chút bất thường.

Vì phân tán sự chú ý, cũng vì biết rõ thứ này là cái gì, Yến Kinh Hàn liền lên tiếng hỏi.

Bị Yến Kinh Hàn hỏi như vậy, Lam Linh ngờ ngác một chút, không hiểu sao Yến Kinh Hàn lại đột nhiên hỏi cái này, nhưng vẫn đáp: "Ta nghĩ nó chính là bót."

Nghe Lam Linh trả lời, ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một cái, không tiếp tục truy vấn, buông tay Lam Linh ra, đem Lam Linh ôm thật chặt vào trong lòng như cũ.

"Vương gia..."

Lam Linh vừa mới mở miệng liền bị Yến Kinh Hàn nhanh chóng chặn ngang, "Ngủ đi."

Hiển nhiên Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Linh không muốn không mặc y phục đi ngủ, nhưng hắn lại thích việc ôm nàng không mặc quần áo.

Lam Linh nấp mấy môi, chỉ có thể cảm nhận được lồng ngực nóng bỏng của Yến Kinh Hàn, từ từ nhắm mắt.

Lam Linh vốn tưởng rằng sẽ khó ngủ, chưa từng nghĩ mình vừa chợp mắt đã đến bình minh.

Hơi thở ấm áp, cảm giác tê dại trong thân thể làm cho Lam Linh cảm nhận được có vật gì đó bắt đầu khởi động, lập tức hai mắt đang nhắm lung lay ngủ nhanh chóng mở ra, liền gặp một bóng dáng áp xuống, mùi từng trúc thơm ngát dễ người ngập tràn giữa răng môi.

"Không cần..." Cảm nhận được hạ thân Yến Kinh Hàn đang uy hiếp, Lam Linh tránh né, khiến Yến Kinh Hàn hôn nằng càng thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: 100.2: Trừng Phạt

Nhưng tất cả dường như tổn công vô ích, khoe miệng phát ra tiếng ngâm khe, cảm giác sung sướng trong thân thể không khỏi nói cho Lam Linh, rằng nằng đối với Yến Kinh Hàn không những không chán ghét, thậm chí nằng còn thích thú nữa là khác!

Lam Linh nhẹ nhàng nhắm mắt, tùy ý để môi mọng cùng bàn tay của Yến Kinh Hàn thấp lên ngọn lửa trong nằng, đem nỗi lo lắng sợ hãi ban đầu tiêu tan đi mất, chỉ còn lại rung động không ngừng tuôn trào!

Không biết qua bao lâu, Yến Kinh Hàn cuối cùng ngẩng đầu nhìn vào người dưới thân, sợi tóc tán loạn, cánh môi sưng đỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn xán lạn như ánh bình minh, trước ngực hiện lên vết hôn rõ ràng, Yến Kinh Hàn lập tức hô hấp căng thẳng!

Thiên kiều bá mị, tiêu hồn thực cốt, Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ hạ thân của hắn thực sự đang kháng nghị nghiêm trọng, hắn rất muốn nằng, nhưng hắn biết rõ cho dù thân thể Lam Linh có nguyện ý, trong nội tâm cũng không muốn, dùng sức mạnh với nữ nhân, hắn khinh!

Yến Kinh Hàn xoay người nằm chết đi một bên, đem Lam Linh ôm vào trong ngực, nắm tay nhỏ bé của nằng, đặt vào nơi nào đó của hắn.

Vừa không lồ lại nóng bỏng, điều đó làm cho Lam Linh vội vã mở mắt ra, muốn rút tay về, khuôn mặt nhỏ nhắn đã muốn đỏ như máu, nằng dĩ nhiên biết rất rõ kia là vật gì?

"Nếu nằng không muốn ta ăn nằng thì hãy đi mà trấn an "nó" đi". Thanh âm của Yến Kinh Hàn mang theo chút khàn khàn rõ ràng, bàn tay siết sao nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Linh, không để cho nằng thoát ra, thậm chí hắn còn cảm thấy thích cảm giác nằng đụng chạm vào vật đó nữa là khác.

"Yến Kinh Hàn, ngươi vô sỉ!"

Đối mặt với uy hiếp của Yến Kinh Hàn, Lam Linh tâm hoảng ý loạn!

"Là nằng khiêu khích ta nên nằng phải dập tắt lửa dục ta." Yến Kinh Hàn cảm thấy chuyện đó là điều đương nhiên, "Hay là nằng muốn cùng ta viên phòng?"

Lam Linh vừa thẹn vừa cáu, nghe câu nói sau cùng của Yến Kinh Hàn, nhất thời ghen hờn.

Sau đó Lam Linh đã dùng những hành động trước kia nằng có nghĩ cũng không dám nghĩ tới khiến cho "quân lính" của Yến Kinh Hàn phải tước vũ khí đầu hàng.

Sau đó, Yến Kinh Hàn tâm tình sung sướng, cũng không tiếp tục làm khó Lam Linh nữa, xoay người xuống giường, từ trong tủ quần áo lấy ra một bộ quần áo, mặc vào chỉnh tề.

"Vương gia, ta hôm nay có thể ra khỏi viện không?" Lam Linh đem cả người co lại ở trong chăn, yếu ớt hỏi một câu, trong nội tâm nghĩ tới, mặc dù tối hôm qua nằng đã chọc giận hắn, nhưng sau đó hắn cũng đã được tha miễn, cơn giận cũng phải mất đi chứ?

Yến Kinh Hàn xoay người nhìn Lam Linh, trong đôi mắt ấy không có nửa điểm tâm tình, thanh âm cũng khôi phục lại như trước kia, không có nửa điểm nhiệt độ, "Không được!"

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, gắt gao trừng mắt Yến Kinh Hàn, người này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn! Chẳng lẽ người vừa cùng nằng tóc chạm tóc, tại kẻ tại kia không phải là hắn sao?

Khốn kiếp!

"Vương phi, bản vương từ trước đến nay công tư phân minh, nằng đừng nên ảo tưởng!" Yến Kinh Hàn nói xong liền không để ý tới Lam Linh nữa, sai bước ra khỏi phòng.

Nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, Lam Linh lại ghen hờn, không nói cũng biết nằng là người có thân phận đặc biệt sẽ gây hại cho hắn, nhưng hắn cũng biết rõ nằng cũng là một nữ nhân có thể thỏa mãn dục vọng của mình, trong mắt hắn, hai thân phận này đồng thời cùng tồn tại.

Nghĩ hay lắm!

Một mặt coi nằng như tặc mà đề phòng, một mặt lại chiếm hết tiện nghi của nằng, trên đời này nào có chuyện tốt như vậy?

Lam Linh trong nội tâm tức giận bất bình không thôi, nghĩ tới muốn hung hăng trừng phạt tên Yến Kinh Hàn khốn kiếp này một phen!

Lam Linh suy tư một lát, liền đứng dậy, từ trong tủ quần áo tìm ra một bộ đồ mặc, sau đó vấn tóc lên.

Đến lúc này, Lam Linh vẫn không nghe được tiếng bước chân của Thu Diệp, Lam Linh biết rõ Thu Diệp tám phần là bị Yến Kinh Hàn trách phạt, trong nội tâm không khỏi có chút đau lòng.

Lam Linh đem một mảng hỗn độn trong phòng thu thập một phen, lúc này chỉ nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bước chân, nghe tiếng bước chân, đôi mi thanh tú của Lam Linh cau lại một tý, lập tức đi ra ngoài phòng.

Đi đến ngồi xuống bên cạnh bàn, một lát sau Lam Linh liền nghe được thanh âm của Tạ An từ bên ngoài vang lên, "Vương phi, vương gia sai nô tài đem hai vị cô nương đến hầu hạ vương phi!"

Lam Linh vừa nghe, lập tức liền nghĩ đến hai nữ nhân ở Ngọc Lan Viện mà Yến Minh Hiền ban cho Yến Kinh Hàn, trong nội tâm không khỏi thất thần, nói: "Tiến đến."

"Vâng"

Tạ an đẩy cửa phòng ra, dẫn hai nha đầu tiến vào gian phòng, đi vào phía trước Lam Linh, hành lễ một cái, lập tức nhìn về phía Sở Viên cùng

Thu Chiêu Tuyết.

"Dân nữ Sở Viên gặp qua vương phi!"

"Dân nữ Thu Chiêu Tuyết gặp qua vương phi!"

Hai người dưới cái nhìn soi mói của Tạ An liền thi lễ với Lam Linh, nhưng động tác cực kỳ cứng ngắc!

Không tình nguyện nha! Lam Linh trong nội tâm cười một tiếng.

Chuyện này cũng khó trách, nữ nhân được Hoàng Thượng lưu lại, tư sắc đương nhiên không phải chuyện đùa, nhưng mà, nếu các nàng đã tham gia tuyển chọn, chắc hẳn là đều nhắm đến vị trí phi tần, dù cho không thể ở lại hoàng cung, bị Yến Minh Hiền đưa cho Yến Kinh Hàn, cũng phải luôn nghĩ cách để làm nữ nhân của Yến Kinh Hàn.

Không nghĩ tới nữ nhân của Yến Kinh Hàn còn chưa làm được, ngược lại bị Yến Kinh Hàn gọi tới hầu hạ mình, loại cảm giác chênh lệch này làm cho các nàng sinh ra cảm giác không phục, ngay cả xưng hô vẫn giữ hai từ "dân nữ".

Đối với sự vô lễ của hai người kia, Tạ An lập tức nhủ mảy, nhưng hắn cũng không có lên tiếng, hắn biết rõ việc gia đưa hai nữ nhân này đến hầu hạ vương phi nhất định là có dụng ý.

Sở Viên và Chiêu Tuyết cũng giống như trong suy nghĩ của Lam Linh, Đối với việc hầu hạ này hoàn toàn không hề hài lòng

Các nàng mặc dù không phải là xuất thân từ gia đình đại phú đại quý, nhưng gia cảnh đều là giàu có có thừa, ở nhà lúc nào cũng có nha hoàn hầu hạ, nhưng kể từ khi vào Hàn vương phủ, hết thảy đều không giống như vậy.

Việc chưa được nhìn thấy được vị vương gia tuấn mỹ phi phàm trong truyền thuyết không nói, ngay cả bước ra cửa sân cũng không được cho phép, ngoại trừ mỗi ngày có người đứng giờ đưa cơm, chuyện gì khác đều phải tự mình làm, so với chìm chóc trong lồng còn không bằng.

Bị dây vò qua nửa năm, hai người vốn tưởng rằng vương gia nhớ tới các nàng, muốn các nàng hầu hạ, mà chưa từng nghĩ thế nhưng lại phải đi hầu hạ vương phi của hắn, ủy khuất, không cam lòng, còn mang theo nhẽ nhẹ ghen tị!

Lam Linh cười cười, nhìn về phía Tạ An, nói: "Người đi làm việc của người đi."

"Vâng!" Tạ An nhanh chóng lui ra ngoài.

"Hai người các người nửa năm trước thì tiến vào vương phủ?" Lam Linh nhìn xem Sở Viên cùng Chiêu Tuyết cười hỏi, thanh âm dễ nghe, đôi mắt đẹp mỉm cười, không có điểm nào giống như dáng vẻ của một vương phi, mà giống như một tỷ tỷ hoà ái dễ gần nhà bên hơn.

Thấy vương phi như thế, Sở Viên cùng Chiêu Tuyết lại càng thêm lớn mật đứng lên, thoáng nhìn nhau, sau đó Sở Viên mở miệng nói: "Hai năm trước chúng tôi được Hoàng Thượng chọn lưu lại làm mỹ nhân, sau đó vì thấy hai chúng tôi thông minh lanh lợi nên đã cử chúng tôi đến hầu hạ vương gia"

Lam Linh đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Sở Viên, khẽ mỉm cười, "Nguyên lai nhị vị cô nương là người của hoàng thượng nha, nếu là người của hoàng thượng, ta sao dám tùy tiện dùng làm nô tỳ được, vương gia đúng thật hồ đồ mà."

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, trong nội tâm hai ả không khỏi tràn đầy mong đợi, nghĩ tới nếu Lam Linh đã không dám xem hai nàng như nha đầu, vậy thì xem như muội muội đi, cùng nhau mà hầu hạ vương gia.

"Nhị vị cô nương gặp qua vương gia chưa?" Lam Linh nhìn thấy đôi mắt của hai ả sáng lên, đột nhiên cười hỏi một câu.

"Không có." Chiêu Tuyết nhẹ nhàng phun ra hai chữ, thanh âm tựa hồ mang theo vô hạn ủy khuất.

"Đây là vương gia không đúng, nếu đã lấy hai người các ngươi, như thế nào lại không để hai người hầu hạ được chứ? Nhị vị muội muội cũng không nên để trong lòng, nam nhân mà, có đôi khi vì chiến sự gấp rút mà đem những chuyện kia quên đi mất."

Lời nói của Lam Linh càng khiến cho ánh mắt của Sở Viên cùng Chiêu Tuyết toả sáng, các nàng không nghĩ tới vương phi thế nhưng lại vô cùng rộng lượng, biết rõ các nàng được Hoàng thượng ban cho vương gia, chẳng những không gây khó dễ với các nàng, mà toàn bộ chỉ trách vương gia không đúng, thật sự xem các nàng như "Muội muội". Điều này chẳng phải nói lên rằng vương phi chính là đang muốn vương gia thú các nàng sao?

Nhưng mà có điều Sở Viên và Chiêu Tuyết vẫn chưa biết, hai chữ "muội muội" này vốn không hề giống như hai chữ "muội muội" mà hai nàng ta nghĩ đến.

"Đa tạ vương phi, từ nay về sau, hai người muội nhất định nghe theo vương phi phân phó, vương phi muốn chúng ta làm cái gì, bọn muội muội sẽ không có nửa câu oán hận!" Sở Viên cùng Chiêu Tuyết mừng rỡ, vội vàng hành lễ với Lam Linh.

Lam Linh cười cười, "Dù nói thế nào, các ngươi cũng là người của vương gia, nếu đã đều là người của vương gia, chỉ cần hầu hạ tốt cho vương gia là được, không cần phải nói nhiều."

"Chúng muội biết rõ vương phi rất thiện tâm, nhưng lễ nghi thì cũng không thể bỏ đi được." Sở Viên cười tươi như hoa, tựa hồ người vừa rồi không hề hiểu lễ nghi không phải là nàng ta vậy.

Thiện tâm? Nội tâm Lam Linh cười một tiếng, cho đến thời điểm này, chưa bao giờ nàng nghĩ mình là một người thiện tâm, cũng sẽ không bao giờ làm một đại thiện nhân!

"Đã như vậy, các ngươi dọn dẹp đồ đạc mà tối qua vương gia tắm rửa, tất cả đem ra ngoài hết đi." Lam Linh nhẹ nhàng quét về phía nội thất một cái vừa nhìn về phía Sở Viên Chiêu Tuyết, trên mặt vẫn dịu dàng cười nhẹ như xưa.

Nghe vậy Sở Viên Chiêu Tuyết không khỏi sửng ngore, nếu các nàng đã là nữ nhân của vương gia, những công việc thô tục này sao cần các nàng phải tự tay làm vậy?

"Vương gia từ trước đến nay không thích người khác đụng vào đồ của mình, thùng nước kia vốn dùng để vương gia tắm sạch, vương gia càng không muốn bị người khác đụng chạm, vốn là ta muốn đích thân làm, nhưng nếu hai vị muội muội đã đến đây, vậy phải để cho hai muội làm rồi, tránh cho vương gia trách ta không khiêm nhường."

Nghe Lam Linh nói những lời này, trong sân Lưu Vân sớm đã ngửa mặt lên nhìn trời, trong nội tâm nghĩ, vương phi, ngài có thể bớt bá đạo một chút được không? Dùng danh của vương gia, sai sử hai nữ nhân đang muốn trèo cao phải làm việc cho mình, hơn nữa còn khiến cho hai kẻ này làm mà không phát ra bất kỳ câu oán giận nào, đây chẳng phải là một thủ đoạn rất cao siêu sao?

Lời nói của Lam Linh khiến hai người kia không hề nghi ngờ liền tin rằng việc đổ nước tắm của vương gia chính là một vinh hạnh nha, nên tự nhiên không hề có nửa câu oán hận, rạo rực vui vẻ khiêng thùng tắm ra khỏi phòng, mà thùng nước đối với các nàng vốn nặng không phải thường.

Lam Linh đứng lên, cũng đi theo hai người ra khỏi phòng, nhìn Lưu Vân đang thoát ần thoát hiện, đột nhiên cười cười, Lưu Vân lập tức rung mình một cái, trong nội tâm không khỏi nghĩ mình vừa thấy được lỗi lầm của vương phi, vương phi không có lý do gì để chinh hấn nha? Bất quá vừa nghĩ tới mình chính là người của gia, mà gia thì đã không ít lần đi bắt nạt vương phi rồi, vương phi không phải là muốn khai đao với hấn trước đi.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: 101.1: Say Rượu Nói Thật

Nhìn nơi nào đó vẫn không có chút phản ứng, trong lòng Lam Ngọc tràn ngập sợ hãi. Tại sao có thể như vậy? Vì sao sau đêm đó, chỗ đó của hấn liền không còn có phản ứng?

Là dung tục quá độ? Hay do tình hương (mê dược)? Hay là hấn thậm chí còn chưa được thưởng thức hương vị của nàng lại còn bị sập bẫy do nàng sắp xếp?

Lam Ngọc càng nghĩ càng sợ hãi, hét to một tiếng vọng ra ngoài, "Hoàng Ngạc!"

Đêm đó sau khi trở lại, Hoàng Ngạc liền tìm đại phu chữa trị phần xương cốt bị Ánh Hà bẻ gãy, nhưng thương gân động cốt cần một trăm ngày, trong khoảng thời gian ngắn, tay Hoàng Ngạc khó có khả năng khôi hấn.

Mặc dù như thế, Hoàng Ngạc vẫn tận trung cương vị, canh giữ ở bên ngoài phòng Lam Ngọc. Có 2 nguyên nhân: một là hai ngày này tâm tình công tử

nhà mình không tốt, hần căn bản không dám mở miệng xin nghỉ, thứ hai chuyện tình của U Lan còn chưa được giải quyết, một ngày U Lan không phải của hần, một ngày hần cũng không thể an tâm.

Nghe tiếng Lam Ngọc gọi, Hoàng Ngạc nhanh chóng vọt vào phòng, "Công tử? Ngài làm sao vậy?"

"Lập tức đi mời thái y đến Mỹ ngọc hiền. Bốn công tử chờ hần tại đó, nhớ kỹ không để cho phụ thân cùng nương ta biết!" Lam Ngọc nói rồi nhanh chóng xoay người xuống giường, không gọi người hầu hạ mà tự mình thu dọn ổn thỏa.

Mỹ ngọc hiền là một tòa nhà bên ngoài phủ của Lam Ngọc, Hoàng Ngạc đương nhiên biết rõ.

"Dạ!" Nhìn thần sắc, Hoàng Ngạc cảm thấy công tử nhà mình nhất định là có chuyện vô cùng trọng yếu mới cho phép tìm thái y, không dám trì hoãn, nhanh chóng ra khỏi phòng.

Mỹ ngọc hiền.

Chuẩn đoán của Hứa thái y đối với Lam Ngọc mà nói giống như sấm sét giữa trời quang, khiến Lam Ngọc run lấy bầy.

Chỗ này của hần cả đời đều không ngóc đầu dậy? Cả đời hần đều không thành nam nhân!

Lam Ngọc không tin. Hần không muốn tin.

"Hứa lão đầu, người gạt ta phải không? Người nói, người gạt ta!" Lam Ngọc nắm chặt tà áo Hứa thái y, khuôn mặt dữ tợn, đầu tóc như dã thú.

"Công tử, lão già cổ hủ này có một trăm cái đầu cũng không dám lừa gạt ngài, những gì lão già cổ hủ này nói đều là thật." Giao tình giữa Hứa thái y cùng Lam Trí Thân không giống bình thường, nhưng thấy Lam Ngọc như vậy, Hứa thái y vẫn có chút sợ hãi.

Lam Ngọc đương nhiên cũng biết Hứa thái y cùng cha hần có quan hệ, cho nên mới tìm ông. Không nghĩ lại nhận được một kết quả mà hần không cách nào tiếp nhận được.

Lam Ngọc đẩy Hứa thái y ra, ngã ngồi ở trên ghế. Đột nhiên nghĩ đến đêm không có ký ức gì đó, Lam Ngọc đứng bật dậy, nhìn về phía Hứa thái y con mắt như sấm sét vang dội cuồng phong gào thét, "Người nói một chút, nguyên nhân gì khiến ta như vậy!"

Hứa thái y lão đảo lui về sau hai bước, ổn định thân hình, vội vàng mở miệng: "Công tử, đây cũng chính là chỗ nghi hoặc của lão già cổ hủ này, nếu là do được vật lại không có bất kỳ dấu hiệu, nếu là ngoại lực tác động, lại cũng nhìn không ra chỗ nào bị tổn thương. Công tử, thứ cho lão già cổ hủ này tài học sơ thiên, nhất thời không thể xác định."

Nghe vậy, con mắt Lam Ngọc lóe lên vẻ âm ngoan trước nay chưa có "Ta cho người thời gian ba ngày, người cần phải cho ta một câu trả lời thuyết phục chuẩn xác, ngoài ra, chuyện này không cho phép để lộ nửa điểm, cũng không thể để cha ta mẹ ta biết rõ, nếu không nghe, người biết thủ đoạn bốn công tử!"

Không cần Lam Ngọc uy hiếp, Hứa thái y cũng biết việc này nếu bị truyền ra ngoài, dù cho Lam Ngọc không cần đầu của hần, Lam Trí Thân cũng sẽ làm cho đầu của hần chuyển đi nơi khác. Hần không thể nói, cũng không dám nói.

"Công tử cứ yên tâm, lão già cổ hủ này nhất định thủ khẩu như bình, nhất định ở trong vòng ba ngày cấp công tử một câu trả lời hài lòng, thuyết phục." Hứa thái y kinh hoàng sợ hãi lập lời thề son sắt làm chứng.

Sau đó, Lam Ngọc cũng không làm khó Hứa thái y, liền để ông rời đi.

Gặp Hứa thái y đi, Hoàng Ngạc cuống quýt vọt vào gian phòng, "Công tử, vậy phải làm sao bây giờ?" Hoàng Ngạc nói nhìn về phía hạ thân nhà mình công tử, hiển nhiên hần đã nghe hết lời nói của Hứa thái y.

"Cút!" Lam Ngọc nổi trận lôi đình! Rống lên khiến Hoàng Ngạc hốt hoảng mà chạy!

Hần biết làm sao bây giờ?

Lam Ngọc hai tay sít sao nắm lại, con mắt mang vẻ hung ác của một loài dã thú.

Nếu thật là năng làm, hần nhất định khiến năng sống không bằng chết!

Buổi trưa, Yến Kinh Hàn trở về Tùng trúc Viện, chỉ thấy Lam Linh cùng Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết đang ở sân bên trong vừa nói vừa cười, ở chung vô cùng hòa hợp, lông mày không khỏi khẽ nh皺 một tý.

Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết từ trước tới giờ chưa từng gặp Yến Kinh Hàn, hai người nghe tiếng bước chân, liền quay đầu lại, nhìn thấy dung nhan tuấn mỹ vô song của Yến Kinh Hàn, dáng người thon dài cao ngất, khí chất ngang ngược sẵn có, hai người cũng không khỏi giật mình, trong ánh mắt không che dấu lòng ái mộ.

Thấy Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết như vậy, trong lòng Lam Linh lại sinh ra một tia không vui, lập tức ho nhẹ một tiếng, đứng lên, nghênh tiếp Yến Kinh Hàn, ôn nhu nói: "Vương gia, có đói bụng không? Có cần phòng bếp bày thiện luôn không?"

Thấy miệng cười như hoa của Lam Linh, nghe giọng nàng thủ thủ, lòng mảy Yến Kinh Hàn lại giãn ra, nhẹ nhàng "Uh" một tiếng.

Hạo Nguyệt nghe vậy, nhanh chóng ra sân nhỏ.

Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết sớm đã si mê nhưng cũng bừng tỉnh, thấy vương gia không nhìn mình, trong lòng không khỏi chua xót. Nhưng hai người biết rõ lúc này không phải là lúc các nàng có thể thể hiện sự bất mãn. Dù cho muốn thể hiện, cũng phải chờ Vương gia sủng hạnh các nàng đã.

"Thiếp Sở Viên bái kiến Vương gia! Chúc Vương gia vạn phúc!"

"Thiếp Thu Chiêu Tuyết bái kiến Vương gia! Chúc Vương gia vạn phúc!"

Hai người cùng nhau hành lễ với Yến Kinh Hàn, chẳng những tự báo gia môn mà còn tự cho mình là nữ nhân của Yến Kinh Hàn. Đáy mắt Yến Kinh Hàn lập tức phát ra hàn quang, quét về phía Lưu Vân ẩn thân.

Lưu Vân thấy thế âm thầm kêu khổ. Cả sáng gia không ở trong phủ, hẳn chưa kịp bẩm báo chuyện Vương phi đối đãi với Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết. Hai nữ nhân này liền coi mình là nữ nhân của Gia. Từ trước đến nay Gia ghét nhất loại nữ nhân như vậy, Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết si tâm vọng tưởng lại làm liên lụy tới chính mình, Lưu Vân cảm giác mình thật thảm.

Vốn dĩ Lam Linh nghe Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết tự xưng, trong lòng thấy không vui, nhưng thấy mắt phượng của Yến Kinh Hàn phát lạnh, không hiểu Lam Linh lại thấy tâm tình khá hơn, trong nội tâm sinh ra một tia hứng thú tà ác, mang dáng vẻ muốn xem kịch vui.

Lam Linh không lên tiếng, mà nhẹ nhàng cười, nhìn Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn thấy Lam Linh làm bộ dáng không liên quan, đang chờ xem kịch vui, trong lòng sinh ra tức giận, quay đầu nhìn Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết.

"Bản vương đồng ý thu nhận các người khi nào?"

Thanh âm lạnh như băng của Yến Kinh Hàn như mũi dao nhọn, Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết cả kinh, "Phù phù" một tiếng ngã quỵ trên đất.

Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết mặc dù nghe nói Yến Kinh Hàn lãnh khốc vô tình, nhưng cả hai chưa từng gặp, mà lúc này, nghe thanh âm của Yến Kinh Hàn còn lạnh hơn so với gió rét tháng mười hai, lại thấy ánh mắt Yến Kinh Hàn còn muốn sắc bén hơn so với lưỡi dao sắc bén. Hai người không nhịn được run lấy bầy, cảm thấy hít thở không thông.

"Vương gia bớt giận, là Vương phi... Vương phi bảo chúng thần thiếp là muội muội, còn nói chúng thần thiếp là người của Vương gia, thần thiếp liền cho rằng vương gia đã đồng ý thu chúng thần thiếp." Lá gan Sở Viên tương đối lớn một chút, nhìn Yến Kinh Hàn yếu ớt mở miệng.

Dù sao, Sở Viên cảm thấy vốn không phải là lỗi của các nàng, là Lam Linh cố ý khiến các nàng lâm lữ, lúc này mới chọc giận Vương gia. Lam Linh chính là đầu sỏ.

"Sở Viên tỷ tỷ nói không sai, Vương phi xác thực kêu chúng thần thiếp là muội muội, còn để cho chúng thần thiếp cùng nhau hầu hạ Vương gia." Thu Chiêu Tuyết mặc dù nhát gan hơn, nhưng vì lợi ích chung trước mặt, cũng lên tiếng phụ họa.

Nghe Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết nói, Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lam Linh đang đứng bên, môi mòng nhếch lên, hàn khí bức người.

Lam Linh cười cười, lúc này mới chậm chậm mở miệng: "Nếu không phải trong lòng Nhị vị cô nương có tâm tư với Vương gia thì hai tiếng muội muội của ta sao có thể làm cho các người này sinh hiểu lầm? Hơn nữa, Vương gia là chủ tử của Vương phủ. Tất cả mọi người trong Vương phủ đều là người đến hầu hạ Vương gia. Những lời này của ta cũng không có nói sai, chỉ là nhị vị cô nương gấp không thể chờ được đến lúc bay lên đầu cành bèn cố ý lý giải sai?"

Nghe Lam Linh nói như vậy, mặt Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết lập tức lúc đỏ lúc trắng. Các nàng dĩ nhiên muốn bò lên trên người Vương gia, các nàng dĩ nhiên muốn bay lên đầu cành, nhưng bị người khác lột trần như vậy, trên mặt hai người liền đau rát, phảng phất như bị mấy cái bạt tai.

Lời nói của Lam Linh không thể nghi ngờ là nói cho Yến Kinh Hàn, nàng cũng không muốn đem hấn cho nữ nhân khác, chỉ là hai người này không biết trời cao đất rộng, si tâm vọng tưởng.

Tức giận trong lòng Yến Kinh Hàn không hiểu sao liền tiêu tán một chút, lạnh lùng quét Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết một cái.

"Triều Dương, đưa các nàng ra khỏi phủ đi!" Yến Kinh Hàn đột nhiên hướng Triều Dương ra lệnh

"Dạ!" Triều Dương bước nhanh về hướng Sở Viên, Thu Chiêu Tuyết, tựa như muốn nhắc hai người lên.

"Vương gia, đến cùng chúng thần thiếp phạm sai lầm gì mà ngài đối xử với chúng ta như vậy?" Sở Viên lập tức khóc lên, ủy khuất, không cam lòng, chệnh lếch của việc từ thiên đường rơi xuống địa ngục khiến cho nàng không cách nào tiếp nhận.

"Bất kính đối với Vương phi của Bản vương!" Yến Kinh Hàn nói rồi vung tay lên. Triều Dương lập tức nhắc theo hai người phi thân ra khỏi Tùng Trúc Viện.

"Vương gia, một chiêu mượn đao giết người này của ngài dùng cực kỳ thuần thực nha!" Lam Linh nghiêng nghiêng răng, nhìn Yến Kinh Hàn sâu kín mở miệng.

Đến lúc này, Lam Linh cuối cùng cũng hiểu, Yến Kinh Hàn đem hai nữ nhân này vào viện hầu hạ mình hoàn toàn không có ý tốt, hẳn muốn mượn tay của nàng trừ bỏ hai người này.

Đáng giận, lại bị hắn lợi dụng!

"Vương phi, Hồ Văn Tài vẫn còn giam giữ ở trong lao Đại lý tự, chẳng lẽ Vương phi đã quên mất hắn?" Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng liếc Lam Linh một cái, liền nhắc chân đi về phía gian phòng.

Lam Linh lập tức mắc nghẹn, người này thế mà lại nói nàng là chó chê mèo lắm lông, hai người bọn họ là kẻ tám lạng người nửa cân?

Ai muốn giống hắn chứ!

Nếu không phải hắn trước chọc cho nàng, nàng như thế nào lại đem kia Hồ Văn Tài làm đao làm cho đầu? Nói sau, nàng không phải là không có cả đến hắn sao?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: 101.2: Say Rượu Nói Thật

Đồ khốn khiếp bụng dạ hẹp hòi ác tâm hắc phế!

Lam Linh ở trong sân oán thầm Yến Kinh Hàn mấy lần, thấy bữa trưa đã dọn xong, lúc này mới đi vào gian phòng.

Ngồi vào đối diện với Yến Kinh Hàn, lại thấy trước mặt mình còn đặt một ly rượu nhỏ, mà mùi rượu nhàn nhạt cũng từ trong ly rượu chậm rãi nhẹ nhàng bay lên.

Đôi mi thanh tú của nàng hơi nhíu, lại nhìn sang Yến Kinh Hàn đang phẩm rượu một cái, rồi đẩy cốc rượu ở trước mặt sang một bên, nàng không thích uống rượu, càng không có hứng thú muốn uống rượu với hắn.

Lam Linh bưng lên chén cơm, lặng yên ăn, lúc này bỗng nghe thấy thanh âm thuần hậu dễ nghe của Yến Kinh Hàn chậm rãi vang lên, "Vương phi, nha đầu người bởi vì hành động tối qua của ngươi, mà bị ngươi liên lụy, chẳng lẽ ngươi một chút cũng không đau lòng sao?"

"Ta đương nhiên là đau lòng!" Lam Linh nhanh chóng giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, "Nhưng ta bị ngươi vây khốn ở trong sân, nếu ta vì Thu Diệp mà câu tình với ngươi, thì ngươi có thể đồng ý bỏ qua chuyện cũ với nàng sao?"

Trong lời nói của Lam Linh mang theo thăm dò, nhưng cũng mang theo một phần tức giận rõ ràng, nàng cũng không ngu ngốc mà cho rằng Yến Kinh Hàn sẽ có lòng tốt như vậy, mà buông tha cho Thu Diệp.

"Vừa rồi ngươi không cầu xin ta, thì làm sao mà biết nhất định ta sẽ không đồng ý?" Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng quét qua Lam Linh một cái, bưng ly rượu lên nhấp một ngụm, động tác vô cùng ưu nhã.

Trong hồ lô người này muốn bán cái gì đây?

Lam Linh cảm thấy trong lời nói vừa rồi của Yến Kinh Hàn có chứa tám phần không có ý tốt!

Nhưng xuất phát từ sự tự trách đã làm liên lụy đến Thu Diệp, Lam Linh vẫn mở miệng nói: "Vương gia, ta cầu xin ngươi thả Thu Diệp, được không?"

"Ngươi theo dõi ta uống một chén, ta sẽ đồng ý với ngươi thả nàng ra." Ánh mắt Yến Kinh Hàn nhàn nhạt lướt qua ly rượu trước mặt Lam Linh, nói ra một điều kiện.

Nhìn thấy mùi rượu từ trong chén sứ trắng bay lên, đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ nhăn lại, nàng có chút hoài nghi điều kiện này của Yến Kinh Hàn có phải là quá đơn giản hay không? Hắn đang muốn đánh cái chủ ý gì đây?

"Từ trước đến nay bản vương đều nói giữ lời, có muốn tiếp tục hay dừng lại, hoàn toàn là do tự ngươi quyết định." Yến Kinh Hàn nói xong không hề nhìn Lam Linh nữa, mà thưởng thức rượu.

Nhìn ly rượu trong suốt thấy đáy, Lam Linh cũng không nghi ngờ Yến Kinh Hàn sẽ làm ra chuyện bỏ thuốc với nàng, mặc dù Yến Kinh Hàn là người thâm hiểm độc địa bụng dạ hẹp hòi ác tâm hắc phế, nhưng cũng không phải là một người hèn hạ vô sỉ.

Nghĩ như thế, Lam Linh cảm thấy nàng không có điều gì phải lo lắng, không phải chỉ là uống một ly rượu thôi sao? Mặc dù bình thường nàng không uống rượu, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không biết uống rượu, nàng không tin chỉ một ly rượu này có thể khiến cho nàng say.

"Được, ta uống với ngươi." Lam Linh nói xong đứng lên bưng ly rượu, nhẹ nhàng chạm vào ly rượu của Yến Kinh Hàn, rồi từ từ uống một ngụm.

Rượu vào hương vị ngọt ngào êm dịu, không có một chút mùi vị cay xè nào, Lam Linh hoàn toàn yên tâm, rất nhanh đã uống hết một ly vào bụng.

"Vương gia, ngươi cần phải nói giữ lời." Lam Linh đặt ly rượu xuống, nhìn xem Yến Kinh Hàn nói.

"Đó là tự nhiên." Ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên, cũng để xuống ly rượu.

Đến lúc này, Lam Linh cũng không cảm thấy được một tia dị thường nào, liền bưng lên chén cơm, tiếp tục ăn.

Yến Kinh Hàn cũng không có uống rượu nữa, mà bắt đầu từ từ đang ăn cơm.

Theo thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lam Linh bắt đầu cảm thấy khác thường, nàng cảm thấy đầu choáng váng, hỗn loạn, mà bóng dáng của Yến Kinh Hàn lại biến thành nhiều người.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy bộ dáng lúc này của Lam Linh, biết rõ là Lam Linh đã say, mà hắn lại muốn đứng là kết quả như vậy!

Yến Kinh Hàn không nói cho Lam Linh biết là rượu nàng uống này có tác dụng vô cùng chậm, đối với người có tư lượng bình thường, chỉ cần một ly vào thì sẽ say gục ngay tại chỗ, còn tư lượng Lam Linh hiển nhiên là không giống.

Yến Kinh Hàn không tự cho mình là chính nhân quân tử, hắn muốn biết rốt cuộc nàng là ai, muốn biết mục đích nàng gả cho hắn là gì.

Có lời gọi là say rượu nói thật, Yến Kinh Hàn tin tưởng là sau khi Lam Linh say rượu, nhất định sẽ nói cho hắn biết những điều mà hắn muốn biết.

Yến Kinh Hàn đi đến bên cạnh Lam Linh, bế Lam Linh lên, rồi đi về phía trong phòng.

Trong đầu Lam Linh lộn xộn một mảnh, nàng sớm đã nhắm mắt lại, mặc kệ Yến Kinh Hàn đặt nàng ở trên giường.

Yến Kinh Hàn nghiêng người nằm ở bên cạnh Lam Linh, một tay nhẹ nhàng vuốt lên khuôn mặt nhỏ nhắn lúc này đã ửng đỏ một mảnh của Lam Linh, trong thanh âm còn mang theo tia mê hoặc, "Nói cho ta biết, ngươi tên là gì?"

"Lam Linh..." Lam Linh nghiêng đầu cọ mặt vào trong lòng bàn tay của Yến Kinh Hàn, cũng không suy nghĩ liền mở miệng trả lời.

Nghe vậy, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng khẽ nhú lại, rồi nói tiếp: "Ngươi tới vương phủ của ta, mục đích là điều gì?"

Yến Kinh Hàn cũng không phát giác ra, những lời hắn nói lại thoáng mang theo tia dè dặt hy vọng.

Lam Linh cũng không lập tức lên tiếng, mà xoay người chui vào trong lòng Yến Kinh Hàn, một tay ôm mạnh vòng eo rắn chắc của Yến Kinh Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn lại cọ sát vào trước ngực Yến Kinh Hàn.

Lập tức hô hấp của Yến Kinh Hàn căng thẳng lên, hắn nhanh chóng hít một hơi sâu, gỡ bàn tay Lam Linh vòng ở bên hông hắn, rồi khẽ đẩy Lam Linh một chút, trong thanh âm lại chứa sự dịu dàng mà chính hắn không hề phát giác ra, "Nói cho ta biết, ngươi tới vương phủ ta làm gì?"

"Giúp hắn." Lam Linh vô ý thức nhẹ nói ra hai chữ, rồi nhanh chóng chui vào trong lòng Yến Kinh Hàn, cánh tay cũng ôm chặt lấy eo thon của Yến Kinh Hàn.

Giúp hắn?

Hai chữ nhẹ nhàng này lại giống như một tảng đá lớn đập vào trong lòng Yến Kinh Hàn, trong lòng Yến Kinh Hàn đột nhiên chấn động! Hắn dường như nghe thấy tiếng cái gì đó vỡ vụn, thanh âm thanh thúy kia phảng phất dường như muốn đâm thủng vào màng nhĩ của hắn!

Yến Kinh Hàn há to miệng, cúi đầu nhìn xem người trong ngực, đáp án đã sinh động như thật, nhưng Yến Kinh Hàn vẫn muốn hỏi tiếp, "Hắn là ai?"

Nhưng Yến Kinh Hàn thất vọng chính là, Lam Linh đã ngủ sâu trong mộng đẹp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia lại rực rỡ như ánh bình minh trên khoe miệng còn khẽ cong lên, đáng vẻ ngọt ngào khiến cho ánh mắt của Yến Kinh Hàn thật lâu cũng chưa hề dời đi!

Yến Kinh Hàn nhắm lại hai mắt, đáp án với lời hắn dự đoán lại khác nhau xa vạn dặm, hắn có thể tin nàng sao?

Lam Linh khi tỉnh lại, trong Tùng Trúc Viện sớm đã bao phủ một mảnh trời chiều, Lam Linh cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, nàng đưa tay vuốt vuốt huyệt thái dương.

"Tiểu thư, ngài tỉnh?" Giọng Thu Diệp đột nhiên vang lên.

Lam Linh từ từ mở mắt, chỉ thấy Thu Diệp đang đứng ở bên cạnh giường nhìn mình, trong mắt mang theo vẻ lo lắng rõ ràng.

"Ta uống say sao?" Lam Linh từ từ ngồi dậy, trong lòng có chút nghi hoặc, nàng chỉ uống một ly rượu mà đã say thành như vậy sao?

"Đúng vậy, tiểu thư, nô tỳ chưa từng thấy qua ngài uống rượu qua, nên nơi đâu ngài có thể uống rượu chứ, khi uống tất nhiên là sẽ say rồi." Thu Diệp đỡ Lam Linh ngồi dậy, cầm lấy một cái gối đặt sau lưng Lam Linh, làm cho Lam Linh dựa vào thoải mái, rồi mới cầm áo choàng ngoài của Lam Linh khoác lên trên vai của nàng.

Nghe Thu Diệp vừa nói như vậy, Lam Linh khẽ nâng trán, có chút phiền muộn, nàng vậy mà quên mất thân thể này không phải là thân thể lúc trước của mình, khẳng định là tửu lượng cũng không giống như trước, khó trách lại không thắng được tửu lượng như thế.

"Vương gia có làm khó người không?" Lam Linh nhìn về phía Thu Diệp hỏi.

"Không có, tối hôm qua chính xác là vương gia rất tức giận, phạt nô tỳ trở về gian phòng của mình không cho phép đi ra, hôm nay lúc xế chiều, Triệu Dương đại ca tới nói cho nô tỳ là vương gia miễn xử phạt nô tỳ, muốn nô tỳ đến hầu cho tiểu thư." Thu Diệp nói, đột nhiên nghĩ tới điều gì, ngừng lại nói: "Tiểu thư, vương gia còn phân phó với phòng bếp làm canh hầm cách thủy giải rượu cho ngài, canh còn nóng ở trong phòng bếp đó, nô tỳ đi bưng tới giúp ngài."

Lam Linh gật đầu nhẹ, Thu Diệp nhanh chóng bước ra gian phòng.

Lam Linh đương nhiên là không nhớ được những lời nàng nói lúc say rượu, ngược lại bởi vì Yến Kinh Hàn không làm khó Thu Diệp, nói giữ lời, mà đánh giá hân cao thêm một phần.

Rất nhanh, Thu Diệp bưng canh giải rượu vào gian phòng, sau khi hầu hạ Lam Linh uống xong, liền đỡ nàng nằm lại trên giường, rồi tự Thu Diệp trở về gian phòng của mình.

Đầu vẫn vô cùng đau như cũ, Lam Linh nằm ở trên giường lăn qua lộn lại khó ngủ, lúc này nghe thấy thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, truyền tới tiếng bước chân của Yến Kinh Hàn.

Lúc này, thân thể khó chịu khiến cho Lam Linh không có tinh lực để đi để ý tới Yến Kinh Hàn, nàng nằm ở trên giường tự nhiên cũng không bối rối như thường ngày, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt, tay chậm rãi xoa huyệt Thái dương.

Yến Kinh Hàn đi vào nội thất, nhìn thấy động tác của Lam Linh, hần ngồi xuống dọc trên giường, nắm lấy tay Lam Linh, mở miệng nói: "Đầu rất đau?"

Ba chữ vô cùng đơn giản, tuy giọng nói nhàn nhạt, nhưng dường như Lam Linh lại nghe thấy một mùi vị quan tâm trong đó, nàng nhanh chóng mở mắt, khẽ mỉm cười, "Vương gia đây là đang quan tâm ta sao?"

"Tự nhiên, là ta bảo người uống rượu." Lại nói một câu thần nhiên, mang theo hương vị làm chuyện sai thì sẽ phải thừa gánh trách nhiệm.

Đối với câu nói kia của Yến Kinh Hàn, trong lòng Lam Linh cũng không phải là rất thích nghe, nhưng nàng vẫn nhún mày cười một tiếng nói: "Không thể tưởng tượng được là vương gia cũng biết áy náy, cũng sẽ tự trách đó, ta còn tưởng là vương gia chỉ biết bắt nạt người làm trò cười chứ."

Trong lời Lam Linh nói mang theo một tia trêu chọc, mày kiếm Yến Kinh Hàn hơi nhíu lại, hần có xấu xa như vậy sao? Dường như sau khi mỗi lần hần bắt nạt nàng, tâm tình đều rất vui vẻ.

"Ta thấy đầu của người đã hết đau rồi." Yến Kinh Hàn nhìn thấy trong con mắt cất nước thu của Lam Linh mang theo ý cười, nhéo nhéo lên tay Lam Linh, lạnh lạnh nói một câu, rõ ràng là muốn nói sang chuyện khác.

"Nhìn thấy vương gia cũng có thể đuối lý, ta thật cao hứng, mà đầu đương nhiên là sẽ không đau nữa." Mặc dù đầu Lam Linh vẫn còn đau, nhưng tâm tình quả thật là không tệ, nàng có thể khiến cho Yến Kinh Hàn nói không ra lời, thật sự là hiếm có mà.

"Thế nói như vậy, vương phi đây là muốn khi dễ bản vương làm trò vui sao?" Yến Kinh Hàn nói xong rồi nằm xuống bên người Lam Linh, ôm nàng vào trong lòng, hơi thở ấm áp phun ở bên tai Lam Linh.

"Nào dám chứ? Ta chỉ đùa giỡn với người thôi." Ý uy hiếp của Yến Kinh Hàn đã vô cùng rõ ràng rồi, trong nháy mắt Lam Linh liền lựa chọn kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt (người tài giỏi), mà bây giờ đầu nàng vẫn còn đau, nàng càng không muốn bị hần kiểm soát mà gặm đầu.

"Cũng dám khầu thị tâm phi ở ngay trước mặt bản vương, mà vương phi còn nói không dám?" Yến Kinh Hàn khẽ hừ một tiếng, rồi nói tiếp: "Nhưng, đêm nay trước hết bỏ qua cho người, chờ ngày mai, bản vương sẽ đòi lại hết!"

Nghe vậy, Lam Linh lập tức nghĩ tới hình ảnh kiều diễm buổi sáng sớm kia, lỗ tai cũng lập tức ửng hồng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi không lên tiếng nữa.

Yến Kinh Hàn cúi mắt, trong con mắt nhanh lướt qua một tia vui vẻ, sau đó liền buông Lam Linh ra, xuống giường, phân phó phòng bếp dọn cơm.

Bữa tối được bày lên, Lam Linh không có khẩu vị gì, không muốn ăn, Yến Kinh Hàn thấy vậy cũng không miễn cưỡng, tự mình dùng bữa tối.

Sau bữa tối, Yến Kinh Hàn cũng không đi thư phòng như thường lệ, mà chuẩn bị cởi quần áo lên giường đi ngủ, lúc này, chỉ nghe thấy bên ngoài phòng giọng nói của Triệu Dương đột nhiên vang lên, "Người nào?!"

Chương 137: 102.1: Đưa Tới Cửa Phí Chạy Trốn

Triều Dương nhìn thấy chỉ có một mình cái nha đầu này vậy mà có thể xông vào tường đồng vách sắt như Tùng Trúc Viện, toàn thân hấn tràn đầy vẻ đề phòng!

Vương gia hấn am hiểu dụng binh, phòng vệ ở trong toàn vương phủ đều được vương gia tự mình bố trí, có thể nói bốn chữ "Tường đồng vách sắt" để hình dung cũng không quá mức.

Triều Dương vẫn cho rằng phòng vệ ở trong Tùng Trúc Viện quan trọng nhất trong phủ, cho dù là ruồi bọ muỗi, thì ám vệ trong Tùng Trúc Viện đều có thể khiến cho nó không bay vào được!

Nhưng mà khi nhìn thấy tiểu nha đầu với gương mặt lạnh như sương đang đứng ở trong viện kia, Triều Dương lập tức cảm thấy tiểu nha đầu này đã đánh mạnh vào mặt những thị vệ của vương phủ bọn họ một cái bạt tai vang dội! Ở dưới mí mắt bọn họ, thể nhưng lại có thể đề cho một tiểu nha đầu xông vào được, bọn họ cũng quá vô dụng đi, đề gia quá mất thể diện rồi!

"Người là ai?! Vì sao đêm khuya lại xông vào Hàn vương phủ? Người xem Hàn vương phủ là vườn rau xanh nhà người, có thể tùy ý người vào ra sao?" Trên mặt Triều Dương sớm đã không còn nụ cười vui vẻ, mà là một khuôn mặt tức giận, trong giọng nói lại tràn đầy ý gây sự!

"Nói cho người biết, nhà ta không có vườn rau xanh, càng không hề xem nơi này là vườn rau xanh, mời người về sau lúc nói chuyện cần tìm từ ngữ thích hợp, không nên ăn nói lung tung, chọc người chê cười, nếu người tìm không được những từ ngữ thích hợp, cần phải đi đọc sách thêm nhiều, đừng để vừa mới mở miệng, đã khiến cho người ta biết rõ người là kẻ không có học vấn." Lăng Sương lạnh lạnh mở miệng, mặt như băng tuyết, nhưng lời nói ra lại có thể khiến người nghe ghen ghét.

Lưu Vân đang ẩn ở trong bóng tối cũng không hiện thân, mà cố nén ý cười, tư thái như đang xem kịch vui.

Triều Dương chưa từng gặp qua Lăng Sương, mà Lưu Vân lại đã thấy qua, hơn nữa hấn còn biết Lăng Sương là người âm thầm bảo vệ Lam Linh, đêm nay nâng đèn đây chỉ sợ là muốn tìm vương phi.

Triều Dương lập tức ghen ghét, nha đầu kia chẳng những lạnh lùng, hơn nữa còn độc miệng, còn dám mắng thẳng mặt hấn không có học vấn, thật sự là buồn cười!

Triều Dương giận quá, soạt một tiếng liền rút bội kiếm ngang hông ra, "Tiểu nha đầu, thật là to gan, còn dám mắng gia? Hiện tại gia sẽ khiến cho người mở mang kiến thức biết được sự lợi hại của gia!"

"Thôi đi, người vẫn nhanh thu lại kiếm của người đi, nếu thật sự động thủ với ta, ta sợ mình đánh cho rằng người rơi đầy đất, lúc đó mặt mũi của người sẽ bị vứt xuống đến nhà bà ngoại người, tới đó lỡ người không nể mặt, mà khóc bù lu bù loa, ta còn không bị người phiền chết sao?"

Lăng Sương tiếp tục phát huy uy lực miệng độc, Lưu Vân thiếu chút nữa đã không nhịn được mà cười ra tiếng, còn Triều Dương lại bị tức giận đến sùi bọt mép!

"Tiểu nha đầu, gia thấy người cũng chỉ là con vẹt nửa cân miệng bốn lượng (ý bảo là mạnh miệng), đánh cho rằng gia rơi đầy đất sao? Nói mạnh miệng mà không sợ gió lớn đầu đầu lưỡi à! Nhanh lấy binh khí ra đi, ít nói lời vô ích!"

"Đây chính là lời người nói, nếu đã muốn đưa tới cửa đòi đánh như vậy, thì ta sẽ không khách khí với người nữa." Lăng Sương nói nhanh rồi từ bên hông rút ra một cây roi bạc, "Chát" một tiếng quật vào trên mặt đất, phát ra tiếng vang thanh thúy!

"Được rồi, thấy người là nữ, ta cho người động thủ trước."

Lời Triều Dương nói vừa mới nghe tựa hồ như rất có phong độ quân tử, nhưng lại khiến Lăng Sương tức đến nghiêng nghiêng răng, người này luôn luôn xem thường nữ nhân!

Lăng Sương cũng không hề nói nhảm với Triều Dương, mà phi thân, roi bạc bay vút về phía Triều Dương, mang theo xu thế ngàn quân quét ngang!

Thấy thế, Triều Dương biết rõ võ nghệ của Lăng Sương không phải chỉ là cao như bình thường, cho nên hấn không dám khinh thường, cẩn thận ứng đối, hai người liền đánh nhau ở trong sân.

Ám vệ trong Tùng Trúc Viện sau khi hiện thân rồi tự động lui qua một bên, nhường ra một vị trí trống, cho hai người tận tình phát huy.

Yến Kinh Hàn và Lam Linh đi ra gian phòng, thấy được Triều Dương và Lăng Sương đang đánh túi bụi ở trong sân, roi bạc của Lăng Sương giống như giao long nghịch nước, đánh đến Triều Dương chỉ có thể chống đỡ, mà không công lại được!

"Vương gia, võ nghệ Triều Dương không cao, ngài cho hần đi theo bên người ngài bảo vệ ngài, cũng không sợ hần bảo vệ không thành, trái lại còn kéo ngài lui về phía sau sao?" Lúc này đầu Lam Linh đã hết đau, nhìn thấy Triều Dương rõ ràng rơi xuống thế hạ phong, không nghĩ nhiều liền cười nhạo Yến Kinh Hàn một phen.

Yến Kinh Hàn mấp máy môi, nhìn nụ cười nhẹ của người bên cạnh, lại nhìn thấy Lam Linh nồng nhiệt như vậy, thân nhiên mở miệng: "Người giỏi còn có người giỏi hơn, thiên ngoại hữu thiên, võ nghệ của Triều Dương chỉ là kém hơn nàng ấy một chút, cũng không phải là kém hơn so với đại đa số người."

"A, thì ra thủ hạ của vương gia không phải là người người đều là mãnh hổ cường tướng sao, ta còn tưởng rằng bọn họ đều là lấy đỉnh trên trăm đầu (lấy 1 người đứng đầu trên 100 người)." Lam Linh tựa hồ như bừng tỉnh đại ngộ, ánh mắt vẫn rơi vào trên người của hai người đang đánh nhau ở trong viện.

Yến Kinh Hàn đương nhiên nghe được sự đâm chọt trong giọng nói Lam Linh, ánh mắt hần thoáng lóe lên một cái, rồi đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của Lam Linh, môi mỏng kề sát bên tai nàng, "Vương phi, đầu không còn đau nữa, đúng không? Vậy chờ một lát, bản vương sớm sẽ 'Trừng phạt' ngươi!"

Lời Yến Kinh Hàn nói cực thấp, nhưng lại gây rung động thật lớn trong lòng Lam Linh, hình ảnh kiều diễm của buổi sáng sớm kia nhanh chóng hiện lên trong đầu, mà lúc này bên tai của Lam Linh cũng đã nóng lên một hồi!

"Ngươi ngoại trừ một chiêu này, thì không có thể đổi một chiêu khác sao?" Lam Linh trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn, trong con mắt xinh đẹp cắt nước thu mạng theo tia tức giận, ngượng ngừng, cùng với bó tay hết cách!

"Bản vương đương nhiên còn có chiêu khác, nhưng nếu chiêu này dùng được với vương phi, vậy vì sao bản vương phải bỏ gần lấy xa, dùng một chiêu khác?" Yến Kinh Hàn nói mặt không đổi sắc, thậm chí nói xong còn ở bên trái tai như ngọc của Lam Linh khẽ cắn một cái.

Trong nháy mắt, một luồng điện ở trong cơ thể của Lam Linh nhanh chóng chạy toán loạn, Lam Linh vừa thẹn vừa cáu, đưa tay phải vươn sang muốn nhéo eo của Yến Kinh Hàn, nhưng không nghĩ tới lại bị Yến Kinh Hàn nhanh đã nắm lấy được bàn tay của nàng.

"Ngươi không muốn biết nha đầu kia tìm ngươi làm cái gì sao? Hay là hiện tại ngươi muốn trở về phòng?" Yến Kinh Hàn bóp bàn tay nhỏ bé mềm mại như không xương của Lam Linh, vẫn hạ bút uy hiếp thành văn như cũ.

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, "Vương gia, ngài không biết ngài làm như vậy sẽ gây tổn hại đến hình tượng cao lớn vô cùng uy nghiêm tôn quý ngọc thụ lâm phong của ngài sao?"

"Bản vương từ trước đến nay không hề để ý đến những thứ phù phiếm kia, mà chỉ để ý những chuyện có lợi với bản vương." Trong lời nói của Yến Kinh Hàn mang theo ý riêng, không chút ngoài ý muốn lại nhận được một luồng ánh mắt hung dữ nào đó.

Trong sân Triều Dương và Lăng Sương đánh đến khí thế hùng hực, còn Yến Kinh Hàn và Lam Linh thì là thận cận kề tai nhau xì xào nói chuyện, tựa hồ như đang nói chuyện yêu đương bên hoa dưới trăng, chộc cho Lưu Vân không ngừng chuyển mắt, rất muốn nghe rõ gia hần và vương phi đang nói cái gì.

Rất nhanh, thắng bại đã thấy rõ ràng, bảo kiếm của Triều Dương bị tuột khỏi tay, lại bị một cước của Lăng Sương dẫm lên mặt đất, nếu như Lăng Sương đánh đến cùng, vậy thì Triều Dương thật sự có thể phải về nhà bà ngoại, nhưng Lăng Sương lại kịp thời thu tay về, quần roi bạc trở lại bên hông.

Ngay cả một nữ nhân cũng đánh không lại, điều này làm cho Triều Dương cảm giác bị mất sạch mặt mũi! Nhanh chóng ngẩng đầu lên, chạy vội tới trước mặt Yến Kinh Hàn, một gối chạm đất, ôm quyền nói: "Gia, thuộc hạ vô dụng, làm gia mất mặt, thuộc hạ không còn mặt mũi nào để ở lại bên người gia nữa, xin gia loại trừ thuộc hạ ra ngoài phủ!"

Lưu Vân cả kinh, vội vàng hiện thân, đi đến bên cạnh Triều Dương, rồi nắm lấy người hần, "Triều Dương, ngươi nói cái gì đó! Không phải là chỉ đánh nhau thôi sao? Không phải là chỉ thua vị cô nương này thôi sao? Nam tử hần đại trượng phu, có thắng thì phải có thua, lại nói, võ nghệ của vị cô nương này cao hơn, ngươi thua nàng ấy, cũng không tính là mất mặt!"

Bị người ta một cước dẫm lên mặt đất, còn không phải là mất mặt sao? Triều Dương không cách nào gạt đầu bừa nữa, "Ngươi đứng nói chuyện không đau thắt lưng sao, dù sao ta cũng không còn mặt mũi ở trong vương phủ nữa."

"Bình thường không phải là ngươi rất thông minh sao? Ta phải nói như thế nào thì ngươi mới có thể thông suốt?" Lưu Vân hận không thể bỏ đầu Triều Dương ra xem một chút, bình thường người này hay cợt nhả giống y như một con chó đuôi chó, hôm nay lại đột nhiên ngông nghênh lên? "Ngông nghênh" này của hần cũng tới thật đúng lúc!

Yến Kinh Hàn ním môi nhìn xem Triều Dương, mà Lam Linh thì lại nhíu mày về phía Lăng Sương, hai người cũng không lập tức lên tiếng.

Lăng Sương khẽ mỉm cười, đi đến bên cạnh Triều Dương, lạnh lùng hừ một tiếng, "Này, ta nói cho ngươi biết, nam nhân đã giao thủ với ta, thì không có người nào có thể đánh thắng được ta, nếu theo ngươi nói, không phải là bọn họ đều muốn bỏ nhà trốn đi không? Ta thấy ngươi hoàn toàn chính là do lòng tự trọng của đại nam nhân đang quá phẫn mà thôi, cảm thấy đánh không lại nữ nhân liền cho là một chuyện mất mặt, Đây là đạo lý gì chứ? Ai nói cho ngươi biết là nữ nhân nhất định sẽ kém hơn so với nam nhân? Ta nói cho ngươi biết, chủ tử của ta cũng là nữ nhân, nàng còn lợi hại hơn so với tất cả nam nhân khắp thiên hạ này! Ai nói nữ tử không bằng nam nhân, ta thấy ngươi chính là đồ tóc dài, không có kiến thức đó!"

Lưu Vân đầu đầy hắc tuyến, nha đầu kia muốn khuyên Triều Dương, hay là muốn khích bác Triều Dương vậy? Ngay cả mái tóc dài kiến thức ngắn cũng nói ra, những lời này không phải là nói đến nữ nhân sao? Nàng làm sao có thể sử dụng lên người Triều Dương đây?

Lam Linh mím môi cố nén ý cười, cảm thấy nha đầu Lăng Sương kia có chút ý tứ, đêm đó nàng thể nhưng lại nhìn không ra nàng ấy lại có một mặt như thế, có bản lĩnh tuyệt đối làm người tức chết không đền mạng, nhưng bộ dáng lý luận này của nàng đến cùng là học của ai đây? Chẳng lẽ là học theo chủ tử của nàng?

Bị một tiểu nha đầu mắng thành nữ nhân, Triều Dương vọt người từ dưới mặt đất đứng lên, tức giận nói: "Người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ cho người biết ta có phải là người có mái tóc dài kiến thức ngắn hay không!"

"Tốt, đừng để cho ta đợi quá lâu đó, ta từ trước đến nay đều không có nhiều sự kiên nhẫn." Lăng Sương nhìn thấy bộ dáng tức đến sùi bọt mép của Triều Dương, tiếp tục châm ngòi làm Triều Dương tức giận.

Triều Dương nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Sương nói những lời khiến hân muốn tức chết, hận không thể giúp nàng bịt lại khe hở!

"Triều Dương, làm thị vệ của vương phủ, thì phải vinh nhục không sợ hãi!" Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng mở miệng, nhưng vừa mở miệng trong giọng nói lại mang theo lười đạo khiến cho Triều Dương kinh hãi, "Bại bởi vì cô nương này, chỉ có thể nói là vô nghệ người không tính, chứ không có liên quan đến vấn đề người có bề mặt hay không! Người lại còn không nhận ra một chút ý nghĩa giá trị của chuyện này mà tự mình cam chịu, khiến cho ta quá thất vọng rồi! Lập tức đi phòng tối ngay, nếu người còn chưa nghĩ ra rõ nữa, thì có thể tự động rời đi!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: 102.2: Đưa Tới Cửa Phí Chạy Trốn

"Vâng!" Triều Dương sâu xa nhìn Lăng Sương một cái, nhanh chóng ra ngoài sân.

"Người đến để tìm vương phi?" Yến Kinh Hàn lúc này mới nhìn vào Lăng Sương, trong giọng nói không có chút rung động nào, nhưng lại có cảm giác hân đang giận.

"Vâng!" Lăng Sương nhanh chóng đứng vững, nhất mực cung kính, che dấu thần sắc trên mặt, khôi phục lại vẻ mặt băng sương.

Lưu Vân nhìn thấy Lăng Sương chỉ trong nháy mắt đã chuyển biến, đột nhiên bắt đầu đồng cảm với Triều Dương, cảm thấy những ngày thê thảm của hân chưa dừng lại đâu.

"Tìm vương phi làm cái gì?" Yến Kinh Hàn tiếp tục hỏi.

"Nô tỳ nghe được một tin tức trọng yếu, cần tiểu thư định đoạt!" Lăng Sương vờn nói vừa nhìn về phía Lam Linh.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhăn nhăn, nàng không phải là chủ tử của nàng, đến lượt nàng định đoạt sao?

"Tin tức gì?" Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lam Linh, mày kiếm khẽ nhăn lại.

Lăng Sương cũng không trả lời ngay, mà là đưa ánh mắt nhìn về phía Lam Linh, tựa hồ muốn hỏi xem tin tức này có thể nói ngay trước mặt Yến Kinh Hàn hay không?

"Vào nhà nói đi." Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn cười nhạt một tiếng, kỳ thật mặc kệ tin tức trọng yếu gì, nàng cũng không cần phải giấu giếm Yến Kinh Hàn làm chi cả.

Thấy ý cười của Lam Linh vừa thanh nhả lại vừa cực kỳ sáng chói, cử động của nàng cũng không giống như đang dấu diếm hân, tìm Yến Kinh Hàn khẽ giật mình, giống như có vật gì đó vừa rơi vào.

"Vâng" Lăng Sương đi theo Yến Kinh Hàn cùng Lam Linh vào trong phòng, đợi hai người kia ngồi xuống xong, lúc này mới mở miệng, nói: "Sáng nay, Lam Ngọc có đến Xuân Hương lầu tìm U Hoa Lan, đưa cho U Hoa Lan một vật gì đó, sau nói chỉ cần nàng ta về loạn ở dưới thân thì sẽ có thể lấy lòng khách nhân tốt hơn, còn nói Thụy thái tử nhất định sẽ thích"

Lăng Sương nói chuyện mặt không đổi sắc, thậm chí cả lông mày cũng không nhăn một tí nào, sau khi Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn nghe xong, hai người không hẹn mà cùng chau mày,

Không cần hỏi cũng đủ biết, thứ mà Lam Ngọc đưa cho U Hoa Lan kia nhất định không có gì tốt đẹp, Lam Ngọc-cái loại thói tha không bằng người đó mà có ý tốt gì chứ?

Mà Yến Kinh Hàn lại nghe ra ý tứ chính là Lam Ngọc muốn động thủ với Thượng Quan Vân Thụy.

"Vật kia đang ở đâu?" Yến Kinh Hàn trung ra bộ mặt lạnh băng, lên tiếng hỏi.

“Ồ đây!” Lăng Sương trưng ra một bình sứ nhỏ, đưa cho Lam Linh.

Lam Linh nhận lấy, nhìn nhìn, rồi đưa cho Yến Kinh Hàn, nàng không tin thông y thuật, có nhìn cũng không hiểu.

Yến Kinh Hàn mở nắp bình ra, người một cái, mắt phượng lập tức phát ra hàn quang.

“Sao vậy? Đây là vật gì?” Lam Linh vội vàng hỏi.

“Người chắc đã sớm biết, tôi nói đi” Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lăng Sương, nếu nàng ta đã vì món đồ này mà đêm hôm khuya khoắc xông vào Hàn vương phủ, khiến bản thân bại lộ, thì nàng ta chắc chắn đã sớm biết chân tướng.

“Bầm tiểu thư, loại dược này tên gọi là Hoa xấu hổ, là một loại độc mãn tính, chỉ cần bôi nó vào hạ thân của nữ tử, độc sẽ theo con đường hoan ái của nam nữ mà tiến vào thân thể của nam tử, hơn nữa độc này còn không dễ bị phát giác, chỉ chờ đến khi phát bệnh mới thấy rõ, nam tử trúng phải độc này không có cách nào cứu chữa, chỉ có thể chờ chết.”

Lam Linh vừa nghe qua đã biết Lam Ngọc chính là muốn mượn tay U Hoa Lan giết Thượng Quan Vân Thụy, nhưng tại sao hắn lại phải giết chết Thụy thái tử? Bọn họ có thù oán gì chăng?”

“Tiểu thư, hôm trước Lam Ngọc cùng Thụy Thái tử ở trước Xuân Hương lâu có xảy ra va chạm, sau đó Lam Ngọc liền động sát tâm với Thụy thái tử” Lăng Sương biết Lam Linh không biết hôm đó ở Xuân Hương lâu đã xảy ra chuyện gì, liền giải thích một phen.

Lam Linh gật đầu nhẹ, nàng đã sớm nhìn ra Lam Ngọc là một người âm ngoan tàn độc, bất quá lá gan của hắn cũng quá lớn rồi, chỉ vì chuyện này mà đã muốn đem thái tử của một quốc gia giết đi sao?

Yến Kinh Hàn nhìn bình sứ nhỏ trong tay, chau mày, hắn đã phái người đến giám sát Lam Ngọc, ngay cả những tin tức trọng yếu đều thăm dò được, nhưng qua lần này hắn mới biết hệ thống tình báo của mình quả thật có nhiều sơ hở nha.

Vì sao phải nói cho ta biết những thứ này? Ta không phải chủ tử của người, hơn nữa việc Lam Ngọc cùng Thụy thái tử có mâu thuẫn cũng không liên quan đến ta, sao đến lượt ta định đoạt chứ?” Trong thâm tâm của Lam Linh, dù Lam Ngọc là ca ca ruột của nàng, nhưng hắn là một súc sinh không bằng con người, hắn sống cũng tốt, chết cũng tốt, quan hệ gì đến nàng, còn tên thái tử kia chưa gì hết đã gọi một gáo nước bẩn lên người nàng, sao nàng phải quản chuyện của hắn?

Yến Kinh Hàn nhìn nhìn Lam Linh, không có lên tiếng, sau đó liền nhìn về phía Lăng Sương, trong mắt phượng thâm thúy cất dấu suy xét

"Hồi tiểu thư, U Hoa Lan cũng là người của chủ tử, nô tỳ bởi không biết chủ tử hiện tại ở nơi nào, không liên lạc được vs nàng, hơn nữa vì chuyện này quan hệ trọng đại đến tính mạng U Hoa Lan, cấp bách quá, nô tỳ không dám tự tiện làm chủ, tiểu thư ngài là người chủ tử tín nhiệm nhất, cho nên, nô tỳ xin mời tiểu thư thay chủ tử đưa ra chủ ý." Lăng Sương chậm rãi mà nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có một tia dư thừa cảm xúc.

"Chủ tử của người là ai?" Yến Kinh Hàn đột nhiên mở miệng, thanh âm lạnh như băng lại cường thế!

"Hồi vương gia, chưa có cho phép của chủ tử, nô tỳ không thể nói ra tên của chủ tử!" trên mặt Lăng Sương không có một tia sợ hãi, vẫn bình thản không gợn sóng!

Mày kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhú một tý, cũng không tiếp tục truy vấn, mà là nhìn Lam Linh một cái.

Lam Linh nhìn Lăng Sương suy tư một lát, lại nhìn về phía bình sứ nhỏ trong tay Yến Kinh Hàn, hỏi: "Loại dược này có thể trừ trong bao lâu?"

"Ba tháng." Lăng Sương đáp.

Nghe vậy, Lam Linh ánh mắt chớp một cái, khóe miệng khẽ ngoéo, lập tức mở miệng nói: "Đã như vậy, người trở về nói với U Hoa Lan, nếu như Lam Ngọc có hỏi, liền nói, không tìm được cơ hội dùng với Thượng Quan Vân Thụy, thứ này ta lưu lại một ngày, đêm mai người lại đến lấy trả lại cho u hoa lan, những chuyện khác, các người không cần phải để ý đến."

"Vâng!" Lăng Sương đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

"Nàng muốn làm cái gì?" Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh lộ ra dáng vẻ tươi cười giống hồ ly như đúc, cũng biết Lam Linh khẳng định lại đang đánh chủ ý xấu xa gì đó rồi.

"Vương gia, ta muốn gặp Thượng Quan Vân Thụy, cùng hắn thương lượng một vụ mua bán." Lam Linh cũng không hề giấu giếm, liền nói ra.

"Nàng muốn đem tin tức này bán cho hắn?" Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh, không tin được Lam Linh cũng là một người ham tiền nha.

"Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo, hơn nữa nếu làm xong vụ mua bán này, nhất định sẽ kiếm được tiền tiêu vật cho phủ nha, sao lại không làm chứ?" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn cười nói, mặt mày cong cong, đôi mắt xinh đẹp xán lạn như ngôi sao!

Nghe Lam Linh những lời này, Yến Kinh Hàn cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng đến cùng là lạ ở chỗ nào, Yến Kinh Hàn lại nói không nên lời.

"Bản vương cũng không có keo kiệt với nàng, hơn nữa trong phủ cũng không thiếu bạc." Yến Kinh Hàn nói cầm lấy bình sứ nhỏ đứng lên, đi vào trong

phòng, hiển nhiên là không đồng ý Lam Linh cùng Thượng Quan Vân Thụy làm vụ mua bán này.

"Trong phủ bạc nhiều, không phải là ta không biết, ta chính là không nỡ, hơn nữa ta lo lắng có một ngày ngài trở mặt, đòi lại bạc, đến lúc đó ta tới chỗ nào tìm bạc? Cho nên nha, cái này gọi là phòng ngừa chu đáo." Lam Linh đi theo sau lưng Yến Kinh Hàn, thật thật giả giả thật thật nói một phen.

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Yến Kinh Hàn dừng bước, xoay người lại, ánh thâm thúy mắt yên lặng rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh, "Đồ cưới của nàng bản vương đều cho nàng tự do xử lý, chẳng lẽ những thứ kia, nàng cũng không nỡ dùng ư?" Yến Kinh Hàn đối với lí do thoái thác của Lam Linh sâu sắc bày tỏ hoài nghi.

Lam Linh biết được không thể gạt được Yến Kinh Hàn, nhưng những điều nàng sắp nói cũng gần như là sự thật rồi, như vậy cũng có thể lấy giả làm thật nha.

"Những món đồ cưới kia đều là châu bảo ngọc khí, lãng la tơ lụa chứ không phải là bạc nha, chẳng lẽ vương gia muốn ta đem tới hiệu cầm đồ đổi lấy bạc sao? Hay là ngài muốn dùng bạc của mình đổi với ta?"

Nhìn thấy đôi mắt Lam Linh mang theo ý cười trong veo, nhưng trong đó Yến Kinh Hàn lại nhận ra được một tia giảo hoạt, ánh mắt vội lóe lên một cái, đưa tay ôm lấy eo thon của nàng, "Vương phi muốn lấy bạc từ chỗ Thượng Quan Vân Thụy, nhưng nếu như bản vương đem tin tức này nói cho hần biết trước, nàng cảm thấy mình còn có thể lấy bạc được nữa không?"

Nói nhảm! Hần thừa biết, nếu hần làm như vậy nàng còn có thể kiếm tiền sao?

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, "Vương gia, thân phận ngài tôn quý vô cùng, với thân phận ấy ngẫu hần phải khinh thường làm những loại chuyện đó chứ? Hơn nữa Thụy thái tử đâu phải là người "ấy" của ngài đâu, ngài có cần thiết biểu không tin tức cho hần không?"

"Vương phi, bản vương đã nói với nàng, bản vương không phải là quân tử, chuyện ngăn cản người khác làm việc như vậy bản vương cũng làm qua không ít, còn nữa, bản vương thích nhất là làm những việc nàng không muốn nha."

Nghe lời nói của Yến Kinh Hàn mang theo nhẹ ái muội, Lam Linh cuối cùng hiểu, người này nói đi nói lại chính là có ý chống đối nàng, không muốn để cho nàng vừa lòng đẹp ý!

"Được rồi, ngài nói đi, đến cùng như thế nào ngài mới có thể đáp ứng?" Lam Linh hai tay chống đỡ ở trước ngực Yến Kinh Hàn, có chút đề phòng nhìn Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn trong lòng của nàng chính là một người hắc tâm hắc phế, hần dường như nắm bắt tất cả cơ hội để chiếm tiện nghi của nàng nha!

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, cũng không có mở miệng, mà à buông Lam Linh ra, xoay người hướng phòng trong đi đến.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhẹ chau lại một tý, người này đến cùng là có ý gì?

Yến Kinh Hàn tâm tư cũng không khỏi cân nhắc, Lam Linh gạt mình trong chốc lát, sau đó theo Yến Kinh Hàn vào phòng trong.

Yến Kinh Hàn vẫn không có để ý tới Lam Linh, nhanh chóng cởi quần áo ra nằm chết dí trên giường, nhắm mắt lại.

"Vương gia, ngài đây là ý gì?" Lam Linh đứng ở cạnh giường, nhìn Yến Kinh Hàn chỉ nói mới có một nửa liền gạt nàng sang một bên, hần không thể đạp hai chân của hần

"Vương phi, nàng muốn làm gì, bản vương đều biết hết nha." Yến Kinh Hàn xoay người đưa lưng về phía Lam Linh, trong giọng nói lộ ra ý tứ sâu xa!

Lam Linh trong nội tâm lộp bộp một tiếng, thầm kêu không tốt, nàng làm cho hần hoài nghi rồi sao?

Người này thực khó đối phó!

Lam Linh có chút bất đắc dĩ, vốn muốn kiếm một khoản phí chạy trốn, như vậy nàng có thể được yên tâm thoải mái một chút, không nghĩ lại làm cho Yến Kinh Hàn cảnh giác, chuyện này thực không ổn rồi.

Lam Linh nhanh chóng cân nhắc lợi hại được mất, lựa chọn buông tha cho lợi nhuận có thể moi được trong tay Thượng Quan Vân Thụy, dù sao cơ hội kiếm tiền có rất nhiều, nhưng nếu như bị Yến Kinh Hàn phát hiện nàng muốn chạy trốn, cơ hội chạy trốn của nàng chỉ sợ sẽ bị bóp nát từ trong trứng nước.

Sau đó, Lam Linh cởi quần áo ra, leo lên giường nằm, mới vừa nằm xuống, liền gặp Yến Kinh Hàn xoay người lại ôm nàng vào trong lòng, ngay sau đó để nàng dưới hạ thể, âm thanh thấp thuận vang lên, "Nói cho ta biết, nàng vừa mới ở đánh chủ ý gì?"

Hơi thở ấm áp phun trên mặt, nội tâm Lam Linh không khỏi trở nên bối rối. giường ra cái miệng nhỏ nhắn, vừa định nói liền bị Yến Kinh Hàn dùng môi đè lại.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: 103.1: Mỹ Nam Kế

Ngọt như mật, mềm mại như nước, Yến Kinh Hàn ăn hoài không ngán, muốn ngừng mà không được.

Hắn thích thấy bộ dáng mềm mại của nàng, thích nghe âm thanh ngâm khê tràn ra từ khóe miệng nàng trong lúc lơ đãng, thích dáng vẻ thiên kiều bá mị tiêu hồn thực cốt của nàng.

Trong tiếng thở gấp, Yến Kinh Hàn ngẩng đầu lên, kề sát bên tai Lam Linh, thanh âm cực kỳ mê hoặc, "Nói cho ta biết, nàng muốn bạc để làm gì?"

Nghe vậy, hồn độn trong đầu Lam Linh nháy mắt trở nên rõ ràng, hai mắt mê ly chớp một cái đã trong suốt.

"Vương gia, chiều này kêu là 'Mỹ nam kế' " Lam Linh nghiêng nghiêng răng, đẩy Yến Kinh Hàn từ trên người nàng ra.

Đáng giận! Nàng kém một chút bị hấn ***!

"Là vậy thì sao? Vương phi không phải cũng thích đấy chứ?" Yến Kinh Hàn mặt không đổi sắc, một chút cũng không lúng túng khi bị vạch trần. Ngược lại một bộ Lam Linh cũng không có bộ dáng thua thiệt.

Bị Yến Kinh Hàn đâm trúng tử huyệt, Lam Linh không phản bác được, chỉ có thể mím môi trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn.

Thấy bộ dáng ghen khuất của Lam Linh, tâm tình Yến Kinh Hàn rất tốt, thanh âm tựa hồ cũng dịu dàng vài phần, "Nếu vương phi đã là người thông minh, vậy chúng ta nói thẳng vào vấn đề, Bản vương không tin lý do thoái thác của việc nàng cùng Thượng Quan Vân Thụy tiến hành giao dịch, Bản vương cảm thấy nàng có mục đích khác, nàng chủ động thẳng thắn, hay là muốn để Bản vương dùng một lần 'Mỹ nam kế' đối với người?"

Lam Linh hít vào một hơi. Yến Kinh Hàn - người này thật sự là khó dây dưa nha, nàng đã chủ động bỏ qua kế hoạch của mình, thế nhưng hắn còn níu lấy không tha. Nàng nên làm cái gì bây giờ?

"Thật ra ta muốn dùng ít bạc vụng trộm mở một tửu lâu." Lam Linh trong nháy mắt liền nghĩ ra một lý do, "Ta biết rõ thân phận của mình. Ta cũng biết sớm muộn có một ngày người nhất định sẽ đuổi ta ra ngoài phủ. Nếu rời khỏi đây, ta nhất định sẽ không về Lam tướng phủ. Ta không nghĩ đến lúc đó ngay cả chỗ đi cũng không có, liền muốn tìm một kẻ sinh nhai, điều này cũng tính phòng ngừa chu đáo đi."

"Ta biết rõ, nếu ta cầm bạc của phủ, hoặc là ta đem đồ cưới đổi lấy bạc, người nhất định sẽ phát giác, Ta không muốn người biết, liền định lấy bạc của Thượng Quan Vân Thụy bỏ vào túi của mình. Đến lúc đó, ta vụng trộm đi mua tửu lâu, người cũng sẽ không phát hiện."

Lam Linh nói có bài bản hẳn hoi, thật sự như cùng đường. Lòng mày Yến Kinh Hàn từ từ nhíu lại.

Đương nhiên Yến Kinh Hàn biết rõ thân phận của Lam Linh, nhưng hắn chưa từng nghĩ tới việc đuổi Lam Linh ra phủ, ngược lại muốn đem Lam Linh trói ở bên cạnh mình vĩnh viễn.

"Chỉ cần người không làm chuyện khiến ta không vui, ta sẽ không đuổi người ra khỏi phủ. Về chuyện này, người có thể yên tâm." Yến Kinh Hàn hít sâu vào, ôm Lam Linh vào trong ngực, đưa ra một lời hứa hẹn.

Một lời nặng tựa nghìn vàng, mạnh mẽ dội vào lòng Lam Linh!

Lòng của Lam Linh đột nhiên run lên. Nàng chỉ thuận miệng nghĩ ra vài câu nói dối, định lừa dối để vượt qua kiểm tra, không nghĩ tới lại đạt được lời hứa của hắn, điều hứa hẹn nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Lam Linh vẫn cảm thấy Yến Kinh Hàn thích thân thể của nàng, cũng không rõ ràng thân phận của nàng, cho dù hắn sẽ không giết nàng, sớm muộn cũng có một ngày, hắn chán ghét thân thể của nàng, cũng sẽ đuổi nàng ra ngoài phủ.

Ai mà biết, hắn lại nói hắn sẽ không đuổi nàng ra khỏi phủ?

mặc dù có thời điểm Lam Linh hận Yến Kinh Hàn nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng nàng biết rõ Yến Kinh Hàn là một nam nhân nhất ngôn cửu đỉnh, hắn nói được, nhất định làm được.

Đột nhiên Lam Linh không biết trong lòng cảm xúc gì. Thậm chí vì nàng vừa mới nói dối nên cảm thấy đau lòng, đối với Yến Kinh Hàn trong lòng còn có mắc nợ.

Lam Linh lẳng lặng tựa trong lòng Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng nhắm mắt, trong nội tâm tựa hồ có gì đó sẽ phải phá kén chui ra!

Nàng không muốn nó chui ra, nàng sợ hãi khi để nó đi ra!

Nghĩ đến thân phận của nàng, nghĩ đến nàng cùng Yến Kinh Hàn trong lúc đó không cách nào vượt qua khoảng cách, tâm Lam Linh lại một lần nữa rơi vào mê mang.

"Ngày mai, ta sẽ dẫn nàng đi gặp Thượng Quan Vân Thụy." Yến Kinh Hàn đột nhiên mở miệng, mặc dù không có chỉ ra, nhưng trong giọng nói đã là đồng ý việc Lam Linh muốn cùng Thượng Quan Vân Thụy trao đổi chuyện này.

Nghe vậy, cảm giác mắc nợ trong lòng Lam Linh lại là như dây leo tùy ý sinh trưởng tốt, lần đầu tiên có nghĩ ôm Yến Kinh Hàn *.

Lam Linh chậm rãi đưa tay ra, từ từ vòng qua eo Yến Kinh Hàn, nhưng cũng không có mở miệng.

Cảm thụ được động tác của Lam Linh, thân thể Yến Kinh Hàn đột nhiên cứng ngắc. Hắn còn nhớ rõ, thời điểm Lam Linh chủ động ôm mình trong lúc ngủ mơ màng đêm đông phòng và hôm say rượu. Tất cả đều là ở trạng thái không tỉnh táo, mà lúc này, Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Linh cực kỳ rõ ràng nàng đang làm cái gì.

Cảm nhận được thân thể mềm mại của Lam Linh dính sát vào ngực mình, Yến Kinh Hàn cảm thấy trong lòng của mình tựa hồ có cái gì đó chậm rãi chảy xuôi, thân thể cũng dần buông lỏng.

"Chuyện này coi như xong, còn lại là người nói với hắn đi." Lam Linh nhẹ nhàng mở miệng, nàng không cách nào ức chế cảm giác mắc nợ đang trở dậy mạnh mẽ trong nội tâm, nàng không thích mắc nợ người khác, càng không muốn mắc nợ Yến Kinh Hàn, cho dù phải đi, nàng cũng không thể mang theo cảm giác mắc nợ.

"Làm sao vậy?" Yến Kinh Hàn cúi đầu nhìn xem người cuộn mình ở trong lòng hắn, chính hắn cũng không phát giác ra thanh âm dịu dàng của mình.

"Người đều nói sẽ không đem ta đuổi ra phủ, ta còn muốn bạc mua trầu lâu làm gì?" Lam Linh than nhẹ một tiếng, nguyên lai chỉ một câu nói dối mà cần phải dùng một trăm câu nói dối khác để chu toàn, dù cho có thể chu toàn, cũng không tránh được chột dạ trong lòng.

Lông mày Yến Kinh Hàn khẽ nhíu. Hắn nhạy cảm nghe được chút hương vị bất đồng ở trong lời nói của Lam Linh. Nhưng hương vị này đến cùng là cái gì, Yến Kinh Hàn cũng không rõ ràng, tựa hồ chỉ có thể hiểu ngầm, không thể biểu đạt ra được.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng nữa, lặng lẽ ôm Lam Linh, nghe tiếng sột soạt trong rừng trúc ngoài cửa sổ, lại có một cảm giác năm tháng tĩnh lặng.

Nghe tiếng hít thở đều đều của Yến Kinh Hàn, Lam Linh khó có thể ngủ, nàng cảm thấy nàng càng lún càng sâu ở bên trong vùng đầm lầy. Nàng vốn nghĩ sẽ nhanh chóng rời khỏi đầm lầy, nhưng hiện tại trong lòng lại có một giọng nói hô to, làm cho nàng không thể ly khai, làm cho nàng tiếp tục *!

Về phía trước, có lẽ là xuân hoa rực rỡ, trời cao biển rộng!

Về phía sau, không thể nghi ngờ là vách núi đá cheo leo, vạn kiếp bất phục!

Nàng, nên lựa chọn như thế nào?

"Nàng đang suy nghĩ gì?" Thanh âm Yến Kinh Hàn đột nhiên vang lên ở bên tai, Lam Linh cả kinh, tựa hồ làm chuyện xấu bị bắt.

"Không có nghĩ cái gì, chỉ là không ngủ được." Lam Linh yếu ớt nói một câu, cũng không có ngẩng đầu nhìn Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn sớm cũng cảm giác được Lam Linh không thích hợp, mà những lời này của Lam Linh lại là giấu đầu hở đuôi.

"Nói." Yến Kinh Hàn đưa tay nâng hàm dưới Lam Linh lên, trong giọng nói mang theo khí thế không thể cự tuyệt!

"Ta không muốn làm chim trong lồng" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, chỉ là nàng cũng không nói nàng càng không muốn làm một quân cờ để người tùy ý đùa nghịch, bị hắn thời khắc đề phòng.

"Từ ngày mai trở đi, người có thể tự do ra vào." Yến Kinh Hàn cho rằng Lam Linh nói chuyện hắn buộc nàng ở trong viện, không do dự liền huỷ bỏ xử phạt đối với Lam Linh.

"Nhanh như vậy liền không tức giận?" Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn không hiểu thâm ý trong lời nói của nàng, nhàn nhạt cười, cũng không định giải thích.

Yến Kinh Hàn nhìn lúm đồng tiền Lam Linh như hoa cười, buộc chặt cánh tay, "Ta tạm thời tin tưởng lời nói của nàng, nhưng ta không hy vọng chuyện đó phát sinh lần thứ ba nữa." Yến Kinh Hàn đương nhiên sẽ không nói cho Lam Linh, sở dĩ hắn nguyện ý tin tưởng nàng một lần, đó là bởi vì việc nàng sau sau khi say rượu nói ra hai chữ kia đã khắc thật sâu ở trong lòng của hắn.

Lam Linh nhếch miệng, nàng cũng không ngốc, không có chuyện thì chạy đến đầm Huyền Băng làm gì?

Thấy bộ dáng khả ái của Lam Linh, Yến Kinh Hàn nhanh chóng hôn nhẹ trên cánh môi Lam Linh, "Ngủ đi." Nói xong, Yến Kinh Hàn vuốt mi mắt, nhanh chóng chặn lại một tia vui vẻ xẹt qua đáy mắt.

Cảm giác nhẹ nhàng ôn nhu làm cho ánh mắt Lam Linh dừng thật lâu trên khuôn mặt tuấn mỹ như được chạm khắc của Yến Kinh Hàn, thật lâu, mới chớp mấy môi, nhắm mắt.

Ngày thứ hai, sau bữa tối, Yến Kinh Hàn không đi thư phòng giống như ngày thường, mà dắt Lam Linh ra vương phủ, bước chậm trên đường cái.

Hoàng hôn buông xuống, đèn rực rỡ được thắp lên, gió mát thổi nhẹ, mang theo cảm giác sáng khoái!

Yến Kinh Hàn không nói cho Lam Linh hẳn muốn dẫn nàng đi nơi nào, chỉ nói là mang nàng đi ra ngoài, Lam Linh cũng không có hỏi tới, tùy ý Yến Kinh Hàn dắt từ từ đi lên phía trước.

Trên đường lớn, người đi đường, người bán hàng rong nhìn đôi Kim đồng Ngọc nữ - Hàn vương gia cùng Hàn vương phi, đều dừng bước lại, lặng lẽ nhìn quanh, xì xào bàn tán.

Thời gian qua, việc Hàn vương gia không thích nữ nhân là chuyện mọi người đều biết, mà Hàn vương gia vừa mới thành hôn không có mấy ngày, rất nhiều người đã nhìn thấy hắn cùng vương phi của mình hai lần tay nắm tay đi trên đường. Rất nhiều người liền nghĩ không phải là Hàn vương gia không thích nữ nhân, chỉ là lúc trước Hàn vương gia chưa gặp được nữ nhân làm cho hắn thích, xem ra, Hàn vương phi này chính là một nưã đã định của Hàn vương gia.

Bị nhiều người nhìn như vậy, trong lòng Lam Linh cũng không bình tĩnh như bề ngoài.

Nàng cùng Yến Kinh Hàn đến cùng là quan hệ như thế nào? Vợ chồng, hay là *, quan hệ người yêu?

Nói là vợ chồng, hẳn thời khắc đề phòng nàng, nàng muốn chạy trốn khỏi hắn;

Nói là người yêu, hẳn không yêu nàng, nàng cũng không yêu hắn;

Nói là *, tựa hồ có điểm giống, hắn thích thân thể của nàng, nàng không chán ghét việc bị hắn đụng chạm, nhưng loại quan hệ này nguyên lai là Lam Linh cực kỳ khinh thường, tuyệt không thể thân nhiên mà chống đỡ.

"Người mang ta đi đâu?" Lam Linh không muốn làm cho chính mình một lần nữa lâm vào một mảnh mờ mịt, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, nhỏ giọng hỏi.

"Dẫn người đi Thiên âm lâu nghe khúc." Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, nhàn nhạt mở miệng.

Ách, hắn cũng có thể làm việc lịch sự tao nhã này? Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, nàng vẫn cảm thấy Yến Kinh Hàn là kiểu nam nhân ngay cả cười cũng sẽ không, cuộc sống của bọn họ bình thường là đơn điệu và cũ kỹ, ngoại trừ xử lý công vụ chính là ăn cơm, ngủ, sẽ không có cái gì yêu thích hứng thú, chưa từng nghĩ thế nhưng Yến Kinh Hàn đưa nàng đi nghe hát khúc, điều này làm cho Lam Linh có chút kinh ngạc.

Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng liếc Lam Linh một cái, cũng không có mở miệng giải thích, càng sẽ không giải thích mục đích hắn đưa Lam Linh đi Thiên âm lâu

Thiên âm lâu cách Hàn vương phủ cũng không quá xa. Không đến thời gian hai nén hương, Lam Linh và Yến Kinh Hàn đến phía trước Thiên âm lâu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: 103.2: Mỹ Nam Kế

Tại một gian phòng tinh xảo tầng hai lầu, bên trong đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo, phi thường náo nhiệt, tựa hồ giống như vũ trường ở hiện đại vậy.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhẹ chau lại một tý, kì thật đối với tình huống như vậy nàng một chút cũng không thấy hứng thú, từ kiếp trước đến kiếp này nàng chưa bao giờ nghe diễn xướng, đối với những nơi náo nhiệt, nàng trước nay luôn tìm cách trốn tránh.

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, không có lên tiếng, kéo Lam Linh đi đến trước cửa thiên âm lâu.

Hải đồng canh giữ ở cửa đương nhiên là biết Yến Kinh Hàn, cũng lơ mờ đoán được thân phận của Lam Linh, vội vàng thi lễ, sau đó hướng đại sảnh hô lên "Hàn vương gia, Hàn vương phi đến!"

Trong đại sảnh lập tức lặng ngắt như tờ, nghe được thông báo những khách nhân đều rời rít đứng dậy hành lễ với Yến Kinh Hàn cùng Lam Linh, Yến Kinh Hàn khoát tay áo, lúc này chương quỹ thiên âm lâu nhanh chóng chạy vội tới, vẻ mặt sợ hãi, "Vương gia vương phi, nhị vị cũng là tới nghe khúc?"

"Như thế nào? Bản vương cùng vương phi không thể tới ở đây nghe khúc?" Yến Kinh Hàn mắt phượng lạnh lùng nhìn Hường chương quỹ, thanh âm đã mang theo rõ ràng không vui.

"Vương gia cùng vương phi đương nhiên có thể tới." Chương quỹ lại luống cuống, đồng thời mặt lộ vẻ khó khăn, "Chỉ là..."

"Chỉ là cái gì?" thanh âm Yến Kinh Hàn lập tức trầm xuống.

"Chỉ là đại sảnh đã đầy, lâu hai nhà gian cũng đã bị người khác đặt trước rồi..." Chương quỹ không dám nói tiếp, ý tứ đã rất rõ ràng.

Lam Linh không có lên tiếng, từ từ buông lỏng tay Yến Kinh Hàn ra, trong nội tâm đã có suy đoán nào đó.

Quả nhiên, thanh âm của Thượng Quan Vân Thụy từ cửa sổ lầu hai vọng ra, "Ai ô, đây không phải là Hàn vương gia cùng Hàn vương phi sao? Hạnh ngộ, hạnh ngộ, nhị vị nếu không ghét bỏ, ngồi cùng với Bản cung nghe khúc như thế nào?"

"Đa tạ Thụy Thái Tử!" Chương quỹ vội vàng thờ dài với Thượng Quan Vân Thụy, vừa nhìn về phía Yến Kinh Hàn nói: "Vương gia, ngài cảm thấy thế nào?"

Yến Kinh Hàn nhấp mấy môi, sai bước đi đến đầu bậc thang, hiển nhiên là chấp nhận sự mời mọc của Thượng Quan Vân Thụy, Lam Linh lập tức đi theo đằng sau.

Đi vào trước cửa nhà gian, Lam Linh chỉ thấy một người thị nữ ôm thanh bảo kiếm trong ngực canh giữ ở bên cạnh, nàng ta nhìn thấy bọn họ, chỉ là thi lễ một cái, cũng không có lên tiếng.

Nhìn thấy Ánh Hà thần sắc so với ôn thần không khác là bao, Lam Linh không khỏi nhìn chăm chú vào hai mắt Ánh Hà, lúc này mới đi theo Yến Kinh Hàn vào nhà gian, rất nhanh liền đối mặt với Thượng Quan Vân Thụy tâm tình đang cực kì vui vẻ, ánh mắt đào hoa vô đối.

"Thụy Thái Tử đã lâu không gặp nha!" Lam Linh đương nhiên sẽ không hành lễ với Thượng Quan Vân Thụy, vừa nói vừa đi theo Yến Kinh Hàn đến ngồi xuống cái ghế đối diện Thượng Quan Vân Thụy

"Đó là tự nhiên, Bản cung thấy Hàn vương gia cùng Hàn vương phi tình chàng ý thiếp ân ái, trong nội tâm thực hâm mộ, Hàn vương phi, người không sẽ vì Bản cung hôm đó nói đùa mà vẫn còn giận Bản cung đi? Bản cung một chút tiện nghi cũng không chiếm được, Bản cung còn bị Hắc Phong đuổi theo thế thảm, mặt mũi đều vứt khỏi Bắc Ninh rồi, chờ Bản cung trở về, không biết phụ hoàng sẽ thu thập Bản cung thế nào đây, Bản cung nghĩ đến chuyện này, ruột gan đều hồi hận nha."

Thượng Quan Vân Thụy học nước mắt, một bộ dáng hối tiếc không kịp, tựa hồ như chuyện thật vậy.

Chương quỹ vội vàng tự mình dâng lên nước trà điểm tâm, vừa nhanh chóng lui ra ngoài.

Lam Linh đương nhiên không tin câu chuyện ma quỷ kia của Thượng Quan Vân Thụy, lạnh lạnh quét qua Thượng Quan Vân Thụy một cái, trên mặt lộ ra một tiếng cười quỷ dị, "Thụy thái tử, đối với việc làm không đến nơi đến chốn ngài có thể hối hận, nhưng nếu như gặp phải chuyện khiến ngài vừa đau vừa ngứa, ngài liệu có còn hối hận nổi hay không đây?"

"Phốc..." Thượng Quan Vân Thụy mới vừa uống nước trà vào trong miệng thiếu chút nữa nhin không được phun hết ra ngoài, trong nội tâm nghĩ tới nha đầu kia miệng như thế nào lại độc như vậy nga. Yến Kinh Hàn quần áo kiểu gì vậy ? !

Thượng Quan Vân Thụy nhìn về phía Yến Kinh Hàn, liền gặp một bộ dáng dừng dừng như chuyện không hề liên quan đến mình, vẫn lạnh nhạt, ưu nhã mà thường thức trà.

Thượng Quan Vân Thụy trong bụng thầm chửi Yến Kinh Hàn, lấy ra khăn gấm lau khóe miệng, lúc này mới cười nói: "Hàn vương phi, nghe ý của người là, người cũng biết Bản cung sẽ gặp phải chuyện vừa đau lại ngứa gì phải không? Vậy thì nhanh lên nói nghe một chút, xem Bản cung có thể hối hận nát rớt hay không."

"Ta vì sao phải nói cho người biết?" Lam Linh lạnh lạnh liếc Thượng Quan Vân Thụy một cái, cầm lên một khối quả hoa cao bỏ vào trong miệng, từ từ ăn, một bộ dáng căn bản không đem Thượng Quan Vân Thụy để vào mắt!

"Hàn vương gia, ngài * vương phi thật tốt quá nha, thật làm cho Bản cung mở rộng tầm mắt!" Thượng Quan Vân Thụy cảm thấy không thể đụng chạm tới Lam Linh, lập tức liền chỉ mũi nhọn vào "khán giả" Yến Kinh Hàn, thậm chí hận không thể đập gãy hai chân Yến Kinh Hàn, trong nội tâm nghĩ, huynh đệ vào sinh ra tử của hán đầu mất rồi. Gã này là huynh đệ của hán sao? Thế nào bây giờ lại trở mặt nhìn hán bị ngoại nhân bắt nạt!

Lam Linh là người của Lam Xảo Phụng, điểm này Thượng Quan Vân Thụy phi thường rõ ràng, chính bởi vì như thế, hán không hề có xem Lam Linh là người một nhà của Yến Kinh Hàn, mà xem Lam Linh như ngoại nhân vậy.

Yến Kinh Hàn cũng không để ý tới Thượng Quan Vân Thụy, mà từ trong lồng ngực xuất ra bình sứ nhỏ chứa hoa xấu hổ, bỏ vào trước mặt Lam Linh, "Nàng nói với hán."

Lam Linh quay đầu nhìn về phía Yến Kinh Hàn, hiểu ý tứ của hán, hán biết nàng chỉ là đang dùng lý do để thoái thác việc sở hữu chỗ bạc kia, nhưng Lam Linh cũng đã vì hán mà hứa hẹn, hán cũng không hiểu từ lúc nào lại trở nên an tâm thoải mái hơn rất nhiều.

Lam Linh cười cười, đem bình sứ nhỏ đẩy tới trước mặt Thượng Quan Vân Thụy, "Chỗ này là hoa xấu hổ, ta nghĩ người nên biết nó là vật gì, Lam Ngọc đem thứ này đưa cho U Hoa Lan, bảo nàng dùng nó ở trên người người, chuyện này xử lý như thế nào tùy người quyết định, nhưng điều kiện tiên quyết là không để U Hoa Lan bị thương tổn." Lam Linh biết rõ U Hoa Lan là người của chủ nhân của Lăng Sương, chủ tử của Lăng Sương cùng Lăng Sương đối với nàng có ân, nàng đương nhiên không thể trở mặt nhìn các nàng bị thương tổn.

Nghe Lam Linh nói như vậy, nụ cười trên mặt Thượng Quan Vân Thụy đã sớm biến mất, trong đôi mắt đào hoa mang theo u quang lạnh lùng, đưa tay cầm lấy bình sứ nhỏ, nhỏ xuống nắp bình, nghe một cái, hừ lạnh một tiếng, "Lam Ngọc cũng thật ngu xuẩn!"

"Vi sao nói cho Bản cung những thứ này? Bản cung nhớ không lầm, Lam Ngọc kia là ca ca của ngươi." Thượng Quan Vân Thụy đem nắp bình nhét lại, nhìn Lam Linh sâu kín mở miệng.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn khẽ giật mình, nhưng hắn cũng không có lên tiếng.

"Ta chẳng lẽ không thể đại nghĩa diệt thân?" Lam Linh đưa tay đem bình sứ nhỏ cầm trở lại, nàng đương nhiên không thể nói cho Thượng Quan Vân Thụy biết vì Lam Ngọc muốn làm dơ bản nàng nên nàng cùng hắn mới đại nghĩa diệt thân

Bản cung thực là không nghĩ tới Hàn vương phi có thể có nghĩa khí lớn như thế, thật là làm cho Bản cung vừa bội phục lại hổ thẹn." Thượng Quan Vân Thụy trong lời nói mang theo trào phúng rõ ràng, hắn căn bản cũng không tin tưởng Lam Linh sẽ tốt bụng như vậy đem tin tức trọng yếu này nói cho nàng biết, hắn chính là một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng.

"Bội phục cũng tốt, hổ thẹn cũng được, đều chuyện của thái tử điện hạ ngài, cùng ta không có nửa điểm quan hệ, bắt quá, thái tử điện hạ, ngài cần phải nhớ rõ ràng, ngài đang thiếu ta một cái nhân tình, ta bất cứ lúc nào đều có thể tìm ngài đòi công." Lam Linh nói dừng lại một chút, xem xét Thượng Quan Vân Thụy, "Nói đi thì nói lại, nếu là thái tử điện hạ tương đối mau quên, hoặc giả như không có thành tâm, ta cũng sẽ không cần thông báo tin này với ngài làm gì, ngài nói xem đúng không?"

Lam Linh vốn cũng không định đòi Thượng Quan Vân Thụy báo đáp, nhưng nghe châm chọc khiêu khích của Thượng Quan Vân Thụy, nhìn thấy hắn mang bộ dạng của lang sói mà châm chọc nàng, Lam Linh lập tức cảm thấy việc đem tin tức này đưa không cho hắn thật sự là lợi cho hắn quá, nhất định phải làm cho hắn trả chút giá cao!

Đều bị nàng nói hết rồi, hắn còn có thể nói cái gì?

Thượng Quan Vân Thụy lại một lần bất tri bất giác phát hiện hắn lại thua trên tay nha đầu này, lại còn phải trả thêm một khoản nợ nhân tình nữa.

"Bản cung là loại người vong ân phụ nghĩa sao?" Hồi lâu, Thượng Quan Vân Thụy mới thốt ra một câu, liền không có đoạn sau, nha đầu kia lại là người của Lam Xảo Phượng, hắn thiếu nhân tình của nàng, chẳng khác nào thiếu nhân tình Lam Xảo Phượng? Điều này không ổn chút nào.

Nghĩ tới đây, Thượng Quan Vân Thụy vừa nhìn về phía Yến Kinh Hàn, không hiểu Yến Kinh Hàn đang làm cái quái gì, hắn biết rõ Lam Linh là người của Lam Xảo Phượng, chẳng những để nàng biết tin tức trọng yếu như vậy, còn để cho nàng nói với hắn, nhà hắn vừa bị động đất sao?

Thượng Quan Vân Thụy sờ đi sẽ nghĩ như vậy, đó là bởi vì Thượng Quan Vân Thụy cho rằng cái tin tức này là thủ hạ của Yến Kinh Hàn dò được, căn bản không hề nghĩ đó chính là Lam Linh.

Lúc này, bên ngoài phòng đầy tiếng đàn sáo, tiếng trầm trồ khen ngợi bên tai không dứt, cực kỳ huyền ảo, Lam Linh cùng Thượng Quan Vân Thụy đều biết không cần thiết phải hạ thấp giọng, bởi vì người bên ngoài căn bản là không nghe được bọn họ đang nói cái gì.

Thấy mình đã nói xong, Lam Linh liền không muốn lại dừng lại, lập tức đứng lên, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, "Vương gia, ta muốn trở về, ngài trở về sao?"

Kể từ vào nhĩ gian, Yến Kinh Hàn chỉ nói một câu nói, vẫn luôn đang từ từ uống trà, lúc này thấy Lam Linh phải đi, liền để ly trà xuống, đứng lên, kỳ thật hắn cũng không thích loại địa phương hỗn tạp như thế này.

Rất nhanh, hai người ra khỏi thiên âm lâu, Lam Linh giương mắt nhìn về phía bầu trời, ánh trăng dịu dàng, sao đầy trời, sáng một mảnh dưới bóng đêm, thật chói mắt!

Gió mát quạt vào mặt, Lam Linh từ từ đi về phía trước, bộ dạng vừa đi vừa tỉnh té thường thức.

Nàng đã sớm nhìn ra được, quan hệ của Yến Kinh Hàn cùng Thượng Quan Vân Thụy kỳ thật không giống bình thường, tình hình hôm nay chẳng qua là Yến Kinh Hàn cố ý an bài, hắn một mặt là ở tránh đi hoài nghi người khác, về phương diện khác nói trắng ra là đề phòng chính mình.

Bị một nam nhân đầu ấp tay gối với mình đề phòng như tặc nhân, loại cảm giác này thật không tốt tí nào.

Nhìn bóng lưng Lam Linh có chút đơn bạc, trong mắt phượng của Yến Kinh Hàn thâm thúy tựa hồ có vật gì đó vừa xẹt qua, lập tức nhắc chân đi đến Lam Linh bên cạnh, cầm tay Lam Linh, dắt nàng từ từ đi lên phía trước.

Lam Linh nhàn nhạt cười, không có lên tiếng, nhưng nàng biết rõ nàng đã có lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Chương 104.1

Editor: Tử Sắc Y

Bóng đêm yên tĩnh, ánh sáng từ trăng chiếu xuống lóm đá lóm đốm xuống đất, ngẫu nhiên lại có một cơn gió mát mang theo hương hoa, yên tĩnh, tường hòa (an lành hoà bình), tất cả tựa hồ đều rất tốt đẹp.

Chậm rãi đi trên đường cái, dặt bàn tay nhỏ bé ấm áp của Lam Linh, mặc dù trên dung nhan tuấn tú của Yến Kinh Hàn vẫn lạnh như băng, nhưng chỉ có một mình hắn biết rằng giờ phút này hắn đang vui vẻ, hắn thích thời gian năm tháng yên tĩnh đẹp như vậy, thích cảm giác nắm lấy tay nàng, thích sự ấm áp ở trong lòng bàn tay của nàng.

Nhưng mà trong lòng Lam Linh lại không có một chút vui vẻ nào, ngược lại có một cảm giác như mất mát, mang theo nhè nhẹ chua xót, mang theo nhè nhẹ khổ sở.

Lam Linh không muốn nghĩ tại sao nàng lại cảm thấy bị mất mát, nếu biết rõ tất cả sớm đã định, vậy vì sao lại còn mất mát?

"Làm sao vậy?" Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng phá vỡ trầm mặc, nghiêng đầu nhìn xem Lam Linh hỏi.

Lam Linh cười cười, "Vương gia, ở trong lòng của ngươi, ta là nữ nhân của ngươi hay là thê tử của ngươi?" Mặc dù trong lòng Lam Linh sớm đã có đáp án, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi ra.

Yến Kinh Hàn chớp mấy mắt, ánh mắt trong nháy mắt lại trở nên thâm thúy, dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh, cuối cùng, lại dời mắt về phía trước.

Yến Kinh Hàn không biết phải trả lời như thế nào, chính xác mà nói, hắn vốn không hiểu ý nghĩa thật sự của thê tử, hắn chỉ nghĩ tới Lam Linh là nữ nhân của hắn, ở trên người nàng, hắn có thể có được niềm vui chưa bao giờ có, hắn muốn trời nàng ở bên người.

Theo Yến Kinh Hàn, thê tử chính là nữ nhân bá đường với hắn, còn về phần tương kính như tân hay ân ái lại thêm chim cá tình thâm, thì hắn đều không nghĩ đến, lại càng không nỗ lực làm như thế.

Mà câu hứa hẹn vô cùng coi trọng Lam Linh của hắn cũng chỉ là hắn không muốn để Lam Linh rời khỏi mà thôi, bởi vì hắn thích cảm giác mà thân thể Lam Linh tạo nên, còn về phần những nguyên nhân khác sâu hơn, hắn vốn chưa từng nghĩ tới.

Đối mặt với Yến Kinh Hàn trầm mặc, Lam Linh chỉ nhàn nhạt cười cười, tựa hồ như có chút tự giễu, sớm đã hiểu, cần gì trong lòng còn ảo tưởng?

"Vì sao lại hỏi câu này?" Yến Kinh Hàn tựa hồ như cảm thấy Lam Linh khác thường, cuối cùng cũng lên tiếng, bằng sự hiểu biết của hắn với Lam Linh, hắn biết rõ là Lam Linh chưa bao giờ sẽ hỏi mấy câu râu ria, mỗi một vấn đề nàng hỏi đều mang theo dụng ý.

"Không có gì, chỉ là tương đối hiếu kỳ, tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Lam Linh cười cười với Yến Kinh Hàn, trong giọng nói lại rõ ràng mang theo ý lấy lệ.

Nghe vậy, mày kiếm Yến Kinh Hàn cau lại, lúc này chỉ nghe thấy một đàn tiếng vỗ ngựa dồn dập từ xa đi đến truyền tới, trong nháy mắt Yến Kinh Hàn nhìn sang phương hướng của tiếng vỗ ngựa truyền, mày kiếm khẽ nhíu lại lần nữa.

Rất nhanh, một người một ngựa xuất hiện ở trước mắt Lam Linh, chỉ thấy người ngồi trên lưng ngựa ăn mặc như một tên binh lính bình thường, hắn đi vào trước Lam Linh và Yến Kinh Hàn, rồi nhanh chóng kéo cương ngừng ngựa, xoay người nhảy xuống ngựa, nhanh chóng chạy vội tới trước Yến Kinh Hàn, nói thầm vài câu ở bên tai Yến Kinh Hàn, trong nháy mắt vẻ mặt của Yến Kinh Hàn cũng rung mình!

"Ngươi đi về trước đi, bản vương sẽ đến sau đó!" Yến Kinh Hàn nhanh chóng phân phó với tên lính kia.

"Vâng!" Binh lính nhanh chóng lên ngựa, hất bụi mà đi!

"Hạo Nguyệt, ngươi đi theo ta, Lưu Vân đưa vương phi hồi phủ!" Yến Kinh Hàn nói xong, buông lỏng tay Lam Linh.

"Vâng!" Hạo Nguyệt luôn đang cố gắng giảm xuống cảm giác chính mình tồn tại nhanh chóng tiến lên, Lưu Vân cũng lập tức hiện thân.

"Ngươi trước cứ hồi phủ đi, ta sẽ về trễ một chút." Lúc này Yến Kinh Hàn mới nhìn về phía Lam Linh.

Lam Linh gật đầu nhẹ, từ trên thân sắc của Yến Kinh Hàn, Lam Linh đoán rằng hắn là trong quân doanh của Yến Kinh Hàn đã xảy ra chuyện gì rồi, nhất định là hắn phải hoá tốc đi trở về xử lý, còn về phần là chuyện gì, không phải là điều nàng có thể hỏi.

Sau đó, Yến Kinh Hàn dẫn theo Hạo Nguyệt phi thân, nhanh chóng lao đi về phía xa xa.

"Vương phi, hồi phủ thôi." Lưu Vân nhìn thấy ánh mắt Lam Linh dừng lại thật lâu về phía vương gia rồi đi, trong lòng có một tia nghi hoặc.

Đột nhiên trong lòng có một chút bất an lướt qua, Lưu Vân quay đầu nhìn chung quanh, cũng không có một chút gì khác thường, nhưng Lưu Vân vẫn không khỏi thêm cảnh giác!

Lưu Vân đi theo Yến Kinh Hàn đã năm năm, chuyện lớn từ cuộc chiến hai nước, chuyện nhỏ từ ám sát sau lưng, loại gió tanh mưa máu gì mà hắn chưa từng gặp? Năm năm rèn luyện khiến cho một thân hắn trở thành nhạy cảm, hắn tình tường cảm thấy kể từ khi gia rồi đi có một luồng sát khí nhanh chóng

bao vây về phía bọn họ!

Lưu Vân đã cảm giác được, thì Lam Linh tự nhiên cũng cảm nhận thấy, kiếp trước mười năm hành nghề mỗi ngày không phải đều hành tẩu ở trên mũi đao sao? Đao của kẻ địch còn chưa ra khỏi vỏ, thì nàng có thể tinh tường cảm nhận được sự lợi hại của lưỡi đao!

"Lưu Vân, thời khắc quan trọng nhất phải bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, nếu mạng không có, thì tất cả đều chỉ là nói suông." Lam Linh nói xong nhanh chóng chạy vào trong một con hẻm nhỏ.

Lam Linh cảm thấy những sát thủ này tám phần là nhắm về phía nàng, không phải là nàng e ngại bọn họ, mà nàng đang ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, nàng không thể ở trước mắt bao người mà lộ ra thân thủ, biện pháp duy nhất chính là mượn bóng đêm che chở, xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ), tiêu diệt từng người!

Lưu Vân đương nhiên là hiểu được ý tứ của Lam Linh, nàng nói cho hắn biết là hắn không cần phải ngu ngốc như vậy, vì bảo vệ nàng mà không để ý đến tính mạng của mình, nhưng hắn vẫn không cách nào gạt bừa được, mặc dù nàng là nữ nhi của kẻ thù đối mặt với gia hắn, nhưng nàng cũng là nữ nhân của gia mình, nếu đã gia phân phó cho hắn bảo vệ nàng, vậy thì hắn sẽ tận trung làm việc, không làm nhục sứ mạng, cho dù mất mạng, cũng không hối tiếc!

Lưu Vân nhanh chóng truyền đi một đạo mật ngữ hồi phủ, rồi chạy theo Lam Linh vào hẻm nhỏ.

Trong hẻm nhỏ không có một bóng người, lúc này trăng sáng cũng e sợ mà chui vào trong mây, khiến cho bóng tối trong hẻm nhỏ càng đen như mực, thậm chí còn có một chút cảm giác từng đợt rét lạnh.

Lam Linh dừng chân, thấy Lưu Vân vẫn đi theo sau nàng như cũ, cười cười, nhìn về phía Lưu Vân chế nhạo nói: "Lưu Vân, vì một mật thám mà phải giao tính mạng của mình, thật không đáng nha!"

Lưu Vân nhũu mày, đột nhiên cảm thấy hai chữ "Mật thám" từ trong miệng Lam Linh nói ra vô cùng chói tai, mặc dù hắn cảm giác là Lam Linh chính là mật thám do Lam Xảo Phụng phái vào vương phủ.

"Chức trách của thuộc hạ là bảo vệ vương phi an toàn!" Lưu Vân có chút chột dạ, hắn đương nhiên biết rõ chức trách lớn hơn của hắn chính là giám thị nàng.

Lam Linh cười cười, cũng không vạch trần Lưu Vân, lập tức nhanh chóng nhìn qua về phía một nơi trên nóc phòng, trong con mắt nhanh chóng lóe lên một luồng hàn quang!

Trong chớp mắt, Lam Linh và Lưu Vân thấy vài tên hắc y nhân từ trên nóc phòng nhanh chóng nhảy xuống, trong nháy mắt đã đi tới trước mặt bọn họ, mà trong tay của người người đều cầm lấy một loan đao (đao cong) lóe lên hàn quang!

"Các ngươi là ai?" Lưu Vân nghiêm nghị hỏi, nhanh chóng rút ra bội kiếm ở bên hông.

"Thị vệ Lưu Vân, chúng ta cũng chỉ là phụng mệnh làm việc, chủ nhân muốn mời Hàn vương phi đi theo chúng ta một chuyến, nếu người biết thức thời một chút, thì ngoan ngoãn nhường đường! Nếu không nghe lời, thì đừng trách tại sao ta lại không khách khí!" Một hắc y nhân âm u mở miệng, trong giọng nói mang theo nồng đậm sát khí!

"Vậy gia thật muốn biết sự 'không khách khí' của các ngươi!" Lưu Vân tràn đầy khinh thường, một đám bọn chuột nhắt này cũng dám uy hiếp hắn, đều muốn chết!

Lam Linh đứng yên không nhúc nhích, ánh mắt nhàn nhạt quét qua mấy người ở trước mặt này một cái, vài căn kim châm không nửa tiếng động đã kẹp tại ngón giữa!

"Muốn chết!" Hắc y nhân phi thân lên, công kích về phía Lưu Vân, phát ra nhiều chiêu tàn nhẫn!

Mấy người khác thấy có một người đứng không nhúc nhích, liền nhìn về phía Lam Linh, mấy người còn lại ủa lên, hoàn toàn muốn cho Lưu Vân biết ít không địch được nhiều!

Lam Linh nhìn tình hình ở trước mắt, sau khi ánh mắt lóe lên, liền nhanh chóng chạy về phía sâu trong con hẻm, mấy tên hắc y nhân kia lập tức đuổi theo.

Lúc hắc y nhân nhìn ra, tưởng là Lam Linh tay trái gà không chặt, hắn muốn bắt giữ nàng quả thực là không cần phải tốn nhiều sức, nhưng mà nhìn thấy bước chân của Lam Linh càng lúc càng nhanh, hắc y nhân cũng không dám chủ quan nữa, mà phi thân một cái chắn trước mặt Lam Linh.

"Hàn vương phi, thâm tàng bất lộ nha!" Lúc này hắc y nhân đã nhìn ra Lam Linh cũng không phải là thiếu nữ yếu đuối tay trái gà không chặt, nàng hẳn là biết võ nghệ!

"Hiện tại các hạ mới nhìn ra có thể là đã quá muộn rồi hay không?" Lam Linh cười cười, nhanh chóng nhìn bầu trời một cái, "Đêm gió hanh (khô) trăng cao, đúng là lúc giết người cướp của, các hạ, ta nói rất đúng sao?"

Lam Linh cười nhẹ khẽ nói, hắc y nhân đột nhiên cảm thấy từng đợt âm phong truyền đến, sát khí từ bốn phía, toàn thân lập tức tràn đầy đề phòng!

"Chỉ như vậy là sợ rồi sao?" Lam Linh nhũu mày, "Xem ra ngươi thật sự không phải là một sát thủ hợp chuyên nghiệp, sát thủ chuyên nghiệp dù cho đao có bị kẻ trên cần cổ, thì mắt cũng sẽ không nhắm một cái, cái chết đối với bọn họ mà nói, chính là kết cục tốt nhất!"

"Ít nói lời vô ích đi, ngoan ngoãn đi theo ta!" Hắc y nhân tuyệt đối không thừa nhận là hắn đang sợ, nghe giọng Lam Linh nói không có vẻ sợ hãi chút nào, lại còn nghe Lam Linh phong khinh vân đàm nói với hắn về đề tài "Sát thủ" này, hắc y nhân đã tình tường cảm thấy một nỗi sợ hãi từ trước nay chưa từng có, tựa hồ như còn nghe thấy được một luồng hơi thở tới từ địa ngục, khí lạnh từ dưới chân hắn nhanh chóng lan tràn đến khắp bộ phận của thân thể!

Lam Linh cười lạnh một tiếng, hàn quang trong con mắt hiện lên, một châm bạc ở ngón giữa trong nháy mắt bay ra, chỉ trong chớp mắt, hắc y nhân đã âm thầm ngã xuống đất!

Lam Linh ở trên người hắc y sờ sờ, không nghĩ còn tìm được vài tấm ngân phiếu, trong lòng vui mừng, vội cất ngân phiếu vào trong ngực áo, phi thân một cái lên nóc nhà, rồi nhanh chóng biến mất dưới bóng đêm.

Đối phó với vài tên sát thủ, đương nhiên đối với Lưu Vân chỉ là chuyện nhỏ, không đợi ám vệ từ trong phủ đuổi tới, thì mấy tên sát thủ này đều đã đi gặp Diêm vương rồi.

Lưu Vân vốn là chuẩn bị để lại một người rồi từ miệng của hắn, mà hỏi ra chủ nhân sau một màn này, nhưng không nghĩ tới bên trong răng của những người này đều nhét thuốc độc, hành động vừa thất bại, thì người nọ đã cắn độc tự tử.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Chương 104.2

Editor: Từ Sắc Y

Nhưng mà chuyện này không phải là chỗ chết người nhất, chỗ chết người nhất chính là, sát thủ đuổi theo Lam Linh đã chết, mà Lam Linh lại không thấy, hắn không biết, là Lam Linh bị người bắt đi, hay là tự nàng đi đến nơi nào.

Lưu Vân dẫn theo ám vệ ở trong phủ tìm ở trong hẻm nhỏ gần đó hai vòng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Lam Linh, bắt đắc dĩ, chỉ có thể truyền tin tức này trước cho gia, rồi lại tiếp tục tìm kiếm phạm vi lớn trong kinh thành.

Rất nhanh, Yến Kinh Hàn đã chạy đến nơi, nhìn thấy miệng vết thương trên người hắc y nhân bị Lam Linh giết, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhíu chặt, không nói một lời mà chỉ dẫn Hạo Nguyệt Lưu Vân trở về vương phủ.

Vào thư phòng, Lưu Vân lập tức quỳ một gối xuống đất, ôm quyền nói: "Gia, thuộc hạ thất trách, không bảo vệ vương phi cho tốt, xin gia trách phạt!" Theo Lưu Vân, Lam Linh tám phần là bị người bắt đi, bởi vì Lưu Vân cảm thấy Lam Linh không có lý do gì để rời khỏi vương gia, mà nàng là vương phi của gia hắn, là nữ nhi của Lam Trí Thân, và cũng là người Lam Xảo Phụng phải đến bên cạnh gia, nàng có bao nhiêu lá gan mà dám đối nghịch với cô của mình? Đây chẳng phải là muốn chết sao?

Môi mòng của Yến Kinh Hàn đã mím lại thành một đường thẳng, nơi mi tâm đã nhíu lại thành một chữ "Xuyên" ("川"), hiện tại cuối cùng hắn đã hiểu Lam Linh vì sao lại muốn bạc, nàng muốn bạc trả lộ phí! Nàng muốn bạc để rời khỏi hắn!

Nàng lại một lần nữa nói dối hắn!

Nghĩ tới đây, Yến Kinh Hàn nện một quyền lên án thư, "Ầm" một tiếng, cái bàn lập tức nứt ra một rãnh lớn, trong lòng Yến Kinh Hàn vẫn tức giận quay cuồng như cũ!

"Gia..." Hạo Nguyệt Triều Dương cùng nhau cả kinh!

Hạo Nguyệt Lưu Vân cũng biết gia bình thường hi giận đều không hiện sắc, bộ dáng tức giận không kiềm được lúc này đã ít lại càng ít, gia hắn làm sao vậy? Không lẽ là bởi vì không thấy vương phi?

Yến Kinh Hàn đè ép tức giận đang quay cuồng trong lòng, trầm giọng nói: "Người đứng lên đi, lập tức truyền tin tức trở về trong các, để cho bọn họ bí mật thăm dò tung tích của vương phi, khi nào có tin tức, thì lập tức trở về bẩm báo ngay! Mặt khác, truyền ra tin tức, nói là vương phi bị một người không rõ thân phận bắt đi, sống chết không rõ!"

Nghe vậy, Hạo Nguyệt Lưu Vân cả kinh, theo lời gia nói như vậy, vương phi vốn không phải là bị bắt đi, mà tự mình chạy mất!

Hạo Nguyệt Lưu Vân nhất thời nghĩ không ra dụng ý hành động lần này của Lam Linh, nhưng vẫn vội vàng đáp một tiếng, lĩnh mệnh rồi đi.

Yến Kinh Hàn nắm chặt nắm tay, hắn cuối cùng đã hiểu vì sao Lam Linh lại nói với hắn là nàng không muốn làm chim chóc trong lồng, vì sao lại hỏi hắn xem nàng như thế từ hay là nữ nhân của hắn, thì ra, nàng sớm đã có tính toán rời khỏi hắn!

Lúc này, Yến Kinh Hàn đã không thêm nghĩ đến thân phận của Lam Linh, cũng không thêm nghĩ đến Lam Linh có khả năng sẽ mang đến cho hắn nhiều

bất lợi, điều hán nghĩ chính là, nhất định phải bắt nàng trở lại, rồi trừng phạt nàng thật tốt!

Trăng sáng kể từ khi trốn vào tầng mây, liền không hề lộ ra nữa, điều này tự nhiên là tạo điều kiện vô cùng tiện lợi cho Lam Linh, hơn nữa nàng còn có khinh công cao bên người, chuyện vượt qua tường thành đối với Lam Linh mà nói cũng không có bao nhiêu khó khăn, Lam Linh không phí bao nhiêu công phu liền đã ra khỏi thành.

Nàng đã sớm ghi tạc đường lộ đi Tây Tề vào trong lòng, sau khi ra khỏi thành, Lam Linh liền đi đến con đường nhỏ dẫn về phía Tây Tề.

Kỳ thật, Lam Linh cũng biết hành động nàng tạm thời này lòng tham này đã khiến xảy ra rất nhiều nguy hiểm nàng không biết, hơn nữa phí đi đường có hạn, nàng còn chưa tìm được một nơi thích hợp để sinh sống lâu dài; thứ hai là nàng không có phương tiện giao thông, chỉ bằng cặp chân này, không biết nàng phải đi đến năm tháng nào mới có thể đến được Tây Tề; thứ ba là Yến Kinh Hàn tám phần đã đoán được nàng chạy trốn, lấy tham muốn giữ lấy của hán đối với nàng, Lam Linh cảm thấy rất có thể Yến Kinh Hàn sẽ phái người tới bắt nàng, nếu nàng bị hán bắt, thì Lam Linh cảm thấy nàng đã xong rồi!

Nhưng Lam Linh cũng biết tận dụng thời cơ, khi đã chạy rồi thì sẽ không trở lại, ở dưới mí mắt Yến Kinh Hàn, cơ hội nàng ngay cả chạy trốn ra khỏi kinh thành cũng không có, thật vất vả mới có được cơ hội trời cho, dẫn Yến Kinh Hàn đi, lại tạo cho nàng thành lập một cơ hội tốt như vậy để chạy trốn, cho nên nàng sẽ không thể trở mắt bỏ qua!

Mặc dù lần lượt bị Yến Kinh Hàn bắt nạt, nhưng Lam Linh không hề hoài nghi đến năng lực của mình, nàng lại càng sẽ không hoài nghi năng lực sinh tồn của mình, theo ý nàng, chỉ cần có không khí và nước, tới chỗ nào, nàng cũng có thể sống sót thật tốt!

Lam Linh dẫm lên bụi cỏ dại mọc ở trên đường nhỏ bước đi như bay, trong lòng nàng đang nghĩ tới đến chỗ nào có thể mua một con ngựa cưỡi là tốt rồi, không nghĩ tới nhìn ở cách đó không xa có ánh sáng mờ mờ lúc sáng lúc tối, hiển nhiên là một căn nhà, mà xuyên qua ánh sáng, Lam Linh tựa hồ như thấy được một con ngựa đang ở trong hàng rào ngoài sân của ngôi nhà kia, trong lòng nàng lập tức vui mừng.

Lam Linh bước nhanh đi vào trong hàng rào ngoài sân, suy nghĩ một lát, nàng tung người nhảy lên, đi vào sân nhỏ, tháo dây cương ngựa từ trên cây lấy xuống, lại từ trong lồng ngực móc ra một tấm ngân phiếu, lại nhìn đến giá trị trên mặt phiếu, nàng cảm thấy mua con ngựa này hẳn là không có vấn đề gì, cho nên nàng đặt ngân phiếu xuống đất, dùng một tảng đá đè lên, rồi dắt con ngựa lặng lẽ đi ra khỏi sân nhỏ.

Con ngựa này cũng vô cùng ôn thuận, bị Lam Linh dắt đi vậy mà không phát ra một chút thanh âm nào, mà khi Lam Linh cưỡi lên nó, nó cũng không có một chút kháng cự, điều này khiến cho Lam Linh mừng rỡ không thôi.

Lam Linh cưỡi ngựa chạy như bay, lúc này chỉ thấy cửa được người từ bên trong kéo ra, Mộ Dung Tiểu Trần từ từ đi ra bên trong, mà sau lưng hán là một đôi vợ chồng già đi theo.

Mộ Dung Tiểu Trần từ trên mặt đất nhặt lên ngân phiếu mà Lam Linh để lại, bỏ vào trên tay lão bà bà, "Đây là vị cô nương kia để lại cho hai vị, các người cứ thu về đi."

"Công tử, điều này không thể được, ngài đã trả cho chúng ta bạc rồi, sao chúng ta có thể lại đi lấy của vị cô nương kia được?" Lão hán vội vàng cầm lấy ngân phiếu ở trong tay lão bà bà đưa đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần.

"Nhận lấy đi." Mộ Dung Tiểu Trần tự nhiên là không chịu nhận, "Nhớ kỹ, coi như đêm nay chưa từng xảy ra chuyện gì, nếu có người hỏi thăm các người về vị cô nương kia, nhất định các người phải nói là chưa từng gặp qua."

"Vâng, công tử cứ việc yên tâm là được, chúng ta sống đến từng tuổi này, trí nhớ kém, không nhớ ra được rất nhiều chuyện như vậy." Lão bà bà vội vàng đáp ứng nói.

"Vậy là tốt rồi." Mộ Dung Tiểu Trần nói xong nhanh chóng đi ra sân nhỏ.

Lão bà bà nhìn xem ngân phiếu ở trong tay, vui rạo rức mà quay về nhà, trong lòng nghĩ tới thì ra là trên trời thật sự có rót bạc, nhưng trong lòng lão hán vẫn sầu lo, hán cảm thấy tiền tài bất ngờ này có thể sẽ đưa tới tai ương ngoài ý muốn.

Lập tức, càng thêm thuận tiện cho Lam Linh, trải qua một ngày, một đêm chạy như bay, đến bình minh ngày thứ hai Lam Linh đã vào Lạc thành.

Đường đi Tây Tề phải băng qua Lạc thành, với lại, Lam Linh cũng muốn mua hai bộ nam trang ở trong thành, giả trang thành nam tử, như vậy thì có thể tránh khỏi nhãn tuyến của Yến Kinh Hàn và Lam Xảo Phụng, tránh được một ít phiền toái.

Lam Linh nghe Mộ Dung Tiểu Trần nói qua, thế lực của Lam Xảo Phụng trải rộng toàn bộ Đông Sở, nếu nàng ta phát hiện là nàng đã chạy trốn, nhất định nàng ta sẽ bắt nàng trở về, nếu nàng bị nàng ta bắt được, Lam Linh cảm thấy dù cho Lam Xảo Phụng không giết nàng, thì tám phần nàng cũng không có quả ngon gì để ăn, đương nhiên, nàng tuyệt đối không thể để cho nàng ta bắt được!

Trước khi vào thành, Lam Linh liền lấy khăn gấm buộc lại trên đầu, che dấu đi dung mạo của mình, nàng biết rõ nếu nàng để lộ ra gương mặt này khi vào thành như lời nói, thì chưa được bao lâu, Yến Kinh Hàn và Lam Xảo Phụng đã nhận được tin tức, và gương mặt này của nàng chính là một nguy hiểm tiềm ẩn.

Đi vào trong thành, Lam Linh tìm một cửa hàng bán y phục, dựa theo số đo của chính mình, mua hai bộ may sẵn, lại mua vài thước vải, rồi ở trên một quán nhỏ mua vài dây cột tóc dành cho nam nhân và một cái gương, sau đó, liền thay đổi trang phục ở trong phòng của một tửu lầu.

Nhìn thấy công tử vẫn nhả ở trong gương giống mình, Lam Linh cười cười, cất y phục thay xong, rồi nhanh chóng đi ra tửu lâu.

Lại mua một ít điểm tâm làm đồ ăn lót dạ trên đường, Lam Linh nhanh chóng ra khỏi thành, nàng biết rõ dù cho nàng có cải trang, thì nàng cũng chỉ có thể làm trì hoãn thời gian Yến Kinh Hàn và Lam Xảo Phượng tìm được nàng, nguy hiểm bên người nàng bất cứ lúc nào đều tồn tại, chỉ có nhanh chóng rời khỏi Đông Sở, đến trong địa phương Tây Tề, nàng mới có thể được xem là an toàn.

Lam Linh đương nhiên là không dám đi ra đường lớn, nàng vẫn đi theo con đường nhỏ như cũ, mà trong con đường nhỏ từng bụi cỏ dại mọc lên, uốn lượn oằn co, không hề tốt, thỉnh thoảng còn có dã thú xuất hiện không nói, hơn nữa hai bên con đường nhỏ đều là rừng cây, một trận gió thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc, Lam Linh nghe được thanh âm này, tự dưng có một dự cảm xấu.

Quả nhiên, không đi được bao lâu, Lam Linh chỉ thấy một nha đầu cao mặt mũi nổi đầy tàn nhang, trên vai còn gác một thanh đại đao sáng chói chắn ở phía trước nàng.

Chỉ thấy nha đầu kia bày ra một tư thế như Đại lão gia, liếc nhìn, trên mặt còn lộ ra bộ dáng lưu manh, tựa hồ chẳng những cướp tiền hơn nữa còn cướp, sắc!

Chứng kiến một màn này, Lam Linh không khỏi cười cười, nàng còn chưa thấy qua nữ tử nào làm thô phi mà lại đẹp trai như vậy, hôm nay thật đúng là được mở rộng tầm mắt!

Lam Linh xuống ngựa, dắt ngựa cùng đi đến trước mặt nha đầu kia.

"Này, công tử, đường này ta mở, cây này ta trồng, nếu muốn đi qua từ nơi này, phải để lại tiền phí đường!" Nha đầu gác đại đao chậm chạp đi lên nghênh đón Lam Linh, nói ra lời kịch mà hải tử ba tuổi và lão già cũng biết.

"Cô nương, người có thể đổi lời nói mới hay không, câu này người dùng từ quá tục, tục đến vô cùng." Lam Linh cười nói.

"A, tục sao?" Nha đầu kia nhũn mày sâu một cái, một lát sau mới nói: "Công tử, bọn cô nương đang cần một phu quân áp trại, người theo ta trở về núi, làm phu quân của ta đi."

"Cô nương, như thế nào? Không cướp bạc, lại chuẩn bị cướp, sắc?" Lam Linh tinh tế đánh giá nha đầu ở trước mắt, mặc dù dung mạo nàng xấu xí, nhưng trong đôi mắt kia lại trong suốt một mảnh, một nha đầu như vậy là thô phi sao? Lam Linh rất hoài nghi.

"Công tử, ta còn tưởng rằng người là người thông minh, thì ra cũng chỉ là một tên mọt sách." Nha đầu phốc cười một tiếng, "Ta cướp người đến trong sơn trại của ta, thì người là người của ta, vậy thì bạc trên người người không phải là của ta hay sao?"

"Thì ra là cô nương muốn cướp tài sắc song song nha, nhưng mà, nếu bọn công tử không đồng ý, thì người cảm thấy người có thể lấy được sao?" Đôi mắt đẹp của Lam Linh hiện lên ý cười, nhũn mày với nha đầu kia.

"Không đồng ý?" Nha đầu kia nhìn Lam Linh phảng phất như đang nhìn quái vật, "Ta xem trọng người là phúc khí của người, rất nhiều nam nhân được tặng cho ta, ta còn không cần nữa đây, vậy mà người lại nói không đồng ý? Lại nói, người có năng lực gì mà dám không đồng ý, nhìn thân thể nhỏ yếu của người này, một ngón tay của ta cũng có thể đánh người nằm bẹp xuống, nói thật cho người biết, trong trăm dặm phương viên này, không có người nào là đối thủ của ta." Nha đầu nói xong lại dương dương đắc ý!

"Loại hại như vậy nha, vậy bọn công tử thật muốn lãnh giáo một chút." Lam Linh không để ý tới nha đầu kia có thân phận gì, nàng không có thời gian nói nhảm với nàng ta, cho nên mới muốn vội vàng thu nhập nha đầu kia, rồi nhanh chóng gấp rút lên đường.

"Công tử, người lớn lên tuần tú như vậy, nếu ta đã thương đến mặt người, vậy ta còn đau lòng hơn, ta thấy người đừng ngoan cố nữa, làm phu quân áp trại của ta đi, ta bảo đảm là sẽ thương người." Nha đầu nhìn thấy gương mặt của Lam Linh mặt, lộ ra một bộ dáng háo sắc.

Đầu Lam Linh hiện đầy hắc tuyến, lúc này nghe thấy cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, Lam Linh không thèm quan tâm đến nha đầu kia, mà vội vàng kéo ngựa đi sang rừng cây bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: 105.1: Yêu?

Nghe tiếng vó ngựa dồn dập, Lam Linh lo lắng đấy là người của Yến Kinh Hàn, liền không để ý tới nha đầu kia nữa, dắt ngựa vào bên cạnh rừng cây.

Nha đầu thấy thế, không do dự liền đi theo Lam Linh vào rừng cây.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhẹ chau lại một tý, trong lòng nghĩ tới nha đầu kia không phải là nữ thô phi cướp bóc sao? Có người chủ động đưa tới cửa, tại sao nàng phải trốn? Không phải vì nàng lớn lên quá "đẹp trai", chỉ muốn cướp bóc nàng đây chứ?

Lam Linh nghĩ không ra, nhanh chóng đem ngựa giấu đến sau bụi cỏ rậm, rồi bay người lên, ẩn thân dưới tán lá giữa cây đại thụ.

Nha đầu nhìn Lam Linh, không lên tiếng, tung người nhảy lên, cũng trốn trên cây to này.

Lam Linh nghiêng rặng, cả khu rừng không phải chỉ có một cây đại thụ này, nha đầu kia sao lại muốn trốn ở cùng một chỗ với nàng? Nha đầu này không phải là vừa ý nàng đấy chứ? Sít sao kề cận nàng, sợ nàng chạy?

Đầu Lam Linh đầy hắc tuyến, nàng một chút cũng không thích nữ nhân, nàng thích...

Lam Linh chớp mấy môi, đột nhiên nghĩ đến Yến Kinh Hàn lạnh như băng và mắt phượng thâm thúy, môi mỏng lạnh, nụ hôn nóng bỏng, bàn tay lạnh giá ở trên người nàng lại có thể kích thích nhiều đóa bọt nước, Lam Linh không khỏi nhắm hai mắt lại.

Đã lựa chọn, vì sao nàng còn muốn tới nghĩ hẩn, muốn cùng hẩn hết thảy?

Từ nay về sau, hẩn cũng chỉ là một khách qua đường vội vã trong sinh mệnh của nàng.

Trong lòng Lam Linh mang theo một tia mất mát, tự mình an ủi, nhưng mà nàng không biết rằng nàng cùng Yến Kinh Hàn cũng chỉ là vừa mới bắt đầu.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Lam Linh nhanh chóng thu hồi nghĩ ngợi lung tung trong lòng, ngưng thần tĩnh khí, một lát, chỉ thấy một nam tử cười một con ngựa nhanh chóng chạy như bay qua, trong nháy mắt liền biến mất trước mắt của nàng.

Mặc dù chỉ ngăn ngòi một cái chớp mắt, Lam Linh vẫn nhận ra người trên lưng ngựa.

Mộ Dung Tiểu Trần!

Lam Linh chớp mấy miêng, nhìn phương hướng Mộ Dung Tiểu Trần biến mất, ánh mắt sâu xa mà ngưng trọng!

Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù đã dịch dung, nhưng Lam Linh nhận ra trên mặt hẩn mang mặt nạ da người, giống với mặt nạ hẩn mang hôm nàng cùng hẩn "Bắt trộm".

Lam Linh một chút cũng không cho rằng Mộ Dung Tiểu Trần xuất hiện ở đây lúc này đơn giản là trùng hợp, cũng không cho rằng Mộ Dung Tiểu Trần có thể phát hiện tung tích của nàng trước Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng, thế lực của hẩn không thể nào mạnh đến nỗi qua mặt Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng.

Còn nữa, tối ngày hôm qua nàng mới nảy ra ý này, chính mình cũng không biết, hẩn sao có thể biết rõ nhất cử nhất động của nàng?

Đáp án tựa hồ đã miêu tả sống động.

Là hẩn, đứng sau thúc đẩy mọi chuyện.

Nghĩ đến Mộ Dung Tiểu Trần thâm tình thổ lộ với nàng, nghĩ đến hẩn mạnh mẽ tuyên bố không đạt mục đích quyết không bỏ qua, Lam Linh oán hận nhắm hai mắt lại.

Lam Linh không nghĩ tới nàng vừa mới thoát ly khống chế Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng, lại rơi vào thiết kế của Mộ Dung Tiểu Trần, bị một đám bọn họ đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Đáng giận!

Trong lòng Lam Linh, những thua thiệt trước đó của Mộ Dung Tiểu Trần trong nháy mắt tan biến vô hình, hẩn luôn miệng nói yêu nàng thì như thế nào? Yêu, không phải là hẩn có thể ở sau lưng tùy ý thiết kế nàng, làm cho nàng đi theo ý nghĩ của hẩn.

Nha đầu đứng cạnh Lam Linh thấy gò má lạnh lùng, con mắt trong suốt sáng như có sao băng xẹt qua của nàng, lập tức nhếch miệng cười, "Công tử, làm sao vậy? Ngươi biết người kia?"

Lam Linh liếc nhìn nha đầu, không lên tiếng, phi thân nhảy xuống. Nha đầu thấy thế, cũng phi thân xuống đất.

Lam Linh dắt dây cương ngựa, âm thầm suy tư, trước có Mộ Dung Tiểu Trần, sau có Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng. Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù còn không tính là sói, nhưng nàng đối với hẩn không có cảm giác, nàng không nghĩ cùng hẩn có quá nhiều dính dáng, càng không có khả năng cùng hẩn "Bỏ trốn". Mà Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng tuyệt đối có thể được xưng tụng là con cộp, nếu nàng bị bọn họ bắt được, chỉ sợ không phải một chữ "Thảm" là có thể hình dung ra.

Trước có sói, sau có hổ, tình thế tựa hồ càng nghiêm trọng!

"Này, công tử, ngăn người cái gì vậy? Ngươi không phải là đoạt bạc của người nọ nên bị người ta đuổi theo à?" Nha đầu nhìn Lam Linh từ trên xuống dưới, tựa hồ đang phán đoán xem Lam Linh có phải hay không là cướp bình thường.

Nghe vậy, trong đầu Lam Linh đột nhiên chột lóe linh quang, "Cô nương, ngươi không phải muốn bọn công tử làm áp chế trại phu quân của ngươi sao?"

Xem một mảnh thành tâm của người, bốn công tử liền đáp ứng người đi."

Nha đầu vừa nghe, trong nháy mắt ngơ ngác một chút, con mắt lớn chuyển động xoay hai vòng, lưu manh cười nói: "Công tử, ta xem người không phải là muốn làm áp chế trại phu quân của ta, mà là nghĩ đến việc tị nạn bên trong hàng rào của ta đi? Nếu là ta đoán đúng, người nhất định là không làm chuyện tốt! Không phải là vừa mới đoạt bạc của nam nhân kia, chính là lén phéng cùng phu nhân người ta!"

Khỏe miệng Lam Linh không khỏi nhếch một cái, có chút dở khóc dở cười.

"Cô nương, ta cảm thấy được người làm nữ thổ phi thật sự là quá ủy khuất. Người tuyệt đối có tư chất đòi nghề viết chuyện." Lam Linh liếc nha đầu một cái, dắt ngựa đi đến ngoài bia rừng, rồi nói tiếp: "Cô nương, bốn công tử nếu không có làm chuyện gì tốt, người cũng không phải là người tốt nha, hai chúng ta đứng lúc là tám lạng nửa cân, trời sinh một đôi. Như thế nào? Có muốn bốn công tử làm áp chế trại phu quân của người hay không, người nhanh quyết định, nếu không, bốn công tử đã muốn đi, vượt qua cái thôn không có cái điểm nghỉ này."

Nha đầu bật cười, "Công tử, người thôi đi, rõ ràng là người muốn tị nạn bên trong hàng rào của ta, còn nói giống như là ta cầu cũng không được, cũng chỉ có thể là người."

Lam Linh cười cười, càng ngày càng cảm thấy thân phận nha đầu kia khả nghi, một nha đầu thông tuệ như thế, thấy thế nào như thế nào cũng không giống nữ thổ phi.

"Nếu đã để cho người đoán được bốn công tử đang tị nạn, thì bốn công tử cũng không dối gạt người, bốn công tử đắc tội vài đại nhân vật có mặt mũi, nếu bị bọn họ bắt được, có thể thảm. Thấy cô nương mặc dù xuất thân là thổ phi, nên cũng sẽ không thấy chết mà không cứu? Cô nương, người cứ nói đi."

"Ta thích nghe lời nói này của công tử. Bốn cô nương không chính là phải là hiệp nghĩa, can đảm, chân thực, nhiệt tình sao? Công tử sẽ theo ta trở về, bảo đảm hầu hạ người như phu quân ta." Nha đầu nói rồi lên trước dẫn đường.

Lam Linh cười cười, đi theo sau lưng nha đầu.

Theo Lam Linh, so sánh với thế lực cùng Yến Kinh Hàn, Lam Xảo Phụng, Mộ Dung Tiểu Trần, hàng rào nha đầu kia không được coi là đầm rồng hang hổ, chớ tránh khỏi một trận gió đầu này, nằng ròi đi cũng không tính là việc khó.

Có chỗ đặt chân, nguy cơ bên này của Lam Linh tựa hồ cũng tạm thời biến mất, mà lúc này trong kinh thành lại nổ tung.

Hàn vương phi đêm qua gặp chuyện, bị bắt, sống chết không rõ. Tin tức này sớm đã truyền đi sôi sục trong kinh thành, dân chúng nghị luận rối rít, suy đoán ai to gan như vậy, dám bắt đi Hàn vương phi, người nọ có phải đầu bị hư hay không? Hàn vương phi là thân phận gì? Phu quân là thân phận tôn quý tay nắm quân đội hùng hậu - thiên thân vương gia; phụ thân là đứng đầu quan lại, cô cô là đương triều thái hậu, bất cứ người nào trong bọn họ chỉ cần đập mạnh một cước, kinh thành này cũng sẽ chấn động lớn, thế nhưng có người dám động thổ trên đầu thái tử, hẳn hoàn toàn muốn chết.

Càng làm cho mọi người giật mình là, tối hôm qua, đại tiểu thư Lam Kim Châu Lam tướng phủ treo cổ tự tử tự sát, bất quá, may mắn phát hiện được kịp thời được cứu xuống, sau đó liền truyền ra, Lam đại tiểu thư bởi vì ái mộ H vương gia, cuối cùng vì yêu mà không được, sinh nhớ nhung, liền tìm cái chết.

Mặc dù trước kia rất nhiều người đều cảm thấy Lam đại tiểu thư này căn bản không xứng với Hàn vương gia, tất cả đều là si tâm vọng tưởng, nhưng kể từ Lam Kim Châu tìm cái chết, rất nhiều người bắt đầu không khỏi đứng về bên Lam Kim Châu, cảm thấy một nữ tử có thể bởi vì yêu không được mà tự sát, đây là si tình cỡ nào? Một lòng say mê của nàng đủ để cảm động trời đất.

Đương nhiên cũng có người bởi vì cử động lần này của Lam Kim Châu càng thêm khinh bỉ nàng, cảm thấy nàng hoàn toàn là cố ý, mục đích là buộc hàn vương gia cưới nàng!

Hai điều tin tức đều có quan hệ với Lam tướng phủ và Hàn vương phủ. Ánh mắt mọi người tự nhiên cũng đều tập trung ở hai phủ này.

Thư phòng Hàn vương phủ.

Đêm qua Yến Kinh Hàn cả đêm chưa ngủ, suy nghĩ về những địa phương Lam Linh có khả năng đi, sau nhiều lần suy tính, Yến Kinh Hàn cảm thấy khả năng lớn nhất là Lam Linh sẽ đi Tây Tề.

Lam Linh nếu đã gặp qua Mộ Dung Tiểu Trần, như vậy Mộ Dung Tiểu Trần nhất định sẽ nói với nàng trước mắt ai có thế lực lớn nhất ở Đông Sở, Lam Xảo Phụng nhất định sẽ bị nhắc đến. Nếu Lam Linh đã lựa chọn chạy trốn, như vậy chính là nghĩ thoát ly khống chế Lam Xảo Phụng, nàng khẳng định không muốn ở trong phạm vi thế lực của nàng.

Ngoại trừ Đông Sở, cũng chỉ có Bắc Tề, Nam Nhạc, Tây Tề. Bắc Tề có Thượng Quan Vân Thụy, nàng đối hán có khúc mắc trong lòng còn, cũng sẽ không đi, mà Nam Nhạc cúi đầu xưng thần với Đông Sở, nàng đi như lời nói, chỉ cần vận dụng một chút lực lượng, có thể bắt nàng, kể từ đó, đối với nàng mà nói cũng không tính là chỗ tốt để đi, như vậy chỉ còn lại Tây Tề!

Tây Tề, nhiều thảo nguyên, là dân tộc có binh hùng tướng mạnh, cũng không quen thuộc với Đông Sở. Những điều này đối với Lam Linh mà nói là có lợi nhất, Lam Linh nếu là đi Tây Tề, không thể nghi ngờ là biển rộng mặc cá nhảy, bầu trời mặc chim bay.

Chỉ bằng dung mạo, tính tình, tài trí, bản lĩnh của Lam Linh, Yến Kinh Hàn một chút cũng không hoài nghi nàng không được tốt, càng sẽ không hoài nghi bên cạnh nàng thiếu người ái mộ.

Vừa nghĩ tới bên cạnh Lam Linh có thể sẽ có đàn ông khác, trong nội tâm Yến Kinh Hàn lại tức giận điên cuồng.

Nàng là Vương phi của hắn, cũng dám rời hắn mà đi!

Yến Kinh Hàn nắm chặt tay, lúc này chỉ nghe thấy thanh âm Lưu Vân vang lên ở ngoài cửa phòng, "Gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!"

"Vào đi!" Yến Kinh Hàn đè ép lửa giận trong lòng, trầm giọng nói.

Lưu Vân cả kinh, hơn nữa tối hôm qua thất trách, Lưu Vân thờ cũng không dám thờ mạnh, nhanh chóng vào thư phòng.

"Gia, Lạc thành có tin tức truyền đến, nói binh mình hôm nay, Vương phi vào Lạc thành, giả dạng thành bộ dáng nam tử, sau đó nhanh chóng ra khỏi thành, các huynh đệ vốn định ngăn vương phi ở ngoài thành, lại bị một nam tử không rõ thân phận chặn lại, về sau, liền không có tin tức của Vương phi." Lưu Vân kiên trì một hồi nói xong, len lén nhìn nhà mình giả một cái.

Vừa nghe đến hai chữ Lạc thành, Yến Kinh Hàn liền biết rõ hắn đoán không sai, nàng quả thật là muốn đi Tây Tề!

Mà sau khi nghe xong, môi mòng Yến Kinh Hàn đã mím thành một đường thẳng.

Bị một nam tử không rõ thân phận chặn lại? Yến Kinh Hàn lập tức liền nghĩ đến Mộ Dung Tiểu Trần, mắt phượng lập tức hiện ra hàn quang!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: 105.2: Yêu?

"Người nọ vô nghệ như thế nào?" Yến Kinh Hàn trầm giọng hỏi.

"Thân thủ quý dị, nhìn không ra thuộc môn phái nào, những huynh đệ ở lạc thành cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Mộ Dung Tiểu Trần hôm nay có vào triều không?" Yến Kinh Hàn đột nhiên lại hỏi.

"Bẩm gia, Tả tướng hôm nay có đến hoàng cung, so với trước kia không có gì dị thường." Lưu Vân vội vàng đáp, kỳ thật hắn cũng hoài nghi người nọ là Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng nếu Mộ Dung Tiểu Trần ở hoàng cung, hắn sẽ không có khả năng xuất hiện ở ngoài lạc thành trăm dặm, như vậy người nọ chắc chắn không phải là Mộ Dung Tiểu Trần, nếu không phải, vậy hắn là ai?

Việc Mộ Dung Tiểu Trần ái mộ Lam Linh sớm đã công khai từ lâu, Lưu Vân không nghĩ ngoài Mộ Dung Tiểu Trần có động cơ dẫn vương phi chạy trốn thì còn ai dám rước lấy mối họa này nữa chứ?

Yến Kinh Hàn cau mày, Mộ Dung Tiểu Trần còn dám công khai đi vào hàn vương phủ, liền có thể thấy được mức độ coi trọng Lam Linh của hắn, mà tình hình trước mắt không thể nghi ngờ chính là cho hắn một cơ hội tốt vô cùng, Yến Kinh Hàn không tin hắn có thể ngồi im không hành động được!

Nhưng vấn đề đến cùng là ở chỗ nào?

Yến Kinh Hàn khẽ suy tư một lát, nói: "chú ý mật thiết tới từng tiếng nói cử động của Mộ Dung Tiểu Trần, nếu có dị thường, lập tức bẩm báo! Còn có, phái người ở lạc thành trong phạm vi trăm dặm tìm kiếm vương phi, nếu có tin tức của nàng, không thể hành động thiếu suy nghĩ, lập tức trở về bẩm!"

"Vâng!" Lưu Vân lên tiếng, nhanh chóng ra thư phòng.

Lưu Vân chân trước vừa đi, Yến Kinh Hàn liền thấy một bóng người đỏ chói tiến vào thư phòng của hắn, Thượng Quan Vân Thụy vẫn là trung vệ mặt tươi cười * lổ lác trên tay thậm chí còn chậm chậm phe phẩy quạt.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của Thượng Quan Vân Thụy, Yến Kinh Hàn trong nội tâm tràn đầy không vui, cảm thấy nụ cười trên mặt Thượng Quan Vân Thụy thật là chói mắt!

"Ai ô, đây là thế nào? Ai đắc tội ngươi? Ta đâu có làm cái gì chọc giận ngươi mất hứng đâu Thượng Quan Vân Thụy đi vào bàn phía trước mặt Yến Kinh Hàn ngồi lên một chiếc ghế dựa vẫn rạng rỡ cười nói như xưa

"Có việc?" Yến Kinh Hàn lúc này căn bản không có tâm tình nghe Thượng Quan Vân Thụy nói những thứ nhằm nhĩ không ý nghĩa này, hắn trong đầu đều ở nghĩ đến Lam Linh rốt cuộc đã đi đến nơi nào.

"Đương nhiên, ta không có tới tìm ngươi làm cái gì?" Thượng Quan Vân Thụy nhanh chóng thu lại thần sắc, trên mặt hắn biết lúc nào cần có chừng có mực, mặc dù hắn không sợ nhỡ chôn rau cạp này, nhưng hắn biết rõ nếu cứ nhỡ trong thời gian dài, con cạp này khẳng định sẽ đá hắn ra ngoài nhà.

"Nói." Yến Kinh Hàn lạnh lùng nói một chữ.

Thượng Quan Vân Thụy nhếch miệng, cũng không cùng Yến Kinh Hàn so đo, lập tức nghiêm mặt nói: "Kinh Hàn, nha đầu kia là không phải tự mình trốn?"

Nghe vậy, ánh mắt Yến Kinh Hàn rũ xuống trong nháy mắt dời về phía Thượng Quan Vân Thụy, hẳn không nghĩ tới Thượng Quan Vân Thụy thế nhưng cũng có thể đoán được, Thượng Quan Vân Thụy cũng không biết Lam Linh biết võ công, hẳn như thế nào đoán được ?

"Làm sao ngươi biết?" mày kiếm Yến Kinh Hàn đã khẽ nhủ lại, ánh mắt trầm trầm.

"Đoán ." Thượng Quan Vân Thụy nhủ mày, nhẹ nhàng dùng hai chữ liền đem Yến Kinh Hàn đuổi đi.

Đoán ? Hẳn cũng thật biết đoán!

"Nói, đến cùng là chuyện gì?" Yến Kinh Hàn trong lòng có một tia không hiểu, tâm phiền ý loạn, hẳn không có tâm tình nói đùa với Thượng Quan Vân Thụy .

"Kinh Hàn, ta cảm thấy được việc nha đầu kia chạy, đối với ngươi mà nói không phải là cầu cũng không được sao? Nha đầu kia là người của Lam Xảo Phượng , nàng nếu ở lại phủ, bên trong xảy ra chuyện gì, Lam Xảo Phượng nhất định sẽ mượn chuyện này làm khó dễ, gây bất lợi cho ngươi, cho nên ngươi không thể xử lý nàng trong phủ, nhưng nếu nàng ở bên ngoài phủ, sẽ cùng ngươi không chút quan hệ, Lam Xảo Phượng dù cho muốn viết văn, cũng tìm không ra nửa điểm nguyên do, ngươi còn có thể biết thời thế giúp nha đầu kia rời khỏi đông sở, như vậy liền có thể dễ dàng loại trừ một tai hoạ ngầm."

Thượng Quan Vân Thụy chậm rãi mà nói, tựa hồ phân tích cực kỳ có đạo lý, lòng mày Yến Kinh Hàn càng nhiều càng chặt!

Về công mà nói, Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ Thượng Quan Vân Thụy nói những câu này đều có lý, Lam Linh vốn chính là người của Lam Xảo Phượng , đem nàng để ở bên người, cuối cùng sẽ là một mối tai hoạ ngầm, nhưng về tư, Yến Kinh Hàn lại một ngàn lần không muốn buông tay!

Thanh nhả như lan, trầm tĩnh thông dong, thậm chí phúc hắc giao hoạt, từng lần một, từng chút giống như có lẽ đã khắc thật sâu ở trong đầu Yến Kinh Hàn !

Nghe tới bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng, nghĩ tới bộ dáng mềm mại , nghĩ tới thần sắc giận dữ của nàng nhưng lại không thể làm gì hẳn, con mắt Yến Kinh Hàn đã không khỏi nhu hoà bớt vài phần.

Nhìn thấy ánh mắt Yến Kinh Hàn trong nháy mắt xa xăm mà lại nhu thuận , Thượng Quan Vân Thụy lập tức cả kinh, "Kinh Hàn, ngươi không muốn nói cho ta ngươi đã yêu nha đầu kia nha?"

Thượng Quan Vân Thụy vô cùng rõ ràng, rất nhiều nam nhân đầu đội trời chân đạp đất nhưng rốt cuộc lại thua dưới váy của nữ nhi. Lam Xảo Phượng gả Lam Linh cho Yến Kinh Hàn cũng chính vì mục đích này.

Yêu?

Yến Kinh Hàn căn bản không biết cái gì là yêu, hẳn cũng sẽ không nghĩ mình đã yêu Lam Linh.

"Ngươi suy nghĩ nhiều rồi." Yến Kinh Hàn nhân nhật nói một câu, nhanh chóng đem sự khác thường trong lòng xóa đi.

"Vậy là tốt rồi." Thượng Quan Vân Thụy thở phào nhẹ nhõm, "Kinh Hàn, có đôi khi một nữ nhân có thể chống đỡ được thiên quân vạn mã, điểm này ngươi nên rõ ràng, ta cũng không hy vọng huynh đệ sinh tử của ta thua trong tay một nữ nhân, ngươi thế này, ta sẽ xem như không biết."

Yến Kinh Hàn đương nhiên hiểu ý tứ của Thượng Quan Vân Thụy , từ xưa đến nay, không biết có bao nhiêu anh hùng hảo hán không hề chết ở trên sa trường, ngược lại chết bởi nữ nhân, chỉ lại cho hậu nhân một tiếng sục sịt.

Yến Kinh Hàn từ không cho rằng chính mình cũng sẽ như thế, Lam Linh mặc dù làm cho hắn muốn ngừng mà không được, nhưng hắn vẫn có thể khống chế chính mình, tuyệt sẽ không trầm mê đến mức không có cách nào tự kiềm chế, nói về điểm này, Yến Kinh Hàn đối với mình vẫn rất có lòng tin.

"Kinh Hàn, ta cũng biết tư chất nha đầu kia quả thật có vài phần làm cho ngươi kính trọng , nhưng cái gì nhẹ cái gì nặng, ngươi nên tự nghĩ thông suốt." Thượng Quan Vân Thụy muốn nói đều đã nói , liền nhanh chóng chuyển đổi đề tài, "Kinh Hàn, ngươi có tra ra thân phận mấy tên sát thủ chưa ?

Tra ra thân phận vài tên sát thủ đối Yến Kinh Hàn mà nói cũng không phải là quá khó , nhưng Ứng Nhãn là bị ai xúi giục tới bắt Lam Linh, Yến Kinh Hàn không tra ra được .

Đối với Ứng Nhãn, Thượng Quan Vân Thụy tự nhiên đã nghe nói qua, Ứng Nhãn là một tổ chức sát thủ trên giang hồ, chuyên môn là thu nạp tiền tài, thay người tiêu tai, hơn nữa này trước giờ bọn họ hành tung thần bí, không ai biết nơi ở của họ ở địa phương nào, quan phủ cũng không có cách nào tiêu diệt, vì thế, thế nên Ứng Nhãn mấy năm này ngày càng lớn mạnh .

"Ứng Nhãn này cũng quá càn rỡ rồi, dám động thổ trên đầu thái tử, xem vận mệnh của họ đã quá dài rồi!" Thượng Quan Vân Thụy sâu kín nói một câu, vừa nhìn về phía Yến Kinh Hàn hỏi: "có tra ra chủ mưu chưa?"

"Không có."

Nghe vậy, Thượng Quan Vân Thụy cảm chiếc quạt xếp ở trên tay vỗ vỗ, suy tư một lát, lại nói: "Kính Hàn, ta cảm thấy được chuyện này chỗ nào cũng lộ ra quỷ dị, người tốt nhất cẩn thận một chút."

Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu một cái, hắn đương nhiên cũng đã sớm đã nhìn ra, chuyện tối hôm qua trong quân doanh kia hoàn toàn chính là có người cố ý muốn đem hắn điều đi, tiện đường xuống tay với Lam Linh, nhưng Lam Linh lại mượn cơ hội này chạy, đây là chuyện ngoài ý muốn.

Yến Kinh Hàn cũng nghĩ tới chuyện này là do Mộ Dung Tiểu Trần âm thầm làm, mục đích của hắn chính là muốn để Lam Linh rời khỏi hắn, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù xử lý khéo thế nào, cũng là người thanh cao cao ngạo, hắn nên khinh thường việc thuê Ưng Nhân làm việc chứ, hơn nữa hắn còn ở kinh thành, cũng không cùng Lam Linh rời đi, kể từ đó mà nói, tựa hồ nói là hắn làm có chút không thuyết phục lắm.

Nhưng nếu không phải do Mộ Dung Tiểu Trần làm, kia là ai? Hắn vì sao phải bắt Lam Linh?

Yến Kinh Hàn không có manh mối, chỉ có thể tạm thời để qua một bên, nhìn về phía Thượng Quan Vân Thụy hỏi: "Người dự định thu thập Lam Ngọc như thế nào?"

"Đương nhiên là gây ông đập lưng ông." Thượng Quan Vân Thụy thích nhất một chiêu này, không cần suy tư liền nói ra.

Yến Kinh Hàn đương nhiên hiểu ý Thượng Quan Vân Thụy, hắn muốn cho Lam Ngọc trúng hoa độc xấu hổ, nhưng Lam Ngọc đã bị phế đi, hắn dù cho muốn cũng không được.

"Ta xem người nên đổi chiêu đi, một chiêu kia đối Lam Ngọc không dùng được." Yến Kinh Hàn nhàn nhạt nói một câu, liền nhìn lên công văn trên mặt bàn.

"Như thế nào không dùng được?" Thượng Quan Vân Thụy có chút nghi hoặc, Lam Ngọc thích nữ nhân như vậy, loại chuyện đó nhất định là chuyện thường ngày, một chiêu này đối với hắn là tốt nhất chứ.

"Hắn đã không còn là nam nhân nữa." Yến Kinh Hàn không ngần đầu, nhàn nhạt nói.

"A?" Thượng Quan Vân Thụy há to miệng, lập tức cười ha ha hai tiếng, "Lam Ngọc đã không còn là nam nhân nữa. Hắn biến thành thái giám? Chuyện gì xảy ra? Người mau nói với ta, nói." Thượng Quan Vân Thụy vẻ mặt hứng thú, rướn cổ, nhìn về phía Yến Kinh Hàn, ánh mắt tràn đầy bất quái mong đợi.

"Không có chuyện gì khác người có thể đi." Yến Kinh Hàn một chút cũng không muốn nói với Thượng Quan Vân Thụy chân tướng sự việc, lạnh lạnh dùng một câu lệnh đuổi khách.

Thượng Quan Vân Thụy nhếch miệng, "Không có tí sức lực nào, làm mất hứng nha" Thượng Quan Vân Thụy biết rõ Yến Kinh Hàn không muốn nói, mặc kệ hắn dùng phương pháp gì, hắn cũng sẽ không mở miệng, hay là thôi đi.

"Ta đi." Thượng Quan Vân Thụy cũng không hề dừng lại, nhanh chóng đi ra khỏi thư phòng Yến Kinh Hàn.

Phượng tường cung

"Đều là một đám vô dụng!" Lam Xảo Phượng "Tát" một tiếng đem ly trà nặng nề phóng lên trên bàn trà, trên khuôn mặt ti mi bảo dưỡng lại là nộ khí đằng đằng!

Lam Xảo Phượng tự nhiên cũng nhận được tin tức Lam Linh bị bắt, nàng không nghĩ tới người nàng ti mi bồi dưỡng ba năm lại bị một tên không rõ thân phận bắt đi, vậy kế hoạch của nàng làm sao bây giờ? Nàng nào có nhiều thời giờ như vậy đi bồi dưỡng thêm một người thích hợp?

Nàng nhất định phải tìm nàng ta về!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 145: Chương 106.1

Yến Kinh Hàn cố ý nói dối, hơn nữa Lam Xảo Phượng đối với Lam Linh hiện tại cũng không thập phần hiểu rõ, thế nên, Lam Xảo Phượng vẫn cho là Lam Linh quả thực bị bắt đi, căn bản không nghĩ đến việc Lam Linh tự mình trốn. Vì vậy, bà ta chỉ tập trung tìm xem ai dám to gan lớn mật bắt Lam Linh đi, mà không bày ra thiên la địa võng đuổi bắt Lam Linh, đồng thời cũng liền bỏ lỡ thời cơ tốt nhất khi Lam Linh xuất hiện ở lạc thành.

Vốn chuyện Lam Kim Châu treo cổ tự tử tự sát đã làm cho Lam Trí Thân nhức đầu không thôi, không nghĩ vấn đề đau đầu còn ở đằng sau. Chuyện của Lam Linh so với Lam Kim Châu quan trọng hơn nhiều. Lam Kim Châu dù cho chết, đối Lam gia cũng không có bao nhiêu tổn thất, nhưng so với Lam

Linh thì không giống nhau.

Thái hậu tỉ mỉ nuôi dưỡng Lam Linh ba năm. Vì để thuận lợi gả nàng cho Yến Kinh Hàn hao hết tâm huyết, mục tiêu dự tính càng ngày càng gần, không nghĩ tới trong lúc mấu chốt này lại xảy ra chuyện như vậy. Lam Linh nếu như là chết, hoặc bị làm nhục, kế hoạch của bọn họ sẽ thất bại trong gang tấc.

Nghĩ đến những điều này, Lam Trí Thân hận không thể đem người bắt Lam Linh ra bóc từng miếng thịt.

"Thái hậu bớt giận. Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là phải nhanh chóng tìm Linh nhi trở về, tránh đem dài lăm mòng." Lam Trí Thân hạ triều liền bị Lam Xảo Phượng mời vào cung, xảy ra loại chuyện như vậy, nhất định phải thương lượng thật tốt, tìm ra kế sách ứng phó.

"Điểm này, ai gia tự nhiên hiểu." Lam Xảo Phượng đè ép lửa giận trong lòng, "Nhưng bây giờ vấn đề đến cùng là ai bắt Linh nhi, chúng ta đều không biết, như thế nào đi tìm?"

"Thái hậu, dám động đến Linh nhi, toàn bộ đồng sở, cũng chỉ có người của 3 phía, đầu tiên là Yến Kinh Hàn, nếu hắn muốn dùng Ứng Nhân, trừ khi hắn nghĩ loại trừ người ngoài; thứ nhì là người của hoàng thượng, loại trừ Linh nhi, đối với hắn mà nói, chẳng những đã kích Lam tướng phủ, mà còn giúp lui kế hoạch của Thái hậu một cách vô thời hạn, mặc dù là cho Yến Kinh Hàn một đại ân, nhưng tổng thể mà nói thì lợi nhiều hơn hại; thứ ba là Mộ Dung Tiểu Trần, người này mặc dù quá hiểu đạo làm quan, nhưng cũng không nhiệt tình với công danh lợi lộc, hắn ái mộ Linh nhi ba năm, muốn thuê Ứng Nhân mang Linh nhi cao chạy xa bay cũng không phải là không thể, nhưng để cho thần nghi hoặc chính là, hôm nay hắn thượng triều hạ triều giống như thường ngày, cũng không có một chút khác thường, rất là làm cho người nghĩ không ra." Lam Trí Thân chậm rãi nói, phân tích đầy đủ, lập luận sắc sảo.

Lam Xảo Phượng gật nhẹ đầu, lửa giận trong lòng đã từ từ lui xuống, "Ai gia nghĩ, việc Yến Kinh Hàn muốn bỏ Linh nhi không giả, nhưng với sự kiêu hãnh về thế lực của mình, hắn căn bản không cần Ứng Nhân giúp, hơn nữa, phản ứng sau đó của hắn, hắn cũng là trùng kế sách của người khác, cho nên, Ai gia cho rằng chuyện này không phải là hắn làm."

"Không phải là Yến Kinh Hàn làm, cũng không phải là Mộ Dung Tiểu Trần làm, vậy nhất định là Hoàng thượng làm?" Lam Trí Thân vẫn có một chút hoài nghi, hắn cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng rốt cuộc là chỗ nào, hắn cũng không được.

Đáy mắt Lam Xảo Phượng nhanh chóng xẹt qua một tia âm ngoan, tùy tiện nói: "Mặc kệ có phải là hắn làm hay không, trước khi đạt được, chúng ta vẫn không thể động đến hắn!"

Lam Trí Thân đương nhiên hiểu ý tứ trong lời nói Lam Xảo Phượng, vuốt vuốt chòm râu, khẽ gật đầu.

"Chuyện này người không cần phải để ý đến, ai gia sẽ phái người tìm kiếm Linh nhi, nhất định sẽ tìm nàng về trong thời gian ngắn nhất." Lam Xảo Phượng biết rõ nuôi binh nghìn ngày, dùng binh một giờ, nàng dưỡng bọn họ nhiều năm như vậy, cũng đến lúc bọn họ xuất lực vì nàng.

"Vâng." Lam Trí Thân tự nhiên là đối với Lam Xảo Phượng nói gì nghe nấy, không có ý kiến.

"Còn có, quân giáo Lam Kim Châu thật tốt! Đừng để nàng chọc ta thêm nữa!" thanh âm Lam Xảo Phượng trầm xuống. Bà đương nhiên nghe nói chuyện Lam Kim Châu treo cổ tự tử, oán hận Lam Trí Thân sao lại sinh ra một nữ nhi ngu xuẩn như vậy, không tận lực phục vụ Lam gia thì thôi, còn làm chuyện mất mặt cho Lam gia!

"Dạ." Vừa nghĩ tới Lam Kim Châu, Lam Trí Thân cũng không khỏi lộ ra một tia ghét bỏ.

"Mau chóng tìm cho nàng một gia đình để gả đi, càng xa càng tốt!"

"Dạ." Lam Trí Thân vội vàng lên tiếng, mặc dù ông đã bảo Ôn nương tìm nhà chồng cho Lam Kim Châu, nhưng ông cũng không nói, ông biết rõ bản tính hiếu thắng của muội muội mình, nàng không thích người khác nghĩ trước nàng, cho dù là thân ca ca cũng giống vậy.

Lam Linh đi theo nha đầu qua chín khúc cong mười tám khúc quẹo, cuối cùng đi tới một tòa cao vút trong mây phía trước núi lớn, nhìn núi cao hùng vĩ nguy nga trước mắt, Lam Linh nhìn nha đầu cười cười, "Cô nương, người không phải là nói cho ta biết, son trại của người ở trên núi đấy chứ?"

"Công tử thật thông minh, như vậy liền đoán được." Nha đầu nhếch miệng cười một tiếng, đá lông nheo với Lam Linh.

Lam Linh khước miệng giật giật, nhanh chóng thu lại nụ cười trên mặt, thanh âm trầm xuống, "Cô nương, nói thật đi."

Lam Linh sớm hoài nghi thân phận của nha đầu kia. Mặc dù nàng m giả dạng còn giống một sắc nữ thô phi rất tốt, nhưng đôi mắt to, trong suốt sáng đã bán đứng nàng, một người dựa vào cướp bóc mà sống, thậm chí còn là một nữ nhân, làm sao có thể có một đôi mắt trong suốt, sáng như vậy? Chỉ sợ sớm đã vẫn đục rồi.

Nhìn núi cao nguy nga trước mắt, Lam Linh lại có cảm giác đây là một đầm rồng hang hổ, nghĩ thế nào cũng thấy một son trại lấy cướp bóc mà sống đều không phù hợp với núi cao như vậy, vì thế, Lam Linh cảm thấy những gì nha đầu kia nói đều là giả, nàng chỉ muốn dẫn mình tới chỗ này.

Nha đầu nhìn nhìn ánh mắt Lam Linh tàn ra vô cùng cơ trí, lại nhìn một chút gò má lạnh lùng của nàng, bĩu môi, bất đắc dĩ nói: "Kỳ thật nô tỳ là muội muội của Lăng Suong, nô tỳ cũng là phụng mệnh chủ tử âm thầm bảo vệ tiểu thư."

Lam Linh vừa nghe, một chút nghi hoặc lướt qua trong lòng!

Nếu nha đầu kia cũng biết cả Lăng Suong, có thể thấy lời nói của nàng hẳn là thật, nhưng nàng ta cũng quá thần thông quảng đại đi.

"Làm sao người biết ta nhất định sẽ đi qua chỗ đó?" Lam Linh nhìn nha đầu kia, lên tiếng hỏi, kế hoạch chạy trốn này nàng nhất thời nảy ra, trước đó nàng cũng không biết, làm thế nào mà nha đầu kia có thể đuổi ở trước nàng?

"Tiểu thư, điều này thì ngài phải hỏi chủ tử, nô tỳ cũng là phụng mệnh làm việc." Nha đầu nói xong đem mặt nạ da người lấy xuống, lộ ra một gương mặt thanh tú.

Lời nói của nha đầu này đối với Lam Linh mà nói, nói hay không nói không khác gì nhau, nàng biết không nhìn thấy chủ tử của các nàng, nàng căn bản đừng nghĩ muốn biết gì đó từ trong miệng các nàng.

"Người tên là gì?" Lam Linh cũng không hề rời mắt, hỏi nha đầu.

"Lăng Lộ." Lăng Lộ cười nói, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có hai má lúm đồng tiền nho nhỏ, thật là đáng yêu.

Lam Linh cười cười, nàng biết rõ Lăng Sương - Lăng Lộ là hai tỷ muội mặc dù lớn lên có điểm giống nhau, nhưng tính tình như trời đánh xuôi, kèn thổi ngược. Lăng Sương lạnh lùng, độc miệng, Lăng Lộ đáng yêu, nhưng giống nhau chính là, hai nha đầu này đều không phải nha đầu bình thường, thông minh, lanh lợi, lại mang tuyệt kỹ, chủ tử như thế nào mới có nha đầu như vậy? Lam Linh thật muốn gặp chủ tử thần bí, tựa hồ có thể biết trước kia của các nàng.

"Lăng Lộ, người phụng mệnh bảo vệ ta, vậy người hẳn là biết mọi chuyện cần thiết của ta, như vậy, người cũng biết trước nam tử chúng ta gặp là ai, ta nói đúng không?" Lam Linh đột nhiên suy đoán, Lăng Lộ đuổi ở trước nàng, ngăn cản nàng lại, chính là vì để cho nàng phát hiện tung tích Mộ Dung Tiểu Trần, dẫn đến việc tránh Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng vấn đề là, vì sao nàng phải làm như vậy? Mộ Dung Tiểu Trần mặc dù thiết kế nàng, nên không đến mức làm thương tổn nàng.

"Tiểu thư, nam tử kia không phải là Tả tướng sao? Nô tỳ còn biết hẳn là đuổi theo tiểu thư, nô tỳ sợ dĩ ngăn người lại, cũng chính là nhắc nhở người một chút, sợ người chẳng hay biết gì." Lăng Lộ cũng không có giấu giếm, cười nói.

"Đây cũng là tuân theo mệnh lệnh của chủ tử người?" Lam Linh cảm thấy chủ tử của Lăng Lộ dù thần thông quảng đại cũng không thể đang ở đất khách mà có thể biết rõ nhất cử nhất động của Mộ Dung Tiểu Trần. Mộ Dung Tiểu Trần không phải người bình thường.

"Tiểu thư, đây là chủ ý của mình nô tỳ, nô tỳ nhìn ra được tiểu thư không thích Tả tướng, hơn nữa người đã gả cho vương gia, người chắc chắn khi bị Tả tướng dây dưa, liền làm như vậy. Tiểu thư, ngài sẽ không trách nô tỳ chứ?" Lăng Lộ mặc dù hỏi như thế, nhưng hai cái má lúm đồng tiền trên khuôn mặt nhỏ nhắn thể hiện rõ ràng, nàng căn bản không có một chút lo lắng bị trách cứ.

Nghe Lăng Lộ nói như vậy, Lam Linh lập tức liền nghĩ đến mắt phượng không thấy một tia nhiệt độ của Yến Kinh Hàn, thâm thúy như biển rộng mênh mông!

Lam Linh nhanh chóng nháy mắt một cái, khẽ lắc đầu, muốn lắc đi bóng dáng càng rõ ràng trong đầu kia.

Lúc này, thanh âm Lăng Lộ mang theo một tia treu tức truyền tới, "Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì đấy? Không phải là đang nghĩ vương gia chứ? Nếu đã người nghĩ đến hẳn như vậy, làm sao còn muốn chạy trốn? Chẳng lẽ là cùng vương gia chơi trò chơi ta chạy người đuổi theo? Loại trò chơi này, nô tỳ cùng tỷ tỷ vẫn chơi khi còn đi chân trần, hiện tại đã sớm không chơi nữa rồi."

Lam Linh mở to mắt, nhìn Lăng Lộ, đầu đầy hắc tuyến, lại là có chút dở khóc dở cười, nàng có nhàm chán như vậy sao? Ai dám cùng Yến Kinh Hàn chơi trò ta chạy người đuổi theo, trừ phi nàng thật sự là ăn no rồi việc không có chuyện gì để làm.

"Ngọn núi này tên gọi là gì?" Lam Linh nhanh chóng chuyển hướng đề tài, không để cho Lăng Lộ lại tiếp tục phát huy, nàng sợ trí tưởng tượng của nàng ta quá mức phong phú khiến cho nàng chóng mặt không được.

"Vọng Lạc Sơn." Lăng Lộ đáp, thuận tiện lại giải thích một câu, "Nơi này hướng về phía Lạc Thành phía xa, bởi vậy được gọi là Vọng Lạc Sơn."

"Người dẫn ta đến nơi này, có phải nơi này có chỗ đặt chân hay không?" Nha đầu kia vốn là không phải là thổ phỉ, nên ở đây cũng sẽ không có cái gọi là sơn trại của nàng ta.

"Chủ tử có một khu tòa nhà trên núi này, tiểu thư nếu không muốn trở lại bên cạnh vương gia, lại không muốn bị Tả tướng phát hiện, tạm thời liền ở lại trong nhà chủ tử mấy ngày. Tiểu thư, người cảm thấy như thế nào?" Lăng Lộ nhìn Lam Linh cười hỏi.

"Người không phải là đã sớm biết ta là tị nạn? Còn cố ý nói như vậy?" Lam Linh trừng Lăng Lộ một cái, cảm thấy nha đầu kia là cố ý, nàng hoàn toàn chính là tự vạch áo cho người xem lưng.

Nghe vậy, Lăng Lộ cười khanh khách, "Tiểu thư, nô tỳ còn không phải là vì người sao? Tránh cho người về sau hối hận. Hiện tại người mới rời kinh thành không xa, vương gia đang ừn ừ kéo đi tìm người. Người nha, bây giờ hối hận vẫn còn kịp."

Lam Linh vừa nghe Yến Kinh Hàn tìm nàng, đột nhiên trong nội tâm hiện lên thoáng tư vị khác lạ, có mừng rỡ có mất mát, có ngọt có chát.

"Ta chưa bao giờ biết làm chuyện hối hận." Lam Linh vẫn cho rằng mỗi một lần nàng lựa chọn đều đã trải qua suy tính sâu kỹ, căn bản không có lý do làm cho nàng hối hận! Lúc này đây cũng sẽ không ngoại lệ!

Lăng Lô nhếch miệng, lập tức cười vui vẻ nói: "Tiểu thư, chúng ta mau núi đi, trên núi cảnh sắc vô cùng đẹp."

"Được."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Chương 106.2

Sau đó, Lăng Lô dắt ngựa dẫn Lam Linh đi lên núi.

Đường núi mặc dù uốn lượn phức tạp, nhấp nhô khó đi, nhưng dọc đường phong cảnh đẹp tựa tiên cảnh, làm cho người ta không rời mắt được !

Dọc theo đường đi hoa thơm cỏ lạ, cảnh sắc mê người, mặc dù đi mất hết hai canh giờ, nhưng Lam Linh cũng không có cảm thấy mệt tí nào, ngược lại tinh thần có cảm giác sáng khoái.

Không có ám vệ giám thị, không có lục đục với nhau, không có người lừa ta gạt, chỉ có phong cảnh tự nhiên nhất, hương hoa nguyên thủy nhất!

Nhìn phong cảnh trước mắt đẹp không sao tả xiết, trùng trùng điệp điệp, sương mù quấn mây, như bông lai tiên ảnh, Lam Linh đột nhiên cảm giác như tâm hồn vừa được gột rửa.

Lam Linh không khỏi cười cười, sống lại một đời, nàng căn bản không muốn bám lấy phồn hoa náo nhiệt, tại sao lại có cảm giác gột rửa được chứ ?

Nàng chỉ thích xem hoa nở hoa tàn, chỉ thích xem gió cuốn mây bay, phồn thịnh phú quý đối với nàng mà nói chính là mây khói thoáng qua, nàng kiếp trước không thích, kiếp này cũng không hề.

Cuối cùng ở ba canh giờ sau, trước mắt Lam Linh xuất hiện một trạch viện cũ, mặc dù không được lợp ngói đỏ, nhưng mang đầy cảm giác sáng tạo .

"Tiểu thư, đến , chính là chỗ này." Lăng Lô đem ngựa buộc ở trên một cái cây, nhanh chóng tiến lên gõ cửa sân, "Ách bà, mau tới mở cửa nha, một chết ta."

Nghe Lăng Lô lẩm bẩm một câu cuối cùng, Lam Linh cười cười, lúc này chỉ thấy cửa sân mở ra, một vị lão bà bà đầu đầy tóc trắng đi ra, bà nhìn thấy Lăng Lô, trên khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn lập tức lộ ra vui mừng, kéo Lăng Lô tay khoa tay múa chân nói gì đó.

"Ách bà, ta dẫn nhị tiểu thư Lam tướng phủ đến ở vài ngày, bà mau tới chào nhị tiểu thư." Lăng Lô đỡ ách bà nhìn về phía Lam Linh.

Ách bà tựa hồ lúc này mới phát hiện Lam Linh, nhìn thấy Lam Linh chớp mắt một cái, trong con mắt đục ngầu tựa hồ xẹt qua cái gì, sau đó vội vàng hành lễ với Lam Linh.

"Ách bà, ta chỉ là đến ở tạm mấy ngày, bà không cần nhiều lễ nghĩa như vậy đâu." Lam Linh vội vàng đỡ cánh tay ách bà, để một vị lão bà bà hành đại lễ với mình, Lam Linh trong lòng không khỏi bồi hồi.

"Tiểu thư, ách bà có thể nghe thấy thanh âm của chúng ta, nhưng bà không thể nói chuyện." Lăng Lô hướng Lam Linh giải thích một câu, rồi hướng ách bà nói: "Ách bà, giúp tiểu thư và ta tìm gì đó ăn nha, chúng ta sắp chết đói rồi."

Ách bà vội vàng gật đầu nhẹ, cười nhìn nhìn Lam Linh, liền nhanh chóng vào sân nhỏ.

"Tiểu thư, chúng ta vào đi thôi." Lăng Lô cười nhìn về phía Lam Linh.

Lam Linh nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, nhắc chân vào sân nhỏ, lập tức nhìn thấy một sân đầy hoa hoa thảo thảo, hơn nữa không có một loại hoa cỏ nào mà nàng biết cả.

"Tiểu thư, những thứ này đều là thảo dược cực kỳ trân quý, chủ tử coi chúng như là bảo, ách bà một mặt giúp chủ tử trong coi nhà, một mặt chuyên môn hầu hạ những thứ tông này, tiểu thư, nô tỳ nói cho người nha, người đừng xem những thứ thảo dược này lớn lên đáng yêu, tính tình chúng cổ quái lắm, động một chút là lộ tật xấu làm khổ ách bà muốn chết." Lăng Lô giải thích một phen với Lam Linh, tựa hồ còn có chút gì đó vì ách bà mà bất bình.

Lam Linh cười cười, đi theo Lăng Lô đi tới trước cửa một sương phòng, Lăng Lô đẩy cửa phòng ra, nghiêng người mời Lam Linh đi vào, lúc này mới nói: "Tiểu thư, người ở tại căn phòng này, như thế nào?"

"Hào." Lam Linh nhìn quanh một vòng, chỉ thấy đồ đạc trong phòng bài trí xưa cũ trang nhã, khiến nàng không hiểu lại có một loại cảm giác thân thiết.

Lúc này, một chiếc cổ cầm trong phòng đập vào đáy mắt Lam Linh, Lam Linh nhắc chân đi vào bên cạnh đàn cổ, chỉ thấy chiếc cổ cầm này toàn thân màu đen, trên mặt đàn có khắc họa tiết hoa mai, có thể thấy niên đại đã rất xưa.

Nhìn thấy đàn cổ, Lam Linh đột nhiên mạnh động nghĩ đến thứ gì đó, nhưng cuối cùng Lam Linh cũng không có vрон tay, dù sao này đàn cổ là đồ của người khác, không thông qua cho phép của người ta, không nên tùy tiện động.

"Tiểu thư, ngài cũng biết đánh đàn?" Lăng Lộ nhìn thần sắc của Lam Linh, hỏi có chút dè dặt.

Nghe vậy, Lam Linh tự nhiên phát hiện ra trong giọng nói Lăng Lộ có gì đó không bình thường, lập tức nhớ ra nàng đã tuyên bố là mình mất trí nhớ, nếu đã mất trí nhớ, làm sao có thể nhớ được kĩ nghệ đánh đàn cơ chứ

Lam Linh cười cười, không hề nói biết, cũng không có nói không biết, kiếp trước nàng là biết dùng đàn cổ, nhưng điều này nàng không cách nào cùng Lăng Lộ giải thích, cũng không muốn nói lừa gạt nàng, tựa hồ không nói gì sẽ tốt hơn.

Thấy thế, Lăng Lộ cũng không hỏi tới nữa, chặn lại nói: "Tiểu thư, ngài nghỉ ngơi một chút, nô tỳ đi giúp ách bà nấu cơm." Nói xong, Lăng Lộ liền nhanh chóng ra gian phòng.

Lam Linh buông bao đồ xuống, sau đó ra gian phòng, đến huyền nhai biên ngoài viện không xa tìm một chỗ trống trải đứng, lắng nghe gió thổi, nhìn phía xa núi non trùng điệp.

Tất cả đều do Mộ Dung Tiểu Trần sắp xếp, nàng cũng không quá bất ngờ, chỉ là nàng không muốn cùng hắn có bất cứ dính líu nào.

Lam Linh biết rõ, mặc dù nàng trên miệng là nói tới nơi này tạm thời tránh nạn, mấy ngày nữa đi tiếp cũng không muộn, nhưng trên thực tế nàng vô cùng rõ ràng, nàng chắc chắn sẽ bỏ qua thời cơ tốt nhất để chạy trốn!

Thời gian vài ngày đủ để cho Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng bày ra thiên la địa võng chờ nàng, nàng muốn rời đi Đông Sở sẽ thêm khó khăn cùng nguy hiểm gấp bội!

Nhưng, nàng cũng không hối hận vì đã làm như vậy, một phần nàng không cách nào đáp lại tình cảm của hắn, nàng không thể trở mắt nhìn nó phát triển không cách nào ngăn chặn lại được.

Lam Linh đương nhiên biết mình có thể nói rõ với hắn, nàng cũng không phải là chưa từng làm qua, nhưng nàng biết chuyện này sẽ thêm một lần tổn công vô ích, tựa hồ tránh đi hắn là lựa chọn duy nhất của nàng.

Nếu đã không cắt được tơ tình của hắn đối với nàng, thì tốt nhất nên chấm dứt dây dưa, cho dù cái giá phải trả có lớn tới đâu, thời điểm nàng bị bắt, chỉ cần nàng không chính miệng mình nói ra, thì có thể thần nhiên mà đổi mặt được với Yến Kinh Hàn rồi

Nghĩ tới những thứ này, trong nội tâm Lam Linh đột nhiên cả kinh!

Yến Kinh Hàn chỉ là phu quân trên danh nghĩa của nàng, nàng thế nhưng đang lúc lẫn trốn lại để ý tới suy nghĩ của hắn, sợ bị hắn hiểu lầm?

Từ lúc nào đã như vậy, nàng đã để ý hắn rồi sao ? !

Lam Linh nhẹ nhàng nhắm lại hai mắt, trong lòng có chút tự giễu, vốn vẹn thời gian không đến mười ngày, nàng thế nhưng đã đến mức độ nhớ mãi không quên? Đây là cái gọi là "Tình yêu" sao?

Đáng tiếc không có đoàn tụ sum vầy, không có tình chàng ý thiếp, dù cho có chỉ sợ, nàng rốt cuộc cũng chỉ là một người phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

"Tiểu thư, ngài nếu đã thích vương gia như vậy, vì sao không quay về?" thanh âm Lăng Lộ ở sau lưng Lam Linh vang lên, Lam Linh nhanh chóng mở mắt, có chút phiền muộn, nàng thế nhưng đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, ngay cả Lăng Lộ đến gần cũng không biết.

"Người nhìn đâu ra ta thích hắn?" Lam Linh tức giận nói một câu, nàng tự nhiên sẽ không xuôi theo một nha đầu mà thừa nhận cảm giác trong lòng.

"Thôi đi, tiểu thư, trên mặt người đầu viết 'Ta rất nhớ hắn', người nếu như không tin, người có thể trở về phòng soi gương nha." Lăng Lộ cười tươi, không có nửa điểm cố kỵ liền trực tiếp tố cáo Lam Linh giấu đầu hở đuôi.

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, nha đầu kia tại sao một chút hàm súc cũng không có? Nói gì chứ, nàng biểu hiện rõ ràng như lúc nào?

Lam Linh trong lòng có một tia lúng túng, trừng Lăng Lộ một cái, không có lên tiếng, xoay người hướng sân nhỏ đi đến.

Thấy thế, Lăng Lộ khanh khách nở nụ cười, bước nhanh chân đuổi kịp Lam Linh, "Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy người dù chạy trốn tới chân trời góc biển, vương gia cũng có thể đem ngài tìm về đi, như vậy thật lãng phí thời gian, ngài trở về đi, chỉ cần ngài chủ động đi trở về, vương gia nhất định sẽ cao hứng, chắc chắn không giận ngài, nếu như bị vương gia bắt được, nô tỳ cảm thấy tiểu thư khẳng định sẽ rất thảm."

"Lăng Lộ, người đến cùng là người nào? Nghe lời này của người ta lại cảm thấy người là người của Yến Kinh Hàn nha?" Lam Linh trong nháy mắt liền dừng bước, xoay người nhìn Lăng Lộ, một đôi mắt cất nước hồ thu từ trên xuống dưới tỉ mỉ đem Lăng Lộ đánh giá một phen.

Bị Lam Linh nhìn như vậy, da đầu Lăng Lộ lập tức tê dại, lập tức hu lại thần sắc trên mặt, nghiêm mặt nói: "Tiểu thư, nô tỳ dám thề với trời, nô tỳ không phải là người của vương gia, nô tỳ đối với chủ tử trung thành một lòng! Nếu có một câu nói dối, ắt gặp..."

"Được rồi, ta tin tưởng ngươi." Lam Linh nhanh chóng cắt đứt lời nói Lăng Lộ, xoay người tiếp tục đi lên phía trước, lẩm bầm tự nói, "Giữa ta và hắn có một khoảng cách không cách nào vượt qua, nếu trong lòng hắn vô ngã, ta trở về sẽ chỉ làm chính mình thêm buồn rầu, không bằng triệt để buông tay."

"Tiểu thư, chủ tử từng nói qua, mọi việc đều do người làm, tâm có bao nhiêu, thiên (trời) liền cao bao nhiêu, trên đời này không có chuyện làm không được, chỉ có chuyện không muốn làm thôi."

Nghe vậy, Lam Linh cười cười, "Chủ tử của ngươi thật sự là 1 vị cao nhân, nàng nói xác thực có vài phần đạo lý, nhưng đây phải có điều kiện tiên quyết, làm bất cứ chuyện gì cũng phải dựa vào tư chất, tư chất không phải là một sớm một chiều mà tích lũy thành, trong lòng hắn vô ngã, hắn không có khả năng trở thành chỗ dựa của ta, mà Lam Xảo Phượng cũng không thể cho ta nhiều thời gian như vậy để tích lũy tư chất, đứng ở bên cạnh hắn giống như đứng trên vách núi, nếu không bay được, sớm muộn sẽ rơi xuống vách núi, tan xương nát thịt!"

Lăng Lộ há to miệng, cuối cùng không có lên tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Linh Nhi Nhất Định Chỉ Có Thể Là Của Hắn

Mộ Dung Tiểu Trần giục ngựa chạy như điên, nhưng ước chừng đuổi theo hai canh giờ, vẫn không thấy bóng dáng của Lam Linh, điều này khiến cho lòng Mộ Dung Tiểu Trần càng thêm bất an.

Lam Linh cười một con ngựa chỉ thuộc loại bình thường, khẳng định là cuộc trình không thể so sánh như Đạp Nguyệt hân đang cười, theo lý thuyết, lấy tốc độ của Đạp Nguyệt, không tới nửa canh giờ nhất định là có thể vượt qua Lam Linh, nhưng không thấy vượt qua không nói, hơn nữa còn mất luôn tung tích của nàng, Mộ Dung Tiểu Trần không biết rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào, chẳng lẽ là nàng đi nhầm đường?

Nhìn cách đó không xa là cửa thành của Quảng Lăng thành, Mộ Dung Tiểu Trần nhẹ nhàng búng ngón tay, trong nháy mắt một quả cầu đỏ bay về phía bầu trời, ngay sau đó ở trong không trung phát nổ, tán ra ánh sáng chói mắt.

Quảng Lăng thành này là nơi muốn đi đến Tây Tề phải qua, Mộ Dung Tiểu Trần đã sớm nhìn ra Lam Linh muốn đi đến Tây Tề, nếu nàng đã muốn đi đến Tây Tề, vậy thì sẽ phải đi qua Quảng Lăng thành, hắn chỉ cần thủ ở Quảng Lăng thành, tất nhiên là sẽ nhìn thấy nàng.

Sau đó, Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng vào thành, tìm một túp lều có thể thấy được mọi động tĩnh ở cửa thành, lại gọi hai mâm thức ăn và một bầu rượu, rồi ngồi ở một nhả gian trên lầu hai gần cửa sổ.

Một lát sau, một nam tử vận y phục xám từ cửa sổ nhảy vào nhả gian của Mộ Dung Tiểu Trần, sau đó ôm quyền nói: "Chủ tử, có gì phân phó?"

"Yến Kinh Hàn có rời khỏi kinh thành hay không?" Mộ Dung Tiểu Trần bưng ly rượu nhấp một ngụm, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Không có!" Nam tử kia vô cùng khẳng định, lập tức lại nói: "Nhưng mà, Hàn vương gia đã lặng lẽ dùng lực lượng ở Đông Sở bố trí thiên la địa võng!"

"Thiên la địa võng?" Mộ Dung Tiểu Trần khinh thường cười, "Ta thật muốn nhìn một chút thiên la địa võng của hắn có bao nhiêu lợi hại, nếu Linh nhi đã rời khỏi kinh thành, cũng sẽ không phải còn là vương phi của hắn nữa! Hắn muốn bắt nàng trở về sao, còn phải muốn hỏi ta một chút rằng ta có đồng ý hay không!"

Trong con ngươi tĩnh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần mang theo ý cười yếu ớt, nhưng trong mắt ấy lại càng mang theo tất cả cố chấp!

Nhất định Linh nhi chỉ có thể là của hắn!

"Chủ tử, kể từ hôm qua, người nhìn chăm chăm vào tượng phủ Mộ Dung được tăng lên không ít." Nam tử lại nói.

"Tất cả đều đã trong dự liệu." Mộ Dung Tiểu Trần hơi cong môi một cái, tựa hồ như mọi thứ đều nằm trong không chế, "Chỉ cần bảo sau khi hắn làm xong những chuyện đó thì thông báo cho ta là được, chờ ta và Linh nhi thuận lợi rời khỏi Đông Sở, rồi phân phó hắn lập tức trở về!"

"Vâng!"

"Còn nữa, phái vài người đến ngoài thành lặng lẽ tìm kiếm Linh nhi, ta lo lắng là nàng có khả năng bị lạc đường." Mộ Dung Tiểu Trần không yên tâm lại phân phó một câu.

"Vâng!" Nam tử phi thân một cái từ cửa sổ nhảy ra.

Theo hoàng hôn phủ xuống, ám vệ thủ hạ của Mộ Dung Tiểu Trần không tìm được Lam Linh không nói, mà Mộ Dung Tiểu Trần cũng không thấy Lam Linh đi vào thành, điều này khiến cho lòng Mộ Dung Tiểu Trần dần dần không yên, hắn biết rõ nhất định là có vấn đề!

Lam Linh không có đi vào Quảng Lăng thành, cũng chưa hề trở về Lạc thành, vậy có thể là nàng đang ở một nơi nào đó giữa hai thành!

Có suy đoán như thế, Mộ Dung Tiểu Trần lập tức điều hết tất cả các ám vệ đến gần Lạc thành và Quảng Lăng thành thăm dò tin tức của Lam Linh, mà hẳn tự nhiên là cũng ngồi không yên, cười Đạp Nguyệt dưới ánh trăng tìm kiếm tung tích của Lam Linh.

.....

Hàn vương phủ Tùng Trúc Viện

Yến Kinh Hàn đứng chấp tay ở trong viện, nhìn xem rừng trúc đâm chìm trong ánh trăng xanh rục rờ, đột nhiên lại nhớ đến ngày đại hôn của hắn và Lam Linh, Lam Linh đứng ở trong viện, vươn tay lên chạm vào thân trúc, lúc này, gốc cây trúc xanh kia mà nàng từng chạm vào vẫn còn đây, còn nàng, lại không biết thân ở phương nào.

Trải qua một ngày, một đêm, tức giận trong lòng Yến Kinh Hàn sớm đã dần dần tiêu tán, duy chỉ có một tia cảm xúc không hiểu quanh quẩn ở trong lòng, hắn không biết cảm xúc đó là cái gì, hắn chỉ biết là hắn nhất định phải tìm nàng về!

Lời của Thượng Quan Vân Thụy nói mặc dù có lý, nhưng Yến Kinh Hàn không cách nào làm được, vừa nghĩ tới khi hắn buông tay thanh toàn cho tâm nguyện của Mộ Dung Tiểu Trần, lại vừa nghĩ tới Lam Linh và Mộ Dung Tiểu Trần song túc song phi, trong lòng Yến Kinh Hàn đã cảm thấy cực kỳ hoảng hốt!

So với không thoải mái ở trong lòng, còn không bằng liền trối nàng ở bên người!

Ít nhất, mỗi lần hắn bắt nạt nàng, hắn đều vô cùng vui vẻ.

Hiển nhiên, chuyện bí mật này, Yến Kinh Hàn sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào, càng sẽ không nói cho Lam Linh, nếu nàng không nghe lời, khẳng định là hậu quả rất nghiêm trọng.

Nghĩ đến lúc Lam Linh bị hắn bắt nạt, hoặc tức giận, hoặc phiền muộn, hoặc ảo não, hoặc bộ dáng kiêu diễm kia, mắt phượng của Yến Kinh Hàn không khỏi nhu hòa thêm vài phần, khóe miệng lại thoáng gợn lên một đường cong.

Đúng cách Yến Kinh Hàn không xa, hiển nhiên là Triều Dương thấy được thần sắc trên mặt gia nhà mình, hắn lập tức trợn to hai mắt, gia hắn thật sự là biết cười nha!

Triều Dương ở dưới sự khuyên bảo của Thanh Vân, đã suy nghĩ rõ ràng, nếu đánh không lại nha đầu kia, lại bị nha đầu kia chọc giận gần chết, vậy thì hắn đi dùng sức quyến rũ của nam nhân mà chinh phục nàng, khiến cho nàng trở thành vợ của hắn, rồi hắn sẽ ở trên giường khi dễ lại nàng!

Cưới một thê tử lợi hại hơn mình, mặc dù có chút đã kích tự tôn đại nam nhân của Triều Dương, nhưng nghĩ đến lúc ở trên giường có thể lấy lại danh dự, thì Triều Dương cảm thấy cưới nha đầu kia cũng không tính là thua thiệt, lại nói, nha đầu kia lớn lên cũng là trong trăm có một, cưới làm vợ tuyệt đối có mặt mũi!

Nhưng Triều Dương không biết là, hắn muốn kết hôn với Lăng Sương, thì Lăng Sương phải để ý đến hắn mới được, huống chi hắn ngay cả người ta họ gì tên gì cũng không biết, mà bắt đầu nghĩ tới chuyện ở trên giường chinh phục người ta, nếu để Lăng Sương biết suy nghĩ này, chẳng những nói đầu óc hắn bị hỏng, mà còn đánh rằng hắn rơi đầy đất!

Không ngờ, Triều Dương đang nghĩ đến Lăng Sương, chỉ thấy một bóng ánh màu đen bay nhanh đến, trong chớp mắt Lăng Sương đã đứng ở trước mặt của hắn.

Lập tức trong lòng Triều Dương vui mừng, hắn đang lo đi đến chỗ nào mới tìm được nàng, không nghĩ tới nàng lại đưa mình tới cửa.

"Này, không phải là ngươi muốn bỏ nhà ra đi sao? Làm sao lại còn chưa đi?" Lăng Sương thấy Triều Dương, cũng không có kị Yến Kinh Hàn đang đứng ở một bên, lập tức liền cười nhạo Triều Dương một hồi.

Triều Dương sớm đã có chuẩn bị tâm lý, trông mắt nhanh chóng đảo một vòng, biết rõ đối phó với nha đầu kia không thể đi đường bình thường được, nhất định phải đường tắt lối vòng!

"Nếu ta đi rồi, không phải ngươi sẽ không thấy ta sao? Không thấy được ta, không phải là ngươi sẽ thương tâm à? Mà thương tâm, nếu ngươi khóc, sao lòng ta có thể nhẫn tâm được? Vì không để cho ngươi thương tâm, không để cho ngươi khóc, ta vẫn nên không là tốt nhất." Triều Dương cười đùa nói, vụng trộm dò xét gia, hắn có chút lo lắng gia có thể bởi vì lời nói của hắn mà gây sự với hắn hay không.

Dù sao hiện tại gia bởi vì chuyện vương phi khẳng định là trong lòng đang phiền muộn, mặc dù bình thường gia sẽ không phát hoá loạn với thuộc hạ, nhưng vị trí của vương phi ở trong lòng gia khác biệt, mà hiện tại vương phi đã chạy mất, cũng không thể không có khả năng gia hắn bởi vì hắn trêu chọc không đúng lúc mà giận chó đánh mèo với hắn.

Nhưng điều khiến cho Triều Dương yên tâm chính là, ánh mắt thâm thúy của gia chỉ thoáng lướt qua trên người bọn họ, cũng không hề lên tiếng.

Thanh và Vân cố nén ý cười, cảm thấy Triều Dương thực sự nghe lời bọn họ khuyên vào trong tai, kỳ thật bọn họ chỉ muốn dụ dỗ hắn mà thôi.

Hạo Nguyệt mắt vẫn luôn nhìn thẳng, trên mặt không hề có một tia không ổn định.

"Hai ngày không gặp bản lĩnh liền lớn nha, thật là làm cho người ta phải lau mắt mà nhìn." Lăng Suong lạnh lạnh liếc Triều Dương một cái, thần trí sớm đã từ trong trở tay không kịp mà hồi phục lại, "Nhưng, ngay cả đánh nhau người cũng đánh không lại ta, mà người còn muốn làm cho ta khóc sao? Hoàng lương (lúa vàng) mộng đẹp đi? Ai sẽ tin chứ? Ta xem người, tốt nhất là nên nhét băng vào trong đầu giúp cho đầu của người kịp hạ nhiệt, đỡ phải bị chứng si tâm vọng tưởng đến ám đầu hồ đồ."

Khoé miệng Triều Dương vẫn nhìn không được mà co rút lại một cái, nha đầu kia không thể nói chút lời dễ nghe sao? Làm sao mà lại độc miệng như vậy?

Triều Dương nhìn thấy Lăng Suong không tức giận, hẳn biết rõ nếu hẳn tức cũng tức vô dụng, bị nàng làm tức chết, thật sự là không đáng, hẳn nhất định phải lấy nàng về nhà rồi ** thật tốt cái miệng nhỏ nhắn này!

Nhìn Lăng Suong đầy thâm ý một cái, Triều Dương cũng không lên tiếng nữa, tâm tình gia đang không được tốt đó, hẳn vẫn nên bớt tranh cãi một chút mới tốt, tránh cho tự rước lấy họa.

Thấy Triều Dương không có phản ứng, lập tức Lăng Suong cũng mất hứng thú, không có đối thủ chơi đùa, trêu chọc cũng không có tí hấp dẫn nào!

"Chuyện gì?" Yến Kinh Hàn cuối cùng lên tiếng, ánh mắt vẫn dừng trên rừng trúc cách đó không xa như cũ, trong mắt mang theo sự thâm thúy, xa xăm.

"Hồi vương gia, nô tỳ thăm dò được tin tức của tiểu thư." Lăng Suong nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ lạnh nhạt không gọn sóng, thần sắc cũng một vẻ cung kính!

Nghe vậy, lập tức Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lăng Suong, trong mắt phượng lạnh như băng tựa hồ như ẩn hiện sự ngạc nhiên mừng rỡ và mong đợi, bốn người Triều Dương Lưu Vân cũng dựng lỗ tai lên.

"Nói!"

"Tiểu thư đang ở Cự Lạc thành trên Vọng Lạc Sơn cách năm mươi dặm xa." Lăng Suong trả lời không chút do dự, không có nửa điểm áy náy nào mà bán Lam Linh đi.

"Vọng Lạc Sơn?" Mây kiếm Yến Kinh Hàn nhẹ chau lại một cái, ánh mắt nhìn về phía Lăng Suong trong nháy mắt trở nên sắc bén như mũi đao nhọn, "Làm sao người biết? Rốt cuộc chủ tử của người là ai?!"

Yến Kinh Hàn không thể không hoài nghi đến thân phận của Lăng Suong, người hẳn phải đi cũng không thăm dò được tin tức, vậy mà nàng có thể biết được rõ ràng như thế, vậy cũng đã nói được chủ tử của nàng tuyệt đối không phải là người bình thường, có thể là thế lực của chủ tử nàng cũng giống như hẳn, thậm chí là còn hoàn toàn vượt qua thế lực của hẳn!

Hẳn là ai?! Chẳng lẽ là hẳn?

"Vương gia, nô tỳ vẫn nói câu kia, không được chủ tử cho phép, nô tỳ không thể nói tước danh của nàng cho bất cứ kẻ nào!" Lăng Suong không sợ hãi chút nào mà trả lời, trong thanh âm cũng không nghe ra một chút không ổn định!

Dạng chủ tử nào mới có thể có được nô tỳ như vậy?

Đủ trầm ổn, đủ lạnh tĩnh, đủ dũng cảm!

Trong con mắt Yến Kinh Hàn xẹt lên một nét tán thưởng.

"Vương gia, sớm muộn gì ngài cũng gặp được chủ tử của nô tỳ, cần gì phải nhất thời nóng lòng? Còn nữa, nô tỳ cho rằng, việc cấp bách bây giờ của vương gia chính là nhanh chóng tìm tiểu thư trở về, tránh cho đêm dài lắm mộng." Lăng Suong vẫn không kiêu không nịnh như cũ.

"Người không phải là phụng mệnh bảo vệ nàng sao? Tất cả mọi chuyện đều phải lấy ý nguyện của nàng làm việc mới phải, vì sao người lại nói ra hành tung của nàng với bản vương?" Yến Kinh Hàn lập tức bắt được một điểm đáng ngờ.

"Vương gia, chuyện tiểu thư gả cho ngài mặc dù là ý tứ của thái hậu, nhưng đó cũng là ý tứ của chủ tử nô tỳ, chủ tử luôn cho rằng vương gia ngài mới là quy túc (nơi về, quy tụ) tốt nhất của tiểu thư, quy túc này không liên quan đến thân phận, không liên quan danh lợi, dù bây giờ tiểu thư không hiểu, nhưng đến một ngày nào đó, nàng sẽ rõ." Lăng Suong thoáng dừng lại một chút, mới nói tiếp: "Nô tỳ là người của chủ tử, mà chủ tử chỉ phân phó với nô tỳ là bảo vệ an nguy của tiểu thư, đương nhiên là nô tỳ vẫn muốn theo ý nguyện của chủ tử mà làm việc."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 148: Linh Nhi Nhất Định Chỉ Có Thể Là Của Hẳn 2

Lời Lăng Suong nói nghe mặc dù hợp tình hợp lý, nhưng Yến Kinh Hàn lại ngửi thấy từ trong đó một mùi vị bất thường, bây giờ hẳn không có thời gian để từ từ suy nghĩ, chỉ có thể tạm thời ghi nhớ lại.

"Thanh và Vân đi theo ta, Triều Dương Hạo Nguyệt ở lại!" Yến Kinh Hàn ra lệnh một tiếng, bóng ảnh đã lóe lên rồi khỏi Tùng Trúc Viện.

"Vâng!" Bốn người cùng nhau đáp một tiếng, trong nháy mắt hai luồng gió mạnh lướt khỏi Tùng Trúc Viện.

"Nha đầu, ngươi tên là gì?" Triều Dương thấy Lăng Suong còn chưa đi, liền vội vàng hỏi, muốn lấy người ta làm thê tử, điều đầu tiên nên biết phải là tên của người ta mới được nha.

"Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?" Lăng Suong lạnh lạnh liếc Triều Dương một cái, muốn tung người nhảy lên, rồi khỏi Tùng Trúc Viện.

Nhưng dường như Triều Dương sớm đã có dự liệu, nhanh chóng vươn tay, kéo lại cánh tay của Lăng Suong. "Nha đầu, ngay cả tên cũng không dám nói cho chúng ta biết, vậy ngươi vừa mới nói chuyện vương phi ở Vọng Lạc Sơn không phải là muốn lừa gạt chúng ta làm trò cười chứ?"

"Ngươi cảm thấy thế nào?" Lăng Suong một phen tránh khỏi cánh tay của Triều Dương. "Ngươi cảm thấy ngươi thông minh hơn vương gia sao? Hay là vương gia cơ trí hơn ngươi? Vương gia nhà ngươi không hoài nghi, vậy mà ngươi lại bất tri bất giác hoài nghi ta, ta thấy đầu ngươi với đầu heo cũng không khác biệt lắm!"

Lăng Suong nói xong, tung người nhảy khỏi Tùng Trúc Viện, chỉ để lại cho Triều Dương một luồng gió mạnh mang theo hương thơm hoa.

Triều Dương hít sâu một hơi, trong lòng không ngừng nói với chính mình, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, chờ hẳn lấy nàng về nhà, lúc đó hẳn mới có thể thu thập thật tốt cái miệng nhỏ nhắn kia!

Hạo Nguyệt xem xét Triều Dương, mặc dù trên mặt không có một vẻ mặt dư thừa, nhưng trong lòng lại vì Triều Dương "Mặc niệm", Triều Dương xong rồi!

Lam Linh không nghĩ tới lão ách (câm) bà bà này nấu món ăn lại hợp với khẩu vị của mình như thế, vô thức ăn nhiều hơn một chén so với bình thường, sau khi ăn xong, Lam Linh sờ sờ cái bụng phình của mình, nàng cảm thấy vẫn nên để tiêu hóa một chút rồi đi ngủ mới tốt, vì thế, liền ngồi ở trên một cái ghế đá ở trong viện, ngắm nhìn trăng sáng rực rỡ dị thường trên không.

Ánh sáng rực rỡ của trăng rơi xuống trong sân nhỏ, Lam Linh cảm thấy đêm nay trăng sáng vô cùng sáng, sáng đến tựa hồ như có thể thấy rõ ràng cây hoa quế ở trong Cung Quảng.

Gió thổi có chút mát lạnh, lại ngửi thấy từng đợt từng đợt hương hoa, bây giờ Lam Linh cái gì cũng đều không muốn nghĩ đến, nàng chỉ muốn hưởng thụ sự yên tĩnh an hoà tốt lành của vùng núi này.

Lăng Lộ giúp lão ách bà bà thu dọn phòng bếp cho thỏa đáng xong, thì thấy Lam Linh đang ngồi ở trong sân, nhìn lên trời, trong con mắt thoáng xẹt qua một tia lo lắng, nhắc chân đi về phía trước Lam Linh.

"Tiểu thư, tối hôm qua, ngươi không ngủ một đêm, làm sao mà không đi nghỉ ngơi sớm một chút?" Lăng Lộ nhìn thấy Lam Linh quan tâm hỏi một câu.

"Ăn quá no, nên không ngủ được, một lát nữa ta sẽ ngủ tiếp." Lam Linh cười cười, tựa hồ như cũng không nghe thấy điều gì bất thường trong giọng nói Lăng Lộ.

"Tiểu thư, vậy nô tỳ cùng ngươi đi đến ngoài viện trên núi một chút, vận động một tý, giúp đỡ cho tiêu hóa." Lăng Lộ cười đề nghị.

"Hôm nay đi đường trong một thời gian dài như vậy, quá mệt mỏi, không muốn đi, chỉ muốn ngồi ở đây một lát, sau đó, liền đi ngủ." Ánh mắt Lam Linh thoáng lóe lên một cái, nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn, nhưng trên gương mặt vẫn không biến sắc như cũ.

"Vậy cũng tốt, nô tỳ sẽ theo tiểu thư ngồi ở trong viện này một lát." Trong lòng Lăng Lộ sốt ruột không thôi, nhưng lại không thể làm gì được, chỉ có thể nói lời như thế.

Lam Linh cười cười, cũng không lên tiếng, nàng thật muốn nhìn một chút xem nha đầu kia đang đùa cái trò gì.

Qua nửa canh giờ, Lăng Lộ thấy Lam Linh vẫn không trở về phòng như dự định, trong lòng lại càng thêm sốt ruột, mà hai tròng mắt lại thỉnh thoảng vụng trộm nhìn xem bầu trời.

Mặc dù Lam Linh không nhìn đến Lăng Lộ, nhưng từ hơi thở nàng (Lăng Lộ) thay đổi thì nàng (Lam Linh) đã sớm biết tâm thần của nha đầu kia có chút không tập trung, nhất định là nàng có chuyện gì đó không muốn cho nàng biết rõ.

Lại sau một lúc lâu, Lam Linh chỉ thấy có một con chim bay vào trong sân, trong nháy mắt, con chim này liền đậu xuống trên bờ vai Lăng Lộ, đồng thời cũng kêu lên hai tiếng với Lăng Lộ.

"Đây là chim mặc dù không phải là bồ câu đưa tin, nhưng cũng giống như bồ câu đưa tin, có thể giúp người ta truyền lại tin tức." Lam Linh nhìn thấy con chim nhỏ toàn thân xanh lá cây đang đậu ở trên bờ vai của Lăng Lộ, không đợi Lăng Lộ lên tiếng, thì đã mở miệng kêu.

Mặc dù Lam Linh không biết loại chim này, nhưng khi nhìn thấy trên chân nó cột một cái ống trúc nhỏ, thì nàng đã đoán được công dụng của con chim

này.

Lăng Lộ nhanh chóng che giấu tia kích động tựa như cũng bị Lam Linh nhìn thấu vào trong lòng, cười nói: "Tiểu thư, người nói không sai, con chim này tên là Thúy nhi, là chủ tử chuyên dùng để truyền lại tin tức."

Mang tâm lý có tật giat mình khiến cho Lăng Lộ không muốn nói rằng Thúy nhi giúp nàng truyền tin tức liên lạc giữa nàng với Lăng Surong, nhưng Lăng Lộ tuyệt không nghĩ tới lời nói dối của nàng lại chữa lợn lành thành lợn què!

Lam Linh còn nhớ rõ rằng lời Lăng Surong đã nói, nàng ấy không có cách nào liên lạc với chủ tử của các nàng, cũng không có cách nào truyền lại tin tức, mà bây giờ Lăng Lộ lại nói chủ tử của nàng dùng Thúy nhi để truyền lại tin tức, nàng thấy lời hai người bọn họ nói hoàn toàn mâu thuẫn với nhau, như vậy tất nhiên là có một người đang nói dối!

Mà từ nửa canh giờ trước Lăng Lộ muốn nàng đi về phòng, càng lâu về sau tâm thần lại không thể bình tĩnh mà còn có chút không tập trung, xem ra, người nói láo chắc chắn là Lăng Lộ!

Nếu nàng ấy nói láo lừa nàng, vậy đã nói lên nhất định là nàng ấy có chuyện gì đó không muốn làm cho nàng phát giác ra, mà lúc này, nàng lại đang chạy trốn trên đường, dùng Thúy nhi truyền lại tin tức lại không muốn cho nàng phát hiện dường như chỉ có một chuyện!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lam Linh có chút bật cười, vốn tưởng rằng hai tỷ muội Lăng Surong Lăng Lộ sẽ không tạo thành uy hiếp cho nàng, mà nàng hoàn toàn có thể tin được vào hai người này, không nghĩ tới nàng đã sai rồi, chẳng lẽ người đi đến bên cạnh nàng, ngoại trừ tính kế nàng, thì cũng không có một chút thuần túy gì đó sao?

Trong lòng Lam Linh than nhẹ một tiếng, cười cười, đứng lên, "Ta mệt nhọc rồi, trở về phòng ngủ đây."

"Được, vậy nô tỳ cũng đi nghỉ ngơi." Lăng Lộ ôm Thúy nhi, nhìn xem bóng lưng rời đi của Lam Linh, mấp máy môi, trong nội tâm cũng không có chút thoải mái nào khi Lam Linh không tiếp tục việc truy hỏi, ngược lại còn xuất hiện một tia bất an.

Mộ Dung Tiểu Trần cười Đạp Nguyệt ở dưới ánh trăng dịu dàng đi tìm kiếm bóng dáng của Lam Linh.

Lo lắng, không yên lòng, từng giây phút bất an luôn quanh quẩn ở trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần!

Mộ Dung Tiểu Trần có chút hối hận, hẳn nên hiện thân ngay lúc Lam Linh ra khỏi thành, rồi dẫn theo nàng cùng nhau rời khỏi, nhưng thời gian không thể đảo lại, hối hận cũng không còn kịp, điều duy nhất hẳn có thể làm chính là, mau tìm ra Lam Linh!

"Chủ tử!" Nam tử áo xám nhanh chóng vọt đến phía trước Mộ Dung Tiểu Trần, Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng kéo cương Đạp Nguyệt.

"Nói!" Trong con mắt tinh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần mang theo nét thoáng mong đợi, giống như một ngôi sao sáng chói mắt trong đêm tối.

"Trở về thôi chủ tử, có người chứng kiến một nha đầu đi theo nhị tiểu thư đã đi về phía Vọng Lạc Sơn, thuộc hạ cả gan đoán rằng lúc này nhị tiểu thư nhất định là đang ở trên Vọng Lạc Sơn." Nam tử chặn lại nói.

Vọng Lạc Sơn? Trong con mắt của Mộ Dung Tiểu Trần lập tức xẹt qua một luồng ánh sáng rực rỡ, nhẹ tay đỡ trán, quả nhiên là quá quan tâm thì sẽ bị loạn, vậy mà hẳn lại không nghĩ tới Vọng Lạc Sơn?

"Lập tức đi Vọng Lạc Sơn trước!" Mộ Dung Tiểu Trần ra lệnh một tiếng, Đạp Nguyệt dường như có thể nghe hiểu được lời hắn, sau khi thay đổi phương hướng theo lời của Mộ Dung Tiểu Trần, liền như mũi tên rời cung, nhanh chóng chạy như bay về phía Vọng Lạc Sơn!

"Vâng!" Nam tử lập tức búng ngón tay ở không trung, rồi nhanh chóng đi theo.

Phượng tường cung

Từ trước đến nay Lam Xảo Phượng đều chú trọng bảo dưỡng dung nhan, nếu là lúc bình thường, thì thời gian này nàng sớm đã đi ngủ, nhưng mà đêm nay, nàng lại không có cách nào an tâm chìm vào giấc ngủ.

Nàng tốn tâm huyết nhiều năm ở trên người Lam Linh như vậy, mắt thấy giấc mộng của nàng chưa đến bao lâu sẽ thành thực hiện, không nghĩ tới ở trong lúc quan trọng này lại xảy ra một chuyện như vậy.

Nhiều năm tâm huyết, nhiều năm tâm nguyện, bây giờ lại xuất hiện chuyện xấu bất thường này, khiến cho Lam Xảo Phượng một ngày ăn không ngon, đêm tối lại không có một chút buồn ngủ nào.

Đêm dài lắm mộng!

Lam Xảo Phượng biết rõ Lam Linh còn chưa viên phòng với Yến Kinh Hàn, mà dung mạo của Lam Linh tuyệt đối có thể khiến cho bất kỳ một nam nhân nào thấy nàng cũng đều sinh ra một ý nghĩ không an phận, dù cho người bắt nàng không muốn lấy mạng nàng, nhưng nếu hắn muốn làm nhục nàng ấy, thì tấm thân trong sạch sẽ bị hủy, lúc đó dù cho có tìm nàng ấy về, chỉ sợ là Yến Kinh Hàn cũng sẽ không chút do dự mà đuổi nàng ra ngoài phủ!

Lam Xảo Phượng lo lắng không thôi, ngồi ở trước bàn trang điểm thăm nghĩ kẻ sách đối phó, còn Kiều Sở Tâm lại đứng ở một bên sau.

"Thái hậu, sớm nghỉ ngơi một chút đi, nhị tiểu thư là người có tướng cát nhân, nhất định là sẽ không có việc gì." Kiều Sở Tâm ôn nhu khuyên một câu, nàng cũng biết đây chỉ là lời các nàng tự an ủi trong lòng mình mà thôi, rốt cuộc Lam Linh đã xảy ra chuyện gì, không ai hay biết.

"Ta không ngủ được, cứ lăn qua lộn lại, còn không bằng ngồi dưới đây." Lúc này Lam Xảo Phụng sớm đã tháo xuống búi tóc, mái tóc đen nhánh bóng loáng xõa ở trên vai, bởi vì được bảo dưỡng tốt, lúc này Lam Xảo Phụng thoát nhìn giống như thiếu phụ vẫn còn phong vận (vận thời).

Kiều Sở Tâm há to miệng, vừa muốn nói gì, chỉ thấy Tô Toàn ở trong phòng ngoài vang lên, "Thái hậu, nô tài có việc bẩm báo!"

"Đi vào!" Lam Xảo Phụng lên tiếng, nhẹ nhàng nhìn Kiều Sở Tâm một cái.

Kiều Sở Tâm lập tức hiểu ý, cúi người hành lễ, rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Tô Toàn vào tắm điện, đi đến trước Lam Xảo Phụng, nhìn thấy lúc này trên người Lam Xảo Phụng chỉ mặc quần áo trong, một đầu tóc đen tùy ý xõa trên vai, trong nội tâm lập tức có chút tâm viên ý mã (lòng không yên), nhưng nhìn thấy ánh mắt của Lam Xảo Phụng trong nháy mắt trầm xuống, hần lập tức hồi hồn, nói: "Thái hậu, có tin tức truyền đến, nói là lúc này nhị tiểu thư đang ở trên Vọng Lạc Sơn."

"Vọng Lạc Sơn?" Lam Xảo Phụng cũng không quen thuộc với Vọng Lạc Sơn lắm, càng không biết nó có chỗ gì đặc biệt.

"Thái hậu, Vọng Lạc Sơn trên giang hồ được gọi là địa bàn của Vô Ưu Cung, bọn họ không dám tự tiện tiến vào." Tô Toàn giải thích một câu.

Vô Ưu Cung, Lam Xảo Phụng đương nhiên biết rõ.

Trên giang hồ, Vô Ưu Cung là một môn phái thần bí nhất.

Ở trong triều đình, Vô Ưu Cung là một toà kim son mà quân chủ bốn nước muốn lôi kéo nhất.

Ở dân gian, Vô Ưu Cung là đại thiện mà thiên hạ dân chúng sùng kính nhất.

Thế lực của Vô Ưu Cung trải rộng khắp thiên hạ, tài phú vô số kể, lại còn chiếm được lòng của dân!

Cung chủ của Vô Ưu Cung là một người thần bí, không ai biết hần là nam hay là nữ, cũng không có ai biết hần đã bao nhiêu tuổi, lại càng không có ai biết tục danh của hần!

Nhưng người trên giang hồ cũng biết, Vô Ưu Cung là nơi bọn họ đắc tội không được, mặc dù Vô Ưu Cung không lấy việc giết người làm ăn, nhưng Vô Ưu Cung lại có thể dễ dàng diệt trừ thế lực của một môn phái!

Chẳng lẽ chuyện Lam Linh bị bắt là do Vô Ưu Cung ra tay? Nhưng bọn họ là người trong giang hồ, vì sao phải quản đến chuyện của triều đình?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Chương 108.1

Editor: An Kin

Lam Xảo Phụng mặc dù ở trong hậu cung, nhưng đối với quy củ trên giang hồ cũng biết một chút, mỗi môn phái đều có phạm vi thế lực của mình. Kẻ mạnh làm vua- định luật ở đâu đều được thông suốt.

Vô Ưu Cung mặc dù không tham gia phân tranh giang hồ, nhưng thế lực của nó trải rộng thiên hạ, không môn phái nào có thể đánh đồng.

Đã từng có một tổ chức sát thủ được cho là hạng nhất, bởi vì một người trong tổ chức trong một lần trung gian mua bán đã cưỡng ép một tiểu cô nương chưa đến mười tuổi, sau đó, trong một đêm tổ chức sát thủ này liền im hơi lặng tiếng mà biến mất, hài cốt cũng không còn! Sau đó, trên giang hồ đồn đại, tổ chức sát thủ này bị Vô Ưu Cung diệt trừ.

Từ đó về sau, người trong giang hồ cũng biết đắc tội với ai cũng không thể đắc tội Vô Ưu Cung. Mặc dù Vô Ưu Cung không làm chuyện mua bán giết người, nhưng tuyệt đối lấy bất kỳ người nào trong đó cũng là năng lực hơn người. Vô Ưu Cung trong lòng dân chúng tồn tại giống như một dạng thần thánh.

Lam Xảo Phụng khẽ suy tư một lát, "Nếu đã không thể lên núi thì thôi, truyền lệnh cho bọn họ, để bọn họ chờ ở dưới chân núi, không thể để cho Vô Ưu Cung mang Linh nhi rời khỏi Vọng Lạc Sơn! Còn có, đem tin tức Linh nhi ở Vọng Lạc Sơn tiết lộ cho Yến Kinh Hàn, địa vị Linh nhi ở trong lòng hần như thế nào, ai gia cũng muốn biết!"

Lam Xảo Phụng ánh mắt sâu kín, con mắt mang theo chút không vui. Vô Ưu Cung mặc dù là môn phái giang hồ, nhưng không những không phải là ma

giáo tà môn, ngược lại danh tiếng rất tốt, Lam Linh ở Vô Ưu Cung, Lam Xảo Phụng cũng không quá lo lắng Vô Ưu Cung sẽ giết Lam Linh hoặc nhục Lam Linh.

Mà Yến Kinh Hàn biết được tin tức Lam Linh thì hành động sau đó có thể nói rõ mức độ để ý của hắn đối Lam Linh. Chỉ cần hắn để ý Lam Linh, như vậy mục đích của bà lại có thể tiến một bước, vì thế... tái ông thất mã, làm sao biết không phải phúc. Lam Xảo Phụng cảm thấy chuyện này vừa vặn có thể dùng để thử Yến Kinh Hàn!

"Dạ!" Tô Toàn đáp một tiếng, nhưng ánh mắt liên tục dừng lại ở trên cổ ngọc của Lam Xảo Phụng, cổ áo khê mở ra, thấy rõ xương quai xanh, mềm mại phía dưới tựa hồ cũng muốn sống động như thật.

Thấy thần sắc Tô Toàn, Lam Xảo Phụng tự nhiên biết rõ Tô Toàn đang suy nghĩ gì, lập tức hơi cong môi, "Nhanh đi truyền hai tin tức đi, sau tới nữa."

"Dạ" Tô Toàn đáp một tiếng, nhưng không có lập tức rời đi, mà kéo Lam Xảo Phụng từ trên ghế tròn lên, ôm vào trong ngực, vội vàng đè môi xuống ngực Lam Xảo Phụng.

Lam Xảo Phụng lập tức thở nhẹ, nhanh chóng đẩy đầu Tô Toàn ra, gắt giọng: "Lập tức đi làm chính sự!"

"Phải đi ngay, bắt quá đêm nay người phải đền bù tổn thất cho ta mới được." Tô Toàn lúc này đã không có nửa điểm nô tài, bộ dáng trêu chọc một trận vành tai và tóc mai, lúc này mới buông Lam Xảo Phụng ra, khôi phục vẻ cẩn thận chặt chẽ, nhanh chóng ra tắm điện.

Nhìn bóng lưng Tô Toàn rời đi, Lam Xảo Phụng hơi cong môi, đưa tay cời bỏ sợi tơ bên hông, từng món quần áo trượt xuống đất.

Lam Xảo Phụng trong gương giống như thân thể thiếu nữ, hai gò đôi đầy đủ, da trắng như ngọc, hơn nữa với thủ đoạn lấy lòng đàn ông của mình, bà ta tin tưởng bất luận nam nhân nào cũng đều quý gởi ở trên người của bà.

Nhớ năm đó, lúc tiên hoàng còn tại vị, trong hậu cung đều là phi tần, cũng chỉ có nàng liên tục nhận vinh sủng không suy yếu.

Nghĩ đến việc liên tục tạo lập thế đứng ở hậu cung, tâm cơ thủ đoạn đương nhiên ắt không thể thiếu, đây là điều mà ai cũng biết, nhưng Lam Xảo Phụng cũng biết chính là, hoàng đế đến hậu cung trên cơ bản đều là tìm kiếm vui vẻ, việc làm thế nào cho hắn cảm thấy không thể tìm thấy trên cơ thể người khác sự thỏa mãn vui vẻ như đạt được từ trên người của nàng, đây cũng là cần kỹ xảo.

Lam Xảo Phụng am hiểu sâu đạo lý này, nàng cảm thấy tiên hoàng có thể đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Yến Minh Hiên, hoàn toàn là kết quả trả giá nhiều năm của mình!

Đương nhiên, tiên hoàng đối Lam Xảo Phụng mà nói chỉ là một nam nhân có thể cho nàng hưởng vinh hoa phú quý, mà không phải nam nhân nàng yêu, nàng sẽ không vì hắn thủ thân như ngọc, mà bây giờ nàng lại không cần thiết vì hắn thủ thân như ngọc!

Qua một khắc thời gian, Tô Toàn liền đi vòng vèo trở lại, vào tắm điện, nhìn bộ dáng lúc này Lam Xảo Phụng, Tô Toàn sớm đã gấp không thể chờ, nhanh chóng kéo màn che tắm điện lên.

Tô Toàn đi vào trước bàn trang điểm của Lam Xảo Phụng, từ trong ngăn kéo lấy ra một cái hộp gấm, mở ra, trong nháy mắt một viên dạ minh châu cực đại khiến tắm điện sáng như ban ngày.

Trên mặt Tô Toàn lộ ra dáng tươi cười, trong chốc lát liền đem quần áo trên người cời sạch.

Lam Xảo Phụng hơi cong môi một cái, chủ động vòng lên cổ Tô Toàn.

Ngoài điện gió thổi mây bay, mây bốn phương vờn vũ, trong điện lại là một màn kiều diễm, tiêu hồn thực cốt.

Yến Kinh Hàn cười bảo mã đuổi theo, ngày đi ngàn dặm. Ba người Yến Kinh Hàn một nắng hai sương, trời còn chưa sáng, đã cách Vọng Lạc Sơn mười dặm.

Yến Kinh Hàn kéo ngựa dừng lại, lúc này, một hắc y nhân nhanh chóng hiện thân, tiến lên phía trước Yến Kinh Hàn, ôm quyền nói: "Gia, có hai đạo nhân mã đã đến dưới chân Vọng Lạc Sơn, một đường án binh bất động, không lên núi, một đường đã có mấy người lên trên núi."

Nghe vậy, mắt phượng Yến Kinh Hàn trầm xuống, xem ra hắn đã chậm một bước so với người khác.

"Thân phận bọn họ như thế nào?" Yến Kinh Hàn cau mày, trầm giọng hỏi.

"Gia, từ cử động của họ, thuộc hạ cảm thấy một đoàn là là giang hồ nhân sĩ, nhưng là môn phái nào, thuộc hạ còn chưa thăm dò ra, đoàn còn lại làm việc thập phần quỷ dị, nhìn không ra thân phận bọn họ là gì." Hắc y nhân thành thật trả lời.

"Gia, thuộc hạ cảm thấy kia đám người kia hẳn không phải là người trong giang hồ." Lưu Văn suy tư một lát, mở miệng nói: "Vọng Lạc Sơn trên giang hồ là địa bàn Vô Ưu Cung. Trong giang hồ những môn phái khác đều đối Vô Ưu Cung ba phần kiêng kỵ, bọn họ không dám tùy tiện lên núi, đây là chuyện hợp tình hợp lý, mà nhóm người thần bí kia không thể nào không biết Vô Ưu Cung, nếu đã biết rõ, còn dám không sợ lên núi như thế, liền có thể thấy được bọn họ không những không phải là người trong giang hồ mà còn có thực lực không tầm thường!"

"Theo như người nói, bọn họ không phải là người trong giang hồ, vừa có thực lực không tầm thường, đây không phải là nói bọn họ là người trong triều

đỉnh?" Thanh Phong tiếp lời Luru Vân, ra kết luận.

"Rất có thể!" Luru Vân vừa nói vừa nhìn về phía gia nhà mình.

Yến Kinh Hàn mấp máy môi, ánh mắt thâm thúy dừng ở một mảnh hoàng hôn phía xa. Hắn đương nhiên biết rõ Vọng Lạc Sơn là địa bàn Vô Ưu Cung, hơn nữa hắn còn biết cung chủ Vô Ưu Cung võ nghệ bí hiểm, một đàn Thiên Huyền có thể chống đỡ được với thiên quân vạn mã.

Mà một khúc nhạc năm năm trước, trong ký ức Yến Kinh Hàn hãy còn mới mẻ, du dương uyển chuyển, tư thế hào hùng tựa hồ như mới hôm qua.

Ngày đó, cung chủ Vô Ưu Cung trợ giúp khiến cho Yến Kinh Hàn thiếu một phần nhân tình.

Theo Yến Kinh Hàn, khó khăn nhất thế gian là nợ nhân tình, mặc dù đã năm năm, cung chủ Vô Ưu Cung liên tục đòi hỏi phần nhân tình này, nhưng Yến Kinh Hàn không cách nào quên được.

"Nếu như ta nhớ rõ, Vọng Lạc Sơn này chỉ có một cửa vào để lên núi, có đúng không?" Yến Kinh Hàn khẽ suy tư một lát, nhìn về phía hắc y nhân hỏi.

"Vương gia nói không sai. Vọng Lạc Sơn thế núi hiểm trở, khắp nơi đều là vách núi vách đá, chỉ có một con đường có thể lên núi." Hắc y nhân đáp.

"Đã như vậy, chúng ta liền tìm một chỗ ẩn thân gần đây, hành sự tùy theo hoàn cảnh!"

Thanh Phong, Luru Vân đáp một tiếng. Bọn họ tự nhiên hiểu ý tứ gia nhà mình. Gia muốn dùng một chiêu bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sâu, nếu đã có người lên núi, vậy bọn họ nhất định là muốn mang Vương phi xuống núi, chờ khi thấy Vương phi xuống núi, bọn họ động thủ cũng không muộn.

Mộ Dung Tiểu Trần để lại một nhóm người hầu ở dưới chân núi, chính mình mang theo vài ám vệ nhanh chóng hướng trên núi mà đi.

Mộ Dung Tiểu Trần đương nhiên cũng biết Vọng Lạc Sơn này là địa bàn của Vô Ưu Cung, nhưng hắn cũng không phải là nhân sĩ giang hồ, hắn không cần tuân thủ quy củ giang hồ, chưa kể, hắn chỉ là tới tìm người, cảnh đẹp Vọng Lạc Sơn cũng không lọt nổi mắt xanh của hắn, hắn đối với chỗ này không có hứng thú, tự nhiên càng không cần có cái gì cố kỵ.

Mặc dù mấy người đều là võ nghệ vượt trội, nhưng đường núi cũng không dễ đi, hơn nữa mấy người bọn họ đối với con đường này đều không quen, chờ tới khi bọn họ tìm được tòa nhà của chủ tử Lăng Lộ, trời đã nhìn không rõ.

Nhìn tòa nhà phong cách cổ xưa trước mặt, đôi mắt sâu thẳm của Mộ Dung Tiểu Trần cuối cùng cũng lộ ra một tia ấm áp vui vẻ, hắn tin tưởng Linh nhi của nhất định ở chỗ này!

Mộ Dung Tiểu Trần hướng vài tên ám vệ bên cạnh ý bảo một chút, mấy người lập tức phân tán ra, ẩn thân ở bốn phương tám hướng bên ngoài viện.

Sau đó, Mộ Dung Tiểu Trần đi vào cửa trước, nhẹ nhàng gõ vài cái lên cửa, chờ giây lát, chỉ thấy cửa sân từ bên trong kéo ra "Két" một tiếng.

Thấy xuất hiện ở trước mặt mình một bà bà tóc trắng, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Trần nhẹ nhàng quét qua người bà, chấp tay nói: "Bà bà, ta tới tìm người, kính xin bà bà giúp đỡ."

Vọng Lạc Sơn nếu là địa bàn Vô Ưu Cung, bọn họ chạy như bay hơn một canh giờ, mới phát hiện trạch viện này, Mộ Dung Tiểu Trần đoán rằng lão bà bà nhìn như bình thường này chỉ sợ cũng là người của Vô Ưu Cung.

Hắn chỉ muốn tìm được Lam Linh, cũng không muốn là địch của Vô Ưu Cung, vì thế, nên có lễ nghi hắn tự nhiên sẽ có.

Bà bà khoa tay múa chân vài câu, ý tứ nói ở đây không có người Mộ Dung Tiểu Trần muốn tìm, thỉnh Mộ Dung Tiểu Trần rời đi.

Nhìn động tác của bà bà, Mộ Dung Tiểu Trần mới biết vị bà bà trước mắt này không thể nói chuyện, nhưng hắn căn bản không tin Lam Linh không ở chỗ này.

Nếu như hắn như đoán đúng, nha đầu dẫn Lam Linh tới nơi này chính là người của Vô Ưu Cung.

"Bà bà, ta tìm đến thê tử của ta, ta biết rõ nàng nhất định ở chỗ này, mong rằng bà bà không cần ngăn trở." thanh âm Mộ Dung Tiểu Trần như cũ nghe không ra một chút tâm tình, nhưng ánh mắt nhìn về phía ách bà đã từ từ chìm xuống.

Bà bà không hề bị lay động, như cũ khoa tay múa chân làm cho Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng rời đi.

Thấy thế, thanh âm Mộ Dung Tiểu Trần lập tức trầm xuống, "Bà bà đã không thông tình đạt lý như vậy, vậy thì đừng trách ta vô lễ!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Chương 108.2

Nói xong, Mộ Dung Tiểu Trần phi thân một cái, thoai mái nhảy vào sân.

"Lớn mật! Ngươi có biết địa bàn này là của ai không?!" Lãng Lộ khê kêu lên một tiếng, người cũng đã chắn ở trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần.

Lúc này, Lãng Lộ và Lãng Sương đứng chắn ở trước người Mộ Dung Tiểu Trần, quanh thân Mộ Dung Tiểu Trần tản ra nhàn nhạt hương vị mát lạnh.

"Cô nương, theo như ta đoán đúng, là ngươi mang Linh nhi đến đây sao?" Mộ Dung Tiểu Trần nhìn tiểu nha đầu ở trước mắt, thanh âm không khỏi mang theo một tia lạnh rết!

Nhìn thấy Lãng Lộ, trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần vô cùng tức giận, nếu không do nàng, thì hẳn sớm đã cùng Linh nhi rời khỏi Lãng thành, tránh được tất cả tầm mắt của mọi người, mà lúc này Mộ Dung Tiểu Trần không chút nghi ngờ là Yên Kinh Hàn và Lam Xảo Phượng cũng đã đưa mắt về phía Vọng Lạc Sơn này, điều đó khiến cho hắn muốn dẫn Linh nhi rời khỏi Đông Sở sẽ càng thêm phiền toái hơn.

Bất đồng với sự tức giận của Mộ Dung Tiểu Trần, lúc này trong lòng Lãng Lộ vô cùng buồn bực, người nên đến còn chưa đến, người không nên đến lại đến sớm, điều này cũng không tốt gì.

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì, lúc này ta chỉ muốn nói là mời ngươi nhanh rời khỏi đây, từ trước đến nay chủ tử ta vốn không thích người xa lạ bước vào sân của nàng, ta niệm tình ngươi không biết quy củ của chủ tử nên tạm thời tha cho ngươi một lần, nếu chờ chủ tử ta trở lại, thì sẽ không có chuyện tốt như vậy đâu!" Lãng Lộ tự nhiên sẽ không thừa nhận là Lam Linh đang ở chỗ này, nếu để cho Mộ Dung Tiểu Trần thấy được Lam Linh, vậy chút công phu của nàng không phải là tất cả đều uổng phí sao? Đương nhiên là nàng không muốn.

"Cô nương, mọi việc đều có nguyên nhân, ta vô tình mạo phạm đến chủ tử ngươi, nhưng các ngươi cũng không thể làm càn quá mức!" Thanh âm của Mộ Dung Tiểu Trần lập tức trầm xuống, "Chỉ cần ngươi không ngăn cản cho ta gặp Linh nhi nữa, thì chuyện ngươi mang Linh nhi đi trước kia, ta có thể bỏ qua chuyện cũ, nhưng nếu cô nương không chịu nghe ta khuyên, cứ khư khư cố chấp, thì ta sẽ không chùn tay như vậy đâu!"

"Cô nương, thế lực Vô Ưu cung mặc dù không thể khinh thường, nhưng đối với ta mà nói đó cũng chỉ là một môn phái giang hồ, ta chưa bao giờ sợ, cũng không sợ người tới đối địch mình, nếu như Vô Ưu cung cứ một mực khẳng khái muốn đối địch với ta, thì ta cũng vui lòng phụng bồi!"

Trong lòng Lãng Lộ thầm kêu không tốt, nàng đương nhiên biết rõ thế lực của Mộ Dung Tiểu Trần, chứ không phải là hắn đang nói mạnh miệng hù dọa mình, nếu nàng ngăn cản hắn như lời nói, chỉ sợ điều đầu tiên là hắn sẽ phá hư ngôi nhà này.

Tròng mắt Lãng Lộ chuyển nhanh như chớp vài vòng, âm thầm suy nghĩ kế sách ứng phó, đột nhiên linh quang trong mắt chợt lóe lên, tiểu thư vốn không nghĩ muốn có liên quan đến Mộ Dung Tiểu Trần, khẳng định là nàng đã nghe được động tĩnh ở trong phòng ngay viện, cho nên tám phần là nàng đã rời khỏi phòng, dù cho Mộ Dung Tiểu Trần có đi tìm chăng nữa, nhất định là hắn sẽ tìm không ra.

Nghĩ như thế, Lãng Lộ yên tâm lùi xuống, nhếch miệng nói, "Được rồi, ngươi cũng không cần phải nói những câu mạnh miệng làm ta sợ chứ, ta cũng không phải là bị dọa sao, nếu ngươi đã nhất định cho rằng nơi này có người ngươi muốn tìm, vậy thì ngươi tự mình tìm đi, nếu như ngươi tìm được, thì ta nhất định sẽ nhận lỗi với ngươi, còn nếu như ngươi không tìm được, thì xin mời ngươi từ nơi nào đến, thì trở về nơi đó, vĩnh viễn cũng không được bước vào trong Vọng Lạc Sơn một bước!"

Nhìn thấy khí thế Lãng Lộ tăng vọt lên trong nháy mắt, đột nhiên Mộ Dung Tiểu Trần có một dự cảm xấu, hắn lập tức không để ý tới Lãng Lộ nữa, mà đi thẳng vào trước sương phòng ở phía sau Lãng Lộ, hắn đẩy cửa phòng ra, cất bước vào gian phòng, mà Lãng Lộ cũng nhắc bước đi theo.

Mộ Dung Tiểu Trần cẩn thận dò xét một lần, sau khi xác nhận là không nhìn thấy bóng dáng của Lam Linh, mới đi ra phòng, cất bước sang gian phòng khác tìm kiếm.

Gian phòng này chính xác là gian phòng Lam Linh đang ở, lúc Lãng Lộ nhìn thấy chăn gối được xếp chỉnh tề chồng lên nhau, trong lòng sớm đã kêu to không tốt!

Nàng biết tất nhiên là Thúy nhi đã khiến cho tiểu thư cảnh giác, tối hôm qua tiểu thư thừa dịp lúc nàng (Thúy nhi) ngủ say đã bỏ đi, hơn nữa nàng (LS) lại không biết tiểu thư đã đi đâu!

Xong rồi!

Trong lòng Lãng Lộ như đồ mưa tí ta tí tách, chuyện này đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu ban đầu, lại còn thoát khỏi sự khống chế của các nàng, lúc này nàng không biết chuyện sẽ phát triển thành cái dạng gì nữa.

Lo lắng, tự trách, Lãng Lộ nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Trần còn chậm chạp chưa rời khỏi, trong lòng nàng càng thêm lo lắng không thôi.

Mộ Dung Tiểu Trần tìm khắp các nơi có thể giấu người ở trong sân, nhưng lại không tìm thấy được bóng dáng của Lam Linh, hơn nữa nhìn thấy thần sắc thoáng có chút biến hoá của Lãng Lộ, trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần đã đoán được vài phần.

"Linh nhi không phải là người mà các ngươi có thể tính kế được!" Mộ Dung Tiểu Trần nói một câu, rồi nhanh chóng phi thân ra khỏi sân nhỏ.

Nàng đương nhiên biết rõ! Trong lòng Lãng Lộ than thở một tiếng, lập tức chạy vào phòng, nàng nhất định phải mau chóng truyền tin tức này đi.

Một lúc lâu sau, mấy người Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng xuống núi, phi thân lên lưng ngựa rồi nhanh chóng chạy như bay về phía xa xa!

Ẩn ở trong bóng tối Yến Kinh Hàn nhìn xem bóng lưng của Mộ Dung Tiểu Trần, trong mắt phượng loé lên luồng hàn quang! Mộ Dung Tiểu Trần kia vậy mà lại dùng một chiêu ve sầu thoát xác biến mất trước mắt của tất cả mọi người, thiếu chút nữa hắc (YKH) cũng đã bị hắc (MDTT) lừa!

"Gia, Tà tướng ở trên Vọng Lạc Sơn không tìm thấy vương phi, vậy vương phi đã đi nơi nào rồi?" Lưu Vân cũng nhận ra thân phận của Mộ Dung Tiểu Trần, hơn nữa hắc hoàn toàn có thể khẳng định mấy người mới vừa mới xuống núi kia vốn không có vương phi.

Mây kiếm của Yến Kinh Hàn hơi nhú lại một tý, nhìn về phía hắc y nhân ở một bên.

"Vương gia, thuộc hạ vừa mới nhận được tin tức của vương phi liền chạy đến nơi này, cũng không nhìn thấy bất cứ người nào xuống núi, chẳng lẽ lúc vương phi xuống núi đã xuống trước khi thuộc hạ chạy tới nơi này rồi sao?" Dù sao trong lúc này cũng có một khoảng thời gian trống, hắc y nhân cũng không dám khẳng định.

"Nàng hắc là còn ở trên núi." Yến Kinh Hàn vô cùng khẳng định nói một câu, ánh mắt nhìn về phía đường vào Vọng Lạc Sơn, "Lấy sự thông tuệ của nàng nhất định là đoán được ta tới để bắt nàng về, nếu ta tới muốn bắt nàng về, vậy thì khẳng định là nơi này đã được bố trí thiên la địa võng, nàng muốn thành công tránh khỏi thế lực ngầm của ta để rời khỏi Đông Sở là không thể nào, mà nếu nàng không muốn bị ta bắt về, vậy thì ở trên Vọng Lạc Sơn không thể nghỉ ngơi là lựa chọn tốt nhất, cách Vọng Lạc Sơn hơn mười dặm, trên núi là kỳ phong quái thạch mây che sương mờ, nàng muốn tùy tiện trốn ở nơi nào, ta cũng khó có khả năng tìm được nàng về."

"Gia, theo lời ngài nói như vậy, chẳng phải là chúng ta rất khó tìm thấy vương phi sao?" Không phải là Thanh Phong lo lắng đến an nguy của Lam Linh, mà hiện giờ điều hắc lo lắng nhất chính là ở trong kinh thành phong vân thay đổi liên tục, nếu gia hắc rời khỏi kinh một thời gian lâu, chỉ sợ là sẽ có hại với gia hắc.

"Điều này cũng chưa chắc." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nói một câu.

"Gia, ngài có biện pháp gì tốt hơn sao?" Lưu Vân đoán rằng trong lòng gia hắc đã có tính toán hết.

"Lập tức lên núi, thông báo với Vô Ưu cung một tiếng, nói là bản vương muốn lên núi tìm kiếm vương phi, sau đó, lại công khai tìm kiếm, không cần phải che dấu hành động, ta nghĩ không được bao lâu, vương phi sẽ ở dưới chân núi, mà ta, sẽ ở dưới chân núi chờ nàng!"

Nghe gia vừa nói như vậy, Thanh Phong lập tức nói tiếp: "Gia, chiều này của ngài được gọi là minh tu sạn đạo, ám độ trần thương(1) nha, quá cao siêu! Như vậy, cho dù vương phi có chấp cánh cũng không thể bay!"

"Nói như vậy cũng không thể vẹn toàn được, chúng ta đều đã được thấy chỗ lợi hại của vương phi, vẫn nên cẩn thận một chút mới tốt." Trong nháy mắt Lưu Vân dội cho Thanh Phong một chậu nước lạnh.

Thanh Phong chỉ lạnh lạnh liếc Lưu Vân một cái, hắc cảm thấy huynh đệ này thực sự thích tự vạch áo cho người xem lưng.

"Vâng!" Hắc y nhân đáp một tiếng, ngoắc tay, dẫn theo các ám vệ khác nhanh chóng đi về phía Vọng Lạc Sơn.

Vốn người mã (ngựa) một đường án binh bất động lại lập tức lặng lẽ rời khỏi.

Lam Linh nhìn vật nhỏ ở trước mắt đang tròng một đôi mắt nhỏ tròn vo nhìn nàng, không khỏi cười cười, "Tiểu điều nhi, ngươi không sợ ta bắt ngươi, rồi dùng da của ngươi làm y phục sao?"

Vật nhỏ trước mắt nàng là một con chồn tía có màu lông mềm mại rực rỡ, con chồn tía này có hình thể rất nhỏ, lông màu tím đen, đuôi to mềm như nhung, nhưng điều làm Lam Linh kỳ quái chính là, vật nhỏ này dường như không sợ nàng.

Tối hôm qua Lam Linh thừa dịp Lăng Lộ, Thuý nhi và lão ách bà bà ngủ say, liền rời khỏi sân nhỏ, nếu như đã quyết định chạy trốn, thì nàng sẽ không có bất cứ lý do gì lại ngồi chờ chết!

Lam Linh từ trong phòng tìm được một cái thắt lưng vải bố dài chừng mấy trượng, mặc dù Lam Linh biết nàng tùy tiện lấy đồ của nhà người ta không được tốt lắm, nhưng nàng không thể từ đường cũ xuống núi, cho nên chỉ có thể mượn dây thừng từ trên vách núi đen leo xuống, nhưng lại không tìm thấy dây thừng, chỉ tìm được một sợi dây vải, vì vậy Lam Linh liền mượn nó leo từ trên vách núi đen đi xuống.

Lam Linh không quen thuộc với khu vực này, hơn nữa lại là ban đêm, mặc dù Lam Linh thuận lợi xuống vách núi, nhưng lại bị lạc đường ở trong một sơn cốc, trắc trở mấy phen nhưng không đi ra khỏi sơn cốc này được.

Nàng có chút bất đắc dĩ, ngồi xuống ở dưới một gốc cây đại thụ, nghĩ muốn chờ sau khi trời sáng sẽ lại đi.

Nhìn thấy sắc trời dần dần sáng, một con chồn tía đột nhiên chui ra từ trong rãnh lớn của cây đại thụ ở đằng xa, chạy lên đến trước mặt Lam Linh, chẳng những không sợ Lam Linh, ngược lại còn dùng đôi mắt nhỏ tròng lại nàng.

Nhìn thấy bộ dáng của tiểu chồn tía dễ thương như thế, chút buồn bực trong lòng Lam Linh cũng dễ dàng tan đi không ít.

"Chít chít", tiểu chồn tía nghe lời Lam Linh nói, không những không bị dọa sợ chạy đi, ngược lại còn kêu lên hai tiếng, lên đến bên chân Lam Linh, đem

đầu cọ xát ở trên giày của nàng.

"Người thích ta sao?" Lam Linh vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ nhúm lông nhỏ ở trên đầu của tiểu chồn tía, cười nói.

"Chít chít", tiểu chồn tía như được khích lệ, lại kêu lên hai tiếng, đồng thời nhảy lên, chạy vào trong lòng Lam Linh, đôi mắt nhỏ nhìn về phía Lam Linh lại mang theo thần thái chân thành dễ thương, tựa như muốn nói, ta thích người, người dẫn ta đi thôi.

Lam Linh cười cười, "Tiểu điều nhi, ở trong núi rừng không tốt sao? Vô câu vô thức, tự do tự tại, hiện tại ta cũng không biết có thể đi nơi nào, làm sao mà mang theo người được?"

Lam Linh biết rõ lúc này tỷ lệ thuận lợi rời khỏi Đông Sở đã giảm xuống số lẻ, nàng không biết nên đi nơi nào có thể tránh khỏi được thế lực của Yến Kinh Hàn Lam Xảo Phụng thậm chí là thế lực của Mộ Dung Tiểu Trần, tựa hồ như bị bắt trở về chỉ là một vấn đề thời gian.

Nếu như đã lựa chọn con đường này, thì nàng sẽ không có lý do lui nữa, cho dù cuối cùng có bị bắt đi trở về, nàng cũng không hối hận vì một lần rời khỏi này, ít nhất là nàng đã cố gắng, mặc dù thất bại, chỉ có thể nói rõ là tài nghệ nàng không bằng người, cũng không có đủ thế lực để hộ giá hộ tống cho mình.

"Chít chít."

Tiếng kêu của tiểu chồn tía đã kéo suy nghĩ của nàng trở lại, Lam Linh sờ sờ lên đầu của tiểu chồn tía, cười nói, "Tiểu điều nhi, nếu như người có thể dẫn ta đi ra khỏi sơn cốc này, thì ta sẽ đồng ý cho người đi theo ta."

Lam Linh không biết tiểu chồn tía này có thể hiểu lời nàng nói hay không, nàng chỉ muốn thử một lần, nếu có thể khiến cho tiểu chồn tía làm dẫn đường cho mình, thì ý muốn ra khỏi sơn cốc này cũng không khó để đạt được.

Khiến cho Lam Linh vui mừng chính là, tiểu chồn tía này tựa hồ như có thể nghe hiểu được lời của nàng, "Chít chít" kêu lên hai tiếng, rồi từ trong lòng Lam Linh nhảy vọt xuống đất, chạy ra xa khoảng một trượng, rồi lại quay đầu nhìn xem Lam Linh kêu "Chít chít" hai tiếng, dường như muốn bảo Lam Linh đi theo nó.

Thấy thế, Lam Linh nhanh chóng đứng lên, đi theo tiểu chồn tía, đi ước chừng khoảng hai canh giờ, rốt cuộc cũng xuất hiện ra một con đường ở cách đó không xa, trong lòng Lam Linh không khỏi vui mừng, cuối cùng nàng cũng đã đi ra khỏi được sơn cốc này.

Nhưng, Lam Linh chưa mừng rỡ được một lát, thì lại thấy một bóng dáng nhanh chóng nhảy từ trên một cây đại thụ xuống trước mắt nàng, đứng đối diện với nàng.

---

(1): Sạn đạo (棧道) là đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Ở Trung Quốc, những con đường này đã từng là huyết mạch xuyên qua dãy núi Tần Lĩnh để nối giữa các thung lũng sông Vị và sông Hán Thủy. Con đường sạn đạo đầu tiên được xây dựng vào thời Chiến Quốc, quân Tần đã đi qua con đường này để đánh Thục và Ba.

Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đồn quân mã chờ ngày tiến khỏi Ba Thục. Sau Hán Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Tri giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Từ tích ấy mà trong dân gian lưu truyền câu thành ngữ "minh tu sạn đạo, ám lộ Trần Thương", ý chỉ kế dương đông kích tây Hán Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: 109.1: Không Có Niềm Vui Từ Tận Đáy Lòng, Chỉ Có Thân Thể Thần Phục

Nhìn con người vốn dĩ đen tĩnh mạch giờ lại tràn đầy nhu tình, nội tâm Lam Linh than nhẹ 1 tiếng, vốn dĩ muốn tránh hấn mới đến Vọng Lạc sơn, không nghĩ nhanh như thế đã bị hấn tìm được.

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn người thương hoàn hảo không tổn thất gì đứng trước mặt mình, đột nhiên lòng thấy an tâm trở lại.

Lúc này Lam Linh vẫn cái trang thành nam tử, đầu tóc dùng một cây trâm đen buộc cao lên, sau lưng quải một bao đồ, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng vẫn không giấu được dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nàng.

Đã hai ngày nay Lam Linh chưa hề chột mắt, thân thể dĩ nhiên là mệt mỏi, nhưng tên Mộ Dung Tiểu Trần này lại từ trên trời rơi xuống, không những thân thể mệt mà bây giờ tâm nàng còn mệt mỏi hơn.

Nàng không phải là động vật máu lạnh, nàng cũng biết thất tình lục dục, đồng thời cũng nhìn được Mộ Dung Tiểu Trần là thật tâm với nàng, nhưng nàng lại không có cách nào đáp lại tình cảm của hắn.

Chuyện này chỉ là mối tình đơn phương đến từ một phía, nhưng dù nàng có rời khỏi, cũng không có cách nào chặn dứt, ngược lại căn bệnh này lại day dứt ngày một nặng thêm, bỏ đi không xong mà còn thêm loạn.

Lam Linh từ trước đến nay không thích miễn cưỡng người khác, cũng sẽ không miễn cưỡng chính mình, mặc dù không thể ở bên nhau nhưng thích là thích, nàng không thể vừa thích hắn vừa thích một nam nhân khác được.

Mộ Dung Tiểu Trần đối với nàng thể hiện tình cảm, nàng chỉ có thể nói một tiếng xin lỗi.

Mộ Dung Tiểu Trần cũng không có lập tức lên tiếng, mà là ánh mắt nhìn vào đôi mắt trong vắt trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Lam Linh, mang theo muôn vạn ái tình, nhẹ nhàng từng sợi, không cần nói cũng đã quá rõ ràng.

Mộ Dung Tiểu Trần vô cùng mừng rỡ, hắn đoán không hề sai, nếu không rời đi Vọng Lạc Sơn, chỉ sợ hắn đã phải hối hận cả đời rồi.

Tiểu chồn tía đương nhiên cũng nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Trần, một đôi mắt nhỏ đen bóng không ngừng xem xét, liền nhanh chóng lên đến sà vào lòng Lam Linh kêu hai tiếng "chít chít"

Tiếng kêu của Tiểu chồn tía lập tức phá vỡ yên lặng, Mộ Dung Tiểu Trần nhìn Lam Linh ôn nhu nói một tiếng, "Linh nhi...", thanh âm rất nhẹ, lại mang theo ngàn vạn nhu tình!

Lam Linh mấp máy môi, lúc này mới mở miệng, "Tả tướng." Thanh âm bình thản không gợn sóng, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng thanh khiết như ánh trăng.

Nhìn thấy Lam Linh không biểu lộ ra bất kỳ tia cảm xúc nào, nghe thanh âm không có một tí vui mừng ngược lại mang theo rõ ràng xa cách, một tia khổ sở trong nháy mắt tràn vào tim, Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ, nàng muốn cùng hắn phân rõ giới hạn!

"Linh nhi, chúng ta khi nào lại trở nên xa lạ như thế? Ta còn muốn nghe nàng gọi tên ta." Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng thu lại khổ sở trong lòng, nhắc chân từ từ đi về hướng Lam Linh, hắn yêu nàng ba năm, hắn không muốn nàng đem hắn từ chối ngoài cửa, hắn muốn chính là ôm nàng vào lòng, cùng nàng song túc song phi!

"Tả tướng, ta đã thành hôn, chúng ta đã không có khả năng, nếu như ta trước kia có làm cho ngài hiểu lầm chỗ nào, chuyện bây giờ cũng không liên quan đến nữa, chúng ta không thiếu nợ nhau." Lam Linh đứng không nhúc nhích, không chỉ ra, nhưng nàng tin tưởng Mộ Dung Tiểu Trần hiểu ý của nàng.

"Linh nhi, nàng lại lừa mình dối người." Mộ Dung Tiểu Trần đi vào cách Lam Linh hai bước thì dừng lại, ánh mắt yên lặng rơi vào trên ánh mắt của Lam Linh, thanh âm vẫn rất nhẹ nhàng, "Linh nhi, nàng nếu như thật sự thừa nhận Yến Kinh Hàn là phu quân của ngươi, nàng vì sao phải chạy? Vì sao phải rời đi hắn? Nàng đừng nói với ta, bây giờ cục diện chính trị gây bất lợi cho nàng, nàng vì bảo vệ mình, mới rời đi hắn."

"Những lời này nàng chỉ có thể dùng để lừa gạt chính mình mà thôi, Linh nhi, nàng cũng không ngoại lệ! Bởi vì nàng không yêu Yến Kinh Hàn, nàng mới không thể tiếp tục chịu đựng mà chùn bước lựa chọn rời đi, nếu như nàng yêu hắn, nàng sẽ vì hắn mà canh giữ bên cạnh, không tiếc bất cứ giá nào! Nếu đã không yêu, cuộc hôn nhân này của hai người đối với ta mà nói chính là thùng rỗng kêu to, ta không để ý nàng đã cùng Yến Kinh Hàn bái đường, ta chỉ để ý nàng về sau mỗi một ngày đều chỉ sẽ thuộc về một mình ta!"

Mặc kệ Mộ Dung Tiểu Trần nói có đạo lý hay không, nhưng trong lời nói của hắn không khỏi thể hiện rõ ràng cường thế cùng bắt buộc, hắn đã nói cho Lam Linh, hắn sẽ không buông tay, nàng chỉ có thể là của hắn!

"Tự cho là đúng." Lam Linh nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, có lẽ nàng đối với Yến Kinh Hàn tình cảm không đủ sâu để có thể dùng từ "Yêu" để hình dung, cũng có lẽ không sâu đến độ nàng có thể vì hắn mà tan xương nát thịt vạn kiếp bất phục cũng không tiếc, nhưng Lam Linh biết rõ nàng thích hắn.

Không có niềm vui từ tận đáy lòng, kia có thân thể thần phục!

Trước kia, nàng chỉ lừa mình dối người mà thôi.

Trước kia, nàng không dám thừa nhận, nàng sợ hãi không được hắn đáp lại.

Trước kia, nàng không dám thừa nhận, nàng sợ hãi hăm sâu vào vũng bùn cuối cùng dẫn đến thùng trăm ngàn lỗ!

Mà hiện giờ, sự tưởng niệm về hắn trong tim nàng đã không thể nào trốn tránh, cũng không cần thiết phải trốn tránh nữa rồi.

Lam Linh lạnh nhạt làm cho Mộ Dung Tiểu Trần than nhẹ một tiếng, "Linh nhi, ta biết rõ nàng bây giờ không thể ngay lập tức tiếp nhận ta, ta cũng sẽ không ép nàng lập tức đáp lại tình cảm của ta, nhưng ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh nàng, ta tin vào nhất kiến chung tình, cũng tin tưởng lâu ngày sinh tình, ta

tin tưởng một ngày nào đó, nàng sẽ tiếp nhận ta ."

Đối với chuyện này, Mộ Dung Tiểu Trần vẫn rất có tự tin , luận gia thế bối cảnh, luận dung mạo tài hoa, Mộ Dung Tiểu Trần không cho rằng chính mình so với Yến Kinh Hàn kém hơn chỗ nào, hắn có tất cả mọi thứ để khiến một nữ tử sinh lòng yêu mến.

Hơn nữa, hắn yêu nàng tận xương, chỉ ở điểm này, Yến Kinh Hàn căn bản không cách nào cùng hắn so bì, Yến Kinh Hàn chỉ biết khắp nơi phòng bị nàng, mà hắn sẽ đem nàng thật lòng sủng ái.

"Tả tướng, ta không hoài nghi chút sự chân thật trong lời của nhài, nhưng ta không thể tiếp nhận, ta cùng Yến Kinh Hàn như thế nào, đây là chuyện của ta và hắn , không đến lượt người khác nhúng tay, hơn nữa, nhân sinh của ta từ trước đến nay đều do ta khống chế, ta không thích bị bất luận kẻ nào đùa bỡn trong lòng bàn tay, đương nhiên cũng kể cả ngài." Lam Linh tự nhiên biết rõ nàng những lời này có thể sẽ làm tổn thương Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng đối với hắn mà nói, đau dài không bằng đau ngắn, nàng không biết thật lâu về sau có thể quên đi Yến Kinh Hàn mà thích hắn hay không, nhưng nàng biết rõ giờ phút này nàng đối hắn không có cảm giác.

Chuyện tình cảm, từ trước đến nay đều là đương đoạn bất đoạn, sau đó nhất định sẽ loạn, nếu lúc này nàng đã không cách nào đáp lại hắn, vậy thì muốn giải quyết dứt khoát, cắt đứt chấp niệm này của hắn.

Lời nói của Lam Linh quả thật đã làm cho Mộ Dung Tiểu Trần phải chấn động một phen, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần là ai? Hắn đã có thể nhìn tận mắt Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn bãi đường rồi, cũng vẫn có thể dùng không mặt không đôi sắc mà đến ăn tiệc, liền có thể thấy được nội tâm của hắn cường đại đến mức nào.

Hắn không thể nào bị Lam Linh dùng một chiêu đơn giản đánh ngã, hắn yêu nàng ba năm, tìm nàng ba năm, đợi nàng ba năm, dù cho trước mặt hắn có phải vượt qua một tòa núi cao, hắn đều có biện pháp đem nó dời đi, huống chi là ý nghĩ tạm thời của Lam Linh .

Hắn yêu nàng, ai cũng không ngăn cản được, tự nhiên kể cả Lam Linh .

"Linh nhi, ta không muốn khống chế nhân sinh của ngươi, những sát thủ kia cũng không phải là ta an bài, ta chỉ vô tình biết trước động tác của bọn họ, đoán rằng nàng có thể sẽ mượn cơ hội này rời đi, liền sớm ở ngoài thành chờ nàng, nếu nàng nhất định phải nói rằng ta tính kế, đó chính là ta cấp cho nàng một con ngựa, ngăn cản người của Yến Kinh Hàn , không hơn." Mộ Dung Tiểu Trần không muốn Lam Linh đối hắn có hiểu lầm, giải thích một phen.

Lam Linh không có lên tiếng, nàng biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần nếu như nói thật lời nói, như vậy đã nói lên thế lực của hắn tuyệt không nhỏ so với Yến Kinh Hàn!

Yến Kinh Hàn đối với nàng bày ra thiên la địa võng, mà Mộ Dung Tiểu Trần lại đối với nàng đuôi sắt không buông, vậy nàng tựa hồ không có một tia phản kháng rồi.

Làm sao bây giờ?

Lam Linh cúi đầu khẽ vuốt vuốt bộ lông bóng loáng của tiểu chồn tía, nghĩ tới đôi mắt của Yến Kinh Hàn, mặc dù nàng chưa từng bắt kỳ nhu tình nào trong mắt hắn, nhưng nàng lại nhìn hoài không chán!

"Linh nhi, con chồn tía này từ đâu tới đây ?" Mộ Dung Tiểu Trần không muốn cùng Lam Linh thảo luận tiếp những đề tài khiến hắn ngọt ngọt kia, nhìn chồn tía trong lòng Lam Linh cực kỳ yên tĩnh tiêu, cười hỏi một câu.

"Ta cũng không biết, thấy nó thật thích bộ dáng của ta, liền dẫn nó đi theo ." Lam Linh nhìn xem tiểu chồn tía, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cuối cùng lộ ra một nụ cười.

Thấy thế, trong con mắt tĩnh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần lập tức lóe qua một đạo ánh sáng, sáng lạn như sao thần, nhưng trong nội tâm lại không khỏi có chút ghen tị với tiểu chồn tía, ghen tị nó được Lam Linh ôm vào trong ngực, ghen tị Lam Linh cười với nó, cũng không nguyện cho mình một chút tươi cười.

"Linh nhi, chúng ta đi thôi." Mộ Dung Tiểu Trần không muốn trì hoãn nữa tiếp tục, hắn biết rõ thời gian kéo càng dài, tỷ lệ Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phượng tìm được bọn họ lại càng lớn, bọn họ nhất định phải mau rời khỏi đông sở.

"Đi nơi nào?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu, con mắt vẫn nhìn vào tiểu chồn tía trong lòng, trong nội tâm nghĩ tới, nàng nếu như thật sự cùng Mộ Dung Tiểu Trần đi, chuyện này không phải là "Bỏ trốn" sao? Lúc trước nàng nếu như biết rõ mọi chuyện sẽ diễn tiến như bây giờ, nàng tình nguyện tiếp tục ở lại bên người Yến Kinh Hàn, còn tốt hơn tình hình tiến thoái lưỡng nan lúc này.

"Trước mau rời khỏi đông sở, sau đó nàng muốn đi bất kỳ địa phương nào, mặc kệ muốn đi đâu, ta đều cùng nàng rời đi." Mộ Dung Tiểu Trần rất muốn vươn tay đem Lam Linh ôm vào trong lòng, nhưng nhìn Lam Linh một thân trong treo nhưng lạnh lùng, cuối cùng vẫn đành ném lại khát vọng trong lòng kia.

Lam Linh giương mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần, trong nội tâm đã có quyết định gì đó, "Ta muốn trở về, ngài cũng trở về hảo hảo làm thừa tướng đi."

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Trần lập tức cả kinh!

Nàng muốn trở lại bên người Yến Kinh Hàn ?

Không! Hắn quyết không cho phép!

"Linh nhi, mũi tên đã bắn ra không thể thu hồi được, nàng đã bước ra bước đầu tiên, liền không thể lại quay đầu lại, ta cũng sẽ không để nàng quay đầu lại, nàng chỉ có thể là của ta!"

Mộ Dung Tiểu Trần trong giọng nói lộ ra cường thế vô cùng, đôi mắt khả năng mất đi Lam Linh làm cho Mộ Dung Tiểu Trần không còn cố kỵ nữa, nhanh chóng vươn tay vừa muốn đem Lam Linh ôm vào trong ngực, Lam Linh thấy thế, nhanh chóng lui về sau một bước, mà tiểu chồn tía trong ngực Lam Linh lại đột nhiên thoát ra, nhanh chóng hướng đến tay Mộ Dung Tiểu Trần tấp tới.

Tiểu chồn tía tốc độ nhanh như tia chớp, Mộ Dung Tiểu Trần nặc dù phản ứng nhanh, nhưng vẫn chậm một bước, trên mu bàn tay để lại hai lỗ thủng, hơn nữa còn chảy máu đen, Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ trên hàm răng của tiểu chồn tía này có độc.

Tiểu chồn tía cắn Mộ Dung Tiểu Trần xong, đã chạy không còn thấy bóng dáng tăm hơi,

Mộ Dung Tiểu Trần chỉ có thể nhanh chóng trên cánh tay điểm hai cái, phòng ngừa nọc độc khuếch tán toàn thân.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chương 109.2

Editor: An Kin

Lam Linh vốn dĩ rất tức giận đối với hành động của Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng thấy miệng vết thương trên mu bàn tay hắn chảy máu đen, vẫn hỏi một câu, "Người trúng độc?"

"Linh nhi, nàng quan tâm ta?" Mộ Dung Tiểu Trần lập tức mừng rỡ, hắn vốn cho là việc hắn vừa mới xúc động đã chọc giận Lam Linh. Lam Linh tất nhiên sẽ càng không vui vẻ với hắn, không nghĩ tới nàng còn quan tâm hắn.

"Tả tướng, người lại suy nghĩ nhiều, cho dù là một người xa lạ không quen biết lẫn nhau, nếu người bị thương, cũng phải hỏi một câu, đây vốn là chuyện thường tình. Chưa kể, ta cùng Tả tướng cũng coi như có chút duyên phận, tự nhiên càng không thể làm như không thấy gì."

Nghe Lam Linh nói như vậy, trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần cũng không có mất mát, ngược lại cảm thấy Lam Linh giấu đầu hở đuôi. Nàng biết rõ hắn yêu nàng ba năm, tìm nàng ba năm, trong nội tâm nàng không thể nào không có một chút cảm động, không có một chút bóng dáng của hắn, quan tâm hắn là minh chứng tốt nhất.

"Linh nhi, xem ra tạm thời chúng ta không đi được, ta phải tìm được thảo dược giải loại độc này trước. Chờ ta giải độc xong, chúng ta mới có thể đi." Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ độc chồn tía mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng rất phiền phức, nếu không giải, chẳng may gặp Yên Kinh Hàn, đối với hắn là vô cùng bất lợi, hắn không thể mạo hiểm.

"Nếu như vậy, chúng ta liền như vậy từ biệt, người không cần đi theo ta." Lam Linh biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần không nguy hiểm đến tính mạng, nói xong, liền không để ý tới Mộ Dung Tiểu Trần, lập tức đi về phía trước.

"Linh nhi, ta nói rồi, ta vĩnh viễn sẽ không buông tay!" Mộ Dung Tiểu Trần nói chuyện đồng thời bắt lấy cánh tay Lam Linh, thanh âm mang theo vài phần tức giận.

Hắn đã bị thương, thế nhưng nàng còn muốn cùng hắn phân rõ giới hạn vào lúc này, nàng có nghĩ tới cảm thụ của hắn hay không?

Phần tình cảm mong ngóng trước giờ khiến Mộ Dung Tiểu Trần hy vọng có được sự quan tâm nhiều hơn của Lam Linh, đối với hắn, việc thăm hỏi đơn giản kia của Lam Linh chưa đủ. Hắn hy vọng Lam Linh luôn luôn ở bên cạnh hắn, quan tâm hắn, thậm chí chiều cố hắn.

Nhưng mà hắn không biết, phần ân tình này chỉ là cảm giác tương tư đơn phương của một mình hắn, hắn có thể lấy danh nghĩa yêu để trả giá, nhưng Lam Linh lại không yêu cầu hắn đưa ra lý do đó, nàng đương nhiên sẽ không trả giá cái gì cho hắn.

Thấy hành động của Mộ Dung Tiểu Trần, ánh mắt Lam Linh lập tức trầm xuống, gạt tay Mộ Dung Tiểu Trần, "Tình cảm không thể cưỡng cầu, ta tin tưởng nhân duyên là do trời định, nếu chúng ta đã bỏ lỡ ba năm, chỉ có thể nói chúng ta hữu duyên vô phận, Tả tướng, ta cảm thấy làm bằng hữu thích hợp hơn, người còn nói những lời cường cầu nữa, chỉ sợ chúng ta ngay cả bằng hữu cũng không thành!"

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Trần đột nhiên cười cười, trong tiếng cười mang theo mấy phần bất đắc dĩ, "Ta cũng tin tưởng nhân duyên là do trời định, ta lại tin tưởng mọi sự do người làm, Linh nhi, ta chưa từng nghĩ tới việc nàng làm bằng hữu của ta, ta chỉ muốn nàng làm thê tử của ta, ta sẽ không buông tay!"

Mộ Dung Tiểu Trần nói xong vùng mạnh tay lên, trong nháy mắt mười mấy nam tử bị khăn đen xuất hiện ở bốn phía của Lam Linh, đem Lam Linh cùng

Mộ Dung Tiểu Trần bao bọc.

Lam Linh mấp máy môi, nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần, ánh mắt mang theo hàn ý lạnh thấu xương. Nhưng chẳng mấy chốc biến mất.

"Người muốn như thế nào?" thanh âm Lam Linh nhàn nhạt, ánh mắt nhàn nhạt, tựa hồ ánh mắt lạnh giá vừa mới chỉ là ảo giác của Mộ Dung Tiểu Trần.

Tĩnh táo, trầm ổn, loạn mà không sợ hãi!

Chứng kiến một Lam Linh như thế, mặc dù từ chối hẳn, trên người mang theo vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng làm cho hẳn không cách nào tiến gần, nhưng ánh mắt tinh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần không khỏi tràn ra sự sùng ái vui vẻ, nằng làm cho hẳn không thể tự kiềm chế mà trầm mê.

"Đi theo ta, làm thế tử của ta." thanh âm Mộ Dung Tiểu Trần cũng dịu dàng vài phần, ánh mắt nhìn về phía Lam Linh nhu hòa như nước tháng ba

"Nếu ta không muốn, người sẽ ép buộc dẫn ta đi?" ánh mắt Lam Linh nhanh chóng quét một vòng trên người mười mấy nam tử bịt mặt xung quanh, ý đồ Mộ Dung Tiểu Trần vô cùng rõ ràng.

"Phải." Mộ Dung Tiểu Trần thần nhiên thừa nhận, "Tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, dù cho nàng giận ta, ta cũng không thể bỏ qua cơ hội dẫn nàng cao bay xa chạy lúc này, đương nhiên, nếu như nàng nguyện ý, ta cầu cũng không được."

"Theo như người nói, ta đi theo người cũng phải đi, không đi theo người cũng phải đi?" Lam Linh đột nhiên cười cười, nhưng dáng tươi cười trong nháy mắt liền đông lại ở khóe miệng, "Tả tướng, ta từ trước đến nay ghét nhất người khác dùng phương thức bức bách để bắt ta làm bất cứ chuyện gì, dù cho người mượn có 'Yêu', ta cũng sẽ không chùn tay!"

Nói xong, Lam Linh mạnh mẽ vung tay lên, trong nháy mắt mười ba cây kim liên hướng tới hắc y nhân vây ở chung quanh nàng, mang theo thế sét đánh lời đình, tán ra hàn quang như lưỡi dao sắc bén.

Hắc y nhân vây quanh Lam Linh theo bản năng tránh né, điều này đã mở ra một cái lỗ hổng cho Lam Linh. Nàng nhân cơ hội phi thân lên, nhanh chóng hướng phía xa lao đi.

Một hắc y nhân thấy thế, không đợi Mộ Dung Tiểu Trần lên tiếng, liền dẫn mấy người đuổi theo Lam Linh

Hết thấy vền vẹn ở trong nháy mắt, Mộ Dung Tiểu Trần vừa định thi triển khinh công đuổi theo đuổi Lam Linh, nhưng thấy hai lỗ thủng chảy máu trên mu bàn tay, Mộ Dung Tiểu Trần dừng bước, hẳn biết không thể nhất thời cậy mạnh mà làm cho chính mình mất mạng, hẳn cũng biết núi xanh còn đầy, sợ gì không cúi đầu, chỉ cần hẳn còn sống, Lam Linh sớm muộn cũng là của hẳn!

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn miệng vết thương của vài tên ám vệ do kim châm của Lam Linh, hẳn biết rõ Lam Linh đối với bọn họ hạ thủ lưu tình, nàng nếu thật sự nghĩ giết bọn họ, bọn họ sớm đã đi trình diện Diêm vương.

Ba năm trước, Mộ Dung Tiểu Trần cũng biết Lam Linh biết võ nghệ, vì thế đêm đó hẳn mới không lo lắng Lam Linh thật sự sẽ bị người của Ứng Nhân bắt đi.

Nhưng mà Mộ Dung Tiểu Trần không nghĩ tới võ nghệ Lam Linh trình độ cao đến như thế, kim châm nhỏ ở trên tay của nàng thế nhưng đều mang theo thế sét đánh lời đình.

Mộ Dung Tiểu Trần vỗ trán, hẳn không ngờ rằng Lam Linh không muốn đi cùng hẳn, hẳn cũng không ngờ rằng hẳn sẽ bị chòn tía cắn một cái không thể vận công, hẳn lại không ngờ rằng Lam Linh có võ nghệ tuyệt thế.

Xem ra là hẳn quá tự tin mà mù quáng!

Hậu quả của việc tự tin một cách mù quáng là thất bại trong gang tấc!

Nhìn khinh công Lam Linh lúc rời đi, Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ vài tên ám vệ kia không có người nào có thể đuổi theo Lam Linh, kế hoạch của hẳn lúc này đã triệt để thất bại!

Lam Linh thi triển khinh công, vì muốn bỏ rơi người của Mộ Dung Tiểu Trần, liền xuyên qua một ít bụi cỏ dại, rừng cây, cuối cùng, không mất nhiều công phu, liền bỏ rơi người Mộ Dung Tiểu Trần nhân, nhưng vấn đề mới tới là nàng lại lạc đường!

Lam Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời, lúc này mới phát hiện mặt trời đã bị tầng mây che kín, trời đã trở nên âm u, hơn nữa gió núi cũng vù vù thổi, gió thổi báo cảnh tượng giông tố sắp đến, hiển nhiên không được bao lâu nữa trời sẽ mưa.

Lại nhìn chung quanh, ngoại trừ cây và cây, căn bản không có một chỗ tránh mưa, trong nội tâm Lam Linh ai thán một tiếng, chẳng lẽ nàng thật sự sẽ bị ướt sũng?

Lam Linh tự nhiên không muốn, nàng không tin nàng không tìm được một chỗ tránh mưa.

Sau đó, Lam Linh mặc kệ lúc này nàng ở địa phương nào, chỉ muốn tìm được một chỗ tránh mưa trước, chuyện sau này, chờ thoát trận mưa này rồi nói sau.

Lam Linh vừa đi vừa nhìn chung quanh, đột nhiên, Lam Linh nghe đến phía sau truyền ra một thanh âm rất nhỏ, Lam Linh đột nhiên quay đầu lại, lại không trông thấy gì, chẳng lẽ là tiểu động vật bị kinh hãi? Lam Linh suy đoán, tiếp tục đi lên phía trước.

Ước chừng thời gian đã đi được hai nén hương, Lam Linh vẫn không tìm được một chỗ tránh mưa, lúc này giọt mưa lớn như hạt đậu đã rơi xuống, Lam Linh không có cách nào, chỉ có thể đứng ở dưới một cây đại thụ, tận lực giảm bớt hạt mưa rơi trên người của mình.

Nhưng trận mưa này vô cùng lớn, hạt mưa to như hạt trân châu, không ngừng rơi xuống mặt đất, cành lá có thể giúp Lam Linh tránh được một phần nước mưa, nhưng cũng không lâu lắm, quần áo trên người Lam Linh vẫn bị dính ướt.

Lúc này một đạo sấm sét xuất hiện trên trời, Lam Linh lập tức cả kinh, vội vàng đi ra khỏi gốc cây đại thụ, lúc sấm đánh đại kỵ đứng ở đại dưới gốc cây, nàng không muốn bị sấm sét đánh chết.

Sau một đạo sấm sét, Lam Linh hoàn toàn ướt sũng, hơn nữa trận mưa này tạm thời còn chưa dừng lại.

Nước mưa lạnh buốt liên tục chạy từ đầu xuống tới chân, Lam Linh đột nhiên nghĩ đến cái ôm ấm áp của Yến Kinh Hàn, trong nội tâm một trận đau đớn, hai giọt lệ kèm theo nước mưa cùng nhau rớt xuống gò má.

Lam Linh không biết tại sao nàng khóc, nàng có lý do gì để khóc!

Bởi vì bị mưa ướt sao?

Không! Đương nhiên là không phải!

Kiếp trước từ lúc nàng có ký ức, luyện công vừa khổ lại mệt mỏi, nàng cũng không có rơi một giọt nước mắt, về sau gia nhập vào tổ chức, dù cho đối mặt với uy hiếp từ vong, nàng vẫn không khóc.

Nhưng mà, sống thêm một lần, một trận mưa lại làm cho nàng khóc.

Nàng biết rõ, nàng nghĩ tới hắn, nàng nghĩ tới cái ôm ấm áp của hắn, nghĩ đến mắt phượng không một chút nhiệt độ của hắn, thậm chí nghĩ việc hắn bắt nạt nàng!

Ký ức giống như thủy triều mãnh liệt tràn ra, nước mắt như trân châu cùng nước mưa càng không ngừng rơi xuống!

Đôi mắt đầm lệ mông lung, Lam Linh từ từ nhắm mắt lại, nghe tiếng mưa rơi ào ào, một mình gặm nhấm chua xót trong lòng.

Nàng sai lầm rồi sao? Lam Linh không biết.

Thế gian có ngàn vạn con đường, nàng lại không biết đường của nàng cùng con đường của hắn ở phương nào!

Lam Linh đưa tay lau mặt, không biết là nước mưa hay là nước mắt, từ từ mở mắt.

Song khi nàng thấy rõ người đứng ở trước mặt nàng lúc này, nàng bèn trợn to hai mắt.

Không có bối rối, không có sợ hãi, chỉ có tràn đầy ngạc nhiên mừng rỡ, tựa hồ giờ phút này .... sau cơn mưa trời lại sáng!

Có đôi khi khóc không có nghĩa là yếu ớt, mà là một loại thổ lộ tình cảm!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 153: Chương 110.1

"Nhìn thấy ta, vì sao không chạy? !" toàn thân Yến Kinh Hàn cũng ướt đẫm, thanh âm lạnh lẽo, không có một chút nhiệt độ.

Ánh mắt yên lặng rơi vào trên mặt Lam Linh, thấy bộ dáng Lam Linh lúc này, trong lòng Yến Kinh Hàn dâng lên một cỗ lửa giận vô danh!

Cả người ướt sũng, chật vật không chịu nổi! Còn tưởng rằng nàng rời khỏi hắn, sẽ tốt hơn, không nghĩ lại là bộ dáng như vậy!

Nhưng mà Yến Kinh Hàn chỉ thấy bộ dáng Lam Linh lúc này, lại không biết bộ dáng mình lúc này cũng không tốt hơn Lam Linh bao nhiêu, cùng ướt sũng không có gì khác nhau.

"Ta..." Lam Linh nhấp máy môi, không biết có thể nói cái gì, mặc dù việc bị hắn bắt là chuyện trong dự liệu, mặc dù lúc nhìn hắn xuất hiện ở trước mặt, trong lòng nàng vui mừng, nhưng nàng cũng biết nàng thảm rồi, Yến Kinh Hàn sẽ không dễ dàng tha nàng.

"Tại sao không nói chuyện? Người trước kia không phải có thể nói tốt lắm sao? Lúc đó chẳng phải có thể đem bản vương gạt một vòng?" trong lời nói Yến Kinh Hàn mang theo tức giận rõ ràng, vừa nghĩ tới lúc Lam Linh nói muốn bạc mở tù lâu, lại thấy tức mà không biết nói sao.

Nàng chẳng những không có nói một lời nói thật với hắn, hơn nữa còn thò khắc muốn rời khỏi hắn.

Mưa vẫn không ngừng rơi, nước mưa lạnh buốt chẳng những không dập tắt lửa giận trong lòng Yến Kinh Hàn, ngược lại càng dập càng cháy.

Lam Linh tự nhiên nghe được tức giận trong giọng nói Yến Kinh Hàn, nàng biết rõ hắn đang tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận.

"Thực xin lỗi, ta bảo đảm về sau sẽ không lừa ngươi." Lam Linh yếu ớt nói một câu, từ thời khắc nàng quyết định trở về, nàng sẽ không cần thiết phải lừa gạt hắn.

"Hơn nữa sẽ không còn len lén rời khỏi ngươi." Lam Linh vội vàng thêm một câu, cách tầng tầng nước mưa, ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn mang theo một nét nhu tình.

Nếu như đã thật sự động tâm, nếu như đã không có lựa chọn nào khác, như vậy ngay cả nàng cùng hắn vượt qua một khoảng cách như rãnh trời không cách nào vượt qua, nàng cũng muốn thử đi bắc một cây cầu.

Cho dù cuối cùng vẫn tránh không được cảnh tan xương nát thịt, nàng nghĩ, cho đến lúc này, nàng hẳn sẽ không có tiếc nuối!

Dù sao, nàng đã cố gắng, nàng sẽ không có lý do để tiếc nuối!

"Cam đoan?" trong giọng nói Yến Kinh Hàn mang theo nghi vấn, "Cam đoan của ngươi đã bao giờ được bảo đảm? Ngươi không phải nói dối hết lần này đến lần khác? Ngươi đã bao giờ nói một câu thật với bản vương sao?"

Lam Linh há hốc mồm, rất muốn nói, ta đương nhiên đã nói thật, chỉ là ngươi không tin mà thôi.

Nhưng Lam Linh biết rõ, lúc này Yến Kinh Hàn đang nổi nóng, nàng bớt tranh cãi một chút, miễn chọc lửa giận hắn càng lớn.

"Phu quân, ngươi nếu muốn trách cứ ta, có phải hay không nên đổi chỗ khác?" Lam Linh lại yếu ớt nói một câu, dù sao lúc này mưa vẫn rất to, hai người cùng ướt sũng, dù cho hắn nghĩ trừng phạt nàng như vậy, cũng không cần cùng nàng dầm mưa chứ?

"Ngươi nếu dám chạy trốn, chút mưa đã không chịu nổi?" Nghe một tiếng "Phu quân" ôn nhu của Lam Linh, tức giận trong lòng Yến Kinh Hàn tiêu tán đi một chút, nhưng hắn vẫn không nghĩ cứ như vậy buông tha nàng!

"Không phải là ta không chịu nổi, chỉ là ta cảm thấy ngươi không cần thiết cùng ta dầm mưa." Bị mưa ngấm, Lam Linh cảm thấy nàng là tự làm tự chịu, nhưng Yến Kinh Hàn lại bối vì nàng bị ướt sũng, trong nội tâm Lam Linh thật là đau lòng.

"Như thế nào? Hiện tại biết rõ tội lỗi?" tức giận trong lòng Yến Kinh Hàn lại giảm đi một phần, nhưng không hề bị lay động!

Lam Linh nhấp máy môi, nhắc chân tiến lên hai bước, cầm bàn tay Yến Kinh Hàn, ôn nhu nói: "Phu quân, trước chúng ta tìm một chỗ tránh mưa, sau, ngươi muốn trừng phạt ta như thế nào, ta cũng không có ý kiến."

Toàn thân ướt đẫm, lúc này Lam Linh cảm giác toàn thân lạnh như băng, bàn tay nhỏ bé tự nhiên cũng không nóng.

Chạm vào bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Lam Linh, ánh mắt Yến Kinh Hàn lập tức lại dâng lên một cỗ tức giận, nhưng lúc này đây hắn cũng không lên tiếng nữa, mà kéo Lam Linh xoay người nhanh chóng lui về phía sau.

Rất nhanh, một cơn động liên xuất hiện ở trước mắt Lam Linh, Lam Linh trong lòng vui mừng, "Phu quân, phía trước có một cơn động, chúng ta vào tránh mưa."

Yến Kinh Hàn không để ý đến Lam Linh, trực tiếp kéo Lam Linh nhanh chóng vào cơn động, lúc này trong nội tâm hắn tức giận ch'ưa tiêu, hắn căn bản không nghĩ nói cho Lam Linh biết hắn đã sớm phát hiện cái cơn động này, nếu như không phải bởi vì nàng, hắn cũng sẽ không bị mưa ướt.

Thấy môi mọng của Yến Kinh Hàn mím thành một đường thẳng, Lam Linh tự nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn đang tức giận, cũng biết lúc này, nàng nên ít nói chuyện thì tốt hơn, miễn cho nói nhiều sai nhiều, lại chọc giận hắn.

Vào cơn động, Lam Linh nhanh chóng nhìn quanh một vòng, thấy không gian bên trong cơn động mặc dù không lớn, nhưng phía trên lại bày ra một ít củi cùng hai khối đá lửa, mỏm núi đá thượng còn treo móc cùng da động vật, có điểm giống chỗ đặt chân tạm thời lúc đi săn của thợ săn.

Trong lòng Lam Linh vui mừng, không đợi Yến Kinh Hàn động thủ, liền đem củi khô gác lên, dùng đá châm lửa.

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh động tác, lại một lần nữa hoài nghi, Lam Linh là một tiểu thư khuê các tại sao có thể có kỹ năng sinh tồn dã ngoại, từ việc nàng nhắc củi khô lên có thể nhìn ra được, nàng cũng không phải là người mới học nghề, mặc dù thoát nhìn khung củi đơn giản, nhưng chỗ này cũng phải có kỹ năng, khung không tốt, hoặc là không chạm đến lửa, hoặc là đốt không được bao lâu lửa sẽ dập tắt.

Yến Kinh Hàn không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn Lam Linh, mắt phượng đã sâu như biển rộng.

Gài cúi xong, Lam Linh quay đầu lại nhìn về phía Yến Kinh Hàn, tự nhiên đoán được nghi vấn trong lòng Yến Kinh Hàn, cười cười, đến cạnh bên người Yến Kinh Hàn, nhẹ giọng nói: "Phu quân, mặc kệ trước kia ta xuất phát từ mục đích gì, đúng là đã nói rất nhiều lời nói dối lừa người, nhưng ta muốn nói với người, Lam Trí Thân cũng tốt, Lam Xảo Phụng cũng được, ta sẽ không nghe theo lời của bọn họ làm chuyện tình gì gây bất lợi cho người. Trước kia không có, sau này lại càng không có! Ta biết rõ thân phận của ta làm cho người không thể nào rất nhanh tin tưởng ta, nhưng ta sẽ làm cho người xem, ta tin tưởng lâu ngày chạm được tâm người. Chờ có một ngày, ta sẽ nói cho người biết hết thầy tất cả về ta, kể cả nghi vấn hiện ở trong lòng người."

Loại chuyện xuyên không vốn là không thể tưởng tượng nổi, Lam Linh lo lắng Yến Kinh Hàn không tiếp thụ được, nếu là bị hấn coi là yêu quái, nàng muốn khóc cũng không ra nước mắt? Vẫn là chờ hấn yêu nàng rồi mới nói để có một chút đảm bảo.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, nhìn Lam Linh, tựa hồ tỉ mỉ nghĩ ý tứ trong lời nói của Lam Linh.

"Phu quân, cởi quần áo ra hong khô đi." Lam Linh không đợi Yến Kinh Hàn gật đầu, đưa tay cởi bỏ đai lưng Yến Kinh Hàn, giúp Yến Kinh Hàn đem áo ngoài cùng quần áo trong cởi ra, mặc lên giả gỗ để hong.

Sau đó, Lam Linh cũng đem ngoài cùng quần áo trong của mình cởi ra, mang đến cạnh đồng lửa, chuẩn bị kéo Yến Kinh Hàn ngồi đến cạnh đồng lửa.

Yến Kinh Hàn đẩy tay Lam Linh ra, nhìn về phía bao đồ bị Lam Linh ném ở một bên, lập tức bước nhanh tới, Lam Linh không hiểu Yến Kinh Hàn muốn làm cái gì, nhưng cũng không có lên tiếng hỏi.

Yến Kinh Hàn nhanh chóng mở bao đồ của Lam Linh ra, trong bao đồ, quần áo y phục tự nhiên cũng toàn bộ ướt đẫm, Yến Kinh Hàn lấy ra áo ngoài của nam nhân mà Lam Linh mua còn, sau đó lại tìm mấy khối tiểu hòn đá trong sơn động, thời điểm Lam Linh không rõ chuyện gì, Lam Linh thấy Yến Kinh Hàn nhanh chóng đem y phục trong tay hướng cửa động ném ra, ngay sau đó mấy khối đá bay chuẩn xác đem y phục dính tại xung quanh cửa động, che cả cái cửa động.

Thấy cửa động bị che cực kỳ kín, Lam Linh lại nghĩ ngờ, nàng không hiểu vì sao Yến Kinh Hàn phải làm như vậy, nàng cũng không cảm thấy có gió từ cửa động thổi vào, vừa rồi không có những người khác, có cần thiết che sao?

Yến Kinh Hàn làm xong hết thầy, nhìn Lam Linh một cái, đem áo sơ mi cởi ra, mang đến cạnh đồng lửa hong, nửa người trên rắn chắc lập tức hiện ra ở trước mắt Lam Linh.

Đến lúc này, cuối cùng Lam Linh đã hiểu vì sao Yến Kinh Hàn phải che cửa động lại, nguyên do là hấn không thích người khác nhìn bộ dáng hấn không có mặc quần áo.

Hấn là một đại nam nhân có cái gì phải sợ? Lam Linh lẩm bẩm một câu ở trong lòng.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên Lam Linh nhìn thấy bộ dáng Yến Kinh Hàn cởi bỏ nửa người trên, nhưng nhìn hấn lúc này, Lam Linh vẫn không thể mặt không đỏ tim không đập, vì thế, Lam Linh nhìn thoáng qua sau, liền đưa mắt hướng đến đồng lửa đang cháy, chuẩn bị ngồi xuống.

"Cởi y phục của nàng ra" Yến Kinh Hàn không hề báo trước, lên tiếng, Lam Linh lập tức ngẩn ra, lập tức nhanh chóng nhìn về phía Yến Kinh Hàn.

"Ta là nữ nhân." Lam Linh lẩm bẩm một câu, ý tứ nói làm gì có nữ nhân nào cởi bỏ nửa người trên? Mặc dù trong sơn động chỉ có hai người bọn họ, bọn họ cũng không phải là chưa từng trong hoàn cảnh "không mảnh vải" nhưng Lam Linh vẫn không thể không hề cổ kỵ.

"Ta đương nhiên biết rõ người là nữ nhân!" Yến Kinh Hàn tức giận nói một câu, "Nếu như người không muốn trở thành bệnh nhân, liền lập tức cởi quần áo ướt sũng ra!"

"Sưởi ấm đúng sẽ không dễ dàng ngã bệnh như vậy, nói sau, cởi quần áo ra, ta sợ lạnh." Lam Linh yếu ớt nói được một câu, vụng trộm liếc nhìn Yến Kinh Hàn, ánh mắt tránh né, liền đem mặt xoay về phía nơi khác.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn cũng không cùng Lam Linh nói nhảm, bước nhanh đến trước mặt Lam Linh, cổ kéo mạnh sợi tơ bên hông Lam Linh, sợi tơ trong nháy mắt bị kéo đứt, rơi xuống đất, lập tức đem áo Lam Linh kéo xuống, quăng lên giả gỗ.

Lam Linh rất muốn ngăn cản động tác Yến Kinh Hàn, nhưng nhìn lông mày Yến Kinh Hàn nhíu chặt, Lam Linh đè lại xúc động trong lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng phần hồng ngượng ngùng.

Nhưng mà vẫn chưa xong, Yến Kinh Hàn thấy trước ngực Lam Linh quấn một vòng vải trắng, mắt phượng lập tức đục ngầu sương mù.

"Ta nghĩ nữ giả nam trang, chỉ có thể làm như vậy." Lam Linh cảm thấy Yến Kinh Hàn tức giận, nhỏ giọng giải thích, mặc dù trong nội tâm nghĩ nàng chỉ là đem giấu bộ ngực của mình đi, vừa rồi không có giấu hấn, tại sao hấn phải tức giận? Nhưng Lam Linh lại không dám nói ra, bởi vì hiện tại con cộp này đang nổi nóng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 110.2

Editor: Từ Sắc Y

Vừa nghe, trong mắt phượng xinh đẹp của Yến Kinh Hàn nổi lên mây đen cuộn cuộn, vung mạnh tay lên, trong nháy mắt, vãi trắng trước ngực Lam Linh liền hóa thành từng khối vãi vụn nhanh chóng bay lả tả xuống đất, đôi mắt trắng no đủ mềm mại như ngọc kia không chút nào ngoài ý muốn hiện lên trong đáy mắt Yến Kinh Hàn, lập tức hô hấp của Yến Kinh Hàn căng thẳng!

Ngượng ngùng, theo bản năng, Lam Linh nhanh chóng lấy hai tay vòng trước ngực, giận dữ trừng Yến Kinh Hàn một cái, ngồi xuống bên cạnh đồng lửa.

Yến Kinh Hàn lập tức ngồi xuống bên cạnh Lam Linh, ánh mắt đặt vào đồng lửa không ngừng ánh lên tia đỏ ngay trước mắt, không nhìn Lam Linh, cũng không hề lên tiếng.

Yến Kinh Hàn là một người nam nhân, đề hờ, hay lộ ngực, đối với hắn mà nói cũng không có cái gì, nhưng đối với Lam Linh mà nói, là toàn thân không được tự nhiên, mặc dù Yến Kinh Hàn trừ một bước cuối cùng, những việc làm với nàng dường như đều đã làm, nhưng ở trước mặt hắn, lộ ra thân thể mình, trong lòng Lam Linh không cách nào yên tĩnh được như nước, ánh mắt lại thỉnh thoảng vụng trộm nhìn về phía Yến Kinh Hàn.

"Lạnh?" Một chữ không hề có nhiệt độ, Yến Kinh Hàn quay đầu nhìn về phía Lam Linh.

"Ấn." Lam Linh vội vàng khẽ gạt đầu một cái, mặc dù trước người nàng được sưởi ấm, nhưng sau lưng của nàng vẫn cảm thấy lạnh lẽo, quả thật là có chút rét, Lam Linh thấy Yến Kinh Hàn hỏi như thế, cũng muốn khiến Yến Kinh Hàn đáp ứng cho nàng mặc y phục vào, dù sao trong tình cảnh này cũng khiến cho nàng vạn phần khó xử.

"Y phục đang phơi cũng không sai biệt lắm, ta muốn mặc vào." Lam Linh vội vàng nói, nhìn Yến Kinh Hàn một cái, liền đưa tay đi trên kệ cảm y phục của mình.

"Còn chưa khô." Yến Kinh Hàn vừa nói cánh tay dài kéo Lam Linh vào trong lòng.

Lam Linh không nghĩ tới Yến Kinh Hàn sẽ có hành động như thế, thờ nhẹ một tiếng, cũng không có cự tuyệt, mà mặc Yến Kinh Hàn đem nàng ôm vào trong lòng.

Tiếng Lam Linh thờ nhẹ đối với Yến Kinh Hàn mà nói càng giống như ngâm khẽ, chỗ nào đó trên thân thể nhanh chóng xảy ra biến hóa, trong mắt phượng trung lại thoáng lên chút màu sắc khác thường.

Mùi Tùng Trúc thơm ngát quen thuộc, nhiệt độ ấm áp và vòng ôm khiến cho nàng nhớ nhưng không thôi, trong lòng Lam Linh than nhẹ một tiếng, hơi cong môi một cái, lẳng lặng co người vào trong lòng Yến Kinh Hàn, nghe tiếng tim đập càng ngày càng dồn dập, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng càng hồng hơn.

Ôm ôn hương nồng ngọc ở trong ngực, xuân, quang nhìn một cái đã không còn xót gì, dục hoá trong người Yến Kinh Hàn càng đốt càng hăng, ngay chỗ nào đó của thân thể cũng vận sức chờ phát động!

Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhắm mắt lại, khống chế trái tim đang như đứng trên núi nhảy xuống biển, lúc này hắn một chút cũng không muốn sẽ chạm vào nàng!

Yến Kinh Hàn cũng là một nam nhân cao ngạo, chuyện Lam Linh chạy trốn đã làm cho hắn giận không kềm được, hắn còn chưa trừng phạt nàng thật tốt, làm sao lại có thể kinh thảo động xà như thế, cứ như vậy mà buông tha dễ dàng cho nàng?

Yến Kinh Hàn cảm thấy nếu đã cùng Lam Linh chạm vành tai tóc mai (chỉ tập tục khi kết hôn) lại trừng phạt Lam Linh, lời này sẽ làm hắn tự xem thường chính mình, lại sẽ khiến hắn không có biện pháp trừng phạt nàng.

Dù sao ăn nhân gia mềm yếu, mặc dù hắn không muốn hoàn toàn nuốt Lam Linh vào trong bụng, nhưng sau một hồi *, Yến Kinh Hàn cảm thấy nếu tiếp tục trừng phạt Lam Linh, chỉ sợ về mặt khí thể hắn cũng yếu đi hơn mấy phân, thậm chí có khả năng cảm thấy hắn dường như đã chiếm tiện nghi, trừng phạt một chút đại giới là được rồi, cách này có thể giảm đi ít nhiều độ trừng phạt!

Hắn đương nhiên không thể lấy mắt nhìn những chuyện như vậy phát sinh!

Hắn tình nguyện ủy khuất chính mình cũng muốn làm cho nàng nhớ kỹ lúc dạy dỗ này, khiến cho nàng vĩnh viễn cũng không dám rời khỏi hắn nữa!

Yến Kinh Hàn không tin tưởng lời bảo đảm của Lam Linh một chút nào, giấy trắng mực đen viết cam đoan kia đối với nàng mà nói đều là thùng rỗng kêu to, chớ đừng nói chỉ là lời miệng bảo đảm.

Co người ở trong lòng Yến Kinh Hàn, Lam Linh tự nhiên cảm nhận được nơi nào đó của Yến Kinh Hàn đang như uy hiếp mình, nhưng thấy Yến Kinh Hàn chậm chạp không hề có cử động gì, nàng liền len lén giương mắt nhìn về phía Yến Kinh Hàn, thấy Yến Kinh Hàn đang nhắm mắt lại, từ từ điều chỉnh hô hấp, khoé miệng Lam Linh lập tức cười một tiếng, chút căng thẳng ở trong lòng cũng dần dần thả lỏng.

Ma xui quỷ khiến, người trầm tĩnh như Lam Linh lại từ từ vươn tay, xuyên qua dưới cánh tay Yến Kinh Hàn, vươn ra sau lưng, nhẹ nhàng vuốt ve hai cái, lập tức khiến cho hô hấp của Yến Kinh Hàn lại căng thẳng lần nữa! Công sức vừa mới cố gắng lại lập tức thất bại trong gang tấc, nơi nào đó lại kêu gào

lợi hại hơn.

"Người làm cái gì?" Yến Kinh Hàn có chút tức giận nhìn xem đầu sỏ ở trong lòng gây ra, trong giọng nói mang theo mùi vị cắn răng nghiền lợi.

"Ta... Ta không có làm cái gì mà." Lam Linh lập tức cảm thấy lúng túng như đang làm chuyện xấu mà bị phát hiện, nhanh chóng thu tay về.

"Không có làm cái gì sao?" Yến Kinh Hàn đưa tay nắm lấy cổ tay của Lam Linh, rồi nói tiếp: "Không có làm cái gì sao, vậy sao mặt người lại hồng như vậy? Làm chuyện xấu còn không dám thừa nhận!"

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, đẩy ra bàn tay của Yến Kinh Hàn, hờn dỗi trừng Yến Kinh Hàn một cái, không lên tiếng, vì lúc này nàng cảm thấy vẫn nên không chấp nhận với Yến Kinh Hàn mới tốt, người này đang nổi nóng, một chuyện nhỏ như hạt vừng, đến trong miệng của hắn cũng có thể không thể không biến thành chuyện lớn, không phải là nàng chỉ sợ soạng hấn hai cái thôi sao? Hắn có cần thiết phải dưng râu trừng mắt như vậy không? Chỗ nào của nàng mà hắn chưa sờ qua?

"Tại sao không nói chuyện?" Yến Kinh Hàn vẫn nhất quyết không tha như cũ, nhanh chóng nắm chặt cánh tay Lam Linh, khiến cho thân thể của nàng lại dán chặt vào thân thể của mình.

"Được rồi, phu quân, ta sai rồi còn không được sao? Ta nhận lỗi với người, ta không nên tùy tiện sờ soạng người." Lam Linh nói nhanh chóng đưa tay ôm cổ của Yến Kinh Hàn, ở trên môi Yến Kinh Hàn mà ấn lên một nụ hôn, trong lòng nghĩ tới, hiện tại người này đã trở thành tổ tông rồi, lúc này nàng ngoại trừ cẩn thận hầu hạ, cũng chỉ có thể là cẩn thận hầu hạ.

Lam Linh tự nhiên không biết là Yến Kinh Hàn đang tức giận cái gì, mà theo ý nàng, đó chỉ là nụ hôn nàng muốn nịnh nọt hắn, còn đối với Yến Kinh Hàn nụ hôn kia lại như lửa cháy đổ thêm dầu!

Khiến cho hắn yêu thích không buông tay thân thể nàng mềm mại dán chặt vào lồng ngực của hắn, cánh tay ngó sen như ngọc bao quanh cổ hắn, lại còn cánh môi ăn hoài không ngán kia, trong nháy mắt, dục hoả trong thân thể của hắn như nước biển mãnh liệt, rốt cuộc đã không còn khống chế được!

"Đáng chết!" Yến Kinh Hàn khẽ nguyên rủa một tiếng, vào lúc Lam Linh khẽ ngậy người, nhanh chóng lướt đến cánh môi khiến cho hắn mong nhớ ngày đêm, mang theo tất cả cuồng nhiệt, mang theo tất cả bùng cháy mãnh liệt!

Lúc răng môi tiếp xúc, Lam Linh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, giống như nàng đã động tâm, cho nên không còn một tia hay lý do gì kháng cự, mà lúc này trong thân thể chỉ còn lại duy nhất sự rung động thuần túy.

Tiếng thở dốc nặng nề pha lẫn với tiếng thở gấp bay đầy trong son động nhỏ hẹp, đáng vẻ mềm mại của Lam Linh khiến cho Yến Kinh Hàn muốn ngừng mà không được, Lam Linh không biết khi nào nàng đã nằm ở trên đồng cỏ khô kia, dưới thân được lót y phục trong màu trắng của Yến Kinh Hàn, mà dưới người nàng, tiết khổ từ lâu đã không biết tung tích.

Mỗi khi bàn tay lạnh buốt từ từ vuốt ve từng góc nhỏ trên thân thể nàng, thì môi mỏng lại lưu luyến quên về trước ngực nàng.

Bên ngoài son động mưa vẫn to không ngừng như cũ, mang theo từng đợt từng đợt gió mát, còn trong son động lại hiện lên xuân, sắc vô biên, xuân, quang vô hạn!

Một lúc lâu sau, Yến Kinh Hàn ngẩng đầu nhìn xuống người dưới thân, trên da thịt như ngọc kia sớm đã ửng đỏ một mảnh, trước ngực lại hiện đầy từng chút đốm đỏ như hồng mai, Yến Kinh Hàn nhìn thấy kiệt tác của mình, tựa hồ như rất hài lòng, xoay người nằm ngả xuống bên cạnh Lam Linh, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng đặt vào nơi nào đó vẫn ngọc đầu như cũ, ý tứ vô cùng rõ ràng.

"Phu quân, kỳ thật ta..." Lam Linh từ từ mở mắt, chui vào trong lòng Yến Kinh Hàn, ngượng ngùng mở miệng, nàng muốn nói là nàng nguyện ý cho hắn, mặc dù ý tứ cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng, nhưng nàng tin tưởng là Yến Kinh Hàn có thể nghe được rõ ràng.

"Ta không muốn!" Yến Kinh Hàn chẳng những không có nửa điểm ngạc nhiên mừng rỡ, ngược lại còn lạnh lùng nói một câu, phảng phất như Lam Linh đang chiếm lấy tiện nghi.

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, nghĩ thầm, người này vậy mà lại dám so kiêu ngạo với nàng, được, nàng muốn nhìn hắn có thể kiêu ngạo đến khi nào!

"Người đã không muốn coi như xong, hai ngày hai đêm này ta chưa hề chợp mắt, quá mệt mỏi, ta muốn ngủ." Lam Linh thu tay lại, vòng qua eo thon của Yến Kinh Hàn, cũng không để ý tới nơi nào đó đang kêu gào của Yến Kinh Hàn nữa.

Chính xác là Lam Linh quá mệt mỏi, trong nháy mắt liền đi vào mộng đẹp, nghe tiếng hít thở đều đều của Lam Linh, Yến Kinh Hàn bắt đầu buồn bực, chỗ nào đó dưới người hắn vẫn còn kháng nghị đến lợi hại, vậy mà nàng lại ngủ đến ngọt ngào như thế, thật sự là buồn cười mà!

Nhưng nhìn thấy đáng vẻ Lam Linh ngủ vô cùng ngọt ngào, cảm nhận rõ ràng được Lam Linh thật sự đang nằm ở trong ngực của hắn, ánh mắt Yến Kinh Hàn từ từ dịu xuống, lại nhớ đến nàng ôn nhu gọi hắn "Phu quân", nhớ đến nàng nói nàng sẽ làm cho hắn xem, nàng sẽ chứng minh lòng của nàng, lại nhớ đến nàng nói nàng sẽ không rời khỏi hắn nữa, một dòng nước ấm không ý thức dần dần chảy vào trong lòng hắn, trong lòng của hắn thậm chí còn tràn đầy mong đợi.

Yến Kinh Hàn từ từ siết chặt cánh tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hắn cũng đã hai ngày hai đêm chưa chợp mắt, giờ phút này, thật sự cảm thấy mệt mỏi.

...

Nam tử áo xám dẫn theo vài tên ám vệ không đuổi theo kịp Lam Linh, sau khi lại tìm một vòng, không phát hiện ra tung tích của Lam Linh, liền đi vòng về trở về, bám báo với Mộ Dung Tiểu Trần.

Vốn là chuyện nằm trong dự liệu, Mộ Dung Tiểu Trần cũng không nói thêm gì, ở trong sơn cốc tìm thấy được thảo dược giải độc điều, lại muốn tìm một căn nhà gần đây, vừa có thể tránh mưa, lại có thể rón thảo dược.

Không mất bao nhiêu thời gian, trước khi hạt mưa rơi xuống, Mộ Dung Tiểu Trần đã tìm thấy được hai gian cỏ tranh, hắn nhanh chóng dẫn theo nam tử áo xám và các ám vệ bị thương đi về phía gian nhà cỏ tranh kia.

Rất nhanh, đi đến trước nhà cỏ tranh, Mộ Dung Tiểu Trần chỉ thấy hai miếng gỗ cũ được làm cửa đã bị đóng lại, nam tử áo xám nhanh chóng đi lên, gõ cửa, "Có ai không?"

Chờ giây lát, không thấy người lên tiếng, Mộ Dung Tiểu Trần ra hiệu cho nam tử áo xám nam tử, nam tử áo xám hiểu ý, đưa tay đẩy cửa ra.

Cửa "Kéo kẹt" một tiếng được mở ra, một người vận y phục hắc đang ngồi trên cạnh bàn bị hồng đưa lưng về phía bọn họ.

Mây kiếm Mộ Dung Tiểu Trần lập tức nhú lại, mà lúc này hạt mưa trên bầu trời cũng vừa đứng nhanh chóng rơi xuống.

Do dự một lát, Mộ Dung Tiểu Trần nhắc chân bước vào gian cỏ tranh, mà nam tử áo xám cùng những ám vệ khác đề phòng đi theo vào.

"Ta còn tưởng rằng ngươi thấy ta ở chỗ này còn không dám đi vào chứ." Nhạc Tư Ngữ nhanh chóng xoay người, hai tay vòng trước ngực, trên mặt mang theo nụ cười trào phúng, "Mùi vị trộm gà không được còn mất nắm gạo như thế nào? Tả tướng đại nhân?"

"Lúc này bản tướng thất bại, vậy thì như thế nào? Chuyện này cũng không liên quan ngươi Nhạc đại tiểu thư!" Mộ Dung Tiểu Trần vốn không muốn nhìn Nhạc Tư Ngữ một cái, nhắc chân đi vào đứng thẳng trước một cửa sổ đã bị tàn phá đến mức không nhìn ra.

"Đương nhiên là có liên quan đến bốn tiểu thư rồi, bởi vì ngươi chính là nam nhân của ta!" Nhạc Tư Ngữ nói xong, đi đến trước Mộ Dung Tiểu Trần.

Nghe tiếng bước chân của Nhạc Tư Ngữ, Mộ Dung Tiểu Trần nhìn thẳng về phía Nhạc Tư Ngữ, trong con mắt tĩnh mịch hiện lên hàn quang di động!

"Tả tướng đại nhân, ngươi không cần nhìn ta như vậy, ngươi trúng độc điều, nếu như ngươi không muốn chết, thì không được vận công, hôm nay ta muốn biến ngươi trở thành nam nhân của ta, ngươi cũng không thể ngăn cản được!" Trong con mắt Nhạc Tư Ngữ nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần mang theo hào quang quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: 111: Người Hôn Qua Nữ Nhân Khác Rồi Sao?

Những lời này của Nhạc Tư Ngữ tuyệt đối kinh thiên động địa, khiến quý thần than khóc.

Nhạc Tư Ngữ có thể không phải là nha đầu khuê các, nhưng vẫn xuất thân danh môn, chân chân chính chính thiên kim đại tiểu thư, mặc dù bị nuôi lớn như nam tử, nhưng những lễ giáo cần có thì lẽ ra phải có chứ. .

Nhưng mà, một tiểu thư như thế lại dám nói muốn đem một người nam nhân trở thành nam nhân của nàng, điều này không khỏi khiến người khác cảm thấy kinh hãi, quý dị, đột nhiên không thể chấp nhận nổi.

Nam tử áo xám miệng giật giật, hắn đương nhiên biết về Nhạc Tư Ngữ, nhưng trăm nghe không bằng mắt thấy, hắn không nghĩ tới nha đầu này ở trước mặt nhiều người như vậy dám nói muốn biến chủ tử thành nam nhân của nàng. Nha đầu này quá cuồng vọng rồi. Dù chủ tử lúc này không thể vận công, nhưng không phải vẫn còn có bọn họ sao? Bọn họ có thể trợ mắt nhìn chủ tử bị nàng cường bạo sao?

Nói đùa gì vậy!

Mộ Dung Tiểu Trần trên cánh tay nổi gân xanh, nhìn về phía Nhạc Tư Ngữ trong con mắt lại mang theo tức giận ngập trời, nàng cũng dám dùng những lời nói như thế mà vũ nhục hắn, nàng đây là đang muốn chết!

"Cút!" Một chữ vô cùng đơn giản nhưng mang theo lửa giận vô biên, Mộ Dung Tiểu Trần đã nổi giận cực độ rồi.

Mộ Dung Tiểu Trần lo lắng nếu như nàng không cút đi, hắn sẽ dưới con nóng giận mà giết nàng mất.

Đây không phải vì hắn thương tiếc nàng, nhưng vì Lam Linh vẫn còn ở Đông Sở, hắn không thể rời đi, hắn vẫn cần thân phận Tả Tướng, mà giết Nhạc Tư Ngữ, Nhạc Q uốc công sẽ không bỏ qua cho hắn, đến lúc đó hắn muốn mang Lam Linh thuận lợi rời đi Đông Sở chỉ sợ càng khó khăn hơn, vì thế,

cân nhắc thiệt hơn xong xuôi, Mộ Dung Tiểu Trần lựa chọn nhắm mắt làm ngơ.

Nhưng Nhạc Tư Ngữ sao lại không hiểu dụng tâm của Mộ Dung Tiểu Trần? Nàng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt để bắt nạt hấn nha.

"Tà tướng, ngài nhìn đi, đây không phải là tướng phủ của ngài nha, ngài không có quyền kêu ta biến, hơn nữa, chỉ bằng số tàn binh bại tướng này đã muốn ta biến, ngài đánh giá ta quá thấp rồi!" Nhạc Tư Ngữ khẽ nhép miệng, một bộ dáng căn bản không đem đám người nam tử áo xám để vào mắt.

"Chủ tử, nếu Nhạc tiểu thư đã tự tin như vậy, thuộc hạ muốn thử đem nàng 'thỉnh' ra ngoài!" Nam tử áo xám đi đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần ôm quyền, nói. Dù hấn đã nghe nói qua về võ nghệ của Nhạc tiểu thư, nhưng hấn không tin hấn không phải là đối thủ của nàng, Nhạc Tư Ngữ trong mắt hấn chỉ là một nhóc con cuồng vọng mà thôi.

"Giết gà cần dùng đến dao mổ trâu sao?" Nhạc Tư Ngữ lạnh lạnh liếc nam tử kia một cái, "Hơn nữa, người nghĩ thử xem, bốn tiểu thư cũng không có thời gian cùng người thử tài, Tà tướng đại nhân, tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không trở lại, ngài nói, đúng không?"

Nhạc Tư Ngữ nhìn Mộ Dung Tiểu Trần, lộ ra một tiếng cười quỷ dị, lập tức vỗ tay một cái, mười mấy tên mặc trang phục nam tử trong nháy mắt tránh vào phòng, đem thủ hạ Mộ Dung Tiểu Trần bao bọc vây quanh.

Nhìn tình hình trước mắt, Mộ Dung Tiểu Trần hận không thể lăng trì Nhạc Tư Ngữ, nàng thật muốn dùng vũ lực với hấn sao?

"Đem những người này bố trí ở một gian phòng khá đi, một hồi xử lý sau." Nhạc Tư Ngữ phân phó một câu.

"Vâng!" Tên nam tử cầm đầu lên tiếng, lập tức nhìn về phía những nam tử áo xám, "Các hạ là muốn chính mình đi, hay muốn được 'Thỉnh' đi qua?"

Nam tử áo xám nắm quyền, không chào hỏi một tiếng, liền hướng về tên nam tử cầm đầu mà đi tới, nhưng tên nam tử cầm đầu cũng không muốn đơn độc đấu, vang tay lên, phối hợp tấn công, hơn nữa lúc này mấy tên thị vệ của Mộ Dung Tiểu Trần đã bị thương, vì thế sau một thời gian ngắn, thắng bại liền rõ ràng, nam tử áo xám được thỉnh đi đến một gian phòng khác.

Tận mắt chứng kiến cảnh này, Mộ Dung Tiểu Trần có cảm giác như hồ xuống đồng bằng biến thành chó rồi, nếu không phải hấn bị chôn độc căn, hấn sao có thể để nàng làm cản trước mặt hấn được.

"Tà tướng đại nhân, như thế nào? Cảm giác như thế nào?" Nhạc Tư Ngữ từ từ bước đi thong thả đến trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy xuân phong đắc ý!

Mộ Dung Tiểu Trần lại là gắt gao cắn răng, nghiêng đầu đi, không hề nhìn đến Nhạc Tư Ngữ.

Mộ Dung Tiểu Trần chưa bao giờ nghĩ đến một ngày hấn bị người khác chế trụ, hơn nữa người đó lại là người mà hấn ghét nhất: Nhạc Tư Ngữ.

Mộ Dung Tiểu Trần xử thế khéo léo, là một đại trượng phu có được gần được, giờ khắc này, hấn trúng con chôn độc, mà Nhạc Tư Ngữ rõ ràng lại đến có chuẩn bị trước, dưới tình huống này, hấn nài hơn là mất đi tính mạng.

Hơn nữa, hấn là nam nhân, làm loại chuyện đó, hấn nếu không phải nguyên í, nàng có thể tự mình làm sao?

Nhạc Tư Ngữ dù hào phóng thế nào cũng vẫn còn là một nha đầu chưa lấy chồng, Mộ Dung Tiểu Trần không tin, nàng có thể biết được những thứ kỳ xảo lấy lòng nam nhân kia, hoặc là dám đem những kỹ xảo kia dùng ở trên người của hấn.

Nghĩ như thế, Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm từ từ khôi phục bình tĩnh, trên khuôn mặt tuấn lãng không còn có một tia không ổn định, trong tròng nhưng lạnh lùng tuấn kiệt, tôn quý phi phàm.

Nhạc Tư Ngữ lẳng lặng nhìn gò má Mộ Dung Tiểu Trần, trong nội tâm lại một lần nữa cảm thấy nghi hoặc, nàng không phải là không có điều tra bối cảnh của hấn, nhưng cũng không có tra ra một tia khác thường, giống như mọi người đều biết, Mộ Dung Tiểu Trần xuất thân hàn môn, không có có bối cảnh gia thế hiển hách, chỉ là dựa vào tài hoa của bản thân đi lên mà thôi.

Nhưng Nhạc Tư Ngữ lại cảm giác được trên người hấn từ lúc sinh ra đã có tôn quý, thậm chí mang theo ánh mắt vương giả, bao quát hết thảy, một người xuất thân hàn môn nhân sẽ có khí thế như thế sao?

Nhạc Tư Ngữ nghĩ không ra, nhưng nàng lại ngày từng ngày hăm sâu vào mối tình đơn phương này.

Nhạc Tư Ngữ mặc dù là một nữ nhân, nhưng tuyệt đối là một cái hiểu thấu nữ nhân, nàng đã muốn gì thì không đòi nào khuất phục!

Lời nói lạnh nhạt, thậm chí uy hiếp đe dọa đều không ngăn cản được mong muốn để hấn làm nam nhân của nàng.

Nhạc Tư Ngữ đương nhiên không sẽ nói cho Mộ Dung Tiểu Trần, nàng vì giám sát nhất cử nhất động của hấn hao tổn bao nhiêu tâm tư bao nhiêu nhân lực vật lực, mặc dù mỗi lần đều đòi lấy c hấn ghét sâu hơn, nhưng nàng không oán không hối!

"Kỳ thật, ta cũng không phải là đang hù dọa người, ta nói là sự thật, ta muốn khiến người làm nam nhân của ta, dù cho chỉ có một lần, ta cũng tuyệt không hối hận." thanh âm Nhạc Tư Ngữ đột nhiên trở nên dịu dàng, nhưng trong đó là tình cảm vô cùng rục rủa!

Mộ Dung Tiểu Trần không hề bị lay động, lạnh lùng mở miệng, "Người chó quên thân phận của người, mẹ của người."

Nhạc Tư Ngữ đương nhiên hiểu Mộ Dung Tiểu Trần ý tứ, mẹ nàng nếu như biết rõ nàng loại suy nghĩ này còn đừng khóc chết đi, nhưng nàng sẽ không để cho nàng biết rõ.

"Người đây không cần bận tâm, ta sẽ trấn an mẹ ta, chờ ván đã đóng thuyền, mẹ ta sẽ tiếp nhận, hơn nữa, bà đã sớm biết ta thích người, ta đem chính mình dâng cho người, bà sẽ không quá khó tiếp nhận." Nhạc Tư Ngữ đương nhiên không ngốc, nàng mới sẽ không cho Mộ Dung Tiểu Trần cơ hội uy hiếp nàng, nàng nói như vậy, Mộ Dung Tiểu Trần liền không thể nghĩ cách trên đầu nương nàng.

"Người cảm thấy loại chuyện đó nam nhân không muốn, chỉ có nữ nhân nguyện ý có thể làm thành sao?" Mộ Dung Tiểu Trần đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, lại là cảm thấy Nhạc Tư Ngữ ngây thơ được có thể.

Bị Mộ Dung Tiểu Trần hỏi như vậy, nội tâm Nhạc Tư Ngữ không khỏi c hấn động, nàng c hi biết là nếu như nữ nhân cùng nam nhân ngủ chung một chỗ thì nữ nhân kia sẽ lập tức biến thành người của nam nhân, bọn họ có thể sinh ra hài tử, có hài tử rồi nam nhân ấy nhất định sẽ cưới nàng.

Kỳ thật, Nhạc Tư Ngữ cũng định làm như vậy, chỉ cần mang hài tử của hấn, hấn nhất định sẽ lấy nàng, lúc đó nàng sẽ danh chính ngôn thuận làm thê tử của hấn.

Nhưng quá trình diễn ra cụ thể như thế nào, Nhạc Tư Ngữ không rõ lắm, nàng là nữ nhi chưa chồng, chưa từng có ai nói cho nàng nghe những thứ này, nàng cũng chưa bao giờ đọc sách về phương diện này nữa, chỉ là trong lúc nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Trần trúng độc liền nảy ra chủ định này mà thôi.

Nhạc Tư Ngữ mấp má y môi, đột nhiên nhớ tới một hôm nọ nàng vô tình nhìn thấy cảnh kích tình của một tên sai vặt cùng nha đầu trong phủ, ánh mắt chột loé, nhanh chóng ra tay điểm huyết đạo của Mộ Dung Tiểu Trần.

Võ nghệ của Nhạc Tư Ngữ vốn dĩ không kém Mộ Dung Tiểu Trần là bao, hơn nữa lúc này hấn đã trúng độc, vì thế lúc Mộ Dung Tiểu Trần phát giác đã quá chậm rồi, hấn chỉ có thể hét với Nhạc Tư Ngữ: "Người làm cái gì?!"

"Làm cho người thành nam nhân của ta nha." Nhạc Tư Ngữ trong nội tâm mặc dù có chút bối rối, nhưng vẫn rất trấn định trả lời một câu.

"Người dám?!" Mộ Dung Tiểu Trần cũng không lo lắng việc nàng khơi dậy *** trong hấn, chỉ là hấn không muốn bị nàng chạm vào thân thể, bị nàng đụng chạm, đối với hấn chỉ là một loại vũ nhục.

"Không có gì ta không dám làm." Nhạc Tư Ngữ nói xong nhanh chóng ôm cổ Mộ Dung Tiểu Trần, đem môi của mình ấn lên môi mỏng của hấn, nhìn ánh mắt hùng hực c lừa dối giận dữ của người nào đó, Nhạc Tư Ngữ đang phân vân không biết nên làm thế nào tiếp theo.

Mộ Dung Tiểu Trần căng mím môi, con mắt ngập tràn lửa giận hận không thể đem Nhạc Tư Ngữ đốt thành tro bụi, hấn thế lại bị nàng cường hôn?!

Đáng chết!

Nhưng giờ khắc này, Mộ Dung Tiểu Trần lại không thể mở miệng trách cứ, hấn sợ há miệng, mất đi càng nhiều.

Nhạc Tư Ngữ có chút buồn bực, nàng không biết phải tiếp tục như thế nào, nhớ đến cảnh nha hoàn cùng sai vặt hôn nhau toé lửa vô c ùng thấm thiết, tại sao nàng lại không có cảm giác như vậy?

Nhạc Tư Ngữ lè lưỡi liếm liếm đôi môi của Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng vẫn không tìm được cảm giác gì, rơi vào đường cùng, Nhạc Tư Ngữ buông tay ra, lui về phía sau một bước.

Nhạc Tư Ngữ có chút không cam lòng, cơ hội tốt như vậy, ngàn năm có một, chờ Mộ Dung Tiểu Trần giải được chôn độc, nàng sợ ngay cả góc áo của hấn cũng không gặp được.

"Người hôn qua nữ nhân khác rồi sao?" Ba năm nay, Nhạc Tư Ngữ mặc dù có thể khẳng định Mộ Dung Tiểu Trần chưa bao giờ đụng đến nữ nhân, nhưng chuyện trước kia của hấn, nàng một chút cũng không biết rõ, nàng muốn để hấn nói cho nàng biết kỹ xảo hôn môi, nhưng lại không muốn nghĩ đến cảnh hấn hôn qua nữ nhân khác.

Theo Nhạc Tư Ngữ, nam nhân của nàng chỉ có thể có một nữ nhân là nàng mà thôi, tam thế tứ thiếp? Nghĩ c ùng đừng hòng nghĩ đến, nhưng nếu Mộ Dung Tiểu Trần chưa từng hôn qua ai khác, thì làm sao hấn biết được kỹ xảo hôn môi? Thật là mâu thuẫn nha.

Mộ Dung Tiểu Trần đương nhiên không trả lời câu hỏi của nàng, hấn đã hôn ai rồi chưa liên quan gì đến nàng chứ? Hơn nữa, hiện tại hấn chỉ hận không thể đánh nàng một trận, hơi sức đâu mà trả lời vấn đề đó?

Nhìn ánh mắt như muốn giết người của Mộ dung Tiểu Trần, Nhạc Tư Ngữ nhếch miệng, biết rõ rằng bây giờ nàng muốn biến hấn thành nam nhân của nàng cũng không có khả năng nữa rồi, vì căn bản nàng không biết làm gì tiếp theo hết, hơn nữa hấn cũng không hảo tâm mà nói với nàng đâu.

Nhạc Tư Ngữ rút kinh nghiệm xương máu, quyết định sau khi trở về, nhất định phải đi Xuân Hương Lâu hỏi thăm U Hoa Lan rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra, về sau lại tìm cơ hội dùng với Mộ Dung Tiểu Trần.

Sau đó, Nhạc Tư Ngữ cũng không làm khó Mộ Dung Tiểu Trần nữa, giải huyết đạo của hấn, tha cho thủ hạ của hấn, liền dẫn người của mình nhanh chóng rời đi.

Nhạc Tư Ngữ cũng không ngốc, hôm nay đã được hôn nam nhân nàng tha thiết mơ ước rồi, nhất định đã thu được lợi ích không nhỏ.

Mộ Dung Tiểu Trần hiện tại đang nổi nóng, Nhạc Tư Ngữ hoàn toàn tin tưởng chờ hắn giải xong con chồn độc, hắn trong con tức giận tuyệt đối sẽ đánh chết nàng, nàng đương nhiên không thể ngồi chờ chết, ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách.

Mặc dù nói nàng hôm nay thủ đoạn có chút ti tiện, nhưng Nhạc Tư Ngữ cảm thấy nàng cùng Mộ Dung Tiểu Trần là tám lạng nửa cân, hắn đã muốn cướp thê tử của người khác, nàng làm những thứ này với hắn cũng không quá xấu hổ.

Hơn nữa, quan hệ của hai người sau hôm nay đã tiến một bước dài, thật là cầu còn không được. Vẫn còn nhiều thời gian, đợi nàng biết hết mọi thứ, đến lúc đó biến hắn thành nam nhân của nàng vẫn chưa muộn.

Nhìn xem bóng lưng Nhạc Tư Ngữ rời đi, Mộ Dung Tiểu Trần hận không thể khoét một cái lỗ trên người nàng, hắn thế nhưng lại rơi vào thế thuyền lật trong mương, bị nàng chảy nhà hồi của một lần, thực tại đáng hận, hắn quyết không tha cho nàng!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: 112.1: Nắm Tay Trọn Đời, Bên Nhau Đến Già

Hai ngày hai đêm không chợp mắt, giấc ngủ này của Lam Linh cực kỳ ngọt ngào, tựa hồ còn mơ một giấc mơ cực kỳ đẹp, nhưng lúc nàng tỉnh lại, thì hoàn toàn không nhớ rõ.

Lam Linh từ từ mở mắt ra, thấy trên người mình đang đắp áo ngoài của Yến Kinh Hàn, áo gấm màu đen, mùi tùng trúc thơm ngát, khắp nơi đều là hơi thở của hắn, ánh lửa hồng hồng hắt lên trên mòm núi đá, ấm áp mà đẹp mắt.

Lam Linh quay đầu, thấy Yến Kinh Hàn chỉ mặc quần áo trong ngồi bên cạnh đồng lửa, quay lưng lại với nàng, không biết suy nghĩ gì.

Bóng lưng cương nghị mang theo một chút cô tịch, trong trẻo nhưng lạnh lùng, trong lòng Lam Linh đột nhiên đau xót, nàng muốn ủ ấm tâm lạnh như băng của hắn, nàng muốn cho hắn tất cả ấm áp của nàng, vĩnh viễn nắm bàn tay lạnh buốt của hắn.

Nắm tay trọn đời, bên nhau đến già.

Mặc dù con đường phía trước gai mọc thành bụi, nàng cũng muốn bước đi.

"Phu quân..." Lam Linh ôn nhu gọi.

Yến Kinh Hàn xoay người nhìn Lam Linh một cái, không lên tiếng, mà gỡ y phục trên giá gỗ xuống ném cho Lam Linh.

"Cám ơn." Lam Linh cười cười, nhận y phục, vụng trộm ngó Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn đương nhiên hiểu nàng không muốn cho hắn nhìn nàng mặc quần áo, đối với điều này, Yến Kinh Hàn cảm thấy việc làm của Lam Linh hoàn toàn thừa, nàng như thế nào, hắn còn chưa nhìn thấy? Điều này cần thiết sao? Nhưng Yến Kinh Hàn cũng không lên tiếng, xoay người đi.

Lam Linh đương nhiên biết mình như vậy có chút làm kiêu, nhưng so với việc bị hắn nhìn thấy không được tự nhiên, già mồm được chút nào thì cứ già mồm đi.

Lam Linh nhanh chóng mặc quần áo, đến cạnh Yến Kinh Hàn, đem áo ngoài choàng lên vai hắn, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Nghiêng đầu nhìn về phía gò má của Yến Kinh Hàn, ánh lửa hồng hồng ánh trên khuôn mặt cương nghị, lạnh lùng nhìn không có một tia nhiệt độ, nhưng lại làm cho Lam Linh nhìn hoài không chán!

Thì ra tình yêu chính là như vậy, không thể tưởng tượng nổi, thích một người là có thể không hề có lý do gì mà thích toàn bộ con người đó, cho dù là ưu điểm hay là khuyết điểm, cho dù là ấm áp hay lạnh lùng.

"Chưa từng nhìn?" ba chữ lạnh lùng, Yến Kinh Hàn quay đầu nhìn về phía Lam Linh.

Yến Kinh Hàn đương nhiên phát giác được biến hóa của Lam Linh, nàng bắt đầu đối với hắn ôn nhu, lời nói nhỏ nhẹ, nàng bắt đầu đáp lại nụ hôn của hắn, nàng thậm chí bắt đầu quan tâm hắn, tại sao nàng phải làm như vậy? Nàng cố ý nịnh nọt hắn nhằm mục đích để hắn miễn trừ trách phạt đối với nàng?

Rất có thể!

Ở trong suy nghĩ của Yến Kinh Hàn, Lam Linh cũng phức tạp giống hồ ly. Nàng chưa bao giờ làm chuyện gì mà không có chút ý nghĩa nào, ngược lại,

mỗi khi nàng làm việc gì cũng đều có mục đích, tự nhiên lúc này đây cũng sẽ không ngoại lệ.

Đối với biến hóa của Lam Linh, trong lòng Yến Kinh Hàn thật thích, nhưng nghĩ đến mục đích của nàng, chút thích thú này trong nháy mắt liền không còn sót lại chút gì, một con tức giận từ từ dâng lên.

Nàng cũng dám thừa dịp loạn để chạy trốn, cũng dám rời hân mà đi, tại sao phải sợ hân trách phạt?

Nghe ba chữ lạnh lùng của Yến Kinh Hàn, Lam Linh mấp máy môi, lập tức bắt đầu hối hận, nàng vẫn còn cảm giác trước khi ngủ đồng ý dùng phương thức đó giúp hân dập lửa, bây giờ nhìn bộ dáng của hân, tựa hồ chẳng những bất mãn đối với chuyện nàng chạy trốn, khả năng còn có chút chưa thỏa mãn dục vọng.

"Đương nhiên đã nhìn rồi, nhưng mà, bộ dáng của phu quân, ta chính là xem cả đời cũng không đủ." Lam Linh nhếch môi cười, nhanh chóng hôn lên mặt Yến Kinh Hàn một nụ hôn.

Nhưng có vẻ như người nào đó lại không hiểu phong tình, lạnh lùng mở miệng như cũ, "Nàng đừng tưởng rằng nịnh nọt bản vương như vậy, bản vương sẽ bỏ qua chuyện nàng chạy trốn, bản vương sẽ không dễ dàng như vậy tha cho nàng!"

Lời nói của Yến Kinh Hàn thoạt đầu là nói cho Lam Linh nghe, nhưng chỉ có hân tự mình biết, trên thực tế là hân nói cho mình nghe.

Ôm thân thể mềm mại của Lam Linh ngủ, lòng Yến Kinh Hàn có cảm giác được lấp đầy, hân thậm chí có một xúc động bỏ tù nàng. Ý nghĩ này làm cho Yến Kinh Hàn hiện lên một tia bất an, hân khi nào thì mềm lòng đối với một nữ nhân? Chẳng lẽ sẽ giống như Thượng Quan Vân Thụy nói, hân sẽ thua trong tay của nàng?

Hân đương nhiên không cho phép loại chuyện như vậy phát sinh!

Hân thời khắc đều nhớ nàng là người của Lam Xảo Phượng, cho dù nàng nói nàng sẽ không nghe theo sai sử của Lam Xảo Phượng, nhưng nàng nghĩ không nghe thì có thể không nghe sao? Lam Xảo Phượng tuyệt đối có thủ đoạn khống chế nàng.

Mặc dù hân thích thân thể của nàng, thích cảm giác ôm nàng, cũng muốn đem nàng trói bên người cả đời, nhưng thân phận của nàng là vấn đề vĩnh viễn không cách nào lẩn tránh.

Mặc kệ hân cùng Lam Xảo Phượng, đến cuối cùng ai thua ai thắng, nàng chỉ sợ cũng sẽ không có kết quả tốt.

Yến Kinh Hàn cũng biết với sự thông tuệ của Lam Linh, tất nhiên nàng sẽ không ngồi chờ chết, rồi đi, chạy trốn đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ là lối thoát tốt nhất, nhưng nàng có thể chạy trốn được sao?

Cho dù hân nguyện ý buông tay, Lam Xảo Phượng cũng có thể tóm nàng trở lại, nếu như hân đoán đúng, đoàn người ngựa không lên Vọng Lạc Sơn nhân mã chính là người của Lam Xảo Phượng, nàng đánh giá quá thấp thực lực của bà ta.

Không ý thức, một chút không nở nảy sinh trong lòng Yến Kinh Hàn, nhưng hân không muốn nghĩ tiếp nữa.

Lam Linh bất đắc dĩ cười cười, nàng biết rõ con đường này, nàng muốn đem tâm sườn ảm khối băng lớn này, cũng không dễ dàng như vậy.

"Phu quân, bên ngoài trời đã tối rồi, hình như mưa đã tạnh, đêm nay chúng ta đi, để trở về sau khi trời sáng ngày mai?" Lam Linh nhanh chóng thay đổi đề tài, tại đây hoang vu hẻo lánh, đối bụng, không nên thảo luận đề tài quá mức "Nhạy cảm".

"Như thế nào? Nàng không phải muốn chạy trốn sao? Dễ dàng như vậy liền theo ta trở về?" Yến Kinh Hàn như xưa nhất quyết không tha, trong nháy mắt liền vòng trở về đề tài cũ.

Lam Linh nghiêng nghiêng răng, rất muốn đạp hai chân của Yến Kinh Hàn, nhưng nghĩ đến đá vào người hân tất nhiên đau lòng lại là nàng, hơn nữa nàng còn chưa chắc đã có thể đạp được đến hân, đành lại bèn tiếp tục dùng chiêu nhẹ nhàng tình cảm, "Phu quân, ta nói rồi ta sex không chạy trốn, tuyệt đối nói lời giữ lời, không nên tức giận, được hay không? Chờ trở về, người nghĩ trừng phạt ta như thế nào, ta cũng không ý kiến."

Lam Linh nói, xô dịch đến bên cạnh Yến Kinh Hàn, hai tay kéo cánh tay Yến Kinh Hàn, tựa đầu trên vai Yến Kinh Hàn, một đôi mắt cực kỳ xinh đẹp, ôn nhu nhìn Yến Kinh Hàn.

Dây cột tóc trên đầu Lam Linh không biết đã rút xuống nơi nào, lúc này ba nghìn tóc đen xõa trên vai, ánh lửa chiếu vào khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ, ánh lên một vẻ đẹp hiếm thấy.

Thấy bộ dáng mềm mại của Lam Linh, rốt cuộc lời nói của Yến Kinh Hàn đông cứng, mấp máy môi, nhìn về phía trước, mắt không ngừng toát ra ánh lửa.

Lam Linh hé miệng cười một tiếng, lẳng lặng tựa trên vai Yến Kinh Hàn, mặc dù đang ở trong sơn động hoang vu hẻo lánh, ai có thể nói thời khắc như vậy không tốt đẹp?

Không có người không liên quan, không có sóng ngầm mãnh liệt, không có lục đục với nhau, chỉ có nàng cùng hân, chỉ có một mảnh yên tĩnh, năm tháng tĩnh lặng.

Không biết qua bao lâu, Lam Linh nghe được bụng của mình bắt đầu phát ra tiếng kháng nghị, giương mắt nhìn nhìn Yến Kinh Hàn, liền buông cánh tay Yến Kinh Hàn ra, đứng lên, tìm một sợi dây đem tóc của mình đơn giản buộc một chút, lúc này mới nói: "Phu quân, ta đi ra ngoài tìm một chút đồ ăn, người ở nơi này chờ ta."

Vốn là trong bao quần áo của Lam Linh có chút lương thực khô, nhưng bị mưa xối vào, đã không thể ăn, Lam Linh liền quyết định đi bắt một con chim trĩ để nướng ăn.

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, nhanh chóng vung tay lên, y phục ngăn trở một bên cửa động bay đến, lúc này mới mở miệng nói: "Hai người các ngươi còn không vào?"

"Dạ!" Thanh Phong * Lưu Vân nhanh chóng tiến vào trong động.

Thấy Thanh Phong * Lưu Vân cầm trong tay hai con chim trĩ, Lam Linh nhanh chóng giận Yến Kinh Hàn, hẳn biết rất rõ ràng hai người bọn họ ở bên ngoài lại không nói cho nàng, làm hại những gì nàng nói đều bị hai người bọn họ nghe được.

Thấy thần sắc hờn dỗi của Lam Linh, Yến Kinh Hàn lạnh lạnh liếc Thanh Phong * Lưu Vân một cái, không lên tiếng.

Thanh Phong * Lưu Vân giật mình, rất muốn nói, kỳ thật bọn họ một chút cũng không muốn nghe.

"Vương gia, vương phi." Thanh * Vân cùng nhau thi lễ với Yến Kinh Hàn và Lam Linh, sau đó liền đem chim trĩ đến nướng trên khung lửa, mùi thơm rất nhanh xông vào mũi rồi bay đầy trong sơn động.

Rất nhanh, chim trĩ nướng đã được, Lam Linh nhận chim trĩ Lưu Vân đưa cho nàng, xé một cái bắp đùi, đưa tới trước mắt Yến Kinh Hàn, "Phu quân?"

"Ta không ăn, nàng ăn đi." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng liếc Thanh * Vân một cái, nhàn nhạt nói.

"Chàng không đói bụng?" Lam Linh có chút hoài nghi, ánh mắt lóe lên, đột nhiên hé miệng cười một tiếng, "Phu quân, người muốn cho ta dứt cho người ăn?"

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn nhanh chóng liếc Thanh * Vân.

Lưu Vân rốt cuộc hiểu rõ, hóa ra là gia nhà mình nhìn hai người bọn họ chướng mắt nha!

"Gia, nhìn như thuộc hạ nghe bên ngoài có động tĩnh gì, muốn cùng Thanh Phong ra đi xem một chút." Lưu Vân nói rồi kéo Thanh Phong, không đợi Yến Kinh Hàn gạt đầu, liền đi ra ngoài.

"Đem con chim trĩ kia mang theo." Yến Kinh Hàn không để ý đến ánh mắt có chút hài hước của Lam Linh, nhàn nhạt nói.

"Dạ!" Lưu Vân nhanh chóng cầm lấy chim trĩ, kéo Thanh Phong vẫn không rõ tình huống nhanh chóng ra khỏi sơn động.

"Hiện tại có thể ăn?" Lam Linh cười đến mặt mày cong cong, mím môi nhìn Yến Kinh Hàn.

"Người dứt cho ta." Yến Kinh Hàn vẫn như cũ mặt không đổi sắc, tựa hồ Lam Linh chê cười cũng không phải là hấn.

"Được." Lam Linh sáng khoái đáp ứng, đem đùi gà bỏ vào miệng Yến Kinh Hàn.

Nhưng Yến Kinh Hàn cũng không có há mồm ăn, mà là lại nói ra một cái yêu cầu, "Đem thịt gà xé ra cho ta."

Nghe vậy, Lam Linh nghiêng nghiêng răng, hẳn đang có ý bắt nạt nàng.

"Ta đói bụng, người không ăn thì thôi." Lam Linh không để ý tới Yến Kinh Hàn nữa, đem bắp đùi gà bỏ vào mồm của mình, cắn một cái.

Thấy thế, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhíu lại, xoay người một cái, liền đem Lam Linh áp chế ở trên mặt đất, "Nàng hầu hạ phu quân như vậy?"

Vội vàng không kịp chuẩn bị đã bị Yến Kinh Hàn đẩy tới trên mặt đất, Lam Linh có chút phiền muộn.

Nhưng nhìn đáy mắt thâm thúy của Yến Kinh Hàn giờ phút này đều là bóng dáng của mình, Lam Linh đột nhiên hé miệng cười một tiếng, nhanh chóng xé thịt gà nhét vào trong miệng Yến Kinh Hàn, "Như vậy hài lòng sao?"

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, mà đem miếng thịt gà trong miệng ăn xong, nhìn về phía Lam Linh, Lam Linh tự nhiên hiểu ý tứ của hắn, lại xé rồi đưa vào tron

Liên tiếp mấy miếng thịt gà xuống bụng, Yến Kinh Hàn vẫn không có ý đứng lên, Lam Linh lại bị hắn ép tới không chịu nổi, "Phu quân, người trước đứng lên, ta lại dứt tiếp, được không?"

Chương 157: 112.2: Nắm Tay Trọn Đời, Bên Nhau Đến Già

"Không được, ta còn chưa ăn no." Yến Kinh Hàn nói xong môi mỏng nhanh chóng ép xuống.

Một phen ***, Yến Kinh Hàn cuối cùng vừa lòng thỏa mãn, đem Lam Linh kéo lên, cũng không gây khó xử nàng.

Lam Linh hung hăng trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, đem toàn bộ đùi gà ném cho hắn, liền không để ý tới nữa hắn, ăn thịt gà trong tay.

Yến Kinh Hàn tâm tình sung sướng, nhìn về đỏ mặt trên khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh chưa biến mất, mắt phượng trung nhanh chóng xẹt qua một tia vui vẻ.

Chờ Lam Linh ăn xong, Yến Kinh Hàn cũng không trì hoãn nữa, mang thừa dịp lúc ban đêm đưa Lam Linh trở về kinh thành.

Bởi vì vách đá trên Vọng Lạc Sơn, Lam Linh liền để con ngựa trên núi, vì thế, Yến Kinh Hàn liền để nàng ngồi chung cùng hắn trên con Truy phong.

Tốc độ của Truy phong rất nhanh, hơn nữa trời mới vừa đổ mưa đến quá ban đêm, Lam Linh cảm thấy có chút rùng mình khi gió chạm mặt, không khỏi rụt rụt trong lòng Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn tự nhiên cảm nhận được động tác của Lam Linh, nhanh chóng kéo Truy phong lại.

"Lạnh?" một từ vô cùng đơn giản, nhưng Lam Linh lại nghe được một tia hương vị quan tâm.

Lam Linh nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, xoay người chui vào trong lòng Yến Kinh Hàn, ôm thật chặt eo thon của Yến Kinh Hàn, nàng muốn nắm chặt một chút quan tâm khó có được này của hắn đối với nàng.

"Nàng ngồi phía sau ta đi." Yến Kinh Hàn nói rồi buông lỏng tay ra, kéo Lam Linh từ trong ngực hắn ra.

"Được." Lam Linh cười rồi nhẹ nhàng hôn một cái ở trên môi Yến Kinh Hàn, nắm một cái tay Yến Kinh Hàn, phi thân, ngồi xuống phía sau hắn, hai tay siết sao nắm chặt hông của hắn.

Mặt dính sát sau lưng rắn chắc, Lam Linh đột nhiên cảm thấy dị thường an tâm, cho dù hắn vĩnh viễn sẽ không yêu mình, có thể dựa vào lưng hắn, là một loại cảm giác thỏa mãn.

Cảm giác nhẹ nhàng ôn nhu thoáng qua, nhưng Yến Kinh Hàn còn cảm thấy một loại vui vẻ, không thể phủ nhận, hắn thích Lam Linh chủ động hôn hắn.

Bởi vì trời mới mưa, lại là ban đêm, đường đi cũng không tốt, nên thời điểm Yến Kinh Hàn mang theo Lam Linh về trong phủ, đã là buổi trưa ngày thứ hai.

Trên đường cái người đến người đi, rất nhiều người đều thấy được Hàn vương gia cùng Hàn vương phi cười ngửa vào thành, rồi rít káo nhau không khỏi cho rằng là Hàn vương gia cứu Vương phi trở về.

Trong lòng dân chúng ở Đông sở, Yến Kinh Hàn là một vương gia bách chiến bách thắng, cũng có thể làm cho Nam nhạc cúi đầu xưng thần, còn có thể thu thập không được những tên trộm gà trộm chó? Dân chúng chưa từng hoài nghi việc Vương gia có thể cứu Vương phi, chỉ là không nghĩ tới Vương gia cứu vương phi nhanh như vậy, vì thế, sùng kính của dân chúng đối với Yến Kinh Hàn lại tăng thêm không ít.

Trở về trong phủ, vào Tùng Trúc Viện, Yến Kinh Hàn liền phân phó người chuẩn bị nước, rất nhanh, thùng tắm đựng nước nóng liền được đưa vào phòng.

"Phu quân, người tắm rửa trước đi." Lam Linh tự nhiên cũng muốn tắm rửa, nhưng xem xét Yến Kinh Hàn, còn quyết định cho hắn "ưu tiên nam giới", ai bảo mình đuối lý cơ.

"Giúp ta cởi áo ra." Yến Kinh Hàn thấy Lam Linh đi ra bên ngoài phòng, gọi nàng lại.

"Được." Lam Linh hé miệng cười cười, nàng tựa hồ giác ngộ việc không có hậu hạ hắn..

Lam Linh đi vào cùng Yến Kinh Hàn, giúp hắn cởi đai lưng, cởi quần áo, để qua một bên, xoay người, thấy Yến Kinh Hàn vẫn đứng không nhúc nhích, Lam Linh có chút hồ nghi, nhưng lúc nàng nhìn thấy hạ thân của hắn, thì mới hiểu được, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng, "Người mau tắm đi." Nói xong, Lam Linh liền muốn rời đi.

"Cùng nhau tắm." Yến Kinh Hàn nhắc cánh tay lên, liền ôm Lam Linh vào trong lòng, không cần giải thích, nhanh chóng giúp nàng cởi quần áo, ôm nàng

vào thùng tắm

Về mặt tâm lý, lần này cùng lần trước đương nhiên không thể so sánh, mặc dù Lam Linh không tự nguyện lắm, nhưng chủ yếu là do ngưng ngừng, chứ không phải tâm lý kháng cự.

Mà Yến Kinh Hàn hoàn toàn thích xem khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh nhuộm hồng, mỗi lúc như này, Yến Kinh Hàn đều có một cảm giác muốn ngưng mà không được.

Hiển nhiên, lần tắm uyên ương này lâu hơn nhiều so với lần trước, chờ đến lúc Yến Kinh Hàn đem Lam Linh ôm *, Lam Linh trong nháy mắt liền tiến vào mộng đẹp.

Ôm thân thể mềm mại như không có xương, nhìn bộ dáng ngọt ngào của người trong ngực, ánh mắt Yến Kinh Hàn sớm đã không hề lạnh như băng, thậm chí hân còn đã quên mất mình từng xem nàng như rắn rết.

Trong nội tâm Yến Kinh Hàn đột nhiên có quyết định, nếu nàng thật sự như chính nàng nói sẽ không nghe theo sai sử của Lam Xảo Phượng, như vậy, vô luận phát sinh chuyện gì, hân cũng sẽ bảo vệ nàng chu toàn!

Chờ khi Lam Linh tỉnh lại, ngoài cửa sổ đã là một mảnh hoàng hôn, trong phòng cũng không đốt đèn, khắp nơi tối đen như mực.

Ôm ấp ấm áp, Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn vẫn còn ở bên cạnh nàng, mặc dù tỉnh, nhưng Lam Linh cũng không suy nghĩ mà ôm eo Yến Kinh Hàn, chui chui trong lòng, lười biếng giống như con mèo nhỏ.

Cảm nhận được động tác của người trong ngực, Yến Kinh Hàn trong nháy mắt mở mắt, buộc chặt cánh tay, thanh âm khàn khàn lại vô cùng mê hoặc vang lên, "Như thế nào? Lúc tắm còn chưa thỏa mãn?"

"Đáng ghét." Lam Linh nhẹ nhàng véo Yến Kinh Hàn, vừa nghĩ tới một màn kiều diễm kia, bên tai lập tức phẫn hồng.

"Làm sao chán ghét? Ta nhớ lúc ấy bộ dáng người tựa hồ rất thích." môi mông Yến Kinh Hàn dán bên tai Lam Linh, một cổ nhiệt khí phả vào lỗ tai Lam Linh.

Lập tức, Lam Linh liền cảm thấy trong thân thể lại xuất hiện cảm giác tê dại, loại cảm giác này không thể nghi ngờ là sung sướng, nhưng thích là thích, cũng không thể nói ra được, Lam Linh có chút ngưng ngừng lúng túng, không nghĩ nhiều liền há mồm cắn nhẹ lên ngực Yến Kinh Hàn, ai bảo hân nói lung tung, dám cười nhạo nàng.

"Xem ra Vương phi cũng không vừa lòng."

Bị Lam Linh cắn một cái, trong thân thể Yến Kinh Hàn lập tức xuất hiện một dòng điện chạy qua, đồng thời cũng tìm được một cái cớ.

"Không có..."

Chờ Lam Linh phát hiện thời điểm "Uy hiếp" thì đã quá muộn rồi, người nào đó tự nhiên sẽ không cho nàng một cơ hội cự tuyệt.

Không biết qua bao lâu, chờ Lam Linh lại một lần nữa dùng tay trấn an người nào đó thật tốt, Lam Linh không thể không hoài nghi tâm tình nàng phát sinh biến hóa, đồng thời, tâm tình Yến Kinh Hàn cũng phát sinh biến hóa.

Vốn dĩ, nàng không muốn cho hân, Yến Kinh Hàn là một nam nhân chân chính, hân không miễn cưỡng nàng, chuyện này là quá khứ, nhưng bây giờ, nàng nguyện ý đem mình giao cho hân, nhưng hân vẫn không cần, Lam Linh không hiểu tại sao hân phải làm như vậy, chẳng lẽ sự thay đổi của nàng làm cho hân cảm thấy bất an sao?

Lam Linh biết rõ thân phận của nàng vĩnh viễn là một vấn đề không thể nào xem nhẹ, muốn cho hân tín nhiệm nàng, khẳng định không phải là chuyện một sớm một chiều, nhưng nàng tin tưởng sẽ có một ngày.

"Phu quân, ta đói bụng." Lam Linh cọ xát mặt trên ngực Yến Kinh Hàn, ôn nhu nói.

"Đứng dậy đi." Yến Kinh Hàn không khỏi căng thẳng, chặn lại, nói, hân lo lắng nếu tiếp tục như vậy nữa lại bị nàng cọ đến mức phát hỏa.

"Được."

Lam tướng phù

Hôm qua Lam Ngọc từ chỗ thái y biết được, chỗ kia của hân bị người khác tác động từ bên ngoài, Lam Ngọc lập tức liền nghĩ đến buổi tối không nhớ được gì đó, lúc ấy vừa muốn lóc từng miếng thịt đem Lam Linh ăn tươi nuốt sống.

Lam Ngọc chắc chắn chuyện này nhất định do Lam Linh làm, ngoại trừ nàng, không thể nào lại có người khác.

Lam Ngọc đương nhiên cũng biết chuyện Lam Linh bị bắt nhưng hân không hy vọng nàng chết. Đối với hân, nếu như nàng chết, mối thù này liền vĩnh viễn không báo được nữa, chỉ có nàng còn sống trở về, hân có thể đòi lại từ trên người của nàng nghìn lần vạn lần.

Hôm nay biết được Lam Linh bình yên vô sự, Lam Ngọc lại có chút không cam lòng, như thế nào mà nàng có thể bình yên vô sự trở lại? Nàng lớn lên một bộ hồng nhan họa thủy, vì sao không bị những người kia làm nhục? Chẳng lẽ những người kia đều không phải là nam nhân?

Lam Ngọc ngồi trên ghế, mắt lộ ra một loại dã thú hung tàn, Lam Linh nếu đã dám phé hấn, vậy hấn nhất định phải phá hủy nàng. Nàng không phải có đáng về lớn lên nhận người mất sao? Vậy hấn liền làm cho nàng ở trước mặt mọi người biến thành tàn hoa bại liễu, chỉ có như vậy, mới có thể giải hấn mối hận trong lòng!

Bất quá Lam Ngọc cũng biết chuyện này nhất định phải bàn bạc kỹ hơn, Lam Linh là người của thái hậu cô cô, lại ở bên trong phủ Yến Kinh Hàn, động vào nàng cũng không dễ dàng, nhưng Lam Ngọc tin tưởng ở trên đời này không có chuyện gì mà hấn không làm được, hấn nhất định có thể tìm được cơ hội phá hủy nàng!

Lúc này thanh âm Hoàng Ngạc vang lên ngoài phòng, "Công tử?"

"Vào đi"

Mấy ngày nay Lam Ngọc đêm không thể ngủ say giấc, một mặt đối với Lam Linh hận thấu xương, về phương diện khác lại không cam lòng việc hấn thật sự bị phé, hấn tin tưởng nhất định còn có cao nhân có thể làm cho hấn oai phong trở lại, vì thế, Lam Ngọc liền sai Hoàng Ngạc âm thầm hỏi thăm trong dân gian có vị thần y nào có thể chữa trị mệnh căn của hấn hay không.

Hoàng Ngạc nhanh chóng vào gian phòng, trên tay vẫn quần băng.

"Công tử, cuối cùng thuộc hạ tìm được một người, hấn nhất định có thể chữa cho công tử thật tốt." Hoàng Ngạc vội vàng mở miệng, càng muốn lập công chuộc tội, dù sao đêm đó cũng là sơ sẩy của mình mới để cho công tử nhà mình bị người ta lừa.

Lam Ngọc vừa nghe, lập tức vui mừng như rồng mây, chặn lại nói: "Mau nói, hấn là ai?"

"Hồi công tử, thuộc hạ nghe người ta nói, Vô Ưu Cung cung chủ chẳng những võ nghệ bí hiểm, hơn nữa y thuật không ai sánh bằng, chỉ cần hấn nguyện ý, người chết cũng có thể biến thành người sống, lại càng không cần phải nói đến chút bệnh này của công tử, cho nên thuộc hạ cảm thấy công tử không cần quá lo lắng, chỉ cần mời Vô Ưu Cung cung chủ đến chữa trị, ngài nhất định có thể lại giường hùng phong!"

Vì muốn cho Lam Ngọc niềm vui, Hoàng Ngạc hận không thể đem Vô Ưu Cung cung chủ nói thành thần tiên trên trời, chỉ cần hấn có thể tới xem bệnh Lam Ngọc, Lam Ngọc định có thể thuốc đến bệnh trừ.

"Vô Ưu Cung cung chủ? Hấn có lợi hại như vậy?" Lam Ngọc đối với môn phái trên giang hồ cũng không phải là hiểu rõ lắm. Hấn đã nghe nói qua về Vô Ưu Cung, nhưng cũng không biết Vô Ưu Cung cung chủ có bản lĩnh lớn như vậy.

"Công tử, điểm này ngài cứ việc yên tâm, chỗ lợi hại này của Vô Ưu Cung cung chủ cũng không phải là một hai người thổi phồng, khắp thiên hạ dân chúng cũng biết, chỉ có Vô Ưu Cung cung chủ không nghĩ cứu người, chứ không có chuyện không cứu được người." Hoàng Ngạc không ngừng cố gắng, rất sợ Lam Ngọc không tin hấn, lời nói về sau của hấn đều là thật, tin đồn trong dân gian là như vậy.

"Đã như vậy, có thể tìm hấn ở đâu?" Nghe Hoàng Ngạc nói như vậy, Lam Ngọc cảm thấy khả năng Vô Ưu Cung cung chủ này thực có chỗ hơn người, nếu như vậy, liền để hấn đến xem cho mình một chút cũng không sao, nói không chừng hấn thực có biện pháp chữa trị tật bệnh này của hấn

"Vô Ưu Cung cung chủ từ trước đến nay hành tung bất định, trừ người của Vô Ưu Cung, không ai biết hấn ở nơi nào, bất quá thuộc hạ biết vài địa bàn của Vô Ưu Cung, thuộc hạ nghĩ phái người tới chỗ đó hỏi thăm, mới có thể nghe được tin tức của cung chủ bọn họ."

Lam Ngọc biết rõ cao nhân từ trước đến nay đều thần bí, liền đồng ý đề nghị của Hoàng Ngạc, lập tức cho Hoàng Ngạc đi làm chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Chương 113.1

Editor: Từ Sắc Y

Đêm nay Lam Ngọc không thể say giấc, mà cũng đã nhiều ngày Lam Kim Châu ở trong phòng của mình cũng ngủ không an giấc.

Vốn cho là mình diễn một màn treo cổ tự tử thì có thể làm cho phụ thân nàng chết tâm ý muốn gả nàng cho người khác, nếu muốn gả nàng đi thì cũng chỉ có thể gả nàng cho Yến Kinh Hàn, vốn nàng còn tưởng rằng vì lấy được sự thương hại của dân chúng mà có thể dần dần lấy được sự quan tâm của Yến Kinh Hàn, ai nghĩ đến Yến Kinh Hàn không có một chút phản ứng không nói, phụ thân nàng lại còn bạt tai nàng hai cái, rồi tiếp tục cầm tù nàng ở trong sân nhỏ này, thậm chí còn nói rằng nếu nàng muốn đi tìm cái chết thì chết đến cùng một chút!

Nhận được kết quả cách xa dự đoán của mình hàng vạn dặm, Lam Kim Châu oán hận, lập tức dùng hết toàn bộ chủ ý mà nàng nghĩ ra được ở trên

người Lỗ ma ma, đương nhiên đối với Lỗ ma ma là quyền đánh cược đã không ngừng, nếu không phải Hương nhi kéo ra, chỉ sợ nàng có thể đánh chết Lỗ ma ma.

Về sau, biết được Lam Linh bị bắt, sống chết không rõ, Lam Kim Châu cao hứng vô cùng, mặc dù Lam Linh muội muội nàng, nhưng nàng ta được gả cho nam nhân mà nàng yêu nhất, cho nên nàng đều hy vọng nàng ta chết!

Nhưng mà, Lam Kim Châu chưa được cao hứng mấy ngày thì lại nghe được tin tức Yến Kinh Hàn cứu Lam Linh về, hơn nữa Lam Linh còn bình yên vô sự, tâm tình của Lam Kim Châu lập tức như rơi xuống đáy cốc, nàng nghĩ không ra, không phải Lam Linh nàng lớn lên rất xinh đẹp sao? Làm sao mà nam nhân bắt nàng lại không động vào nàng chứ?

Lam Kim Châu cảm thấy chuyện này nhất định có vấn đề!

Không có người nam nhân nào là Liễu Hạ Huệ, chớ đừng nói chi là mấy bọn cướp, Lam Kim Châu cảm thấy tám phần là Lam Linh đã bị làm nhục, chỉ là nàng ta không dám nói cho Yến Kinh Hàn biết, sợ Yến Kinh Hàn sẽ đuổi nàng ta ra ngoài phủ.

Lam Kim Châu càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này, nàng nhất định phải ở ngay trước mặt Yến Kinh Hàn lột tẩy lời nói dối đó của Lam Linh, nàng muốn cho nàng ta không còn chỗ nào để che giấu được, nàng không thể mặc cho nam nhân nàng yêu mến bị người ta vũ nhục mà chẳng hay biết gì!

Lập tức trong đầu Lam Kim Châu tràn đầy lý tưởng hào hùng, lại một lần nữa xem mình như nữ hiệp gặp chuyện bất bình sẽ rút dao tương trợ.

Nhưng điều kiện tiên quyết là, nhất định nàng phải đi ra khỏi sân nhỏ này, nàng cần phải suy nghĩ biện pháp thật kỹ.

Vì thế, vào buổi tối một ngày kia, Lam Kim Châu nằm trên giường của mình, lăn qua lộn lại âm thầm suy nghĩ biện pháp.

Mặc dù Lam Kim Châu bị Lam Trí Thân xem thành nữ nhi ngu xuẩn nhất, nhưng trải qua, một đêm trầm tư suy nghĩ, người ta thật sự nghĩ ra một chiêu đó.

Có biện pháp, lúc này Lam Kim Châu mới an tâm ngủ, nàng cảm thấy ngày khiến cho Lam Linh lộ ra nguyên hình còn không xa, và lúc Yến Kinh Hàn đuổi nàng ra khỏi cửa lại càng không xa nữa!

Ngày thứ hai, Lam Linh và Yến Kinh Hàn đang dùng đồ ăn sáng, quản gia Tạ An nhanh chóng đi vào Tùng Trúc Viện, đi đến trước cửa phòng, thấy cửa phòng không khép lại, thuận tiện nói: "Vương gia, vương phi, Tô công công ở bên cạnh thái hậu đến đây, nói là thái hậu bởi vì chuyện của vương phi, mà mấy ngày nay liên tục ăn không ngon, ngủ không yên, nghe nói vương phi được vương gia cứu về, cho nên mới muốn vương phi tiến cung để cho nàng nhìn một chút, nàng mới có thể yên tâm được."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhìn Lam Linh một cái, rồi nói với Tạ An: "Bảo với Tô công công chờ một lát, nói là sau khi vương phi thay đổi y phục xong sẽ theo hần tiến cung."

"Vâng!" Tạ An đáp một tiếng, nhanh chóng rời đi.

"Triều Dương, chuẩn bị xe!" Yến Kinh Hàn phân phó một câu với Triều Dương đang đứng giữ ở ngoài cửa.

"Vâng!" Triều Dương chạy như bay ra sân nhỏ.

"Phu quân, người truyền ra ngoài là ta bị người bắt đi sao?" Lam Linh từ trong lời nói của Tạ An nắm được mấu chốt, ngày hôm qua sau khi trở lại, Lam Linh trừ thời gian ăn cơm ra, đều là ngủ, cho nên nàng vẫn chưa kịp hỏi Yến Kinh Hàn làm sao nói với bên ngoài chuyện nàng chạy trốn.

"Chẳng lẽ người muốn cho thái hậu biết rõ là người chạy trốn, mà mục đích chính là vì thoát khỏi sự khống chế của nàng?" Yến Kinh Hàn tức giận hỏi một câu, hiển nhiên là còn canh cánh trong lòng chuyện Lam Linh chạy trốn.

Quý hạp hời! Ở trong lòng Lam Linh lăm lăm một câu, nhưng vẫn nở một nụ cười với cái người đang hờn dỗi.

"Cám ơn phu quân!" Lam Linh cảm thấy Yến Kinh Hàn làm như vậy nhất định là vì muốn bảo vệ nàng, nếu để Lam Xảo Phượng biết rõ nàng muốn thoát khỏi sự khống chế của nàng (LXP), dù cho nàng(LL) có trở lại, nàng ta cũng sẽ nhất định không bỏ qua cho nàng.

Thanh âm vui vẻ, nụ cười xinh đẹp rực rỡ kia, khiến cho trong lòng Yến Kinh Hàn hơi rung động, Yến Kinh Hàn vẫn cho là Lam Linh vì muốn tránh bị hần trách phạt muốn nịnh nọt hần mới có thay đổi lớn như vậy, nhưng lúc này, đột nhiên Yến Kinh Hàn cảm thấy dường như không hoàn toàn là như thế, đôi mắt của con người vĩnh viễn luôn là thứ chân thật nhất, vào giờ phút này, trong đôi mắt cất nước thu vô cùng xinh đẹp kia lại lóe lên những tia sáng rực rỡ chói mắt, mang theo mùi vị âm áp, in rõ bóng dáng của hần.

Lập tức trong lòng Yến Kinh Hàn trở nên âm áp, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Lam Linh hé miệng cười cười, đưa đầu lại gần trước Yến Kinh Hàn, cười thần bí hỏi: "Phu quân, người nói Lam Xảo Phượng bảo ta tiến cung làm cái gì?"

"Người cứ nói đi?" Yến Kinh Hàn lạnh nhạt liếc Lam Linh một cái, rồi tiếp tục ăn cơm, hần cảm thấy Lam Linh hoàn toàn chính là đã biết rõ mà còn cố hỏi, hần không tin nàng có thể không đoán ra Lam Xảo Phượng muốn làm gì.

"Một mặt nàng muốn hỏi ta một chút là ta đã bị ai bắt đi, người bắt ta đi đã có làm gì với ta hay không, còn về mặt khác, chỉ sợ là muốn nhìn một chút xem ta có còn trung thành với nàng hay không đi, lại từ mặt khác đó hỏi thăm thái độ của người và thái độ của ta đối với chuyện này, phu quân, người xem ta nói có rất đúng không?" Lam Linh nhìn xem Yến Kinh Hàn cười nói.

"Người biết Vô Ưu Cung không?" Yến Kinh Hàn cũng không trả lời vấn đề của Lam Linh, trái lại đột nhiên hỏi một câu.

"Vô Ưu Cung?" Đôi mi xinh đẹp thanh tú của Lam Linh khẽ nhíu lại, "Không biết, như thế nào? Vô Ưu Cung có liên quan gì với ta?" Mặc dù rất đột nhiên, nhưng Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn sẽ không nói nhảm vô dụng như thế, nếu lúc này hắn hỏi tới Vô Ưu Cung, vậy thì đã nói lên tám phần Vô Ưu Cung kia có tồn tại mối quan hệ nào đó với nàng, hoặc là có thể nói là có liên quan đến chuyện nàng chạy trốn.

"Vọng Lạc Sơn là địa bàn của Vô Ưu Cung." Yến Kinh Hàn chỉ đơn giản nói một câu, rồi không nói thêm gì nữa.

Vọng Lạc Sơn là địa bàn của Vô Ưu Cung, vậy không phải đã nói lên Lăng Lộ và Lăng Sương đều là người của Vô Ưu Cung sao? Vậy hắn là chủ tử của các nàng cũng có thể là người của Vô Ưu Cung, lập tức Lam Linh suy ra được một kết luận.

"Vô Ưu Cung là một môn phái giang hồ à? Vì sao các nàng phải quản chuyện của ta?" Lam Linh không hiểu rõ rốt cuộc Vô Ưu Cung là một tổ chức gì, lại càng không hiểu dụng ý hành động của hai tỷ muội Lăng Sương Lăng Lộ.

"Làm gì mà bọn họ phải quản chuyện của người?" Trong lòng Yến Kinh Hàn đã có suy đoán, nhưng hắn muốn từ trong miệng Lam Linh xác nhận suy đoán đó đúng.

"Nếu như Vọng Lạc Sơn là địa bàn của Vô Ưu Cung, như vậy ta có thể khẳng định người đã gặp qua Lăng Sương là người của Vô Ưu Cung, hơn nữa tin tức ta ở Vọng Lạc Sơn cũng là Lăng Sương nói cho người, đúng không?" Lăng Lộ là người Vô Ưu Cung, mà đương nhiên Lăng Sương cũng chính là.

Hạo Nguyệt đang giữ ở ngoài cửa phòng mới biết được nha đầu độc miệng tới vô ảnh đi vô tung thì ra được gọi là Lăng Sương, hơn nữa còn là người của Vô Ưu Cung, khó trách Triều Dương phải mất sức chín trâu hai hổ cũng không hỏi thăm ra được tên của người ta, vốn là hắn (Triều Dương) lại được biết không hề phải phí công sức, nhưng lại bị gia phái đi chuẩn bị xe, Hạo Nguyệt đang suy nghĩ, hắn có nên nói cho hắn (TD) biết hay là không đây?

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Yến Kinh Hàn đã hoàn toàn khẳng định chủ tử của Lăng Sương chính là cung chủ Vô Ưu Cung, nhưng vì sao cung chủ của Vô Ưu Cung muốn Lam Linh lấy hắn, Yến Kinh Hàn lại không biết.

"Vô Ưu Cung là một môn phái giang hồ, danh tiếng ở trong dân chúng rất tốt, bọn họ không hề làm mấy chuyện mua bán giết người cướp của, mà chuyện người ở Vọng Lạc Sơn thái hậu đã biết, nếu nói người bị người Vô Ưu Cung bắt đi, vậy rất khó làm cho người tin phục, cho nên, người phải nghĩ rõ ràng làm sao để chuyện này chu toàn, khiến cho thái hậu tìm không ra một chút sơ hở." Yến Kinh Hàn cuối cùng cũng nói lên trọng điểm.

"Phu quân, người đang lo lắng ta bị Lam Xảo Phụng nhìn ra sơ hở, rồi nàng sẽ trừng phạt ta sao?" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, cười đến mặt mày cong cong, giống như lúc nhặt được bảo vật.

"Tin tức người bị bắt đi là được ta truyền ra, ta nhắc nhở người cũng là vì chính mình." Yến Kinh Hàn lạnh nhạt nói một câu, hắn là không nguyện ý thừa nhận hắn làm như vậy cũng là vì tốt cho nàng.

Nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, trong lòng Lam Linh không khỏi có chút thất vọng, nàng hy vọng hắn coi nàng như thê tử, thân nhân, quan tâm nàng, bảo vệ nàng, nhưng nàng biết rõ là do nàng quá nóng lòng, nam nhân như hắn sao có thể dễ dàng biểu hiện sự quan tâm của mình với một nữ nhân được? Huống chi nàng còn là nữ nhi của đối thủ hắn.

"Phu quân, vì sao người truyền tin là ta bị người bắt đi, chứ không phải tự mình chạy trốn?" Lam Linh rất muốn biết đáp án, trong lòng vẫn tránh không được mà có chút mong đợi hy vọng.

"Người là vương phi của bản vương, bản vương ngay cả vương phi của mình cũng trông không được, người nói bản vương còn làm sao đặt chân trên triều đình? Mà dân chúng chẳng phải là muốn cười chết bản vương sao?" Yến Kinh Hàn cũng không nhìn Lam Linh, ánh mắt vẫn dừng trên cái bàn trước mặt như cũ, mặc dù trong giọng nói bình thản không gọn sóng, nhưng cũng chỉ có hắn tự biết là trong lòng của hắn lại có một chút chột dạ, nhưng vì sao hắn phải chột dạ? Yến Kinh Hàn không muốn đi tìm hiểu sâu xa.

Trong dự liệu!

Trong lòng Lam Linh than nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ cười cười, nhìn xem sườn mặt của Yến Kinh Hàn như được đao gọt, ôn nhu mở miệng: "Ta biết rõ nên nói như thế nào, phu quân, người từ từ ăn, ta đi trước."

Nói xong, Lam Linh đứng lên, rất nhanh đi ra gian phòng.

Nhìn thấy bóng lưng Lam Linh đơn bạc, trong đầu Yến Kinh Hàn đột nhiên hiện lên cảm xúc quan tâm không hiểu, Yến Kinh Hàn không biết đó là cái gì, nhưng hắn nhanh chóng nháy mắt một cái, tiếp tục mở miệng nói: "Thanh Phong, Lưu Vân!"

"Gia!" Thanh Phong Lưu Vân nhanh chóng hiện thân.

"Đi mật đạo tiến cung, âm thầm bảo hộ nàng chu toàn!" Yến Kinh Hàn nhìn xem bóng dáng của Lam Linh đi ra cửa sân Tùng Trúc Viện, nhanh chóng phân phó một câu.

Thanh Phong Lưu Vân tự nhiên là biết rõ gia nói đến "Nàng" là chỉ ai, nhưng bọn họ không nghĩ tới, sau lần vương phi chạy trốn vị trí ở trong lòng gia càng thêm khác biệt, vốn chức trách của bọn họ chỉ là giám thị nàng, mà bây giờ gia còn phân phó cho bọn họ âm thầm bảo vệ nàng.

"Vâng!" Thanh Phong Lưu Vân tự nhiên là cũng nhìn ra sự thay đổi của vương phi, trong lòng hai người vẫn cao hứng không thôi, cùng nhau đáp lại một tiếng, rồi nhanh chóng rời đi.

Lam Linh đi ra sân nhỏ, chạm mặt với Thu Diệp đang bước nhanh đến, tự nhiên là Thu Diệp cũng nhìn thấy tiểu thư nhà mình, bước chân lại không ngừng nhanh hơn.

"Tiểu thư, nô tỳ nghe quản gia nói ngài muốn tiến cung, ngài có muốn nô tỳ đi theo ngài hay không?" Thu Diệp vội vàng hỏi.

Thu Diệp tự nhiên cũng nghe nói đến tin tức tiểu thư nhà mình bị bắt đi, mấy ngày nay đều ăn cơm nuốt không trôi, ngày ngày đều cầu xin Bồ Tát phù hộ cho tiểu thư có thể gặp dữ hóa lành bình an trở về, hôm qua thấy tiểu thư thật sự bình yên vô sự trở về, nàng không khỏi vui mừng đến phát khóc, ngại vương gia luôn ở trong phòng tiểu thư, cho nên nàng cũng chỉ có thể nén lại vui vẻ ở trong lòng.

Sáng sớm hôm nay, vương gia cũng không có đi thư phòng như thường ngày, cho nên lúc Thu Diệp hầu hạ tiểu thư rửa mặt cũng không dám nhiều lời, vào lúc tiểu thư và vương gia dùng đồ ăn sáng, nàng tranh thủ đi ra vườn giặt y phục giúp tiểu thư, cũng không thể trò chuyện thoải mái với tiểu thư được.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: 113.2: Âm Thầm Bảo Hộ Nàng

Editor: Yosa_Truong

Vừa giặt y phục xong, Thu Diệp liền nghe nói tiểu thư nhà mình muốn tiến cung, bèn vội vàng chạy tới.

Kể từ khi đi theo tiểu thư, mỗi mùng một và mười lăm, hai ngày mỗi tháng tiểu thư đều phải tiến cung tham kiến thái hậu, Thu Diệp đương nhiên sẽ đi theo, nhưng từ lúc kết hôn với Vương gia, tiểu thư liền có vương gia đi cùng, Thu Diệp không biết nàng có cần đi theo nữa không?

"Vương gia phái Triều Dương dùng xe đưa ta đi, người cũng không cần đi theo, trở về phòng nghỉ ngơi đi." Lam Linh cười nói một câu, ngày hôm qua khi trở về nhìn thấy hai mắt Thu Diệp thâm đen rất nhiều, trong nội tâm có chút áy náy, dù những việc nàng làm chưa tính là đúng hay sai nhưng những người bên cạnh đã vì thế mà mệt mỏi lo lắng nhiều rồi.

"Vâng, tiểu thư, người phải tự chiều cố mình nha." Thu Diệp nhìn tiểu thư nhà mình, dặn dò một câu.

Nghe vậy, ánh mắt Lam Linh lóe lên một cái, nàng biết rõ ở trong lời nói Thu Diệp có một tia khác thường, nàng tựa hồ như biết cái gì đó, nàng, chẳng lẽ cũng có thân phận không tầm thường?

Lam Linh gật đầu nhẹ, âm thầm ghi nhớ trong lòng, nhanh chóng đi đến hướng cửa phủ.

Đi tới cửa phủ, Lam Linh giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Triều Dương đã đánh xe ngựa hầu ở một bên, Tô Toàn cũng dắt một con ngựa cao lớn ở một bên.

Thấy Tô Toàn nhìn về hướng mình ánh mắt có chút kì dị, trong nội tâm Lam Linh không khỏi sinh ra cảnh giác mà nàng đã được tôi luyện nhiều năm nay, nàng có thể khẳng định rằng vừa rồi không phải là ảo giác, Tô Toàn mang theo ánh mắt vừa tà ác, vừa hắc ám lại có chút bỉ ổi. Một gã thái giám bình thường sao lại có ánh mắt như vậy?

Tô Toàn này tuyệt đối có vấn đề!

Lam Linh mặt không biến sắc, nhắc chân bước qua ngưỡng cửa, đến đến cạnh xe ngựa.

"Vương phi!"

"Gặp qua Hàn vương phi!"

Triều Dương cùng Tô Toàn cấp Lam Linh thi lễ một cái, Lam Linh khẽ gật đầu một cái, sau đó Triều Dương nhanh chóng vén màn xe ngựa lên, nhìn Lam Linh vào xe ngựa, lúc này mới để màn che xuống.

Tô Toàn nhanh chóng thu hồi ánh mắt, phi thân lên ngựa, đi theo xe ngựa nhanh chóng hướng về phía hoàng cung.

Đến khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng nữa, Mộ Dung Tiểu Trần vẫn nhìn chằm chằm vào cỗ xe ngựa màu đen đang rời khỏi tầm mắt của mình,

mãi một hồi sau mới đóng cửa sổ lại.

Thần Tinh thấy chủ từ nhà mình vì không được yêu mà buồn khổ, trong đôi mắt tinh mịch ấy rõ ràng là một tình yêu say đắm, trong nội tâm hẳn không nhận được than nhẹ một tiếng.

Tìm ba năm, ái mộ ba năm cuối cùng nữ tử ấy lại là vương phi của người khác, Thần Tinh đôi khi thật sự oán giận lão thiên gia bất công, nếu đã khiến cho chủ từ tìm được rồi, vì sao nàng lại lập gia đình? Vì sao không để cho chủ từ tìm được nàng sớm một chút? Dù cho sớm hơn 1 ngày, Thần Tinh tin tưởng hôm nay cục diện mọi chuyện sẽ khác.

Mộ Dung Tiểu Trần đi vào ngồi xuống bên cạnh bàn, nâng chung trà lên nhấp một miếng, hẳn không phủ nhận, hẳn giờ phút này trong lòng chính là mất mát.

Mặc kệ nàng là nguyện ý hay là không nguyện ý, nàng rốt cuộc đã trở lại bên cạnh người kia.

Vốn tưởng rằng, hẳn có thể mang theo nàng cùng nhau cao bay xa chạy.

Vốn tưởng rằng, hẳn có thể ôm nàng vào lòng, có thể cùng nàng cùng nhau song túc song phi.

Vốn tưởng rằng, nàng cho dù không còn yêu hẳn, cũng sẽ không quá bài xích hẳn.

Ai nghĩ, kết cục đều là một mình hẳn đơn phương, còn nàng tình nguyện trở lại bên cạnh người kia, không muốn cùng hẳn rời đi.

Vì cái gì?

Chẳng lẽ nàng yêu hẳn?

Không thể nào!

Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng chối bỏ ý tưởng làm cho hẳn cảm thấy sợ hãi này, hẳn tình nguyện tin tưởng nàng không muốn cùng hẳn đi mới trở về, chứ không muốn tin rằng nàng vì yêu Yến Kinh Hàn nên mới trở về.

Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ trên đời này khó khăn nhất là chặt đứt tơ tình, hẳn chính là một ví dụ rất tốt.

Cũng bởi vì lúc trước nhìn thoáng qua, hẳn ngay lập tức tình cảm thâm chủng (sâu đậm), khó mà vứt bỏ được, mặc dù đã trải qua ba năm, hẳn chẳng những không thể đem nàng quên đi được, ngược lại càng ngày càng không thể tự kiềm chế, hẳn biết rõ từ khi hẳn thấy nàng, hẳn liền triệt để ***.

Cả đời này, nếu không thể cùng nàng gắn bó với nhau, hẳn nhất định tuổi già cô đơn cả đời.

Nhưng, hẳn sẽ không tro mắt nhìn loại chuyện như vậy phát sinh, hẳn tin tưởng, một ngày nào đó, nàng sẽ là của hẳn!

"Chủ từ, thuộc hạ cảm thấy ngài không cần tự làm khó mình a." Thần Tinh cả gan khuyên Mộ Dung Tiểu Trần một câu, hẳn cảm giác được nữ tử tốt trong thiên hạ còn nhiều mà, làm một người nam nhân cần gì nắm chặt lấy một nữ nhân đã là nữ tử của người khác không tha? Đây không phải là cổ chấp sao? Vì không tìm thấy một cái cây liền từ bỏ cả một khu rừng ư?

Nghe vậy, thần sắc Mộ Dung Tiểu Trần lập tức rùng mình, nhìn về phía Thần Tinh ánh mắt mang theo không vui rõ ràng, Thần Tinh lập tức rùng mình một cái.

"Loại lời này, ta không muốn nghe thấy lần thứ hai!" Mộ Dung Tiểu Trần trầm giọng nói: "Trong mắt ta, nữ tử khắp thiên hạ đều kém nàng một bậc! Nàng bây giờ là vương phi của Yến Kinh Hàn không sai, nhưng ta có rất nhiều biện pháp giúp nàng thoát khỏi thân phận này!"

Mộ Dung Tiểu Trần tràn đầy tự tin, theo hẳn ở trên đời này chỉ có chuyện hẳn không muốn làm, không có chuyện hẳn làm không được.

Mặc dù hẳn thất bại một lần, nhưng là bởi vì hẳn đối với Lam Linh chưa hiểu rõ, hơn nữa lại tự tin mù quáng, hẳn tin tưởng tiếp theo hẳn nhất định sẽ làm được, tuyệt sẽ không lại có sai lầm!

"Vâng! Thuộc hạ lắng nghe!" Thần Tinh vội vàng lên tiếng, thế mới biết Lam nhị tiểu thư là yếu điểm cũng là chỗ ngứa của chủ từ nhà mình, hẳn căn bản không thể chạm vào!

Lam Linh đi theo Tô Toàn đi đến Phụng Tường cung, Tô Toàn dọc theo đường đi đều là bộ dáng nhất mực cung kính cẩn thận chặt chẽ, cùng thái giám bình thường không khác gì.

Nhưng Lam Linh nhưng không cách nào đem hẳn đánh đồng đẳng với một thái giám bình thường được, vừa nghĩ tới dạn dò của nha đầu Thu Diệp kia, Lam Linh đột nhiên cảm thấy Thu Diệp tựa hồ biết được cái gì, chẳng lẽ cùng Tô Toàn có quan hệ?

Lam Linh suy tư, nghĩ tới chờ sau khi hỏi phủ hồi Yến Kinh Hàn một chút xem hẳn đối với Tô Toàn biết rõ bao nhiêu.

Rất nhanh, Tô Toàn dẫn Lam Linh vào Phụng Tường cung, Lam Linh liền gặp Kiều Sở Tâm từ trong chính điện ra đón, vẻ mặt ân cần, bước nhanh đi đến trước mặt nàng, "Vương phi, ngài đã làm thái hậu lo lắng, trở lại là tốt rồi, lần này thái hậu cuối cùng có thể an tâm."

Lam Linh trong nội tâm cười lạnh một tiếng, Lam Xảo Phụng chỉ sợ là lo lắng mất đi quân cờ này mà thôi, tạm thời tìm không ra người thích hợp đối phó Yến Kinh Hàn?

"Khiến cho thái hậu nhọc tâm rồi ." Lam Linh cười cười, theo Kiều Sở Tâm vào chính điện.

Lam Xảo Phụng đang ngồi ở trên giường lót đầy lông chồn, thấy Lam Linh tiến vào, không đợi Lam Linh hành lễ nhân tiện nói: "Linh nhi nha, không cần đa lễ như vậy, nhanh đến để cho ai gia nhìn một chút." Lúc này Lam Xảo Phụng về mặt từ ái, thực giống như vị trưởng bối bảo vệ Lam Linh

"Vâng." Lam Linh mặc dù đối với việc Lam Xảo Phụng làm ra vẻ rất là khinh thường, nhưng vẫn đáp lại một tiếng, đi vào phía trước Lam Xảo Phụng

Lam Xảo Phụng kéo Lam Linh vào ngồi bên cạnh của bà, ôn nhu nói: "Linh nhi nha, hai ngày này con làm cho ai gia lo lắng gần chết, con nói, nếu có gì không hay xảy ra, trăm năm sau ai gia có mặt mũi nào đi gặp mẹ của con? Mẫu thân con trước khi lâm chung phó thác ai gia chiếu cố thật tốt con, ba năm nay, ai gia thật sự là đem con nâng niu trong lòng bàn tay, ai mà muốn, mới vừa gả đi Hàn vương phủ chưa được mấy ngày, thế nhưng xảy ra loại chuyện như vậy, ai, xem ra, Yến Kinh Hàn cũng không có đem con để ở trong lòng!"

Lam Linh không có lên tiếng, trong nội tâm đã hiểu vài phần, Lam Xảo Phụng này là muốn mượn chuyện này làm cho nàng ghi hận Yến Kinh Hàn, kể từ đó, nàng nhất định lại nghe lời của bà ta, càng muốn giúp bà ta làm việc.

"Bất quá, ai gia cũng biết, nam nhân như Yến Kinh Hàn sao có thể dễ dàng như đem con để ở trong lòng? Chỉ có thời điểm làm cho hấn đối với con thân hôn điên đảo muốn ngừng mà không được, hấn mới có thể đem con để ở trong lòng, hấn mới không muốn mất đi con, cho nên nha, ai gia vẫn là câu nói kia, nhất định phải mau chóng làm cho hấn cùng con viên phòng, vận dụng kỹ xảo trong quyền sách trên người hấn, sớm muộn có một ngày, hấn sẽ đối với người câu gì được nấy!"

"Nô tì biết rõ." Lam Linh trong nội tâm cười lạnh một tiếng, Lam Xảo Phụng này cũng quá tự tin đi? kỹ xảo trong quyền sách có lợi hại hơn nữa, cũng không giúp bà ta đánh đầu thắng đó được? Yến Kinh Hàn đã xem từ đầu tới đuôi, nàng cũng không nhìn ra hấn có phản ứng gì, theo nàng, Yến Kinh Hàn tuyệt đối không phải là một nam nhân bị sắc lệnh làm hôn mê thần trí, ngược lại, hấn sở hữu tự chủ vượt qua thường nhân rồi!

Đối với chuyện này, Lam Linh tự nhiên phi thường rõ ràng, mỗi lần * lúc hấn cuồng nhiệt đều đem nàng bùng cháy hầu như không còn sợi tóc, nhưng mỗi một lần vào thời điểm sau cùng hấn vẫn có thể khống chế được chính mình, loại bản năng này của một người nam nhân không phải là tùy tiện liền có thể làm được , đổi lại là người ngoài, Lam Linh không chút nghi ngờ, nàng đã sớm biến thành một nữ nhân chân chính rồi .

"Đúng rồi, con cùng ai gia nói một chút, là ai lớn gan như vậy dám ở dưới chân thiên tử đem con bắt đi, ai gia nhất định khiến Hoàng thượng nghiêm trị không tha!" Lam Xảo Phụng đối với người bắt Lam Linh đi đương nhiên hận thấu xương, hấn kém một chút đã phá hư kế hoạch nhiều năm của bà, nhưng Lam Xảo Phụng cũng lo lắng người này chính là Vô Ưu cung chủ, Vô Ưu Cung thế lực ra sao bà phi thường rõ ràng, chuyện này nếu thật là Vô Ưu Cung làm, thì thật sự nghiêm trọng rồi, bọn họ khả năng chính là hướng về phía nó mà đến !

"Hồi thái hậu, đêm đó nô tì đang ở trên đường hồi phủ, đột nhiên xuất hiện vài tên thích khách, bọn họ nói là dựa theo mệnh lệnh của chủ tử bọn họ thỉnh nô tì theo chân bọn họ đi một chuyến, nô tì dĩ nhiên không muốn, thừa dịp bọn họ cùng thị vệ của vương gia đánh nhau liền cuống quýt hướng về vương phủ mà chạy, chạy mãi chạy mãi, lại đột nhiên bị một cái gì đó đen thùi lùi bao đầu lại, về sau mất đi tri giác, chờ nô tì khi tỉnh lại, liền phát hiện mình ở trong một khu nhà trên Vọng Lạc Sơn, trong nhà có một người nha đầu nói cho nô tì rằng chủ tử của nàng cứu nô tì, nhưng nô tì hỏi nàng chủ tử của nàng là ai, kẻ bắt nô tì là ai, nha đầu kia chỉ nói chủ tử của nàng đã giết người nọ rồi, nhưng nàng không muốn nói cho nô tì người nọ là ai, cũng không muốn lộ ra họ tên chủ tử của nàng."

Lam Linh chỉ đem nửa đoạn trước thật thật giả giả nói một lần, bởi vì nàng biết rõ Lam Xảo Phụng đối với nửa đoạn trước cảm thấy hứng thú, mà đoạn sau Yến Kinh Hàn dẫn nàng trở lại bà ta nhất định là biết rõ , quá trình này bà ta không hỏi nàng tự nhiên sẽ không nhiều lời, miễn cho bị bà ta nhìn ra sơ hở.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: 114.1: Ta Thích Hấn

Đúng như Lam Linh nghĩ, Lam Xảo Phụng chỉ cảm thấy hứng thú đối với nửa trước câu chuyện, mà đoạn sau, Lam Xảo Phụng vẫn tưởng Yến Kinh Hàn có được tin tức do bà ta truyền đi thì mới cứu Lam Linh về, một mặt cảm thấy Yến Kinh Hàn không bằng mình (LXP), sớm hay muộn sẽ bại dưới tay của mình, mặt khác mặc dù ngoài miệng bà ta nói với Lam Linh rằng trong lòng Yến Kinh Hàn không có nàng, nhưng từ việc Yến Kinh Hàn đi Vọng Lạc Sơn, Lam Xảo Phụng cảm thấy Lam Linh ở trong lòng Yến Kinh Hàn vẫn có vị trí , như vậy đúng là hợp ý của bà ta.

Nghe Lam Linh nói như vậy, Lam Xảo Phụng yên lòng. Hóa ra cung chủ Vô Ưu Cung chỉ là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, cũng không muốn đồ vật kia, chỉ cần Vô Ưu Cung không chống đối nàng, như vậy ở Đồng Sở sẽ không còn có người có thực lực chống đối bà ta.

"Tốt lắm, ai gia biết rõ người hiền ắt có trời phù hộ, chuyện đã qua thì không cần suy nghĩ nữa. Người chỉ phải nhớ kỹ, mau chóng cùng Yến Kinh Hàn động phòng, ai gia còn có chuyện quan trọng dặn dò người đi làm." Lam Xảo Phụng thấy Lam Linh trong lòng đã gấp không thể chờ, nàng mặc dù biết

những thích khách kia là người của Ứng Nhẫn, nhưng người bắt Lam Linh đến cùng là ai lại không biết được, nàng lo lắng đêm dài lắm mộng, kế hoạch của nàng sẽ càng phức tạp.

"Dạ." Lam Linh đáp một tiếng, nàng rất muốn biết bà ta có chuyện trọng yếu gì dẫn dò nàng đi làm.

"Sở Tâm, ai gia mệt mỏi, người hầu hạ Linh nhi uống thuốc đi." Lam Xảo Phượng nói rồi đứng lên, hướng tầm điện đi đến, tối hôm qua bị Tô Toàn giằng co cả một đêm, vốn không muốn đứng dậy, nhưng không hỏi rõ ràng, nàng lại không yên tâm, chỉ có thể miễn cưỡng đứng dậy triệu Lam Linh vào cung, gặp nên nói nên hỏi gì đều hỏi, Lam Xảo Phượng liền không để ý Lam Linh, trở về giường ngủ bù.

"Dạ!" Kiều Sở Tâm trước tiên hầu hạ Lam Xảo Phượng vào tầm điện, kéo màn che lên, sau đó mới đi đến trước mặt Lam Linh: "Vương phi, ngài đợi một lát, nô tỳ đi ngay đến phòng bếp nhỏ bưng thuốc cho ngài."

"Cô cô, ta vì sao phải uống thuốc?" Lam Linh nhìn mắt Kiều Sở Tâm hỏi, nàng tính tường còn nhớ Hứa thái y chỉ nói nàng mất trí nhớ là vì trong đầu nàng có máu tụ, còn đưa phương thuốc cho nàng dùng, nhưng Lam Linh đương nhiên không cho rằng chính mình mất trí nhớ, tự nhiên cũng không tin trong đầu nàng có tụ máu bầm, bởi vậy nàng căn bản cũng không uống những thuốc kia, mà lúc này Lam Xảo Phượng cho nàng uống thuốc, điều này càng làm cho Lam Linh cảm thấy trong chuyện này tựa hồ có vấn đề gì.

Nhìn đôi mắt trong sáng tựa như nước hồ thu, có thể nhìn thấu hết của Lam Linh, trong lòng Kiều Sở Tâm giật mình một cái, lập tức vội vàng cười nói: "Vương phi, ngài mất trí nhớ, chỉ sợ không nhớ rõ vào mấy năm trước ngài mắc bệnh tim, về sau Thái hậu tìm danh y, rốt cuộc tìm được một phương thuốc, mặc dù không thể trừ tận gốc, nhưng chỉ cần mỗi tháng dùng một lần có thể bảo đảm tính mạng, đúng lúc, mỗi tháng Vương phi đều tiến cung tới nghe Thái hậu dạy bảo, Thái hậu liền để cho Vương phi dùng thuốc trong cung rồi mới trở về, hai ngày trước Vương phi bị bắt, Thái hậu trong lòng nóng như lửa đốt, một mặt lo lắng an nguy của Vương phi, mặt khác lo lắng Vương phi bỏ lỡ một lần uống thuốc của tháng."

Bệnh tim? Lam Linh đối với lời nói này của Kiều Sở Tâm vô cùng hoài nghi, ánh mắt của bà ta nói cho nàng biết, bà ta đang nói xạo!

Mặc dù đôi khi trong lòng nàng đột nhiên xuất hiện một trận đau nhói, nhưng Lam Linh cảm thấy đây không phải là dấu hiệu của bệnh tim, mà có quan hệ cùng hai lần ảo giác xuất hiện kia, nhưng đến cùng có quan hệ gì, Lam Linh lại không biết.

"A, nguyên lai là như vậy, Thái hậu thật sự là lo lắng, làm phiền cô cô." Lam Linh lộ ra nụ cười cảm kích, nàng muốn nhìn một chút xem đến cùng lão yêu bà cho nàng uống thuốc gì.

"Vương phi dọa nô tỳ, nô tỳ phải đi lấy dược cho Vương phi ngay" Kiều Sở Tâm nói rồi nhanh chóng đi ra chính điện.

Thấy bước chân có chút dồn dập của Kiều Sở Tâm, nghe rõ ràng hơi thở của bà ta không yên, Lam Linh hơi cong môi một cái, nàng thực muốn xem xem nấy người này giờ trở gì.

Rất nhanh, Kiều Sở Tâm bưng một chén sứ trắng vào chính điện, đi vào trước Lam Linh, hai tay nâng chén đến trước mặt Lam Linh, nói: "Vương phi, thuốc này liên tục được hâm ấm trong ngự thiện phòng, hiện tại vừa vận uống."

Lam Linh đưa tay tiếp nhận chén, nhìn nước thuốc màu nâu đen trong chén, lông mày xinh đẹp lập tức nhíu lại, "Cô cô, xem màu sắc nước thuốc này liền biết chắc rất khó uống."

"Vương phi, thuốc đắng dã tật, tốt cho bệnh, lại khổ, để thân thể của người tốt hơn, ngài vẫn nên tiếp tục uống đi." Kiều Sở Tâm vội vàng khuyên nhủ.

Nghe Kiều Sở Tâm nói như vậy, mày Lam Linh nhíu lại sâu hơn, bộ dáng không muốn uống lại không thể làm gì, "Cô cô, người đi lấy giúp ta hai miếng mứt hoa quả để cho vào miệng, được không?"

"Được, Vương phi chờ chút nô tỳ đi lấy ngay." Kiều Sở Tâm nhanh chóng lại ra chính điện.

Thấy Kiều Sở Tâm đi ra ngoài, Lam Linh nhìn hướng tầm điện một cái, nhanh chóng đứng lên, nhẹ nhàng đi tới bên cạnh một cái chậu hoa cách đó không xa, nhanh chóng đem đồ hơn phân nửa nước thuốc vào trong chậu hoa, nhìn nước thuốc nhanh chóng ngấm vào trong đất, nhìn không ra điều gì khác thường, lúc này Lam Linh mới bưng chén ngồi trở lại vị trí cũ.

Sau đó Lam Linh từ trong tay áo lấy ra chiếc khăn gấm, cuộn lại thành hình tròn, đem nước thuốc còn dư lại trong bát từ từ đổ lên khăn, chờ cho nước thuốc từ từ thấm thấu, thấy không sai biệt lắm, Lam Linh mới ngừng tay, lấy hà bao bên hông xuống, đem khăn gấm nhét vào, lúc này liền nghe có tiếng bước chân truyền tới, Lam Linh vội vàng đem hà bao treo trở về bên hông.

Thấy Kiều Sở Tâm vào chính điện, Lam Linh đứng lúc mở miệng: "Cô cô, thuốc này thật sự là quá khó uống, người lại không đến, ta sẽ phải phun ra ." Lam Linh nói xong, một cái tay che miệng, bộ dáng muốn ới mà lại không dám ới.

Kiều Sở Tâm thấy thế bước nhanh đến trước Lam Linh, cầm mứt hoa quả bưng trong tay đưa Lam Linh, Lam Linh cho một viên vào trong miệng, tựa hồ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Cô cô, còn dư phần này, ta thật sự là uống không trôi, ta lo lắng nếu như tiếp tục uống nữa, chỉ sợ ngay cả chỗ thuốc vừa uống lúc trước, tất cả đều bị phun ra ." Lam Linh đối Kiều Sở Tâm giải thích một phen, đem chén nước thuốc còn thừa lại một chút đưa cho Kiều Sở Tâm.

"Được, chén hôm nay so với bình thường có nhiều hơn chút, còn dư lại chút này không uống cũng không có gì đáng ngại." Kiều Sở Tâm đưa tay tiếp nhận chén.

"Cô cô, ta không ở đây quấy rầy Thái hậu nghỉ ngơi nữa, ta về phủ trước đây." Lam Linh nói rồi đứng lên.

"Cũng tốt, để nô tỳ đưa người xuất cung." Kiều Sở Tâm nói rồi cầm chén đặt lên trên bàn trà.

Kiều Sở Tâm nhớ rất rõ ràng, Thái hậu từng ra lệnh với nàng, Lam Linh tiến cung quyết không thể để cho Hoàng hậu triệu nàng đi Cảnh Vân cung. Mặc dù Thái hậu không nói rõ, nhưng trong lòng Kiều Sở Tâm cũng đoán được vài phần.

Kiều Sở Tâm theo Thái hậu tiến cung từ Lam gia, đối với rất nhiều chuyện của Lam gia nàng cũng biết, trước khi Lam Hân Nhi gả cho Hoàng thượng đã vô cùng ái mộ Yến Kinh Hân, một lòng muốn gả cho hắn, nhưng Thái hậu không đồng ý, cứng rắn gả nàng cho đương kim Hoàng thượng. Lam Hân Nhi là dạng nữ nhân gì, Thái hậu rất rõ ràng, ghen tị cùng không cam lòng sẽ làm nàng trở nên điên cuồng, nếu nàng triệu Lam Linh vào trong cung của mình thì không có chuyện gì tốt, vì thế, Thái hậu căn bản cũng không sẽ cho nàng cơ hội này.

Lam Linh không có ý kiến, theo Kiều Sở Tâm rời khỏi Phụng Tường cung, đi không bao lâu, liền trông thấy Lam Hân Nhi mang theo Lưu Tô cùng cung nữ thái giám đi tới.

Lam Hân Nhi một thân phượng bào màu đỏ thắm, đầu đội mũ phượng, ung dung hoa quý, phượng nghi mười phần, nhưng ánh mắt nhìn về phía Lam Linh lại mang theo hàn quang như lưỡi dao sắc bén.

Lam Linh hơi cong môi, Lam Hân Nhi này tám phần là đến tìm mình gây phiền toái, nhưng vấn đề là nàng chọc tới nàng ta như thế nào? Thân thể cũ này của nàng không phải là nhất như chuột sao? Nếu đã nhất như chuột cũng không thể dám trêu chọc đến Hoàng hậu.

Xem ra vấn đề không phải ở trên người nàng! Nếu không phải ở trên người nàng, chắc tám phần nằm trên người Yến Kinh Hân, Lam Linh còn nhớ rõ ràng lần đầu tiên tiến cung cùng Yến Kinh Hân, ánh mắt Lam Hân Nhi nhẹ nhàng quét về phía Yến Kinh Hân, tựa hồ mang theo một tia u oán.

Thì ra là như vậy!

Nếu đúng như nàng đoán, Lam Hân Nhi lại là một đoá hoa đào của Yến Kinh Hân!

Nghĩ tới đây, Lam Linh lập tức sinh lòng không vui, Lam Hân Nhi này hoàn toàn chính là ăn trong bát xem trong nồi, nàng đã gả cho Yến Minh Hiên, thế nhưng còn dám đối với nam nhân của mình nhớ mãi không quên, không những nhớ mãi không quên, còn cố ý tìm mình phiền toái, thật sự là cực kỳ đáng giận!

Kiều Sở Tâm nhìn thấy Lam Hân Nhi đi về phía bên này, lông mày nhanh chóng nhíu một tý, Thái hậu hiện tại đang nghỉ ngơi, không nên đi quấy rầy, Lam Hân Nhi nếu nhất định phải đem Lam Linh đến cung của nàng, bà ta chỉ sợ muốn ngăn cũng ngăn không được.

"Bái kiến Hoàng hậu nương nương." Lam Linh cười, thi lễ với Lam Hân Nhi, lần trước do bản thân nàng không hiểu lễ nghi, lúc này đây nàng lại muốn nhìn một chút nàng ta còn có thể tìm ra lỗi gì.

"Hoàng hậu nương nương." Kiều Sở Tâm cũng cúi chào Lam Hân Nhi.

Đám người Lưu Tô cũng cùng nhau thi lễ với Lam Linh.

"Quả nhiên người đã ngã một lần cũng khôn hơn một chút, Hàn vương phi gặp một lần đại nạn, lễ này ngược lại đã hiểu không ít." Lam Hân Nhi sâu kín mở miệng, nhưng trong giọng nói mang theo một tia kỳ quái thậm chí nhìn có chút hương vị hả hê.

"Hoàng hậu nương nương nói không sai, đúng là người ngã một lần lại khôn hơn một chút." Lam Linh khẽ mỉm cười, con mắt xinh đẹp như nước thu khe lưu chuyển, "Bất quá, nô tỳ mặc dù đột nhiên bị tai họa bất ngờ, nhưng vẫn là được hồng phúc của Thái hậu, gặp được quý nhân, lại có phu quân ngày đêm bên ba vì thân thiếp, nô tỳ mới có thể bình yên vô sự trở về, nô tỳ nghĩ nếu đổi lại là người khác, không biết có vận khí tốt như vậy hay không. Hoàng hậu nương nương, ngài thấy có đúng không?"

Lam Linh đã đoán được Lam Hân Nhi đau chỗ ở nào, nếu nàng thích không có việc gì đến tìm nàng phiền toái, nàng liền chọn chỗ đau của nàng ta mà đâm.

Quả nhiên, Lam Hân Nhi nghe những lời này của Lam Linh, rõ ràng hơi thở có chút không yên, nhưng sắc mặt cũng không có gì dị thường.

"Hàn vương phi đây là đang hướng Bản cung khoe khoang vận khí tốt của mình?" Lam Hân Nhi khẽ hừ nhẹ một tiếng, mang theo một tia khinh thường. "Thế gian này vạn vật thiên biến vạn hóa, ai cũng nói không rõ tình duyên sẽ có chuyện gì phát sinh, nếu không tại sao có thể sớm chiều nói họa phúc? Hàn vương phi nếu muốn tiếp tục vận tốt liên tục như vậy, Bản cung đề nghị người đi Linh Vân Sơn thỉnh quang thấp thêm hai nén hương, van cầu Bồ Tát, nói không chừng Bồ Tát sẽ phù hộ người."

"Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, Bồ Tát từ trước đến nay đều là từ bi hi xả, lại thích người thành tâm, tấm lòng nô tỳ trong sáng tựa ngọc thạch, nô tỳ tin tưởng Bồ Tát nhất định sẽ giúp nô tỳ gặp dữ hóa lành, bình an vô sự."

Lam Linh chậm rãi nói, thấy Lam Hân Nhi nghe câu "Tấm lòng trong sáng tựa ngọc thạch" của nàng trong nháy mắt khẽ biến thần sắc, lập tức khẽ hơi cong môi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: 114.2: Ta Thích Hấn

Lam Hân Nhi gắt gao siết chặt tay trong tay áo, móng tay đã đâm vào lòng bàn tay, nhưng lúc này nàng lại không cảm thấy một tia đau đớn nào, trong đầu toàn bộ đều là câu nói của Lam Linh "Tâm lòng trong sáng như bình ngọc"!

Nàng ta (LL) đang âm thầm chăm chọc nàng gả cho Yến Minh Hiên mà vẫn đối với Yến Kinh Hân nhớ mãi không quên.

Nàng có tư cách gì chăm chọc mình?

Yến Kinh Hân là nam nhân nàng yêu năm năm, nếu không phải Thái hậu cản trở từ bên trong, nàng đã sớm là Hân vương phi.

Nàng ta cũng dám ngăm ngăm chăm chọc nàng không tuân thủ nữ tắc!

Trong lòng Lam Hân Nhi giận không kiềm chế được, nhưng nàng biết rõ lúc này không phải là thời điểm nàng có thể phát tác.

"Nguyên lai Bản cung vẫn cho là Hân vương phi không giỏi nói chuyện, cũng không có cơ hội cùng người nói chuyện, hôm nay Bản cung vừa vận rãnh rồi, người theo Bản cung hồi cung nói chuyện đi, vừa vận cũng có thể bồi đắp tình cảm tỷ muội chúng ta"

Lam Hân Nhi nói xong không đợi Lam Linh trả lời, liền hướng Cảnh Vân cung đi, tựa như Lam Linh nhất định sẽ đáp ứng, cũng nhất định phải đáp ứng cùng nàng hồi cung.

Nghe Lam Hân Nhi nói như vậy, Lam Linh hoàn toàn khẳng định Lam Hân Nhi này tám phần không có ý tốt, nàng ta nghĩ dẫn nàng vào trong cung để nàng lại âm thầm làm chuyện xấu đối phó nàng.

Mặc dù nàng không e ngại nàng ta, nhưng nàng ta dựa vào cái gì bảo nàng đi thì nàng phải đi? Nàng cũng quá coi trọng chính mình.

Lam Linh nhìn Kiều Sở Tâm bên cạnh, thấy Kiều Sở Tâm lông mày hơi nhíu lại, hiển nhiên là không muốn nàng đi đến tẩm cung của Lam Hân Nhi, Lam Linh lập tức khẽ mỉm cười, "Hoàng hậu nương nương, ý tốt của người, nô tì xin nhận, nhưng Thái hậu thường xuyên dạy bảo nô tì, xuất giá phải tông phụ, gả cho Vương gia phải hầu hạ Vương gia hầu thật tốt, hôm nay vì để cho Thái hậu an tâm, nô tì vội vã tiến cung đã trì hoãn không ít thời gian, dĩ nhiên là không thể tiếp tục trì hoãn nữa, nô tì phải về phủ hầu hạ Vương gia, nô tì cáo lui."

Lam Linh nói xong không để ý tới Lam Hân Nhi, bước nhanh hướng cửa cung, khoe miệng Kiều Sở Tâm nhanh chóng gọi lên một tỷ, đuổi kịp bước chân Lam Linh.

Lam Hân Nhi xoay người lại, thấy bóng lưng Lam Linh rời đi, ánh mắt nhanh chóng lóe lên sát khí, nàng sớm muộn có một ngày sẽ làm nàng ta sống không bằng chết!

Lam Linh mặc dù không quay đầu lại, nhưng nàng lại tinh tường cảm thấy uy hiếp đến từ sau lưng, con mắt nhanh chóng xẹt qua một đạo hàn quang, Lam Hân Nhi này nếu nghĩ muốn chết như Lam Ngọc, nàng tự nhiên cũng sẽ không chùn tay!

Rất nhanh, Lam Linh và Kiều Sở Tâm cùng đi ra cửa hoàng cung, ngồi lên xe ngựa hướng Vương phủ mà đi.

Xe ngựa đi khoảng thời gian chưa đến một nén nhang, Lam Linh nghe thấy Triệu Dương đột nhiên "Thờ dài" một tiếng làm cho xe ngựa nhanh chóng ngừng lại, căng lại nói: "Nhạc đại tiểu thư, ngài muốn hù chết thuộc hạ nha!"

Thấy Nhạc Tư Ngữ đột nhiên cản trước mặt xe ngựa, Triệu Dương quả thực bị hoảng một tý, Nhạc đại tiểu thư này dù sao cũng là bảo bối của nhạc quốc công, hấn đánh xe ngựa đụng phải người ta, hấn không chút nghi ngờ Nhạc quốc công sẽ tìm hấn liều mạng. Lấy võ nghệ Nhạc Tư Ngữ, tỷ lệ bị đụng vào rất nhỏ, nhưng hấn vẫn sợ nha.

"Tiểu quý nhất gan!" Nhạc Tư Ngữ hừ một tiếng, không để ý tới Triệu Dương nữa, nói với Lam Linh trong xe ngựa: "Tẩu tử, cái gọi là trả lễ lại, hôm nay buổi trưa, ta thỉnh người đi Thụy vân lâu ăn cơm."

Triệu Dương nhíu mày, không phải là bởi vì Nhạc Tư Ngữ nói hấn là tiểu quý nhất gan, mà là hấn cảm thấy Nhạc đại tiểu thư này thừa dịp gia nhà mình không ở bên cạnh Vương phi, mời Vương phi ăn cơm vì danh, nhất định là ở có cái chủ ý quỷ gì đây.

Nhạc đại tiểu thư mặc dù cả ngày biến mình giống như nam nhân, thậm chí là tác phong như đại lão gia, nhưng Triệu Dương đã nghe Lưu Vân nói qua, Nhạc đại tiểu thư này tâm tư cũng không đơn giản, nàng thích Tả tướng, lần trước nàng đến phủ ăn chùa kỳ thật chính là thử dò xét Vương phi, còn lần này, Triệu Dương hoàn toàn có lý do tin tưởng nhạc đại tiểu thư này mời Vương phi ăn cơm là có mục đích.

Triệu Dương cũng biết gia nhà mình cùng Nhạc quốc công quan hệ không giống bình thường, Nhạc đại tiểu thư này liên tục xem gia nhà mình là huynh trưởng, nàng sẽ không làm chuyện tình tổn thương Vương phi, vì thế, Triệu Dương thấy Nhạc Tư Ngữ nói như vậy cũng không có lên tiếng giúp Lam

Linh ngăn cản.

Lam Linh vén màn che lên, nhìn về phía Nhạc Tư Ngữ, cười nhẹ: "Tư Ngữ, ta hôm nay có việc gấp muốn lập tức trở về phủ, ăn cơm thì không cần, người có chuyện gì nghĩ nói với ta, người liền tiến đến, chúng ta vừa đi vừa nói."

Lam Linh đoán rằng Nhạc Tư Ngữ tìm nàng tám phần lại là vì Mộ Dung Tiểu Trần, mặc dù nàng đã cự tuyệt hẳn rõ ràng, nhưng hành động của hắn cũng không phải là nàng có thể quyết định được, chưa kể ở khấn gắm bồi thuốc nước thời gian dài sẽ mất dấu vết, nàng muốn Yến Kinh Hàn nói cho nàng biết đó rốt cuộc là vật gì. Nàng đương nhiên không có thời gian cùng nàng ta ăn cơm.

"Thật sự có việc gấp?" Nhạc Tư Ngữ hỏi một câu, rất là hoài nghi Lam Linh chỉ là coi đây là cái cớ, kỳ thật cũng không muốn cùng mình ăn cơm.

"Thật sự." Lam Linh cười cười.

"Đã như vậy, cơm kia liền miễn, nhưng lời nói lại không thể không nói." Nhạc Tư Ngữ nói một cái phi thân vào xe ngựa, ngồi trên giường nệm, đối Triệu Dương phân phó nói: "Người đi việc của người, ta cùng tâu từ nói chuyện xong liền đi."

"Dạ" Triệu Dương đánh xe ngựa tiếp tục đi lên phía trước.

Lam Linh nhìn Nhạc Tư Ngữ bắt chéo hai chân, ngồi đối diện với mình, không khỏi cười cười, không lên tiếng, chờ Nhạc Tư Ngữ mở miệng trước.

"Tâu từ, người nói thật với, nếu người đã chạy trốn, vì sao lại muốn trở lại bên người Kinh Hàn huynh? Người cũng không nên nói cho ta biết, người là bị Kinh Hàn huynh bắt trở lại." Nhạc Tư Ngữ cúi đầu bên tai Lam Linh, nhỏ giọng hỏi.

Nghe vậy, Lam Linh lập tức cả kinh, nàng không nghĩ tới chuyện nàng chạy trốn ngoại trừ Yến Kinh Hàn, Mộ Dung Tiểu Trần, Lăng Sương, Lăng Lộ, thậm chí ngay cả Nhạc Tư Ngữ cũng biết, nàng làm sao lại biết?

Lam Linh không trả lời Nhạc Tư Ngữ ngay, mà là lẳng lặng nhìn Nhạc Tư Ngữ, trong nội tâm đã không khỏi dựng lên một chút phòng bị.

Nhạc Tư Ngữ nhếch miệng cười cười, "Tâu từ, người không cần nhìn ta như vậy, ta là người mình, Kinh Hàn huynh không bán đứng người, ta tự nhiên cũng sẽ không đem người bán. Người cũng nên biết, Mộ Dung Tiểu Trần chính là cái 'Xú nam nhân', ta thích hắn ba năm, từng thế nhất định phải làm cho hắn làm nam nhân của Nhạc Tư Ngữ ta. Cho nên, ta ở chung quanh hắn an bài rất nhiều ám vệ, nhất cử nhất động của hắn đều trốn không thoát đôi mắt của ta, lúc này, vô tình phát hiện chuyện tâu từ chạy trốn".

Nhạc Tư Ngữ nhìn Lam Linh, cười đến giống như kẻ trộm, đôi mi thanh tú Lam Linh nhú chặt, đột nhiên phát hiện, nàng còn tưởng rằng chuyện tình thân không biết quý không hay, thế nhưng đều ở dưới mí mắt người khác, đây cũng quá đã kích người, điều này chẳng lẽ chính là có thể lực cùng không có thể lực khác nhau?

Lam Linh cảm thấy bất đắc dĩ, trong nội tâm nghĩ tới nếu muốn ở này cổ đại tạo ra một "Dạ Linh" chỉ sợ ít nhất cũng mất một hai năm, nếu muốn chống lại Lam Xảo Phụng, phỏng đoán càng cần thời gian lâu hơn. Lam Xảo Phụng chắc chắn sẽ không cho nàng thời gian lâu như vậy để phát triển thể lực của mình, trước mắt duy nhất có thể làm đúng là nhân cơ hội.

Trước kia Yến Kinh Hàn từng nói với nàng, hắn từng học võ nghệ ở phủ của Nhạc quốc công, mà Nhạc Tư Ngữ vừa mới nói rõ Nhạc quốc công là người cùng phe với Yến Kinh Hàn, như vậy tựa hồ Nhạc Tư Ngữ có thể làm bằng hữu.

Nghĩ tới đây, Lam Linh khẽ mỉm cười, "Tư Ngữ, mặc dù người xưng hô ta là tâu từ, đó cũng là nề mặt mũi Vương gia, kỳ thật trong lòng của người ta cũng chính là một người ngoài, nếu là người ngoài, vì sao ta phải nói cho người biết bí mật trong lòng ta?"

Nhạc Tư Ngữ không nghĩ tới Lam Linh nói như vậy, ngạc nhiên một chút, lập tức liền hiểu ý tứ Lam Linh, cười nói, "Tâu từ, ta như thế nào thấy được hương vị hồ ly? Có chút xấu xa nha."

"Phải không?" Lam Linh nhú mày, biết rõ Nhạc Tư Ngữ tuyệt đối được cho là một cô nương thông minh, lập tức cũng không hề quanh co lòng vòng, "Tư Ngữ, trên đời này không có cơm trưa miễn phí, càng không có người vô duyên vô cớ nói cho người khác biết bí mật của mình, trừ phi..."

"Trừ phi các nàng là không nói chuyện không là bằng hữu." Nhạc Tư Ngữ trong nháy mắt liền tiếp một câu.

"Thông minh!" Lam Linh vui vẻ khen ngợi.

Nhạc Tư Ngữ nhếch miệng, "Thôi đi, người không phải muốn cho ta lên con tàu cướp biển của người sao? Tốt lắm, ta đã lên đây, từ nay về sau chúng ta chính là không nói chuyện không là bằng hữu, nếu là bằng hữu, vậy người có cái gì cần ta giúp, cứ việc mở miệng, chỉ cần ta làm được, ta tuyệt không từ chối!"

Nhạc Tư Ngữ mặc dù là một cô nương, nhưng làm người hào sảng, lại là có một lòng hiệp nghĩa can đảm.

Nàng đương nhiên cũng biết thân phận của Lam Linh, cũng biết tình cảnh của Lam Linh, nhưng nàng cảm thấy những điều này cùng việc hai nàng làm bằng hữu không có lợi ích xung đột trực tiếp, chỉ cần nàng ta không cùng nàng đoạt Mộ Dung Tiểu Trần, như thế nào đều được, hơn nữa nói không chừng các nàng làm bằng hữu, Mộ Dung Tiểu Trần sẽ rơi nhanh hơn vào lòng bàn tay của nàng!

"Được, từ nay về sau chúng ta liền là bằng hữu!" Lam Linh cười đưa tay ra.

Lam Linh đương nhiên biết rõ nàng cùng Nhạc Tư Ngữ đều có tính toán nhỏ nhặt của chính mình, các nàng làm ằng hữu cũng không thuần túy, nhưng nàng tin tưởng, các nàng sẽ trở thành bằng hữu chân chính!

"Vậy về sau ta liền gọi tên ngươi, gọi 'Tẩu tử' cảm thấy có điểm khó chịu." Nhạc Tư Ngữ cười nắm Lam Linh tay.

"Được!"

Hai nữ tử cùng tuổi mười sáu, bắt đầu từ lúc tay cầm cùng một chỗ, tình hữu nghị đã mọc rễ nảy mầm ở trong lòng nhau.

"Tốt lắm, hiện tại có thể nói đi." Nhạc Tư Ngữ không có quên chính sự, nhìn về phía Lam Linh trong ánh mắt lại là mang theo thoáng cái mong đợi.

"Ta thích hần." Lam Linh nhẹ nhàng nói một câu, cũng là lần đầu tiên đem cảm thụ trong lòng mình nói cho người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Chương 115.1

Editor: Từ Sắc Y

Một câu "Ta thích hần" của Lam Linh không thể nghi ngờ gì đối với Nhạc Tư Ngữ mà nói chính là âm thanh tự nhiên dễ nghe nhất trên đời, Nhạc Tư Ngữ lập tức nhếch miệng cười ngây ngô ha ha hai tiếng.

Thật tốt quá! Trong lòng Nhạc Tư Ngữ hoan hô.

Lam Linh thích Yến Kinh Hàn, như vậy thì Mộ Dung Tiểu Trần dù có bản lĩnh lớn hơn trời cũng không thể cướp Lam Linh từ bên cạnh người Yến Kinh Hàn được, lui một vạn bước mà nói, dù cho hần có thể cướp được nàng, cũng không thể đoạt được tim nàng (LL) thích Yến Kinh Hàn, lại nói, Yến Kinh Hàn có thể để cho hần đoạt mất sao?

Theo Nhạc Tư Ngữ, bất kể từ mặt nào mà nói Mộ Dung Tiểu Trần và Lam Linh, đều không có một chút khả năng nào, mà rốt cuộc Mộ Dung Tiểu Trần cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng!

Nhìn thấy dáng vẻ Nhạc Tư Ngữ vui mừng không kìm được, Lam Linh sớm đã đoán được tám phần là nàng (NTN) có quan hệ với Mộ Dung Tiểu Trần, mặc dù nàng (LL) không cho hần cơ hội, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần vốn cố chấp, Lam Linh không cảm thấy vui vẻ lạc quan như Nhạc Tư Ngữ, nói không chừng lúc nào đó Mộ Dung Tiểu Trần lại làm ra chuyện gì, hơn nữa theo Lam Linh tin tưởng, nếu Mộ Dung Tiểu Trần có hành động lần nữa thì chỉ sợ là không phải muốn cướp nàng chạy xa bay cao đơn giản như vậy.

"Lam Linh, ta cảm thấy được kết giao với một bằng hữu như ngươi quá đáng giá." Nhạc Tư Ngữ hào sảng vỗ lên bả vai của Lam Linh một cái, lúc này cũng không hạ thấp giọng nữa, đương nhiên là Triều Dương cũng đã nghe thấy.

Triều Dương có chút nghi hoặc, rõ ràng hần nghe được lời nói của Nhạc đại tiểu thư chứa đầy hàm ý, nhưng rốt cuộc mang theo ý gì, hần lại nghĩ không ra, còn nữa, khi nào Nhạc đại tiểu thư và vương phi trở thành bằng hữu rồi? Theo Triều Dương, các nàng là tình địch còn không khác nhau gì lắm.

"Tư Ngữ, đặc ý vênh váo là điều kỳ nhất của binh gia (nhà binh), lại nói, ngươi cũng không thể xem người ta dễ như trở bàn tay được." Trong nháy mắt Lam Linh gọi cho Nhạc Tư Ngữ một chậu nước lạnh.

Nhạc Tư Ngữ hung hăng trừng mắt nhìn Lam Linh một cái, "Này, bây giờ chúng ta là bằng hữu, ngươi không thể nói một lời dễ nghe khiến ta cao hứng được một chút sao? Ngươi thật là!"

"Lời thật mất lòng, chính vì ngươi là bằng hữu của ta, cho nên ta mới nhắc nhở ngươi, nếu như đổi lại là người khác, ngươi cho là ta có lòng tốt như vậy sao?"

Nhạc Tư Ngữ nghiêng nghiêng rằng, "Được rồi, ta nói không lại ngươi, còn không được sao? Ta đi đây, có chuyện gì cần thì cứ đến chỗ ta, hay phải người đi đến phủ của Nhạc quốc công tìm ta."

"Được." Lam Linh cười cười.

Sau đó, Nhạc Tư Ngữ lập tức nhanh chóng phi thân ra khỏi xe.

Lam Linh nhìn lên màn che đang còn lay động kia, không khỏi cười cười, vốn cho là vì Mộ Dung Tiểu Trần, dù Nhạc Tư Ngữ không trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, thì cũng chỉ có thể xem như người lạ, ai ngờ, vậy mà các nàng lại có thể trở thành bằng hữu, có đôi khi duyên phận thật sự là thuyết bất thanh đạo bất minh (nói không ra tiếng, nhìn không ra đường).

Có một bằng hữu, Lam Linh dường như thấy được một luồng sáng rạng đông ở phía trước con đường, dọc theo đường đi mang theo tâm tình tốt, bất giác lại trở về vương phủ, Lam Linh nhanh chóng bước vào Tùng Trúc viện.

Lúc này còn chưa đến buổi trưa, Lam Linh vốn tưởng rằng Yến Kinh Hàn đang ở thư phòng xử lý công vụ, không nghĩ tới lúc bước vào gian phòng nhìn thấy Yến Kinh Hàn đang ngồi ở bên cạnh bàn, trên mặt bàn còn để cuốn sách mà Lam Xảo Phụng cho nàng được nàng giấu ở trong tủ để y phục.

Dung nhan tuấn tú sắc xảo như điêu khắc, trên khuôn mặt vẫn là một mảnh rét giá như cũ, cầm bảo màu đen mang theo khí phách sâu đến không lường được, mặc dù chỉ lẳng lặng ngồi ở nơi kia, nhưng toàn thân lại mang theo khí thế vương giả khiến cho người ta nhìn mà sợ!

Không giận mà uy, khí thế vốn có!

Cũng bởi vì như thế, mà quyển sách được đặt ở trước mặt hắn, khiến cho Lam Linh có làm thế nào cũng cảm thấy quý giá.

Mặc dù quyển sách kia được đóng lại, nhưng trong đầu Lam Linh lại nhớ đến chuyện Yến Kinh Hàn đã mở ra nhìn lúc trước, lập tức bên tai nàng liền hồng một mảnh.

Nhìn thấy mặt phượng Yến Kinh Hàn đang nhìn về phía nàng, đột nhiên Lam Linh cảm thấy toàn thân không được tự nhiên, trong lòng lập tức tự khinh bỉ mình một phen, mặc dù bọn họ chưa động phòng, nhưng không biết đã ôm ấp qua bao nhiêu lần, những chuyện nên làm dường như đều đã làm, vậy mà nàng lại sợ thấy quyển sách kia?

Lam Linh nhấp mấy môi, đi đến ngồi đối diện với Yến Kinh Hàn, lại nhìn dò xét quyển sách ở trên bàn một cái, nhìn về phía Yến Kinh Hàn cười hỏi, "Phu quân, đây là người muốn xem lại sao?"

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng quét Lam Linh một cái, lúc này nhanh chóng nháy mắt một cái, trong con mắt từ từ tan dần đi ý cười, mới nói: "Đến đây."

"Làm cái gì?" Lam Linh xem xét quyển sách ở trên bàn kia, trong lòng nàng nghĩ tới tám phần là Yến Kinh Hàn đã bị nó "Độc hại" rồi, lúc này hắn bảo nàng đi qua chính là muốn để nàng giúp hắn dập lửa, nhưng bây giờ là ban ngày, nàng mới không cần!

Thấy Lam Linh chậm chạp không động đậy, mày kiếm của Yến Kinh Hàn hơi nhíu lại, "Không đến?" Trong lời nói tựa hồ mang theo mùi vị uy hiếp nhân nhạ.

"Bây giờ là ban ngày." Mặc dù ban ngày không phải là không được làm, nhưng trong lòng Lam Linh vẫn có mâu thuẫn với hành động làm loại chuyện đó vào ban ngày, điều đó khiến cho nàng có cảm giác như không có chỗ che giấu.

"Khẳng định?" Rốt cuộc Yến Kinh Hàn đã hiểu rõ được ý tứ của Lam Linh, trong giọng nói mang theo một tia không vui, mặc dù hắn rất thích thân thể của nàng, nhưng hắn lại dạng nam nhân chỉ vì một quyển sách mà không khống chế nổi dục vọng của mình sao? Nàng cũng dám nghĩ hắn như vậy!

Lam Linh nhấp mấy môi, vốn biết rõ tâm tình của Yến Kinh Hàn có điểm thay đổi không ngừng, mặc dù nàng thích hắn, nhưng tựa hồ hắn còn chưa thích nàng, cho nên nàng vẫn không nên đối địch với hắn mới tốt, không phải là trước đây như thế sao? Nàng càng không sợ hắn ăn nàng.

Nghĩ như thế, Lam Linh đứng lên, đi đến bên cạnh Yến Kinh Hàn, nhìn hắn.

Yến Kinh Hàn đưa tay vừa kéo eo thon của Lam Linh, vừa để Lam Linh ngồi xuống trên đùi của hắn, ôm Lam Linh vào trong lòng ngực.

"Phu quân, đóng cửa lại." Lam Linh mềm mại tựa vào trước ngực Yến Kinh Hàn, nhỏ giọng nói một câu, lúc này cửa phòng chưa có khóa, Lam Linh vô cùng không muốn bị đám Triều Dương thấy nàng ngồi ở trên đùi Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn cúi đầu nhìn thiên hạ ở trong ngực mình một cái, vung tay lên, trong nháy mắt cửa phòng được khép lại.

Ngồi ở trên đùi Yến Kinh Hàn, tim Lam Linh càng đập càng nhanh, trên gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia sớm đã không thể không bị nhiễm một tầng hồng phấn.

Giờ phút này, theo Lam Linh, là vô thanh thắng hữu thanh (yên tĩnh thắng ồn ào)!

"Tại sao không nói chuyện?" Yến Kinh Hàn cũng không hành động như dự đoán của Lam Linh, mà đưa tay cầm lấy cằm của nàng, trong tiếng nói tựa hồ mang theo một tia khàn khàn.

Không thể phủ nhận, Yến Kinh Hàn vô cùng thích xem dáng vẻ ngượng ngùng của Lam Linh, trong con mắt cất nước thu kia sóng sánh ánh nước xuân thủy lay động, trên gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ kia lại còn kiều diễm hơn rừng đào, mỗi lần này, Yến Kinh Hàn đều có thể cảm nhận được trong thân thể mình đang có một luồng nhiệt nhanh chóng tập trung lại nơi nào đó.

Kỳ thật, lúc trước đó Yến Kinh Hàn chỉ muốn ôm Lam Linh vào trong ngực, cũng không có những suy nghĩ gì khác, nhưng sau khi ôm vào trong lòng, vốn không có ý nghĩ, thì ý nghĩ lại nhanh nảy ra một cách tự nhiên.

Ngồi ở trên đùi Yến Kinh Hàn, Lam Linh tự nhiên cảm thấy vật "Uy hiếp", trên khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên, duỗi ra tay đẩy cánh tay của Yến Kinh Hàn, lại đưa mặt tựa vào trước ngực hắn, nhỏ giọng nói: "Nói cái gì? Không phải là người rất muốn sao?"

"Ta có nói là ta rất muốn sao?" Yến Kinh Hàn tức giận nói một câu, nhưng nghĩ đến lúc này nơi nào đó của mình đang dâng trào, Yến Kinh Hàn lập tức cảm giác như tự mình đánh mình, trong lòng càng không ngừng buồn bực.

Nàng, nói chung có thể khiến hấn*, thậm chí còn làm cho hấn đối với nàng muốn ngừng mà không được!

Mặc dù mỗi một lần hấn đều có thể khống chế được mình, nhưng chỉ có hấn tự mình biết là hấn nhìn lại có bao nhiêu vất vả.

"Không có mà, do ta suy nghĩ nhiều thôi." Lam Linh cố nén xúc động muốn cười nhạo Yến Kinh Hàn, nhanh chóng chuyển đề tài, "Phu quân, người lấy quyển sách kia ra để làm cái gì vậy?"

"Cho người xem." Yến Kinh Hàn không hề suy nghĩ đã phun ra ba chữ này, hấn tuyệt đối sẽ không nói cho Lam Linh biết là trong lúc vô tình hấn phát hiện nó nằm trong ngăn tủ, cho nên mới cảm lên mở ra, kỳ thật vốn không nghĩ đến là để cho Lam Linh xem, nhưng lúc này nhìn thấy dáng vẻ Lam Linh muốn cười nhạo nhưng không dám kia, Yến Kinh Hàn đã đưa ra quyết định, nhất định phải lấy lại danh dự của mình.

"Ta không xem." Lam Linh không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nàng mới không cần học đến những kỹ xảo kia, lại nói, không phải là hấn đã nhìn rồi sao? Không phải là hấn không được à.

Lam Linh giấu mặt ở trong lòng Yến Kinh Hàn, hoàn toàn cảm thấy Yến Kinh Hàn đang khi dễ nàng, tựa như lời hấn đã nói, hấn thích làm chuyện nàng không thích làm.

Nhìn thấy dáng vẻ của Lam Linh, Yến Kinh Hàn hơi cong môi một cái, lập tức tâm tình vui vẻ, lại đẩy nhẹ Lam Linh ra một chút, rồi nhanh chóng cúi đầu đề nghị mỏng xuống.

Xác định tâm ý của mình, đương nhiên là Lam Linh sẽ không cự tuyệt nộ hôn của Yến Kinh Hàn, hai cánh tay vươn lên ôm lấy cổ của Yến Kinh Hàn, chủ động đáp lại môi hấn cuồng nhiệt.

Một phen *, sau một lúc lâu, Yến Kinh Hàn chủ động buông cánh môi kiều diễm ướt át của Lam Linh, lại giúp Lam Linh chỉnh sửa lại y phục trước ngực có chút mất trật tự, cố gắng nén lại * đang dâng cao trong thân thể, chỉ lẳng lặng ôm lấy Lam Linh.

Hô hấp của Lam Linh tự nhiên cũng có chút không yên, nàng lẳng lặng tựa vào trước ngực Yến Kinh Hàn, khoe miệng thoáng giương lên ý cười.

Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua cửa sổ chiếu xuống gian phòng, hình thành từng mảng bóng đen loang lổ trên mặt đất, trong sân ngẫu nhiên truyền đến một hai tiếng chim kêu to, tất cả tựa hồ đều rất tốt đẹp, lúc này Lam Linh còn mơ hồ cảm thấy được một mùi vị hạnh phúc.

"Sau khi người tiến cung, thái hậu có nói với người những lời gì?" Rốt cuộc Yến Kinh Hàn cũng phá vỡ một phần yên tĩnh này, hấn nhẹ nhàng đẩy Lam Linh, rồi để cho Lam Linh ngồi vào vị trí đối diện mình.

Lam Linh sớm đã biết Yến Kinh Hàn phân rõ công tư, hấn có thể ở trên giường nhiệt tình với nàng như lửa, nhưng trong nháy mắt khi xuống giường khi hấn nhớ đến thân phận của nàng, đối với nàng lãnh khốc vô tình.

Mặc dù đã sớm biết, nhưng lúc này cảm xúc của Lam Linh lại không giống như trước, nàng thích hấn, vừa mới cùng hấn chạm vành tai tóc mai, nhưng trong nháy mắt, hấn lại cự tuyệt nàng ngoài ngàn dặm, mặc dù trong lòng Lam Linh có chuẩn bị tâm lý, nhưng dù cho có phục hồi lại, cũng tránh không được có chút khổ sở, nàng không khỏi than nhẹ một tiếng.

"Nàng hỏi ta là người nào đã bắt ta, ta nói là lúc ấy ta bị người trùm đầu, rất nhanh đã mất đi tri giác, chờ sau khi ta tỉnh lại thì đã ở trên Vọng Lạc Sơn, nghe một nha đầu nói, là chủ tử nàng bắt người muốn giết ta và đã cứu ta, nhưng nàng ấy lại không muốn nói cho ta biết chủ tử của nàng là ai." Lam Linh nói cho Lam Xảo Phụng nghe những lời nói dối nàng đã nói qua một lần cho Yến Kinh Hàn.

"Nàng chỉ hỏi người những chuyện này, cũng không nói đến những chuyện khác sao?" Yến Kinh Hàn lại hỏi.

"Nàng bảo ta nhanh động phòng với người." Lam Linh nhìn xem Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng mở miệng, nàng biết rõ những lời này Yến Kinh Hàn cũng không thích nghe.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 163: Chương 115.2

Quả nhiên, sau khi Yến Kinh Hàn nghe xong, trong đôi mắt đột nhiên lóe lên tinh quang, môi mỏng khẽ nhếch.

"Còn nữa, bà ta cũng để cho ta uống loại thuốc này." Lam Linh nuốt chút nữa là quên mất chuyện đọc được, vội vàng từ trên hà bao lấy khăn gấp ra, lại lấy một ly trà không, vô chắt khăn lại, vắt nước vào trong chén.

Nhìn nước thuốc màu đen bên trong chén sứ trắng, trong mắt Yến Kinh Hàn giờ đầu chỉ có hàn băng lạnh lẽo, toàn thân tản ra trận trận rung mình.

Yến Kinh Hàn tiếp nhận ly trà, đưa đến bên cạnh mũi người một cái, vẫn không hề lên tiếng.

Nhìn bằng sương trong con mắt của Yến Kinh Hàn, tim Lam Linh đập nhanh hơn, căn cứ như lời Kiều Sở Tâm, nàng uống loại thuốc này đã mấy năm, nếu như loại thuốc này là độc, thuốc... thuốc kia chỉ sợ sớm đã thấm vào cốt tủy, chẳng lẽ chủ tử của Lăng Sương bảo nàng ngâm ở Huyền Băng đầm, chính là bởi vì nguyên nhân này?

Lam Linh hy vọng là nguyên nhân này, nếu không phải, Lam Linh không cách nào tưởng tượng thân thể của nàng đến cùng phải chịu đựng thứ gì.

Sau đó, Yến Kinh Hàn đứng lên, từ trong ngăn tủ lấy ra một bình sứ nhỏ, rắc bột thuốc vào trong chén, trong chén từ từ toát ra một cỗ mùi hôi thối.

Nghe thấy loại hương vị này, tay Yến Kinh Hàn trong tay áo không tự giác nắm lại buông, buông lỏng lại nắm! Trên dung nhan tuấn mỹ là hàn băng cực điểm.

"Phu quân, loại thuốc này đến cùng là vật gì?" Nhìn thấy Yến Kinh Hàn đang cực lực che giấu sự tức giận, tâm Lam Linh đã từ từ trầm xuống, nhưng dù cho phải chết, nàng cũng muốn làm quý mình bạch!

Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nhìn Lam Linh một cái, đi vào phía sau phòng, kéo cửa phòng ra, đem chén thuốc ném ra ngoài, tung ra một chưởng, chén sứ trắng trong chớp lát hóa thành mảnh vụn, nước thuốc cũng theo đó mà ngấm vào trong đất.

Triều Dương, Hạo Nguyệt đang ẩn nấp trong sân cùng nhau cả kinh, chưởng vừa rồi của gia đã dùng hết mười phần công lực, có thể thấy ngài ấy đang giận không kiềm được.

Triều Dương, Hạo Nguyệt đương nhiên cũng nghe được lời nói vừa rồi của Vương phi, bọn họ cũng muốn biết đó là loại dược gì, nhưng bọn họ cũng biết, có thể làm cho gia tức giận như thế, khẳng định không phải là thuốc tốt gì.

"Nàng có biết nàng đã dùng loại dược này trong bao lâu rồi không?" Yến Kinh Hàn không hề xoay người lại, ánh mắt trời rọi vào thân hình cao lớn của hắn, sau lưng tạo thành một bóng đen, mà Lam Linh vừa vặn đang đứng ở trong bóng đen này.

"Nghe Kiều Sở Tâm nói, ta uống loại thuốc này đã vài năm." Lam Linh cũng không có giấu giếm, đáp lại thật thà.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lập tức mở mạnh ra, dường như đã có quyết định gì đó.

Yên tĩnh! Làm cho người khác hít thở không thông!

Triều Dương Hạo Nguyệt ngừng hô hấp, tựa hồ cảm nhận được điều bất thường, nhưng cũng không thể kêu to.

"Phu quân..." Chờ giây lát, vẫn không thấy Yến Kinh Hàn lên tiếng, Lam Linh ôn nhu kêu một tiếng, nhìn về phía Yến Kinh Hàn trong đôi mắt lại mang theo một tia vội vàng.

Yến Kinh Hàn từ từ xoay người lại, nhìn về phía Lam Linh trong mắt phượng không thấy một tia gọn sóng, trên tuấn nhan ngoại trừ lạnh lùng cũng chỉ là lạnh lùng, tựa hồ người vừa mới nổi giận cũng không phải là hắn.

Nhìn thấy Yến Kinh Hàn như thế, trong nội tâm Lam Linh đột nhiên cảm thấy một tia cảm giác mát, nàng tình nguyện nhìn thấy bộ dáng hắn nổi giận cũng không muốn nhìn thấy sự lạnh lùng trong mắt hắn bây giờ.

"Phu quân..." Lam Linh nhanh chóng nắm lấy tay Yến Kinh Hàn, trong lòng có một cỗ khủng hoảng không hiểu được, nhưng nàng không biết nàng đang sợ cái gì, sợ hãi sẽ vì loại thuốc kia mà chết sao? Đương nhiên không phải! Như vậy là cái gì, Lam Linh cũng không biết.

Nhưng khiến cho Lam Linh không nghĩ tới chính là, nàng vừa nắm lấy bàn tay của Yến Kinh Hàn, hắn lại giống như rắn cắn, lập tức giật tay lại, dùng lực không hề nhẹ, hơn nữa Lam Linh lại không hề phòng bị, bị ném ngã ngồi trên mặt đất.

Triều Dương Hạo Nguyệt lập tức cả kinh, gia dù sớm biết vương phi là người của Thái hậu cử đến, nhưng cũng chưa bao giờ đối xử với vương phi như vậy, gia làm sao rồi? Chẳng lẽ do thuốc kia có vấn đề?

Lam Linh ngã ngồi dưới đất nhưng không hề cảm thấy móng mình đau đớn, chỉ cảm thấy tim từng đợt co rút đau nhói, lại cảm thấy toàn thân là ban hàn lạnh thấu xương.

Một lúc sau, mùa xuân của nàng chỉ qua chưa đến 1 khắc đã rơi vào trong địa ngục, vốn dĩ, hạnh phúc là ngắn ngủi như vậy sao?

Vốn tưởng rằng, hắn dù cho không nhanh như vậy tin tưởng nàng, nhưng cũng sẽ ôm nàng vào lòng, cho nàng một chút ấm áp trong ảo tưởng.

Vốn tưởng rằng, nàng có thể một chút sưởi ấm hàn băng của hắn, làm cho hắn từ từ thích mình, thậm chí yêu mình.

Vốn tưởng rằng, chỉ cần nàng nỗ lực, nàng liền có thể thấy con đường phía trước ngập tràn ánh rạng đông!

Chỉ bằng một loại dược nang không biết tên đã làm cho hắc quặng nang xuống mặt đất, nang đã làm sai điều gì? Loại thuốc kia dù có vấn đề gì chẳng nữa, nang cũng là người bị hại.

Lam Linh cười khò một tiếng, từ từ đứng lên, nhìn Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng mở miệng, "Vì cái gì? Ta đã làm sai điều gì, làm cho vương gia không muốn gặp ta như thế?"

Hai ngày này Yến Kinh Hàn đã thành thói quen nghe Lam Linh ôn nhu gọi hắc "Phu quân", mà Lam Linh lúc này, trong miệng nói ra hai chữ "Vương gia", may mắn Yến Kinh Hàn không khỏi nhú lại.

"Rất nhiều chuyện sớm đã được định, dù cho ngươi có lòng này hay không, ngươi cũng không thể thay đổi gì, ngươi cứ xem như không biết gì đi." Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh, mắt phượng không có có một tia nhiệt độ, trong giọng nói lại như cấp cho Lam Linh án tử hình.

Lam Linh khẽ mỉm cười, con mắt xinh đẹp cắt nước thu cũng không vì lời nói của Yến Kinh Hàn mà âm ảm thất sắc, ngược lại càng sáng mênh mông, "Vương gia, ta chỉ tin nhân duyên là do trời định, những thứ khác, ta tin tưởng vận sự do người làm, chỉ cần chưa chết, mọi việc đều có thể!"

thanh âm Lam Linh rất nhẹ, nhưng trong giọng nói nhưng là mang theo vô cùng tự tin, nang từ không tin số mệnh, bởi vì theo ý nang, đây đều là do người nhất gan vì trốn tránh thực tế mà lấy cớ!

Yến Kinh Hàn vẫn luôn biết Lam Linh không giống người thường, lạnh nhạt, tỉnh táo, cơ trí, thậm chí tự tin!

Dù cho đứng trên vách núi, nang cũng có thể không hề sợ hãi, thậm chí còn nghĩ rằng bản thân có thể bay vọt vách núi!

Yến Kinh Hàn mặc dù thường thức sự tự tin của nang, nhưng đối với thuyết pháp của nang lại không cách nào gạt bừa, theo Yến Kinh Hàn, Lam Linh dù cho có bản lãnh thông thiên, cũng không cách nào thay đổi vận mệnh bản thân, bởi vì đã quá muộn.

Hắc thích thân thể của nang, không sai, muốn trói nang ở bên người cũng không giả, nhưng đây đều cần phải có điều kiện tiên quyết, điều kiện tiên quyết chính là nang không thể làm ra cái gì gây bất lợi cho hắc.

Mà Lam Linh dùng loại thuốc kia, cho dù nang không muốn, không muốn làm ra cái gì gây bất lợi cho hắc, nhưng đây cũng không phải là chuyện nang có thể khống chế, chỉ cần Lam Xảo Phượng cho nang một cái thuốc dẫn, nang sẽ phục tùng vô điều kiện bất cứ mệnh lệnh gì của Lam Xảo Phượng, nang đối với hắc mà nói không thể nghi ngờ là một mối tai họa ngầm!

Yến Kinh Hàn vốn đang suy đoán Lam Xảo Phượng làm sao có thể yên tâm đem Lam Linh đặt ở bên cạnh hắc mà không hề lo lắng nang phản bội bà ta, lúc này, Yến Kinh Hàn đã hoàn toàn hiểu, Lam Xảo Phượng sớm đã dùng dược đem Lam Linh vững vàng nắm giữ trong lòng bàn tay!

Yến Kinh Hàn không có lên tiếng, mà lạnh lạnh nhìn Lam Linh, nhìn xem đôi mắt cắt nước hồ thu khiến hắc nhìn hoài không chán, trong nội tâm như bị hàng vạn mối tơ vò vây quanh.

Theo Yến Kinh Hàn, nếu đã không thể thay đổi, dù không thể trừ diệt, cũng chỉ có thể bỏ qua!

"Bản vương dù có nói cho ngươi, ngươi cũng không thể thay đổi gì, chỉ làm tăng thêm phiền não của mình, ngươi còn không biết tốt."

Y thuật như Yến Kinh Hàn ở Đông Sở vốn chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, lúc trước hắc mặc dù không có thấy qua loại thuốc kia, nhưng cũng là biết rõ, uống loại thuốc kia, nếu là thời gian ngắn, còn có biện pháp thanh trừ, nhưng chỉ cần vượt qua một năm, loại thuốc kia liền sẽ thâm sâu tận xương tủy, hiểu rõ việc trừ bỏ đã không có một tia khả năng, hơn nữa loại thuốc này chỉ cần không có thuốc dẫn thì sẽ không thể nào bị phát tác, một khi khởi động thuốc dẫn, nang sẽ không còn là chính nang, hoàn toàn bị Lam Xảo Phượng thao túng, hơn nữa khó có thể khôi phục ý thức của mình, mãi cho đến lúc chết!

Yến Kinh Hàn chưa bao giờ nghĩ tới việc giết Lam Linh, nhưng nghĩ đến việc nang cuối cùng vẫn chạy không thoát một chữ "Chết", trong nội tâm Yến Kinh Hàn lập tức có chút tâm phiền ý loạn.

Không thể phủ nhận, hắc không muốn nang chết, nhưng hắc không cách nào chỉ bằng một lần hành động liền có thể đem Lam Xảo Phượng đang diệt trừ, đem nang giữ ở bên người, không thể nghi ngờ chính là thả một con rắn vào trong ngực, hắc không biết khi nào nang sẽ cắn hắc một cái, làm cho hắc chết oan chết uổng, hắc đương nhiên không thể mạo hiểm như vậy!

"Chiếu theo ý tứ vương gia, ngươi không nói cho ta, là vì tốt cho ta?" Lam Linh cười cười, lạnh nhạt mang theo lạnh nhạt, theo ý nang, chỉ có hắc mới có thể cho nang thêm phiền não, những thứ khác đối với nang mà nói đều là có cũng được mà không có cũng không sao.

Yến Kinh Hàn không biết nên trả lời Lam Linh như thế nào, nang mặc dù có thể sẽ làm ra chuyện nguy hại đến hắc, nhưng nang cũng là vô tội, hắc không muốn nang tiếp tục sống trong thấp thòem lo âu.

"Vì sao không nói lời nào?" Lam Linh từ từ đi đến trước mặt Yến Kinh Hàn, ngược mắt nhìn mắt phượng thâm sâu như biển rộng của hắc, nhẹ nhàng mở miệng,

"Hay là vì ngươi không dám thừa nhận trong lòng ngươi đang quan tâm ta?"

Đôi mắt Lam Linh như phát sáng, mang theo hàng vạn tinh quang tự hồ như nang có thể nhìn thấu tất cả, ánh mắt yên lặng rơi vào tầm mắt Yến Kinh Hàn.

Nghe vậy, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhủ lại, rất không muốn thừa nhận trong nội tâm quan tâm nàng như vậy, hần khi nào lại quan tâm đến người khác? Thậm chí nàng còn là một nữ nhân nguy hiểm không biết lúc nào sẽ động thủ với hần!

"Người suy nghĩ nhiều, bản vương chưa bao giờ biết cái gì gọi là quan tâm." Yến Kinh Hàn lạnh lạnh mở miệng, nói xong liền xoay người sang chỗ khác, không muốn để ý tiếp tới Lam Linh, càng không muốn nàng dùng đôi mắt sáng kia nhìn thấu tất cả.

"Phu quân, người lại lừa mình dối người rồi, người nếu thật lòng không biết cái gì gọi là quan tâm, vậy hôm đó đang trên đường trở về, người vì sao phải hỏi ta có lạnh hay không? Vì sao phải để cho ta ngồi vào phía sau người?" Lam Linh căn bản không sẽ cho Yến Kinh Hàn cơ hội trốn tránh, nhanh chóng từ sau lưng của hần ôm chặt, đem mặt sít sao áp bờ vai rộng lớn của hần.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: 116.1: Dùng Âm Áp Sưởi Âm Tâm Giá Lạnh

Lời nói của Lam Linh làm cho lòng Yến Kinh Hàn chấn động, cảm giác bị nhìn thấu mà không có chỗ che giấu. Loại cảm giác này một chút cũng không tốt.

Yến Kinh Hàn lại không phản bác được, Lam Linh nói cũng không sai. Nếu hần không quan tâm nàng, tại sao lại để ý nàng có lạnh hay không, nàng có lạnh hay không có liên quan gì đến hần? Hần chính là lừa mình dối người.

"Phu quân, chúng ta là vợ chồng, là người thân cận, nương tựa vào nhau chung sống cả đời, thừa nhận việc người quan tâm ta khó khăn đến thế sao?" Lam Linh sít sao ôm eo Yến Kinh Hàn, mặc dù nàng không biết trong lòng hần nàng có hay không có nàng, nhưng nàng có thể nhạy cảm biết được hần quan tâm nàng, nàng rất thích cảm giác được quan tâm này, nàng không muốn hần tiếp tục trốn tránh.

Thanh âm Lam Linh rất nhẹ, nhưng "Nương tựa vào nhau, chung sống cả đời" - tám chữ như lưỡi dao sắc bén tạo ra một rung động mong như cánh ve, ánh mắt Yến Kinh Hàn trầm xuống, gạt hai tay Lam Linh ra, cũng không quay đầu lại bước ra khỏi gian phòng, bước nhanh theo hướng cửa sân.

Yến Kinh Hàn chưa từng nghĩ tới Nương tựa vào nhau, chung sống cả đời", hiện tại đối với hần mà nói, nàng cùng hần càng không có loại khả năng này.

Hần không thể vì mình đối với nàng có một chút quan tâm, một chút không đành lòng mà khiến cho mình bị đặt dưới lưỡi dao của Lam Xảo Phượng, hần còn chưa bị sắc đẹp làm mê muội thần trí.

Hần sẽ không giết nàng, nhưng hần sẽ để nàng rời đi

.

Thấy bóng lưng quyết tuyệt của Yến Kinh Hàn, Lam Linh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nàng muốn hần làm bên cạnh âm áp của nàng, nàng muốn làm hậu thuẫn kiên cường của hần. Hình như đây chỉ là tâm ý của một mình nàng.

Trong lòng Triều Dương, Hạo Nguyệt không khỏi than nhẹ một tiếng, bọn họ không biết sao chuyện diễn biến thành như vậy, nhưng bọn họ không dám nhiều lời, đi theo gia nhà mình nhanh chóng ra sân nhỏ.

Lam Linh từ từ mở mắt, nhấc chân ra khỏi gian phòng, trong sân sớm đã không có bóng dáng của Yến Kinh Hàn, chỉ có gió thổi qua rừng trúc, phát ra thanh âm sột soạt.

ời, lúc này mặt trời lên cao chính giữa bầu trời, ánh mặt trời sáng lạn chiếu khắp cả vùng đất, đẹp mắt, ấm áp, nhưng lòng Lam Linh lại cảm thấy lạnh lạnh.

Từ việc Yến Kinh Hàn chuyển biến trong nháy mắt, Lam Linh đã nhìn ra được, mấu chốt là việc Lam Xảo Phượng cho nàng ăn loại thuốc kia, nhưng đến cùng có ảnh hưởng như thế nào, Lam Linh lại không biết.

Nghĩ tới Yến Kinh Hàn đối với nàng xa cách, nghĩ tới Yến Kinh Hàn tự tuyệt nàng như rắn rết, Lam Linh không muốn ném mùi khở sở, bởi vì nàng biết rõ ngoại trừ loại bỏ về xử xử bên ngoài, căn bản không giải quyết được vấn đề gì, nhất định nàng phải biết rõ loại thuốc kia đến cùng là gì, chỉ có biết rồi mới có thể tìm được kế sách ứng phó.

Mười năm nghề nghiệp ở kiếp trước đã sớm luyện cho Lam Linh ý chí mạnh mẽ, mặc dù nàng cũng sẽ đau lòng, cũng đau thương, nhưng nàng sẽ không để cho mình vui bên trong cảm giác đau thương này vui mình, nàng phải nghĩ biện pháp đem loại bỏ đau thương này.

Lam Linh chưa bao giờ ngồi chờ chết, cho dù kết cục của nàng cuối cùng cũng sẽ chạy không khỏi một chữ chết, nhưng nàng cũng muốn được chết oanh oanh liệt liệt, mà không phải chết trong hồi hận đau xót.

Lam Linh đột nhiên nghĩ đến Lăng Sương, nàng cực kỳ hy vọng bởi vì nguyên nhân của loại thuốc kia, chủ tử của Lăng Sương mới bảo nàng đi ngâm trong đầm Huyền Băng.

Lăng Sương là người của Vô Ưu Cung, nàng nếu đã phụng mệnh chủ tử mệnh lệnh bảo vệ mình, như vậy thì nàng có thể biết rõ loại thuốc kia, vậy nàng liền hỏi trước nàng ta một chút.

Lam Linh mặc dù không hiểu người của Vô Ưu Cung vì sao phải bảo vệ nàng, vì sao phải nhúng tay vào chuyện giữa nàng cùng Yến Kinh Hàn, nhưng Lam Linh biết rõ hai nhà đầu kia đối với nàng không có ác ý, mặc dù nàng có chút bất mãn đối với hành động bán đứng của các nàng, nhưng không thể không nói, các nàng tựa hồ còn hiểu rõ nàng so với chính mình.

Mặc dù Lăng Lộ cũng là người Vô Ưu Cung, nhưng Lam Linh không biết nàng còn ở trên Vọng Lạc Sơn hay không, dưới mí mắt nhiều người như vậy, nàng không thể nào lại có cơ hội đi Vọng Lạc Sơn, bởi vậy, tìm được Lăng Sương lại phù hợp hơn.

Nhưng vấn đề là, nàng tới chỗ nào có thể tìm tới Lăng Sương đây? Nhà đầu kia giống như là buổi tối mới đột nhiên xuất hiện, đến vô ảnh, đi không hình bóng, hơn nữa Lam Linh lại không biết nàng ta ở nơi nào.

Lam Linh hơi nhíu đôi mi thanh tú, nghĩ tới lời nói Lăng Sương từng nói với nàng, nàng đột nhiên nghĩ đến Lăng Sương từng nói qua nàng ta ở Lam tướng phủ âm thầm bảo vệ nàng, điều này không phải đã nói lên nàng nên đến Lam tướng phủ ư?

Nghĩ như thế, Lam Linh khoe miệng nhấc lên một nụ cười, quyết định buổi tối vụng trộm đi Lam tướng phủ tìm Lăng Sương.

Ẩn ở trong bóng tối Thanh Phong – Lưu Vân cũng nghe rõ ràng tường tận chuyện vừa mới xảy ra, theo bọn họ, bình thường nữ tử gặp phải loại chuyện như vậy dù cho không khóc sụt sướt, cũng nhất định là thấp thòm lo âu, bởi vì từ cử động của gia nhà mình đã có thể thấy được loại thuốc kia tuyệt đối không phải là thuốc tốt.

Nhưng sự tỉnh táo, tự tin, lạc quan của Lam Linh lại một lần nữa làm cho bọn họ dụi mắt mà nhìn, mặc dù thân vui lạp không biết hiểm cảnh lại không có một tia tinh thần sa sút chán chường, một đôi mắt tĩnh lặng lại rạng rỡ phát sáng!

Thanh Phong – Lưu Vân đột nhiên hy vọng Lam Linh không phải là nữ nhi của Lam Trí Thân, không có nửa điểm quan hệ cùng Lam Xảo Phượng, nếu là như vậy, nàng cùng gia nhà mình chính là kim ngọc lương duyên người người hâm mộ.

Nhưng tạo hóa trêu ngươi, nữ tử có thể cùng gia kẻ vai sát cánh lại là nữ nhi đối thủ một mất một còn của gia, Thanh Phong – Lưu Vân trong nội tâm chỉ có thể thờ dài một tiếng.

Kiếp trước mặc dù Lam Linh không yêu đương, nhưng nàng biết rõ yêu chân chính, chân chính thích chính là không oán không hối trả giá, không cầu hỏi báo, nếu đã quyết định trở lại bên cạnh hắn, nàng sẽ không bởi vì một phen cử động vừa mới của hắn mà nhẹ nhàng buông tha cho, nàng sẽ cho hắn thấy.

Nghĩ như vậy, Lam Linh nhanh chóng đi ra sân nhỏ, hướng phòng bếp đi đến, kiếp trước nàng không biết nghe ai nói qua, nghĩ phải giữ được tâm của nam, trước hết giữ được dạ dày người này, hơn nữa nàng cũng có vài món ăn sở trường đang muốn làm cho chàng nếm thử.

Lam Linh đã sớm biết phòng bếp bên trong phủ ở vị trí nào, nàng cũng không cần người dẫn đường giúp nàng.

Đang đi tới, Lam Linh đột nhiên nghe được thanh âm Thu Diệp thờ hồn hên ở sau vang lên, "Tiểu thư, ngài đợi nô tỳ chút... Người muốn đi đâu?"

Hôm nay Lam Linh tiền cung không mang theo Thu Diệp, Thu Diệp sửa sang lại gian phòng Lam Linh sau đó liền ở trong sân chờ đợi. Sau Yến Kinh Hàn trở về phòng, liền đuổi nàng trở về phòng của mình.

Thu Diệp ngây ngốc ở trong phòng của mình, nhìn thời gian đến trưa, liền đoán rằng tiểu thư nhà mình đã trở lại, liền đi Tùng Trúc Viện, vào sân nhỏ cũng không nhìn thấy tiểu thư nhà mình, về sau nghe ngóng, mới biết tiểu thư nhà mình đến đây, liền vội vàng đuổi đi theo.

Lam Linh dừng bước, xoay người nhìn về phía Thu Diệp, "Ta đi phòng bếp làm cho Vương gia làm vài món ăn, người đã đến thì vừa vặn vào phụ giúp ta."

"A..." Thu Diệp vội vàng che miệng, nhanh chóng chạy tới phía trước Lam Linh, cuống quýt giải thích: "Tiểu thư, nô tỳ... Nô tỳ không phải là không vui ý làm trợ thủ cho ngài, chỉ là nô tỳ đối cây ớt có chút e ngại." Thu Diệp thanh âm càng ngày càng nhỏ, vừa nghĩ tới bộ dáng Lam Ngọc đập mạnh cây ớt sau, Thu Diệp nhẹn không được rung mình một cái, nàng một chút cũng không muốn bị cây ớt biến thành một tên hề.

"Yên tâm đi, hôm nay không làm món ăn kia, cũng sẽ không khiến người chạm vào cây ớt." Lam Linh cười nói, ngày đó nàng chỉ là cố ý chinh Lam Ngọc, nếu không nghe lời đập mạnh một chút cây ớt bộ dáng hắn cũng không thể biến thành như vậy, nhưng nghĩ đến ý đồ bất chính phía sau hắn đối với nàng, lúc ấy thực nên dọa cho hắn nhiều chút, trực tiếp cho hắn cay chết đi!

"Vậy là tốt rồi." Thu Diệp thờ phào một cái, lại cảm thấy có chút thẹn thùng, nàng từng lời thề son sắt nói là tiểu thư nhà mình vào nơi nước sôi lửa bỏng đều không chối từ, hôm nay thế nhưng sợ hãi giúp nhà mình tiểu thư dùng ớt, nàng thật là vô dụng.

Lam Linh cười cười, dẫn Thu Diệp nhanh chóng vào phòng bếp. Đầu bếp trong phòng thấy vương phi đến đây, lập tức kinh hoàng, bọn họ khi nào gặp qua chủ tử vào phòng bếp?

Lam Linh không để ý đến bọn họ, chỉ để lại một nam hài chịu trách nhiệm nhóm lửa, để các đầu bếp khác đều đi ra bên ngoài, sau đó liền ở trong phòng bếp dạo qua một vòng, tìm được nguyên liệu nấu ăn nàng cần, để Thu Diệp giúp nàng, nam hài nhóm lửa, thời gian không đến hai nén hương, bốn món mặn một món canh liền thuận lợi ra nồi.

Thu Diệp nhìn thức ăn thơm ngào ngạt, không khỏi hỏi: "Tiểu thư, tay nghề của người thật tốt, ngài nấu ăn lúc nào, nô tỳ như thế nào một chút cũng không biết rõ?"

"Cùng đi học thực đơn." Lam Linh đơn giản trả lời lấy lệ một câu, nàng đương nhiên không thể nói cho Thu Diệp, nàng kiếp trước cũng rất biết làm món ăn, hơn nữa nàng mất trí nhớ, dù cho trước kia như thế nào, hiện tại chỉ sợ cũng nhớ không được.

Thu Diệp "A" một tiếng, không tiếp tục truy vấn.

Lam Linh đem món ăn làm xong đặt trong hộp com, lại phân phó đầu bếp phòng bếp không cần cho nàng cùng Yến Kinh Hàn chuẩn bị ăn trưa, liền nhắc theo hộp com hướng thư phòng Yến Kinh Hàn mà đi.

Thu Diệp đi theo Lam Linh sau lưng, thấy sắp đến cửa thư phòng, chặn lại nói: "Tiểu thư, nô tỳ không đi theo ngài, nô tỳ đi căn tin ăn com."

"Đi đi." Lam Linh cười cười, biết rõ Thu Diệp là một cái nhân lực phi thường, nàng chỉ là vì danh mượn ăn com, nhưng thật ra là không nghĩ gây trở ngại đến mình.

"Tạ tiểu thư." Thu Diệp bước nhanh đi ra ngoài, trên mặt len lén nở nụ cười.

Lam Linh cầm hộp com đi vào trước cửa thư phòng, gặp Triều Dương đứng ở cửa bên cạnh bộ dáng muốn nói lại thôi, trong nội tâm lập tức đoán được cái gì.

"Như thế nào, hần không muốn gặp ta?" Lam Linh nhìn cửa phòng đóng chặt, nhẹ nhàng mở miệng.

"Vương phi, vương gia nói người không đói bụng." Triều Dương yếu ớt nói một câu, gia nhà mình đã sớm biết vương phi đi phòng bếp thân tự động thủ vì hần nấu ăn, cũng biết vương phi tất nhiên sẽ mang theo thức ăn đến thư phòng tìm hần, vì thế, hần đã sớm phân phó, vương phi tới, liền chặn nàng.

Triều Dương biết rõ gia nhà mình làm như vậy nhất định là có dụng ý của hần, nhưng Triều Dương vẫn cảm thấy gia nhà mình làm như vậy sẽ làm tổn hại một tâm chân tình của Vương phi, thiên kim tiểu thư, danh môn sau, có mấy nữ nhân tử có thể làm được thân tự động thủ vì phu quân của mình làm súp canh? Nàng mặc dù là nữ nhi của Lam Trí Thân, nhưng Triều Dương cảm thấy Vương phi cùng Lam tướng phủ những người kia bất đồng, nàng đối với gia gia mình là thật tâm.

"Phải không?" Lam Linh đương nhiên không tin, hần chỉ là không muốn gặp nàng mà thôi, nếu đã hần không muốn gặp nàng, nàng cũng không bắt buộc.

Triều Dương há hốc mồm, không biết nên nói cái gì, nhìn bên Hạo Nguyệt một cái, ngoài ý muốn phát hiện Hạo Nguyệt trên mặt cũng có một tia không ổn định, xem đến Hạo Nguyệt cũng có cùng hần ý tưởng.

Lam Linh đem hộp com thả tới trong tay Triều Dương, quay đầu nhìn về phía cửa phòng, cười nhạt một tiếng, "Nếu không phải bây giờ đói, liền đem những này món ăn đều cho Hắc Phong ăn đi."

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 165: 116.2: Dừng Ấm Ấp Sưởi Ấm Tâm Giá Lạnh

Lam Linh nói xong, không hề dừng lại, nhanh chóng rời đi.

Triều Dương nhìn nhìn bóng lưng Lam Linh rời đi, lại nhìn xuống hộp com trong tay, không cần Hạo Nguyệt lên tiếng, liền nói: "Gia, ngài thật không đói ạ, để thuộc hạ đem đồ ăn ngon mà Vương phi làm cho Hắc Phong ăn? Hắc Phong nếu được ăn những món ăn ngon như vậy, nhất định sẽ càng thích thuộc hạ."

Khóe miệng Hạo Nguyệt giật giật, đáy mắt xẹt qua một nụ cười.

Triều Dương đứng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh trong phòng, nhưng chờ một lúc, cũng không nghe được thanh âm của gia nhà mình, chân mày Triều Dương cau lại, gia tự nhện đói lại còn m không uổng đêm xia một tâm chân tình của Vương phi?

Nhưng Triều Dương chưa từ bỏ ý định, lại nói: "Gia, thuộc hạ đi thật nhé?" [yêu anh TD quá =))]

Vẫn không có thanh âm gia nhà mình!

Triều Dương cuối cùng hết hy vọng, cầm hộp com, chuẩn bị đưa những món ăn trong hộp cho Hắc Phong ăn, đồng thời oán thán vận may của Hắc Phong, không công được hưởng tâm chân tình của Vương phi đối với Gia.

"Vào đi!" thanh âm Yên Kinh Hàn đột nhiên vang lên.

Trong lòng Triều Dương lập tức vui mừng, hướng tới Hạo Nguyệt khiêu khích, đẩy cửa ra, nhanh chóng vào thư phòng.

Đi vào bên cạnh bàn gia nhà mình, Triều Dương không đợi gia nhà mình lên tiếng, liền chủ động mở hộp com ra, lấy thức ăn bên trong bày ở trên bàn, sau đó đem hộp com để ở một bên, nói rõ, "Gia, ngài dung từ từ." Sau đó, ngay lập tức ra khỏi thư phòng, khép cửa lại.

Nhìn bốn nặn một canh trước mặt đều đủ sắc hương vị, trong lòng Yên Kinh Hàn hiện lên cảm xúc khó hiểu, hỗn loạn, mơ hồ, không chắc chắn.

Yên Kinh Hàn khẽ nháy mắt, cầm thìa múc một muỗng canh vào miệng, nếm một ngụm nhỏ, ngon, hương vị thơm mát, ấm áp trong nháy mắt liền đầy tràn khoang miệng.

Không thể phủ nhận, hần thích súp ngon này, thơm mát, càng ưa thích hương vị ấm áp!

Giống như bàn tay nhỏ bé của Lam Linh!

Mỗi lần nắm bàn tay nhỏ bé ấm áp của nàng, Yên Kinh Hàn đều cảm thấy trong lòng tràn đầy hương vị ấm áp, giống như ánh mặt trời ngày xuân, ấm áp và ấm lòng, cho nên hần nghĩ buộc nàng ở bên người, không muốn để nàng đi, hần muốn giữ lại cảm giác hần chưa từng có thể nghiệm qua.

Nhưng nếu ấm áp này chẳng biết lúc nào sẽ hóa thành con dao sắc đâm về phía hần, chẳng lẽ hần còn muốn đem nàng giữ ở bên người sao?

Chọn lợi tránh hại là chuyện thường tình, giữa hai cái hại chọn cái ít hại hơn càng không có gì không ổn, Yên Kinh Hàn tự nhiên biết rõ nên như thế nào, lấy hay bỏ, nhưng nhìn thức ăn trước mắt tỏa mùi thơm, Yên Kinh Hàn lần đầu tiên phát hiện hần vốn không thể ngăn chút rung động trong lòng, tựa hồ có một thanh âm nói với hần, không thể để cho nàng rời đi, nếu không hần sẽ hối hận!

Sẽ hối hận sao? Yên Kinh Hàn không biết, hần chỉ biết là hần tuyệt không làm chuyện hối hận!

Buổi tối, Yên Kinh Hàn vẫn không trở về phòng cùng Lam Linh dùng bữa tối, một mình Lam Linh dùng bữa tối, sau đó để Thu điệp về gian phòng của nàng rồi thay đổi trang phục, leo tường ra, đến Lam tướng phủ.

Lam Linh cũng không có cố ý tránh Thanh Phong – Lưu vân, bởi vì nàng không có chuyện gì cần giấu diếm Yên Kinh Hàn.

Rất nhanh đến Lam tướng phủ, Lam Linh vẫn leo tường vào, nhanh chóng trở lại Thiên linh các của mình, vào gian phòng, nhẹ nhàng gọi Lăng Sương hai tiếng, chờ giây lát, cũng không thấy bóng dáng của Lăng Sương.

Lam Linh nghĩ thử đến Thiên linh các tìm Lăng Sương cũng chỉ là thời vận, nàng không cách nào khẳng định Lăng Sương liền ở đây, nhưng nàng biết rõ với võ nghệ của Lăng Sương, chỉ cần nàng ở gần Thiên linh các, thì nàng có thể biết rõ nàng đến đây, vì thế, Lam Linh liền không lập tức rời đi, mà là lặng lẽ ngồi ở trong phòng chờ.

Gió mát nhẹ nhàng, sao đầy trời.

Triều Dương giương mắt nhìn hoàng hôn nơi chân trời, lại nhìn cửa thư phòng, trong lòng thờ dài nhẹ một tiếng.

Gia sớm đã nhận được tin tức Vương phi ra ngoài phủ, nhưng gia lúc này cũng không có bất kỳ hành động nào, Triều Dương cảm thấy gia chỉ sợ là vì loại thuốc kia, vì chuyện này mà trong lòng đã có quyết định gì đó, loại quyết định này giống như có lẽ đã miêu tả sinh động!

Nhưng Triều Dương vừa nghĩ tới về sau trên mặt gia nhà mình sẽ không còn xuất hiện nét vui vẻ, sẽ không còn nói nhiều lời nói làm cho hần ghen hờn nhìn trần trối, trong nội tâm Triều Dương vô cùng phiền muộn.

Rất nhiều thứ, một khi thật sự có được, sẽ không muốn mất đi.

Triều Dương biết rõ, kỳ thật gia nhà mình cũng không phải là không có gì đâu? Nếu không, gia cần gì phải đem mình cả ngày ở trong thư phòng? Vị trí của Vương phi ở trong lòng gia chỉ sợ sớm đã vượt qua vị trí chính gia đang nghĩ.

Triều Dương đương nhiên biết rõ gia nhà mình từ trước đến nay lạnh lùng vô tình, "Tình yêu" đối với gia mà nói chính là độc dược trí mạng, nhưng con người nào phải cô cây, ai có thể vô tình? Vương phi đối với gia mà nói, chỉ sợ sớm đã không phải như vậy, chỉ là gia không muốn thừa nhận mà thôi.

Triều Dương cũng biết thân phận Vương phi đối gia mà nói là một vấn đề vĩnh viễn không cách nào lẩn tránh, một chiêu vô ý, chính là nguy cơ tứ phía, thậm chí thua cả ván bài, đang ở giữa ván cờ, thua liền tan xương nát thịt, gia tự nhiên không thể thua!

Mặc dù trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng Triều Dương vẫn cho rằng từng quyết định của gia nhà mình đều chính xác, gia không chỉ là vì chính hần, còn vì hàng nghìn hàng vạn người đi phía sau hần.

Triều Dương nghĩ ngợi lung tung, lúc này chỉ thấy một bóng dáng nhanh chóng vọt đến trước mặt của hần, Triều Dương vừa nhìn, lập tức vui mừng như rồng mây.

Hắn đang lo không biết tới chỗ nào tìm nàng, nha đầu kia lại tự động đưa tới cửa.

"Này, nha đầu, ngươi tên là gì?" Triều Dương vội vàng hỏi, muốn lấy người ta gia làm vợ, ngay cả tên của người ta cũng không biết, nói ra người ta còn không cười rớt răng hàm?

Hạo Nguyệt nhìn Triều Dương một cái, không lên tiếng, trong lòng nghĩ mình tốt nhất là không lắm miệng, nếu Triều Dương ngay cả tên của người ta đều không hỏi đến, hay là thôi đuổi theo người ta làm vợ đi.

"Dựa vào cái gì mà ta phải nói cho ngươi biết?" Lăng Sương lạnh lạnh liếc Triều Dương một cái, "Ta hỏi ngươi, tiểu thư ở không trong thư phòng?"

Lăng Sương đi thẳng vào vấn đề, nàng vừa mới đi Tùng Trúc Viện, cũng không tìm được Lam Linh, liền đoán rằng Lam Linh có thể ở trong thư phòng của Yến Kinh Hàn hay không.

"Nếu như ngươi không nói cho ta tên của ngươi, ta liền không nói cho ngươi Vương phi không ở trong thư phòng." Triều Dương lập tức tìm được một lợi thế, cười đùa nhìn Lăng Sương.

"Lại chuyện đông dài? Dám uy hiếp ta? Ngươi có phải hay không quên ngày đó bị ta đánh răng rơi đầy đất, nghĩ chuyện rồi phủ ra đi? Hay là người đã lành vết thương nên quên đau, còn muốn ghi nhớ thật lâu?" Lăng Sương tuyệt đối là phong cách không mờ bình ai biết trong bình có gì, một chút cũng không lưu một phần mặt mũi cho Triều Dương.

Vừa nghe, Triều Dương hận không thể đem cái miệng nhỏ nhắn của Lăng Sương này chặn lại, nàng không thể nói để nghe một chút? Nhất định phải đem hắn tức chết mới vui về sao?

Triều Dương nhìn Hạo Nguyệt một cái, tựa hồ thấy được trong mắt Hạo Nguyệt nhanh chóng xẹt qua chút vui vẻ, lập tức hung hăng cắn răng, đây là huynh đệ kiểu gì? Thấy hắn bị khi dễ mà còn có thể cười được?

Triều Dương cảm thấy hắn nhất định phải thể hiện uy phong đại nam nhân, bị nha đầu kia cười trên đầu bắt nạt cũng thật quá mất mặt!

Nghĩ tới đây, Triều Dương nhìn Lăng Sương đột nhiên quỷ dị cười một tiếng, "Nha đầu, ta nói cho ngươi biết, Vương phi cũng không ở trong thư phòng, về phần Vương phi đi nơi nào, ta cũng biết, tuy nhiên, ta không sẽ nói cho ngươi biết, bởi vì ngươi làm cho ta tức giận!"

"Quý hẹp hòi!" Lăng Sương khẽ hừ nhẹ một tiếng, nhìn về phía Hạo Nguyệt, "Ngươi nói đi, tiểu thư đi nơi nào?"

Lăng Sương đã đoán được Triều Dương nói thật, nếu là tiểu thư trong thư phòng, nàng nghe được thanh âm của mình sẽ phải đi ra, nàng không có đi ra, điều này đã nói lên nàng thật sự không ở trong thư phòng.

Nhưng Lăng Sương cũng không phải là bị Triều Dương hù dọa đại, hắn biết rõ chuyện tình, Hạo Nguyệt tám phần cũng biết, nàng cần gì nhất định phải cần hắn nói cho nàng biết?

"Hạo Nguyệt, chúng ta là huynh đệ sao?" Triều Dương không đợi Hạo Nguyệt lên tiếng liền nhìn về phía Hạo Nguyệt hỏi, ý ở ngoài lời cũng chính là Hạo Nguyệt nếu xem hắn là huynh đệ, thì không được nói cho Lăng Sương biết Vương phi đi nơi nào.

"Chuyện của các ngươi, ta không có hứng thú, các ngươi không nên ở chỗ này quấy rầy đến gia." Hạo Nguyệt lạnh lùng mở miệng, mặc kệ hai người, đồng thời cũng nói cho Lăng Sương, hắn chắc chắn sẽ không nói.

"Thật sự là huynh đệ tốt!" Lăng Sương nghiêng răng.

"Đó là đương nhiên, cái này kêu là huynh đệ sinh tử!" cái đuôi Triều Dương lập tức dựng đứng lên, "Nha đầu, nếu ngươi muốn biết vương phi đi nơi nào, ngươi liền đi theo ta."

Triều Dương nói rồi bước nhanh rời đi, hắn biết rõ tâm tình gia nhà mình đang không tốt, hắn không nên ở chỗ này ảnh hưởng đến gia nhà mình.

Lăng Sương nhìn cửa thư phòng, nàng biết rõ Yến Kinh Hàn chắc chắn biết rõ tiểu thư đi nơi nào, nhưng muốn để hắn nói cho nàng biết chỉ sợ so với làm cho Triều Dương nói cho nàng biết lại khó khăn hơn, nàng vẫn là cạy miệng Triều Dương ra.

Nghĩ tới đây, Lăng Sương bước nhanh đuổi kịp Triều Dương, "Này, ngươi đưa ta đi nơi nào?"

"Nếu sợ, ngươi có thể không đi theo." Triều Dương ném một câu rồi tiếp tục đi lên phía trước, trong nội tâm thật là đắc ý, cuối cùng hắn cũng tìm về một chút uy danh.

Thấy đáng về đắc ý của Triều Dương, Lăng Sương mấp máy môi, rất muốn đem hắn đánh một hồi, nhưng ngẫm lại thì chính sự quan trọng hơn.

Đi vào một khu vườn hoa nhỏ bên trong, Triều Dương cuối cùng dừng bước, xoay người nhìn về phía Lăng Sương, hỏi vô cùng nghiêm túc, "Ngươi tên là gì?"

Đôi mi thanh tú của Lăng Sương lập tức nhăn lại, thấy bộ dáng nghiêm nghị của Triều Dương, nàng thật đúng là không quen.

"Tên chỉ là một biệt hiệu, có biết hay không có quan hệ gì?" Lăng Sương chẳng biết tại sao chính mình không muốn đem tên nói cho Triều Dương.

"Đương nhiên là có quan hệ!" Triều Dương lập tức cất cao thanh âm, nhưng trong nháy mắt liền hạ thấp, "Ta muốn biết, nói cho ta biết."

Đối với Triều Dương nổi giận, đối với Triều Dương vui cười, Lăng Sương có thể trực tiếp cự tuyệt, nhưng đối với Triều Dương trong vẻ mặt thành thật, lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ, tâm Lăng Sương lập tức loạn hai nhịp, lời cự tuyệt không cách nào nói ra khỏi miệng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Nói Không Lại Nàng, Thì Dùng Miệng Chặn Lại Môi Nàng

Đối với Lăng Sương mà nói, nói cho Triều Dương tên của nàng tuyệt đối chính là xúc động do ma xui quỷ khiến, nhưng lời nói ra tựa như nước đổ ra ngoài, lúc muốn thu lại thì cũng đã quá muộn!

"Thì ra người tên là Lăng Sương, chí khí ngút trời, lạnh lùng như sương, tên rất hay!" Triều Dương cũng mặc kệ tên của người ta có phải là ý này hay không, lập tức liền khoe khoang một phen, không chút nào ngoài ý muốn, lại nhận được một ánh nhìn khinh bỉ từ Lăng Sương, nhưng Triều Dương không thèm để ý, mà nở nụ cười ha ha hai tiếng.

Nhìn thấy nụ cười Triều Dương có chút chói mắt, Lăng Sương lại không ngừng ảo não, giọng nói tự nhiên cứng nhắc lại, "Nhanh thu lại nụ cười của người khiến cho người ta chán ghét đi, mau nói xem, tiểu thư đã đi nơi nào rồi?"

Nhìn thấy vẻ mặt Lăng Sương lộ ra vẻ ghét, trong nội tâm Triều Dương hết sức không vui, không chút yếu thế nào mà bắt đầu phản kích lại, "Người không phải được phụng mệnh bảo vệ vương phi sao? Làm sao mà ngay cả vương phi đi nơi nào cũng không biết? Ta thấy người cũng chỉ là con vịt nửa cân miệng bốn lượng!"

Lăng Sương nghiêng nghiêng răng, người này biết tên của nàng rồi không những không nói cho nàng biết tiểu thư đi nơi nào, vậy mà còn lên mặt nói lại nàng, nàng thấy hẳn chính là bị ngứa da!

"Ngứa da đúng không? Có muốn ta giúp người gãi hay không?" Lăng Sương đưa tay sờ lên roi bạc bên hông, trong giọng nói mang theo khí thế vô cùng cường hãn!

"Lần trước là ta nhường cho người, nếu đánh lại, nhất định người không phải là đối thủ của ta." Triều Dương có chút chột dạ, nhưng ngoài miệng lại không chịu thua một chút nào.

"Phải không? Vậy chúng ta đánh lại một lần thử xem?" Lăng Sương nói xong rút ra roi bạc, đáng vẻ như nóng lòng muốn thử.

Triều Dương thấy thế, vội vàng dè xuống tay của Lăng Sương, "Không phải là người muốn tìm vương phi sao? Người lại còn có thời gian đánh nhau với ta à?" Trong nháy mắt Triều Dương tìm một cái bậc thang đi xuống, hẳn một chút cũng không muốn chân ướt chân ráo đánh với nàng, muốn đánh à, vẫn nên chờ hẳn lấy nàng về nhà rồi đánh ở trên giường đi.

"Sắc, lang!" Lăng Sương tránh khỏi tay Triều Dương, hẳn cũng dám chạm tay của nàng à! Tay của nàng chưa từng bị một người nam nhân nào chạm qua!

"Lăng Sương, người nói gì chứ? Không phải là ta cố ý mà!" Triều Dương vội vàng nhìn xung quanh, hẳn rất sợ người khác bởi vì lời Lăng Sương nói mà xem hẳn như sắc, lang.

"Không phải cố ý, người chính là cố ý!" Lăng Sương dùng sức chà chà mu bàn tay bị Triều Dương đụng vào, dường như bị dính phải đồ bẩn khiến cho nàng không thể chịu được.

Nhìn thấy hành động của Lăng Sương, Triều Dương lập tức nổi giận, "Người thật là quá đáng! Ta chỉ đụng phải tay của người thôi, mà người đã như vậy rồi phải không? Nói cho người biết, ta còn chưa từng chạm qua tay của một nữ nhân nào hết! Theo như lời người nói, thì tay của ta cũng bị người làm dơ rồi!"

Triều Dương nói tuyệt đối không biết lựa lời, khiến cho Lăng Sương phải nghiêng răng nghiêng lợi, không cần nghĩ nhiều nữa, liền ra tay một quyền chào hỏi đến Triều Dương, trong nội tâm nàng oán hận không thôi, người này chiếm tiện nghi của nàng, vậy mà còn dám nói là nàng chiếm tiện nghi của hắn, thật sự là buồn cười!

Thấy thế, Triều Dương nhanh chóng nghiêng người tránh thoát, đồng thời đưa tay nắm lấy cổ tay của Lăng Sương, "Được rồi, đừng làm rộn, người

không muốn tìm vương phi sao?"

Lăng Sương rất muốn cho Triều Dương thêm một quyền nữa, nhưng nghĩ đến còn có chính sự chưa hoàn thành, liền tránh khỏi Triều Dương tay, hung ác quát: "Nói!"

Triều Dương nhếch miệng, nha đầu kia chẳng những độc miệng hơn nữa còn là một con cọp cái.

"Vương phi đi đến Lam tướng phủ rồi." Rốt cuộc Triều Dương không thừa nước đục thả câu nữa, nhìn xem Lăng Sương nhẹ giọng nói.

Đi đến Lam tướng phủ? Chứ không phải là đi tìm nàng sao? Lăng Sương lập tức ảo não một tiếng, cũng không thèm để ý đến Triều Dương nữa, mà nhanh chóng phi thân rời đi.

Triều Dương nhìn thấy bóng lưng của Lăng Sương biến mất trong nháy mắt, trên tay tựa hồ như còn lưu lại nhiệt độ cổ tay của Lăng Sương, trong nội tâm lại nghĩ tới làm sao mới có thể bắt nha đầu kia bỏ vào trong túi đây? Hình như đây cũng là một vấn đề.

Lam Linh ở Thiên Linh các đợi chừng một canh giờ, vẫn không thấy Lăng Sương xuất hiện, nàng đoán rằng có khả năng là Lăng Sương không có ở xung quanh Thiên Linh các, thậm chí nàng (LS) vốn cũng không ở trong Lam tướng phủ, vậy việc nàng (LL) chờ đợi thêm tựa như cũng không có ý nghĩa, vì vậy, Lam Linh liền nhanh chóng đi ra khỏi Lam tướng phủ.

Nhìn lên không trung sao sáng lốm đốm rải rác đầy trời, Lam Linh nghĩ tới trong mắt phượng của Yến Kinh Hàn hiện lên hàn tâm, lúc này hần hần là còn ở trong thư phòng, chắc cũng không muốn gặp nàng, vì vậy nàng cũng không cần vội vã trở về.

Lam Linh phi người một cái lên trên một chỗ trên nóc nhà, ngồi xuống.

Tối nay, Lam Linh vận trang phục giả nam tử, mặc dạ phục màu đen, đầu tóc được buộc lên cao cao, trên mặt còn đeo một cái mặt nạ đen, một thân giả trang này là do nàng nhờ Lưu Vân giúp nàng lấy, nhưng ngoài dự liệu của nàng, lúc đó Lưu Vân lại không hỏi rằng nàng muốn bộ y phục này làm cái gì, sau đó nghĩ lại, sở dĩ Lưu Vân không hỏi, đó là vì Yến Kinh Hàn đã sớm đoán được nàng muốn làm gì, hần có thể đoán được hành động của nàng, nhưng nàng lại không cách nào chạm đến tâm của hần.

Lam Linh nhanh chóng lắc đầu, nàng không muốn nghĩ tiếp về Yến Kinh Hàn nữa, dưới bóng đêm yên tĩnh này, cứ cho lòng nàng thả lỏng tự do đi, chuyện gì cũng không cần nghĩ nữa, chỉ lẳng lặng hưởng thụ một hồi yên tĩnh tạm thời này.

Thanh Phong và Lưu Vân luôn đi theo Lam Linh, lúc này nhìn thấy Lam Linh một thân một mình ngồi ở trên nóc nhà, trong nội tâm hai người đột nhiên đều cảm thấy không biết là tư vị gì, làm sao mà ông trời lại đối xử với một nữ tử hào hoa phong nhã tuyệt thế kia quá bất công, đều là hoa mà giờ phút này lại đứng đầu ngọn sóng, một chiều vô ý, sẽ tan xương nát thịt!

Nàng đã làm sai điều gì? Tựa hồ nàng cũng chưa hề làm gì sai, nếu nhất định có sai điều gì, thì đó chính là kiếp trước nàng đầu thai vào sai nhà!

Thanh Phong và Lưu Vân cũng không đi lên, mà luôn ở cách đó không xa, nhìn bóng dáng cô đơn của Lam Linh.

Ngồi một hồi, Lam Linh nằm xuống, nhìn lên những ngôi sao sáng trên không trung, gió lạnh ban đêm thổi tới, tận hưởng giờ phút yên tĩnh khó được này.

"Linh nhi..."

Lời nói dịu dàng lại tràn ngập thâm tình trong nháy mắt liền phá vỡ một mảnh yên tĩnh này, Lam Linh nhanh chóng ngồi dậy, nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần đang đi tới bên cạnh nàng.

Đập vào mắt là đôi mắt tinh mịch tràn đầy nhu tình của Mộ Dung Tiểu Trần, Lam Linh nhẹ nhàng nháy mắt một cái, không biết nên nói cái gì với hần.

Nàng biết rõ tình cảm hần đối với nàng không giả, nhưng nàng lại không có cách nào đáp lại hần được.

Nàng biết sự cố chấp của hần làm cho nàng tức giận, nhưng nàng không có cách nào xem hần như kẻ địch của mình mà đối xử được.

Nàng muốn làm bằng hữu với hần, nhưng hần lại không muốn.

"Vì sao lại không nói lời nào? Không muốn gặp lại ta sao?" Mộ Dung Tiểu Trần ở bên cạnh Lam Linh ngồi xuống, nhìn vào con mắt cất nước thu của nàng, nhẹ nhàng hỏi.

"Ta nói ta không muốn gặp lại ngươi, không phải ngươi còn xuất hiện ở trước mặt ta sao?" Lam Linh nhìn lên bầu trời mênh mông, sâu kín ra nói một câu.

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Trần cười nhẹ hai tiếng, "Linh nhi, ta biết rõ hành động hôm đó của ta có chút quá phận, làm cho ngươi phải khó chịu, nếu ngươi vì chuyện đó mà giận ta, thì ta nhận lỗi với ngươi."

"Xin lỗi thì không cần, chỉ cần ngươi để cho tất cả các nhãn tuyến (cơ sở ngầm) ở xung quanh ta lui đi, thì ta sẽ xem như chuyện đó chưa từng xảy ra."

Lam Linh nói rất hàm súc, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần hiểu được ý của Lam Linh, nàng không muốn cho hần biết từng nhất cử nhất động của nàng, nàng muốn hần rời khỏi nàng.

Đương nhiên là hấn làm không được!

"Linh nhi, thứ lỗi cho ta không cách nào làm được, trừ phi ngươi gả cho ta, làm thê tử của ta, ngày ngày ở bên cạnh ta, thì ta sẽ không phải người bảo vệ ngươi từng giây phút, bởi vì đến lúc đó mọi giây phút ta đều có thể ở bên cạnh ngươi bảo vệ ngươi."

Điểm này, trái lại Mộ Dung Tiểu Trần rất thẳng thắn, hấn muốn biết từng nhất cử nhất động của nàng, nhưng lại không thể ở bên cạnh nàng từng giây phút, cho nên chỉ có thể phải người nhìn chăm chăm ở xung quanh Hân vương phủ.

"Kỳ thật trên đời này nữ tử tốt còn rất nhiều, Nhạc Tư Ngừ thích ngươi như vậy, ngươi cần gì phải làm như không thấy mà cô phụ tâm chân tình của nàng?" Lam Linh lẩm bẩm mở miệng, Mộ Dung Tiểu Trần cô phụ tâm chân tình của Nhạc Tư Ngừ, vậy không phải là Yến Kinh Hân đã cô phụ tâm chân tình của mình sao? Chẳng lẽ người nào động tâm trước thì nhất định là người thương tâm trước sao?

"Có lẽ ta không quan tâm đến tâm chân tình của Nhạc Tư Ngừ, nhưng Linh nhi, ngươi không cảm thấy là ngươi đang không quan tâm đến tâm chân tình của ta sao?" Giọng nói của Mộ Dung Tiểu Trần rất nhẹ, tựa hồ như còn mang theo một tia u oán, "Nếu hấn (YKH) tốt như ngươi nói, thì ta không có lời nào để nói, nhưng hấn đối với ngươi không tốt, vì sao ngươi lại còn muốn ở bên cạnh hấn chứ? Linh nhi, rốt cuộc là ngươi nghĩ như thế nào?"

"Ngươi lại tự cho là đúng rồi, ngươi dựa vào cái gì mà nói hấn đối đãi ta không tốt?" Dù cho hôm nay Yến Kinh Hân đối đãi với nàng không tốt, thì Lam Linh cũng không xếp hấn chung hàng với "Không tốt", chỉ là hấn không muốn nàng chạm đến tâm của hấn mà thôi.

"Linh nhi, ngươi lại tự lừa mình dối người, đêm hôm khuya khoắt này, ngươi một thân một mình ngồi ở chỗ này, còn hấn đâu? Chỉ sợ là hấn vốn không để ý đến ngươi đang ở đâu đấy? Không thèm để ý tới thê tử của mình, điều này sao có thể được gọi là 'tốt' chứ?" Mộ Dung Tiểu Trần không cho rằng lời mình nói có cái gì không ổn, những lời hấn nói đều là sự thật, chỉ là Lam Linh chưa nhận thức rõ sự thật này mà thôi.

Lam Linh không thể phủ nhận, những lời này của Mộ Dung Tiểu Trần đã đâm đúng vào chỗ đau của nàng, nếu Yến Kinh Hân thật sự để ý nàng, thì sao có thể bỏ mặc nàng một mình ngồi ở chỗ này dưới đêm khuya? Nói cho cùng, hấn cũng không xem nàng như thê tử của hấn.

Lam Linh nhanh chóng đứng lên, không muốn nói tiếp với Mộ Dung Tiểu Trần nữa, mặc kệ hấn (YKH) không thèm để ý nàng, nhưng nàng là thê tử của hấn, giữa đêm hôm khuya khoắt ngồi chung với một người nam nhân khác cũng không thích hợp.

"Ta trở về đây, ngươi cũng trở về đi." Lam Linh nói xong phi thân rời khỏi, Mộ Dung Tiểu Trần nhìn xem bóng lưng của Lam Linh, cũng không ngăn cản, mà đi về phía phủ đệ của mình.

Rất nhanh, Lam Linh đã trở lại Tùng Trúc Viện, nhìn thấy trong phòng không có một chút ánh sáng nào, trong nội tâm nàng than nhẹ một tiếng, đêm nay có thể hấn sẽ không trở lại đây ngủ.

Lam Linh đẩy cửa phòng ra, bước vào gian phòng, rất nhanh đã trông thấy một bóng người đang ngồi ở bên bàn, nàng hơi ngơ ngác, hơn nửa đêm rồi người này còn không ngủ mà ngồi ở chỗ này làm cái gì? Chẳng lẽ là đợi nàng sao? Trong nội tâm Lam Linh nhanh chóng tràn đầy mong đợi.

"Còn nhớ về à?!" Giọng nói lạnh lạnh mang theo một luồng hương vị bất thường.

Lam Linh tỉnh té thương thức, ánh mắt khẽ lóe lên một cái, nhẹ nhàng quét qua Yến Kinh Hân một cái, nhàn nhạt mở miệng, "Đây là nhà ta, vì sao ta lại không nhớ về chứ?"

Lam Linh nói xong cũng không để ý tới Yến Kinh Hân nữa, mà vươn tay gạt xuống mặt nạ ở trên mặt, nhanh chóng đi vào phòng trong.

Thái độ của Lam Linh làm cho Yến Kinh Hân tức giận chần chừ muốn xông thẳng vào phòng trong, Yến Kinh Hân không biết hấn đang tức giận cái gì, hấn chỉ biết sau khi nghe nói Mộ Dung Tiểu Trần và Lam Linh ngồi ở trên nóc nhà nói chuyện phiếm, thì hấn đã cảm thấy trong lòng hết sức buồn bực, cũng không muốn tiếp tục ở trong thư phòng.

Vốn là, hấn cũng không tính trở về phòng ngủ chung giường với nàng, nhưng không hiểu sao ma xui quỷ khiến hấn lại bước vào Tùng Trúc Viện, vào gian phòng, nhìn thấy gian phòng đen ngòm kia, trong lòng của hấn từ từ dâng lên một luồng lửa giận không rõ!

Ngồi ở trên ghế, trong đầu của Yến Kinh Hân đều là hình ảnh Lam Linh và Mộ Dung Tiểu Trần đang tán gẫu với nhau, dường như rõ ràng hấn lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Mặc dù chỉ là ngồi chờ ngẩn ngui hơn một nén nhang, nhưng theo Yến Kinh Hân, phảng phất như đã qua nhiều năm, hấn sẽ tuyệt đối không thừa nhận rằng hấn đang đợi Lam Linh trở về, hấn chỉ muốn biết nàng có đề phu quân như hấn vào mắt hay không thôi!

Cuối cùng, Yến Kinh Hân nghe tiếng bước chân của Lam Linh, tức giận trong lòng thoáng đã tiêu đi một phần, nhưng nghĩ đến nàng vừa mới ngồi nói chuyện chung với Mộ Dung Tiểu Trần, tức giận ở trong Yến Kinh Hân lại lập tức nổi lên, lời nói ra tự nhiên sẽ không dễ nghe.

Trong lòng Yến Kinh Hân tức giận không thôi, nghĩ tới nhất định Lam Linh sẽ giải thích với hấn một hồi, tất nhiên là lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu ắt không thể thiếu, nhưng để hấn thất vọng chính là, Lam Linh chỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn hấn một cái, trong giọng nói lại càng không để hấn vào mắt, điều này khiến cho ngọn lửa không hiểu trong lòng hấn lại càng đốt càng vượng!

Yến Kinh Hân từ từ đứng lên, nhấc chân đi theo sau lưng Lam Linh, tiếng bước chân nhẹ vào ban đêm yên tĩnh lại vang dội dị thường!

Lam Linh tự nhiên là cảm thấy toàn thân Yến Kinh Hân vô cùng tức giận, nhưng nàng vẫn không để ý tới hấn, mà nhanh chóng đi vào phòng trong, coi

xuống áo ngoài trên người, lấy xuống dây cột tóc trên đầu, mặc kệ cho mái tóc đen xõa dài trên vai.

Sau tiếng rèm gỗ đùng vào nhau phát ra âm thanh trong trẻo, Yến Kinh Hàn bước vào phòng trong, ánh mắt lửa giận đang thiêu đốt yên lặng rơi vào trên người Lam Linh đang lẳng lặng ngồi ở trước bàn trang điểm chải đầu.

Một thân y phục trắng, ba nghìn sợi tóc đen như mực, trầm tĩnh như nước, thanh nhã xuất trần.

"Người vừa mới ở chung một chỗ với ai?" Yến Kinh Hàn đi đến sau lưng Lam Linh, nhìn xem người con gái xinh đẹp ở trong gương, trong giọng nói vẫn mang theo con tức vô hạn như cũ.

Lam Linh hơi cong môi một cái, đột nhiên có một cảm giác như sau cơn mưa trời lại sáng, trong nháy mắt khói mù vào hôm nay đã tan thành mây khói!

Nếu hán không có một chút để ý nàng, vậy vì sao nàng lại nghe thấy được một luồng vị dấm chua?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: 117.2: Nói Không Lại Nàng, Sẽ Dùng Miệng Đem Miệng Của Nàng Chặn Lên

Editor: Yosa_Trương

Hán một chút cũng không để ý đến nàng, nhưng sao vẫn ngồi trong đêm tối chờ nàng trở lại?

Hán một chút cũng không để ý đến nàng, nhưng vì sao lại giống như bắt được thê tử hồng hạnh xuất tường mà chất hỏi?

Có lẽ, chính hán cũng không biết, thật ra hán rất để ý đến nàng.

Có lẽ, hán cần thời gian để nhận ra được tâm của hán muốn gì.

"Không phải ngài đã biết rất rõ rồi sao? Lại còn cố hỏi nữa." Đối với sự tức giận của Yến Kinh Hàn, Lam Linh cảm thấy tâm tình rất tốt, trên mặt lộ rõ vui vẻ.

Nhưng bộ dáng lúc này của Lam Linh rơi vào mắt của Yến Kinh Hàn lại mang một hàm nghĩa khác, nàng cùng Mộ Dung Tiểu Trần nói chuyện với nhau thật vui! Quả thật Mộ Dung Tiểu Trần mới là người đã khiến nàng vui vẻ.

"Ta muốn nghe người nói!" Yến Kinh Hàn lập tức đoạt lấy lược trên tay Lam Linh, "Chát" một tiếng ném trên bàn trang điểm, âm thanh phát ra rõ to.

Sau đó, hán dùng sức kéo Lam Linh lên, để cho nàng nhìn mình.

"Mộ Dung Tiểu Trần", Lam Linh nhìn ngọn lửa hừng hực đang muốn thiêu đốt Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, lúc nàng không nói hai từ "tả tướng" nữa, mà kêu thẳng họ tên Mộ Dung Tiểu Trần.

"Các người nói chuyện vui vẻ nhì?" Yến Kinh Hàn phát hiện chuyện này có gì đó không ổn, giọng nói như nghiêng răng nghiêng lợi.

"Có vui hay không hình như không phải là chuyện của Vương gia nha" Lam Linh nhú mày, nói tiếp: "Hôm nay, vương gia đem quăng ta trên nặt đất, nói chuyện với ta như đang tuyên án tử vậy, phẩy tay áo bỏ đi, còn nói không muốn gặp lại ta nữa, hiện tại ngài nói những chuyện đó không thấy kỳ quái sao?"

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn cảm giác như có cái gì đó nghẹn lại ở trong long, quả thật hán đã xác định để nàng rời đi, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nàng cùng Mộ Dung Tiểu Trần rời đi, trong tim liền bị tức giận che lấp, hán cũng không biết vì sao lại như vậy, hán chỉ cảm thấy như đang bị đốt cháy thành than.

"Bản vương là phu quân của người, ban đêm người không về ngủ mà cùng nam nhân khác trò chuyện vui vẻ, có phải là không để phu quân ta đây vào trong mắt phải không? Người còn xem ta là phu quân của người hay không?" Yến Kinh Hàn thốt lên, ngay cả chính hán cũng không để ý tới, hôm nay hán đã hơn một lần nhấn mạnh hán là phu quân của nàng.

Lam Linh hé miệng cười một tiếng, không đếm xỉa đến lửa giận của Yến Kinh Hàn, "Ta đương nhiên biết rõ vương gia là phu quân của ta, hơn nữa ngài còn đang đứng trước mặt ta, ta muốn coi ngài không ra gì cũng không được nha."

Nói xong, lam Linh không để ý đến Yến Kinh Hàn nữa, xoay người lại vừa đi vừa nói, “Vương gia, ta mệt rồi, ta muốn đi ngủ, ngài muốn làm gì cứ làm tiếp đi.”

Bị xem như vô hình không nhìn thấy.

Yến Kinh Hàn không suy nghĩ nhiều, bước nhanh đuổi theo Lam Linh, nắm chặt lấy cổ tay nàng, kéo vào trong lòng, chỉ trong nháy mắt liền ôm nàng lại trong ngực, “Vương phi, người hầu hạ phu quân như vậy sao?”

“Thế thì vương gia muốn ta phải hầu hạ như thế nào mới vừa ý?” Lam Linh không hề đếm xỉa đến Yến Kinh Hàn, mặt kệ hắn đang bộc phát tức giận, vẫn nở ra nụ cười vô hại.

Nàng chính là cố ý!

Yến Kinh Hàn đến lúc này mới đột nhiên hiểu ra, lập tức nhanh chóng xê ra, sợi tơ trên áo Lam Linh rơi ra, nàng đột nhiên xoay người lại, bàn tay hắn trong vô thức đặt vào một nơi mềm mại.

Lam Linh thở nhẹ một tiếng, lập tức đè lại bàn tay Yến Kinh Hàn, hung hăng trừng mắt nhìn hắn, người này lúc ban ngày quảng nàng trên mặt đất, không muốn thấy nàng, bây giờ lại còn động thủ như vậy, hắn đã nghĩ nàng là người quá dễ dãi rồi?

Mặc dù bàn tay bị đè lại một cách gắt gao, nhưng cảm giác mềm mại lại mang lại cho Yến Kinh Hàn cảm giác sung sướng quen thuộc, mày kiếm nhăn lại một tý, sau đó buông tay ra.

Dù đã diễn ra theo ý muốn của nàng, nhưng Lam Linh lại có chút mất mát, xem ra mình cũng hơi kiêu căng rồi.

Lam Linh tự giấu một phen, khom lưng nhặt sợi tơ lên, nhìn xem một cái, rồi ném đi, sau đó nhìn Yến Kinh Hàn một cái rồi bỏ đi.

“Giúp bản vương cởi áo”

Yến Kinh Hàn đột nhiên nói to, Lam Linh xoay người lại nhìn, đôi mi thanh tú khẽ chau lại, tựa hồ đang suy nghĩ xem có nên nghe theo lời của Yến Kinh Hàn hay không, nhìn nàng thất thần như thế, long mày Yến Kinh Hàn đột nhiên nhăn thành chữ xuyên.

“Còn không qua đây?” Yến Kinh Hàn dường như lại tức giận, trên khuôn mặt không còn băng hàn nữa mà là lửa giận ngút trời.

Không dễ dàng nha! Lam Linh thầm thốt lên, nàng đã sớm biết Yến Kinh Hàn người này rất thâm sâu, hi vọng không lộ ra, đây là lần đầu tiên nàng thấy hắn như vậy nha.

Nhưng Lam Linh cũng biết, chuyện gì cũng cần có chừng mực, mặc dù nàng thích hắn ghen, nhưng ăn dấm chua mãi cũng không tốt cho sức khỏe đâu nha.

Vì vậy, Lam Linh không cùng Yến Kinh Hàn đối nghịch nữa, đi vòng trở lại, giúp Yến Kinh Hàn cởi áo ngoài cùng áo trong ra, treo trên giá áo, sau, lại nằm xuống.

Yến Kinh Hàn đã không muốn nghĩ hắn vì sao lại thay đổi chủ ý, hắn biết rất rõ rằng hắn bây giờ nên rời xa nàng, nhưng vẫn là nhịn không được muốn cùng nàng cùng giường mà ngủ.

Yến Kinh Hàn cũng nằm xuống, nhìn xem bóng lưng Lam Linh đơn bạc, trong nội tâm dâng lên một loại cảm xúc không tên, lửa giận trong lòng cũng chậm chậm dập tắt, thậm chí hắn còn vì chuyện mà hắn làm với nàng ban sáng cảm thấy thua thiệt thay cho nàng.

Nghĩ đến chuyện nàng vì hắn tự tay làm món ngon và súp ấm, thanh âm Yến Kinh Hàn đã không khỏi mềm xuống, "Đến đây."

"Vương gia, ta phát hiện ngài thích nhất nói hai chữ này phải không." Lam Linh lẩm bẩm một câu, nhưng cũng không có xoay người lại.

Như vậy phải không? mày kiêu Yến Kinh Hàn nhẹ nhún lại một tý, giống như hắn đã nói với nàng rất nhiều lần rồi.

Yến Kinh Hàn không có lên tiếng nữa, mà là chuyển sang giặt mình, đem Lam Linh từ phía sau xoay người lại, bàn tay đặt đúng ngay trên ngực nàng.

Hô hấp của Lam Linh lập tức căng thẳng, hắn ôm nàng như vậy, nàng sẽ ngủ thế nào?

"Vương gia, thỉnh lấy tay người ra, ta mệt rồi." Kỳ thật Lam Linh vẫn đối với hành động hôm nay của Yến Kinh Hàn còn canh cánh trong lòng, hắn rõ ràng để ý nàng, lại tôn thương nàng như vậy, hiện tại lại đến ôm nàng, nàng thật sự không muốn suy nghĩ đây là bởi vì hắn ưa thích thân thể của nàng.

"Ta không thích nghe hai chữ kia." Yến Kinh Hàn cũng không lấy tay ra, ngược lại đưa ra một yêu cầu, hai ngày này hắn đã thành thói quen nghe Lam Linh ôn nhu gọi hắn phu quân, hiện tại nghe nàng xưng là vương gia, nghe sao cũng cảm thấy không thoải mái.

"hai chữ Kia?" Lam Linh hơi cong môi một cái, hoàn toàn chính là biết rõ còn cố hỏi.

"Thật không biết?" Yến Kinh Hàn đương nhiên sẽ không tin Lam Linh lại không biết, lấy tay nhẹ nhàng nhéo hai cái.

"Đáng giận! Dem móng vuốt của ngươi lấy ra!" Lam Linh dùng sức đẩy nanh vuốt của Yến Kinh Hàn ra, nàng hiện tại đang đag sinh khí, lại bị hấn bóp, nàng rất có thể sẽ phải tức vũ khí đầu hàng.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn lập tức dùng sức, đem Lam Linh xoay người lại, đưa tay cầm lấy cằm Lam Linh đưa lên, "Lá gan càng lúc càng lớn, lại dám kêu tay của bản vương là 'Móng vuốt' ?"

Hai chữ "Móng vuốt" từ trong miệng Yến Kinh Hàn phun ra, Lam Linh nhin không được xì cười ra tiếng, đưa tay đẩy tay Yến Kinh Hàn, "Lá gan của ta từ trước đến nay đã lớn mà, ngài không phải là không được chứng kiến? Bây giờ mới biết, đã quá muộn rồi."

Nhìn thấy đôi mắt tươi cười của Lam Linh, Yến Kinh Hàn đã sớm không lạnh lẽo nữa, thậm chí trong mắt còn mang theo nhu tình mà có lẽ chính hắn cũng không phát hiện ra, nhưng điểm này đã hoàn toàn rơi vào trong mắt Lam Linh.

Trong lòng của hắn có nàng !

Nội tâm trong chốc lát đã bị vui vẻ lấp đầy, trên mặt Lam Linh hiện rõ bộ dáng tươi cười ngọt ngào.

Giờ phút này, Yến Kinh Hàn thật sự đã quên đi thân phận của Lam Linh, quên đi nàng đã uống phải loại dược kia, thậm chí quên mất chỉ mới đây thôi hắn đã muốn nàng rời khỏi hắn.

Giờ phút này, trong mắt hắn chỉ có thiên hạ mềm mại trong ngực, chỉ có bộ dáng tươi cười xinh đẹp của nàng.

Yến Kinh Hàn từ từ buộc chặt cánh tay, môi mỏng dề xuống.

Đêm lạnh như băng, nhưng giờ phút này, ấm áp ngọt ngào cũng đã đầy tràn trái tim Lam Linh.

Yến Kinh Hàn hít sao đem Lam Linh ôm vào trong ngực, hai tay nhẹ vỗ về sau lưng nàng, trong mắt phượng ngập tràn mê mang.

Hắn biết rõ hắn nên buông tay, nhưng hắn với nàng muốn ngừng mà không được!

Hắn biết rõ sẽ có lúc nàng sẽ hóa thành lưỡi dao mà đâm thẳng vào ngực hắn, nhưng hắn vẫn không nhin được ôm nàng vào trong lòng.

Hắn phải làm sao với nàng bây giờ?

Yến Kinh Hàn khẽ nhắm mắt, buộc chặt tay, hai mươi năm rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hắn do dự không chọn lựa được.

Lam Linh lẳng lẳng nằm tựa vào lồng ngực Yến Kinh Hàn, hai tay mạnh mẽ ôm hông hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết ửng hồng, còn tim thì vẫn đập loạn không ngừng.

Không thể phủ nhận, nàng rất thích thân mật với hắn, dù hắn có thiêu đốt nàng, nhưng so với lúc hắn cự tuyệt nàng, lạnh lùng với nàng như hàn băng nghìn năm thì vẫn tốt hơn nhiều. ít ra trong lúc này, trong mắt hắn có nàng.

Cảm nhận được độ mạnh yếu của cánh tay Yến Kinh Hàn, Lam Linh nhận ra được hắn đang bắt an, dùng khuôn mặt cọ xát trước ngực hắn, nhẹ nhàng mở miệng: "Phu quân, ta biết loại dược kia chắc chắn đối với thân thể ta không tốt, ngài không nói ta nghe, ta cũng sẽ không ép ngài, ta sẽ tự tìm đáp án, dù có ảnh hưởng như thế nào ta cũng có thể chịu được."

"Nàng không chịu được đâu." Yến Kinh Hàn đột nhiên lên tiếng, trong thanh âm không hề che dấu rung động, hắn biết nàng là người vô tội nhất trong c huyện này, hắn cũng muốn giúp nàng thanh trừ loại dược kia, nhưng hắn vô lực.

Nghĩ tới người trong ngực sớm sẽ không còn xinh đẹp như lúc này nữa mà là trở thành một hình nhân giết người mất đi ý thức, Yến Kinh Hàn cảm thấy y tim mình đau nhói.

Nỗi đau này lan truyền khắp thân thể hắn, hắn chưa từng nghĩ đến mình sẽ phải đau lòng vì ai đó, hơn nữa người đó lại là một nữ nhân.

Nghe Yến Kinh Hàn nói, Lam Linh đột nhiên biết được tại sao hôm nay hắn lại không nói cho nàng nghe, hắn sợ nàng không chịu nổi.

"Phu quân, ngài không nói cho ta nghe, làm sao biết ta không chịu được?" Lam Linh ôm hắn, đôi mắt lộ ra vẻ kiên cường, Yến Kinh Hàn không chịu nổi rốt cuộc cũng mở miệng, "Loại dược Lam Xảo Phượng cho nàng gọi là hút hồn dược, nó có thể khống chế tâm trí người khác, hơn nữa trừ phi được khỏi động bằng thuốc dẫn, không ai có thể phát hiện ra, nhưng một khi phát tác, nàng sẽ hoàn toàn trở thành một hình nhân bị người khác thao túng, chỉ biết nghe theo mệnh lệnh người khác, mãi cho đến chết."

Yến Kinh Hàn nói xong liền ôm chặt Lam Linh vào trong lòng, hắn không muốn nói tên người kia ra với Lam Linh, hắn không thể tưởng tượng nổi cảnh nàng sẽ trở thành một hình nhân giết người như thế.

"Có loại dược này nữa sao?" Lam Linh tựa hồ không nhận ra nguy hiểm, hỏi một câu đầy tò mò.

"Quả thật có loại dược này." Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh trong lòng không có một tia sợ hãi hay e ngại, không khỏi hỏi: "Nàng không sợ sao?"

"Không phải là biến thành một thanh đao giết người à? Vậy thì người bị giết là người khác chứ đâu phải là ta, vì sao ta phải sợ?" Lam Linh cười nói, đột

nhien tring mat voi Yen Kinh Han, “ Vương gia à, hình như ngài mới là người đang sợ hãi đó. Ngài ngủ cùng ta, nếu ta biến thành thanh đao giết người, người xui xẻo nhất chính là ngài, khó trách ban sáng không để ta chạm vào ngài, hóa ra là sợ ta ra tay ám hại nha.”

Nghe lời nói của Lam Linh, Yên Kinh Hàn không khỏi ngoẻo miệng một cái, dù đúng là hắn có ý này thật, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, hắn tại sao trở thành một người nhát như chuột vậy?

Càng làm cho hắn buồn bực hơn chính là hắn không có cách nào phản bác lại nàng, chính hắn cũng sợ nàng gây bất lợi cho hắn mà.

Ôm thiên hạ trong ngực, ngoài miệng là nói không lại nàng, nhưng Yên Kinh Hàn vẫn đang suy nghĩ tìm cách, thoáng chốc đã nghĩ ra cách lấy lại danh dự rồi.

Đương nhiên loại phương pháp này cũng là Yên Kinh Hàn thích nhất, nếu đã nói không lại, sẽ dùng miệng đem miệng của nàng chặn lại.

Loại phương pháp này quả nhiên có hiệu quả, Lam Linh thở hồng hộc bị tước vũ khí đầu hàng, Yên Kinh Hàn tự nhiên tâm tình sung sướng lên!

"Tốt lắm, nói chính sự, nàng thật sự không sợ hãi?" Yên Kinh Hàn vội vàng dời đi lực chú ý của mình, nếu tiếp tục như vậy nữa, hắn lại muốn .

"Sợ hãi?" Lam Linh nhìn thấy Yên Kinh Hàn, đột nhiên cười cười, "Đương nhiên sợ hãi, nhưng vấn đề là, sợ hãi hữu dụng không? Sợ hãi có thể giải quyết được vấn đề sao? Nếu đã không có một chút tác dụng, nếu đã không có thể giải quyết vấn đề, vậy thì không cần sợ hãi, đem thời gian sợ hãi tìm kiếm hướng giải quyết chả phải tốt hơn sao."

Yên Kinh Hàn lại một lần nữa được thấy Lam Linh đối mặt hiểm cảnh vẫn lạc quan rộng lượng, dù cho trước mặt của nàng là vực sâu vạn trượng, nàng cũng có thể mỉm cười..

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: 117.3: Nói Không Lại Nàng, Thì Dùng Miệng Chặn Lại Môi Nàng

Phải trải qua những gì mới có thể tạo cho nàng một tâm tính như thế? Yên Kinh Hàn rất muốn biết, nhưng hắn không hỏi, bởi vì hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn còn cần giải quyết.

"Hút hồn được dùng từ một năm trở lên sẽ ngấm vào xương tủy, mà nàng dùng đã vài năm, giờ không có bất kỳ biện pháp nào thanh trừ được nó, nàng còn có thể tìm hướng giải quyết khác được sao?" Yên Kinh Hàn rất không muốn nói ra, nhưng hắn nhất định phải làm cho nàng rõ.

"Không tìm thì làm sao biết nhất định không có biện pháp?" từ trước đến nay Lam Linh sẽ không vì sợ hãi mà buông tha bất kỳ cơ hội nào, mà không thử cố gắng, nàng sẽ không nhẹ nhàng từ bỏ.

Yên Kinh Hàn không biết trả lời như thế nào đối với vấn đề Lam Linh hỏi. Hắn hy vọng còn có phương pháp khác có thể thanh trừ hút hồn được trong cơ thể nàng, nhưng hắn cũng biết hy vọng này quá mức mong manh.

"Được rồi, ngủ đi, chuyện này ta sẽ nghĩ biện pháp. Phu quân nếu lo lắng ta đột nhiên biến thành một thanh đao giết người, vậy người phải đi thư phòng ngủ rồi." Lam Linh đẩy Yên Kinh Hàn, lời nàng nói là thật, nếu nàng thật sự biến thành cỗ máy giết người, Lam Xảo Phụng sẽ làm cho người thứ nhất nàng giết nhất định là Yên Kinh Hàn.

Lông mày Yên Kinh Hàn cau lại, rất muốn nói, ta sợ chết như vậy sao? Nhưng nghĩ đến việc lúc trước hắn muốn nàng rời đi chẳng phải là lo lắng nàng uy hiếp hắn sao? Điều này cùng sợ chết có cái gì khác nhau?

Yên Kinh Hàn không phản bác được, nhưng mà ôm chặt Lam Linh vào trong ngực, trước kia nếu nói hắn còn đang do dự, thì lúc này hắn biết rõ hắn sẽ không buông tay! Mặc kệ khả năng bất cứ lúc nào nàng sẽ biến thành một lưỡi dao sắc bén đâm về hắn.

Cảm nhận được độ mạnh yếu của cánh tay Yên Kinh Hàn, cảm nhận được hắn ôm ấp ấm áp, Lam Linh hơi cong môi, nàng biết rõ nếu nàng muốn an tâm tựa trong ngực của hắn, nhất định phải giải quyết việc này với Lam Xảo Phụng.

Ngày thứ hai, Lam Linh tỉnh lại trong lòng Yên Kinh Hàn, nghe tiếng hít thở của Yên Kinh Hàn, Lam Linh biết rõ Yên Kinh Hàn đã tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát trước ngực Yên Kinh Hàn, "Phu quân, hôm nay ta muốn đến Xuân Hương Lâu."

Bởi vì trong lòng có chuyện, đêm qua Lam Linh ngủ cũng không yên ổn, trong lúc ngủ đã tỉnh mấy lần, trong đầu nghĩ tới đều là chuyện hút hồn được.

Lam Linh không dám khẳng định chủ tử Lăng Sương có biết chuyện nàng trúng hút hồn được này hay không, nhưng nàng nhất định phải hỏi Lăng Sương thì mới có thể an tâm, mà đêm qua đi Lam tướng phủ không tìm được Lăng Sương, Lam Linh liền nhớ tới Lăng Sương đã nói qua U Lan ở Xuân Hương

Lâu cũng là người của chủ tử nàng, nếu các nàng đều là người của Vô Ưu Cung, như vậy U Lan nhất định biết rõ Lăng Sương ở nơi nào, liền muốn đi hỏi nàng.

"Nàng muốn đi Xuân Hương Lâu để hỏi U Lan xem Lăng Sương ở đâu?" thanh âm Yến Kinh Hàn mang theo một tia khăn khăn, đã đoán được dụng ý của Lam Linh.

"Đúng, tối hôm qua ta đến Lam tướng phủ nhưng không tìm được Lăng Sương, nếu Lăng Sương đã phụng mệnh lệnh của chủ tử nàng bảo vệ ta, ta nghĩ nàng có thể biết chuyện hút hồn được, vì vậy ta muốn tìm nàng hỏi một chút."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn buộc chặt cánh tay, sau một lúc lâu mới nói: "Tối hôm qua Lăng Sương đã tới tìm nàng." Nói đến đây Yến Kinh Hàn lập tức liền nghĩ tới việc Lam Linh cùng Mộ Dung Tiểu Trần ngồi ở trên nóc nhà nói chuyện phiếm, thanh âm trong nháy mắt thì mang theo hương vị ề ảm, "Lúc nàng ta tới tìm nàng, nàng đang cùng Mộ Dung Tiểu Trần trò chuyện với nhau thật vui."

Lam Linh hé miệng cười một tiếng, "Con mắt nào của người nhìn thấy ta cùng hắn trò chuyện với nhau thật vui? Cả ngày hôm qua người đều không muốn gặp ta, ta thương tâm mới chạy đến trên nóc nhà ngắm những vì sao, ta không biết hắn còn có thể tìm được ta ở chỗ đó."

Nhưng nghĩ đến nàng cùng Lăng Sương cứ như vậy bỏ lỡ, không khỏi ngậm bức, nàng không biết tối hôm qua Lăng Sương đến tìm nàng làm gì, có thể bởi vì có chuyện gì đó rất trọng yếu hay không.

Yến Kinh Hàn đương nhiên biết rõ hành động hôm qua của hắn đã tổn thương Lam Linh, nhưng lúc này nghe Lam Linh nói ra hai chữ "Thương tâm", Yến Kinh Hàn không biết có thể nói gì, tựa hồ chỉ có thể сіt sao ôm nàng vào trong ngực.

"Tốt lắm, chuyện ngày hôm qua ta sớm đã quên." Lam Linh tự nhiên có thể cảm nhận được thân thể Yến Kinh Hàn biểu đạt áy náy, ngẩng đầu hôn lên mặt Yến Kinh Hàn một cái, "Bây giờ nói chính sự, ta đi Xuân Hương Lâu người không có ý kiến gì?" Lam Linh đã sớm biết Xuân Hương Lâu là địa phương nào, đó là nơi các nam nhân tầm hoa vấn liễu, bình thường, nữ nhân không thể đi vào.

"Đương nhiên là có ý kiến, không cho phép đi!" Yến Kinh Hàn không hề nghĩ ngợi liền quả quyết cự tuyệt.

"Vì cái gì?" đôi mi thanh tú của Lam Linh lập tức nhăn tít, nàng không phải yêu thích cái loại đồng tính, lại không phải đi quấy rối, chỉ là đi hỏi ít chuyện, vì sao không được đi?

"Không có vì cái gì, địa phương đó vốn là không phải chỗ nữ nhân đi vào." Yến Kinh Hàn vẫn cảm thấy nữ nhân nơi đó đều dơ bẩn, hắn thùy chung không hiểu Thượng Quan Vân Thụy như thế nào thích đi chỗ đó, Lam Linh là Vương phi của hắn, hắn cũng không muốn nàng đi chỗ đó để lây dính một chút dơ bẩn nào đó.

"Ta đi làm chính sự, lại không phải đi tầm hoa vấn liễu hoặc quấy rối để bắt phu quân của mình, vì sao ta không thể đi?" Lam Linh nghiêng nghiêng răng, lần đầu tiên phát hiện Yến Kinh Hàn lại là một lão ngoan đồng.

Yến Kinh Hàn khước miệng nhếch một cái, hắn chưa bao giờ đến chỗ đó, nàng muốn bắt hắn cũng phải có đi thì bắt mới được nha.

"Chuyện này ta sẽ cử người đi trước, nàng chờ trong phủ, Lăng Sương sẽ tự tới tìm nàng." Yến Kinh Hàn không hề cho Lam Linh cơ hội phản bác, trực tiếp đứng lên giao việc.

"Bá đạo." Lam Linh lẩm bẩm một câu, cũng không phản đối nữa, kỳ thật nàng cũng không có hứng thú gì với chỗ đó, đảm nhiệm hay không đảm nhiệm việc đi cũng được.

Lam tướng phủ.

Ôn nương đang ngồi bên cạnh bàn nhìn xem chương quỹ trong phủ đưa tới sổ sách cửa hàng, thì thấy Liễu muội muội bước nhanh đến.

"Phu nhân, Hương Nhi trong viện của Đại tiểu thư bẩm báo Đại tiểu thư không cẩn thận trượt chân, muốn mời phu nhân qua xem đại tiểu thư một chút." Liễu muội muội vốn không muốn đem chút chuyện nhỏ này bẩm báo Ôn nương nghe, nhưng không biết làm thế nào khi đã nhân của người ta một cây trăm vàng, dù sao tay người ngắn, thuận tiện làm chút việc.

Ở Lam tướng phủ, ngoại trừ Lam Kim Châu bên cạnh Lỗ má má cùng nha đầu Hương Nhi, không có ai coi Lam Kim Châu là chủ tử của mình, một mặt bởi vì Lam Kim Châu cũng không được Tướng gia thích, không được sủng ái, về phương diện khác bởi vì Lam Kim Châu kiêu căng ngang ngược, động một chút là đối với người dưới không phải đánh thì là mắng.

Cứ như vậy, một người muốn dưỡng không có dưỡng, muốn tư sắc không có tư sắc, lại là một thứ nữ, còn muốn bay lên biến thành phượng hoàng, bên trong phủ không có vài người thích nàng. Liễu muội muội là tâm phúc của Ôn nương, lại càng không để Lam Kim Châu vào mắt, nếu không phải nhìn cây trăm vàng còn đáng giá mấy đồng tiền, nàng mới không để ý tới nàng ta.

Ôn nương vừa nghe, đôi mi thanh tú được tô vẽ tí mi lập tức nhíu lại, nét mặt không vui, "Chân nàng ta bị trượt, tìm ta làm cái gì? Chẳng lẽ ta là đại phu hay sao? Bảo Hương nhi đi thỉnh đại phu xem cho nàng, ta nào có nhân rồi đi xem nàng như vậy!"

"Phu nhân nói rất đúng, nô tỳ phải đi nói Hương nhi ngay, để cho nàng ta đi mời đại phu đến trị liệu cho đại tiểu thư." Liễu muội muội nói rồi hành lễ với Ôn nương, nhanh chóng ra khỏi phòng, trong nội tâm nghĩ, nàng đã giúp chuyện này, phu nhân không nhìn tới Lam Kim Châu cũng không liên quan nàng.

Ôn nương nhanh chóng khép lại sổ sách, trong nội tâm lại đem Lam Kim Châu mắng một lần, nếu không phải nàng ta tìm cái chết, nàng cũng sẽ không bị Lam Trí Thân hung hăng mắng một trận ở trước mặt hạ nhân, nàng không phải Hân nhi xinh đẹp thiên tư thông tuệ, lại muốn bay lên biển thành phượng hoàng, thật sự là biể mộng tưởng.

Lam Trí Thân hôm đó bị Thái hậu gọi tiến cung, sau khi trở về liền cho bà ta kỳ hạn một tháng, trong một tháng này nhất định phải đem Lam Kim Châu gả đi.

Vốn là Đại tiểu thư Lam tướng phủ gả đi đương nhiên không có gì khó, nhưng vấn đề là không thể gả cho người ta làm thiếp, lại không thể chọn một gia đình ở kinh thành cùng thành phụ cận, muốn gả nàng càng xa càng tốt, hơn nữa muốn gia đình này không lo áo cơm, như vậy, chọn một nhà thích hợp sẽ phải tốn thời gian.

Mấy ngày nay, nàng liên tục quan tâm chuyện này, cũng không có thời gian tiến cung thăm Hân nhi, cũng không biết Hân nhi như thế nào, tâm tình đã tốt lên một chút chưa?

Đều là do nha đầu Lam Kim Châu chết tiết kia làm hại! Không có một chút nên chỗ không nói, còn biết gây chuyện cho nàng!

Ôn nương càng nghĩ càng phiền muộn, như lời nói thì Lam Trí Thân hoàn toàn không nhúng tay vào, nàng căn bản cũng không quan tâm, tùy tiện tìm một gia đình cho Lam Kim Châu, giàu cũng tốt, nghèo cũng được, không có nửa điểm quan hệ cùng nàng.

Lam Kim Châu nghe Hương nhi hồi bẩm, trong mắt lập tức lộ ra vẻ đắc ý, hết thấy đều ở trong dự liệu của nàng, kể mẫu kia chắc là sẽ không đến xem nàng, nói sau cùng nàng cũng không muốn bà ta đến xem nàng, nàng chỉ là làm cho bà ta biết rõ chuyện nàng trặc chân là được.

"Hương nhi, lúc trước ta nói cho người, đi cứu tế đường mời đại phu đến, nhớ kỹ phải để cho người trong phủ cũng biết chân của ta trọ thương." Lam Kim Châu đối Hương nhi lại phân phó một câu.

"Dạ!" Hương nhi nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trên mặt Lam Kim Châu thoáng lộ ra vẻ tươi cười đắc ý, trong nội tâm nghĩ tới, Lam Linh nha, những ngày an nhàn của người sẽ phải chấm dứt, chờ đến lúc Yến Kinh Hân biết rõ người lừa gạt hấn, ta xem hấn còn muốn người không!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: 118.1: Đáng Vẽ Chưa Thỏa Mãn Dục Vọng

Linh Vân Sơn

Tia nắng ban mai vừa mới phá vỡ thượng thượng tầng tầng đám sương của Linh Vân Sơn, thoáng cái hoa mỹ hồng chẳng biết lúc nào đã nghiêng tựa trên cây cỏ thụ đã tồn tại trăm năm, trong miệng ngậm một cọng cỏ đuôi chó, tùy ý.

Một trận gió núi thổi qua, tay áo tung bay, miệng cỏ đuôi chó trong miệng Thượng Quan Vân Thụy nhanh chóng lắc lư hai cái.

Ánh Hà ôm kiếm đứng một bên, không động đậy, trên mặt không có một tia sắc thái, cứng nhắc giống như khúc gỗ.

Nhưng ánh mắt Thượng Quan Vân Thụy lại thủy chung rơi vào trên mặt Ánh Hà, ba phần vui vẻ, ba phần bất đắc dĩ, ba phần xa xăm, thậm chí còn có một phần hương vị bất mình.

"Ánh Hà, người nói tình yêu cùng sinh mạng nếu so sánh với nhau, cái nào quan trọng hơn?" Thượng Quan Vân Thụy đem cỏ đuôi chó từ trong miệng lấy ra, nhìn Ánh Hà cười hỏi.

Thượng Quan Vân Thụy đương nhiên cũng nghe nói Lam Linh bị Yến Kinh Hân cứu về, hấn không cần đoán cũng biết, Lam Linh bị Yến Kinh Hân bắt trở lại.

Mặc dù Yến Kinh Hân phủ nhận hấn yêu Lam Linh, nhưng từ cử động của hấn mà xem, Thượng Quan Vân Thụy đã biết huynh đệ sinh tử này đã động tình đối với nữ nhân, hơn nữa nữ nhân này còn là người của Lam Xảo Phượng.

Là huynh đệ, Thượng Quan Vân Thụy biết rõ Yến Kinh Hân là một nam nhân lạnh lùng, hoặc là vĩnh viễn sẽ không yêu một nữ nhân, nhưng nếu là yêu, nhất định là chân trời góc biển đến chết cũng không đổi!

Theo lý mà nói, Thượng Quan Vân Thụy một chút cũng không hy vọng Yến Kinh Hân yêu Lam Linh, thân phận của Lam Linh vẫn còn đó, nàng có thể bất cứ lúc nào gây bất lợi cho Yến Kinh Hân, nữ nhân nhu tình có đôi khi so với lưỡi dao sắc bén còn muốn sắc bén hơn, một khi chưa chuẩn bị, khả năng sẽ là đến hài cốt cũng không còn!

Yêu một nữ nhân như thế, không thể nghi ngờ là đem cổ của mình đưa tới dưới lưỡi dao của kẻ địch, thời khắc đều lo lắng tính mạng.

Theo tình mà nói, Thượng Quan Vân Thụy tự nhiên cũng không hy vọng bên trong phủ Yến Kinh Hàn ngay cả một nữ nhân cũng không có. Hắn càng không hi vọng Yến Kinh Hàn cả đời làm hòa thượng, tình yêu nam nữ trên đời này vốn chính là tuyệt không thể tả, nếu được ở cùng nữ nhân mình yêu thích, vậy hẳn là một việc vui thích mà người ta không muốn từ bỏ.

Nhưng nếu đem tính mạng so sánh với cùng vui thích, người có đầu óc cũng biết tính mạng đáng quý, nếu không có mạng, vui thích gì cũng không phúc mà hưởng.

Nhưng nếu người đã bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc, nhận thức sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu cao hơn lời nói, vậy thì lại là chuyện khác.

Theo Thượng Quan Vân Thụy, huynh đệ sinh từ kia chính là bị tình yêu làm u mê đầu óc! Bất quá, kỳ thật hắn cũng đã sớm muốn một lần trở thành nam nhân bị tình yêu làm cho choáng váng đầu óc.

"Ta không biết." Ánh Hà lạnh lùng trả lời một câu, ngay cả mí mắt cũng không có giờ lên một tý.

"Thật sự không biết?" Thượng Quan Vân Thụy nhắc chân đi tới trước mặt Ánh Hà, một đôi mắt yêu nghiệt cực kỳ đào hoa đột nhiên mang theo vẻ nghiêm nghị, "Ánh Hà, ta nghĩ nếu người kia cho ta cơ hội lựa chọn loại này, ta tình nguyện bỏ qua sinh mạng!"

"Ngốc tử!" Ánh Hà cuối cùng giương mắt nhìn về phía Thượng Quan Vân Thụy, ngoại trừ trong con mắt có một tia khinh thường, trên mặt vẫn không có một tia gọn sóng, "Thái tử điện hạ, người chớ quên thân phận của người, đối với người trong hoàng tộc mà nói, tình yêu là một điều không hữu dụng, nếu người không muốn da ngựa bọc thây, tốt nhất từ bỏ ý tưởng đó đi!"

Ánh Hà nói xong liền không hề để ý Thượng Quan Vân Thụy, xoay người nhìn mặt trời từ từ dâng lên, đôi môi khẽ nhếch.

"Ánh Hà, ta đương nhiên biết rõ thân phận của mình, nhưng ta không cho rằng, để vương nên vô tình, một đế vương vô tình thì làm thế nào có thể yêu con dân của hắn?" Thượng Quan Vân Thụy nhìn sau lưng Ánh Hà chậm rãi mở miệng, "Ánh Hà, ta từng đã thề, cho dù cả đời không chiếm được tình yêu của nàng, ta cũng sẽ trối nàng ở bên cạnh ta cả đời!"

Nghe vậy, Ánh Hà nhanh chóng xoay người lại, thời gian qua đôi mắt không gọn sóng mang theo một tia sắc bén, "Thượng Quan Vân Thụy, người không cần quá phận!"

Đối với lông mày nhíu chặt của Ánh Hà, Thượng Quan Vân Thụy cười ha ha một tiếng, lập tức lộ ra bộ dáng, "Ánh Hà, ta quá phận như thế nào? Ta là một nam nhân, đối với nữ nhân mình thích, ta làm như vậy rất bình thường nha, ta chưa từng nói qua ta là quân tử, cái gì nhất ngôn cửu đỉnh, cái gì tứ mã nan truy, nếu đã không phải là quân tử, đương nhiên thủ đoạn hèn hạ vô sỉ gì cũng có thể dùng đến."

"Chẳng biết xấu hổ!" Ánh Hà từ trong kẽ răng nện ra bốn chữ, trong nội tâm lại có cảm giác lên phải thuyền giặc.

"Chẳng biết xấu hổ tính là cái gì?" Thượng Quan Vân Thụy không thèm để ý, như cũ thể hiện một bộ dáng tươi cười muốn ăn đòn, "Nếu có thể làm cho nàng cam tâm tình nguyện tiếp nhận ta, hèn hạ vô sỉ đều không tính là cái gì."

Ánh Hà đè ép tức giận trong lòng, không nghĩ tiếp tục cùng Thượng Quan Vân Thụy nói nhảm, liền đi xuống núi.

"Ánh Hà, hiện tại nàng là thị nữ của ta, nào có đạo lý chủ tử còn chưa đi, thị nữ lại đi trước?" Thượng Quan Vân Thụy đứng im, không nhúc nhích, chậm chạp mở miệng.

"Vậy đến cùng người có đi hay không?" Ánh Hà không còn cách nào, chỉ có thể dừng bước, quay đầu lại nhìn Thượng Quan Vân Thụy, hận không thể một cước đạp Thượng Quan Vân Thụy trở về Bắc Ninh.

"Này cảnh sắc Linh Vân Sơn đẹp như vậy, ta còn chưa kịp thưởng thức, đương nhiên không đi." Thượng Quan Vân Thụy nói xong xoay người, lui về, đi đến phía sau núi, "Ta không đi, nàng tự nhiên cũng không thể đi, nàng là thị nữ của ta." Thượng Quan Vân Thụy lại cường điệu một lần.

Ánh Hà gắt gao cắn môi, hận không thể trừng mắt tạo ra một cái hố sau lưng Thượng Quan Vân Thụy.

"Mau đuổi kịp, ta còn dựa vào nàng bảo vệ đây." Thượng Quan Vân Thụy thúc giục một câu, nhưng một câu này đánh trúng Ánh Hà!

Ánh Hà hung hăng trừng Thượng Quan Vân Thụy một cái, chỉ có thể ngoan ngoãn đi phía sau của hắn.

Nghe tiếng bước chân Ánh Hà, khoe miệng Thượng Quan Vân Thụy vẽ ra một đường cong, trối bên người có đôi khi cũng là một lựa chọn tốt.

Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn đang dùng bữa sáng, thì quản gia Tạ an đến báo, nói Nhạc Tư Ngừ đến, đã đang ngồi tại phòng trước.

Lam Linh vừa nghe, không cần đoán cũng biết Nhạc Tư Ngừ tất nhiên là nhận được tin tức Mộ Dung Tiểu Trần từ nàng, sáng sớm chạy tới hỏi thăm tin tức.

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, người này khẳng định cũng đoán được ý của Nhạc Tư Ngừ, tối ngày hôm qua chính là bởi vì Mộ Dung Tiểu Trần gặp nàng mà hắn ăn một bữa dấm chua, mặc dù lúc ấy nàng thật cao hứng, nhưng nếu ăn nhiều dấm chua, sẽ tổn hại thân thể.

Tuy nhiên, điều làm cho Lam Linh yên tâm chính là trên mặt Yến Kinh Hàn nàng không nhìn ra một tia không vui, nàng liền nhìn về phía Tạ An nói: "Người bảo nàng chờ một lát, ta liền lập tức đi qua."

Tạ An còn chưa kịp lên tiếng, chỉ thấy Gia nhà mình tiếp tục mở miệng, "Nàng không phải là bằng hữu với nàng ta sao? Dẫn nàng ta đến Tùng Trúc Viện đi." Yến Kinh Hàn đối với mọi cử động Lam Linh rõ như lòng bàn tay, hẳn đương nhiên cũng biết chuyện Lam Linh cùng Nhạc Tư Ngữ làm bằng hữu.

"Phu quân không có ý kiến, ta tự nhiên cũng không có ý kiến." Lam Linh cười nói một câu.

Tạ An lập tức lên tiếng mà đi.

Rất nhanh Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn dùng xong bữa sáng, Lam Linh để cho người hầu thu thập xong xuôi liền ngồi ở trong phòng chờ Nhạc Tư Ngữ.

Yến Kinh Hàn cũng không đi thư phòng xử lý công vụ như ngày thường, mà sai người chuẩn bị trà, ngồi ở bên cạnh từ từ thưởng thức.

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, đột nhiên cười nói: "Vương gia, ngài hôm nay không cần xử lý công vụ?" Lam Linh mặt mày cong cong, trong giọng nói lại là mang theo hương vị têu tếu.

"Vương phi chẳng những quan tâm cuộc sống hàng ngày của Bản vương, còn quan tâm cả công vụ?" Yến Kinh Hàn đương nhiên nghe ra Lam Linh cố ý xưng hô hân là "Vương gia", cũng nghe ra Lam Linh đang chế cười hân, mày kiếm trong nháy mắt liền nhíu lại, lá gan của nàng càng lúc càng lớn.

"Nào dám? Ta chẳng qua là cảm thấy kỳ quái, tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Lam Linh vội vàng thu liễm nụ cười trên mặt, cảm thấy tốt nhất là không đi chọc con cọp này, hân không phải muốn nghe nàng cùng Nhạc Tư Ngữ nói Mộ Dung Tiểu Trần như thế nào sao? Nếu hân đã muốn nghe, nàng cũng không sợ hân nghe được.

"Phải không?" Yến Kinh Hàn đương nhiên không tin, lập tức đứng lên, đi đến bên cạnh Lam Linh, kéo Lam Linh lên, ngồi xuống ghế, đem Lam Linh vòng vào trong ngực, "Lá gan Vương phi càng lúc càng lớn, chẳng những dám cười nhạo Bản vương, còn dám khẩu thị tâm phi, nói dối lừa gạt Bản vương, người nói, ta phải trừng phạt người như thế nào?" Yến Kinh Hàn nói khẽ cắn nhẹ vào vành tai như ngọc của Lam Linh.

"Không nên như vậy, Tư Ngữ sẽ đến bây giờ." Lỗ tai Lam Linh nóng lên, nhìn xem cửa phòng, đẩy đẩy đuôi vội Yến Kinh Hàn.

Nếu Nhạc Tư Ngữ không đến, không có người khác, bị hân ôm ngồi ở trên đùi, mặc dù là ban ngày, Lam Linh cũng có thể tiếp nhận, nhưng Nhạc Tư Ngữ lập tức sẽ đến, nàng một chút cũng không muốn để Nhạc Tư Ngữ thấy nàng ngồi ở trên đùi Yến Kinh Hàn. Theo Lam Linh, đây là chuyện riêng tư tình của nàng cùng Yến Kinh Hàn, loại chuyện như vậy chỉ xảy ra tại thời điểm chỉ có hai người bọn họ, nhưng bị người ngoài chứng kiến thì rất lúng túng.

"Bản vương là phu quân của người, ôm người cũng không có cái gì không ổn, bị nàng ta nhìn thấy thì có gì ngại?" Yến Kinh Hàn không hề bị lay động, tựa hồ một chút cũng không quan tâm việc bị Nhạc Tư Ngữ nhìn đến bọn họ trong như tư thế như thế, thậm chí cảm thấy cực kỳ bình thường, không có gì đáng ngại.

Nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, Lam Linh không khỏi nghiêng nghiêng răng, người này có thù tất báo, nàng vừa mới cười nhạo hân, hân lập tức liền lấy lại danh dự đây mà.

Nghe tiếng bước chân trong sân càng ngày càng gần, Lam Linh mấp máy môi, biết rõ nếu nàng không làm cho hân hài lòng, hân nhất định sẽ làm cho nàng tiếp tục lúng túng như vậy, lập tức, cắn răng một cái, hai tay trên đầu Yến Kinh Hàn cổ, đôi môi dán Yến Kinh Hàn bên tai nói: "Phu quân, người thả ta ra, buổi tối người muốn ta hầu hạ người như thế nào, ta cũng không có ý kiến." Nói xong, Lam Linh lại cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nóng lên.

Nhiệt khí phun ở bên tai, lời nói nhỏ nhẹ ôn nhu cực độ làm cho người ta có ý nghĩ kỳ quái, hô hấp Yến Kinh Hàn lập tức căng thẳng, vội vàng đè ép rục rịch trong thân thể, thanh âm mang theo một tia khàn khàn, "Đây chính là tự người nói."

Nói xong, Yến Kinh Hàn buông Lam Linh ra, đồng thời cũng đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Lam Linh đưa tay che mặt đang nóng lên, cảm giác mình lúc này đây tám phần muốn thảm.

"Kinh Hàn huynh, sáng sớm, như thế nào liền mang bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng vậy? Chẳng lẽ tối hôm qua Lam Linh chưa thỏa mãn huynh?"

Thanh âm Nhạc Tư Ngữ đột nhiên truyền vào phòng, thanh âm cực lớn, chỉ sợ toàn bộ người trong Tùng Trúc Viện không có người nào không nghe thấy.

Lam Linh lập tức liền nghe được một trận hơi thở không yên, mấp máy môi, không biết nàng nên giận nên xấu hổ hay là nên phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: 118.2: Một Bộ Dáng Chưa Thỏa Mãn Dục Vọng

Editor: Yosa_truong

Lam Linh rất muốn hỏi Nhạc Tư Ngữ, một cô nương sao lại có thể nói năng không ngại miệng như vậy? Chuyện * của người khác là chuyện có thể đem nói lớn như vậy sao?

Dù cho nàng không xấu hổ, nhưng chuyện đó lọt vào trong tai mọi người lại trở nên mờ ám cực kỳ, hơn nữa nàng còn là nhân vật nữ chính trong câu chuyện đó nữa chứ.

Bên này, Yến Kinh Hàn không hề chú ý đến Nhạc Tư Ngữ, chỉ để lại cho nàng ta (NTN) một bóng lưng lạnh lùng, Nhạc Tư Ngữ nhếch miệng, bước nhanh vào phòng.

Nhìn bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi của Lam Linh, Nhạc Tư Ngữ còn thêm dầu vào lửa, “Như thế nào? Không phải Hàn huynh chưa thỏa mãn dục vọng mà người hình như cũng chưa được thỏa mãn phải không?”

Nghe vậy, lam Linh nghiêng nghiêng răng, nha đầu kia càng nói càng hồ đồ rồi.

“Đứng nha, đều bị muội nhìn ra rồi” Lam Linh đột nhiên cười quỷ dị một tiếng, “Người chưa được thỏa mãn dục vọng vốn dĩ tâm tình không tốt, có thể sẽ loạn phát tùy khí mà đem những người bên cạnh thành nơi để trút giận, Tư ngữ à, nếu muội không muốn trở thành nơi trút giận của ta thì hãy nhanh chóng trở về đi”

Nhạc Tư Ngữ không nghĩ tới Lam Linh sẽ nói như vậy, sững sờ một tý, lập tức nhếch miệng cười nói: "Lam Linh, người... cái này gọi là rút cùi dưới đáy nồi nha, đủ phức tạp, người biết rõ ràng ta sáng sớm chạy đến tìm người làm cái gì, người còn cố ý đuổi ta đi, thật là bạn chí cốt!"

"Đuổi muội đi đã là nhẹ, nếu muội không phải là bằng hữu của ta, ta nhất định đem muội giết người diệt khẩu! Xem muội về sau làm thế nào có thể gặp lại Mộ Dung Tiểu Trần biểu đạt tình cảm được nữa." Lam Linh nhẹ hừ khẽ một tiếng, ngồi xuống bên cạnh bàn.

"Tốt lắm, ta bảo đảm về sau sẽ không dùng loại chuyện đó giuởng cột các ngươi, này còn không được sao? Quý họp hời!" Nhạc Tư Ngữ cuối cùng vẫn không quên lăm bắm một câu, nàng từ trước đến nay nói chuyện không nhiều kiêng kị như vậy, muốn nói cái gì liền nói cái đó, nàng xác thực chứng kiến Yến Kinh Hàn trên mặt một bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng, ,nàng đâu có nói sai, nhưng kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, nếu người ta đã không vui ý không muốn nghe, nàng không nói nữa thì được rồi.

Nhạc Tư Ngữ đến ngồi đối diện Lam Linh, Lam Linh sai người dâng lên nước trà.

"Nói đi, đến đây tìm ta làm cái gì?" Lam Linh mặc dù đoán rằng nguyên do Nhạc Tư Ngữ tìm nàng tám phần cùng Mộ Dung Tiểu Trần không thoát được quan hệ, nhưng nàng cảm thấy tối hôm qua nàng chỉ nói với Mộ Dung Tiểu Trần vài câu lời nói mà thôi, nội dung lời nói cũng không có cái gì mờ mờ ám ám cả, những tâm tư đó của Mộ Dung Tiểu Trần, Nhạc Tư Ngữ đã sớm biết, căn bản cũng không dùng để hỏi nàng.

"Hắn tối hôm qua nói với tì những thứ gì?" Nhạc Tư Ngữ không nhìn Lam Linh, mà là nhìn nước trà xanh nhạt đang ngùn ngụt bốc hơi, thanh âm cũng không còn đường hoàng nghênh ngang như trước, mà là rất nhẹ, thậm chí mang theo thoáng cái dè dặt.

Nhìn xem chuyển biến trong nháy mắt của Nhạc Tư Ngữ, Lam Linh than nhẹ một tiếng, sức mạnh của ái tình quả nhiên rất thần kỳ, lại khiến nữ tử hào phóng trước mặt thu liễm lại sắc sảo trên mặt, biến thành một tiểu nữ nhân hoài xuân.

"Tư Ngữ, kỳ thật hắn nói với ta toàn là chuyện rêu ria mà thôi, trọng yếu là, ngươi nghĩ thế nào, ngươi tại sao biết khó mà vẫn đâm đầu vào?" Lam Linh nhìn Nhạc Tư Ngữ, nhẹ nhàng hỏi một câu.

"Ta thích hắn ba năm, cũng biết hắn không thích ta, hắn đối với ta lạnh nhạt, ta vẫn không lùi bước, ta đương nhiên cũng sẽ không thấy khó mà lui!" Nhạc Tư Ngữ lập tức cất cao thanh âm, trong nháy mắt ý chí chiến đấu sục sôi!

"Ngươi đã suy nghĩ như vậy, vậy ngươi cần gì phải để ý hắn nói với ta cái gì, cần gì phải để ý hắn suy nghĩ như thế nào? Hắn nghĩ như thế nào căn bản sẽ không ảnh hưởng tới quyết tâm của ngươi, cho nên ta cảm thấy hắn nói với ta cái gì đối với ngươi mà nói một chút cũng không trọng yếu, ngươi cứ nói đi?"

Lam Linh sờ dĩ không muốn nói Mộ Dung Tiểu Trần cùng nàng nói gì đó, nàng chỉ là không muốn tổn thương Nhạc Tư Ngữ, bất kỳ nữ nhân nào nghe được chính nam nhân mình yêu mến thổ lộ với một nữ nhân khác, trong nội tâm cũng sẽ không dễ chịu, Nhạc Tư Ngữ mặc dù thoát nhìn rất hào phóng, nhưng nàng cuối cùng cũng là nữ nhân, yêu có đôi khi chính là một thanh kiếm hai lưỡi, nếu đoạt không tốt, người bị thương chính là mình.

"Kỳ thật, hắn nói cái gì, ngươi không nói, ta cũng có thể đoán được." Nhạc Tư Ngữ nói xong, mi mắt thông xuống, trong nội tâm vẫn không khỏi sinh ra một tia khổ sở, nàng muốn không thêm để ý, nhưng nàng làm không được.

Nghe giọng nói Nhạc Tư Ngữ mang theo một tia u oán, Lam Linh không biết có thể nói cái gì cho được, nàng hy vọng Nhạc Tư Ngữ có thể đạt thành tâm nguyện, cùng Mộ Dung Tiểu Trần hai bên tình nguyện đoàn tụ sum vầy, nhưng nếu tình hình như thế này chỉ là Nhạc Tư Ngữ một người một bên tình nguyện, vậy nàng có nên khích lệ nàng ấy mạnh mẽ hơn nữa, hay cần phải khuyên nàng ấy buông tha cho Mộ Dung Tiểu Trần, đi tìm bầu trời khác chỉ thuat về mỗi mình nàng ấy đây?

Lam Linh không biết, thứ tình yêu này không ai có thể nói rõ ràng được.

"Kỳ thật ta chính là cảm thấy bản thân không thể nghĩ thông. ...cảm thấy không tới tìm người một chuyện. ...cảm giác. ...cảm thấy trong lòng không nở." Nhạc Tư Ngữ trong nháy mắt đảo qua u ám trong lòng, lại trở nên sinh long hoạt hổ đứng lên, "Tốt lắm, ta đi, người còn bận thì làm việc của người đi." Nói xong, Nhạc Tư Ngữ liền nhanh chóng đứng lên.

"Ta không có chuyện gì, người không cần đi vội." Lam Linh cười cười, cũng đứng lên đi theo.

"Thôi đi, ta đi sẽ không làm vướng mắt người nào đó nữa, người ở lại hảo hảo hầu hạ người nào đó đi." Nhạc Tư Ngữ nhìn Lam Linh, chớp mắt vài cái, về mặt cười xấu xa.

Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!

Lam Linh hung hăng trừng mắt nhìn Nhạc Tư Ngữ một cái, nha đầu kia vừa mới nói, nhanh như vậy liền quên mất? Cái này tính cũng thật tốt quá!

"Không cần tiễn ta." Nhạc Tư Ngữ ha ha nở nụ cười, cười hai tiếng, liền nhanh chóng ra gian phòng.

Lam Linh cảm thấy bất đắc dĩ, bất quá nàng vẫn thích nhìn bộ dáng của Nhạc Tư Ngữ lúc này, ít nhất lúc này nàng ấy là ánh mặt trời, chứ không phải về mặt u oán khốn khổ vì tình, vì tình mà khổ sở.

Lam Linh không phải không thừa nhận hiệu suất xử lý chuyện của Yến Kinh Hàn rất cao, buổi tối bọn họ vừa mới dùng xong bữa tối, Lam Linh liền thấy Lăng Suong xuất hiện ở bên trong Tùng Trúc Viện.

"Tiểu thư." Lăng Suong bước nhanh đi đến trước mặt Lam Linh, vội vàng giải thích: "Tiểu thư, nô tỳ tối hôm qua đi ra ngoài làm chút chuyện, sau đó liền tới nơi này tìm tiểu thư, không nghĩ tiểu thư lại đi đến Lam tướng phủ, đến khi nô tỳ trở về, tiểu thư đã đi rồi, hôm nay không cần u hoa lan nói, nô tỳ cũng tới tìm tiểu thư."

"Không sao." Lam Linh cười cười, lại nói: "Vào nhà nói đi."

"Vâng!" Lăng Suong đi theo Lam Linh vào gian phòng, gặp Yến Kinh Hàn đang ngồi ở trong phòng, dừng bước lại, nói: "Gặp qua vương gia!"

Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu một cái, buông quyền sách trong tay xuống, nhìn về phía Lăng Suong, trực tiếp hỏi: "Cung chủ của người hiện tại ở địa phương nào? Bản vương muốn gặp bà ấy."

Yến Kinh Hàn biết rõ Vô Ưu Cung cung chủ chẳng những võ nghệ bí hiểm, hơn nữa y thuật xét trong toàn bộ thiên hạ chính là số một, mặc dù hút hồn độc trong người Lam Linh có thể không được loại trừ hoàn toàn, nhưng hắn vẫn muốn gặp bà ta, muốn tận mặt hỏi một câu, xem có phương pháp nào khác hay không.

Lăng Suong ngơ ngác một chút, nhìn Lam Linh một cái, lập tức nhìn về phía Yến Kinh Hàn nói: "Hồi vương gia, không có sự cho phép của cung chủ, nô tỳ không thể lộ ra bất kỳ tin tức nào, kính xin vương gia thứ tội!" Lăng Suong không kiên nhẫn quả quyết cự tuyệt.

Nghe vậy, mắt phượng Yến Kinh Hàn lập tức mang theo hàn quang sắc bén đâm thẳng Lăng Suong, "Lăng Suong, người luôn miệng nói người phụng mệnh lệnh của cung chủ bảo vệ vương phi, các người bảo vệ nàng như vậy ư? ! Nàng hiện tại mạng treo lơ lửng, người còn không chịu nói cho bản vương cung chủ các người ở nơi nào, người là muốn nhìn nàng chết sao?" Lam Linh nếu là biến thành hình nhân giết người, như vậy cách cái chết cũng không xa.

Thanh âm Yến Kinh Hàn băng hàn thấu xương, lại mang theo từng tia một ảm đạm tức giận!

Vô Ưu Cung cung chủ đối với hắn có ân, Lăng Suong nếu như không nói, hắn cũng không thể buộc nàng nói ra.

Nhìn tuần nhan của Yến Kinh Hàn đóng băng, trong lòng Lam Linh chảy một dòng nước ấm, lập tức nắm lấy Yến Kinh Hàn tay, ôn nhu nói: "Phu quân, Lăng Suong không muốn nói khẳng định cũng có điều khó xử của nàng ấy, chúng ta không nên làm khó nàng."

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, cuối cùng là không có lên tiếng nữa, mà là nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lam Linh

ánh mắt Lăng Suong nhẹ nhàng quét qua hai người trước mắt, liền nhanh chóng thông ni mất xuống, một đạo tinh quang chợt lóe!

"Lăng Suong, người biết loại thuốc hút hồn này không?" Lam Linh nhanh chóng mở miệng, nhưng tâm còn vẫn không khỏi nâng lên.

"Hồi tiểu thư, nô tỳ biết rõ, hút hồn là một loại dược không chế tâm trí, mà nô tỳ còn biết, thái hậu cứ vào mười lăm mỗi tháng sẽ cho tiểu thư uống một chén thuốc hút hồn."

Lam Linh vừa nghe, đôi mi thanh tú đẹp mắt trong nháy mắt liền nhăn lại, các nàng nếu đã biết được rõ ràng như thế, vì sao không đề cập cho nàng biết? Còn để cho nàng uống vài năm?

Yến Kinh Hàn nhìn Lam Linh một cái, mày kiếm hơi nhíu, mắt phượng trung mờ hồ mang theo mong đợi nào đó.

"Nói rõ ràng." Lam Linh cảm thấy Lăng Suong nhất định còn biết những thứ khác, các nàng nếu như ở bên người nàng bảo vệ nàng, đối với chuyện Lam

Xảo Phụng cho nàng uống hút hồn chuyện biết được rõ ràng như thế, các nàng chẳng lẽ sẽ trở mặt nhìn nàng biến thành một cái cổ máy giết người? Tựa hồ không thể nào nói nổi.

"Tiểu thư, ngài mất trí nhớ, tự nhiên không nhớ rõ sự tình trước kia." Lăng Sương nhìn Lam Linh, chậm rãi mà nói: "Trước kia, tiểu thư mỗi lần uống hút hồn được, cung chủ đều sẽ dùng nội lực giúp tiểu thư đem được tính bức ra, vì thế, tiểu thư mặc dù uống ba năm, nhưng hút hồn cũng không ở trong cơ thể tiểu thư, mà tháng này thập ngũ tiểu thư không ở kinh thành, thái hậu tự nhiên cũng liền không có cách nào làm cho tiểu thư uống thuốc, hôm qua thái hậu gọi tiểu thư tiến cung, nhất định sẽ để cho tiểu thư uống thuốc, nô tỳ hôm qua

tìm đến tiểu thư, chính là muốn hỏi tiểu thư có uống được không, nếu như uống, nô tỳ sẽ giúp tiểu thư thanh trừ hết, ai ngờ lại cùng tiểu thư bỏ lỡ."

Nghe Lăng Sương nói xong, tâm Lam Linh lập tức để xuống, nguyên lai thuốc kia căn bản cũng không ở trong cơ thể của nàng, nàng sẽ không thay đổi thành cây đao trong tay Lam Xảo Phụng, hơn nữa Lam Xảo Phụng tựa hồ còn bị che mắt nữa.

Mn oi, muốn biết Vô Ưu Cung chủ là ai hok?!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: 119.1: Phu Quân Có Muốn Cùng Ta Động Phòng?

Editor: An Kin

Nghe Lăng Sương nói hút hồn được không ở trong cơ thể Lam Linh, Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy lòng của hắn dịu lại, càng cảm kích Vô Ưu Cung chủ.

"Vì sao Cung chủ của các ngươi phải bảo vệ Vương phi như vậy? Quan hệ giữa Vương phi cùng Cung chủ là như thế nào?"

Yến Kinh Hàn là người luyện võ, cũng tinh thông y thuật, hắn vô cùng rõ ràng việc bức hút hồn được từ trong thân thể ra có thể hao phí bao nhiêu nội lực, Vô Ưu Cung chủ giúp Lam Linh như thế, cuối cùng là vì cái gì?

Theo Yến Kinh Hàn, ngoại trừ mẹ ruột sẵn sàng trả giá cho mình mà không cần báo đáp, những người khác thì bất kể làm điều gì đều có mục đích của họ, cái gọi là không lợi không dậy sớm nổi, theo đuổi ích lợi là bản tính của con người. Vô Ưu Cung chủ cũng không ngoại lệ!

Lam Linh ngồi xuống bên cạnh Yến Kinh Hàn, nàng cũng muốn biết vì sao Vô Ưu Cung mạo hiểm đắc tội với Lam Xảo Phụng để nàng bình an. Vốn dĩ thân thể này của nàng chỉ là một thiên kim tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng, không người nào biết, giá trị của nàng có đáng giá để Vô Ưu Cung chủ vì nàng trả giá nhiều như vậy không? Có phải hai người tồn tại quan hệ không phải bình thường?

Lam Linh không lên tiếng, đôi mắt xinh đẹp trong vắt như nước hồ thu lặng lẽ nhìn Lăng Sương, ánh mắt mênh mông mang theo vẻ cơ trí tựa nhìn thấu hết thảy.

Cùng lúc đó, Yến Kinh Hàn cũng đang nhìn Lăng Sương, ánh mắt thâm thúy vô ngần giống như biển rộng mênh mông, nhìn thấu hết thảy.

Tính tình Lăng Sương từ trước đến nay trầm ổn, thái son áp đỉnh cũng có thể mặt không đổi sắc, nhưng bị hai người trước mắt nhìn như vậy, đột nhiên Lăng Sương cảm thấy da đầu tê dại, có một cảm giác bị nhìn xuyên mà không chỗ che giấu.

Lăng Sương nhanh chóng tâm tâm niệm niệm, trên mặt bình thản không gợn sóng, thanh âm không kiêu không nịnh, "Hồi Vương gia, Cung chủ bảo vệ tiểu thư như vậy đương nhiên là có nguyên nhân, nhưng nguyên nhân này không quan hệ cùng tiền tài ích lợi, nhưng hiện tại nô tỳ không thể nói, kính xin Vương gia thứ tội, về phần Cung chủ cùng tiểu thư quan hệ như thế nào, nô tỳ chỉ có thể nói Vương gia không cần chờ lâu, ngài cũng sẽ biết, thứ cho nô tỳ cũng không thể nói."

"Phu quân, xem ra, chúng ta không thể biết Cung chủ của nàng, Lăng Sương cái gì cũng không nói cho chúng ta biết, chúng ta không cần phải hỏi." Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, vừa cười vừa nói.

"Khi nào Cung chủ của các ngươi trở lại kinh thành?" mặc dù Yến Kinh Hàn biết Vô Ưu Cung chủ đối với Lam Linh không có ác ý, nhưng hắn cũng không thích loại cảm giác chẳng hay biết gì này, hơn nữa Vô Ưu Cung chủ là người trong giang hồ, hắn bảo hộ Lam Linh như thế, rất rõ ràng đang nhắm tay chuyện triều đình, đến cùng hắn muốn làm gì? Yến Kinh Hàn cảm thấy nhất định hắn phải biết chuyện này rõ ràng.

"Nô tỳ không biết." ánh mắt Lăng Sương nhẹ nhàng lướt qua người Lam Linh, nhìn Yến Kinh Hàn.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn biết rõ hắn không thể nào từ trong miệng Lăng Sương hỏi ra một chút tin tức hắn muốn biết, liền không lên tiếng nữa.

Lam Linh cười cười, cảm thấy nha đầu Lăng Sương kia miệng đủ kín, có nha đầu như vậy thì người chủ từ đến cùng là người như thế nào, nàng quả thực muốn gặp.

"Tiểu thư, ngày hôm qua ngài có uống hút hồn được không?" Lăng Suong không quên mục đích tới đây, nhìn Lam Linh hỏi.

"Không có." Lam Linh cười cười, lại nói: " ngày hôm qua ta đi Lam tướng phủ tìm người, cũng chính là muốn hỏi người về hút hồn được."

"Vây là tốt rồi." Lăng Suong nhẹ nhàng tiếp một câu, nhưng Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn nghe ở trong tai, không nghe được cảm giác nhẹ nhõm, ngược lại mang theo một chút cảm giác nên như thế.

Trong nháy mắt Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lăng Suong, vẫn không thấy trên mặt Lăng Suong một tia khác thường, lập tức liền cup mắt, như có điều suy nghĩ.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ nhú, nhưng cũng không lên tiếng hỏi, lẳng lặng nhìn Lăng Suong.

Lăng Suong lại một trận da đầu tê dại, lại nói: "Tiểu thư, vương gia, nếu như không có chuyện gì khác, nô tỳ liền đi trở về."

"Lăng Suong, Nếu như ta có chuyện gì muốn tìm người, thì có thể tới chỗ nào tìm người?" Lam Linh nghĩ nàng nhất định phải biết rõ phương thức liên lạc cùng Lăng Suong, nói không chừng về sau nàng sẽ gặp phải chuyện gì cần nàng hỗ trợ, đi Xuân Hương Lâu tìm U Lan hỏi quá mất thời gian, đi Lam tướng phủ cũng không nhất định có thể tìm được nàng.

"Tiểu thư, cái này đưa cho người." Lăng Suong lấy hà bao bên hông xuống, đưa cho Lam Linh, "Đồ vật trong này là để Vô Ưu Cung truyền tín hiệu, tiểu thư muốn tìm nô tỳ, thì lấy ra một viên đạn bắn lên không trung, nô tỳ sẽ biết."

Lam Linh nhận hà bao Lăng Suong đưa tới, mở ra, từ bên trong lấy ra một viên màu đen giống như đậu đỏ lớn nhỏ, xem xét, đột nhiên có cảm giác đã thấy ở nơi nào đó, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra, liền đem thứ này lại thả lại trong ví, cười cười, "Được, ta biết rồi."

"Vây nô tỳ sẽ trở về." trong nội tâm Lăng Suong đã có chút vội vàng, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Được." Lam Linh gật đầu, cười.

Nghe vậy, Lăng Suong bước nhanh ra khỏi phòng.

Thấy bước chân dồn dập của Lăng Suong, Lam Linh hơi cong môi một cái, trong lòng nha đầu kia chỉ sợ tồn tại một chút hoảng hốt đây.

Lăng Suong ra khỏi phòng, liền thấy vẻ mặt vui vẻ của Triều Dương đang nhìn mình, đôi mi thanh tú lập tức nhú lại, nàng một chút cũng không quên chuyện tối hôm qua bị hấn sờ tay, lập tức hung hăng trừng mắt nhìn Triều Dương một cái, chuẩn bị phi thân rồi đi.

"Lăng Suong, ta muốn người làm vợ của ta!"

Câu nói không hề báo trước của Triều Dương làm cho Thanh Phong và Lưu Vân cùng nhau hi hi một tiếng, trong lòng không khỏi nghĩ, tiểu tử này tám phần tẩu hỏa nhập ma, có người theo đuổi con gái như hấn sao? Không có một chút tiền hí, liền yêu cầu người ta làm vợ của hấn, đây không phải là hấn theo đuổi thiếu nữ, mà là tới cửa tìm đánh !

Hạo Nguyệt mặc dù không biểu hiện rõ ràng như Thanh Phong và Lưu Vân, nhưng vẫn nhìn Triều Dương, ánh mắt mang theo một tia đồng tình.

Triều Dương nhìn về phía Thanh Phong và Lưu Vân ân thân một cái, nhú mày, trong nội tâm nghĩ tới, đây là huynh đệ kiểu gì? Hấn hỏi Lăng Suong làm vợ hấn thì làm sao? Đây không phải là phương pháp bọn họ dạy hấn sao? Chân ướt chân ráo đánh không lại nàng, sẽ phải đem nàng chinh phục! Nếu đã muốn nàng làm vợ của hấn, dĩ nhiên là phải nói với người ta, điều này có gì buồn cười?

Lời nói của Triều Dương đối với Lăng Suong mà nói tuyệt đối là thanh âm ma quỷ xuyên lỗ tai, trong nháy mắt liền dừng bước, xoay người nhìn về phía Triều Dương, ánh mắt tuyệt đối mang theo tia chết chóc.

"Người lập lại lần nữa!" Lăng Suong nghiêng răng nghiêng lợi, người này nhất định là đầu óc bị hư, hấn sờ tay của nàng liền muốn nàng làm vợ hấn, hấn nghĩ đến cũng thật đẹp!

"Ta muốn người làm vợ của ta!" Nhìn ánh mắt hung dữ của Lăng Suong, Triều Dương trong nội tâm lập tức lờ một nhịp đập, nhưng vẫn nói ra không do dự chút nào

"Ta thấy người không phải là đầu óc bị hư, chính là da lại ngứa !" Lăng Suong nói rồi từ bên hông rút bạc roi ra, "Tát" một tiếng quăng xuống trên mặt đất, tư thế muốn đem Triều Dương đánh một trận.

Xong rồi!

Thanh Phong và Lưu Vân cảm thấy tiểu tử Triều Dương này tám phần muốn thăm, vốn dĩ hấn không phải là đối thủ của Lăng Suong, hiện tại lại chọc giận Lăng Suong, Lăng Suong chắc chắn sẽ không hạ thủ lưu tình, Triều Dương chỉ sợ cũng bị đánh trầy da sứt thịt!

"Lăng Suong, ta nói không sai cái gì, về phần người như vậy phải không? Ta chưa lập gia đình, người chưa gả, ta để người làm vợ của ta, có cái gì không được ?" Triều Dương một chút cũng không muốn cùng Lăng Suong động thủ, ai kêu hấn đánh không lại người ta đi?

"Đương nhiên không được!" Nghe Triều Dương nói như vậy, Lăng Sương giận quá, "Ta chưa lập gia đình thì sao? Ta chưa lập gia đình thì nhất định phải gả cho người? Ta xem đầu óc của người đúng là bị nước vào ! Ta nói cho người biết, ta cả đời này chỉ biết hầu hạ cung chủ, sẽ không gả cho bất kỳ nam nhân nào, người sớm chết tâm đi!"

Cả đời hầu hạ Vô Ưu Cung chủ? Triều Dương lập tức bắt được trọng điểm.

"Cung chủ của các người là nam hay nữ?" Triều Dương cau mày, gắng hỏi tiếp, theo ý hấn, nếu như Vô Ưu Cung chủ là nam tử, Lăng Sương này tám phần là yêu mộ hấn mới nói như vậy, nếu phụ nữ, kia Lăng Sương là cố ý kiếm cớ không muốn lấy hấn.

Vừa nghĩ tới Lăng Sương vì cả đời phòng hộ một nam nhân mà không lấy chồng, trong nội tâm Triều Dương lập tức cảm thấy buồn cực kỳ.

"Mắc mớ gì đến người, người quản được sao?" Lăng Sương tức giận chưa tiêu, lạnh lùng hừ hừ, "Ta cảnh cáo người, người tốt nhất bỏ ý niệm như vậy trong đầu đi, nếu không nghe lời, ta đánh người thành đầu heo!"

Lăng Sương nhìn Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn ra khỏi phòng, thu hồi bạc roi, nhưng vẫn cảnh cáo Triều Dương một phen.

Đối với Lăng Sương độc miệng, Triều Dương đã tập mãi thành thói quen, cũng không hề bị lay động, hơn nữa hấn biết rõ bởi vì gia nhà mình cùng vương phi ra khỏi phòng, mới khiến Lăng Sương thu hồi bạc roi, gia cùng vương phi là của mình để dựa vào nha.

"Lăng Sương, nam tử hán đại trượng phu, nhất ngôn cửu đỉnh! Nếu ta đã nói muốn nàng làm vợ của ta, liền quyết sẽ không đổi ý, càng không có khả năng bỏ ý niệm này đi, nàng cũng từ bỏ ý nghĩ đó đi." Triều Dương cảm giác mình có chỗ dựa vào, thanh âm lại tràn đầy lý tưởng hào hùng!

Lăng Sương nghiêng nghiêng răng, đưa tay sờ sờ bạc roi bên hông, nhưng cuối cùng không rút ra, chỉ dùng ánh mắt tức giận đem Triều Dương đốt thành tro bụi!

"Lăng Sương, người trở về đi." Yến Kinh Hàn cuối cùng lên tiếng, lạnh lùng nhìn Triều Dương, mắt phượng đã mang theo chút tàn khốc!

"Dạ!" Lăng Sương hung hăng trừng mắt nhìn Triều Dương một cái, nhanh chóng phi thân ra sân nhỏ.

"Gia, thuộc hạ nghiêm túc." Triều Dương nhìn gia nhà mình trong mắt rõ ràng không vui, vội vàng giải thích một câu, hấn sợ bị gia nhà mình hiểu lầm.

"Ta chưa nói người không nghiêm túc!" Yến Kinh Hàn lại lạnh lùng nói một câu.

Triều Dương vừa nghe, có chút không hiểu rõ, gia đến cùng là ý tứ gì?

"Triều Dương, người vì sao muốn Lăng Sương làm phu nhân của người? Người thích người ta?" Lam Linh không đợi Yến Kinh Hàn mở miệng, nhìn Triều Dương cười hỏi.

Vừa nghe, Triều Dương há to miệng, roi vào thế khó, hấn chỉ vì muốn chinh phục nàng mới muốn để nàng làm vợ của hấn, về phần hấn thích nàng, hấn bị nàng chọc cho tức chết còn không sai biệt lắm!

Nhìn vẻ mặt của Triều Dương, Lam Linh cũng biết căn bản Triều Dương cũng không phải là bởi vì thích người ta mới muốn kết hôn, thanh âm lập tức trầm xuống, "Người nếu đã không thích người ta, còn luôn miệng cứng rắn làm cho người ta làm vợ của người, đây cũng là chuyện nam tử hán đại trượng phu gây nên? !"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: 119.2: Phu Quân Có Muốn Cùng Ta Động Phòng?

Editor: An Kin

Triều Dương đã sớm biết mặc dù Vương phi không như Gia nhà mình cả ngày vẻ mặt lạnh băng, ngược lại, trên mặt thường xuyên nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng Triều Dương cũng biết kỹ thật Vương phi cũng rất nham hiểm, mà lúc này, trên mặt vương phi không có một chút vui vẻ, ánh mắt lại như mũi dao nhọn sắc bén, Triều Dương cảm thấy sau lưng lạnh toát, bắt đầu âm thầm hối hận, không nên ở trong sân nói với Lăng Sương như vậy.

"Tại sao không trả lời? không phải vừa mới nói rất tốt sao?" Lam Linh lạnh lùng nói một câu, lập tức xoay chuyển lời nói, "Triều Dương, người trước hết phải rõ lòng của mình rồi nói sau, nếu không nghe lời, ta có thể nói cho người biết, điều này đến cuối cùng không chỉ vì thương người khác mà cũng là thương chính là mình!" Lam Linh nói xong liền kéo Yến Kinh Hàn trở về phòng.

Triều Dương gãi gãi đầu, tâm của hấn hấn còn không rõ ràng lắm? Còn muốn làm sao rõ ràng? Nói sau, hấn làm sao sẽ bị thương đây? Triều Dương nhất thời nghĩ không ra.

Vào phòng, khép cửa lại, Lam Linh nắm bàn tay thon dài của Yến Kinh Hàn, khẽ nâng lên, nhíu mày, "Phu quân, người bây giờ còn lo lắng ta biến thành thanh đao giết người đi chặt bàn tay đẹp mắt của người không?"

Thanh âm Lam Linh mang theo một tia trêu tức, nhưng tuyệt đối là tự vạch áo cho người xem lưng!

"Vốn tưởng rằng Vương phi lòng dạ rộng lớn, không nghĩ cũng là bụng dạ hẹp hòi như thế này!" Yến Kinh Hàn đưa tay đặt trên eo thon của Lam Linh, buộc chặt cánh tay, làm cho thân thể Lam Linh dán chặt vào mình.

"Vương gia mới biết được nha." Lam Linh mặt mày cong cong, "Vương gia, ta nói cho ngài, ta chẳng những bụng dạ hẹp hòi, hơn nữa có thù tất báo, ai khi dễ ta, ta nhất định bắt nạt lại!"

"Phải không?" Yến Kinh Hàn nói rồi đem môi mọng áp vào bên tai Lam Linh, "Mỗi đêm trời tối Bản vương đều 'Bắt nạt' người, người có phải hay không chuẩn bị đêm nay liền 'Bắt nạt' lại?" Nói xong, Yến Kinh Hàn vẫn không quên khẽ cắn nhẹ một tý vào tai trái của Lam Linh.

Này bắt nạt kia cũng không phải bắt nạt!

Lam Linh tự nhiên nghe được rõ ràng, bên tai lập tức liền ửng hồng, trong thân thể lại nhanh chóng vọt qua dòng điện.

"Vương gia ngài thật sự là tài tình!" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, cảm giác hoàn toàn là mình nâng cục đá đập chân của mình, vốn là muốn cho trong lòng Yến Kinh Hàn thêm ngọt ngào, ai kêu hấn ngày hôm qua đối xử với nàng như vậy, không nghĩ, chưa chặn được hấn, lại cho hấn mượn đề tài để nói chuyện của mình, làm cho mình một trận mặt đỏ tới mang tai.

"Vương phi bây giờ mới biết còn không tính là mượn." Yến Kinh Hàn tựa hồ cũng không nghe ra hương vị trào phúng trong giọng nói của Lam Linh, nhanh chóng trả lời một câu, sau đó, cúi đầu xuống ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của Lam Linh.

Cảm nhận được "Uy hiếp" từ dưới thân Yến Kinh Hàn, Lam Linh đẩy Yến Kinh Hàn, tránh né, sốt ruột gấp rút mở miệng: "Mượn như vậy Người không đến thư phòng?" Không phải Lam Linh không muốn, mà là lúc này vừa mới đến giờ Tuất (tương đương với hiện đại bây giờ tối), hiện tại liền làm chuyện đó, tựa hồ quá sớm.

"Không đi." Yến Kinh Hàn duỗi tay vịn chặt cái ót Lam Linh, không để cho Lam Linh lộn xộn nữa.

Yến Kinh Hàn hôn, Lam Linh từ trước đến nay đều vô lực chống đỡ, rất nhanh cũng chỉ có thể mềm mại tựa vào người Yến Kinh Hàn, khoe miệng thỉnh thoảng tràn ra vài tiếng ngậm cực kỳ khẽ.

"Vương phi, sáng sớm hình như nàng có hứa hẹn với Bản Vương cái gì?" Yến Kinh Hàn vẫn chưa thỏa mãn, buông Lam Linh ra, ôm Lam Linh ngồi xuống một chiếc ghế dựa, thanh âm cực kỳ mê hoặc vang lên bên tai Lam Linh.

Lam Linh trong đầu lập tức "Oang " một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn càng hồng , liền không nghĩ, đem mặt sít sao chôn ở trong lòng Yến Kinh Hàn, không muốn để Yến Kinh Hàn thấy bộ dáng nàng lúc này.

Nhưng người nào đó cũng không cam tâm tình nguyện, liền đưa tay nâng hàm dưới Lam Linh lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh xán lạn như ánh bình minh, đôi môi kiều diễm ướt át, thời gian qua mắt phượng lạnh như băng sớm bị nóng bỏng che phủ.

Lam Linh từ từ mở mắt ra, nhìn mắt phượng Yến Kinh Hàn không chút nào che dấu tia dục vọng, tim lập tức lại nhảy nhanh một phần, đến nay, bọn họ chưa viên phòng, không phải là nàng không muốn, mà là hấn không muốn.

Trước kia nàng không muốn, Yến Kinh Hàn làm một nam nhân chân chính, không muốn làm người khác khó chịu, không muốn nàng, mà hiện thời nàng nguyện ý, ngược lại làm cho trong lòng của hấn sinh ra cảnh giác, không muốn muốn nàng, đối với điều này, Lam Linh biết rõ đó là bởi vì Yến Kinh Hàn cũng chưa hoàn toàn tin nhiệm nàng, thân phận của nàng như xưa thời thời khắc khắc bày ở trước mặt của hấn.

Đứng ở góc độ của Yến Kinh Hàn, Lam Linh cũng không ghét hấn không tin nhiệm bản thân, nàng vốn chính là một quân cờ Lam Xảo Phượng nhét vào bên cạnh hấn, là người gây bất lợi cho hấn. Đối với một kẻ địch, làm sao hấn có thể nhanh chóng mà buông xuống mọi phòng bị? Nhất định tin nhiệm cần một quá trình , nàng chỉ hy vọng có thể thông qua chuyện hút hồn dược này, làm cho hấn đối với nàng tăng một chút tin nhiệm, cho dù chỉ là một chút, cũng tốt.

"Phu quân, người muốn cùng ta động phòng sao?" Cảm thụ được "Uy hiếp" từ dưới thân Yến Kinh Hàn, nhìn mắt phượng ngập sắc dục của hấn, Lam Linh nhanh chóng đem tay Yến Kinh Hàn ra, mặt giấu vào trong lòng Yến Kinh Hàn, nhỏ giọng hỏi một câu.

Bọn họ là vợ chồng, nàng thích hấn, trong lòng hấn cũng có nàng, hơn nữa lúc này tựa hồ thiên thời địa lợi cũng đã có đủ, chỉ cần hấn nguyện ý, bọn họ có thể chân chính làm vợ chồng.

Đối với chuyện vợ chồng, Lam Linh mặc dù chưa có làm qua, nhưng cũng không phải là không biết, mà nàng mỗi lần đều dùng tay giúp hấn giải quyết, Lam Linh biết rõ thời gian dài đối thân thể hai người bọn họ cũng không tốt, nếu đã không tốt, đương nhiên phải nhanh một chút uốn nắn đến.

Vừa nghe đến hai chữ "động phòng", dục vọng trong mắt Yến Kinh Hàn từ từ biến mất một chút, dĩ nhiên hấn muốn cùng nàng động phòng, nhưng nghĩ đến Lam Xảo Phượng muốn cho bọn họ viên phòng gấp đến không thể chờ, Yến Kinh Hàn liền không cách nào làm mà không hề cố kỵ.

Yến Kinh Hàn biết rõ nữ nhân ôn nhu đôi khi là vũ khí trí mạng của nam nhân, còn không có động phòng, hấn đã đối với nàng muốn ngừng mà không

được, nếu thật sự động phòng, trong nội tâm Yến Kinh Hàn đã không dám khẳng định hẳn nhất định sẽ không trầm mê trong đó.

Theo Yến Kinh Hàn, nếu hẳn trầm mê, hẳn liền thua trong ván cờ với Lam Xảo Phượng, thua mang theo ý nghĩa da ngựa bọc thây, hẳn đương nhiên không thể thua!

"Phu quân..." Lam Linh cảm thụ được tiểu Yến Kinh Hàn tiếp tục nóng bỏng, ôn nhu kêu một tiếng, đem mắt ở Yến Kinh Hàn trước ngực cọ xát, "Phu quân, ta nói rồi ta sẽ không nghe Lam Xảo Phượng sai sử, trước kia người không tin ta nhất định có thể làm được, như vậy hiện tại người tin không?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu, theo ý nàng, không giải quyết vấn đề tín nhiệm này, Yến Kinh Hàn sẽ tình nguyện thương thân cũng sẽ không theo nàng động phòng.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, nhưng ánh mắt nhìn về phía ngọn nến không ngừng toát ra ánh sáng, Yến Kinh Hàn vốn đang hoài nghi Lam Xảo Phượng dùng một loại phương pháp khống chế Lam Linh, hiện thời, vấn đề này đã giải quyết dễ dàng, Lam Linh nếu là phản bội lời nói Lam Xảo Phượng, Lam Xảo Phượng tựa hồ cũng không có cách nào, nhưng bởi vì nguyên nhân này, hẳn có thể tín nhiệm nàng như người một nhà?

Yến Kinh Hàn không biết, hẳn càng không biết nên trả lời như thế nào Lam Linh vấn đề.

"Là ta quá nóng lòng," Lam Linh hít sâu ôm eo thon Yến Kinh Hàn, cũng không chờ Yến Kinh Hàn mở miệng, nhân tiện nói: "Ta nói rồi ta muốn làm cho người xem, chuyện hút hồn được này cũng không thể nói rõ cái gì, người không cần để ở trong lòng."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn lập tức nhìn về phía người trong ngực, là rộng lượng khéo hiểu lòng người như thế nào mới có thể làm cho nàng nói ra như thế? Một loại rung động đã từ từ tràn ngập tim Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn buộc chặt cánh tay, đem Lam Linh hít sâu ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng nhắm mắt, trong lòng có một thanh âm nói cho hắn biết, Lam Linh đáng giá hắn tín nhiệm, nhưng hắn không nói ra.

Trong sân, gió thổi qua rừng trúc, lá trúc phát ra sột soạt tiếng vang, Lam Linh ở trong lòng Yến Kinh Hàn, lẳng lặng nghe, không khỏi lẩm bảm tự nói, "Năm tháng tĩnh lặng, cùng quân ngữ, nước chảy đá mòn, cùng quân cùng, phồn thịnh tan mất, cùng quân lão."

Yến Kinh Hàn đương nhiên hiểu ý tứ trong giọng nói Lam Linh, nàng muốn cùng hắn nắm tay nhau cả đời.

Yến Kinh Hàn hơi cong môi một cái, đột nhiên phát hiện mình đối với những lời này của nàng không hề phản cảm, thậm chí mang theo một loại mong đợi chưa bao giờ có, nhưng vậy là cái gì, Yến Kinh Hàn lúc này cũng không biết.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, lẳng lặng ôm Lam Linh ngồi một hồi, liền ôm lấy Lam Linh hướng giường đi tới, không thể phủ nhận, hắn vẫn luôn nhớ kỹ nàng đã nói muốn hầu hạ hắn chuyện này.

Ở trong ấn tượng Yến Kinh Hàn, tựa hồ mỗi lần cũng là hắn chủ động, Lam Linh rất ít chủ động đối hắn làm cái gì, đương nhiên không thể tính việc dùng tay giúp hắn giải quyết vấn đề, nếu không phải hắn làm cho nàng làm như vậy, chỉ sợ nàng cũng không sẽ chủ động giúp hắn giải quyết, vì thế, Yến Kinh Hàn liền có ý niệm trong đầu để cho Lam Linh chủ động một lần.

Ôm Lam Linh đi vào giường bên cạnh, đem Lam Linh nhẹ nhàng thả xuống, Yến Kinh Hàn thuận thế cúi người, hai tay chống nhìn xem Lam Linh, "Vương phi, nàng đã nói, đêm nay ta yêu cầu nàng hầu hạ ta thế nào, nàng cũng không có ý kiến, đúng không?"

Bị Yến Kinh Hàn dùng tư thế như thế, hơn nữa còn bị vòng ở hắn cùng giường, đã làm cho tim Lam Linh càng nhảy càng nhanh, nghe Yến Kinh Hàn nói như vậy, Lam Linh lập tức liền nghĩ đến các loại tư thế trong quyển sách Lam Xảo Phượng cho nàng khiến mặt nàng đỏ tới mang tai, hơn nữa Yến Kinh Hàn còn cẩn thận nghiên cứu đọc qua hai lần, hẳn không phải là muốn làm cho nàng hầu hạ hắn như vậy đi?

Xong rồi!

Lam Linh nhanh chóng nhắm mắt lại, không dám nhìn Yến Kinh Hàn nữa, càng muốn giấu mình ở trong mai rùa.

Lam Linh lần đầu tiên phát hiện, nàng cũng có thời khắc hối hận như thế, sáng sớm hôm nay nàng hoàn toàn chính là ả đầu, không có hiểu rõ ràng liền hứa hẹn, hiện tại tốt rồi, Yến Kinh Hàn bắt nàng thực hiện hứa hẹn, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Yến Kinh Hàn nhìn xem khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh hồng đến sắp nhỏ ra huyết, nhìn lông mi Lam Linh không ngừng nháy giống như cánh chim vậy, mắt phượng sớm đã mang theo thoáng sùng ái vui vẻ, hắn thích nhìn bộ dáng nàng ngượng ngùng mà lại không biết làm sao, giống như nụ hoa dính mưa, đẹp đến cực hạn!

"Vương phi cũng có thời khắc sợ hãi như thế?" Yến Kinh Hàn khoe miệng đã không khỏi tràn ra một nụ cười, trong thanh âm lại mang theo một tia trêu tức.

Tim Lam Linh đập như sấm, thanh âm Yến Kinh Hàn cực hạn mê hoặc càng làm cho tim nàng đập nhanh một phần, tiếp tục làm con rùa đen rút đầu, không mở mắt, không nói không rằng.

Nhìn xem bộ dáng Lam Linh như thế, con mắt Yến Kinh Hàn vui vẻ sâu hơn một phần, nhanh chóng ôm Lam Linh nghiêng người, làm cho Lam Linh đặt ở trên người của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 173: Thật Sự Phải Lòng

Lam Linh không nghĩ tới Yến Kinh Hàn sẽ có hành động như thế, trong nháy mắt trừng lớn, đối mặt với mắt phượng của Yến Kinh Hàn khiến cho nàng nhìn trăm lần cũng không chán, lúc này trong mắt phượng hân không hề lạnh lẽo như băng, mà mang theo ba phần dục, ba phần lửa nóng, ba phần đôn đập, cùng với một phần ôn nhu ấm áp.

Nhìn thấy trong con mắt đen như điện thạch của Yến Kinh Hàn ánh lên bóng dáng của mình, khoé miệng Lam Linh từ từ cong lên, sớm đã quên mất ngưng ngưng, quên mất không biết làm sao, thậm chí quên mất vừa rồi nàng vẫn còn làm con rùa đen rút đầu.

"Phu quân..." Lam Linh ôn nhu kêu một tiếng, kẻ mặt ở trước ngực Yến Kinh Hàn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hân.

"Vương phi, bản vương đang chờ biểu hiện của ngươi đó, chẳng lẽ cứ như vậy là ngươi đang hầu hạ bản vương sao?" Yến Kinh Hàn tự nhiên sẽ không buông tha cho Lam Linh như vậy, đây chính là những lời nàng nói, nếu đã lên hứa hẹn, thì nhất định nàng phải làm được!

"Ta không biết phải làm sao." Giọng điệu Lam Linh nhỏ như ruồi muỗi, nàng lại muốn nói là, nàng không làm được những tư thế khiến người ta phải đỏ mặt tới mang tai trên quyền sách kia.

"Xem ra vương phi cũng không có đề lời nói của bản vương ở trong lòng rồi, bản vương nhớ từng đã nói với ngươi, ngươi phải xem qua một chút quyền sách thái hậu đưa cho ngươi, nếu ngươi xem rồi, thì bây giờ thế nào lại không biết phải làm sao? Hiển nhiên, vương phi lại để lời nói của bản vương trở thành gió thoảng bên tai, đúng không?" Yến Kinh Hàn khẽ nắm cằm của Lam Linh, để cho nàng nhìn thẳng vào mình.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhú lại, không biết phải làm sao để phản bác, đúng là quyền sách kia nàng chưa hề xem kỹ qua, lại nói đúng hơn là, nàng vốn không dám xem kỹ, die;nd'a/nl]qud;TusAcY còn nữa, nàng chưa từng nghĩ rằng sẽ dùng những kỹ xảo ở trong đó để đi lấy lòng người nam nhân nào, lại càng không có ý định lấy lòng Yến Kinh Hàn.

Nhưng lời nói ra chính là đã tát nước ra ngoài, muốn thu cũng đã không thu được.

Lúc này chẳng những Yến Kinh Hàn muốn nàng thực hiện lời hứa của mình, hơn nữa còn muốn tính sổ thêm chuyện quyền sách, hiện tại Lam Linh mới cảm thấy nàng đã gặp phải phiền toái lớn.

"Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ bản vương nói không đúng? Hay là vương phi lại muốn tư lợi bội ước?" Lam Linh có xem quyền sách kia hay không, đương nhiên là Yến Kinh Hàn đều biết rõ ràng, nhưng điều Yến Kinh Hàn rõ ràng hơn chính là, lúc này hân sẽ không dễ dàng buông tha cho nàng!

Thấy Yến Kinh Hàn vừa nói như vậy, Lam Linh biết rõ đêm nay nàng không làm cho hân hài lòng, thì hân sẽ không bỏ qua cho mình, cho nên lập tức cắn răng một cái, vứt hết tất cả ngưng ngưng không biết làm sao ra sau đầu, nhanh chóng ngồi dậy, đưa tay muốn cởi đai lưng của Yến Kinh Hàn.

"Vương phi biết phải làm sao à?" Yến Kinh Hàn không ngăn cản, nhìn xem động tác của Lam Linh.

"Chưa ăn thịt heo, còn chưa nhìn qua heo chạy à? Phu quân tự mình hành động nhiều lần, ta sao có thể một chút cũng không nhớ được?" Lam Linh nói xong nhanh chóng cởi áo ngoài của Yến Kinh Hàn, mà nàng cũng lập tức cởi ra áo ngoài, kéo lên áo ngủ bằng gấm, trùm lên hai trên người.

Khoé miệng Yến Kinh Hàn nhin không được mà co quắt lại một cái, hân có không cách nào tưởng tượng được chuyện này có liên quan gì đến heo, nhưng hân cũng không lên tiếng, mà nhìn xem Lam Linh, chờ động tác tiếp theo của nàng.

Sau khi nằm xuống, lúc này Lam Linh mới phát hiện ngọn nến ngoài phòng vẫn còn sáng như cũ, mặc dù trong nội thất cách một bức rèm che, nhưng vẫn không ngăn được ánh sáng len lỏi xuyên vào, loáng thoáng, dường như mang theo một luồng hương vị *.

Lam Linh nhanh chóng ngồi dậy, lấy ra một kim châm dưới gối, vừa muốn dập tắt ngọn nến kia, nàng không thích làm chuyện đó dưới ánh sáng, nàng thích dùng bóng tối để che giấu bối rối luống cuống trong lòng.

Nhưng Lam Linh còn chưa kịp ra tay, thì cổ tay nàng đã bị Yến Kinh Hàn nắm lại, lập tức kim châm cũng biến mất.

"Ta thích để nến." Yến Kinh Hàn nói xong thả lỏng cổ tay của Lam Linh, ý tứ đằng sau không cần nói cũng biết!

Lam Linh chớp mấy môi, lập tức hạ quyết tâm, muốn để đèn thì cứ để đèn, không phải là bọn họ chưa từng nhìn qua nhau đâu? Tại sao nàng phải sợ hân nhìn?

Trong lòng Lam Linh tự mình an ủi một hồi, sau đó liền nằm xuống, bàn tay nhỏ bé từ từ chui vào trong y phục của Yến Kinh Hàn, từ từ ma sát.

Hô hấp Yến Kinh Hàn lập tức dồn dập, trong nháy mắt cảm giác tê dại từ bên tai truyền khắp toàn thân!

Yến Kinh Hàn đè xuống rục rịch ở trong lòng, chút này đối với hắn mà nói đương nhiên là không đủ, hắn muốn “vui vẻ” nhiều hơn!

Thấy dường như Yến Kinh Hàn không có phản ứng gì, Lam Linh khẽ suy nghĩ một chút, bàn tay nhỏ bé lập tức từ từ trượt xuống dưới.

Cuối cùng, kết quả sau khi Lam Linh từ bốn phía châm lửa * trong thân thể của Yến Kinh Hàn khó áp chế, Yến Kinh Hàn lập tức nghiêng người, đặt Lam Linh ở dưới người.

"Đêm nay chúng ta liền viên phòng." Trong mắt phượng của Yến Kinh Hàn đã đầy tơ máu, dục vọng tràn trề, die;nd'a/nl]qrd;TusAcY nói xong nhanh chóng cúi đầu, giờ phút này, hắn đã quên mất nhiều điều cổ kỵ, hắn chỉ muốn nhào nặn đặt người dưới thân mình vào trong thân thể!

Lam Linh nhắm mắt, đôi mi thanh tú hơi run run, không lên tiếng, nhưng vì lúc này * trong thân thể như muốn dôi núi lấp biển khiến cho Yến Kinh Hàn không phát hiện ra được sự khác thường của Lam Linh, mà vẫn cuồng nhiệt công thành chiếm đất như cũ.

Cuối cùng, Yến Kinh Hàn phát hiện thấy Lam Linh không có phản ứng, hắn nhanh chóng ngừng đầu nhìn người dưới thân, chỉ thấy Lam Linh đang cắn chặt lại môi, mà đôi môi vốn là ướt ái xinh đẹp nay đã bắt đầu từ từ trở nên tái nhợt, lông mày khẽ nhíu lại, dường như đang cố chịu đựng cơn đau.

Thấy thế, Yến Kinh Hàn lập tức cả kinh, vội vàng nằm nghiêng sang bên cạnh Lam Linh, giọng nói không khỏi mang theo một tia vội vàng, "Người làm sao vậy?"

Lam Linh từ từ mở mắt, suy yếu cười cười, "Bụng hơi đau." Lam Linh nói qua loa, nàng không nói cho Yến Kinh Hàn biết rằng từ khi hắn chủ động thì bụng nàng đã bắt đầu đau, vốn nghĩ rằng chịu đựng một chút thì sẽ khỏi, không nghĩ tới, lại càng ngày càng đau đến lợi hại.

Nghe vậy, mày kiếm Yến Kinh Hàn nhanh chóng nhíu lại, cầm lấy cổ tay Lam Linh, từ từ thăm dò mạch đập của nàng, rồi sau đó, áp lòng bàn tay vào trên bụng Lam Linh, từ từ di chuyển.

Một luồng nhiệt từ từ tràn vào trong cơ thể, rất nhanh Lam Linh đã không còn cảm thấy đau nữa, duỗi tay đặt lên bàn tay của Yến Kinh Hàn, ôn nhu nói: "Phu quân, ta đã hết đau." Lam Linh đương nhiên biết rõ Yến Kinh Hàn đang dùng nội lực giúp nàng bớt đau, trong lòng sớm đã bị ngọt ngào lấp đầy.

Yến Kinh Hàn không lập tức lấy tay ra, sau một lúc lâu, cảm thấy không sai lắm, lúc này mới rút tay, ôm Lam Linh vào trong lòng.

"Phu quân, có phải là thân thể của ta có vấn đề gì hay không?" Lam Linh nhìn xem Yến Kinh Hàn hỏi, trong lòng không khỏi nghĩ đến chuyện cung chủ Vô Ưu Cung cung chủ bảo nàng đi ngâm vào đầm Huyền Băng, chẳng lẽ không phải như nàng nghĩ là, ngâm một lần có thể bảo vệ lại mạng nhỏ, hay là khỏi bệnh sao?

"Người gần tới tháng rồi." Yến Kinh Hàn nhàn nhạt nói một câu, * trong thân thể như dôi núi lấp biển sớm đã biến mất không còn thấy tăm hơi, trong đầu lý trí cũng quay trở lại một lần nữa.

Nếu không phải phát hiện ra sự khác thường của Lam Linh, thì Yến Kinh Hàn biết rõ khẳng định là hắn sẽ không khống chế được * của mình mà muốn nàng, trong lòng vừa xen lẫn một tia may mắn tựa như cũng mang theo một tia mất mát.

Cảm xúc rối rắm phức tạp một lần nữa lại quá nhiều, Yến Kinh Hàn nhanh chóng chớp mắt, không muốn đi tìm kiếm đáp án.

Nghe vậy, đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ cau lại, nguyệt sự tháng này nàng lại tới thật đúng lúc!

Đột nhiên Lam Linh nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm trọng đối với nàng, bây giờ nàng đang ở cổ đại, cũng không có vật dụng như băng vệ sinh, hay là các loại khăn kinh nguyệt, giờ nguyệt sự đến nàng phải cầm vật nào để lót?

Nghĩ tới đây, Lam Linh nhanh chóng ngồi dậy, không có băng vệ sinh, khăn, chỉ có thể tự tay làm vài cái đệm bông trước khi nguyệt sự đến.

"Làm sao vậy?" Yến Kinh Hàn nhìn thấy lưng Lam Linh lộ ra, vươn tay, liền kéo lấy Lam Linh nằm xuống trong ngực mình một lần nữa.

"Ta muốn đứng dậy làm vài cái đệm bông." Lam Linh đẩy Yến Kinh Hàn ra, chờ nguyệt sự đến rồi, thì chỉ sợ là không còn kịp.

"Trong tù y phục người có để rất nhiều vật đó, người không cần tự mình ra tay làm." Yến Kinh Hàn cũng không buông tay, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

"Làm sao ta lại không biết? Thu Diệp giúp ta làm à?" Lam Linh lập tức nghĩ đến Thu Diệp, cảm thấy nha đầu này thật sự là rất tỉ mỉ.

Yến Kinh Hàn khẽ ừ một tiếng.

Lam Linh hé miệng cười cười, làm ỏ nằm ở trong lòng Yến Kinh Hàn, mặc dù không thể làm chuyện chân chính giữa phu thê với hắn, nhưng Lam Linh biết rõ ngày đó sẽ không còn quá xa.

Ngày thứ hai, quả nhiên là nguyệt sự đã đến, Lam Linh lại đau bụng một trận, nhưng mà may mắn là, Yến Kinh Hàn sớm đã phân phó phòng bếp sắc được cho nàng, sau khi Lam Linh uống xong, cảm giác đau đớn cũng theo đó mà từ từ biến mất.

"Tiểu thư, hiện tại vương gia càng ngày càng tốt với ngài." Thu Diệp nhìn thấy sắc mặt tiểu thư mình từ từ trở nên hồng hào nàng vừa cười vừa nói.

"Người làm sao thấy được ?" Lam Linh để quyển sách trên tay xuống, nhìn xem Thu Diệp cười hỏi, nhưng trong lòng lại có một tia cảnh giác, nếu Thu Diệp có thể nhìn ra được chuyện như vậy, thì tám phần là Lam Xảo Phụng cũng đã nhìn ra, chỉ sợ là rất nhanh nàng sẽ có việc để làm.

"Nô tỳ vừa mới đi phòng bếp bưng thuốc đến cho tiểu thư, nhân tiện nghe thấy đầu bếp trong phòng bếp có nói, mấy ngày nay tiểu thư chỉ có thể ăn đồ gì, không thể ăn đồ gì, cho nên nô tỳ mới nghĩ, nhất định là vương gia cố ý dận dò với phòng bếp, nếu vương gia đối xử với tiểu thư không tốt, thì làm sao sẽ quan tâm đến chuyện tiểu thư có ăn cái gì như vậy đâu?"

Lam Linh đã sớm biết Thu Diệp là một nha đầu thông minh nha đầu, lập tức cười cười, tùy ý hỏi: "Thu Diệp, nhà của người ở chỗ nào, trong nhà còn có ai khác không?"

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Thu Diệp nhanh chóng biến mất, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Bẩm tiểu thư, nô tỳ là một cô nhi, được dưỡng mẫu (mẹ nuôi) nuôi lớn, nửa năm trước dưỡng mẫu đưa nô tỳ đi bán cho công tử, sau này phu nhân làm chủ, liền đưa cho nô tỳ sang hầu tiểu thư."

"Không nên khổ sở, nếu người đã đi theo ta, thì ta sẽ không để cho bất cứ kẻ nào bắt nạt người." Mặc dù Lam Linh mơ hồ cảm thấy trong lời nói của Thu Diệp có một chút mất tự nhiên, nhưng nàng vẫn nói vài câu an ủi Thu Diệp.

"Cám ơn tiểu thư!" Thu Diệp dùng ống tay áo lau khôe mắt một cái, rồi nhìn nhìn tiểu thư nhà nàng, trong con mắt ẩn chứa một chút rung động, nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Mặc dù Thu Diệp che dấu rất tốt, nhưng những dị thường rất nhỏ của nàng vẫn không tránh khỏi con mắt của Lam Linh, Lam Linh cười cười, rủ mi mắt, trong con mắt khẽ lướt qua một luồng tinh quang!

Rất nhanh thời gian đã đến ngày hai mươi hai tháng ba, ngày đó, Lam Linh và Yến Kinh Hàn thức dậy sớm hơn mọi khi, bởi vì, một ngày này chính là ngày cầu phúc mỗi năm của Đông Sở.

Ngày đó, hoàng đế và hoàng hậu từng triều đại sẽ dẫn trọng thần trong triều đình lên núi Linh Vân chùa Linh Quang cầu phúc vì dân, Yến Kinh Hàn là vương gia đương nhiên cũng phải đi đến đó.

Chuyến đi lên núi Linh Vân cầu phúc, không có quy định không cho phép mang gia quyến (người thân), vì thế, ngày đó rất nhiều đại thần dẫn theo nữ nhi, đương nhiên là Yến Kinh Hàn cũng không ngoại lệ.

Xe ngựa Yến Kinh Hàn chậm rãi đi theo phía sau long tiền (xe ngựa của vua) của Yến Minh Hiên, lúc này Lam Linh đang ngồi ở trên giường nệm, buông rèm cửa sổ xuống, nhìn về phía Yến Kinh Hàn đang ngồi ở đối diện, "Phu quân, ta nghe Thu Diệp nói, chùa Linh Quang có một vị cao tăng đắc đạo gọi là đại sư Vân Nhất, hẳn có thể tính ra từ kiếp trước và kiếp này, nhân duyên phú quý, họa phúc sớm chiều, phải không? Đại sư Vân Nhất này thực sự lợi hại như vậy sao?"

Hôm qua, Thu Diệp biết rõ hôm nay tiểu thư nhà mình muốn đi cùng với vương gia lên núi Linh Vân, cho nên nàng đều kể lại những tin đồn từng nghe nói về đại sư Vân Nhất cho Lam Linh, nâng đại sư Vân Nhất trở thành một nhân vật thần tiên không gì không biết, tự nhiên là Lam Linh không tin rằng đại sư Vân Nhất sẽ lợi hại như vậy, chuyện đoán mệnh đó tin thì có, không tin thì không, đương nhiên là nàng không tin.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: 120.2: Thật Là Si Tình

Editor: Yosa_Truong

"Vân nhất đại sư một năm chỉ bói một quẻ cho người hữu duyên, hơn nữa cho đến tận bây, không có quẻ nào nói sai, số người cầu đại sư bói quẻ nhiều như cá ở sông, phụ hoàng khi còn tại thế nhiều lần cầu đại sư xem một quẻ, nhưng vẫn là vô duyên, vân nhất đại sư nói phụ hoàng không phải người hữu duyên của hắn, Điều này là tiếc nuối lớn nhất của trong cuộc đời Phụ hoàng " Yến Kinh Hàn để quyển sách xuống nhàn nhạt mở miệng.

"Thế gian này thực sự có người như vậy sao?" Lam Linh lẩm bẩm một câu, lập tức nhanh chóng ngồi xuống bên cạnh Yến Kinh Hàn, cười hỏi: "Phu quân, người đã từng mời Vân nhất đại sư xem quẻ chưa?"

"Bói qua một quẻ." Yến Kinh Hàn lại là nhàn nhạt một câu.

"Vân nhất đại sư nói người như thế nào? Có linh hay không?" Lam Linh vội vàng hỏi, nàng rất muốn biết vân nhất đại sư nói Yến Kinh Hàn như thế nào, có nói đến nhân duyên hắn không?

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, ánh mắt lại dời về quyển sách trên tay.

Nhìn bộ dáng Yến Kinh Hàn như thế, Lam Linh nhếch miệng, biết rõ người này hiển nhiên là không muốn nói, nếu đã hắn không muốn nói, vậy nàng không hỏi nữa.

Lam Linh từ bên trong hốc tối lấy ra một quyển binh thư, nhàn chán đọc, lúc này một đạo thanh âm bén nhọn đột nhiên truyền tới, "Vương gia, thần nữ có một tin tức trọng yếu muốn bẩm báo vương gia!"

Lam Linh vừa nghe, là thanh âm của Lam Kim Châu?

chuyện Lam Kim Châu treo cổ tự sát, Lam Linh đương nhiên cũng nghe Thu Diệp nói rồi, theo nàng, Lam Kim Châu chính là tẩu hỏa nhập ma mới nghĩ ra phương pháp ngu xuẩn như vậy hòng đổi được thương tiếc của Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn - nam nhân lãnh khốc như vậy làm sao có thể quan tâm sinh tử của một nữ tử không có tí liên hệ gì với hắn chứ? Nàng dù cho có chết thật, hắn sẽ ngay cả lông mày cũng sẽ không nhăn một tý, Lam Kim Châu hoàn toàn chính là si tâm vọng tưởng!

Mà lúc này, Lam Linh vừa nghe thanh âm của Lam Kim Châu, liền biết rõ Lam Kim Châu tà tâm không chết, nàng ta lại muốn đến cùng nàng đoạt nam nhân!

"Phu quân, Lam Kim Châu giống như đang gọi ngươi nha." Lam Linh cười nhìn về phía Yến Kinh Hàn.

"Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ vương phi lại muốn xem kịch?" Yến Kinh Hàn giương mắt nhìn về phía Lam Linh, mày kiếm khẽ nhăn lại.

"Ai biết? Ngươi là nam nhân của ta, ta cũng là nữ nhân của ngươi, ta sẽ không chút do dự đem nàng đập chết!" Lam Linh ném quyển sách trên tay, ôm cánh tay Yến Kinh Hàn, cười nói.

Lời nói Lam Linh làm cho Yến Kinh Hàn rất hài lòng, lông mày Yến Kinh Hàn trong nháy mắt đã giãn ra xa, tiếp tục xem quyển sách trên tay, căn bản cũng không có dự định quản lý chuyện Lam Kim Châu.

Nhưng thanh âm Triều Dương lại vang lên ở phía trước, "Gia, vương phi, long liễn hoàng thượng đã ngừng lại."

"Ngừng xe." con mắt Yến Kinh Hàn nhanh chóng xẹt qua một đạo hàn quang, hắn biết rõ Yến Minh Hiền là muốn mượn đề tài của mình để nói chuyện.

Quả nhiên, xe ngựa vừa mới dừng hẳn, Yến Kinh Hàn liền nghe được tiếng bước chân của Thanh Tuyền công công dồn dập đến, ngay sau đó, thanh âm Thanh Tuyền công công liền ở ngoài xe ngựa vang lên, "Vương gia, Lam đại tiểu thư chắn phía trước long liễn hoàng thượng, Hoàng thượng xin ngài qua đi một chuyến."

Lam Linh vừa nghe, Yến Minh Hiền chính là muốn ngồi trên đài xem đấu đây mà, hắn muốn nhìn thấy Lam Kim Châu góp phần đã bại Yến Kinh Hàn? Bất quá, hắn có thể như ý hay không, cũng không phải là thứ hắn có thể định đoạt!

"Bản vương đi qua." Yến Kinh Hàn lạnh lùng nói một câu, trong mắt phượng sớm đã tỏa ra băng sương!

"Vâng! Nô tài sẽ đi ngay hồi bẩm Hoàng thượng." Thanh Tuyền công công nói tiếng bước chân nhanh chóng đi xa.

"Phu quân, ta cùng ngươi đi." Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn đứng dậy, nhanh chóng nắm tay Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, chỉ kéo Lam Linh xuống xe ngựa, xem như ngầm cho phép yêu cầu của nàng.

Yến Kinh Hàn vẫn là một thân cẩm bào màu đen Tùng Trúc văn, vạt áo vu vu tung bay trong gió, lạnh thấu xương, thâm trầm, ngang ngược!

Lam Linh mặc một thân váy dài màu thủy lam, hồng ngọc đề nặng mép váy, hai sợi tóc mái bên tai ở bay múa trong gió, thanh nhã, tôn quý, phiêu dật!

Dân chúng hai bên đường đã sớm đem mắt đặt vào bóng dáng hai người, ở trong mắt họ, Hàn vương gia và vương phi chính là Kim đồng ngọc nữ trời đất tạo nên, mà hành động lần này của Lam Kim Châu tám phần chính là muốn có được ưu ái của Hàn vương gia.

Vốn dĩ chuyện Lam Kim Châu treo cổ tự tử đã phần nào khiến dân chúng đối với nàng có vài phần đồng tình, nhưng lúc này nàng ta ở trên đường trước mặt bao người ngăn lại long liễn của Hoàng Thượng hòng nói cho Hàn Vương gia một tin tức, mục đích là gì ai nấy đều hiểu rõ rành rành.

Nàng tất nhiên biết rõ dưới tình huống này, dù cho hàn vương gia không muốn để ý tới nàng, nhưng nàng ngăn ở phía trước hoàng thượng, Hoàng thượng không thể nào bỏ mặc, như vậy Hoàng thượng tất nhiên sẽ làm cho Hàn vương gia đến xử lý chuyện này, kể từ đó, mục đích Lam Kim Châu muốn gặp Hàn vương gia không phải đã được thực hiện sao?

Nghĩ như thế, dân chúng nhân dân cảm thấy Lam Kim Châu này thực đáng giận, vì bản thân mình nhỏ mọn nhưng lại dám trì hoãn thời gian Hoàng thượng đi cầu phúc, loại nữ nhân này căn bản ngay cả xách giày cho Hàn vương gia cũng không xứng!

Rất nhiều dân chúng trước đây đối với Lam Kim Châu đồng tình giờ đã bị quét sạch sẽ, loại nữ nhân này vốn là không đáng để đồng tình!

Lam Kim Châu xa xa liền nhìn thấy Yến Kinh Hàn kéo tay Lam Linh xuống xe ngựa, trong mắt lập tức xẹt qua nòng đậm ghen tị, nhưng nghĩ đến, chờ một chút, nàng sẽ vạch trần Lam Linh, làm cho nàng bại lộ ở trước công chúng, con mắt lập tức lại mang theo vẻ đắc ý dào dạt.

Lam Hân Nhi cùng Yến Minh Hiền cùng nhau ngồi ở trên long liễn, đem thần sắc của Lam Kim Châu thu hết vào mắt, mi mắt nhanh chóng rũ xuống một tý, che lại thoáng cái khinh miệt và nụ cười quý dị.

Ánh mắt Yến Minh Hiền nhẹ nhàng xẹt qua trên mặt Lam Hân Nhi, sau đó thông mi mắt xuống, không biết suy nghĩ gì.

Rất nhanh, Yến Kinh Hân cùng Lam Linh đi vào bên cạnh long liễn của Yến Minh Hiền, cấp Yến Minh Hiền cùng Lam Hân Nhi thi lễ một cái, liền nhìn Yến Minh Hiền, mở miệng nói: "Hân vương, Lam đại tiểu thư mặc dù là một thứ nữ, nhưng nói như thế nào cũng là nữ nhi Lam tướng, là tỷ tỷ của hoàng hậu cùng Hân vương phi, dân chúng nhân dân cũng biết nàng đối với người cuồng đại một mảnh, tại đây trước mặt mọi người, trăm cảm thấy chuyện này do người tự mình xử lý thì mới thỏa đáng."

Yến Minh Hiền nói năng đường hoàng, ánh mắt nhanh chóng lướt qua trên mặt Lam Linh, ngay sau đó liền rơi trở lại trên người Yến Kinh Hân

Lam Hân Nhi đương nhiên cũng nhìn thấy Yến Kinh Hân cấp Yến Minh Hiền hành lễ sau đó liên tục kéo tay Lam Linh, trong tay áo tay đã không khỏi từ từ nắm lại.

Lam Hân Nhi lẳng lặng nhìn xem Yến Kinh Hân đứng bên cạnh Lam Linh, trong mắt sớm đã ẩn núp ác độc, dám nắm tay nam nhân nàng yêu mến, nàng sẽ làm nàng ta nếm thử mùi vị sống không bằng chết.

Lam Linh giương mắt ngheh tiếp ánh mắt của Lam Hân Nhi, khẽ cong môi một cái, nàng biết rõ Lam Hân Nhi này chẳng những so với Lam Kim Châu có thể hơn mà còn so với nàng ta có đầu óc hơn, nàng ta nếu thật sự ra tay với nàng, nàng thật đúng là không thể phớt lờ.

Khỏe miệng Lam Linh trôi lên vui vẻ nhưng rơi vào trong mắt Lam Hân Nhi lại trở nên phá lệ chói mắt, nàng cảm thấy Lam Linh đang giấu cợt nàng nàng ga vì đã giả cho Yến Minh Hiền nhưng vẫn còn muốn Yến Kinh Hân, ở nhạo báng nàng không tuân thủ nữ tắc!

Lam Hân Nhi càng nghĩ càng hận, nhưng nàng cũng không hề biểu hiện ra một tia khác thường, nàng từ trước đến nay biết cái gì gọi là ẩn nhẫn, nhỏ không nhin sẽ loạn mưu lớn, đợi thời điểm nàng đem nàng ta hung hăng giẫm dưới chân, nàng xem nàng ta còn có thể cười được hay không!

Yến Kinh Hân tự nhiên không tin Yến Minh Hiền dùng lí do này mà thoái thác, hân căn bản sẽ không buông tha cho bất kỳ ai chiếm được thứ của hân! Nhưng hân cũng phải có bản lĩnh này mới được!

"Thần tuân chỉ!"

Trong mắt người ngoài, Yến Kinh Hân từ trước đến nay tích chữ như vàng, sau khi lạnh lùng phun ra ba chữ, liền đi về phía trước, lúc này, thanh âm của Thanh Tuyên công công lại vang lên lần nữa, "Hoàng thượng có chỉ, mời Lam đại tiểu thư qua bên này nói chuyện!"

Ngự lâm quân trước Long liễn trong nháy mắt liền nhường ra một con đường, Lam Kim Châu bước nhanh nhắc theo vạt áo chạy tới phía trước. Yến Kinh Hân cùng Lam Linh

Nhìn xem Lam Kim Châu không giống như ngày thường được trang điểm xinh đẹp, trên tóc vén vẹn một cây trâm chi chu, trên người một bộ quần áo đã nhân nhéo lại, hiển nhiên y phục này cũng không phải là của nàng, hơn nữa Lam Linh còn có thể khẳng định nàng là vụng trộm chạy ra Lam tướng phủ tìm Yến Kinh Hân.

Thật là si tình! Lam Linh ở trong lòng nói một câu, nhưng nàng ta lại si tình, dám cùng nàng đoạt nam nhân, nàng tuyệt đối sẽ không chùn tay!

"Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương vạn phúc." Lam Kim Châu mặc dù liên tục nhìn Yến Kinh Hân, nhưng đầu óc cuối cùng đã thanh tỉnh, cũng không quên cấp Yến Minh Hiền cùng Lam Hân Nhi hành lễ.

"Miễn lễ." Yến Minh Hiền nói xong liền nhìn về phía Yến Kinh Hân, không lên tiếng nữa.

"Tạ Hoàng thượng." Lam Kim Châu lúc này mới đưa ánh mắt rơi vào trên người Yến Kinh Hân, cấp Yến Kinh Hân phúc phúc thân an (hành lễ)

Yến Kinh Hân cũng không có lên tiếng, chỉ là lạnh lùng nhìn Lam Kim Châu.

Lam Kim Châu lập tức cảm thấy một cổ ủy khuất, nàng hao hết tâm tư, chạy đến trọ chân, nhét bạc cấp của vị đại phu hôm nay đến xem bệnh cho mình, hôm nay lại đánh nàng ấy choáng ở trong phòng của mình, mặc y phục của nàng, giả trang thành hình dạng của nàng trộm lên chạy đến, còn không cũng là vì hân sao?

Vì không để cho hân bị Lam Linh cái nữ nhân bỉ ổi này lừa, nàng mạo hiểm nguy hiểm có thể bị cha nàng đánh chết, nàng đối hân một tấm chân tình, thiên địa chứng giám!

Nhưng hân đối với nàng ngoại trừ lạnh thì chỉ là lạnh, trong nội tâm Lam Kim Châu cảm giác rất ủy khuất.

Lam Hân Nhi nhìn thần sắc Lam Kim Châu, trong mắt lại hiện ra một tia khinh miệt vui vẻ, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, muốn tìm chết!

Lam Kim Châu thích Yến Kinh Hân, Lam Hân Nhi đương nhiên biết rõ, nhưng theo ý nàng, Lam Kim Châu này hoàn toàn là si tâm vọng tưởng, nàng ngay cả vạt áo Yến Kinh Hân đều không dính nổi, đối với nàng mà nói, nàng ta căn bản cũng không tồn tại một chút uy hiếp, cho nên, nàng mới không có động nàng ta, nàng nếu muốn động nàng ta, nàng ta đã sớm chết mấy trăm lần!

"Vương gia, vương phi muội muội đã làm chuyện có lỗi với ngài, ngài ngàn vạn lần không nên bị nàng lừa gạt!" Lam Kim Châu dè dặt ủy khuất trong lòng, trong nháy mắt đem ngón tay chỉ về lỗ mũi Lam Linh.

Chương 175: 121.1: Nghiệt Chương, Người Đang Nói Lung Tung Cái Gì Vậy?

Editor: An Kin

Trên đường lớn ngoại trừ tiếng gió vù vù, còn lại hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người đều suy nghĩ đến ý tứ trong lời nói của Lam Kim Châu.

Hàn vương phi đã làm chuyện gì có lỗi với Hàn vương gia? Chuyện gì? Chẳng lẽ...

Mọi người bắt đầu suy nghĩ viễn vông, nhưng nhìn nữ tử thanh nhã xuất trần trầm tĩnh như nước trước mắt, rất nhiều người cảm thấy lời nói này của Lam Kim Châu không đáng tin. Hàn vương phi không phải loại người như vậy.

Chưa kể Hàn vương gia tuấn mĩ tôn quý vô cùng, là vị hôn phu mà tuyệt đại đa số nữ tử khuê các ở kinh thành tha thiết ước mơ. Hàn vương phi đã gả cho Hàn vương gia, làm sao nàng lại đi mạo hiểm làm chuyện có lỗi với Vương gia để đối diện với nguy cơ bị Hàn vương gia hưu (ly hôn) chứ?

Rất nhiều người cảm thấy tám phần lại là Lam Kim Châu muốn đến gần Hàn vương gia nên mới làm ra chuyện này, nàng ta muốn chửi bới Hàn vương phi để đạt tới mục đích của mình. Loại nữ nhân này thật sự là cực kỳ đáng giận!

Lam Linh nhìn tay Lam Kim Châu chỉ mũi mình, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một đạo hàn quang!

Kiếp trước sống đến năm thứ hai mươi bốn, vẫn chưa có người nào dám chỉ mũi nói với nàng, Lam Kim Châu này là muốn tìm cái chết.

"Lam đại tiểu thư, người biết Bôn vương phi ghét nhất cái gì không?" Lam Linh nhàn nhạt mở miệng, nhưng giọng nói lại khiến cho Lam Kim Châu cảm nhận được một tia lạnh lẽo rừng rậm, lập tức cảm thấy sau lưng một trận lạnh cả người.

Nhưng Lam Kim Châu rất nhanh liền nghĩ, Lam Linh sợ nàng vạch trần mặt nạ của nàng ta trước mặt mọi người nên mới uy hiếp nàng, điều này chỉ có thể giải thích rõ ràng nàng ta đang chột dạ!

Nghĩ như thế, Lam Kim Châu lập tức tràn đầy sức mạnh, "Vương phi muội muội ghét cái gì, sao thần nữ có thể biết?"

"Vây ta nói cho người." Lam Linh cười nhạt một tiếng, nhìn Lam Kim Châu vẫn không thu tay trở về, "Bôn vương phi từ trước đến nay ghét nhất người khác dùng tay chỉ mình, vốn là ta có thể không nói cho người nhiều như vậy, liền một đao đem tay người chặt đứt!"

Lam Linh cố ý nói dừng một chút, quả nhiên, Lam Kim Châu nghe lời của nàng, tay rõ ràng run lên một tý, nhưng nàng ta vẫn không thu hồi tay.

"Bất quá, người là tỷ tỷ của ta, người đối với ta bất kính, ta cũng không thể không niệm chân tình, Hoàng hậu nương nương, ngài nói nô tì nói có lý không?" Lam Linh quay đầu nhìn về phía Lam Hân Nhi ngồi ở long liễn đang xem cuộc vui, đáy mắt mang theo một nụ cười.

Lam Hân Nhi nếu đã ăn trong bát xem trong nồi, như vậy Lam Kim Châu vừa ra diễn chắc chắn nàng ta sẽ không để mình chỉ làm một khán giả, thời cơ thích hợp, Lam Linh không chút nghi ngờ Lam Hân Nhi sẽ đem mũi nhọn nhắm thẳng vào mình, so với việc bị động phòng thủ, còn không bằng lấy công làm thù!

Từ trước đến nay Lam Linh biết rõ phòng thủ tốt nhất chính là tấn công, nếu việc Lam Hân Nhi đã ra tay với nàng là chuyện sớm hay muộn, như vậy liền làm cho nàng thử xem càng sớm càng tốt.

Lam Hân Nhi đương nhiên không tính toán ra tay lúc này, nàng muốn ra tay cũng phải chờ tới một thời cơ thỏa đáng nhất, nhưng nàng không nghĩ tới Lam Linh sẽ hỏi nàng, trong nội tâm vẫn có chút trở tay không kịp.

Bất quá, Lam Hân Nhi được thái hậu chân truyền, lại rèn luyện ở hậu cung nhiều năm, đối với điểm trở tay không kịp này, Lam Hân Nhi rất nhanh liền trấn định lại, trên mặt mang vẻ khoan thai trang nhã, cười nhẹ, "Hàn vương phi nói rất đúng, Bản cung cùng hai người các người mặc dù không phải là một mẹ sinh ra, nhưng đều là nữ nhi của phụ thân, cốt nhục thân tình, máu mủ tình thâm, Hàn vương phi tự nhiên không thể bởi vì Lam đại tiểu thư có một cử chỉ bất kính nhỏ liền đem chặt tay Lam đại tiểu thư, lời nói như vậy, người ngoài nghe thì chỉ sợ cũng sẽ hiểu lầm Hàn vương phi, Hàn vương phi xinh đẹp đoan trang, như thế nào có thể thị huyết tàn nhẫn như thế? Hàn vương phi, người nói, Bản cung nói có đúng không?"

Không sai! trong nội tâm Lam Linh cười cười, Lam Hân Nhi này mạnh mẽ hơn Lam Kim Châu nhiều, nàng từ trước đến nay đều thích đối thủ mạnh mẽ!

"Hoàng hậu nương nương, nô tì còn chưa nói xong đâu." Lam Linh cười cười, "Gia có gia quy, quốc có quốc pháp, vì sao phải có những điều này? Chính là vì trói buộc hành vi của con người, không để cho con người tùy ý làm, nếu là có một người dám lên trên đầu Hoàng hậu nương nương, chỉ mũi ngài đối

với ngài ngang ngược chỉ trích một phen, Hoàng hậu nương nương sẽ cười trừ, hay là theo quy tắc trị nằng ta cái tội bất kính?"

Rất nhiều người mặc dù biết Lam Linh chỉ là suy luận theo Lam Hân Nhi, nhưng so sánh nhất quốc chi mẫu, là gan Hân vương phi này thật là lớn.

Yến Minh Hiền thấy Lam Linh nói thế, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua người Lam Hân Nhi, rồi xuống trên người Lam Linh, lập tức nhanh chóng thu hồi, không lên tiếng.

Yến Kinh Hân đương nhiên cũng sẽ không lên tiếng. Hắn đã sớm biết Vương phi của mình có chút phúc hắc. Cho tới bây giờ nằng sẽ không nói lời nói vô nghĩa, nằng nói Lam Hân Nhi như thế nhất định là có dụng ý.

"Hoàng hậu nương nương là nhất quốc chi mẫu cao quý, dù cho lòng so với sông ngòi, nhưng pháp không thể phế đạo lý, nô tì nghĩ Hoàng hậu nương nương khẳng định so với nô tì muốn rõ ràng hơn, một cử chỉ bất kính mặc dù nhỏ, nhưng nếu người người noi theo, thì tôn nghiêm hoàng gia ở đâu? ụy nghĩ Hoàng hậu nương nương ở đâu?"

"Đương nhiên, nô tì cũng chỉ là suy luận, nô tì tự nhiên không dám đánh đồng cùng Hoàng hậu nương nương, nhưng như thế nào thì nô tì cũng là Vương phi được Vương gia cưới hỏi đăng hoàng, ở trên đường lớn bị người ta chỉ mũi chỉ trích, nô tì dù cho muốn nhớ đến chân tình với nằng ta, nhưng quan hệ này liên quan đến tôn nghiêm của Vương gia, so sánh với chân tình cùng Vương gia, nô tì vẫn biết rõ cái gì nhẹ cái gì nặng."

Lam Linh chậm rãi nói, một phen nói đến việc không chỉ muốn trị Lam Kim Châu tội bất kính, mà còn làm cho Lam Hân Nhi lập tức sợ hết hồn hết vía, nằng cảm thấy những lời này của Lam Linh ngầm ngầm hại người, muốn nói cho Yến Minh Hiền biết nằng không có đem phu quân là Hoàng thượng này để vào mắt!

Lam Hân Nhi mới hiểu được, mình đào một cái hố cho người khác, thừa dịp chính mình không để ý, liền bị người ta đẩy vào trong hầm.

Lam Hân Nhi sít sao siết chặt tay trong tay áo, nhanh chóng nhìn Yến Minh Hiền bên cạnh, thấy Yến Minh Hiền vẫn cúi mắt, không biết suy nghĩ, làm cho trong nội tâm Lam Hân Nhi thêm phần bối rối.

Xuất phát từ việc có tật giật mình, Lam Hân Nhi vô cùng sợ hãi việc Yến Minh Hiền biết rõ hiện trong lòng nằng vẫn còn đang suy nghĩ về Yến Kinh Hân, mà lúc này bị Lam Linh nói như vậy, Lam Hân Nhi lại sợ Yến Minh Hiền bởi vì lời nói chính mình vừa mới nói ra mà liên tưởng, hắn là hoàng đế, cũng là nam nhân, Lam Hân Nhi biết không một nam nhân nào cho phép trong lòng nữ nhân của mình nghĩ tới nam nhân khác, Yến Minh Hiền nếu biết nằng nghĩ đến Yến Kinh Hân, Lam Hân Nhi không chút nghi ngờ, hẳn nhất định sẽ làm cho chính mình vạn kiếp bất phục!

Tay vẫn đang chỉ Lam Linh, trong nội tâm Lam Kim Châu vừa có chút sợ hãi, lại có chút ít không rõ tình huống, Lam Linh này không phải là nên cực lực nguy hiểm, khắp nơi nhắm vào nằng sao? Nằng như thế nào nói với Lam Hân Nhi nhiều lời như vậy? Lam Hân Nhi cùng nằng việc nằng muốn vạch trần có quan hệ gì?

"Nghiệt chương! Ngươi ở đây làm gì?" thanh âm Lam Trí Thân nổi giận đùng đùng nhanh chóng truyền tới, mọi người quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lam Trí Thân bước chân vội vã, Lam Ngọc theo sát ở phía sau, Ôn nương chạy chậm theo ở phía sau.

Phụ thân của nằng đến đây, hôm nay thật là đủ náo nhiệt, Lam Linh không quay đầu lại, nhìn Yến Kinh Hân cười cười.

Nghe được thanh âm Lam Trí Thân, tâm Lam Kim Châu lập tức run lên một cái, ngưng ngừng mà đem tay thu về, không thể phủ nhận, trong lòng nằng đối phụ thân vẫn có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến nằng cũng không làm gì sai, hơn nữa phụ thân của nằng đánh nằng, còn muốn đem nằng gả cho người khác, lập tức loại sợ hãi này trong lòng liền tan thành mây khói, lại sinh ra một loại lý tưởng hào hùng thấy chết không sờn!

Nhìn Lam Linh nhìn về phía Yến Kinh Hân bộ dáng đưa tình, Lam Kim Châu lại dấy lên lửa giận ghen tị, thế hôm nay bất kể như thế nào nhất định phải vạch trần nằng!

Lam Trí Thân từng bước như gió cuốn tới, hận không thể một bước tiến lên đem Lam Kim Châu đập chết, hắn vạn lần không ngờ mới qua vài ngày, nha đầu chết tiệt này lại làm hỏng việc của hắn, nằng muốn đem hắn tức chết.

Phía trước long liễn của Yến Minh Hiền vừa có ngự lâm quân mở đường, đằng sau lại có ngự lâm quân hộ giá, xe ngựa Yến Kinh Hân cũng có vài chục thị vệ theo, theo sát ở phía sau xe Yến Kinh Hân chính là Nhạc quốc công, xa hơn sau mới là xe ngựa của Lam Trí Thân, kể từ đó, xe ngựa Lam Trí Thân cách long liễn Yến Minh Hiền một đoạn không xa, hơn nữa Lam Trí Thân cũng không phải là người tập võ, nhĩ lực đương nhiên phải kém một chút, vì thế, hắn cũng không biết chuyện gì xảy ra phía trước, đến thời điểm hắn biết rõ, xe ngựa bị vội vã ngừng lại.

Khi hắn biết được là nữ nhi ngu xuẩn kia của hắn cản thánh giá, hô to gọi nhỏ hô Yến Kinh Hân, Lam Trí Thân hỏi hận không thôi, hắn nên ở thời điểm lần trước nằng treo cổ tự tử tự sát liền làm cho nằng chết một cách sạch sẽ, cũng sẽ không phát sinh chuyện như hôm nay.

Lam Trí Thân chìm nổi ở quan trường hai mươi năm, đã sớm luyện thành một đôi con mắt khôn khéo, mà lúc này lại ở thời kỳ cực diện chính trị phong vân biến hóa nhạy cảm, Lam Trí Thân không chút nghi ngờ, cử động Lam Kim Châu lần này chỉ sợ đã sẽ không thiện, dù cho Yến Kinh Hân chịu buông tha nằng, Yến Minh Hiền cũng sẽ cảm chuyện này đại tổ văn chương, hành vi ngu xuẩn của Lam Kim Châu khiến Lam gia muốn tránh cũng tránh không được một trận phong ba.

Ôn nương chạy chậm đi theo sau lưng, Lam Trí Thân nghĩ tới ánh mắt Lam Trí Thân vừa mới phảng phất muốn đem nằng chặt thành tám khối, trong nội tâm Ôn nương nảy sinh một trận sợ hãi, lại mắng Lam Kim Châu ngàn lần vạn lần!

Ôn nương vẫn luôn cảm thấy Lam Kim Châu đại đột bất trị, nằng tuyệt đối không nghĩ tới thế nhưng Lam Kim Châu đùa bỡn một chiêu chữa trọ

thương chân, giẫm người bên trong xuống phủ, lại vụng trộm chạy ra phủ, tìm đúng cơ hội gặp người trong lòng của nàng.

Một chiều đón một chiều, Ôn nương có chút hoài nghi đây là Lam Kim Châu nghĩ ra được sao? Chỉ bằng đầu óc của nàng có thể nghĩ ra được liên hoàn kế loại này? Ôn nương nghĩ không ra, nhưng nàng biết rõ nàng cũng bị nha đầu chết tiệt này hại chết!

Lam Trí Thân lần nữa dẫn dò nàng nhất định phải đem Lam Kim Châu xem trọng không cho phép lại đi công tác có cái gì sai, lúc này chuyện mới cách vài ngày, Lam Kim Châu liền gây ra chuyện như vậy, Ôn nương biết rõ lúc này đây Lam Trí Thân chỉ sợ sẽ không đơn giản tha cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 176: 121.2: Nghiệt Chương, Người Đang Nói Lung Tung Cái Gì Vậy?

Editor: An Kin

Đối với tức giận của Lam Trí Thân và Ôn nương, Lam Ngọc biết được hành động của Lam Kim Châu, tâm tình thật tốt, hẳn đang lo không tìm được biện pháp thu thập tiểu tiện nhân kia, không nghĩ muội muội tầm thường lại cho hắn lợi ích, hẳn đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Ba người đều có tâm tư bước nhanh đi tới bên cạnh Lam Kim Châu, Lam Trí Thân hung dữ trừng mắt nhìn Lam Kim Châu một cái, nhanh chóng thi lễ với Yến Minh Hiền, Yến Kinh Hàn, "Hoàng thượng, Vương gia thứ tội, vì thần vô phùng giáo huấn nữ nhi, vì thần liền đưa tiểu nữ rời đi!"

Lam Trí Thân nói xong, nhanh chóng hướng tùy tùng sau lưng hô: "Người đâu đến..." Nhưng Lam Trí Thân chưa nói hết, liền bị Yến Minh Hiền lên tiếng cắt đứt, "Lam tướng, trẫm xem Lam đại tiểu thư hình như là có chuyện trọng yếu gì muốn nói cùng Hàn vương, nếu Hàn vương đã xuống xe ngựa, người để cho nàng cùng Hàn vương nói, sau đó đưa nàng rời đi cũng không muộn."

Vừa nghe, Lam Linh liền biết rõ Yến Minh Hiền này muốn chặn ngang đây, lập tức khẽ mỉm cười, "Hoàng thượng, Lam đại tiểu thư vừa mới chỉ mũi nò ti mà chỉ trích, đây là sự thật mà tất cả mọi người chứng kiến, cử chỉ bất kính như thế, nò ti như thế nào cũng muốn đòi ý kiến."

Những lời này của Lam Linh không gì khác chính là nói cho Yến Minh Hiền cùng Lam Trí Thân, mặc kệ Yến Minh Hiền không truy cứu chuyện Lam Kim Châu can thánh giá, nàng cũng sẽ không dễ dàng buông tha Lam Kim Châu!

Nghe vậy, Lam Trí Thân mặt trận nhừn nhũn, nữ nhi này thay đổi nhưng là hắn tận mắt nhìn thấy, không còn nhát như chuột khúm núm, ngược lại như trâu châu tây đi bụi bặm, mang theo vạn trượng hào quang!

Lam Trí Thân không muốn để Lam Kim Châu gây chuyện cho Lam gia, nhưng nếu Lam Linh cứng rắn nín lấy không tha, tựa hồ cũng là Lam gia tự tìm phiền toái, mà cử động lần này của Yến Minh Hiền rõ ràng cho thấy muốn Lam Kim Châu là ngọn giáo, hoàn cảnh như thế, lập tức Lam Trí Thân cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, cảm giác hai mặt đều có địch.

Cẩn thận cân nhắc trước sau, Lam Trí Thân quyết định lấy tình chế động, trước nhìn kỹ hăng nói, liền chấp tay đối Yến Minh Hiền nói: "Vi thần tuân chỉ!"

Ánh mắt Yến Minh Hiền nhanh chóng dời về phía khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh, thanh âm mùi phẫn uy nghiêm từ từ vang lên, "Trẫm biết rõ Lam đại tiểu thư mạo phạm, quả thật có hiềm khích đại bất kính, nhưng tội không đáng chết, nói sau, từ trong lời nói của Lam đại tiểu thư, tất cả mọi người có thể nghe được, Lam đại tiểu thư nhất định là có nguyên nhân, đã như vậy, sao không cho người ta một cơ hội được nói ra? Đợi sau khi nàng nói qua, Hàn vương phi lại tội của nàng cũng không muộn."

"Lời nói Hoàng thượng rất đúng, theo vi thần, lá gan muội muội lớn hơn nữa cũng không dám ngăn cản thánh giá, nếu đã can thánh giá liền nhất định là có chuyện vô cùng trọng yếu muốn nói cho Hàn vương gia, chính là vì chuyện trọng yếu, muội muội mới nhất thời nóng lòng chỉ trích Vương phi muội muội, loại tâm tình vội vàng này, chúng ta đều có thể lý giải, nếu là trong nội tâm Vương phi muội muội thẳng thắn vô tư, thì sao muội muội nói đến chuyện gì xảy ra?" Lam Ngọc thực đúng lúc mở miệng, phụ họa Yến Minh Hiền, trực tiếp chỉ mũi nhọn vào Lam Linh.

Mục tiêu công kích! Lam Hàn Nhi trong nội tâm cười một tiếng, nàng muốn nhìn một chút Lam Linh có bao nhiêu bản lĩnh có thể thoát cái khốn cảnh này!

Lúc này, Lam Hàn Nhi tự nhiên sẽ không mở miệng, lẳng lặng nhìn xem vở kịch hay.

Lam Trí Thân trừng Lam Ngọc một cái sau, cuối cùng không lên tiếng.

Lam Ngọc lập tức làm cho Lam Linh hiểu Lam Ngọc tám phần biết cái chỗ kia của hắn là bị nàng phé hết rồi, hắn là đến tìm mình báo thù!

Lam Linh đương nhiên sẽ không sợ hắn, hắn tới cửa đòi chết, nàng đương nhiên sẽ không ngăn hắn!

"Mấy ngày trước nghe nói ca ca bị bệnh, hôm nay vừa thấy, xem ra ca ca đã tốt rồi?" Lam Linh cười nhẹ nhìn về phía Lam Ngọc, ánh mắt nhẹ nhàng quét một vòng trên người Lam Ngọc, trong nội tâm Lam Ngọc tức giận không chịu được!

Tuyệt đại đa số trong tai mọi người ở đây, những lời này Lam Linh chính là quan tâm thân thể Lam Ngọc, nhưng chỉ có Yến Kinh Hàn biết rõ, Lam Linh đang cố ý đâm chỗ đau của Lam Ngọc, chọc giận hắn, lại tìm lý do thu thập hắn!

Bất quá, Lam Ngọc cũng không phải quá ngu xuẩn, hắn biết rõ nhỏ không nhìn sẽ loạn mưu lớn, giờ khắc này cũng không phải là thời điểm hắn có thể phát tiết tức giận, hắn phải đợi một thời cơ có lợi nhất đánh nàng một cái không có khả năng xoay người!

"Đa tạ Vương phi muội muội quan tâm, thân thể của ta sớm tốt rồi." Lam Ngọc cười cười, tiếp nhận một chiêu này của Lam Linh.

Không sai! Rất có thể nhìn, Lam Linh trong nội tâm cười cười, xem ra Lam Ngọc vẫn có chút đầu óc, hắn nhất định sẽ bắt lấy hết thấy thời cơ tìm mình báo thù, nàng phải cẩn thận một chút.

Ôn nương nhìn con trai của mình, trong lòng có chút nghi hoặc, hắn bị bệnh khi nào? Bà làm nương như thế nào lại không biết? Ngược lại tiểu tiện nhân kia lại biết? Không được, đợi sau khi trở về, nàng nhất định phải hỏi thật rõ, hắn cùng tiểu tiện nhân này có phải hay không còn có cái gì liên quan?

Đến lúc này, Lam Kim Châu mới phát hiện, đến hiện tại, nàng tổng cộng mới nói năm câu, những thứ khác đều là bọn họ ở nói, nàng muốn vạch trần Lam Linh, việc này cùng bọn họ có quan hệ gì!

Lam Kim Châu đương nhiên không nghĩ ra cong cong queo queo trong chuyện này, nàng cũng không muốn nghĩ, nàng chỉ muốn Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Linh lừa gạt hắn, sau đó sẽ ở chỗ này liên đuổi Lam Linh ra khỏi cửa, trong lòng hắn đối với nàng còn có cảm kích hay không, liếc nhìn nàng nhiều hơn một chút không?

Lam Kim Châu tuyệt đối là loại nữ nhân không đụng đầu vào tường không biết quay đầu, căn bản nàng không lo lắng khả năng chính mình phải gánh chịu hậu quả, nàng chỉ muốn mục đích của mình.

"Hoàng thượng, thần nữ hiện tại có thể nói sao?" Lam Kim Châu mặc dù không hiểu sòng ngẫm mẫm liệt trong chuyện này, nhưng nàng vẫn có thể nhìn ra được Hoàng thượng giúp nàng, liền vội vàng nhìn Yến Minh Hiền hỏi một câu.

"Nói đi." Yến Minh Hiền thuận thế gật đầu nhẹ, hắn cũng muốn biết nàng có thể nói ra tin tức kinh người gì.

Tất cả mọi người ngừng hô hấp, dựng lỗ tai lên, chờ Lam Kim Châu nói ra một bí mật. "Vương gia, Vương phi muội muội mấy ngày bị bắt kia đã *, nàng không dám nói cho ngài, chẳng phải chính là đang lừa gạt ngài?" Lam Kim Châu nhìn Yến Kinh Hàn gấp không thể chờ nói ra, giọng nói lại là vô cùng khẳng định!

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn nhìn về phía Lam Kim Châu, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao, nàng ta dám nói Vương phi của hắn * tại người khác, nàng có hay không có *, hắn còn không rõ ràng lắm!

Nhìn ánh mắt sắc bén của Yến Kinh Hàn, trong nội tâm Lam Kim Châu từng đợt cảm giác thoải mái, đồng thời lại cảm thấy ủy khuất nhẹ nhẹ, nàng nói sai cái gì rồi mà làm cho hắn nhìn xem nàng như vậy? Nàng ở trước công chúng nói ra còn không phải là bởi vì nàng không thấy được hắn sao? Nàng cũng biết hắn sẽ thật mất mặt, nhưng điều này so với liên tục bị Lam Linh lừa gạt vẫn tốt hơn đi?

"Vương gia, những câu nói của thần nữ đều là lời nói thật, thần nữ cũng đều là vì ngài." Lam Kim Châu ngay sau đó lại yếu ớt nói một câu, trên mặt rõ ràng mang sắc thái ủy khuất.

"Nghiệt chương, người đang nói lung tung cái gì?!" Lam Trí Thân không thể nhịn được nữa, hành động ngu xuẩn này hoàn toàn là muốn cho kế hoạch của thái hậu thất bại trong gang tấc!

Lam Trí Thân cũng không biết Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn chưa có động phòng, hắn vốn lo lắng Lam Linh bị bắt, sẽ bị làm nhục, như vậy, Yến Kinh Hàn nhất định sẽ mượn lời nói này đuổi Lam Linh ra khỏi cửa, bất quá làm cho hắn yên tâm chính là, Lam Linh được Yến Kinh Hàn cứu trở về, điều này làm cho chuyện hắn lo lắng cũng không có phát sinh, hắn không muốn đi tìm tòi nghiên cứu kẻ tặc kia là Liễu Hạ Huệ còn không muốn nói là Lam Linh nhẫn nhục, hắn chỉ biết là chuyện này bỏ qua là tốt rồi.

Ai mà muốn cái nữ nhi ngu xuẩn này lại đem chuyện này nói ra, hơn nữa còn ngay trước mặt Yến Minh Hiền cùng Yến Kinh Hàn, trong nội tâm Lam Trí Thân thầm kêu không tốt.

Lam Kim Châu đối với việc phụ thân mình rộng giận chỉ sợ ngắc một chút, bất chấp nói: "Phụ thân, nữ nhi nói đều là thật, Vương phi muội muội gạt chuyện bị kẻ tặc làm nhục chính là đang lừa gạt Vương gia, nữ nhi không thể không nói!" ngôn từ Lam Kim Châu nghĩa chính, tựa hồ nàng chính là sứ giả chính nghĩa, Lam Trí Thân hận không thể hiện tại liền lấy đầu óc của nàng ra, xem một chút trong đầu của nàng là những thứ gì.

Gió thổi vù vù, dân chúng hai mặt nhìn nhau, bọn họ không cách nào tưởng tượng như tiên nữ giống như Hàn vương phi bị một kẻ tặc làm nhục, không cách nào tưởng tượng thiên thần giống như Hàn vương gia chịu được sỉ nhục như vậy, nhưng lời nói của Lam Kim Châu có thể tin sao?

Nghi vấn, kinh ngạc, thương cảm, tức giận không chịu nổi, thần sắc trên mặt của mọi người khác nhau!

"Ta nói Lam đại tiểu thư, người sẽ không nghĩ đến Hàn vương gia muốn điên rồi đi? Loại chuyện như vậy người cũng dám tùy tiện nói lung tung, người không sợ đầu của người dọn nhà?" Nhạc Từ Ngữ chẳng biết lúc nào đã đứng ở sau lưng Lam Linh, nhìn Lam Kim Châu sâu kín mở miệng.

Lam Linh bị bắt chuyện này, Nhạc Tư Ngữ rõ ràng tường tận, vốn là Lam Linh tự chạy trốn, lấy đầu ra kẻ tặc? Nhưng nếu Lam Kim Châu đã muốn đi gặp Diêm vương như vậy, nàng đương nhiên muốn hảo tâm giúp đỡ nàng ta một lần.

"Nhạc tiểu thư, ta yêu Hàn vương gia không giả, nhưng ta không có nói lung tung, ta nói đều là sự thật!" Lam Kim Châu tự nhiên biết Nhạc Tư Ngữ, ở trong mắt Lam Kim Châu, Nhạc Tư Ngữ chính là một bà nam nhân, nàng không nghĩ tới nàng ta thế nhưng quản chuyện của mình, chuyện này liên quan gì tới nàng ta?

"Sự thật?" Nhạc Tư Ngữ quý dị cười một tiếng, "Hàn vương phi bị bắt một chuyện mọi người đều là, Hàn vương gia cũng là tìm mấy ngày mới đem Hàn vương phi cứu về, Hàn vương gia cũng không biết chuyện tình, Lam đại tiểu thư lại biết rõ ràng như thế, vậy ta có thể hay không đoán rằng Hàn vương phi bị bắt chuyện cùng Lam đại tiểu thư không thoát được quan hệ đâu?"

Cái gì gọi là không thoát được quan hệ? Lam Kim Châu mặc dù ngu xuẩn cũng nghe rõ ý tứ trong lời nói của Nhạc Tư Ngữ, nàng nói là nàng ra sai người đi bắt Lam Linh?

Sau lưng Lam Kim Châu một trận lạnh cả người, vội vàng cất cao thanh âm giải thích: "Nhạc tiểu thư, ngươi không cần ngậm máu phun người, ta làm sao lại làm loại chuyện đó?"

"Phải không?" Nhạc Tư Ngữ khoanh tay trước ngực, xem xét Lam Kim Châu, nhìn thấy Lam Kim Châu một trận da đầu tê dại, lúc này mới nói tiếp: "Chuyện như vậy, ai biết được? Chưa kể ta cũng không có nói nhất định là ngươi làm, chỉ là đoán một chút mà thôi, ngươi cần gì kích động như vậy? Hay là trong lòng ngươi vốn có quỷ?"

Nghe Nhạc Tư Ngữ vừa nói như vậy, Lam Kim Châu thiếu chút nữa muốn hộc máu, nhưng nàng không nghĩ lại cùng nàng lãng phí thời gian, trong nháy mắt liền nhìn về phía người trong cuộc là Lam Linh, chỉ thấy Lam Linh khóe miệng như xưa mang theo nụ cười nhẹ như có như không, trên mặt không có một tia thất kinh, ngược lại là một bộ dáng việc không liên quan đến mình.

Nhìn Lam Linh như thế, tim Lam Kim Châu đột nhiên lỡ một nhịp đập, có một loại dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Để Đầu Cho Lừa Đá

Editor: Từ Sắc Y

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lam Linh hiện lên ý cười nhàn nhạt, ánh mắt mênh mông lảng lảng rơi vào trên người Lam Kim Châu, một tay nhẹ nhàng cầm lấy một lọn tóc trước ngực, cả người trầm tĩnh như nước, thanh nhã xuất trần!

Yến Kinh Hàn vẫn luôn không lên tiếng, tự nhiên là hắn không đi nhìn Lam Kim Châu, mà dư quang nơi khóe mắt lại thỉnh thoảng nhìn xem người bên cạnh, trong đầu vẫn không khỏi nghĩ đến chuyện ngày bọn họ thành hôn.

Đối mặt với tất cả khó dễ, nàng cũng chỉ cười nhẹ phong khinh vân đạm, nói lời đánh trả khiến cho người khác trở tay không kịp!

Dung mạo khuynh quốc khuynh thành, khí chất thanh nhã xuất trần, trí tuệ tài trí vô song, thậm chí còn gan dạ tài trí hiểu biết lớn không tầm thường, nàng như vậy, dù cho có giấu ở nơi thâm sơn (sâu trong núi) nhất định cũng sẽ phát ra hào quang vạn trượng!

Khó trách Mộ Dung Tiểu Trần tìm nàng ba năm, đợi nàng ba năm, sự tồn tại của nàng làm cho bất kỳ một nam nhân nào cũng có thể vì nàng mà chờ đợi!

Yến Kinh Hàn tự nhiên biết rõ Mộ Dung Tiểu Trần ở sau lưng mình cách đó không xa, ánh mắt hắn (MDTT) liên tục rơi vào trên người nàng, đột nhiên Yến Kinh Hàn có một ý tưởng, muốn giấu Lam Linh ở trong phủ của mình, không để cho bất kỳ nam nhân nào có thể nhìn thấy nàng.

Đối với Lam Kim Châu, Yến Kinh Hàn chưa từng để nàng vào mắt, nàng không có bản lĩnh cao có thể nhắc lên một hồi sóng gió lớn, mà việc Lam Linh thu thập nàng, vốn không cần phí bao nhiêu khí lực, tự nhiên hắn cũng sẽ không cần thiết phải mở miệng.

Nhưng Yến Kinh Hàn biết rõ, có thể Yến Minh Hiên sẽ mượn chuyện này mà đột ngột ghi tấu chương, chỉ chuyện này mà nói, hắn không thể không phòng!

"Lam đại tiểu thư, cũng bởi vì chút chuyện nhỏ này mà ngươi lại ngăn cản long liễn của hoàng thượng sao?" Lam Linh nhẹ nhàng hỏi một câu, giọng nói như thanh tuyến (nước trong) chảy xuống từ đỉnh núi, để nghe lại xuất trần, càng không có một chút hoảng hốt nào Lam Kim Châu muốn nghe được.

Tất cả mọi người đều dựng lỗ tai lên, mặc dù phần lớn người trong bọn họ không muốn tin tưởng rằng Hàn vương phi sẽ làm * với một kẻ giặc, nhưng làm sao Hàn vương phi có thể chứng minh sự trong sạch của mình đây? Mọi người cảm thấy những chuyện như vậy vốn không có biện pháp chứng minh sự trong sạch của mình, trừ phi tìm được kẻ giặc đó, để cho hắn làm chứng, nhưng vấn đề là kẻ giặc kia đã chết rồi, mà chết thì lại không có vật đối

chúng!

Lam Kim Châu vừa nghe, lập tức cảm thấy hần là Lam Linh cố ra vẻ trấn tĩnh, nhưng thật ra là muốn để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nếu không, chuyện lớn * này tới trong miệng của nàng làm sao có thể trở thành chuyện nhỏ?

"Không thể tưởng được Hàn vương phi lại hào phóng như thế, chuyện lớn này tới trong miệng Hàn vương phi thế nhưng lại biến thành chuyện nhỏ, xem ra Hàn vương phi vốn không có đề vương gia vào mắt!" Lam Kim Châu lập tức cài nón chụp mũ Lam Linh, bất an lúc trước ở trong lòng cũng nhanh chóng biến sạch, thậm chí còn có chút đắc ý, cảm thấy lúc này Lam Linh muốn không bị đuổi ra khỏi cửa đã hoàn toàn không có khả năng.

Lam Linh cười cười, nhìn nhìn Yến Kinh Hàn ở một bên, lúc này mới nhìn về phía Lam Kim Châu nói: "Rốt cuộc ta có đề vương gia vào mắt hay không, trong lòng vương gia tự rõ ràng, Lam đại tiểu thư không cần phải đứng ở chỗ này châm ngòi ly gián, chọc người chê cười. Nói tiếp, chuyện lớn chuyện nhỏ đều là nói tương đối, không lẽ Lam đại tiểu thư cho rằng chuyện lớn so với chuyện Hoàng thượng vì dân cầu phúc không phải là chuyện nhỏ sao, chẳng lẽ Lam đại tiểu thư cho rằng chút tư tâm của người có thể ban phúc lợi đến thiên thiên vạn vạn dân chúng ở Đông Sở, có thể để dân ở Đông Sở thái bình an lành, giàu có an khang? Hay là Lam đại tiểu thư cảm thấy một mình người nặng, mà nghìn vạn dân chúng nơi Đông Sở nhẹ?"

Lam Linh chậm rãi nói, Lam Kim Châu nghe đến sợ hết hồn hết vía! Lập tức nàng cảm thấy ngàn vạn đôi mắt mang theo vẻ mặt vô cùng chán ghét đều rơi xuống trên người mình, đột nhiên nàng có một cảm giác như bị nhìn thấu không thể che giấu.

Chuyện hoàng thượng hoàng hậu và các trọng thần lên núi Linh Vân cầu phúc mỗi năm một lần là chuyện lớn quan trọng nhất ở Đông Sở, mức độ long trọng không thua gì lúc hoàng thượng đăng cơ, một tiểu nữ tử như nàng có chuyện lớn ngập trời cũng không dám so với, Lam Kim Châu không nghĩ tới Lam Linh lại cài nút chụp mũ lên đỉnh đầu nàng như vậy, một cảm giác được gọi là sợ hãi từ từ tràn đầy đáy lòng.

Ánh mắt ôn nhu của Mộ Dung Tiểu Trần rơi vào một thân y phục thủy lam kia, nữ tử đó như phong lan trong u cốc, không có cách nào có thể dời mắt đi một phần.

Mỗi khi gặp được nàng, tình yêu của hần đối với nàng dường như đều tăng một phần, từng động tác tiếng nói nhất cử nhất động của nàng đều khiến hần vô cùng si mê, hần yêu hết thảy tất cả trên người nàng, cho dù nàng có nói với hần lời cự tuyệt, thì ở trong tai hần đều là âm thanh của tự nhiên!

Nàng như vậy, hần không có cách nào buông tay!

Không thể cưới nàng làm vợ, hần nhất định sẽ tuổi già cô đơn cả đời!

Nhưng hần sẽ không tro mắt nhìn chuyện như vậy xảy ra.

Lúc này đây, Mộ Dung Tiểu Trần cũng không lập tức lên tiếng giúp Lam Linh, theo ý hần, đối phó với một nữ nhân như Lam Kim Châu, đối với Lam Linh mà nói vốn không có một chút khó khăn, cũng không hần phải cần thiết mở miệng, nhưng nếu Yến Minh Hiền muốn mượn chuyện này mà khi dễ Lam Linh, thế thì hần có thể không đồng ý!

"Còn không lui xuống!" Lam Trí Thân nhìn đúng thời cơ găm lên giận dữ với Lam Kim Châu, lại vội vàng chấp tay với Yến Minh Hiền nói: "Hoàng thượng, nghiệt chướng này chỉ là hồ ngôn loạn ngữ thôi, vẫn là Linh nhi nói đúng, chuyện lên núi Linh Vân cầu phúc là quan trọng nhất."

Bất kể có nói thế nào, Lam Kim Châu là nữ nhi của mình, Lam Linh cũng là nữ nhi của mình, hai nữ nhi này bất cứ ai thua ai thắng, thì đều vứt đi mặt mũi của Lam gia, lại nói, cho dù lời Lam Kim Châu nói có là sự thật, thì hần cũng không thể chỉ tro mắt nhìn chuyện này tiếp tục xảy ra, nếu không, chỉ sợ kế hoạch của thái hậu bị nha đầu chết tiệt này phá hỏng!

Sao Yến Minh Hiền há lại không biết suy nghĩ của Lam Trí Thân? Hần muốn chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nhưng họa là do nữ nhi hần gây ra, hần muốn một bút nhẹ nhàng lướt qua, đương nhiên là Yến Minh Hiền không vui, thật vất vả mới có cơ hội tự động đưa tới cửa, sao hần lại, có thể buông tha một cách vô ích?

"Lam tướng, lúc này cách giờ lành cầu phúc còn có không ít thời gian, nửa canh giờ tiếp theo xuất phát cũng sẽ không làm trễ giờ lành, vả lại cho rằng Lam đại tiểu thư chỉ trích Hàn vương phi như thế, nếu không lấy chuyện này ra để điều tra manh mối thì cũng là nhục mạ danh dự của Hàn vương." Yến Minh Hiền nói đến đường hoàng, nói xong lại nhìn về phía Yến Kinh Hàn, tựa hồ như đang chờ Yến Kinh Hàn mở miệng.

Yến Kinh Hàn rũ xuống trong con mắt nhanh chóng xẹt qua một luồng sáng lạnh lẽo, lại nhanh chóng giương mắt nhìn về phía Yến Minh Hiền, giọng nói êm tai nhưng vẫn lạnh như băng, "Hoàng thượng nói rất đúng, chuyện này nếu không lấy ra để điều tra manh mối, chẳng những nhục mạ danh tiếng của bản vương, thì cũng nhục mạ danh tiếng của vương phi bản vương!"

Thấy Yến Minh Hiền và Yến Kinh Hàn đều nói như thế, Lam Trí Thân chỉ có thể đề lại tức giận và bất an lui sang một bên, hung hăng trừng mắt nữ nhi không biết sống chết trước mắt!

Nghe vậy, Lam Kim Châu lập tức cả kinh, vương gia tình nguyện bị Lam Linh lừa gạt chịu khuất nhục cũng không muốn tin tưởng lời nàng nói?

Phần nộ, không cam lòng, ủy khuất lập tức tràn ngập đáy lòng, sợ hãi trong lòng Lam Kim Châu nhanh chóng bị sự không cam lòng che phủ, giọng điệu không biết sợ hãi nói, "Vương gia, những câu thần nữ nói đều là thật, vương phi muội muội làm * với kẻ giặc, lại còn làm đáng về thanh cao ở trước mặt vương gia nữa đó, nàng đây là muốn dối gạt ngài!"

"Có vài người thực sự bị ngu xuẩn của mình mà tự giết mình." Nhạc Tư Ngữ đột nhiên lẩm bầm nói một câu, lập tức nhận lấy vài tiếng cười trộm.

Lam Kim Châu đương nhiên biết rõ Nhạc Tư Ngữ đang nói mình, nhưng lúc này nàng không có thời gian để ý tới Nhạc Tư Ngữ, nàng chỉ muốn để cho Lam Linh lộ ra nguyên hình!

Lam Linh cười cười, bày tỏ sự đồng ý sâu sắc với lời nói của Nhạc Tư Ngữ, Lam Kim Châu này bị Yến Minh Hiên lấy làm thương (giáo) còn không biết, vậy mà còn mạnh miệng đáp trả, không phải nàng là người ngu xuẩn thì còn có thể thế nào?

"Lam Kim Châu, xem ra ngươi không đến tường nam không quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy, thì chúng ta liền lấy chuyện này điều tra manh mối!" Trong nháy mắt ánh mắt Lam Linh thoáng mang theo sự sắc bén, nhìn về phía Lam Kim Châu, "Ngươi nói ta * với kẻ giặc, vậy ngươi đưa ra chứng cứ đây, nếu ngươi có thể đưa ra chứng cứ, thì ta sẽ đồng ý, vương gia có muốn đuổi ta ra khỏi cửa, thì ta sẽ tuyệt không nỡ câu oán hận; còn nếu ngươi không đưa ra được chứng cứ, như vậy chính là vu hãm, ngươi dám ở dưới biết bao con mắt vu hãm cho vương gia vương phi của một nước, ta nghĩ tội danh này sẽ không thiếu hụt một nhân chứng nào!"

Lời Lam Linh nói khiến cho mây kiếm Yến Kinh Hàn hơi nhíu lại, trong con mắt của Mộ Dung Tiểu Trần lại có gì đó nhanh chóng lướt qua.

Chứng có? Lam Kim Châu chưa từng nghĩ tới chuyện này cũng cần phải đưa ra chứng có sao? Nàng đi đâu để tìm chứng có chứ?

"Chuyện như vậy trong lòng ngươi rõ ràng, kẻ giặc kia đã bị vương gia giết, thì ta tới chỗ nào tìm chứng có chứ?" Lam Kim Châu nghe thấy tin tức Yến Kinh Hàn giết người bắt Lam Linh, rồi cứu Lam Linh, nếu người đầu đã chết hết rồi, mà chết không đối chứng, đương nhiên sẽ không có chứng có.

Lam Kim Châu nói đến đương nhiên, trong lòng Lam Linh nghe thấy thì buồn cười một hồi, Lam Kim Châu không có một chút chứng có lại dám vu hãm nàng rõ ràng, nói nàng ta tâu hỏa nhập ma còn tốt hơn chuyện nàng ta không biết không sợ đây?

Nghe được lời này, tất cả mọi người đều nghe rõ, thì ra Lam đại tiểu thư không có chứng có, vậy mà nàng cũng dám ở dưới tình trạng không có chứng có chỉ trí Hàn vương phi * với người khác lung tung, nhất định là đầu nàng đã bị lừa đá rồi!

Lam đại tiểu thư này chẳng những đáng giận, lại còn đáng trách!

Rất nhiều người hồi hận đến nỗi vì đồng tình với nàng, bây giờ suy nghĩ một chút lúc trước không phải là nàng cố ý diễn trò cho bọn họ xem, mà chính vì tranh thủ sự đồng tình của bọn họ, muốn bức Hàn vương gia cười nàng? Rất có thể!

"Nếu tìm không được chứng có, vật thì đó chính là vu hãm!" Lam Linh nói xong nhìn về phía Yến Minh Hiên ở bên trong long liễn, "Hoàng thượng, Lam Kim Châu cố ý vu hãm nô tì, kính xin Hoàng thượng làm chủ cho thần thiếp!" Nếu Yến Minh Hiên thích chặn ngang một cước, như vậy cứ tiếp tục kéo hấn vào là được.

Yến Minh Hiên vốn tưởng rằng Lam Kim Châu dám ngăn cản long liễn của hấn rồi chỉ trích Lam Linh, thì tất nhiên là có bằng chứng rõ ràng, không nghĩ đến cuối cùng nàng lại thừa nhận mình không có chứng có, không có chứng có thì chính là ăn nói bừa bãi, hồ ngôn loạn ngữ, Lam Linh nói nàng vu hãm, thì nàng cũng chỉ có thể chịu! Mặc dù không có đá kích đến Yến Kinh Hàn, nhưng bất kể có nói thế nào, thì Lam Kim Châu vẫn giúp hấn đánh vào mặt Lam tướng phủ một cái bạt tai vang dội, chuyện đó đối với hấn mà nói, không có một chút thua thiệt.

"Lam Kim Châu, ngươi không có bằng chứng rõ ràng đã dám lung tung chỉ trích Hàn vương phi, vũ nhục danh tiếng Hàn vương phi, ngươi có biết tội của ngươi không?" Giọng Yến Minh Hiên lập tức trầm xuống, trong nháy mắt uy nghiêm của đế vương hiện rõ không thể nghi ngờ.

Trở mặt thật rất nhanh! Trong lòng Lam Linh cười lạnh một tiếng, Yến Minh Hiên thấy 'cây thương' Lam Kim Châu không dùng được, trong nháy mắt liền thay đổi mũi nhọn, bỏ quên nàng, chỉ sợ bây giờ Lam Kim Châu còn không biết rõ được tình huống.

Lam Kim Châu đúng thực là không hiểu rõ được tình huống, nàng rõ ràng cảm thấy hoàng thượng đang giúp mình, làm sao trong nháy mắt, hoàng thượng muốn trừng trị tội nàng? Những lời nàng nói đều là lời thật, có chỗ nào nói sai đâu?

Lam Kim Châu nhanh chóng quỳ gối xuống đất, trên mặt mang theo vẻ tràn đầy ủy khuất và không cam lòng, "Hoàng thượng, những lời thần nữ nói đều là thật, kẻ giặc kia, chết không đối chứng, vương phi muội muội không muốn thừa nhận, nàng muốn nói như thế nào thì cứ nói như thế đó, làm sao thần nữ có thể nói lại nàng? Nhưng Hoàng thượng muốn trừng trị thần nữ tội vu hãm, thần nữ không phục!"

Nghe Lam Kim Châu nói như vậy, Lam Trí Thân vừa muốn mở miệng quát Lam Kim Châu câm miệng, không nghĩ lại nghe thấy Yến Minh Hiên mở miệng nói: "Vì sao không phục?"

Lam Trí Thân nhìn thấy ánh mắt Yến Minh Hiên nhìn về phía hấn, đành cũng chỉ có thể nuốt trở về lời vừa tới miệng.

"Khỏi bẩm Hoàng thượng, mặc dù thần nữ không có chứng có, nhưng vương phi muội muội lại có chứng có gì để chứng minh nàng không có * với kẻ giặc kia? Nếu vương phi muội muội có thể đưa ra chứng cứ, thì thần nữ mới cam nguyện nhận tội! Nếu không thần nữ thà chết không phục!" Giọng điệu Lam Kim Châu không khỏi cao giọng, thậm chí còn mang theo một mùi vị đồng dạng, một mặt nàng cảm thấy lấy dung nhan của Lam Linh, không có người nam nhân nào không động tâm, nếu là kẻ giặc, thì không có khả năng là Liễu Hạ Huệ, Lam Linh bị * là tất nhiên; còn về phương diện khác nàng biết rõ nếu lúc này không đánh ngã Lam Linh, thì người xui xẻo chính là nàng, nàng đương nhiên không muốn, bất cứ như thế nào cũng phải khiến cho Lam Linh thừa nhận chuyện này!

Dân chúng đều cảm thấy hấn là Lam Kim Châu đang cố ý làm khó dễ Hàn vương phi, nếu kẻ giặc kia đã chết rồi, chết không đối chứng, thì chuyện như vậy còn làm sao có thể chứng minh sự trong sạch của mình?

"Hoàng thượng, mặc dù những lời nói của muội muội có thiếu sót, nhưng chuyện vương phi muội muội bị bắt là chuyện mà mọi người đều biết, mấy ngày

đó vương phi muội muội đã ở chung chỗ với kẻ giặc, cho nên rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì, thì cũng không ai biết, nếu đã không biết, bị muội muội nói như vậy, chỉ sợ về sau khó tránh khỏi có rất nhiều người sẽ suy đoán một hai, liên quan đến danh dự của vương phi muội muội, vì thế, vì thần cho rằng vẫn nên để vương phi muội muội ở trước mặt mọi người chứng minh sự trong sạch của mình mới có thể khiến danh dự không bị ảnh hưởng."

Lam Ngọc nhìn đúng thời cơ lập tức liền nhảy vào một cước, đương nhiên là hắn có thể nhìn ra được tình trạng lúc này sóng ngầm dao động mãnh liệt đến nhường nào, nhưng những chuyện này không liên quan đến hắn, hắn chỉ muốn khiến cho tiểu nhân Lam Linh này không dễ chịu, trong lòng hắn mới thông khoái!

"Không thể tưởng được ca ca lại quan tâm đến muội muội như vậy, muội muội ta thật sự là thụ sủng nhược kinh mà." Lam Linh nhìn xem Lam Ngọc cười nhẹ mở miệng, sau đó nhìn về phía Lam Trí Thân nói: "Phụ thân, ca ca quan tâm ta như vậy, không biết thái hậu cô cô có biết chăng?"

Lam Linh nói mơ hồ, nhưng Lam Trí Thân lại nghe được ý tứ rõ ràng, Lam Linh là người thái hậu xếp ở bên cạnh Yến Kinh Hàn, chuyện Lam Ngọc giúp đỡ Yến Minh Hiền đối phó với Lam Linh, không thể nghi ngờ chính là ăn cây táo, rào cây sung, khiến cho kế hoạch của thái hậu bị ngăn trở!

Lam Kim Châu ngu xuẩn bị Yến Minh Hiền lấy làm cây thương, chuyện này còn có thể cho qua được, nhưng Lam Ngọc lại không có một chút ngu xuẩn, vì sao hắn phải làm như vậy? Lam Trí Thân nghĩ không ra, nhưng lúc này hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ, chỉ có thể nhìn Lam Ngọc trầm giọng nói: "Ngọc nhi, lui qua một bên!"

Bị cha mình trách cứ ở trước mặt mọi người, Lam Ngọc cũng không lên tiếng, mà tính bút nợ này lên đầu Lam Linh.

Chuyện đã đến nước này, Lam Linh biết rõ nàng nếu không đưa ra được chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của nàng, thì cho dù có bắt Lam Kim Châu trừng trị tội, không được bao lâu lời đồn sẽ bay đầy khắp trời, người muốn nàng thân bại danh liệt cũng không chỉ dừng lại ở một mình Lam Kim Châu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: 123.1: Vô Ưu Cung Cung Chủ Đến Đây

Editor: Yosa_Truong

Nhận lấy ánh mắt tò mò của nhiều người như vậy, Lam Linh biết rõ nếu nàng muốn triệt để kết thúc chuyện này, nàng buộc phải đưa ra chứng cứ để chứng minh trong sạch, nếu không tất cả suy đoán sẽ biến thành lời đồn, hơn nữa sẽ có vô số người ở tình chăm ngòi lửa, tung ra lời đồn bất lợi cho nàng.

Lam Linh không phải là đặc biệt để ý đến thanh danh của mình, nhưng danh tiếng của Yến Kinh Hàn nàng lại không thể không suy tính.

Thân phận của Yến Kinh Hàn còn ở đó, Yến Minh Hiền vẫn luôn muốn trừ khử Yến Kinh Hàn, nàng không chút nghi ngờ Yến Minh Hiền sẽ mượn chuyện này để đá kích danh vọng của Yến Kinh Hàn, điều này đối với hắn mà nói là phi thường bất lợi.

Hiện tại cục diện chính trị thay đổi bất ngờ, bất kỳ một cái cạm bẫy nhỏ nào đều có thể đưa tới một nguy cơ lớn, nàng đương nhiên không thể trở mặt nhìn loại chuyện như vậy phát sinh!

Nhưng làm thế nào chứng minh trong sạch của mình? Chẳng lẽ muốn nàng ở trước công chúng nói ra nàng cùng Yến Kinh Hàn vẫn chưa có viên phòng, nàng vẫn còn là thân xử tử?

Như vậy mặc dù có thể chứng minh được trong sạch của mình, nhưng nàng sẽ ném mặt mũi Hàn vương phủ cùng Lam tướng phủ đi đâu?

Về phần lam tướng phủ, Lam Linh có thể bỏ mặc, vốn chính là Lam Xảo Phượng tính kế trước, mặt mặt cũng phải, nhưng Yến Kinh Hàn là nam nhân của nàng, nếu vì thế mà truyền ra Yến Kinh Hàn có sở thích lạ hoặc là bị đồn đãi là đoạn tỵ các kiểu, mặt mũi Yến Kinh Hàn sẽ mất hết.

Mặc dù theo Lam Linh mặt mũi không phải là thứ trọng yếu nhất, đương nhiên muốn bỏ mặt mũi mà chọn trong sạch, nhưng Yến Kinh Hàn là nam nhi, hơn nữa còn là một nam nhân cô đại thân phận tôn quý, Lam Linh cảm thấy chuyện mặt mũi đối với hắn mà nói nhất định rất trọng yếu, dùng mặt mũi của hắn để đổi lấy trong sạch của mình, Lam Linh có chút nói không nên lời.

"Như thế nào? Hàn vương phi không những lấy không ra chứng cứ còn có tật giật mình cố ý lừa gạt vương gia?" Lam Kim Châu nhìn Lam Linh, cũng không lập tức lên tiếng, tinh thần trở nên tinh táo, trong nội tâm cảm thấy Lam Linh nhất định là lấy không ra chứng cứ, loại chuyện đó, chết không đối chứng, làm sao có thể có chứng cứ gì? Trừ phi nàng bây giờ còn thân xử tử!

Nhưng Lam Kim Châu cảm thấy hoàn toàn không khả năng này, Lam Linh cùng Yến Kinh Hàn thành hôn thời gian dài như vậy, Lam Linh vốn dĩ lớn lên một bộ dáng hồng nhan họa thủy, Yến Kinh Hàn là một nam nhân bình thường, hắn làm sao có thể cùng nàng cùng ngủ trên 1 giường mà không chạm vào nàng?

Mặc dù Lam Kim Châu đối với Yến Kinh Hàn ái mộ không thôi, nhưng nàng cũng biết thân phận mình cùng thân phận của Yến Kinh Hàn, dù cho Yến Kinh Hàn nguyện ý thu nàng, Yến Kinh Hàn cũng không thể có thể chỉ có một nữ nhân, vì thế, Lam Kim Châu cũng không đặc biệt để ý chuyện Yến Kinh Hàn có nữ nhân khác, nàng sợ đi đi khắp nơi nhằm vào Lam Linh, chỉ là muốn gần gũi Lam Linh để đến gần Yến Kinh Hàn mà thôi.

Lam Linh cười cười, mới vừa muốn mở miệng, liền nghe thanh âm Thượng Quan Vân Thụy truyền tới, "Ai ô, đây là thế nào? Bản cung tới trễ rồi sao?"

Mọi người tìm thanh âm xoay người nhìn lại, chỉ thấy Thượng Quan Vân Thụy cùng Ánh Hà đã xuất hiện ở đằng sau đám người.

Thượng Quan Vân Thụy vẫn một thân cẩm bào hoa mỹ màu đỏ thẫm, mắt đào hoa yêu nghiệt chứa đầy vui vẻ, một tay lắc lắc quạt xếp, phong lưu lỗi lạc.

Ánh Hà một tay cầm kiếm, theo sát sau lưng Thượng Quan Vân Thụy, trên mặt vẫn là một bộ dáng cứng nhắc.

"Mời Thụy Thái Tử đến." Yến Minh Hiến phản phò ngự lâm quân một câu, ngự lâm quân lập tức nhường đường, Thượng Quan Vân Thụy dẫn Ánh Hà chậm chạp đi lên trước.

"Hoàng thượng, hôm nay thật là náo nhiệt nha!" Ánh mắt nhẹ nhàng quét mấy người ở đây một lần, Thượng Quan Vân Thụy nhìn Yến Minh Hiến cười nói một câu.

"Để cho Thụy Thái Tử chê cười." Yến Minh Hiến hàn huyên một câu.

"Làm sao được? Bản cung đúng lúc đi ngang qua, tới xem náo nhiệt thôi." Thượng Quan Vân Thụy nói, tựa hồ lúc này mới nhìn đến Lam Kim Châu, trong giọng nói cảm thấy kinh ngạc, "Đây không phải là Lam đại tiểu thư sao? Như thế nào lại quý trên mặt đất? Nhìn cách ăn này, chắc không phải là làm chuyện xấu hổ bị người ta bắt được đi"

Vừa nghe, Lam Kim Châu hận không thể đứng lên mắng Thượng Quan Vân Thụy vài câu, con mắt nào của hắn thấy nàng làm chuyện xấu hổ mờ ám? Nàng ăn vận như vậy thì có làm sao? Đây cũng không phải là chuyện Bắc Ninh thái tử có thể quản!

Lam Kim Châu cảm thấy Thượng Quan Vân Thụy chính là không có chuyện gì làm xen vào việc của người khác, nhưng người ta là Bắc Ninh thái tử, là khách quý của Hoàng thượng cùng thái hậu, không phải là người nàng có thể mắng, nghĩ vậy Lam Kim Châu mấp máy môi nhưng không có lên tiếng.

"Thụy Thái Tử thực có nhãn lực thật tốt nha, Lam đại tiểu thư vừa mới vu hãm Hàn vương phi, bị chúng ta nhìn thấy, chỉ tiếc Thụy Thái Tử đã tới chậm một bước, không được xem." Nhạc Tư Ngữ cười nói tiếp một câu.

"Phải không?" Thượng Quan Vân Thụy tựa hồ rất kinh ngạc, ánh mắt đem Lam Kim Châu từ trên xuống dưới đánh giá một phen, lúc này mới nói: "Nhìn không ra nha, Lam đại tiểu thư can đảm so với Bản cung nhiều lắm. Lần trước Bản cung chỉ có đùa cợt mà thôi, không lâu sau liền cảm giác toàn thân khó chịu, Bản cung cảm thấy khả năng này chính là Bản cung làm sai nên bị Phật tổ trừng phạt; hôm nay là ngày Hoàng thượng vì dân cầu phúc, Phật tổ phỏng đoán sớm một chút đã tới rồi, Lam đại tiểu thư, người nên chú ý, Phật tổ chỉ sợ là đang trên đỉnh đầu của người nhìn người đó."

Ở đông sở Phật giáo cực kỳ thịnh hành, rất nhiều dân chúng đều tin tưởng Phật tổ tồn tại, tin tưởng Phật tổ có thể mang đến phúc lợi, hơn nữa đối với việc làm của bọn họ cũng rõ ràng tường tận, điển hình là việc Hoàng đế và hoàng hậu dẫn theo trọng thần đi cầu an Phật tổ.

Nghe Thượng Quan Vân Thụy nói như vậy, dân chúng ở đây cũng không khỏi nhìn lên trời xem, sau đó vừa nhìn về phía Lam Kim Châu.

Nhưng mà Lam Kim Châu lại không hề bị lay động, bởi vì nàng ta căn bản không cho rằng mình đang vu hãm Lam Linh, Lam Linh bị tặc nhân làm bậy là chuyện không thể nghi ngờ, chỉ là chính nàng không muốn thừa nhận mà thôi, Phật tổ nếu thật là trên trời nhìn thấy, người bị trừng phạt cũng là nàng ta (Lam Linh)!

"Thái tử điện hạ, Hàn vương phi tìm không ra chứng cứ chứng minh trong sạch của mình, đó chính là sự thật, nàng đang lừa gạt vương gia, mà thần nữ cũng không phải đang vu hãm nàng, dù cho Phật tổ trên trời nhìn thấy, thần nữ cũng không sợ!" Lam Kim Châu nói xong ưỡn thẳng lên sống lưng, lại là vẻ mặt chính khí!

"A? Bản cung hiểu, các người cứ tiếp tục, không cần lo cho Bản cung." Thượng Quan Vân Thụy cười lui qua một bên, ánh mắt nhẹ nhàng xẹt qua trên người Yến Kinh Hàn, vốn là hắn muốn hù dọa Lam Kim Châu một chút giúp vị huynh đệ này, bây giờ nhìn lại một chiêu này cũng không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ.

Lam Ngọc nhìn Thượng Quan Vân Thụy một cái, con mắt nhanh chóng xẹt qua một tia cười lạnh, chính mình mạng không dài, còn có tâm tư quản người khác sao?

Thượng Quan Vân Thụy tự nhiên cũng nhìn thấy Lam Ngọc, nhưng vẫn tiếp tục cười đến rạng rỡ, thu thập hắn, cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

"Hoàng thượng, để nô tì xem, chuyện này đến đây chấm dứt đi." Lam Hân Nhi đột nhiên nhìn Yến Minh Hiến mở miệng nói: "Loại chuyện như vậy bất luận là thật hay giả, ngoại trừ Hàn vương phi cũng không có người thứ 2 biết rõ, nếu là trị Lam Kim Châu tội vu hãm cũng có chút gương ép, nếu để cho Hàn vương phi đưa ra chứng cứ chứng minh trong sạch của mình lại làm cho người khác khó chịu, nô tì xem ra, hai bên nhường bộ một bước coi như chuyện này chưa từng có phát sinh là được."

Lam Hân Nhi đột nhiên làm người hoà giải, nhưng Lam Linh lại biết, nàng ta thật ra không muốn làm cho nàng chứng minh trong sạch của mình, nói như

vậy, nàng ta mới có cơ hội tốt!

"Hoàng hậu nương nương không phải là vương phi của bản vương làm sao biết là làm người khác khó chịu? !" thanh âm Yến Kinh Hàn lạnh lạnh trong nháy mắt liền tiếp lời nói của Lam Hân Nhi, nhưng ánh mắt cũng không hề rơi vào trên người Lam Hân Nhi.

Nghe vậy, nội tâm Lam Hân Nhi mãnh liệt dấy lên một trận đau nhói, hân thế nhưng vì giúp đỡ ả tiện nhân này mà đối chọi với mình? Hân có biết hân là nam nhân nàng ngày nhớ đêm mong 5 năm rồi hay không?

Lam Hân Nhi đè ép lửa giận ghen tuông trong lòng, nhàn nhạt mở miệng: "Chiếu theo ý tứ của hân vương, Hân vương phi nhất định có thể đưa ra chứng cứ để chứng minh sự trong sạch của mình?"

"Đó là đương nhiên." Yến Kinh Hàn nói nhìn về phía Lam Linh, "Nàng muốn nói như thế nào, liền nói như thế đó, không cần cố kỵ bản vương."

Yến Kinh Hàn mặc dù nói năng mật mờ, nhưng Lam Linh cũng hiểu được hân là khiến cho nàng không cần cố kỵ mặt mũi của hân, hân cũng không ngại nàng đem chuyện bọn họ không hề viên phòng công bố ở đây.

Nghe Yến Kinh Hàn lời nói, Lam Linh rất muốn lao vào trong ngực hân, ôm hân, ôn nhu gọi một tiếng "Phu quân", nhưng nàng biết rõ này lúc không được, chỉ có thể đè ép cảm động trong lòng, hướng về phía Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu một cái.

Lam Linh mới vừa muốn mở miệng, một đoạn sáo du dương đột nhiên truyền vào trong tai, ngay sau đó lại nghe được vài tiếng chuông thanh thủy, Lam Linh lập tức theo thanh âm nhìn lại, chỉ thấy chẳng biết từ lúc nào đối diện nóc nhà thượng đã có hai người đang đứng.

Một người trong đó mặc một thân bạch y, đầu đội mũ che mặt, trong tay cầm một cây sáo chỉ bích, trên cây sáo treo một cái lục lạc lấp lánh kim quang, ở bên cạnh nàng có nhất người thị nữ mặc toàn lụa trắng, khăn trắng che mặt, một trận gió thổi qua, hai người tay áo tung bay, mặc dù thấy không rõ dung mạo, nhưng phong thái lại không thua gì trích tiên từ trên trời giáng xuống!

"Vô Ưu Cung cung chủ!"

"Vô Ưu Cung cung chủ đến đây!"

Một khắc sau, trong đám người nhanh chóng vang lên tiếng hoan hô liên tiếp!

Vô Ưu Cung kể từ mười năm trước đột nhiên xuất hiện, trải qua mười năm, sớm đã nổi tiếng!

Không chỉ ở Đông Sở, thậm chí ở trong mắt toàn bộ dân chúng trong thiên hạ, Vô Ưu Cung thánh nhân làm việc không cần hồi báo, là một đại thiện nhân, dân chúng nhận được ân huệ của Vô Ưu Cung nhiều vô số kể, hơn nữa bằng truyền miệng, tích lũy tháng ngày, Vô Ưu Cung cung chủ đã sớm hóa thân thành thần.

Mặc dù không có người thấy được Vô Ưu Cung cung chủ, càng không biết nàng ta lớn lên bộ dáng là gì, nhưng rất nhiều người cũng biết Vô Ưu Cung cung chủ có hai thứ đồ vật, một là thiên huyền cầm, hai là kim chuông sáo ngọc.

Năm năm trước, Vô Ưu Cung cung chủ dùng thiên huyền cầm giúp Hân vương gia phá địch, chuyện này liên tục được bàn tán ca ngợi say sưa, mà khi này trên người Vô Ưu Cung cung chủ mang theo kim chuông sáo ngọc, có được kim chuông buộc lên trên sáo ngọc chỉ sợ trừ Vô Ưu Cung cung chủ ra, ở thế gian này rất không tìm được người thứ hai, vì thế, dân chúng liền đem kim chuông sáo ngọc trở thành ký hiệu của Vô Ưu Cung cung chủ.

Lam Linh nghe dân chúng hoan hô, nhìn hai người trên nóc nhà, trong lòng có chút suy đoán, chẳng lẽ người mang mũ che mặt đúng là chủ tử của Lăng Sương? Nàng nhanh như vậy đã trở lại? Hơn nữa lại là đến giúp mình? Lam Linh cảm giác, cảm thấy có chỗ nào đó rất không đúng, nhưng đến cùng là chỗ nào, lại nói không nên lời.

Yến Minh Hiên tự nhiên cũng đã được nghe nói Vô Ưu Cung, đối với Vô Ưu Cung thế lực tài phú, tự nhiên cũng là có ý đồ, hân muốn bắt bọn họ, thu phục để sau này dùng, nhưng Vô Ưu Cung từ trước đến nay thần bí, hân liên tục không thể gặp được kỳ môn, lúc này nhìn thấy Vô Ưu Cung cung chủ đến đây, Yến Minh Hiên lập tức liền có ý tưởng.

"Thanh Tuyền, đi thỉnh Vô Ưu Cung cung chủ đến." Yến Minh Hiên cố ý dùng một chữ "Thỉnh", theo Yến Minh Hiên, chỉ bằng thế lực của Vô Ưu Cung tài phú, danh vọng đủ để cho hân đem Vô Ưu Cung cung chủ tôn sùng là thượng khách.

"Vâng!" Thanh Tuyền công công nhanh chóng chạy lên trước, nhìn hai người trên nóc nhà, la lớn: "Hoàng thượng có chỉ, thỉnh nhị vị tiến lên nói chuyện!"

Ánh mắt của mọi người tất cả đều rơi ở trên thân của hai người, Lam Kim Châu lại một lần nữa bị làm lơ!

Lam Kim Châu oán hận không thôi, nàng chưa từng có nghe nói qua cái gì Vô Ưu Cung cung chủ, lại không hiểu vì sao bọn họ được hoan nghênh như vậy, ngay cả Hoàng thượng thấy được cũng muốn mời nàng ta đến, nàng ta đến cùng là ai? Dựa vào cái gì vừa xuất hiện liền cắt đứt chuyện của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: 123.2: Vô Ưu Cung Cung Chủ Đến Đây

Editor: An Kin

Hai người trên nóc nhà nghe vậy, nhanh chóng phi thân lên, trong giây lát liền tới chỗ Yến Minh Hiền cách đó không xa, hai người chấp tay thi lễ với Yến Minh Hiền

"Miễn lễ." Yến Minh Hiền nâng tay, thanh âm uy nghiêm, khách sáo, "Không biết vì chuyện gì mà cung chủ đến?"

"Đến đưa cho Hàn vương phi bằng chứng." Người mang che mặt người nhân nhạ mở miệng, đưa ánh mắt nhìn về phía Lam Linh.

Mọi người vừa nghe thanh âm của người mang mũ che mặt, lại nhìn tay nàng nắm sáo ngọc, lập tức hiểu, hóa ra Vô Ưu Cung cung chủ là một nữ tử!

Một nữ tử có bản lĩnh lớn như thế? Có thể khống chế Vô Ưu Cung cường đại như thế, đến cùng nàng là một nữ tử như thế nào?

Trong nháy mắt, ánh mắt ngưỡng mộ của dân chúng nhanh chóng mang theo tìm tòi nghiên cứu, bọn họ thật muốn nhìn xuyên qua mũ che mặt để biết bộ dáng phía dưới lụa trắng của Vô Ưu Cung cung chủ.

Ở nơi nam nhân làm chủ này, một đại nữ nhân so với nam nhân còn mạnh hơn đủ để hấp dẫn tầm mắt của mọi người!

Ánh mắt thâm thúy của Yến Kinh Hàn lắng đọng rơi vào mũ che mặt, mặc dù cách năm năm, mặc dù giống nhau cách ăn mặc, nhưng trong lòng Yến Kinh Hàn sinh ra một tia hoài nghi, hẳn cảm thấy nàng cũng không phải là Vô Ưu Cung cung chủ hắn đã gặp, nhưng nếu không phải, thì nàng ta là ai? Vì sao nàng ta phải giả mạo Vô Ưu Cung cung chủ?

Lam Kim Châu vừa nghe có người muốn chủ động làm chứng cho Lam Linh, lập tức bỏ dậy, đưa tay chỉ hướng người mang mũ che mặt, "Người dựa vào cái gì làm chứng cho nàng, người cùng nàng là quan hệ như thế nào, nói!" Lam Kim Châu đã bị phần nộ gây hôn mê đầu, có người nhận làm chứng cho Lam Linh liền nghĩ nàng sẽ bị thảm, nàng nhất định phải ngăn cản!

Người mang mũ che mặt không lên tiếng, cũng không hề cử động, nhưng lúc Lam Kim Châu vừa dứt lời, thị nữ bên cạnh nàng liền tát một cái lên mặt Lam Kim Châu, Lam Kim Châu lập tức lao đảo té lăn quay ra đất.

"Cung chủ là người nào mà một nữ nhân thị phi như người có thể chi?" Thanh âm thị nữ lạnh thấu xương làm cho nhiệt độ xung quanh nháy mắt thấp xuống vài phần.

Dân chúng cũng không cảm thấy cách làm của người thị nữ này có gì không ổn, ở trong lòng của bọn họ, Vô Ưu Cung cung chủ và thần tồn tại giống nhau, Lam Kim Châu lại lại có thể chỉ trích? Bọn họ thậm chí cảm thấy nàng ta được thị nữ đánh một cái tát xem như nhẹ, phải nên trực tiếp đem chặt ngón tay của nàng!

"Người đâu! Bắt Lam Kim Châu cho trảm!" Yến Minh Hiền gầm lên một tiếng, nữ nhân không biết sống chết này cũng dám chỉ ngón tay người hắn muốn lôi kéo, rõ ràng là muốn chết!

Theo Yến Minh Hiền, Vô Ưu Cung cung chủ nếu đã tự mình ra mặt làm chứng cho Lam Linh, như vậy Lam Kim Châu đã không có khả năng xoay chuyển tình thế, như vậy sao hắn lại không biết thời biết thế mà bắt Lam Kim Châu, cũng là đưa cho Vô Ưu Cung cung chủ một cái nhân tình, về sau tìm nàng làm việc khả năng liền phương tiện nhiều.

"Dạ!" Hai ngự tiền thị vệ lập tức tiến lên đem Lam Kim Châu giải đến một bên.

"Hoàng thượng, thần nữ không phục! Các nàng nhất định là có qua lại giao hảo!" Lam Kim Châu dùng sức giãy giụa, lại không hề nghĩ ngợi liền kêu to!

"Lam tướng, Lam đại tiểu thư là con gái của người sao? Cùng so sánh với Lam tướng khôn khéo, đầu óc này thật là làm cho người ta hoài nghi." Nhạc Tư Ngữ nhìn Lam Trí Thân cười một tiếng, sắc mặt Lam Trí Thân xanh mét!

Vô Ưu Cung nhân đánh nữ nhi của hắn, không thể nghi ngờ là hung hăng đánh hắn một cái bạt tai vang dội, mà Yến Minh Hiền nhân cơ hội đem Lam Kim Châu bắt lại, lại là đánh hắn một cái tát, Nhạc Tư Ngữ trào phúng lại là bàn tay người thứ ba đánh hắn! Lam Trí Thân lửa giận trong lòng đã là đời sông lấp biển, lại hận không thể một cước đạp chết Lam Kim Châu!

"Không phục? Vậy người liền nghe Bản cung chủ đây!" Thanh âm người mang mũ che mặt lập tức trầm xuống, ngay sau đó nói: "Buổi tối Hàn vương phi bị bắt, Bản cung chủ ở ngoài thành nhìn thấy một người nam tử khiêng một cái túi đi vội vàng, từ túi lộ rõ hình dáng tựa hồ là người, nhưng Bản cung chủ cũng không biết quan hệ giữa tên nam tử kia cùng người trên vai hắn, cũng không lập tức ra tay, mà chỉ theo sau, về sau nghe được tên nam tử kia gọi người vai là Hàn vương phi, Bản cung chủ mới biết. Bởi vì năm năm trước, Bản cung chủ từng cùng Hàn vương gia có gặp mặt một lần, chuyện này không thể khoanh tay đứng nhìn, liền xuất thủ cứu Hàn vương phi, về sau là Hàn vương gia tự mình đi đón Hàn vương phi, trong lúc này, chuyện * theo lời Lam đại tiểu thư, Bản cung chủ thật sự là không biết từ đâu mà đến? Chẳng lẽ Bản cung chủ không thể thấy chuyện đó phát sinh?"

Hóa ra là Vô Ưu Cung cung chủ cứu Hàn vương phi, dân chúng giờ mới hiểu.

Trước kia, dân chúng chứng kiến Hàn vương gia mang theo Hàn vương phi vào thành, rồi rít suy đoán là Hàn vương gia cứu Hàn vương phi, hơn nữa Hàn vương gia ở trong nội tâm dân chúng lại là thiên thần vương gia bách chiến bách thắng, cũng chưa bao giờ nói về việc này, thời gian dài, dân chúng khẳng định Hàn vương phi chính là do Hàn vương gia cứu về.

"Cung chủ nói không sai, Bản vương còn chưa kịp hướng Cung chủ tạ ân." Yến Kinh Hàn hướng tới người mang mũ che mặt chấp tay, ngoài miệng mặc dù nói tạ ơn, nhưng trên mặt vẫn không có một tia dư thừa như cũ.

Lam Linh nhìn nhìn Yến Kinh Hàn, trong nội tâm cười cười, nguyên lai hắn nói cũng là hạ bút thành văn, bản lĩnh này một chút cũng không kém so với nàng nha.

"Vương gia khách khí, tiện tay mà thôi, không cần câu nệ?" thanh âm người mang mũ che khiến cho người nghe không ra một chút tâm tình, nhàn nhạt, vừa nói xong, chấp tay, "Cáo từ!" Hai người liền muốn phi thân rời đi.

Thấy hai người phải đi, Lam Linh vội vàng nhìn hai người cười nói: "Đa tạ cung chủ trợ giúp, Lam Linh vô cùng cảm kích!" Nói xong, Lam Linh rõ ràng cảm nhận được hơi thở người mang mũ che mặt có chút không yên, trong nội tâm Lam Linh lại là một trận bật cười.

"Hàn vương phi khách khí." Người mang mũ che mặt nói, tay nắm kim chuông sáo ngọc không tự giác nắm thật chặt.

Mà đúng lúc này, vài tiếng chuông thanh thủy trong nháy mắt liền kéo trở lại, ánh mắt Thượng Quan Vân Thụy liên tục nhìn vào kim chuông, chỉ thấy thân hình hắt chột lóe, nhanh chóng chắn mặt người trước mặt, cười nói: "Bản cung nghe đại danh Cung chủ đã lâu, liên tục không có duyên gặp mặt, hôm nay nếu đã gặp được, Bản cung muốn mời Cung chủ uống một chén, không biết Cung chủ có thể giúp ta thỏa ước nguyện?"

Thượng Quan Vân Thụy là thái tử Bắc Ninh, cũng chính là vua tương lai của Bắc Ninh, hành động này của hắn, theo Yến Minh Hiền chính là muốn làm quen, lôi kéo Vô Ưu Cung cung chủ, ánh mắt Yến Minh Hiền lập tức trầm xuống!

Hắn chưa kịp mở miệng lại bị Thượng Quan Vân Thụy nhanh chân đến trước? Yến Minh Hiền chặn một hơi ở trong lòng!

Làm hoàng đế, trước mắt bao người đương nhiên không thể cùng Thượng Quan Vân Thụy công khai đoạt, nếu không, chẳng phải chọc người chê cười? Hắn chỉ có thể yên lặng theo dõi diễn biến, hy vọng Vô Ưu Cung cung chủ này không đáp ứng Thượng Quan Vân Thụy.

"Thái tử điện hạ thịnh tình, Bản cung chủ tâm lĩnh, nhưng Bản cung chủ còn có việc khác, cáo từ!" Người mang mũ che mặt vừa nói vừa chấp tay, nhanh chóng phi thân mà đi, thị nữ bên cạnh theo sát phía sau.

"Bản cung cũng cáo từ." Thượng Quan Vân Thụy lời nói chưa dứt, người đã nhanh chóng đuổi theo Vô Ưu Cung cung chủ mà đi, Ánh Hà tự nhiên đi theo.

Nhìn phương hướng Thượng Quan Vân Thụy rời đi, ánh mắt Yến Minh Hiền trầm xuống, lập tức triệu Thanh Tuyền, rỉ tai vài câu, Thanh Tuyền lập tức nhanh chóng rời đi.

Cùng lúc đó, hai tay Yến Kinh Hàn thả lỏng phía sau, âm thầm làm một thủ thế, mấy đạo nhân ảnh lập tức âm thầm đi theo sau lưng Thượng Quan Vân Thụy.

"Người đâu! Lam Kim Châu trước mắt bao người công khai vu hãm Hàn vương phi, chứng cứ vô cùng xác thực, hiện giải vào đại lý tự, chờ đợi xét xử!" Yến Minh Hiền không đợi Lam Linh lên tiếng liền mở miệng mướn phần uy nghiêm, đem tức giận trong lòng phát tiết lên trên người nàng ta.

Nghe vậy, Lam Kim Châu lập tức co quắp ngã trên mặt đất, đại lý tự là nơi nào? Đi vào là người sống sót, chết mới có thể đi ra ngoài, nàng không nên vào nơi đây.

"Phụ thân, cứu con, nữ nhi biết rõ sai rồi!" Lam Kim Châu hô to, dùng sức giãy giụa lấy vọt tới bên chân Lam Trí Thân, nàng biết rõ lúc này chỉ có cha nàng có thể cứu nàng.

Nhưng khiến cho Lam Kim Châu thất vọng chính là, nàng lại thấy được ánh mắt cha nàng nhìn về phía nàng giống như giết người, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh buốt, nàng không khỏi run lẩy bẩy!

"Phụ thân, phụ thân..." Lam Kim Châu gào thét bị kéo xuống, từ đầu đến cuối đều không có được một cái ánh mắt thương hại của cha nàng.

"Thần vô phương giáo huấn nữ nhi, thỉnh Hoàng thượng giáng tội!" Lam Trí Thân gạt vạt áo, quỳ gối phía trước long liên Yến Minh Hiền.

Việc đã đến nước này, Lam Trí Thân biết rõ, sống chết của Lam Kim Châu đối với hắn mà nói không trọng yếu, trọng yếu là chuyện này sẽ sinh ra ảnh hưởng, hắn nhất định phải tỏ thái độ trước mặt mọi người, đem ảnh hưởng không tốt đối với Lam tướng phủ xuống đến điểm thấp nhất.

"Lam tướng, đứng lên đi, chuyện này sau hãy nói, đi Linh Vân Sơn cầu phúc quan trọng hơn." Yến Minh Hiền sao lại có thể không hiểu dụng ý của Lam Trí Thân? Trong nội tâm cười lạnh một tiếng.

"Dạ!"

Sau đó mọi người rồi rít trở về xe ngựa của mình, Lam Linh đi theo Yến Kinh Hàn lên xe ngựa, liền ngồi vào bên cạnh Yến Kinh Hàn, dán bên tai Yến Kinh Hàn nói: "Phu quân, người mang mũ che mặt kia không phải là Vô Ưu Cung cung chủ."

Chương 180: 124.1: Người Không Thấy Tám Chân Tình Của Ta Sao?

"Làm sao nàng biết?" Yến Kinh Hàn nhìn lông mày cong cong trên khuôn mặt nhỏ nhắn Lam Linh, trong lòng chợt rung động, nói một câu rồi đưa tay, kéo Lam Linh ngồi xuống đùi mình.

"Ta đang nói chuyện đứng đắn với người mà." Lam Linh đẩy Yến Kinh Hàn, nói một câu.

"Bản vương không đứng đắn chỗ nào, hử?" Yến Kinh Hàn không buông tay mà ngược lại buộc chặt cánh tay, nhìn về phía Lam Linh đầy mắt mang theo vẻ cưng chiều.

"Biết rõ còn cố hỏi." Lam Linh lẩm bẩm một câu, vẫn là đem mặt dán chặt trước ngực Yến Kinh Hàn, kỳ thật, nàng vô cùng thích Yến Kinh Hàn ôm nàng vào lòng, ôm ấp ấm áp làm cho nàng có cảm giác được cưng chiều, nàng tham lam loại cảm giác này, hy vọng cảm giác này có thể kéo dài vĩnh viễn sánh cùng trời đất.

Sâu thẳm trong mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh chóng xẹt qua một đạo vui vẻ, hắn không phủ nhận, hắn thích ôm nàng, thích ngửi mùi thơm say lòng người trên người nàng, mỗi lần như vậy, trong lòng hắn đều có một cảm giác bị lấp đầy, không hề là một mảnh mờ mịt, mà là tràn đầy nồng đậm ấm áp.

"Phu quân, người cũng nên nhận ra nữ tử mang mạng che mặt màu trắng chính là Lăng Suong, mà nữ tử mang mũ che mặt trên thực tế là muội muội của Lăng Suong - Lăng Lộ." Lam Linh hai tay vòng qua cổ Yến Kinh Hàn, áp vào bên tai Yến Kinh Hàn nói.

Lúc này, qua ánh mắt của Lăng Suong, Lam Linh liền nhận ra nàng. Mặc dù Lăng Lộ không lộ mặt, nhưng trên ngón tay của nàng có một vết sẹo nhỏ mà lúc Lam Linh ở Vọng Lạc Sơn nhìn thấy, vì thế, từ lúc Lăng Suong, Lăng Lộ đến trước mặt mình, Lam Linh đã nhận ra các nàng.

"Thiếp quên nói cho người biết, Lăng Lộ là muội muội của Lăng Suong, thiếp chính là đi theo nàng lên Vọng Lạc Sơn, hơn nữa tin tức thiếp ở Vọng Lạc Sơn chính là nàng nói cho Lăng Suong, Lăng Suong nói cho người biết." Lam Linh nhanh chóng bổ sung một câu.

Nghe Lam Linh nói như vậy, nghi hoặc trước kia của Yến Kinh Hàn lại một lần nữa nổi lên trong lòng. Vô Ưu Cung này chẳng những giúp đỡ Lam Linh khắp nơi, hơn nữa tựa hồ còn đối với nhất cử nhất động của Lam Linh rõ như lòng bàn tay, các nàng đến cùng muốn làm gì? Cung chủ của các nàng là ai?

Yến Kinh Hàn rơi vào trầm tư, hắn biết rõ hắn vừa mới phải mấy người đi đi theo Lăng Suong tỷ muội chỉ sợ là không thăm dò ra tin tức hắn muốn biết.

Thấy Yến Kinh Hàn chậm chạp không có lên tiếng, Lam Linh đột nhiên hôn một cái trên gương mặt Yến Kinh Hàn, lập tức hé miệng cười, lại đem mặt tựa vào trước ngực Yến Kinh Hàn.

"Vương phi vừa mới nói Bản vương không đứng đắn, nhưng Bản vương thấy, Vương phi mới thật sự là không đứng đắn!"

Cuối cùng Yến Kinh Hàn lên tiếng, nhưng thanh âm cũng không phải nhỏ giọng như trước, Triều Dương trước xe ngựa tự nhiên nghe được rõ ràng, làm hại Triều Dương kém một chút không nhịn được cười phun ra ngoài.

Trong đầu Triều Dương sớm đã bơi vì những lời này của gia nhà mình này sinh ý nghĩ kỳ quái, nhưng trong lòng lại là cao hứng, vì lúc này, hắn có thể tình tường cảm giác được gia nhà mình đang vui vẻ, hắn cảm thấy không có gì quan trọng hơn việc gia nhà mình vui vẻ, cái gì tính kế, thân phận gì cũng có thể để qua một bên.

Nghe lời nói Yến Kinh Hàn, Lam Linh ngo ngác một chút, lập tức nằm ở trước ngực Yến Kinh Hàn nở nụ cười nhỏ, vì không để cho mình cười lớn tiếng đưa tới sự chú ý của người khác, thân thể Lam Linh làm ỏ trong lòng Yến Kinh Hàn càng không ngừng lay động, cô nên cười ý.

"Buồn cười như vậy?" Mày kiếm Yến Kinh Hàn nhướn lại, mắt phượng nhanh chóng xẹt qua một đạo vui vẻ.

Lam Linh không lên tiếng, nhưng thanh âm không ngừng run run nói cho Yến Kinh Hàn biết câu nói kia quả thực rất khôi hài, thế cho nên, nàng cười đến không dừng lại được.

Mày kiếm Yến Kinh Hàn càng nhăn càng sâu, cúi đầu nhìn xem người trong ngực, không có lên tiếng nữa.

Sau một lúc lâu, Lam Linh cuối cùng có thể dừng cười, ngẩng đầu nhìn, đối mặt với đôi mắt phượng thâm thúy của Yến Kinh Hàn, nhìn lại mày kiếm đang khóa chặt của Yến Kinh Hàn, tìm Lam Linh lập tức lỗ một nhịp đập, thậm chí không tốt!

"Phu quân..." Lam Linh ôn nhu kêu một tiếng, đưa tay xoa lên mày kiếm Yến Kinh Hàn.

"Nàng vừa mới cười nhạo Bản vương." Yến Kinh Hàn nói rồi buộc chặt cánh tay, ánh mắt yên lặng rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn phiếm hồng của Lam Linh.

"Ta không cười nhạo người, chỉ là nhất thời nhìn không được, liền bật cười." Lam Linh nói xong lại cúi đầu nở nụ cười, hai tay vòng lên cổ Yến Kinh Hàn.

Đối với việc Lam Linh chủ động, Yến Kinh Hàn rất hài lòng, nhưng hắn không có ý định cứ vậy buông tha nàng, lập tức nhẹ nhàng phun ra hai chữ, "Nguy hiểm."

Lam Linh hồn dỗi liếc Yến Kinh Hàn một cái, nhanh chóng ấn lên môi Yến Kinh Hàn một cái, nói, "Như vậy được rồi chứ?"

Lam Linh sớm đã biết chuyện Yến Kinh Hàn thích nhất chính là mượn đề tài để nói chuyện của mình, sau đó tìm cơ hội "Bắt nạt" nàng, bất kể thế nào nàng xác thực đã chế cười hắn, chính mình liền chủ động một chút vẫn tốt hơn.

Nhưng mà một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước đối Yến Kinh Hàn mà nói căn bản thật là ít ỏi, hắn đương nhiên không hài lòng, tùy tiện nói: "Đương nhiên không được!" Nói xong môi mỏng nhanh chóng đề xuống.

Thượng Quan Vân Thụy cùng Ánh Hà đi theo Lăng Sương, Lăng Lộ đi tới ngoài thành, thân hình lập tức nhanh chóng cản đường phía trước hai người.

Lăng Sương nhìn màu đỏ làm nàng chói mắt, đôi mi thanh tú sớm đã khẽ nhắm lại, nàng không nghĩ tới Thượng Quan Vân Thụy cùng Ánh Hà võ nghệ cao như thế, các nàng bỏ rơi mọi người, lại thủy chung không bỏ rơi được bọn họ, Thượng Quan Vân Thụy này đến cùng muốn làm gì?

"Cung chủ, Bản cung không có ác ý. Bản cung chỉ muốn mượn kim chuông sáo ngọc trên tay Cung chủ." Ánh mắt Thượng Quan Vân Thụy lại một lần nữa rơi vào kim chuông lấp lánh trên tay Lăng Lộ, trên mặt đã không có đáng tuổi cười không câu nệ như bình thường, mà mang theo thoáng nghiêm nghị.

Thấy đôi mắt Thượng Quan Vân Thụy thủy chung nhìn chăm chăm kim chuông sáo ngọc trong tay mình, Lăng Lộ không hề nghĩ ngợi liền đem sáo ngọc giấu đến sau lưng, đồng thời cự tuyệt nói: "Không được!"

Kim chuông sáo ngọc này là vật chủ tử yêu mến, nàng sao có thể tùy tiện cho người khác xem? Nàng cảm nó đi ra ngoài đã không được sự cho phép của chủ tử, nhưng đây là bắt buộc dĩ, nhưng dựa vào cái gì Thượng Quan Vân Thụy muốn nhìn, nàng phải để cho hắn xem? Nàng cùng chủ tử một chút cũng không được.

"Người không phải là Vô Ưu Cung cung chủ!" con mắt Thượng Quan Vân Thụy lập tức nheo lại, từ cử động cùng thanh âm biến hóa của Lăng Lộ, Thượng Quan Vân Thụy hoàn toàn có thể khẳng định.

"Thái tử điện hạ, người quân cũng quá rộng đi? Nàng có phải cung chủ hay không cùng người không có quan hệ!" Lăng Sương lạnh lùng mở miệng, âm thầm trừng Lăng Lộ một cái, nha đầu Lăng Lộ kia quá thiếu kiên nhẫn, bị Thượng Quan Vân Thụy người này nhìn ra sơ hở.

"Giống như chuyện không liên quan Bản cung, bất quá các người vừa vặn lừa gạt Hoàng đế, các đại thần, còn có nhiều dân chúng như vậy, nếu để cho bọn họ biết, người cảm thấy bọn họ sẽ đối đãi với người của Vô Ưu Cung như thế nào? Hoàng đế của các người có thể trị người tội khi quân hay không?" Thượng Quan Vân Thụy nhanh chóng thay đổi bộ dáng nghiêm chỉnh, trên mặt lại hiện lên chiều bài đáng tuổi cười.

"Thái tử điện hạ đây là đang uy hiếp chúng ta?" Lăng Sương hừ lạnh một tiếng, "Nếu như vậy, ta khuyên thái tử điện hạ còn là sớm chết tâm tư này! Vô Ưu Cung chúng ta chưa bao giờ e ngại uy hiếp của bất luận kẻ nào, người muốn nói thì cứ việc đi nói, Vô Ưu Cung như thế nào, cung chủ như thế nào, trong lòng dân chúng tự nhiên có câu trả lời! Thái tử điện hạ nếu là thích giống như nữ nhân bàn chuyện thị phi, xin mời người cứ đi."

Đồng dạng với nữ nhân? Thượng Quan Vân Thụy nghiêng nghiêng rằng, hắn đương nhiên nghe được rõ ràng, nha đầu kia đem hắn so với Lam Kim Châu đại đột bất trị!

Hắn đường đường là thái tử một quốc gia, ngọc thụ lâm phong, cơ trí vô song, có thể nào cùng nữ nhân Lam Kim Châu đánh đồng với nhau như vậy, đây cũng quá vũ nhục thân phận của hắn!

Thượng Quan Vân Thụy hít sâu một hơi, quyết định không chấp nhặt với nha đầu kia, hướng chỉ hắn còn có việc cầu xin người ta, càng không thể cùng các nàng phát hỏa khí.

"Nhị vị cô nương, Bản cung chỉ là đùa một chút, Bản cung cũng không có nhiều thời giờ đi quản những thứ này như vậy, yên tâm đi, Bản cung sẽ không nói ra." Thượng Quan Vân Thụy vẻ mặt vui vẻ bảo đảm.

"Thái tử điện hạ giống như đặc biệt thích nói giỡn, nếu ta nhớ không lầm, thái tử điện hạ trong hôn lễ Hàn vương gia cũng cười giỡn, hơn nữa còn bị chó yêu của Hàn vương gia đuổi theo, xem ra, trí nhớ của thái tử điện hạ cũng không khá một chút nào!" Lăng Sương lại lạnh lùng nói một câu.

Thượng Quan Vân Thụy lập tức nghẹn lời, trong lòng nghĩ tới người của Vô Ưu Cung chẳng những võ nghệ cao, ngay cả công phu khoa môi múa mép cũng đều là nhất, hơn nữa còn chuyên chọn điểm mà đâm.

Ánh Hà đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt, căn bản cũng không có dự định giúp Thượng Quan Vân Thụy một tý.

Thượng Quan Vân Thụy bắt đầu không vui, nhanh chóng nhìn về phía Ánh Hà, "Ánh Hà, ngươi không thấy được chủ tử ngươi bị người khi dễ sao? Ngươi cũng không biết giúp ta một tý?"

Ánh Hà đem mặt nghiêng một bên, mặc kệ Thượng Quan Vân Thụy.

"A, xem ra nhân duyên của Thái tử điện hạ thực không ra gì, chẳng những bị chó yêu của Hàn vương gia đuổi theo, ngay cả thị nữ bên người mình cũng không nguyện giúp người, ta nói, Thái tử điện hạ, luân lạc tới hoàn cảnh như thế, ngươi không thấy khổ sở sao?" Lăng Lộ thấy Thượng Quan Vân Thụy đã biết nằng không phải là Cung chủ, dứt khoát cũng không giả bộ, đem Thượng Quan Vân Thụy cười nhạo một phen.

"Người Vô Ưu Cung là gan thật là lớn, các ngươi cười nhạo Bản cung như vậy, sẽ không sợ Bản cung trị ngươi tội bất kính?" Thượng Quan Vân Thụy mặc dù thấy dung mạo Lăng Sương Lăng Lộ không rõ lắm, nhưng nghe thanh âm của các nàng cũng biết là hai con nhóc, hẳn đường đường thái tử một quốc gia lại bị hai con nhóc cười nhạo, cũng thật quá mất mặt.

"Thái tử điện hạ, ngươi nhưng là Thái tử Bắc Ninh đi? Ngươi hiện tại đứng nhưng là đất của Đông sở, ngươi nghĩ trị chúng ta tội bất kính, ngươi cảm thấy người có thể trị được sao?" Lăng Lộ nói xong không quên cầm kim chuông trên tay lắc hai cái, ý tứ đã không cần nói cũng biết.

Thấy thế, Thượng Quan Vân Thụy lập tức nở nụ cười, "Thật sự là dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, nhìn hai vị cô nương xem, cũng biết Cung chủ người lợi hại cỡ nào, được rồi, Bản cung thừa nhận nói không lại các ngươi, nhưng Bản cung đối với các ngươi cũng không có ác ý, chỉ là muốn nhìn một chút kim chuông trong tay cô nương, chỉ cần liếc mắt nhìn là được."

"Đây là của Cung chủ, không thể tùy tiện cho người khác nhìn." Lăng Lộ thấy ánh mắt Thượng Quan Vân Thụy lại rơi vào kim chuông trên tay mình, nhanh nhanh chóng đem tay để phía sau lưng.

"Cô nương, ngươi xem như vậy được không..." Thượng Quan Vân Thụy lập tức nghĩ ra một phương pháp, "Ngươi đem kim chuông cầm ở trên tay cho ta xem, ta bảo đảm không đưa tay chạm vào nó, vậy được chưa?"

"Vì sao ngươi nhất định phải xem kim chuông của Cung chủ?" Lăng Sương lạnh giọng hỏi, nàng cảm thấy Thượng Quan Vân Thụy chắc chắn có mục đích.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Ngươi Không Thấy Tấm Chân Tình Của Ta Sao? 2

"Bởi vì nhiều năm trước bản cung đã làm thất lạc một cái chuông vàng, bản cung chỉ muốn nhìn một chút xem đó có phải là của bản cung hay không." Trong nháy mắt Thượng Quan Vân Thụy tìm được một lý do.

"Nói đùa gì vậy? Vật đó của cung chủ sao có thể là của ngươi được?" Lăng Lộ lập tức không vui, càng thêm cảnh giác với Thượng Quan Vân Thụy, phỏng đoán như Thượng Quan Vân Thụy sẽ đoạt lấy mất chuông vàng trên tay nàng.

Chừa lộn lành thành lợ què!

Trong lòng Thượng Quan Vân Thụy ngậm buồn bức một hồi, vội vàng nói: "Đại cô nương có thể yên tâm, cho dù chuông vàng này là do bản cung đánh rơi, thì bản cung cũng sẽ không lấy vật của cung chủ các ngươi về đâu, bản cung chỉ muốn xem rốt cuộc có phải nó hay không, không hơn."

Lăng Sương thấy đáng về Thượng Quan Vân Thụy không được nhìn thề không bỏ qua, liền phân phó với Lăng Lộ: "Mở ra đưa hần xem."

"Tý..." Lăng Lộ nhìn Lăng Sương, rất muốn nói rằng nàng lo lắng Thượng Quan Vân Thụy sẽ nói không giữ lời, mà thực sự đoạt lấy chuông vàng của cung chủ bỏ chạy.

"Không sao, Thụy thái tử không phải là loại người tư lợi bội ước." Lăng Sương ít nhiều cũng có chút hiểu rõ Thượng Quan Vân Thụy, mặc dù thoát nhìn hần phong, lưu, nhưng cũng không phải là loại tiểu nhân hèn hạ.

"Cô nương rốt cuộc cũng nói một câu mà bản cung thích nghe." Thượng Quan Vân Thụy cười nói.

Thấy tỷ tỷ mình nói như thế, Lăng Lộ cầm chặt chuông vàng ở trên tay đưa cho Thượng Quan Vân Thụy xem, Thượng Quan Vân Thụy đưa đầu qua rất nhanh đã thấy được dòng chữ nhỏ khắc màu đỏ ở bên trong chuông, đồng tử hần bỗng co lại, lại nhìn kỹ lần nữa, tusacylee quy;don sau khi xác nhận mình không lầm, trong giọng nói khó nén sự ngạc nhiên mừng rỡ, "Hai vị cô nương, chuông vàng này là vật tùy thân của cung chủ các ngươi sao?"

"Ngươi hỏi chuyện này để làm gì? Chuông vàng này không phải là vật ngươi đã đánh rơi chứ?" Lăng Lộ nhanh chóng rút tay về, "Ngươi đã nói cho dù đó vốn là vật của ngươi, ngươi cũng không lấy về, ngươi không thể tư lợi bội ước như thế!"

"Cô nương, ngươi hiểu lầm rồi, bản cung không nói đó là vật của bản cung, lại càng không nói muốn lấy về, bản cung chỉ muốn biết rõ thời gian cái

chuông này đi theo cung chủ các người dài bao lâu." Thượng Quan Vân Thụy vội vàng giải thích, xem ra nếu nói dối thì thật sự có thể sẽ bị vạch trần bất cứ lúc nào mà.

"Thời gian rất lâu." Lăng Sương lạnh lùng đáp một câu, rồi kéo Lăng Lộ nhanh chóng rời khỏi, nàng cảm thấy Thượng Quan Vân Thụy này rất kỳ quái, vì sao hẳn lại có hứng thú với chuông vàng của cung chủ, còn hỏi những câu hỏi rất kỳ quái, hẳn là hẳn sẽ không có mục đích gì khác đi?

Nghĩ như thế, Lăng Sương không muốn nói thêm nhiều chuyện với Thượng Quan Vân Thụy nữa, nói càng nhiều, càng tiết lộ nhiều tin tức, nếu như Thượng Quan Vân Thụy có đánh chủ ý xấu, thì có thể sẽ gây bất lợi cho cung chủ.

Lúc này, Thượng Quan Vân Thụy không tiếp tục chạy đuổi theo hai tỷ muội Lăng Sương Lăng Lộ nữa, mà thoáng suy tư một lát, rồi đưa tay bắn một quả pháo tín hiệu, sau một lúc lâu, một người mặc hắc y xuất hiện ở trước mặt Thượng Quan Vân Thụy, Thượng Quan Vân Thụy phân phó với hắc y nhân kia vài câu, lập tức hắc y nhân nhanh chóng rời đi.

Sau đó Thượng Quan Vân Thụy nhìn về phía Ánh Hà, cười hỏi: "Ánh Hà, sao người không hỏi ta vì sao lại có hứng thú với chuông vàng như vậy? Người một chút cũng không hiểu kỳ sao?"

Thượng Quan Vân Thụy có chút buồn bực, Ánh Hà cũng chỉ hai mươi tám tuổi, độ tuổi như hoa, nhưng ở trước mặt hẳn lại như một lão bà đã trải qua tang thương, bất kỳ chuyện gì dường như đều không khiến lòng nàng gọn sóng, Thượng Quan Vân Thụy rất muốn nhìn xem suy nghĩ trong lòng nàng, hẳn nên làm thế nào, mới có thể khiến nàng mở lòng vì hẳn?

"Tại sao ta phải hỏi? Rất nhiều người đều bị hại chết bởi lòng hiếu kỳ của mình!" Ánh Hà lạnh lùng đáp lại một câu, xoay người đi về.

"Ánh Hà, người nói cho ta biết, ta nên làm thế nào, người mới có thể không bỏ ta ra khỏi tầm người?" Thượng Quan Vân Thụy đột nhiên không ngờ bị Ánh Hà đối xử lạnh lùng như thế, nhanh chóng phi thân lên, chắn ở trước mặt Ánh Hà, trong đôi mắt đào hoa yêu nghiệt kia lại hiện lên sự nghiêm túc chưa bao giờ có.

"Thượng Quan Vân Thụy, chúng ta vốn không phải là người cùng đường, chờ ta thực hiện xong lời hứa của mình, ta sẽ rời khỏi, trong lòng ta nghĩ như thế nào, thì một chút cũng không quan trọng với người, người cần gì phải lo sợ không đâu?" Ánh mắt lạnh lùng của Ánh Hà rơi vào trên khuôn mặt của Thượng Quan Vân Thụy, trong giọng nói càng không mang theo một chút tình cảm!

Nghe vậy, một tia chua xót khó tả xông vào tim, trong giọng nói của Thượng Quan Vân Thụy không khỏi mang theo một tia u oán, "Ánh Hà, máu của người lạnh lẽo sao? Thời gian lâu như vậy, ta đối xử người như thế nào, người một chút cũng không nhìn ra sao? Người không nhìn ra tấm chân tình ta đối với người sao?! Người nhất định muốn ta móc ra tim cho người xem, thì người mới có thể hiểu được à?!" Nói xong lời cuối cùng, Thượng Quan Vân Thụy đột nhiên trở nên kích động, giọng điệu giống như một con dã thú bị thương phần nộ!

Ánh Hà chưa từng nhìn thấy dáng vẻ mất khống chế của Thượng Quan Vân Thụy, ở trong mắt Ánh Hà, Thượng Quan Vân Thụy chính là một người vô cùng phong lưu, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, bên trong phủ của nam nhân hoa tâm đó có vô số mỹ nhân, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng một thái tử điện hạ đánh đầu thẳng đổ ở trong đám nữ nhân lại nói với nàng một hồi như vậy, giống như nàng đã phụ một mảnh chân tình của hẳn.

Ánh Hà run sợ một hồi, mới mập mạp môi nói, "Cả đời này ta sẽ không lập gia đình, sẽ càng không gả cho người, người nên huỷ bỏ suy nghĩ đó đi." Ánh Hà nói xong vòng qua Thượng Quan Vân Thụy muốn đi về phía trước, không ngờ lại bị Thượng Quan Vân Thụy nắm chặt lấy cổ tay.

"Ánh Hà, người nói rõ cho ta, vì sao cả đời người lại không lập gia đình?" Thượng Quan Vân Thụy dùng sức siết chặt lấy cổ tay của Ánh Hà, trong giọng nói mang theo sự nóng nảy rõ ràng.

"Buông tay!" Trên cổ tay truyền đến cảm giác đau đớn khiến cho sắc mặt của Ánh Hà lập tức trầm xuống, trong giọng nói mang theo tức giận nhàn nhạt.

"Người không nói rõ ràng, ta sẽ không buông tay!" Thượng Quan Vân Thụy nói xong nhanh kéo tay Ánh Hà về phía trước, hẳn rất muốn đưa tay ôm lấy eo thon của Ánh Hà, nhưng khi nhìn thấy lửa giận cháy bùng hệt trong lòng mắt đối phương, cuối cùng Thượng Quan Vân Thụy cũng không vươn ra cánh tay còn lại.

"Thượng Quan Vân Thụy, nếu như người muốn bức ta, vậy thì cam kết của người và ta sẽ kết thúc ngay lúc này!" Ánh Hà không giãy giụa, nàng chỉ nhìn Thượng Quan Vân Thụy lạnh lùng nói một câu.

Trong lòng Thượng Quan Vân Thụy than nhẹ một tiếng, chỉ có thể buông ra cổ tay của Ánh Hà, Ánh Hà lập tức nhanh chóng lướt qua Thượng Quan Vân Thụy tiếp tục đi về phía trước.

Thượng Quan Vân Thụy nhìn nhìn lòng bàn tay của mình, trong lòng bàn tay tựa hồ như còn lưu lại nhiệt độ cổ tay của Ánh Hà, đột nhiên hẳn có cảm giác như, cảm thấy Ánh Hà là người mà ông trời đã phái xuống trừng phạt hẳn, nhưng ngay cả bị trừng phạt, hẳn cũng vui vẻ chịu đựng!

...

Yến Minh Hiền dẫn theo đoàn trọng thần (quan lớn có chức trách quan trọng) chậm rãi đi lên núi Linh Vân chùa Linh Vân cầu phúc vì dân vì nước, thấp hương dập đầu, làm xong các trình tự bắt buộc, Yến Minh Hiền dẫn theo ngự tiền thị vệ đi đến thiện phòng của đại lequyđôn sư Vân Nhất, còn những người khác thì có thể tự đi du lãm núi Linh Vân, chờ đến xế chiều giờ thân rồi cùng nhau trở về thành.

Núi Linh Vân trải dài mười mấy dặm, trên đỉnh núi mây che sương phủ, phóng mắt nhìn núi non trập trùng, khắp nơi đều xanh um tươi tốt, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần.

Yến Kinh Hàn đứng ở trên một vách núi đen, chấp tay, lẳng lặng nhìn ngọn núi xa xa, ánh mắt thâm thúy, không biết đang nghĩ gì.

Một cơn gió thổi qua, làm một góc cỏ bao cong lên, tung bay phàn phật, mang theo khí thế凛冽, mang theo khí phách ngang ngược!

Lam Linh ngồi trên một tảng đá lớn cách đó không xa, lẳng lặng nhìn xem bóng lưng cương nghị của Yến Kinh Hàn, ánh mắt ôn nhu.

Lại sau một lúc lâu, Yến Kinh Hàn từ từ xoay người lại, sau khi chạm đến ánh mắt ôn nhu như nước của Lam Linh, trong lòng Yến Kinh Hàn không khỏi giật mình, nhấc chân đi đến bên cạnh Lam Linh ngồi xuống.

Lam Linh mỉm miệng cười, hai tay ôm lấy cánh tay của Yến Kinh Hàn, tựa đầu trên vai hắn, lẳng lặng hưởng thụ không khí yên tĩnh lúc này.

Yến Kinh Hàn không lên tiếng, chỉ dùng một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lam Linh.

Mặc dù bàn tay của Yến Kinh Hàn vẫn lạnh như băng, nhưng lòng Lam Linh rất ấm áp, nàng có thể cảm nhận rõ ràng Yến Kinh Hàn đang từ từ tiếp nhận nàng, trong lòng hắn không hề lạnh lẽo như băng.

Trên đỉnh núi gió thổi vù vù, nhưng vào giờ phút này trên đó lại ấm áp tốt đẹp như thế.

"Lão nạp không quấy rầy đến hai vị thí chủ chứ?"

Một giọng nói đột nhiên xuất hiện ở sau lưng Yến Kinh Hàn và Lam Linh, Lam Linh nhanh chóng buông cánh tay Yến Kinh Hàn xoay người nhìn lại, chỉ thấy một lão hoà thượng râu bạc đang đứng ở phía sau cách bọn họ không xa mà cười mỉm nhìn hai người, trên mặt cũng không có một chút áy náy khi quấy rầy đến người khác.

Lam Linh nghiêng rằng, cảm thấy nhất định là lão hoà thượng này có ý, hắn thấy rõ ràng là bọn họ đang ở chỗ này, lại còn lên tiếng, không phải là có ý thì là cái gì? Nếu hắn không muốn quấy rầy đến bọn họ, vậy vì sao lại không lên tránh đi?

"Đại sư Vân Nhất." Yến Kinh Hàn nhanh chóng đứng lên, chấp tay với lão hoà thượng.

Nghe vậy, Lam Linh lập tức nghĩ tới một câu nói: Con người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường được độ sâu!

Lam Linh làm sao cũng không nghĩ đến lão hoà thượng có vẻ mặt cười mỉm có ý làm bóng đèn này chính là đại sư Vân Nhất được đồn đại hết sức thần kỳ, nhân vật được đồn giống như thần không phải khiến người ta vừa nhìn thấy đã kính nể sao? Nhưng nàng không nhìn ra đại sư Vân Nhất này có một chút đáng vẻ như thế nào để khiến người ta cảm thấy kính nể.

Nhưng Lam Linh vẫn đứng theo sau Yến Kinh Hàn, gọi một tiếng, "Đại sư Vân Nhất."

Đại sư Vân Nhất cười ha ha, "Lam thí chủ đã lâu không gặp, có còn nhớ rõ lão nạp không?"

Nghe vậy, trong lòng Lam Linh lập tức xáo trộn, chẳng lẽ đại sư Vân Nhất biết nguyên chủ của thân thể này sao? Hắn có thể tính ra được kiếp trước kiếp này, có khi nào hắn đã biết rõ nàng không phải là 'nàng' hay không? Có phải hắn sẽ coi nàng như yêu ma quỷ quái không đây?

Nhìn thấy ý cười trong con mắt đại sư Vân Nhất, Lam Linh tựa hồ như thấy được hào quang cơ trí ở trong đó, trong lòng nàng thầm kêu không tốt!

Nàng nhanh chóng nhìn thoáng qua Yến Kinh Hàn ở một bên, nếu nàng bị đại sư Vân Nhất nói là yêu ma quỷ quái, thì cũng không có gì quan trọng, nhưng chuyện Lam Linh đề ý chính là, thái độ của Yến Kinh Hàn với nàng sau khi biết rõ chuyện này, Lam Linh không dám tưởng tượng rằng hắn có thể tiếp nhận được những chuyện như vậy hay không, nếu không thể, thì hắn sẽ đối xử với nàng như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: 125.1: Ta Thích Người

Edit: Yosa

Vân nhất đại sư một thân tăng bào màu xám tro, hình dáng gầy, mặt mũi hiền lành, vài sợi râu bạc trắng tung bay ở dưới hàm, từ từ đến trước mặt Yến Kinh Hàn, chấp tay trước ngực nói: "Vương gia."

"Đại sư, ngài không nghe tin hoàng thượng đang triệu ngài đi thiện phòng sao?" Yến Kinh Hàn nhìn vân nhất đại sư hỏi, hắn đương nhiên biết rõ Yến Minh Hiền tìm vân nhất đại sư làm cái gì, nhưng hắn không nghĩ tới vân nhất đại sư lại xuất hiện ở trước mặt của bọn họ.

"Vương gia, Hoàng thượng cũng không phải là người hữu duyên của lão nạp, nếu đã vô duyên, cần gì phải gặp nhau?" Vân nhất đại sư cười nói, trên

mặt gạt áy này qua một bên .

Lam Linh trong nội tâm cười cười, cảm thấy vận nhất đại sư này là gan khả thật là lớn , hấn cứ như vậy đã đem Yến Minh Hiền gạt ở một bên rồi, cho dù hấn là người xuất gia, Yến Minh Hiền muốn trệ tội của hấn, thậm chí chém đầu của hấn, cũng không phải là không có khả năng .

Yến Kinh Hàn đối với lời nói của vận nhất đại sư không thể làm ngo, nhìn vận nhất đại sư hỏi: "Đại sư, ngài là có ý tìm chúng ta mà đến?"

"Chính thế." Vận nhất đại sư nói, nhìn về phía Lam Linh, rồi nói tiếp: "Lại xác thực mà nói, lão nạp là vì tìm lam thí chủ mà đến."

"Chẳng lẽ đại sư là muốn bói cho ta một quẻ? Nếu là như vậy , ta cảm thấy đại sư vẫn là nên đem cơ hội một năm chỉ có một lần để dành cho người khác đi." Lam Linh cười cười, nàng mặc dù không quá tin tưởng vận nhất đại sư mà có thể tính ra nhân kiếp trước kiếp này của nàng, nhưng không sợ nhất vận chỉ sợ vận nhất, nàng không thể mạo hiểm

Nghe Lam Linh vừa nói như vậy, Yến Kinh Hàn trong nháy mắt liền nhìn về phía Lam Linh, mày kiếm khẽ cau, nghĩ người mong Vận nhất đại sư bói nhiều như cá trong sông, mà tuyệt đại đa số những người đó ngay cả mặt của vận nhất đại sư đều không thấy được, Yến Kinh Hàn không hiểu Lam Linh vì sao không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp cự tuyệt, chẳng lẽ nàng sợ bị vận nhất đại sư nhìn ra cái gì?

Tiếp xúc với ánh mắt Yến Kinh Hàn thâm thúy mang theo tia xuy xét , trong nội tâm Lam Linh âm thầm kêu khổ, nàng cũng không phải là không muốn nói cho hấn biết nàng hết thấy, chỉ là loại chuyện đó quá không thể tưởng tượng nổi, nàng lo lắng hấn không tiếp nhận được, hơn nữa hiện tại nàng ở trong lòng hấn không có chiếm bao nhiêu vị trí, hiện tại nói cho hấn biết, nàng cảm thấy thời cơ vẫn chưa đến.

"Lam thí chủ hiểu lầm." Vận nhất đại sư cười nói: "Mười sáu năm trước, lão nạp cũng đã vì lam thí chủ bói qua một quẻ, đã không cần bói lại , hôm nay, lão nạp tới đây, chỉ là muốn nói với lam thí chủ một câu nói."

Mười sáu năm trước đã bói qua một quẻ? trong lòng Lam Linh có chút kinh ngạc, nhưng là nói cái gì, nàng một chút cũng không biết rõ.

Đối với lời nói từ miệng vận nhất đại sư , Yến Kinh Hàn cũng rất nghi hoặc, chiếu theo ý tứ vận nhất đại sư , hấn ở thời điểm Lam Linh mới vừa vừa sinh ra liền bói cho nàng một quẻ, hấn vì sao phải bói toán cho nàng ? Nhưng Yến Kinh Hàn cũng không có hỏi tiếp.

"Đại sư mời nói." Lam Linh cảm thấy ở trước mặt vận nhất đại sư , nàng không nên nói là bị mất trí nhớ các loại, đỡ phải biến lộn lành thành lợ quẻ.

"Trong mệnh có khi cuối cùng tu hữu, trong mệnh lúc không chó cường cầu." Vận nhất đại sư chấp tay trước ngực, liếm nụ cười trên mặt, cuối cùng còn câu, "A di đà phật."

"Đại sư, thứ cho Lam Linh ngu dốt, không hiểu ý tứ trong lời nói đại sư ." Lam Linh vội vàng hỏi, trong nội tâm không hiểu sinh ra một tia bất an.

"Lam thí chủ sau này tất nhiên sẽ minh bạch, thứ cho lão nạp chỉ có thể nói đến thế, vương gia, lam thí chủ, lão nạp cáo lui." Vận nhất đại sư nói xong liền đi xuống núi.

Lam Linh há to miệng, cuối cùng vẫn đem điều muốn hỏi nuốt trở về, đợi đến khi bóng dáng vận nhất đại sư biến mất trong tầm mắt, Lam Linh lúc này mới quay đầu nhìn về phía Yến Kinh Hàn, hỏi: "Phu quân, người hiểu ý tứ vận nhất đại sư không?"

Yến Kinh Hàn không có lên tiếng, mà là đem Lam Linh ôm vào trong lòng, nhưng trong lòng thì nghĩ tới năm năm trước vận nhất đại sư bói một quẻ cho hấn, ý tứ tựa hồ cùng những lời vận nhất đại sư đưa cho Lam Linh có chút tương tự, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, mà hấn đến hiện tại cũng không hiểu rõ vận nhất đại sư lúc ấy trong lời nói có hàm nghĩa gì.

"Ta cũng không hiểu, đại sư nếu đã nói người sau này liền sẽ rõ, người cũng không cần nhất thời nóng lòng ." thanh âm Yến Kinh Hàn không khỏi mềm đi , hấn có thể tình tường cảm thấy trong giọng nói Lam Linh hàm ẩn bất an, hấn không nghĩ tới Lam Linh cũng có thời điểm sợ hãi , trong mắt hấn, Lam Linh là loại nữ tử thái son áp đỉnh mặt cũng sẽ không đổi sắc , nàng sẽ vì lời nói của vận nhất đại sư mà sợ hãi, nàng đang sợ cái gì?

"Người đang sợ cái gì?" Yến Kinh Hàn vẫn là nhện không được hỏi lên.

Lam Linh hít sâu ôm eo thon của Yến Kinh Hàn , khuôn mặt nhỏ nhắn hít sâu áp vào trước ngực Yến Kinh Hàn , tinh tế thường thức bất an trong lòng , nàng biết rõ nàng đang sợ, nàng sợ hãi vận nhất đại sư nói chính là tình cảm nàng cùng Yến Kinh Hàn, nàng sợ hãi

khoảng cách giữa nàng cùng Yến Kinh Hàn cuối cùng không cách nào thu hẹp lại, nàng sợ nàng cùng Yến Kinh Hàn không thể bạch đầu giai lão thiên trường địa cửu!

Rất nhiều thứ thường chiếm được rồi sẽ không muốn mất đi, nàng mặc dù không tin số mệnh, nhưng nàng sợ hãi thật sự có bánh xe vận mệnh, nàng thích hấn, nàng tâm niệm ôm ấp áp của hấn , nàng không muốn mất đi hấn!

"Sợ hãi có một ngày người không cần ta nữa." Lam Linh ngược mắt nhìn Yến Kinh Hàn cười nói, tựa hồ đây chỉ là lời nói đùa nàng tùy tiện nói ra, nhưng chỉ có nàng tự mình biết, nàng muốn Yến Kinh Hàn cho nàng một chút an tâm mà thôi.

"Sẽ không ." Yến Kinh Hàn lúc này đây không nói "Chỉ cần Lam Linh không gây chuyện bất lợi cho hấn" cái này không đơn giản là điều kiện tiên quyết, mà là đáp án đã được trực tiếp khẳng định .

Trong lúc vô tình, Yến Kinh Hàn đã bắt đầu tin tưởng Lam Linh nói, tin tưởng nàng không biết làm gây bất lợi cho hấn chuyện tình, lại tin tưởng nàng vì

hắn làm hết thấy đều là xuất phát từ nàng thật lòng.

Lam Linh hé miệng cười cười, "Đây chính là người nói, không cho phép nuốt lời!"

Yến Kinh Hàn khẽ ừ một tiếng, lại là buộc chặt cánh tay, đem Lam Linh ôm thật chặt vào trong lòng.

Chiếm được hứa hẹn của Yến Kinh Hàn, Lam Linh an tâm không ít, tựa hồ trên đỉnh núi gào thét mà gió qua núi đều mang theo nồng đậm ấm áp.

Cứ như vậy lẳng lặng ôm nhau chỉ chốc lát, một trận bước chân truyền tới, Lam Linh biết có người đang hướng về đỉnh núi đi tới, liền nhanh chóng từ trong lòng Yến Kinh Hàn lui ra, nàng một chút cũng không muốn việc nàng cùng Yến Kinh Hàn hai người ấm áp bị người khác xem, hơn nữa còn là xem miễn phí.

Yến Kinh Hàn phi thường hưởng thụ thời khắc hai người ôm nhau yên tĩnh lúc này, nghe được có người đến đây, mắt phượng nhanh chóng xẹt qua một tia không vui, nhưng hắn cũng không ngăn cản động tác của Lam Linh, buông lỏng tay ra.

Lam Linh cũng không thèm để ý rốt cuộc là ai đến đây, hái một chút hoa đại phóng ở trên nền đá, bắt đầu đan vòng hoa.

con mắt Yến Kinh Hàn nhanh chóng lóe qua một đạo ánh sáng, liền lẳng lặng đứng ở một bên quan sát, cũng không có lên tiếng.

Một lát sau, đoàn người Lam Hân Nhi, tay nỏ tì, không khỏi căng thẳng, nam nhân này làm cho nàng hồn khiến mộng nhiều, nàng mỗi khi nhìn đến hắn, tim vẫn không khỏi nhảy loạn một nhịp.

Nhìn xem ánh mắt Yến Kinh Hàn liên tục rơi vào trên người Lam Linh, một cái dư quang khỏe mắt cũng chưa từng lưu cho mình, móng tay Lam Hân Nhi đã không khỏi nhéo lòng bàn tay, ả nỏ tì một trận bị đau, nhưng nàng không dám biểu hiện ra một phần.

Lam Ngọc xem xét nhìn Lam Hân Nhi một cái, trong nội tâm lập tức sáng tỏ, Lam Hân Nhi từ nhỏ đã thích Yến Kinh Hàn, hắn đương nhiên rõ ràng, lúc này nhìn ánh mắt Lam Hân Nhi oán và phẫn hận, Lam Ngọc biết rõ nàng còn yêu hắn, mà Lam Hân Nhi là dạng nữ nhân gì, Lam Ngọc đã quá rõ ràng, từ nhỏ ai dám cùng nàng đoạt đồ, người kia cũng sẽ không có kết cục cái tốt đẹp gì, mà Lam Linh cái ả Tiểu tiện Nhân, chỉ sợ sớm đã thành cái đinh trong mắt Lam Hân Nhi, cái gai trong thịt!

Kể từ đó, nàng ta liền là người tâm đầu ý hợp của hắn, mặc dù hắn cũng không thích hắn vị hoàng hậu muội muội này, nhưng xem ra bọn họ có cùng chung kẻ địch, hắn có thể đổi với chuyện cũ nàng từ nhỏ đối với hắn ra sao bỏ qua.

"Không nhìn ra nha, không thể tưởng được vương phi muội muội còn có thủ nghệ này, nếu một ngày kia vương phi muội muội chọc vương gia không vui, bị vương gia đuổi ra khỏi cửa, vương phi muội muội đó có thể coi đây là nhà nha." Lam Ngọc đi tới bên cạnh Lam Linh, cười nói.

Lời nói của Lam Ngọc nhìn như nói giỡn, nhưng Lam Linh biết rõ Lam Ngọc là muốn nói cho nàng biết chuyện nàng bị Yến Kinh Hàn đuổi ra khỏi cửa là chuyện không sớm thì muộn, chờ đến lúc đó, lam tướng phủ cũng không có chỗ nàng dung thân!

Nghe vậy, mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh chóng xẹt qua một đạo hàn quang, nhưng hắn cũng không có mở miệng giúp Lam Linh nói chuyện.

"Ta nói ca ca xen vào việc của người khác nhiều quá rồi nha? Còn là buồn lo vô cớ nữa" Lam Linh cũng không hề nhìn về phía Lam Ngọc, mà là một bên bện vòng hoa trong tay, vừa cười nói: "Ca ca, tâm thao nhiều, lão cũng nhanh, còn nữa, ca ca mấy ngày trước đây không phải là ngã bệnh sao? Cũng không biết có được chữa khỏi chưa, dù cho khỏi, ca ca cũng nên quan tâm nhiều hơn, bồi dưỡng thân thể, nếu không nghe lời, bệnh tình nhiều thêm, đến lúc đó chịu tội vẫn chỉ có ca ca ngươi."

"Đa tạ vương phi muội muội quan tâm!" Lam Ngọc nghiêng răng nghiêng lợi, người khác thì có thể bỏ qua nhưng ả tiểu tiện nhân này, kỳ thật nàng ngấm ngấm hại người uy hiếp hắn! Nói nàng phế đi chỗ kia của hắn một lần, còn có thể phế hắn lần thứ hai!

Lam Ngọc trong nội tâm giận không kềm được, nhưng hắn vẫn không thể phát tác tại chỗ, chỉ có thể ở trong nội tâm phát ra, hắn nhất định phải làm cho Lam Linh cái Tiểu tiện Nhân này sống không bằng chết!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: 125.2: Ta Thích Người

Editor: An Kin

Lam Hân Nhi thờ ơ lạnh nhạt, thăm mắng Lam Ngọc vô dụng, hắn không phải là chạm qua nàng sao? Sao hắn còn không hàng phục nàng, còn để cho nàng ta nói như thế? Lam Hân Nhi suy nghĩ một chút, nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều, Lam Ngọc những chuyện tình loạn thất bát tao này không liên quan đến nàng, nàng chỉ muốn tìm được thời cơ tốt để hành động theo kế hoạch đã định.

Lam Hân Nhi định thờ ơ lạnh nhạt, nhưng Lam Ngọc không muốn. Hân cảm thấy bọn họ có chung kẻ địch thì nên đứng ở chung trên một chiến tuyến!

"Hoàng hậu muội muội, Người xem Vương phi muội muội kết vòng hoa nhất định là tặng cho vương gia, Người từ nhỏ cũng khéo tay, sao không kết vòng hoa lên dâng Hoàng thượng. Hoàng thượng thấy nhất định lòng tâm cực kỳ vui mừng." Lam Ngọc quay đầu nhìn về phía Lam Hân Nhi cười nói, hân không tin muội muội có lòng tham muốn chiếm hữu cực mạnh này sau khi nghe hân nói còn không muốn hợp tác.

Ở Đông Sở, trong dân gian có một phong tục, chính là nữ tử tự tay kết một vòng hoa đeo vào trên cổ nam tử, tượng trưng cho tình yêu, nhưng Lam Linh cũng không biết phong tục này, nàng kết vòng hoa cũng là muốn tặng cho Yến Kinh Hân, nhưng chỉ là ý tưởng đột phát trong lúc rảnh rỗi.

Nghe Lam Ngọc nói như vậy, Lam Linh ngẩng đầu nhìn Yến Kinh Hân, khó trách từ lúc nàng bắt đầu kết vòng hoa hân liên tục nhìn nàng, nguyên lai là hân muốn cho nàng tặng cho hân nha, Lam Linh lập tức hướng về Yến Kinh Hân cười cười.

Nhưng bộ dáng tươi cười của Lam Linh trong mắt Lam Hân Nhi lại là mặt mày đưa tình, nàng ta dám ở trước mặt nàng (LHN) lộ ra như vậy đáng tuổi cười với Yến Kinh Hân, nàng ta là đang khiêu khích nàng!

"Không thể tưởng được Hân vương phi muốn làm Vương gia vui vẻ thật sự là nhọc lòng, ngay cả phương thức nữ tử dân gian biểu đạt tình yêu đều muốn bày ra ở trước mặt vương gia, nhưng không biết, đây là thật tâm hay là giả ý?" Lam Hân Nhi cuối cùng nhịn không được mở miệng nói, nghĩ tới Lam Linh muốn đem vòng hoa đeo vào trên cổ Yến Kinh Hân, trong nội tâm Lam Hân Nhi đã tức giận sôi trào!

Nàng ta chỉ là một con cò thái hậu đặt ở bên cạnh Yến Kinh Hân, nàng ta có tư cách gì đem vòng hoa tượng trưng cho thuần khiết tốt đẹp đeo vào trên cổ nam nhân mà nàng khắc sâu yêu? Nàng ta rõ ràng là phụng mệnh lệnh Thái hậu tính kế hân, nàng còn làm ra hành động làm cho người khác chán ghét như thế, thật sự là chẳng biết xấu hổ!

Lam Hân Nhi hận không thể tiến lên xé mặt nạ Lam Linh ra, làm cho Yến Kinh Hân nhận rõ nàng đến cùng là dạng nữ nhân gì, đã bị Lam Ngọc chạm qua, còn ở chỗ này cao thượng, hoàn toàn chính là làm bộ làm tịch, vô liêm sỉ!

"Hoàng hậu nương nương thật không hổ là thân muội muội của ca ca, đều thích quan tâm chuyện của người khác." Lam Linh chỉ đem ánh mắt nhẹ nhàng quét qua trên người Lam Hân Nhi, liền tiếp tục kết vòng hoa trong tay mình, "Hoàng hậu nương nương, người không biết nữ nhân so với nam nhân càng mau già sao? Tâm nghĩ quá nhiều, liền già nhanh hơn, tựa hồ không có người nam nhân nào thích nữ nhân già hơn mình, huống chi trong hậu cung Hoàng hậu nương nương còn có nhiều muội muội. Nói sau, ta là thật tâm hay là giả ý, trong lòng Vương gia rõ ràng, ngược lại Hoàng hậu nương nương tình nguyện quan tâm chuyện của người khác tại đây, cũng không muốn kết vòng hoa dâng Hoàng thượng, nếu Hoàng thượng biết, không biết có cảm tưởng gì? Ca ca, ý tốt của người chỉ sợ muốn nước chảy về biển đông."

Từ trong lời nói của Lam Hân Nhi, Lam Linh đã biết Lam Ngọc vì sao phải đem chuyện kết vòng hoa lấy ra nói, nàng đoán không lầm, dân gian Đông sở chắc phải có nữ tử đưa nam tử vòng hoa tự tay kết để biểu đạt tình yêu. Lam Ngọc chỉ là muốn mượn cơ này để dâng lên địch ý của Lam Hân Nhi đối với mình, nhằm mượn tay nàng ta trả thù mình.

Lam Linh không sợ bọn họ "Cùng chung mối thù", một người đến đập chết một người, đến hai người đập chết một đôi!

Lam Hân Nhi gắt gao cắn răng, hận không thể đem Lam Linh cắt thành tám khối, tiểu tiện nhân này cũng biết dùng Yến Minh Hiến uy hiếp nàng, mặc dù nàng không tin nàng ta có thể tìm chứng cứ gì, nhưng nếu nàng ta đến chỗ Yến Minh Hiến tố cáo chính mình, Lam Hân Nhi hoàn toàn khẳng định Yến Minh Hiến nhất định sẽ không bỏ qua cho mình, vì thế, nàng nhất định phải mau đem này tiểu tiện nhân này loại trừ!

Lam Ngọc đương nhiên cũng nghe được Lam Linh ngầm ngầm mắng hân hại người, lại nhìn một hơi trong lòng, hân vốn muốn mượn tay Lam Hân Nhi thay mình hả giận, không nghĩ tiểu tiện nhân Lam Linh này chẳng những mắng Lam Hân Nhi, cũng đồng thời mắng cả mình, sau khi tiểu tiện nhân này mất trí nhớ, công phu múa mép khua môi dĩ nhiên là càng ngày càng tăng, thực đáng hận!

Lam Hân Nhi cùng Lam Ngọc không lên tiếng nữa, mà hung hăng trừng mắt nhìn Lam Linh, hận không thể khoét một cái hố trên người Lam Linh.

Lúc này, Lam Linh đã kết gần xong vòng hoa, đứng lên, đi về hướng Yến Kinh Hân, một tay cầm vòng hoa, một tay kéo tay Yến Kinh Hân đi xuống núi, đồng thời đầu cũng không quay lại nói: "Phu quân, chúng ta đổi chỗ đi, miễn cho ảnh hưởng tới tâm tình Hoàng hậu nương nương kết vòng hoa cho Hoàng thượng."

Mắt phượng Yến Kinh Hân nhanh chóng quét qua một tia sùng ái vui vẻ, kéo tay Lam Linh từ từ đi xuống núi.

Lam Hân Nhi nhìn bóng lưng hai người song song rời đi, trong nội tâm sớm bị không cam lòng cùng lửa giận lấp đầy, nàng yêu năm năm, nam nhân này từ đầu đến cuối cũng không ngó nàng một cái, nàng nghĩ hân đến đêm không thể say giấc hân lại dặt tay tiểu tiện nhân này. Con mắt Lam Hân Nhi nhanh chóng quét qua một tia âm ngoan.

Lam Ngọc xem xét Lam Hân Nhi, từ bên kia xuống đỉnh núi, hân sẽ không lưu lại để làm nơi trú ẩn cho muội muội, hai người bọn họ chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Lam Linh kéo tay Yến Kinh Hân, nhìn vòng hoa trong tay mình, trong lòng có một cỗ hưng phấn khó hiểu.

Vốn dĩ, nàng sớm nghĩ nói cho hân biết nàng thích hân, nhưng liên tục tìm không được cơ hội thích hợp để mở miệng, không nghĩ tới Đông sở có loại phong tục này, tặng vòng hoa biểu lộ tình yêu, vừa vận hóa giải vấn đề khó khăn của nàng, hơn nữa Yến Kinh Hân vừa mới liên tục nhìn nàng kết vòng hoa, xem ra hân đã hiểu ý của nàng, hơn nữa cũng không ghét, theo Lam Linh, không ghét, chính là tiếp nhận, được Yến Kinh Hân tiếp nhận, Lam Linh tự nhiên rất vui vẻ.

Yến Kinh Hàn kéo Lam Linh quẹo vào một mảnh rừng tùng, buông tay Lam Linh ra, nhìn nhìn vòng hoa trên tay Lam Linh, vừa nhìn về phía Lam Linh, "Vương phi, người không muốn nói cho bản vương người ngay từ đầu kết vòng hoa này vốn định đưa cho bản vương."

Yến Kinh Hàn tinh tường còn nhớ Lam Linh mất trí nhớ, nàng quên mất hết thấy tất cả ở đây, nàng làm sao có thể nhớ rõ dân gian Đông sở có phong tục như vậy? Nàng về sau cũng là do Lam Ngọc cùng Lam Hân Nhi nhắc nhở mới biết được, thuận tiện cũng liền mượn đà thu thập Lam Ngọc cùng Lam Hân Nhi.

Lam Linh nấp mấy môi, nàng cũng biết không thể gạt được con mắt Yến Kinh Hàn, Lam Ngọc cùng Lam Hân Nhi hai người bị phần nộ cùng cừ hận khiến đầu óc hôn mê, Yến Kinh Hàn từ đầu đến cuối đều rất thanh tĩnh, hẳn nhất định có thể nhìn ra nàng ngay từ đầu không phải là nghĩ kết vòng hoa đưa cho hắn.

"Phu quân, ngay từ đầu ta không biết có phong tục như vậy, chỉ là ý tưởng đột phát kết chơi, nhưng nghe hai người kia nói như vậy, ta liền nghĩ tặng nó cho người, ta giúp người đeo lên được hay không?" Lam Linh cười nhìn về phía Yến Kinh Hàn, con mắt tràn đầy mong đợi, như một vùng bích tuyến, trong suốt thấy đáy, và sóng lẫn lẫn.

Nhìn con mắt xinh đẹp cực kỳ của Lam Linh tràn đầy mong đợi, ánh sáng nhu hòa, hơn nữa tất cả đều là bóng dáng của mình, Yến Kinh Hàn cũng không có cách nào đề rung động trong lòng xuống, nhanh chóng đem Lam Linh ôm vào trong lòng, cúi đầu đặt lên đôi môi vô cùng mê người kia của Lam Linh.

Lam Linh vội vàng đem tay đặt ở trên vai Yến Kinh Hàn, nàng lo lắng vòng hoa trong tay còn chưa kịp đeo cho Yến Kinh Hàn đã bị hai người bọn họ đè bẹp làm hỏng.

Sau một lúc lâu, Yến Kinh Hàn vẫn chưa thỏa mãn buông ra Lam Linh, nhìn Lam Linh bị hắn hôn đến ướt át đôi môi tươi đẹp, mắt phượng sớm đã ánh lên vẻ nhu tình, thanh âm mang theo một tia dịu dàng dễ nghe, "Giúp ta đeo lên."

Nghe được thanh âm Yến Kinh Hàn, Lam Linh lúc này mới hồi phục tinh thần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại là vài phần hồng, nhanh chóng đem vòng hoa trong tay đeo vào trên cổ Yến Kinh Hàn, đồng thời nhìn Yến Kinh Hàn nói: "Phu quân, ta thích người." Nói xong, Lam Linh liền đem mặt dính sát vào trước ngực Yến Kinh Hàn.

Nghe Lam Linh nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, Yến Kinh Hàn đột nhiên có một loại cảm giác như tắm gió xuân.

Sống hai mươi năm, hắn đã không nhớ rõ có bao nhiêu nữ tử nói với hắn các loại lời nói "Ta thích người, ta yêu người", nhưng Yến Kinh Hàn vẫn đối với lời nói này không hề có cảm giác, cũng chưa bao giờ nảy sinh tia rung động ở trong lòng của mình.

Nhưng từ trong miệng Lam Linh nói ra, Yến Kinh Hàn đột nhiên phát hiện hắn cũng không giống như trước đây không có cảm giác, ngược lại phi thường thích, thậm chí còn nghĩ muốn nghe nữa một lần.

"Lặp lại lần nữa." Yến Kinh Hàn đưa tay nâng hàm dưới Lam Linh lên, còn muốn làm cho nàng thấy hắn nói, bởi vì chỉ có như vậy, hắn có thể chứng kiến trong mắt của nàng tất cả đều là bóng dáng của mình.

"Ta thích người!" Lần thứ hai đã không có lần đầu tiên thẹn thùng, Lam Linh nói xong vẫn không quên ở trên môi Yến Kinh Hàn ấn một tít.

"Yêu thích ta cái gì?" Yến Kinh Hàn duỗi tay nhẹ vỗ về đôi môi xinh đẹp của Lam Linh, hỏi.

"Tất cả của người!" Lam Linh đáp không chút do dự, nàng thích hết thấy tất cả của hắn, bất luận là hắn nóng hay lạnh, là bá đạo hay ôn nhu, chỉ cần là hắn, nàng đều thích, tình yêu liền không nói đạo lý.

"Vậy ta bắt nạt nàng, nàng cũng yêu thích ta?" Yến Kinh Hàn nói nhẹ khẽ cắn một tít vào vành tai như ngọc của Lam Linh.

Lam Linh nhanh chóng hôn đôi môi Yến Kinh Hàn một cái, nằm ở trước ngực Yến Kinh Hàn, lẩm bẩm: "Bởi vì ta thích người, mới nguyện ý để cho người bắt nạt, người nghĩ rằng nếu không phải ta để cho người bắt nạt, người nhất định có thể bắt nạt ta?"

"Nguyên lai Vương phi liên tục nhường Bản vương, Bản vương thế nhưng không biết?" Yến Kinh Hàn lập tức bắt được một cái trọng điểm, đồng thời buộc chặt cánh tay.

Lam Linh cười nhẹ hai tiếng, "Vương gia hiện tại biết rõ cũng không muộn nha, bắt quá vương gia, ngài yên tâm đi, bởi vì ngài là phu quân của ta, ta sẽ luôn luôn làm điều này cho ngài." Lam Linh nói xong lại cúi đầu nở nụ cười vài tiếng.

"Vương phi đang giễu cợt bản vương không có bản lĩnh?" Yến Kinh Hàn nói, đột nhiên đem môi mỏng áp vào bên tai Lam Linh, nhỏ giọng nói: "Nếu đã như vậy, đêm nay bản vương thật muốn biểu hiện thật tốt một phen."

Yến Kinh Hàn trong lời nói * không thôi, chọc cho khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh lập tức ửng hồng, đầm nhẹ Yến Kinh Hàn hai cái, tự động nhận thua, nàng cũng không có da mặt dày như hắn vậy.

"Ta nói, hai người các người tiếp tục như vậy nữa, còn không để cho người ta sống?"

Một đạo thanh âm không hài hòa đột nhiên chen vào, Lam Linh trong nháy mắt liền hướng tới phương hướng thanh âm nhìn lại, chỉ thấy Nhạc Tư Ngừ

chẳng biết lúc nào đã đứng ở bọn họ cách đó không xa, thân thể dựa ở nhất gốc cây tùng, hai tay vòng trước ngực, trên mặt lộ ra bộ dáng tươi cười.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh nhăn nhăn, cảm thấy nha đầu Nhạc Tư Ngữ kia thật không có nhãn lực độc đáo, không thấy được nàng cùng Yến Kinh Hàn đang gia tăng tình cảm sao? Nàng thế nhưng đến làm phá hư, hoàn toàn chính là bạn xấu!

Lam Linh đem Nhạc Tư Ngữ oán thầm một lần, từ trong lòng Yến Kinh Hàn lui đi ra, lúc này mới nói: "Người tìm chúng ta có việc?"

Nghe vậy, Nhạc Tư Ngữ nhẹ ho một tiếng, "Đem vòng hoa cho ta mượn xem một chút." Trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia mát tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Người Nằm Mơ

Nhạc Tư Ngữ sớm đã biết tập tục nữ tử đưa vòng hoa biểu lộ tình cảm của mình ở Đông Sở, vốn dĩ lúc trước nàng chỉ nghe một chút mà thôi, lại không nghĩ tới nàng cũng sẽ đi làm những chuyện như vậy, hôm nay sau khi thấy Lam Linh tết một cái vòng hoa cho Yến Kinh Hàn, trong lòng Nhạc Tư Ngữ có chút ngứa tay, nhưng vấn đề là, nàng chưa từng tết qua những vật này, nàng vốn không biết rõ nên tết chúng như thế nào, vì thế, Nhạc Tư Ngữ muốn mượn vòng hoa Lam Linh đã tết để xem lại một chút.

Nhạc Tư Ngữ vốn chính là nha đầu nóng tính, thấy Lam Linh và Yến Kinh Hàn ân ái ngọt ngào đến không ngừng, cuối cùng nhịn không được mà cắt đứt hai người, không hề có một chút cảm giác thẹn thùng.

"Tư Ngữ, người cũng muốn tết vòng hoa?" Lam Linh lập tức âm thầm cười, trong nội tâm nghĩ tới tám phần nha đầu kia hẳn là muốn tết vòng hoa đưa cho Mộ Dung Tiểu Trần, rốt cuộc nha đầu đó cũng có biểu hiện hơi giống với nữ nhân, thật không dễ dàng mà.

"Đúng thế." Nhạc Tư Ngữ đáp dứt khoát dị thường, nhanh chóng ném một chút mắt tự nhiên ở trong lòng lên chín tầng mây, bước nhanh đi đến trước mặt Yến Kinh Hàn, đưa tay ra, "Lấy ra!"

Mây kiếm Yến Kinh Hàn nhíu lại, nhưng vẫn lấy vòng hoa từ trên cổ xuống, đưa cho Nhạc Tư Ngữ, đồng thời cũng nói: "Sau khi trở về thành, nhớ trả nó cho ta, không được phép làm hư." Nói xong, Yến Kinh Hàn kéo Lam Linh nhanh chóng đi ra khỏi rừng tùng.

Lam Linh mở miệng cười cười, Nhạc Tư Ngữ trừng Yến Kinh Hàn một cái, lẩm bẫm một câu, "Quý hẹp hòi!"

Sau đó, Nhạc Tư Ngữ nhìn lại vòng hoa Lam Linh đã tết, sau khi nhìn cẩn thận một hồi, nàng hái một ít hoa dại, rồi tự mình ra tay bắt đầu tết vòng hoa.

Nhạc Tư Ngữ cũng là một nha đầu thông minh, sau mấy lần tết thử, đã tìm được cách làm từ trong đó, rất nhanh tết được một cái vòng hoa, so với cái Lam Linh tết, Nhạc Tư Ngữ cảm thấy vòng hoa nàng tết cũng không kém so với Lam Linh, trong lòng nàng hết sức cao hứng.

Cầm lấy vòng hoa, Nhạc Tư Ngữ không phí bao nhiêu công phu đã tìm được Mộ Dung Tiểu Trần ở trên một ngọn núi nhỏ, lúc này Mộ Dung Tiểu Trần đang ngồi trên một khối nhám thạch, ánh mắt tĩnh mịch nhìn về phía xa xăm, cả người trầm tĩnh như nhám thạch đã trải qua gió sương, cương nghị lại mang theo nỗi cô tịch khôn xiết.

Nhìn thấy dáng vẻ Mộ Dung Tiểu Trần như vậy, đột nhiên Nhạc Tư Ngữ cảm thấy lòng nàng ần ần đau, nàng thích hắn, nàng không muốn nhìn thấy dáng vẻ cô tịch của hắn như thế.

Nhạc Tư Ngữ mở to miệng, rất muốn gọi hắn là "Tiểu Trần", nhưng cuối cùng lại không mở miệng, mà chỉ nhìn xem hắn như thế, nàng không muốn khiến lòng hắn khó chịu.

Nhạc Tư Ngữ để tay ra sau lưng từ từ đi lên phía trước, mấp máy môi, mở miệng nói: "Ta muốn đưa người một vật." Nhạc Tư Ngữ biết rõ tỷ lệ Mộ Dung Tiểu Trần nhận lấy vòng hoa của nàng dường như là không, nhưng nàng lại không muốn chưa thử mà đã đơn giản buông tha, nàng đã thích hắn ba năm, hắn nói lời lạnh nhạt, hắn không đếm xỉa nàng chán ghét nàng cũng đều không thể ngăn cản được quyết tâm nàng muốn hắn trở thành nam nhân nàng, nàng không e ngại bất cứ đã kích nào!

Nhưng khiến Nhạc Tư Ngữ ngoài ý muốn chính là, lúc này Mộ Dung Tiểu Trần không lập tức nghiêm giọng từ chối, mà chỉ dùng ánh mắt nhìn về phía nàng, "Vật gì?"

Trong lòng Nhạc Tư Ngữ ngạc nhiên mừng rỡ một hồi, trong nháy mắt trông mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần bao phủ đầy sự mừng rỡ và vui vẻ, chỉ trong chớp lát sững sờ, nàng vội vàng đưa vòng hoa ở tay phải ra trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần, "Vật này tặng cho người."

Tay phải Nhạc Tư Ngữ cầm vòng hoa tự mình tết, tay trái cầm lấy vòng hoa Lam Linh tết, nàng đưa tay phải ra ngoài, nhưng tay trái vẫn để ở sau lưng như cũ.

Nhìn vòng hoa trước mắt, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng lóe lên, nhìn Nhạc Tư Ngữ tùy ý hỏi: "Tay trái người đang cầm cái gì đó?"

"Vòng hoa." Nhạc Tư Ngữ cũng không nghĩ nhiều, liền lấy tay trái ra từ sau lưng, vòng hoa vốn không phải là vật rất nhỏ, Nhạc Tư Ngữ đoán rằng Mộ Dung Tiểu Trần sớm cũng đã nhìn thấy, nàng không cần thiết phải che giấu.

Nhìn xem vòng hoa trong tay trái của Nhạc Tư Ngữ, trong con mắt tinh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng lướt qua một luồng ánh sáng, dường như tùy ý hỏi, "Đây đều là do ngươi tết?"

Nhạc Tư Ngữ vừa nghe, rất muốn nói bên tay trái này là do Lam Linh tết, nhưng nàng cũng không nói, mà chỉ cười cười, rồi từ từ đưa tay phải lên phía trước, tay trái dần rút về phía sau.

Hành động lén lút của Nhạc Tư Ngữ, đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Trần nhìn thấy ở trong mắt, lập tức dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai mà nhanh chóng ra tay, đoạt lấy vòng hoa ở trong tay trái của Nhạc Tư Ngữ, đồng thời nói: "Ta thích cái này hơn."

Thấy thế, Nhạc Tư Ngữ mới hiểu được, Mộ Dung Tiểu Trần sớm đã biết vòng hoa nàng cầm trên tay trái chính là do Lam Linh tết, hẳn luôn chờ đợi thời cơ có thể đoạt nó từ trong tay nàng!

Khốn kiếp!

Nhạc Tư Ngữ tức giận không thôi, xé nát vòng hoa tự mình tết, rồi ném về phía không trung, lập tức vươn tay ra trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần, "Lấy ra!" Trong giọng nói mang theo mùi vị căm rắng nghiêng lợi rõ ràng!

Nàng tức giận vì Mộ Dung Tiểu Trần không đếm xỉa đến một mảnh chân tình của nàng, lại dùng thủ đoạn vô sỉ như thế để đoạt lấy vòng hoa Lam Linh tết.

Nàng lại tức giận vì nàng vậy mà không đề phòng hẳn bị hắn tính kế!

Lửa giận lẫn với nỗi ghen tị tùy ý thiêu đốt ở trong lòng Nhạc Tư Ngữ!

"Không phải ngươi muốn tặng cho ta sao? Nếu đã tặng cho ta, làm sao có đạo lý nào muốn lấy về?" Mộ Dung Tiểu Trần không bị lay chuyển, nhanh chóng đứng lên.

Hắn đã sớm biết Lam Linh vì Yến Kinh Hàn đã tết một vòng hoa, hắn cũng biết Nhạc Tư Ngữ mượn vòng hoa của Lam Linh để làm theo, đương nhiên hẳn sẽ không cần vòng hoa kia của Nhạc Tư Ngữ, hắn chỉ muốn vòng hoa của Lam Linh tết, nếu nàng đã chủ động đưa tới cửa, làm sao có đạo lý hắn không cần?

Mộ Dung Tiểu Trần không cho mình là chính nhân quân tử, hắn yêu Lam Linh, hắn muốn có được tất cả của nàng, hèn hạ vô sỉ thì như thế nào? Chỉ cần một mảnh chân tình hắn đối với nàng, trời đất chứng giám!

Đối với vòng hoa Lam Linh tết cho Yến Kinh Hàn, Mộ Dung Tiểu Trần không muốn suy nghĩ Lam Linh có yêu Yến Kinh Hàn hay không, hắn chỉ biết là, mặc kệ nàng có yêu hắn (YKH) hay không, hắn (MDTT) đều sẽ không buông tay!

"Mộ Dung Tiểu Trần, ngươi đừng khiến ta khinh bỉ ngươi!" Nhạc Tư Ngữ không nghĩ tới Mộ Dung Tiểu Trần vậy mà có thể nói ra những lời vô sỉ đến vậy, trong con mắt nhìn hẳn đã nổi lên lửa giận hừng hực, lúc này Nhạc Tư Ngữ không phân biệt rõ được nàng tức giận Mộ Dung Tiểu Trần hay là bị ăn dấm chua của hắn.

"Nhạc đại tiểu thư, bản tướng hết sức hy vọng ngươi khinh bỉ ta, nói như vậy, ngươi có thể cách xa ta một chút!"

Mộ Dung Tiểu Trần lạnh lùng mở miệng, trong lời nói đều ngấm đầy lưỡi dao, đâm vào lòng Nhạc Tư Ngữ đau một trận.

"Ngươi nằm mơ!" Nhạc Tư Ngữ từ trong kẽ răng nói ra ba chữ, từ lúc nàng bắt đầu thích hắn, nàng đã không biết hai chữ "Lùi bước" được viết như thế nào!

"Xin cứ tự nhiên!" Mộ Dung Tiểu Trần không muốn để ý đến Nhạc Tư Ngữ, hắn cầm lấy vòng hoa muốn đi xuống núi, nhưng Nhạc Tư Ngữ cũng không muốn Mộ Dung Tiểu Trần có thể cầm lấy vòng hoa của Lam Linh, nàng lập tức nhanh ra một chương, chương phong quét thẳng đến vòng hoa trong tay Mộ Dung Tiểu Trần!

Dường như Mộ Dung Tiểu Trần sớm đã có chuẩn bị, hắn nhanh chóng phi thân, tránh khỏi chương phong của Nhạc Tư Ngữ, đồng thời cũng phi thân ra phía xa xa, lạnh lùng nhìn Nhạc Tư Ngữ một cái, rồi nhanh chóng rời khỏi.

Nhạc Tư Ngữ oán hận hai tay siết chặt thành quyền, võ nghệ của Mộ Dung Tiểu Trần không kém hơn nàng chút nào, chuyện nàng muốn đoạt lấy vòng hoa từ tay hắn vốn không có khả năng, nàng nên làm gì bây giờ? Nàng lấy vòng hoa nào để đưa Yến Kinh Hàn đây?

Đối với sự oán hận của Nhạc Tư Ngữ, Mộ Dung Tiểu Trần vô cùng vui vẻ, nhìn xem vòng hoa ở trong tay, trong con mắt tinh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần sớm đã tràn đầy nhu tình.

Đây chính là vòng hoa mà Linh nhi tự tay tết, mặc dù không phải tết cho hắn, nhưng bây giờ đã đến trong tay hắn, thì chính là của hắn, hẳn sẽ không trả lại cho Nhạc Tư Ngữ, cũng sẽ không trả lại cho Yến Kinh Hàn!

Mộ Dung Tiểu Trần cầm lấy vòng hoa đi thẳng đến dưới đường nhỏ núi Linh Vân, lên xe ngựa, hân hạnh nguyện không ăn cơm chay chùa Linh Quang, lại càng không muốn bị Yến Kinh Hàn và Lam Linh phát hiện ra manh mối, đoạt lại vòng hoa.

Mộ Dung Tiểu Trần hết sức khẳng định Nhạc Tư Ngữ sẽ không dám nói chuyện này cho Yến Kinh Hàn và Lam Linh, bởi vì nàng không thể đi qua cửa ải trong lòng nàng, cho nên nàng không thể nói ra.

Thần Tinh nhìn thấy chủ tử nhà mình mặt mày hớn hờ, biết rõ lúc này tâm tình chủ tử rất tốt, lập tức nhanh chóng đi theo Mộ Dung Tiểu Trần vào xe ngựa, nhỏ giọng nói với Mộ Dung Tiểu Trần: "Chủ tử, bên Bắc Ninh lại truyền tin thúc giục, hỏi ngài khi nào sẽ trở về?"

Tin tức này đã nhận được mấy ngày, nhưng Thần Tinh luôn không dám nói, bởi vì chủ tử nhà hắn đã nói rồi, một ngày hắn không tìm thấy Lam Linh, thì một ngày hắn sẽ không trở về Bắc Ninh, mà hiện giờ, mặc dù người đã tìm được, nhưng chủ tử muốn dẫn nàng trở về Bắc Ninh cũng không phải là một chuyện dễ, Thần Tinh cảm thấy nếu hắn nói nhất định sẽ khiến chủ tử không vui, nhưng lại không thể không nói, vì thế, liền tìm lúc chủ tử thoát nhìn cao hứng rồi mới nói ra chuyện này.

Lúc này, Mộ Dung Tiểu Trần có được vòng hoa Lam Linh tự tay tết, sau khi nghe Thần Tinh nói, trong lòng cũng không có nhiều tức giận, theo ý hắn, bây giờ cách ngày hắn quay về Bắc Ninh cũng đã không còn lâu, chỉ cần hắn giúp Lam Linh thoát khỏi thân phận Hàn vương phi, thì hắn có thể lập tức dẫn nàng trở về Bắc Ninh, hiện tại mọi chuyện đã sẵn sàng chỉ còn chờ cơ hội!

"Nói với bọn họ, không còn lâu nữa ta sẽ quay về." Mộ Dung Tiểu Trần tràn đầy tự tin, ánh mắt luôn đặt trên vòng hoa ở trong tay, nhìn xem vòng hoa ở trong tay, Mộ Dung Tiểu Trần mơ hồ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh, người so với hoa đẹp, còn (hoàn) mỹ hơn hoa! Trong con mắt Mộ Dung Tiểu Trần sớm đã tràn đầy nhu tình, nhất định hắn sẽ khiến cho nàng phải làm vợ của hắn!

"Vâng!" Thần Tinh lập tức nhanh ra khỏi xe, trong lòng cũng rất cao hứng, ba năm, rốt cuộc nhanh sẽ quay về.

Nhạc Tư Ngữ mượn vòng hoa Lam Linh lại bị Mộ Dung Tiểu Trần đoạt đi, vòng nàng tết lại bị nàng tự hủy, vốn muốn tết lại một cái trả cho Yến Kinh Hàn, nhưng Nhạc Tư Ngữ nghĩ làm sao cũng cảm thấy không được tự nhiên, dứt khoát không trả, trong lòng nghĩ tới, nếu như Yến Kinh Hàn có hỏi, thì cứ nói là mình đã vứt rồi.

Nhạc Tư Ngữ tình nguyện nói dối, cũng không muốn nói chuyện này cho Yến Kinh Hàn, mặc dù hành động của Mộ Dung Tiểu Trần khiến nàng tức giận, nhưng nàng xem hắn trở thành nam nhân mình, nàng không muốn hắn và Yến Kinh Hàn xung đột với nhau chỉ vì một cái vòng hoa nhỏ của Lam Linh, một người là nam nhân nàng, một người nàng xem là huynh trưởng, ai trong bọn họ bị thương, nàng đều không muốn nhìn thấy, cho nên nàng vẫn không nên nói gì mới tốt.

Có suy nghĩ này, Nhạc Tư Ngữ ở trên núi Linh Vân cố gắng tránh khỏi Yến Kinh Hàn và Lam Linh, trước giờ Thân đã lên ngôi trong xe ngựa phủ mình.

Đến giờ Thân, Yến Minh Hiền dẫn theo trọng thần xuống núi Linh Vân, dẫn đầu quay về thành.

Dọc theo đường đi, Nhạc Tư Ngữ thoáng thấp thòm bất an, nàng lo lắng Yến Kinh Hàn sẽ đột nhiên hỏi nàng chuyện vòng hoa, nếu hôm nay hắn muốn tìm nàng, thì nhất định nàng sẽ rất khó có thể nói dối qua loa được, nhưng may mắn là, Yến Kinh Hàn cũng không tìm nàng, Nhạc Tư Ngữ thuận lợi quay về trong phủ mình.

Kỳ thật Nhạc Tư Ngữ chỉ lo lắng dư thừa, Yến Kinh Hàn là một nam nhân trên ngực có sông, hắn không thể giờ phút nào cũng ghi khắc chuyện vòng hoa ở trong lòng, càng không có ý phái người đi đến phủ Nhạc Quốc Công hỏi Nhạc Tư Ngữ chuyện vòng hoa, nếu muốn, cùng lắm là lúc thấy Nhạc Tư Ngữ sẽ hỏi một câu, nhưng Nhạc Tư Ngữ lại cố ý tránh hắn, hắn muốn gặp nàng dường như cũng không dễ.

Cứ như vậy ba ngày đã trôi qua, tất cả đều bình an.

Một buổi sáng nọ, Yến Kinh Hàn ở trong thư phòng giải quyết công vụ, Lam Linh cũng ở trong thư phòng, ngồi trên giường nệm, đọc một quyển sử chép.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Chương 126.2

Kể từ sau khi trở về từ Linh Vân Sơn, mỗi lần dùng xong đồ ăn sáng, Yến Kinh Hàn liền kéo Lam Linh đi thư phòng cùng với mình, để cho nàng tùy ý lật xem sách của mình, Yến Kinh Hàn mặc dù không có nói rõ, nhưng Lam Linh biết rõ Yến Kinh Hàn bắt đầu từ từ để xuống phòng bị đối với mình, hắn đã bắt đầu từ từ tin tưởng nàng.

Đối với việc này, Lam Linh đương nhiên cao hứng, nàng rõ ràng cảm thấy Yến Kinh Hàn đang dần dần đem nàng để ở trong lòng, nàng tin tưởng không cần một khoảng thời gian quá dài, hắn nhất định sẽ nói ra ba chữ nàng muốn nghe nhất.

Lam Linh ngược mắt nhìn gò má góc cạnh cương nghị rõ ràng của Yến Kinh Hàn, len lén hé miệng cười, đang định thu hồi ánh mắt, không nghĩ liền nghe đến Yến Kinh Hàn đột nhiên mở miệng nói: "Vương phi, nàng nhìn lên bản vương sao?" Yến Kinh Hàn nói, quay đầu nhìn về phía Lam Linh.

Nhìn xem mắt phượng Yến Kinh Hàn mang theo nụ cười thần nhiên, Lam Linh đột nhiên phát giác không biết từ lúc nào bắt đầu mắt hắn đã không hề lạnh như băng nữa, có khi thậm chí mang theo một tia vui vẻ, giống hệt như lúc này vậy.

"Vương gia, ngài những lời này không đúng rồi, ngài là phu quân của ta, ta muốn nhìn ngài còn cần trộm xem sao? Trực tiếp quang minh chính đại nhìn, ai cũng không dám nói một câu không phải a, vương gia, ngài nói đúng không?" Lam Linh nói xong cúi đầu nở nụ cười hai tiếng.

"Đến." đôi mắt của Yến Kinh Hàn nhanh chóng đặt lên thoáng cái sủng ái, Lam Linh trong lòng nói mặc dù đa phần là nói giỡn, nhưng Yến Kinh Hàn rất thích nghe, hắn thích nói với nàng, càng thích ôm nàng nói với nàng.

Lam Linh hôn đôi Yến Kinh Hàn một cái, vẫn là đem sách bỏ vào một bên, đứng lên, đi về phía trước Yến Kinh Hàn.

Nhưng Lam Linh còn chưa đi đến trước mặt Yến Kinh Hàn, liền nghe được thanh âm Hạo Nguyệt có chút dồn dập ở bên ngoài vang lên, "Gia, thuộc hạ có việc gấp bẩm báo!"

Hạo Nguyệt từ trước đến nay trầm ổn, nhưng lúc này đây Yến Kinh Hàn trong âm thanh của hắn nghe được rõ ràng vội vàng, lập tức biến sắc, "Tiến đến!"

Thấy thế, Lam Linh đoán rằng Hạo Nguyệt có thể có chuyện trọng yếu gì muốn nói với Yến Kinh Hàn, liền mở miệng nói: "Phu quân, ta trở về phòng trước."

Yến Kinh Hàn khẽ ừ một tiếng, Hạo Nguyệt sau khi đi vào, Lam Linh liền nhanh chóng ra thư phòng.

Hạo Nguyệt nhìn thoáng qua Lam Linh bóng lưng, liền nhìn về phía Yến Kinh Hàn nhanh chóng mở miệng nói: "Gia, trước đây không lâu Thu Diệp vào đại lý tự trong lao giết Lam Kim Châu bằng thuốc độc, bị bắt được tại chỗ, thú nhận là bị vương phi sai sử!"

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn ánh mắt lập tức trầm xuống, trong nội tâm đã mơ hồ cảm thấy một hồi bão táp sẽ phải đến đây! Mà vương phi của hắn lại một lần nữa bị đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió!

"Nói cụ thể một chút! Ta không phải là cho người phái người nhìn chăm chăm thu điệp sao? Nàng như thế nào có thể đi vào đến đại lý tự trong lao?" Yến Kinh Hàn trầm giọng hỏi.

Tạm không nói đến việc hắn không ngăn Thu Diệp lại, nhưng đại lý tự không phải là nơi một tiểu nha đầu như Thu Diệp có thể tự tiện vào, nếu như Yến Kinh Hàn không đoán lầm, thì Thu Diệp này đã nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn hắn rồi.

"Vâng!" Hạo Nguyệt chặn lại nói: "Thu điệp hôm qua có xin phép Hưởng quân gia nói hôm nay muốn đi mua cho vương phi phù dung bánh ngọt mà vương phi thích ăn, hôm qua quân gia thừa dịp thu điệp không có ở bên cạnh vương phi cố ý đi hỏi vương phi, vương phi nói là thu điệp chủ động đề cập, nàng liền đồng ý, quân gia liền cáo tố việc này cho thuộc hạ, thuộc hạ không biết thu điệp có mục đích khác hay không, nhưng vẫn muốn nhìn xem thu điệp một phen, về sau, thu điệp ra phủ, mua phù dung bánh ngọt, đang trên đường trở về mấy người bọn họ đột nhiên bị vài người không rõ thân phận chặn lại, thu điệp nhân cơ hội đi đại lý tự, về sau nghe nói nàng là mọn tên của vương phi, lại kín đáo đưa cho người giữ cửa một chút bạc, mới gặp được Lam Kim Châu."

"Lam Kim Châu này ba ngày đối trong lao thức ăn liên tục không cách nào nuốt trôi, gắp thu điệp dẫn theo phù dung bánh ngọt đi thăm nàng, căn bản không chút do dự nào liền ăn nhiều phù dung bánh ngọt, không bao lâu liền ngã xuống đất bỏ mình, thu điệp cũng bị ngục tốt tại chỗ bắt được, đại lý tự thiếu khanh Ngụy đại nhân hỏi nàng vì sao phải giết Lam Kim Châu bằng thuốc độc, nàng nói là bị vương phi sai sử, bởi vì Lam Kim Châu ở trước công chúng vu hãm vương phi, vương phi đã đối với nàng hận tận xương, liền làm cho nàng giết nàng, hơn nữa nói vương phi trả lại cho nàng một số lớn ngân lượng, chỉ cần nàng đem Lam Kim Châu giết, nàng có thể mang theo này một số lớn ngân lượng cao bay xa chạy, mà Ngụy đại nhân cũng quá thật ở trên người thu điệp tìm ra một vạn lượng ngân phiếu."

Hạo Nguyệt đem tin tức hắn có được căn cứ nói một lần, Yến Kinh Hàn sau khi nghe xong mày kiếm càng nhíu chặt!

Lời của Thu điệp tuy nghe trăm ngàn chỗ hở, nhưng chỉ cần nàng một mực chắc chắn là Lam Linh sai sử nàng giết Lam Kim Châu, lại có một vạn lượng ngân phiếu vật chứng, Lam Linh chẳng những có miệng không thể nói rõ, hơn nữa Yến Minh Hiền khẳng định sẽ mượn cơ hội này mà tiến tới.

Thu điệp là thị nữ bên người Lam Linh, mà Lam Kim Châu công khai ở vu hãm Lam Linh trên đường cái là một chuyện mà mọi người đều biết, Thu Diệp giết Lam Kim Châu bằng thuốc độc, dù cho Thu Diệp không chỉ ra và xác nhận Lam Linh, rất nhiều người cũng sẽ không nghĩ đến người phía sau màn sai sử nhất định là Lam Linh, bởi vì vào lúc này, tự hồ chỉ có Lam Linh mới có cái động cơ giết người này.

Mà Thu Diệp đến cùng là người nào, nàng bị ai sai sử hãm hại Lam Linh đã thành mấu chốt trọng yếu của chuyện này!

Yến Kinh Hàn đương nhiên không tin Lam Linh sẽ làm điều ngu xuẩn đến mức sai thu điệp đi giết Lam Kim Châu, nàng nếu muốn giết Lam Kim Châu có rất nhiều phương pháp thần không biết quỷ không hay, nhưng đây chỉ là hắn tin tưởng, đại lý tự căn chính là chứng cứ, mà đem miệng Thu Diệp cạy ra tựa hồ là phương pháp mau lẹ nhất chứng minh Lam Linh trong sạch.

"Sai Ngụy Đình đem miệng Thu Diệp cạy ra, hỏi ra chủ từ sau màn là ai?" Yến Kinh Hàn đối Hạo Nguyệt phân phó một câu, thiếu khanh Ngụy Đình vốn

chính là người của hắn, sai hắn làm chuyện này cũng không khó.

"Vâng!" Hạo Nguyệt vội vàng đáp một tiếng, nhanh chóng ra thư phòng.

Sau một lúc lâu, Yến Kinh Hàn liền nhận được tin Thanh Tuyền công công bên cạnh Yến Minh Hiền dẫn vài tên ngự tiền thị vệ xuất cung, Yến Kinh Hàn biết rõ Yến Minh Hiền bắt đầu xuất thủ.

Lam Linh còn chưa có trở lại Tùng Trúc Viện, chỉ thấy Lăng Sương Lăng Lộ hai người đột nhiên đến trước mặt nàng, hai người trên mặt đều không hèn mà cùng hiện một tia vội vàng.

"Làm sao vậy?" Lam Linh nhìn xem hai tỷ muội cười cười, nhìn xem thần sắc hai người, cũng biết các nàng nhất định có chuyện gì gấp tìm mình.

"Tiểu thư, thu điệp đến đại lý tự giết Lam Kim Châu bằng thuốc độc, hãm hại nói là ngài sai sử nàng, Hoàng thượng đã hạ chỉ, làm cho đại lý tự đem ngài tróc nã quy án." Lăng Lộ vội vàng mở miệng, bây giờ từng chuyện từng chuyện đã vượt ra khỏi dự liệu của các nàng, sóng trước chưa bình, sóng sau lại tới, Lăng Lộ chỉ có thể ở trong nội tâm âm thầm sốt ruột.

"Tiểu thư, đại lý tự nhân rất nhanh sẽ đến đây, ngài không có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh trong sạch của mình, chỉ có thể theo chân bọn họ đi." Lăng Sương nói trong nội tâm lại là âm thầm tự trách, chủ tử đã sớm hoài nghi thu điệp có vấn đề, bảo nàng chú ý giám sát nàng ta, không nghĩ nàng ta hôm nay một tí sơ sẩy liền làm ra loại chuyện như vậy, nàng khó chối tội này!

Nghe Lăng Sương Lăng Lộ vừa nói như vậy, Lam Linh trong nháy mắt liền ẩn chứng suy đoán của mình, thu điệp quả nhiên có vấn đề! Nàng là có người có ý sắp xếp làm một con cờ bên người nàng, tìm được thời cơ thích hợp, sẽ đánh nàng đến trở tay không kịp!

Ở trong lòng Lam Linh, nàng vẫn cho rằng Thu Diệp là một nha đầu thông minh tỉ mỉ đối với nàng vô cùng tốt, ai lại muốn đưa nàng một cái "Đại lễ" lớn như thế! Lam Linh trong lòng có chút ngượng ngùng.

"Tiểu thư, làm sao bây giờ? Ngài nói chuyện đi, chờ một chút đại lý tự nhân sẽ đến đây!" Lăng Lộ thấy Lam Linh chậm chạp không lên tiếng, lại sốt ruột, đại lý tự đến, các nàng liền không cách nào như nói như vậy.

"Lăng Lộ, ngươi nói một con cờ hoàn thành sứ mạng, kết cục là cái gì?" Lam Linh nhìn về phía Lăng Lộ hỏi, trong giọng nói không có một tia sốt ruột hương vị.

Lăng Lộ lập tức ngây người một lúc, lập tức đáp: "Đương nhiên là bị ngoại trừ." Nói xong, Lăng Lộ giờ mới hiểu được Lam Linh ý tứ, lại chặn lại nói: "Tiểu thư, ngài là nói thu điệp nhất định sẽ bị người giết dây giết người diệt khẩu?"

Lam Linh gật đầu nhẹ, "Lăng Sương Lăng Lộ, ta muốn để các ngươi bảo vệ thu điệp, nếu có thể bắt được người giết dây thì tốt, tóm không ra cũng không quan hệ, chỉ cần thu điệp sống sót, ta có thể làm cho nàng ta nói thật!"

"Vâng!" Lăng Sương Lăng Lộ cùng nhau đáp một tiếng, Lăng Lộ lại vội vàng hỏi: "Tiểu thư kia ngài? Ngài thật muốn đi đại lý tự?" Lăng Lộ một trăm lần cũng không muốn Lam Linh đi đại lý tự, đại lý tự trong lao giam giữ đều là tử tù, tiểu thư là bị oan uổng, tiến vào chỗ đó, thật sự là quá biệt khuất.

"Chuyến này là không tránh khỏi." Đại lý tự rất nhanh sẽ đến đây, nàng nhất thời căn bản không khả năng cảm ra chứng cứ chứng minh trong sạch của mình, không có chứng cứ chỉ có thể tuân ý chỉ của Yến Minh Hiền.

"Nhưng là..." Lăng Lộ quệt mồ hôi, mặt mày ủ rũ.

"Không có cái gì hết, các ngươi coi ta như đồ chơi ở vài ngày mà thôi." Lam Linh cười cười, nàng biết rõ Lam Xảo Phụng chắc chắn sẽ không bỏ mặc chuyện này, người giết dây nghĩ diệt trừ nàng, hẳn còn phải qua được cửa ải kia của Lam Xảo Phụng mới được.

Gặp Lam Linh nói như thế, Lăng Sương Lăng Lộ cùng nhau đáp một tiếng, liền nhanh chóng dựa theo Lam Linh phân phó đi làm.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Nàng Là Thê Tử Của Ta

Nhìn bóng dáng Lăng Sương, Lăng Lộ nhanh chóng biến mất, lúc này Lam Linh mới ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lúc này ánh nắng tươi sáng, trời xanh không mây, hai con phi yến ở trên trời truy đuổi chơi đùa, một trận gió mát thổi vào mặt, mang đến trận trận hương hoa.

Hết thủy tạ hồ rất tốt đẹp, nhưng Lam Linh biết rõ nàng lại một lần nữa bị đặt ở vị trí vật hi sinh, thế lực khắp nơi tranh giành cũng lại một lần nữa kéo ra màn che!

Lam Linh không khỏi có chút bật cười, nàng thế nhưng hết một tới hai, hết hai tới ba lần bị trở thành vật hi sinh, nàng thật sự có dễ khi dễ như vậy?

Đương nhiên không phải!

Mặc dù hiện nàng đang không có thế lực của mình, nàng cũng không phải là một người cho người khác tùy ý trêu đùa.

Coi nàng như vật hi sinh, nàng liền xem một chút đến cuối cùng ai mới thật sự là vật hi sinh.

Tiếng bước chân quen thuộc từ xa truyền tới gần, Lam Linh hơi cong môi, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác.

Yến Kinh Hàn bước nhanh đến, bước chân dồn dập khiến vạt áo quần vào nhau, môi mỏng khẽ nhếch, mày kiếm hơi nhíu, ánh mắt thâm thúy yên lặng rơi vào bóng hình xinh đẹp màu lam, giấu giếm vẻ lo lắng.

Lam Linh tiến lên hai bước, nghênh đón Yến Kinh Hàn, không lên tiếng, mà là nắm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn.

Yến Kinh Hàn nhìn thật sâu vào Lam Linh, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, nhanh chóng kéo nàng vào Tùng Trúc Viện.

Vào phòng, lúc này Yến Kinh Hàn mới nhìn về phía Lam Linh hỏi: "Sợ hãi sao?" Yến Kinh Hàn đã biết Lăng Sương, Lăng Lộ đem tin tức nói cho Lam Linh, hơn nữa Lam Linh bị giải vào ngục đã không thể tránh được.

Lam Linh cười cười, hai tay đặt trên eo Yến Kinh Hàn, đem mặt tựa ở trước ngực "Bình tới tướng đỡ, nước tới đắp đất chặn, nên sợ hãi hẳn là người giặt dây kia, ta vì sao phải sợ hãi?"

"Như thế nào?" Yến Kinh Hàn thích nhất chính là ở thời điểm đối mặt bất luận nguy cơ gì Lam Linh cũng có thể vân đạm phong khinh, nói nói cười cười, lấy tư thái vương giả mắt bao quát hết thảy.

"Bởi vì hắn hãm hại ta, chọc giận ta, ta muốn tìm hắn gây phiền toái!" Lam Linh cười nói.

Lam Linh tuyệt không cho rằng mình là một người tốt khoan hồng độ lượng, ngược lại, nàng bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo, ai muốn đưa nàng vào chỗ chết, nàng sẽ khiến người đó sống không bằng chết.

Đã có người coi nàng như vật hi sinh, nàng đương nhiên sẽ không chùn tay, nàng sẽ cho hắn thấy thủ đoạn của nàng.

Con mắt Yến Kinh Hàn nhanh chóng xẹt qua một đạo sùng ái vui vẻ, buộc chặt cánh tay, "Ta sẽ mau chóng trả lại trong sạch cho nàng, cũng sẽ cho người âm thầm bảo vệ, bắt quả, nàng phải cẩn thận một chút." Yến Kinh Hàn tự nhiên biết rõ Lam Linh không phải là một cô gái yếu đuối trời gả không chặt, nhưng lúc này đây trong lao đại lý tự nhất định là sóng ngầm mãnh liệt, tình huống không tương được có thể sẽ xuất hiện bất cứ lúc nào, hắn nhất định phải nhắc nhở nàng phòng bị, hắn không muốn thấy nàng có một chút sơ xuất.

"Phu quân, vì sao đối với ta tốt như vậy? Người quen ta là người của Lam Xảo Phượng?" Lam Linh ngược mắt nhìn Yến Kinh Hàn, ánh mắt mênh mông như hồ nước thu tràn đầy mong đợi.

Không có nữ nhân nào không thích nghe nam nhân mình thích đồ ngon đồ ngọt với mình, nói thể non hên biển, Lam Linh tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Mặc dù nàng cũng biết lúc này tỷ lệ Yến Kinh Hàn nói với nàng lời tâm tình rất nhỏ, nhưng nàng chính là muốn nghe, chính là nghĩ trước khi nàng đi đại lý tự, nghe hắn nói với nàng một câu đồ ngon đồ ngọt.

Đương nhiên Yến Kinh Hàn sẽ không quên thân phận của Lam Linh, nhưng hắn sớm đã ở phía trước tăng thêm một cái "Đã từng", Lam Linh đã từng là người của Lam Xảo Phượng, mà bây giờ, hắn sớm đã tin tưởng nàng sẽ không vì Lam Xảo Phượng làm việc.

Về phần tại sao đối với nàng tốt như vậy, Yến Kinh Hàn cũng không rõ, hắn chỉ biết là hắn hy vọng nàng có thể cả đời cùng ở bên cạnh hắn, nằm ở trong ngực của hắn, cùng hắn nói chuyện, không hy vọng nàng chịu bất cứ thương tổn gì, càng không hi vọng là nàng không phải là vật hi sinh vô tội trong lúc Yến Minh Hiền, Lam Xảo Phượng tranh đấu.

"Nàng khác bọn họ." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nói một câu, lại nói tiếp: "Ta không hy vọng nàng phải chịu một chút thương hại, nàng là thê tử của ta!"

Mặc dù so với những lời mình muốn nghe khác nhau không ít, nhưng khi nghe Yến Kinh Hàn nói ra hai chữ "Thê tử", khóe miệng Lam Linh đã từ từ quẩy rũ ra, đột nhiên cảm thấy hai chữ bình thường nhất này thẳng được ngàn vạn câu đồ ngon đồ ngọt! Nàng vô cùng thích nghe.

Lam Linh đem mặt nhẹ nhàng tựa vào trước ngực Yến Kinh Hàn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ, không lên tiếng nữa, giờ khắc này, có một câu nói kia của hắn là đủ rồi.

Yến Kinh Hàn hít sao ôm Lam Linh vào trong ngực, một lát sau, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, đem Lam Linh nhẹ nhàng đẩy ra, bước nhanh vào nội thất, mở một cái ngăn tủ, từ trong ngăn tủ lấy ra một cái hộp gỗ, để lên trên bàn.

Lam Linh đứng bên cạnh Yến Kinh Hàn, thấy Yến Kinh Hàn mở ra hộp gỗ, chỉ thấy trong hộp gỗ đựng rất nhiều bình sứ nhỏ cùng một cái bao bố,

Yến Kinh Hàn lấy một bình sứ nhỏ cùng túi vải lấy ra, giao cho Lam Linh, lúc này mới nói: "Trong bình sứ này là bột thuốc Nhuyễn cốt tán, trong bao vải này ta cố ý làm cừu huyền châm cho nàng, so với kim may của người kia uy lực mạnh hơn rất nhiều, nàng bắt bọn họ mang theo, chuẩn bị bất cứ tình huống nào, hơn nữa ta đã âm thầm thông báo qua, không người nào dám lục soát thân thể của nàng, đại khái có thể yên tâm."

"Cám ơn phu quân!" Lam Linh nhanh chóng ở trên gương mặt Yến Kinh Hàn hôn một cái, đem bình sứ nhỏ để qua một bên, mở túi vải ra, lập tức từng cây cừu huyền châm lóe hàn quang liền xuất hiện ở trước mắt.

Kiếp trước châm pháp Kiều gia sử dụng là chế tác chuyên môn, đương nhiên không phải là kim may bình thường, kim may bình thường mặc dù cũng có thể trở thành vũ khí, nhưng uy lực giảm đi không ít, Lam Linh không nghĩ tới Yến Kinh Hàn thế nhưng nhìn ra điểm này, còn có ý vì mình làm những thứ này, trong nội tâm sớm đã cảm động không thôi.

Lam Linh nhanh chóng đem bình sứ nhỏ cùng cừu huyền châm cất kỹ, lại lần nữa ôm Yến Kinh Hàn eo thon, ngược đầu nhìn hắn, "Phu quân, chờ ta trở lại, tin tưởng ta, ta nhất định không có việc gì!"

"Ta biết rõ." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nói một câu, hắn chỉ là chưa nói, chỉ cần có hắn ở đây, nhất định sẽ không để cho nàng có một chút sơ xuất.

Sau đó hai người không nói nữa, lặng lẽ ôm nhau, một lát sau, thanh âm Tạ An vang lên ở trong phòng ngoài, "Vương gia, Vương phi, Ngụy đại nhân Đại lý tự đến đây, nô tài đã thỉnh hân chờ ở tiền sảnh."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn buông Lam Linh ra, đối với Tạ An phân phó: "Thỉnh hân đi thư phòng, ta có lời nói với hân."

"Dạ" Tạ An lập tức lên tiếng rời đi.

"Nàng trước ở trong phòng nghỉ ngơi một lát, chờ ta cùng Ngụy Đình nói qua, nàng lại cùng đi với hân." Yến Kinh Hàn biết rõ Ngụy Đình mặc dù là người mình, nhưng ở ngoài sáng là thiếu khanh đại lý tự, hân nhất định phải nghe theo ý chỉ Yến Minh Hiền, hân đến đây là để bắt Lam Linh.

"Được." Lam Linh không có ý kiến, nàng vừa vặn cũng muốn chuẩn bị thật tốt một chút, đi đại lý tự nhất định là tránh không được một hồi mưa máu gió tanh.

Yến Kinh Hàn nhanh chóng vào thư phòng, Ngụy Đình đã chờ tại thư phòng, thấy Yến Kinh Hàn tiến vào, nhanh chóng chấp tay, "Vương gia."

Ngụy Đình xuất thân hàn môn, ba năm trước đây là Thám hoa tân khoa, thăng chức sau Mộ Dung Tiểu Trần, tiên hoàng liền cho hân tiếp chức thiếu khanh đại lý tự.

Ngụy Đình cương trực ghét a dua nịnh nọt, rất được tiên hoàng yêu thích, Yến Kinh Hàn đối với hân cũng rất là thương thức, hai năm trước liền đem hân thu về phe của mình.

Hôm nay, Ngụy Đình mặc quan phục tứ phẩm, kiếm mi lăng mục, dáng người thẳng, thấy Yến Kinh Hàn cũng không kiêu không nịnh.

"Ngồi đi." Yến Kinh Hàn nói rồi đi vào ngồi xuống trên ghế đằng sau bàn.

"Dạ." Ngụy Đình gạt vạt áo ngồi trên một chiếc ghế dựa ở phía trước bàn.

Tạ An nhanh chóng dâng nước trà, rồi lui ra.

Yến Kinh Hàn mở nắp chén, nhìn nhiệt khí từ từ tỏa ra, từ từ giương mắt nhìn về phía Ngụy Đình nói: "Chuyện hôm nay, người định xử lý như thế nào?"

Ngụy Đình tự nhiên hiểu chuyện Yến Kinh Hàn hỏi chính là sự kiện kia, không suy nghĩ liền nói: "Vương gia, thứ cho vi thần nói thẳng, chuyện này vương gia nên sống chết mặc bây."

Ngụy Đình lời ít mà ý nhiều, Yến Kinh Hàn đương nhiên hiểu ý tứ của hân, cầm nắp chén nhẹ nhàng phát nước trà, phun ra hai chữ, "Vì sao?"

"Vương gia, bất kể Vương phi thế nào đều là người của Thái hậu, theo vi thần, người đứng đằng sau chuyện này nhằm vào Thái hậu, mà không phải Vương gia, Thái hậu tự nhiên cũng sẽ không ngồi yên không để ý đến, chuyện này tất sẽ dẫn đến một hồi âm thầm đo sức, nhưng không quản xem bọn họ làm gì, ai thua ai thắng, Vương gia cũng sẽ không có nửa điểm tổn thất, hơn nữa còn có thể ngư ông đắc lợi, kể từ đó, Vương gia ở một bên nhìn xem là tốt rồi, cần gì tự mình đi nhúng tay chuyện này?" Ngụy Đình từ chỗ Hạo Nguyệt nói đã biết Yến Kinh Hàn đang nhúng tay chuyện này, vốn dĩ hân đến xem, Lam Linh chính là tai họa ngầm Thái hậu đặt ở bên cạnh Yến Kinh Hàn, đã có người muốn giúp Yến Kinh Hàn loại trừ tai họa ngầm này, Yến Kinh Hàn không nên nhúng tay ngăn trở, mà nên biết thời biết thế.

Nghe xong những lời này của Ngụy Đình, mày kiếm Yến Kinh Hàn khóa chặt!

Hắn không có nửa điểm tổn thất? Nếu để cho người giật dây thực hiện được hoặc là Yến Minh Hiền thực hiện được lời nói, hân mất đi đúng là Lam Linh!

Vừa nghĩ tới sẽ không còn có người như Lam Linh đối với hân như vậy, đối với hân giận, đối với hân cười, sẽ không còn có người tự mình làm cao lương mỹ vị đưa cho ăn, sẽ không còn có người tự tay biên một cái vòng hoa đeo vào trên cổ của hân nói với hân ta thích người, trong nội tâm Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy một trận khủng hoảng.

Đứng ở góc độ Ngụy Đình, hẳn không biết tình huống của Lam Linh, hẳn nói không sai, xu lợi tránh hại là chuyện thường tình.

Nhưng trải qua nhiều ngày như vậy, trải qua tất cả lớn nhỏ và sự kiện sau, Yến Kinh Hàn sớm đã đem Lam Linh cùng Lam Xảo Phụng phân rõ giới hạn, Lam Linh không phải là một tai hoạ ngầm bên cạnh hắn, mà là thê tử của hắn, là nữ nhân hắn muốn làm bạn cả đời!

"Vương phi không phải như ngươi nghĩ." Yến Kinh Hàn nhanh chóng bình phục tâm tình, nhẹ nhàng nói một câu, sau đó nâng chung trà lên nhấp một ngụm, hẳn không hy vọng người của hắn hiểu lầm Lam Linh, liên tục dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng.

"Theo ý tứ Vương gia, Vương phi không làm chuyện tình gây bất lợi cho ngài?" Ngụy Đình nhìn về phía Yến Kinh Hàn hỏi, trong lòng có một tia nghi hoặc.

Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu một cái.

"Vương gia, vì thân cả gan hỏi, vì sao ngài khẳng định như vậy? Vương phi là nữ tử Thái hậu nuôi dưỡng ba năm, Vương gia dựa vào cái gì tin tưởng nàng như thế?"

Ngụy Đình biết rõ Lam Linh chẳng những là người Lam Xảo Phụng nuôi dưỡng ba năm, còn là cháu gái ruột, nữ nhân như vậy có thể đơn giản bị Vương gia thu phục? Ngụy Đình cảm thấy loại khả năng này rất nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 187: Chương 127.2

Editor: Từ Sắc Y

Vì sao? Dựa vào cái gì? Yến Kinh Hàn thực không rõ ràng, nhưng mỗi lần hắn nhìn vào đôi mắt cất nước thu trong suốt không nhiễm trần thế của Lam Linh, nghe lời nàng nói kiên định như thế, trong nội tâm Yến Kinh Hàn sớm đã không còn hoài nghi, hẳn tin tưởng nàng nói, cũng tin tưởng tình cảm nàng đối với hắn!

"Không có vì sao hết, chỉ là ta tin tưởng nàng thôi." Giọng Yến Kinh Hàn trầm xuống, "Cho nên, ta muốn ngươi lặng lẽ bảo vệ nàng, nếu nàng có thiếu một sợi tóc, thì ta sẽ hỏi tội ngươi!"

Nghe vậy, trong nội tâm Ngụy Đình không khỏi cả kinh, không thể nghi ngờ lời nói này của Yến Kinh Hàn chính là muốn tỏ rõ vị trí của Lam Linh trong lòng hắn, hơn nữa không cho người khác nghi ngờ hắn!

"Vâng!" Mặc dù trong nội tâm Ngụy Đình có rất nhiều nghi hoặc, nhưng vẫn nhanh chóng đáp một tiếng.

Sau đó, Yến Kinh Hàn và Ngụy Đình ngồi thương lượng chuyện này một hồi, rồi mới để Ngụy Đình dẫn Lam Linh đến Đại Lý tự.

Phụng tường cung

Chuyện Thu Diệp thú nhận Lam Linh sai sử mình đầu độc giết Lam Kim Châu, Lam Xảo Phụng đã có tin tức từ lâu, nàng phái người lặng lẽ truyền tin cho người Đại Lý tự, đồng thời truyền Lam Trí Thân vào cung.

Lam Xảo Phụng ngây ngốc ở hậu cung gần hai mươi năm, Lam Trí Thân chìm nổi ở chốn quan trường hai mươi năm, chuyện này xảy ra thì bọn họ đã biết có người bắt đầu ra tay đối địch với mình, nhưng đáng hận chính là, người đó thế nhưng lại lấy chuyện Lam Kim Châu vu hãm Lam Linh mà đại tác văn chương, muốn để người Lam gia tự giết lẫn nhau hòng phá hỏng kế hoạch bọn họ đã bố trí nhiều năm!

"Thái hậu, Hoàng thượng đã hạ chỉ, chúng ta không còn cách nào có thể tránh cho Linh nhi không bị giải vào Đại Lý tự, với lại đây cũng chỉ là chuyện không quan trọng, cái ta lo lắng chính là, có thể có người ở Đại Lý tự sẽ ra tay với Linh nhi!" Lam Trí Thân ngồi trên ghế gần đó, cau mày, phân tích thế cuộc trước mắt.

"Điểm này, ai gia đương nhiên là biết rõ, dù sao Đại Lý tự cũng không phải là Lam tướng phủ, càng không phải là Hàn vương phủ, trong đó ngư long hỗn tạp, dạng người nào cũng có, Linh nhi ở đó, nhất định là sẽ gặp nguy hiểm, nhưng ngươi cứ yên tâm, ai gia đã an bài tất cả, có thể bảo đảm được tính mạng của Linh nhi, ai gia thật sự muốn nhìn một chút là ai dám to gan lớn mật đối nghịch với ai gia!" Lam Xảo Phụng vuốt ve móng tay dài của mình, trong mắt nhanh chóng lướt qua một tia âm ngoan!

Nghe Lam Xảo Phụng nói như vậy, Lam Trí Thân nhanh chóng hỏi: "Thái hậu, chẳng lẽ người đã khẳng định chuyện này không phải là Hoàng thượng và Hàn vương làm?"

Theo Lam Trí Thân, hiện tại phe cánh ở trong triều chia làm ba phần, thái hậu, Hoàng thượng và Hàn vương, dám đối nghịch với thái hậu cũng chỉ có hoàng thượng và Hàn vương, nhưng nghe ý của thái hậu, Lam Trí Thân có chút nghi hoặc, nếu chuyện này không phải là Hoàng thượng và Hàn vương, vậy thì là ai?

"Nhìn từ phản ứng của hai người bọn họ, ai gia có thể khẳng định không phải là bọn họ, Yến Kinh Hàn lặng lẽ phái người hấn bảo vệ Linh nhi, còn Yến Minh Hiền thì mượn lúc này mà công khai chen ép Lam tướng phủ và Hàn vương phủ, nhưng rốt cục là ai, ai gia còn chưa điều tra ra." Lam Xảo Phụng dường như có chút lo lắng, từ chuyện lần trước Lam Linh gặp chuyện bị bắt cóc trên đường cái đến chuyện bị hấn hại hôm nay, Lam Xảo Phụng cảm thấy dường như có một người sau lưng bọn họ thao túng tất cả, hơn nữa sự tồn tại của người này cùng với thế lực không thể so sánh tầm thường!

"Thái hậu, ta cảm thấy chuyện này đều thật kỳ lạ, Thu Diệp là người chúng ta sắp xếp ở bên cạnh Linh nhi, làm sao đột nhiên nàng lại phản bội chúng ta? Chẳng lẽ ngay từ đầu nàng chính là con cờ được người khác cố ý đặt bên người chúng ta, mà vừa vặn chúng ta lại để nàng ở bên cạnh Linh nhi?" Lam Trí Thân nói đến đây, đột nhiên cảm thấy sau lưng mình lạnh run một phen, nếu theo như lời nói, vậy thì người này thật sự là đáng sợ!

"Rất có thể!" Lam Xảo Phụng hít sâu một hơi, "Không thể nghĩ được vậy mà chúng ta lại làm xiêm y cho người khác, thực đáng hận!"

"Thái hậu, theo ta thấy, bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là mau chóng đưa Linh nhi ra khỏi Đại Lý tự, miễn cho đêm dài lắm mộng, bỗng nhiên có chuyện đâm ngang." Đương nhiên là Lam Trí Thân biết rõ Đại Lý tự là nơi nào, ở đó dù có lạng lẽ lên hành động nhưng đề phòng vẫn hơn, Lam Linh là con cờ quan trọng trong kế hoạch của thái hậu, không thể xảy ra một chút sai lầm nào.

"Điểm này, ai gia tự nhiên biết rõ, ai gia đã phái người đi làm, nhiều lắm là Linh nhi phải ở trong Đại Lý tự một buổi tối hôm nay, ngày mai có thể sẽ trở về Hàn vương phủ."

Sở dĩ Lam Xảo Phụng có thể ở hậu cung hô phong hoán vũ, địa vị chặt chẽ như vậy, xử lý những loại chuyện đó, Lam Xảo Phụng cũng không cần tốn quá nhiều công phu, lúc phái người đi truyền Lam Trí Thân vào cung thì nàng đã có kẻ sách ứng đối cũng như lời dặn dò.

Nghe Lam Xảo Phụng nói như thế, Lam Trí Thân cũng không cảm thấy an tâm bao nhiêu, ngược lại còn có một dự cảm xấu, hấn lo lắng đêm nay có thể sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra, nhưng hấn cũng không nói ra.

"Ai gia truyền người đến đây, là vì còn có một chuyện muốn nói với người, thì thể Lam Kim Châu không được phép chôn cất trong phần mộ tổ tiên Lam gia!" Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu Lam Xảo Phụng mang theo tức giận rõ ràng.

Lam Kim Châu không có một chút công hiến với Lam gia không nói, còn khắp nơi làm Lam gia mất mặt, dù cho bị người đầu độc chết, nhưng nghĩ đến những chuyện này, Lam Xảo Phụng liền hồi hận không thôi, nếu sớm biết rằng có thể như vậy, thì nàng đã phái người loại trừ nàng ta, tránh để nàng gieo họa cho Lam gia!

Lúc Lam Kim Châu còn sống trong khuê phòng, bây giờ chết, vốn muốn chôn vào phần mộ tổ tiên Lam gia, nhưng Lam Xảo Phụng không muốn, nàng cảm thấy Lam Kim Châu chính là một mầm họa cho Lam gia, dù cho chết cũng không thể khiến nàng đi gieo họa cho liệt tổ liệt tông được.

"Ta biết rõ, ta sẽ phái người tìm một chỗ chôn cho nàng." Từ lâu Lam Trí Thân đã chán ghét nữ nhi này đến cực điểm, theo ý hấn, nàng hoàn toàn chính là loại người làm hỏng chuyện nhiều hơn là thành chuyện, bây giờ mặc dù đã chết, nhưng cũng chưa hết tội! Trong nội tâm hấn vốn không có một chút thương tiếc với nữ nhi này.

"Biết rõ là tốt rồi."

Sau đó, Lam Xảo Phụng dặn dò Lam Trí Thân một phen.

...

Có lời Yến Kinh Hàn phân phó, Ngụy Đình và vài tên nha dịch đều không làm khó Lam Linh, để Lam Linh ngồi xe ngựa đến Đại Lý tự.

Vào nhà lao Đại Lý tự, một mùi nấm mốc xen lẫn với mùi hôi thối liền xộc thẳng vào mặt, tiếng gào, tiếng khóc, tiếng mắng chửi không dứt ở bên tai, đôi mi thanh tú của Lam Linh cau lại, bỏ qua ánh mắt kinh diễm, kinh ngạc và bi ối của một đám tù nhân đi theo Ngụy Đình. .

Vào một phòng.

Lam Linh nhanh chóng nhìn quanh một vòng, chỉ thấy gian phòng đó mặc dù rất nhỏ, ngoại trừ tấm ván gỗ bị rách lộ ra với một cái bô bên ngoài, cái gì cũng không có, nhưng thoạt nhìn căn phòng này cũng rất sạch sẽ, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ chiếu vào từ một cái lỗ nhỏ ở trên tường, rõ ràng không giống với nhà lao âm u mùi hôi xộc thẳng vào mặt mà nàng vừa mới thấy.

"Vương phi, ngài ở căn phòng này đi, căn phòng này đã là nhà lao tốt nhất trong Đại Lý tự."

Giọng nói Ngụy Đình vang lên sau lưng Lam Linh, Lam Linh xoay người nhìn về phía Ngụy Đình, cười cười, "Ngụy đại nhân cho ta ở nhà lao tốt như vậy, cũng không sợ có người đi đến chỗ thượng cấp người tố cáo sao? Nói người làm việc hiểm nghị thiên tư thiên vị nịnh bợ người?"

Thấy bóng dáng nữ tử trước mắt thanh nhã như phong lan trong u cốc, cho dù có bị giam trong lao ngục, cũng không có nửa điểm bất an, ngược lại cười nói nhỏ nhẹ, Đường như Ngụy Đình đột nhiên hiểu được vì sao Mộ Dung Tiểu Trần lại đợi nàng ba năm, vì sao Yến Kinh Hàn lại bảo hấn phải bảo vệ nàng cho tốt.

Quốc sắc thiên hương, thanh nhã xuất trần, bình tĩnh lạc quan, phúc hắc giáo hoạt như lời đồn, nữ tử như vậy, không hề nghi ngờ là sẽ hấp dẫn tất cả nam nhân ưu tú trong thiên hạ phải dùng chân vì nàng!

Sờ dĩ với Ngụy Đình mà nói, tin đồn Lam Linh phúc hắc chỉ là tin đồn, là bởi vì ngày đại hôn giữa Yến Kinh Hàn và Lam Linh, Ngụy Đình đang ở vùng khác phả án, sau đó hắn mới nghe người khác kể về chuyện hôn lễ, nhưng hắn vẫn chưa tận mắt được chứng kiến.

"Vương phi quá lo lắng rồi, mặc dù chỗ này tốt hơn so với các nhà lao bên ngoài, thì rốt cuộc vẫn là nhà lao, lại nói, mặc dù hoàng thượng hạ chỉ nhốt vương phi vào đại lao, nhưng cũng không định ra tội danh của vương phi, lại càng không phớt bỏ phong hào của vương phi, địa vị vương phi còn ở đó, ở trong nhà lao như vậy, người khác cũng không tìm ra được lỗi sai." Quả thật là Ngụy Đình không có gì cảm thấy không ổn, dù cho Yến Kinh Hàn dặn dò hắn không đúng, thì hắn cũng sẽ để Lam Linh ở trong nhà lao này.

"Mặc dù có nói thế nào, ta vẫn muốn cảm ơn Ngụy đại nhân." Từ trong lời nói của Yến Kinh Hàn, Lam Linh đã đoán được Ngụy Đình này là người của hắn, Yến Kinh Hàn đã phái hắn lặng lẽ bảo vệ nàng.

"Vương phi khách khí rồi." Ngụy Đình tán gẫu một câu, lại nói: "Vương phi ngài nghỉ ngơi đi, có cần gì, thì gõ nhẹ lên cửa phòng hai cái, người của ta sẽ đi đến tìm ngài."

"Được."

Sau đó, Ngụy Đình nhanh chóng rời khỏi nhà lao nhốt Lam Linh.

Lam Linh dạo một vòng quanh phòng rồi ngồi xuống dọc theo tấm ván, lặng lẽ suy nghĩ những chuyện có thể xảy ra kế tiếp.

Ước chừng qua nửa canh giờ, xa xa bên ngoài phòng truyền đến một hồi tiếng bước chân đến gần.

Mặc dù gian nhà lao này sạch sẽ, nhưng quả thật cũng rất đơn sơ, đương nhiên là hiệu quả cách âm rất kém, tiếng nói phía ngoài dường như cũng có thể truyền vào rõ ràng, nghe tiếng bước chân này, đôi mi đẹp thanh tú của Lam Linh cau lại, nếu như nàng đoán không sai, thì có người đến đây tìm phiền toái.

Một lát sau, tiếng bước chân dừng ở ngoài cửa phòng, một giọng nói của nam tử vang lên, "Công tử, phòng giam của Hàn vương phi ở nơi này."

"Mở cửa ra, bốn công tử muốn đi vào an ủi vương phi muội muội vài câu." Ngay sau đó tiếng Lam Ngọc truyền vào gian phòng.

Nghe vậy, trong con mắt Lam Linh nhanh chóng lướt qua một luồng hàn quang, tám phần là Lam Ngọc muốn đưa tới cửa chịu chết!

"Đạ, công tử, ngài đừng nán lại quá lâu, nếu để cho thượng cấp biết, tiểu nhân cũng không biết khai báo ra sao." Nam tử vội vàng nói.

"Yên tâm, bốn công tử sẽ không nán quá lâu đâu."

Lam Ngọc vừa dứt lời, Lam Linh liền nghe thấy một tiếng “két” cánh cửa phòng bị bên ngoài đẩy vào, Lam Ngọc dẫn thêm vài tên tùy tùng nhanh chóng bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 188: Muốn Chết

Editor: Yosa_Truong

Betaer: Từ Sắc Y

Lam Ngọc mặc cẩm y hoa phục, ánh mắt nhìn về phía Lam Linh mang theo ý cười vui sướng khi thấy người gặp họa, khóe miệng khẽ nhếch, tùy ý nhìn Lam Linh.

Phía sau Lam Ngọc có năm đại hán đi theo, dáng người cao lớn thô kệch, mặt mũi dữ tợn, ánh mắt nhìn chăm chăm như dã thú đang nhìn con mồi.

Lại giả bất thiện!

Trong lòng Lam Linh cười lạnh một tiếng, nàng đang nghĩ hôm nay nên để Lam Ngọc sớm đi chầu diêm vương hay giữ lại mạng chó của hắn, khiến hắn sống không bằng chết?

Về vấn đề này nàng thiên về phương án thứ 2 nhiều hơn, để hắn chết sớm như vậy, có lợi cho hắn quá rồi.

Ngọc tốt đưa đầu nhìn Lam Linh một cái, sau đó nhanh chóng khép cửa phòng lại.

Lúc này Lam Ngọc mới thông thả đi đến trước mặt Lam Linh, “Vương phi muội muội, không ngờ người cũng có ngày hôm nay, mùi vị nhà tù thế nào? À, ta suýt quên mất, vương phi muội muội vừa mới tới đây không lâu, cũng chưa nếm trải đủ mùi vị lao tù, cho nên chắc e là không cảm nhận được rõ ràng, các người nói xem bọn công tử có nói đúng không?” Lam Ngọc nói xong liền đưa mắt quét qua mấy người sau lưng một cái, đây là những người hần lựa chọn cực kỳ kỳ kỳ nhằm đến đây ‘hầu hạ’ Lam Linh, toàn bộ đều là người thô lỗ vũ lực.

“Công tử nói rất đúng, thuộc hạ cảm thấy không lâu sau vương phi sẽ được nếm trải tất cả mùi vị trong lao tù.” Một nam tử nhanh chóng tiếp lời Lam Ngọc, về mặt nịnh nọt nhìn Lam Ngọc không hề che dấu, nhưng lúc nhìn đến Lam Linh thì lại hiện lên dáng vẻ bỉ ổi đến cùng cực.

“Phải không?” Lam Linh cười nhạt một tiếng, từ từ đứng lên, “Xem ra, là ca ca không nhớ rõ mùi vị trong lao tù, muốn tự mình đến trải nghiệm một hồi.”

Nhìn ánh mắt của năm nam tử dáng vẻ thô kệch đứng ở sau lưng Lam Ngọc, Lam Linh sớm đã đoán được Lam Ngọc đang muốn đánh chủ ý gì lên người nàng, nhưng Lam Ngọc là dòng độc đinh duy nhất của Lam tướng phủ, sau này hần sẽ thừa kế tất cả trong Lam tướng phủ, chẳng lẽ hần không biết kế hoạch của Lam Xảo Phụng và Lam Trí Thân ư? Hiện tại hần đối phó với nàng không thể nghi ngờ gì hơn chính là ăn cây táo, rào cây sung đối nghịch với Lam Xảo Phụng và Lam Trí Thân, hần thật sự bị cừu hận che mắt muốn liều lĩnh báo thù, hơn nữa hần có thể chắc chắn rằng mình có thể thần không biết quỷ không hay không để Lam Xảo Phụng có thể phát hiện ra một chút manh mối nào? Nhưng những chuyện này đều không quan trọng với Lam Linh, nếu hần đã đưa tới cửa, đương nhiên nàng muốn phải ‘Chào hỏi’ hần thật tốt!

Cười một tiếng khuyh thành!

Năm người sau lưng Lam Ngọc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt mỹ của Lam Linh, trong mắt nhanh hiện lên vẻ mặt không thể chờ đợi được, trong nội tâm không thăm nghĩ đến, chờ tí nữa thưởng qua tư vị mỹ nhân quốc sắc thiên hương này, cho dù có một đao giết chết bọn họ, bọn họ cũng không hề oán hận, hoàn toàn chịu chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu!

Nhìn Lam Linh, trong mắt Lam Ngọc nhanh thoáng lướt qua tia không cam lòng, không thể nghi ngờ hần đã sớm biết đêm hôm đó hần không hề đụng đến nàng, mà hiện thời, chỗ kia của hần vẫn không có một chút phản ứng, cho dù hần có đè nàng dưới người mình thì cũng không thể làm gì nàng, chỉ có thể tiện nghi cho mấy tên thù hạ này. Cho dù không cam lòng, Lam Ngọc cũng không hề nhân từ nương tay một phân nào, hần muốn phá hủy nàng, lúc đó mới có thể giải được mối hận trong lòng hần!

Lam Ngọc liên tục phái người thăm dò tin tức của cung chủ Vô Ưu, hy vọng nàng có thể dùng diệu thủ hồi xuân (bàn tay thần kỳ) trị giúp hần chỗ đó, hôm đó cung chủ Vô Ưu đột nhiên xuất hiện, Lam Ngọc vốn muốn gọi nàng lại, nhưng lúc đó thời gian không đúng, địa điểm không hợp, hần không muốn bất kỳ kẻ nào phát hiện ra sự bất thường này, cho nên cũng chỉ có thể kiềm lại sự nóng vội trong lòng, tạm nghĩ dù sao cung chủ Vô Ưu đã đến kinh thành, muốn tìm ra nàng hần cũng không quá khó.

Nhưng khiến Lam Ngọc thất vọng chính là, ngày hôm đó sau khi cung chủ xuất hiện, liền biến mất không có chút tung tích, Lam Ngọc hối hận không thôi, trong lòng lửa đốt không ngừng.

Hần lo lắng thời gian càng kéo dài, khả năng có thể chữa trị khỏi nơi đó của hần càng thấp, nhìn từng mỹ nhân như hoa như ngọc được đưa đến trước cửa, hần cũng chỉ có thể nhìn không thể ăn, Lam Ngọc càng thêm oán hận Lam Linh đến tận xương tủy, nhưng nhất thời vẫn chưa tìm ra được kế sách tốt để báo thù.

Không ngờ tới, hôm nay hần nghe được tin Lam Linh bị hoàng thượng truyền thánh chỉ nhốt vào đại lao, hần tin chắc đây là cơ hội báo thù duy nhất và cũng là tốt nhất của mình, dù chuyện này hơi nguy hiểm, nhưng với việc hần là con trai duy nhất của Lam gia, cũng chính là người duy nhất có thể thừa kế hương khói của Lam gia, hần không tin rằng cha hần và thái hậu cô cô sẽ vì Lam Linh trừng phạt hần, nhiều lắm là cấm cửa vài ngày, hơn nữa sau khi mọi chuyện xong rồi, Lam Linh có thể vì nhục nhã mà tự vẫn, đến lúc đó hần có muốn thù diệt câu chuyện thế nào thì cũng là quyền của hần.

Lam Ngọc tưởng tượng ra những chuyện tốt đẹp, lúc này hần nên tận dụng thời cơ, nếu bỏ lỡ cơ hội này, nhất định hần không thể bỏ qua cơ hội trả thù tốt như vậy.

“Vương phi muội muội, người chết đến nơi mà còn dám lý sự sao? Dù cho bây giờ người có cầu xin ta, ta cũng sẽ không bỏ qua cho người!” Trong mắt Lam Ngọc xẹt qua một tia âm ngoan, nói xong, ngoắc tay với năm người phía sau, rồi nhanh chóng đứng qua một bên, hần không định tránh đi, ngược lại còn muốn tận mắt chứng kiến bi kịch của nàng, chỉ có như thế hần mới hả giận được.

Được sự đồng ý của Lam Ngọc, năm nam tử thô kệch không hề chần chừ đi lên, thậm chí còn tranh nhau xem ai lên đầu tiên, họ cảm thấy người đầu tiên sẽ là người được hưởng lợi nhiều nhất, còn những người kia thì đều dùng đồ thừa mà thôi.

Nhìn những đôi mắt như dã thú, quanh người Lam Linh đã sớm toả ra khí lạnh đến đông người, tuy vậy, giọng nói vẫn thanh thúy dễ nghe, còn mang theo giọng điệu bất cần: “Các chư vị, chư vị có biết chữ này không? Có biết chữ ‘chết’ được viết như thế nào không?”

Khóe miệng Lam Linh khẽ câu lên, như cười lại như không, trong đôi mắt cất nước thu trong vắt không gọn sóng rực rỡ như ngôi sao, nhưng lời nói ra lại khiến cho trong lòng năm người kia phải chấn động.

Năm người này không phải là tùy tùng thông thường, bọn họ là sát thủ Lam Ngọc lặng lẽ nuôi dưỡng, là người đã chứng kiến qua đao kiếm đổ máu, mùi vị cái chết với bọn họ không hề xa lạ chút nào.

Nhìn khóe miệng quyền rũ của Lam Linh, năm người không khỏi giật mình nhìn nhau, đều nhìn thấy được sự hoảng sợ và do dự trong mắt nhau, Hàn vương phi thật sự là một nữ tử yếu đuối trời gả không chặt sao? Vì sao bọn họ lại không nhìn thấy sự hoảng sợ trên mặt nàng, mà chính là thị huyết và sát

khí? Phổi thêm nộ cười trên gương mặt mang theo nồng nặc mùi vị từ địa ngục.

Năm người không hẹn cùng dừng bước, mặc dù bọn họ là sát thủ, nhưng bọn họ cũng là người, bọn họ cũng sợ chết.

"Các ngươi ngây ngốc ở đó làm cái gì? Sao còn chưa ra tay!" Lam Ngọc quát khẽ một tiếng, trừng mắt nhìn chăm chăm năm người, hẳn không nghĩ tới mấy người nam nhân bọn họ lại bị một câu nói của tiểu tiện nhân kia dọa sợ, thực sự là một đám phé vật vô dụng!

"Ca ca, để ta nói cho ngươi biết bọn họ ngây ngốc ở đó làm cái gì, bọn họ à, hẳn là đang nghĩ có nên đi lên trước một bước hay lui về sau, nếu như lui về sau, thì kiếp sau có thể được đầu thai làm người, nhưng nếu được như vậy thì có thể tìm được một chủ tử tốt, có ăn có mặc đầy đủ, thậm chí còn có thể tiếp tục làm 'nam nhân'".

Đương nhiên, giờ phút này năm người đó vốn không thể nghĩ được nhiều như vậy, đây chỉ là chiến thuật trong lòng Lam Linh, bọn họ nghĩ nhiều lắm cũng chỉ là làm sao Lam Linh có thể có sát khí đến vậy, có khi nào thừa dịp lúc bọn họ chưa chuẩn bị năng liền ra tay hay không, nhưng nghe Lam Linh vừa nói như vậy, trong lòng năm người đột nhiên lo lắng vô hạn, thật sự trở thành kinh sợ rất rõ ràng, mặc dù bọn họ là sát thủ, nhưng bọn họ không muốn chết, càng không muốn nghĩ kiếp sau ra sao, bọn họ chỉ muốn hưởng thụ cuộc sống hiện tại thật tốt!

Nhìn xem thần sắc của năm người, trong lòng Lam Linh nổi lên một tiếng cười lạnh, không chịu nổi một kích! Lam Ngọc là kẻ tinh trùng lên não đến vậy, nhưng thủ hạ cũng không đến mức nào!

"Nếu các ngươi còn dám ngăn người ở đó, bốn công tử sẽ khiến các ngươi mất đầu!" Lam Ngọc oán hận không thôi, không nghĩ tới những người hẳn tỉ mỉ lựa chọn lại vô dụng như vậy, chỉ nghe ả tiểu tiện nhân này nói hai ba câu liền sợ hãi!

Nghe vậy, năm người không dám trì hoãn, mạng bọn họ đều nằm trong tay công tử, hẳn sai bọn họ làm cái gì, bọn họ đều phải đi làm!

"Hàn vương phi, ngươi không cần hù dọa bọn ta, chúng ta không hề sợ ngươi đâu." Một nam tử nhanh chóng cời thắt lưng, nhìn Lam Linh, nở nụ cười bỉ ổi, hơn nữa hẳn cảm thấy dù cho Lam Linh không phải là nữ tử yếu đuối tay trái gả không chặt, nhưng chỉ bằng năm người bọn họ, còn cần phải sợ nàng hay sao? Nhất định là nàng đang muốn hù dọa bọn họ thôi.

Lam Linh cười cười, nhìn về phía còn lại, "Sao các ngươi còn chưa cời quần? Muốn đến thì cùng đến đi, do dự chỉ làm tốn thời gian."

Lời nói của Lam Linh càng khiến năm người vút sợ hãi lên chín tầng mây, rục rịch trong thân thể, cũng bắt đầu gấp gáp không thể chờ, nhanh chóng cời y phục, nhưng bọn họ không biết là, ý Lam Linh nói chính là giết từng người quá lãng phí thời gian của nàng, nàng muốn đưa tất cả bọn họ đi gặp diêm vương trong một lần!

Nghe lời Lam Linh nói, chân mày của Lam Ngọc nhíu lại, hẳn cảm thấy, cảm thấy lời này của Lam Linh chứa đầy hàm ý, nhưng rốt cuộc nàng có ý gì? Nhất thời Lam Ngọc không đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Chương 128.2

Editor: An Kin

Trong chớp mắt, năm người đều thoát được chỉ còn lại một cái khó, sau đó, liền tranh nhau lao về phía Lam Linh. Lam Linh thấy thế, hơi cong môi một cái, đồng thời nhanh chóng giương một tay lên, Nhuyễn cốt tán rơi xuống, cả năm người không một ai may mắn thoát khỏi, một lát liền ngã trên mặt đất.

Lúc này, cuối cùng năm người cảm thấy thật sự sợ hãi, một loại sợ hãi do mặc người khác chém giết! Nhưng toàn thân bọn họ vô lực, lời nói ra chỉ bé như ruồi muỗi, muốn cho người ở phía ngoài nhà từ nghe được tiếng kêu cứu của bọn họ đều là hy vọng xa vời.

Sự sợ hãi trước cái chết đến như dòi núi lấp biển làm cho hai mắt của năm người đều tròn tròn, nhưng trong lòng vẫn giữ ảo tưởng, hy vọng chủ tử của bọn họ có thể cứu bọn họ một mạng.

Nhưng Lam Ngọc sẽ không vì mấy tên thủ hạ mà không để ý đến tính mạng của mình, thấy tình hình chuyển biến đột ngột, liền không chút do dự cướp đường mà chạy, rời khỏi nhà tù, nhưng Lam Linh sao có thể để hẳn thực hiện được? Liền ngay lúc hẳn xoay người, lấy một cây cừu huyền châm tốc độ nhanh như tia chớp phong bế yếu huyệt trên thân thể Lam Ngọc. Lam Ngọc trong nháy mắt ngã xuống đất.

Sau đó, Lam Linh tìm ra một cây chùy thủ từ trên người Lam Ngọc, giơ tay chém xuống, nhanh chóng cho năm tên đang hoảng sợ đi gặp Diêm vương, đồng thời làm cho máu của bọn họ tung tóe trên người Lam Ngọc, làm xong hết thủ, Lam Linh lắng nghe âm thanh phía ngoài, thấy có tiếng bước chân hướng bên này truyền tới, lúc này đem dao găm kia đặt trong tâm tay Lam Ngọc, nhanh chóng rút cừu huyền châm trên người Lam Ngọc ra cất kỹ.

Tên ngục tốt dẫn Lam Ngọc tiến vào lúc nghe Lam Linh nói liền vội trốn biến mất rồi, thời điểm Ngự Đình dẫn Mộ Dung Tiểu Trần đi vào trước cửa phòng giam Lam Linh cũng không nhìn thấy tên ngục tốt kia, lập tức chỉ đạo nha dịch sau lưng: "Nhanh tìm ra người nọ cho ta, nghiêm trị không tha!"

"Dạ!" Nha dịch nhanh chóng rời đi.

Nguyên lai Ngụy Đình nhận được bẩm báo, nghe nói một tên ngục tốt dẫn Lam Ngọc và vài người đến phòng giam Lam Linh, trong nội tâm thầm kêu không tốt, bởi vì Yên Kinh Hàn đã thông báo với hắn nhất định phải đề phòng Lam Ngọc, mặc dù Lam Ngọc là ca ca của Lam Linh, nhưng từ trong lời nói của Yên Kinh Hàn, Ngụy Đình cảm thấy giữa bọn họ nhất định là có mâu thuẫn, như vậy người của Lam Ngọc có thể sẽ đối với Lam Linh thành hóa cướp bóc, vì thế, sau khi hắn trở lại liền phân phó thủ hạ lưu ý cử động của Lam Ngọc, không nghĩ, Lam Ngọc thật sự đến đây.

Thời điểm Ngụy Đình đang chuẩn bị đến nhà tù, Mộ Dung Tiểu Trần cũng vừa tới, mặc dù hiện tại Mộ Dung Tiểu Trần đã đứng đầu quan lại, nhưng trước đây đã từng nhậm chức Đại lý tự thiếu khanh, hơn nữa lúc ấy còn là người lãnh đạo trực tiếp Ngụy Đình. Ngụy Đình đối với hắn đều rất kính trọng, hắn muốn gặp Lam Linh, Ngụy Đình không ngăn cản, liền dẫn Mộ Dung Tiểu Trần đến.

Đẩy cửa phòng ra, nhìn tình hình trước mắt, con mắt trung tình mịch của Mộ Dung Tiểu Trần đã phủ đầy mây đen, cuồng phong gào thét!

Năm người đàn ông xích, lỏa, chỉ mặc quần lót, không cần hỏi, cũng biết bọn họ muốn làm gì, mặc dù bọn họ đã chết rồi, Lam Linh bình yên vô sự đứng trước mặt hắn, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần vẫn ức chế không được ý nghĩ đem bọn họ nghiền xương thành tro!

Nhìn Lam Ngọc từ từ đứng lên từ trên mặt đất, tay Mộ Dung Tiểu Trần trong áo nắm chặt lại, ánh mắt nhìn về phía Lam Ngọc mang sát khí.

Mặc kệ là ai, dám can đảm động vào người Linh Nhi, hắn sẽ khiến cho hắn ta chết không có chỗ chôn!

Ngụy Đình cũng cả kinh, trong nội tâm đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng hắn vạn lần không ngờ một ca ca lại hạ độc thủ đối với muội muội của mình, đây là cứu hận như thế nào?

Lam Ngọc cảm giác đầu của mình hỗn loạn, sau khi đứng lên một lúc lâu mới phát hiện Mộ Dung Tiểu Trần cùng Ngụy Đình đang đứng ở trước mặt nhìn mình, lập tức đầu thanh tỉnh một chút, nhìn về phía trên, chỉ thấy năm thủ hạ của mình toàn thân là máu, đã chết rồi, mùi máu tươi nồng đậm làm cho trong lòng hắn đột nhiên sinh ra một sự khủng hoảng, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Lam Linh, "Ngươi, ngươi giết bọn họ!"

"Ca ca, là ngươi giết bọn họ." Lam Linh cười nhạt một tiếng, "Ca ca, trên tay của ngươi cùng y phục dính đầy máu của bọn họ, mà trên tay của ta ngay cả một giọt máu cũng không có, ngươi nói, đến cùng là ai giết bọn họ?"

Lam Linh nói rồi đem tay đưa ra ngoài, bàn tay nhỏ bé trắng như ngọc, không lấy nhiễm trần thế, càng không có một chút vết máu.

"Ngụy đại nhân, nàng hoàn toàn ngậm máu phun người, bọn họ là người của ta, ta làm sao có thể giết bọn họ?" Lam Ngọc nhìn tay mình đầy máu tươi cùng mảng lớn vết máu trên quần áo mình, đè ép bối rối trong lòng quay đầu nhìn về phía Ngụy Đình.

"Điều này không đơn giản sao? Bởi vì ngươi muốn cho bọn họ làm nhục ta, không nghĩ tới trên người ta có chứa Nhuyễn cốt tán phòng thân, khiến bọn họ ngã trên mặt đất, ngươi thấy mưu kế không thành, lại sợ sự tình bại lộ, giết người diệt khẩu, hơn nữa thời điểm sự tình bại lộ, ngươi còn đem toàn bộ trách nhiệm đẩy tới trên đầu bọn họ, nói bọn họ là to gan lớn mật nghĩ vũ nhục ta, ngươi vì cứu ta mới giết bọn họ, kể từ đó, ngươi chẳng những bảo vệ danh tiếng muội muội hơn nữa còn có thể thoát khỏi mọi liên quan, ca ca, ngươi nghĩ như vậy sao?"

Lam Linh không đợi Ngụy Đình mở miệng liền chậm rãi nói, Lam Ngọc tức giận đến hộc máu, cái gì gọi là đôi trắng thay đen, cái gì gọi là nghe nhìn lẫn lộn, nàng cũng dám ngay trước Mộ Dung Tiểu Trần cùng Ngụy Đình nói lời bịa đặt, nàng nghĩ bọn họ đều là người mù sao?

"Hàn vương phi thực giỏi nói chuyện xưa, ngươi cho rằng người khác sẽ tin tưởng ngươi nói vậy sao?" Lam Ngọc không kiềm được giận dữ, vốn muốn đem nàng phá hủy lại không nghĩ tới bọn họ bị nàng giết đã hành, thế nhưng nàng còn đem hắn chỉ ra và xác nhận thành hung thủ giết người, buồn cười!

"Ca ca, ta nhắc nhở ngươi, đại lý tự chú ý chính là chứng cứ, chứng cứ giết người trên người ca ca tựa hồ không ít, mà ở trong phòng giam chỉ có hai người chúng ta còn sống, bọn họ tựa hồ không phải là ngươi giết thì là ta giết, nhưng nếu nói là ta giết, ngươi liền lấy ra chứng cứ ở đâu." Lam Linh lại cười nhạt một tiếng, nàng đôi trắng thay đen vu hãm bị giết người như thế nào? Hắn dám để cho người vũ nhục nàng, vậy hắn sẽ phải gánh chịu tất cả hậu quả, hơn nữa đây chỉ là mới bắt đầu!

Thanh âm Lam Linh thanh thúy dễ nghe, như trân châu rơi vào khay ngọc, nhưng nghe ở trong tai Lam Ngọc nhưng lại như tóe từ địa ngục, hắn đột nhiên cảm thấy một trận lạnh toát cả người, tức giận trong lòng từ từ tản đi, lưu lại chính là khủng hoảng vô cùng.

Lam Ngọc vốn muốn cho bọn họ phá hủy Lam Linh, khiến Lam Linh không mặt mũi nào sống trên đời, lựa chọn tự mình kết thúc, đến lúc đó nàng chết, hắn lại đem năm người bọn họ trừ khử, chuyện này coi như xong, cho dù phụ thân cùng thái hậu cô cô truy cứu, người dù sao đã chết rồi, hắn lại là con trai độc nhất của Lam gia, bọn họ không thể nào vì một người chết mà giết hắn, nhiều lắm là trừng phạt hắn một tý mà thôi.

Nhưng mà mơ tưởng là tốt đẹp, thực tế nhưng là phù phàng, hắn không nghĩ tới chuyện này không phát triển theo hướng hắn đã định sẵn, ngược lại bị Lam Linh trả đũa, làm cho hắn khó堪.

Lam Ngọc biết rõ nếu Lam Linh đem chuyện này chọc đến hắn thái hậu cô cô, không nói hắn không báo được thù, hơn nữa nhất định sẽ lột một tầng da.

Lam Ngọc đối với thái hậu cô cô hiểu rõ, thái hậu cô cô nuôi dưỡng Lam Linh ba năm chính để giúp nàng làm việc, nàng thấy Lam Linh không có việc gì, nhất định sẽ hung hăng hỏi tội hắn, dùng cái này đến dụ dỗ cho Lam Linh vui vẻ để nàng làm việc tốt hơn, mặc dù sẽ không giết hắn, nhưng Lam Ngọc vừa nghĩ tới thủ đoạn trừng phạt người của thái hậu cô cô liền cảm thấy sợ hãi.

"Ngươi đại nhân, ca ca đến thời điểm còn nói không biết trong phòng giam này đến cùng là mùi gì, bây giờ nhìn lại, ca ca chỉ sợ muốn đích thân thể nghiệm một phen." Lam Linh nói nhìn về phía Ngụy Đình, cảm thấy Ngụy Đình không thể trở thành khán giả nhá, đến lúc hần nên nói chuyện.

"Người đâu! Đem Lam Ngọc giải vào đại lao, Bồn quan sẽ đích thân tấu mình Hoàng thượng, thỉnh Hoàng thượng xử lý!"

Ngụy Đình gầm lên một tiếng, hai gã nha dịch nhanh chóng tiến đến một trái một phải kiềm chế Lam Ngọc, Lam Ngọc giãy giụa vài cái, cả giận nói: "Ngụy Đình, ngươi biết bồn công tử là ai không? Ngươi cũng dám đem bồn công tử giải vào đại lao, ngươi không muốn sống?"

Lam Ngọc vốn chính là người chuyên đi ngang trong kinh thành, hần chưa từng bị chịu đãi ngộ như vậy? Lập tức liền nổi giận.

"Vương tử phạm pháp tội như thứ dân! Lam Ngọc, Bồn quan nhắc nhở ngươi, nơi này là đại lý tự, không phải là Lam tướng phủ!" Ngụy Đình lạnh lùng nhìn Lam Ngọc một cái, nói với hai gã nha dịch đạo: "Mang đi!"

"Ngụy Đình, ngươi chờ đấy, bồn công tử sẽ không bỏ qua cho ngươi!" Lam Ngọc kêu gào, bị áp tải ra khỏi phòng giam Lam Linh.

Ngụy Đình trong lòng hừ lạnh một tiếng, Lam Ngọc chết đến nơi còn không biết, đầu óc hần so với kia Lam Kim Châu cũng không thông minh hơn tí nào!

Sau đó, Ngụy Đình cho người đem năm thi thể kia ra ngoài, dọn dẹp vết máu, lúc này mới lui ra ngoài.

Mộ Dung Tiểu Trần tự nhiên không đi ra, ánh mắt ôn nhu nhìn Lam Linh, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ, lại không biết mở miệng từ đâu.

"Ngươi cũng về đi, ta không có việc gì." Bị Mộ Dung Tiểu Trần nhìn chăm chăm như vậy, Lam Linh cảm thấy toàn thân khó chịu, cuối cùng nhịn không được mở miệng.

"Linh nhi, đi theo ta đi." Mộ Dung Tiểu Trần cuối cùng lên tiếng, thanh âm rất nhẹ, nhưng trong giọng nói lại mang theo thương tiếc cùng thâm tình vô tận, hần không nghĩ rằng trở thành một con cò thời khắc ở trong vòng đao quang kiếm ảnh, càng không muốn nàng bị một chút tổn thương.

Thấy trên khuôn mặt tuấn lãng của Mộ Dung Tiểu Trần một đôi con ngươi đen tĩnh mịch lúc này đã tràn đầy nhu tình, trong nội tâm Lam Linh than nhẹ một tiếng, nàng không hoài nghi hần đối với nàng là tình giả, nhưng nàng lại chỉ có thể cô phụ!

Thời điểm Ở Vọng Lạc Sơn, nàng cũng đã lựa chọn, nàng thích Yến Kinh Hàn, mặc dù dọc theo đường đi đều là khóm bụi gai sinh sống ngằm mảnh liệt, nàng đều sẽ luôn luôn đi cùng, cho đến khi sinh mạng kết thúc.

Lam Linh nhắc chân đi vào, ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Mộ Dung Tiểu Trần trấn định vô cùng, "Ta không đi, lại sẽ không cùng ngươi đi, ngươi không cần lãng phí thời gian trên người ta."

"Vì cái gì?" Mộ Dung Tiểu Trần bước nhanh đi vào phía trước Lam Linh, thanh âm dồn dập, "Linh nhi, nàng nên rất rõ ràng tình cảnh hiện tại, muốn đưa nàng vào chỗ chết không chỉ có Lam Ngọc, nếu nàng tiếp tục lưu lại nơi này chính là đặt mình ở dưới lưỡi đao của người khác, nay nàng có thể tránh thoát một lần, còn ngày mai? Nàng bảo đảm nàng có thể nhất định trốn được? Nàng nguyện ý tiếp tục sống dưới đao thương bóng kiếm?"

"Linh nhi, những gì Lam tướng phủ có thể cho nàng, thậm chí những gì Yến Kinh Hàn có thể cho nàng, ta cũng có thể cho nàng, hơn nữa ta có thể bảo đảm ta một đời một thế chỉ có một nữ nhân, chỉ yêu một mình nàng." Mộ Dung Tiểu Trần ngồi xuống bên cạnh nói Lam Linh, đưa tay cầm tay Lam Linh, nhưng mà bị Lam Linh nhẹ nhàng linh hoạt trốn ra.

"Ngươi nghĩ rằng ta không muốn đi là vì ta ham những thứ vinh hoa phú quý kia?" Lam Linh cười cười, "Thân phận cũng tốt, vinh hoa phú quý cũng được, đều không phải là ta đặc biệt để ý gì đó, có hay không có kỳ thật đối với ta mà nói chỉ là râu ria."

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Trần tay ở trên đầu gối đã từ từ nắm lại, đứng lên, nguyên nhân Lam Linh không muốn cùng hần đi đã miêu tả sinh động!

"Tiểu Trần, ta thích hần, đối với ngươi, ta chỉ có thể nói tiếng xin lỗi." Lam Linh biết rõ nàng những lời này nhất định sẽ đa thương Mộ Dung Tiểu Trần, nhưng chuyện tình cảm, đau dài không bằng đau ngắn, hần đau nhức quá thì có thể buông xuống.

Nghe trong miệng Lam Linh nói ra ba chữ "Ta thích hần", Mộ Dung Tiểu Trần trong nội tâm đột nhiên đau xót, ngay sau đó sự không cam lòng nhanh chóng lấp đầy toàn bộ trái tim, Mộ Dung Tiểu Trần không nghĩ nhiều, liền đem Lam Linh ôm vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Phong Thụ Tình

Động tác đột ngột của Mộ Dung Tiểu Trần khiến Lam Linh không kịp đề phòng, bị hần ôm chặt ở trong ngực, lập tức giọng Lam Linh trầm xuống, "Buông tay!"

Mộ Dung Tiểu Trần không hề động, ngược lại cánh tay càng siết chặt, "Linh nhi, ngươi là của ta, ta không cho phép ngươi thích hần!" Nghe thấy mùi thơm từ trên người Lam Linh, Mộ Dung Tiểu Trần ngang ngược tuyên bố.

Hần yêu nàng ba năm, tại sao nàng lại thích một nam nhân thành hôn còn chưa đến một tháng? Điều này khiến hần sao có thể chịu nổi? Hần không cho phép, hoàn toàn không cho phép!

"Mộ Dung Tiểu Trần, ngươi không có quyền nói như vậy, ta thích ai đó là quyền tự do của ta, nếu ngươi không buông tay, vậy thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!" Lam Linh nói xong cổ tay thuận tiện xoay một cái, trên ngón tay giữa đã kẹp một châm Cửu Huyền!

Nghe giọng nói lạnh lùng của Lam Linh, Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ lúc này Lam Linh đã thật sự nổi giận, mặc dù rất không muốn buông tay, nhưng hần vẫn thả lỏng cánh tay, cũng lúc đó Lam Linh lập tức nhanh chóng đứng dậy, giữ một khoảng cách với Mộ Dung Tiểu Trần.

"Linh nhi, do ta vừa rồi quá xúc động, ta không nghĩ ngươi sẽ thích Yến Kinh Hần, cho nên mới nhất thời không chấp nhận được, mới có hành động không hợp với lễ qui, đừng giận ta, được không?" Mộ Dung Tiểu Trần giải thích một câu, ôn nhu dụ dỗ, hần lo lắng Lam Linh vì hành động vừa rồi của hần mà tránh hần như rắn rết, nếu giống như vậy, hần lại càng không chấp nhận được.

Lam Linh mấp máy môi, nàng thật sự không ngờ vậy mà Mộ Dung Tiểu Trần lại thẳng thắn như thế, nhất thời không biết nên dùng thái độ nào đối xử với hần.

"Nếu như ngươi đồng ý với ta bỏ đoạn tình cảm này, đi tìm tình yêu thật sự thuộc về ngươi, thì ta sẽ coi như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra." Lam Linh đưa ra một điều kiện, biết rõ tình cảm không có kết quả thì nên dứt khoát một đao, chứ không phải là quấy rầy dây dưa, làm lỡ chính mình.

"Không thể!" Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng đứng lên, ánh mắt nhìn Lam Linh mang theo sự kiên định và chấp nhất, hần sẽ không buông tay, bởi vì hần không muốn cả đời tuổi già cô đơn!

Ba năm trước chỉ nhìn thoáng qua hần đã đi tìm nàng ba năm, ba năm, hơn một ngàn ngày lẫn đêm, nếu có thể buông bỏ, hần sớm đã buông bỏ, còn bây giờ, hần đã tìm được nàng, thì sẽ càng không có khả năng buông tay!

Lam Linh cắn cắn răng ngọc, đột nhiên cảm thấy Mộ Dung Tiểu Trần là một người dầu muối không vào, nàng có chỗ nào tốt, làm sao có thể khiến hần chấp nhất như thế?

"Nếu đã như vậy, lời chúng ta không hợp, ngươi có thể đi!" Lam Linh lạnh lùng mở miệng, với hần, dường như chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ.

Mộ Dung Tiểu Trần cũng không tức giận với lời Lam Linh nói, chỉ ôn nhu cười một tiếng, nói: "Ta đi đây, một mình ngươi cần thận một chút, ta sẽ cho người âm thầm bảo vệ ngươi."

"Không cần, bảo người của ngươi rút lui đi." Lam Linh không muốn thiếu Mộ Dung Tiểu Trần một phần nhân tình nào, hần vốn có ý với nàng, nếu lại thiếu hần một nhân tình, Lam Linh càng không biết có thể dùng thái độ thế nào để đối xử với hần.

"Không được!" Mộ Dung Tiểu Trần nhất quyết cự tuyệt, "Linh nhi, ta sẽ không để ngươi có một chút sơ xuất nào!" Đương nhiên là Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ lý do Lam Linh từ chối sự bảo vệ của hần, đó chính là nàng không muốn nợ hần, nhưng hần thích nàng nợ hần, bởi vì theo lời này, nàng không thể xem hần là người lạ.

Mộ Dung Tiểu Trần nói xong không dừng lại, nhanh chóng bước ra khỏi phòng giam.

Lam Linh trừng mắt nhìn theo bóng lưng Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng biến mất, nhúc nhích đầu một hồi.

Rất nhanh chuyện Lam Ngọc đề người vũ nhục Lam Linh đã truyền tới trong tai Yến Kinh Hần Lam Xảo Phụng và Yến Minh Hiên, đương nhiên Yến Kinh Hần sẽ không để Lam Ngọc có thể sống tốt, hần âm thầm phân phó người, để một tên tử tù "chào hỏi" hần thật tốt; mặc dù Lam Xảo Phụng rất tức giận, nhưng dù sao Lam Ngọc cũng là con trai duy nhất trong Lam gia, nàng không thể đoạn tuyệt hương khói Lam gia, cho nên chỉ đành trừng phạt hần ngay ngục ở trong lao mấy ngày, đồng thời cũng âm thầm phái người bảo vệ mạng Lam Ngọc; còn Yến Minh Hiên vừa ngồi xem cuộc vui, đương nhiên cũng không quên chặn ngang một cước, mặc kệ kết quả cuộc chuyện này ai thua ai thắng, tóm lại hần chính là người thắng.

Mặc dù Lam Xảo Phụng phong tỏa tin tức bên ngoài, nhưng do Yến Minh Hiên ngăn cản từ phía trong, tin tức Lam Linh trước Lam Ngọc sau vào tù vẫn được truyền đi khắp nơi như cũ, một lần nữa Lam tướng phủ và Hần vương phủ bị dân chúng lấy tiêu điểm bàn, tán.

Dân chúng truyền nhiều lời, có người nói, Lam Linh bị người hãm hại, Lam Kim Châu bị nhốt vào đại lao, nàng vốn không cần thiết phải giết Lam Kim Châu, mà nhìn hành động của Lam Ngọc, tám phần người hãm hại Lam Linh chính là Lam Ngọc; cũng có người nói, Lam Linh bị Lam Kim Châu vu hãm trước mặt nhiều người ở trên đường cái như vậy, dù cho Lam Kim Châu bị nhốt vào đại lao, Lam Linh vẫn tức giận như xưa, muốn phân phó nha hoàn bên cạnh giết chết Lam Kim Châu để hả giận, vô tình Lam Ngọc lại biết rõ ả tình bên trong, nhất thời tức giận, liền dẫn người đi báo thù cho Lam Kim Châu.

Dù sao muốn nói gì đều có, chỉ cần có thể nghĩ ra các phiên bản, thì thật sự dường như đều bị nói chỉ còn hai mắt một mũi.

Ôn Nương nghe những tin tức bất lợi với con mình liền tức giận đến muốn học máu, nhưng khiến nàng phiền muộn chính là, lúc này thái hậu không lập tức thả con trai nàng ra không nói, ngay cả phu quân nàng, cha ruột con trai nàng vậy mà chỉ nói một câu mặc cho con trai nàng ngay ngục ở trong tù mấy ngày, còn nói đây là chút trừng phạt cho hần.

Nhà lao Đại Lý tự là nơi nào, tất nhiên là Ôn Nương cũng biết, âm u, hơi thối bốc mùi, chuột giẫm chạy tán loạn, tiếng đánh chửi, tiếng gào thét, cùng với những âm thanh kêu cha gọi mẹ, nơi đó hoàn toàn chính là địa ngục.

Con trai nàng là công tử quý giá trong tướng phủ, làm sao hắn có thể ngây ngốc ở nơi đó được, muốn ngây ngốc cũng chỉ có tiểu tiện nhân Lam Linh kia mới có thể ngây ngốc!

Vừa nghĩ tới Lam Linh, Ôn Nương hận không thể uống máu của nàng, trong nội tâm nghĩ đến nếu không phải là tiểu tiện nhân đó, thì con trai của nàng sẽ không thể đi đến Đại Lý tự, lại càng không có khả năng bị nhốt ở trong đó, tất cả đều là lỗi của tiểu tiện nhân đó!

Con trai bị nhốt ở trong tù, Ôn Nương không thể bình tĩnh nhân nhả như Lam Trí Thân được, nàng vội vã tiến cung tìm con gái của mình.

"Hân nhi, có chuyện muốn nói với ngươi, nương vội muốn chết." Ôn Nương nhìn thấy nữ nhi đang từ từ thưởng thức trà, dáng vẻ nhân nhả thích ý, nhưng lòng nàng lại nóng như lửa đốt, bây giờ lửa đã cháy đến nơi, làm sao nữ nhi nàng lại không sốt ruột một chút nào chứ? Lam Ngọc là ca ca ruột của nàng đấy.

"Nương, ngươi vẫn chưa rõ sao? Hôm nay ca ca đi chọc giận thái hậu cô cô, thái hậu cô cô muốn cảnh cáo trừng phạt hắn một chút không cho hắn đi ra, giờ có ngươi cũng vô dụng." Lúc này Lam Hân Nhi mới để ly trà trong tay xuống, nhìn xem Ôn Nương nói.

Chuyện xảy ra hôm nay, đương nhiên là Lam Hân Nhi đã có được tin tức từ lâu, nàng âm thầm đắc ý đồng thời cũng thầm mắng Lam Ngọc ngu xuẩn, Lam Linh đã bị nhốt vào đại lao, cần gì hắn phải tự mình đi trừng trị nàng, cứ lặng lẽ tìm một người làm cho mình không được sao? Nói như vậy, dù cho không thành, cũng sẽ không để người bắt được nhược điểm, để mình bị nhốt vào lao tù, Lam Ngọc chính là một tên ngu ngốc tình, trùng lên nào!

Nhưng lời này Lam Hân Nhi sẽ không nói cho nương mình, mặc dù nương thương yêu nàng nhiều hơn, nhưng dù sao Lam Ngọc cũng là con trai, là nơi đến giả nương nàng có thể nương dựa, với lại dù sao nương cũng nâng niu hắn trong lòng bàn tay, xảy ra chuyện như vậy, có thể nghĩ nương nàng đã bị đá kích đến thế nào, nàng vẫn không nên đá kích nàng mới tốt.

Nghe Lam Hân Nhi vừa nói như vậy, Ôn Nương hít một hơi dài, oán hận nói: "Sở dĩ thái hậu cô cô đối xử với ca ca và ta, còn không phải là vì con tiểu tiện nhân kia! Nếu không phải là tiểu tiện nhân đó, thì ca ca và ta cũng sẽ không bị nhốt ở trong tù!"

Ôn Nương không nghĩ đến chuyện Lam Ngọc muốn làm gì Lam Linh, lại càng không nghĩ đến Lam Ngọc có lỗi nào, chuyện nàng nghĩ chính là, Lam Ngọc bị Lam Linh dụ dỗ, mà Lam Linh mới chính là đầu sỏ hại con trai như thế!

"Nương, ngươi nói lời này rất đúng, mấy ngày trước ở trên Linh Vân sơn, Lam Linh đã châm chọc khiêu khích ca ca và ta, hận không thể giẫm chúng ta dưới chân, bây giờ ca ca bị nhốt ở trong lao, không chừng nàng càng thêm vui vẻ nữa đấy." Giờ phút này, Lam Hân Nhi vẫn không quên thêm dầu thêm mỡ châm ngòi thổi lửa, nàng biết rõ chỉ đến khi nương nàng hận Lam Linh thấu xương, thì nương mới không chút do dự giúp nàng hoàn thành kế hoạch này.

"Tiểu tiện nhân, nàng thật sự dám nói các ngươi như vậy sao, sau này xem ta có xé rách miệng nàng hay không, khiến nàng muốn sống cũng không thể sống, muốn chết cũng không thể chết!" Ôn Nương ngoan độc nói, thù mới hận cũ khiến Ôn nương hận không thể lóc từng miếng thịt của Lam Linh!

"Nương, nàng ta cướp nam nhân của ta, ta càng muốn nàng ta sống không bằng chết!" Khoé miệng Lam Hân Nhi thoáng nở nụ cười lạnh đầy thị huyết, nâng chung trà, dùng nắp chén khẽ lướt qua lá trà trên mặt nước, lúc này mới nói tiếp: "Nương, bây giờ nàng bị nhốt ở trong đại lao, đây cũng chính là cơ hội trời ban cho chúng ta."

Nghe vậy, lập tức trong mắt Ôn Nương sáng lên một phần, nàng muốn lóc từng miếng thịt của Lam Linh, nhưng khổ nỗi lại không tìm được cơ hội, vừa nghe Hân Nhi nói như vậy, lập tức trong nội tâm tràn đầy hy vọng báo thù.

"Hân Nhi, ngươi có cách nào tốt hay không?" Ôn Nương vội vàng hỏi, nhưng ngược lại nói tiếp: "Khẳng định là thái hậu cô cô ngươi đã âm thầm truyền tin với người trong Đại Lý tự, chỉ sợ muốn động đến tiểu tiện nhân kia cũng không dễ dàng."

Mặc dù Ôn Nương không rõ chính sự, nhưng ít nhiều gì cũng biết rõ một phần thế lực của Lam Xảo Phụng, nàng không chút nghi ngờ nhất định trong Đại Lý tự sẽ có người của Lam Xảo Phụng, mà Lam Linh lại là con cò của nàng, nhất định nàng sẽ che chở không để nàng ta chết, nói như vậy, muốn âm thầm động thủ với Lam Linh cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

"Nương, thái hậu cô cô có người ở Đại Lý tự, không lẽ ta không có người sao?" Lam Hân Nhi cười thần bí, trong con mắt thoáng loé lên huy hoàng dương dương tự đắc, nàng không nghĩ tới hai năm trước lúc nàng chưa gả cho Yến Minh Hiên, phong thư tình Ngụy Đình gửi cho nàng hôm nay sẽ có chỗ trọng dụng, may mắn là lúc đó nàng cũng không hủy đi, chỉ cần có phong thư tình đó ở đây, Ngụy Đình phải ngoan ngoãn thay nàng làm việc!

"Hân nhi, ngươi sớm đã sắp xếp người ở trong Đại Lý tự rồi sao?" Ôn Nương nghi ngờ hỏi, mặc dù nữ nhi nàng vô cùng thông tuệ, nhưng nàng cũng không thể tính đến chuyện hôm nay đi?

"Nương, biến một người không liên quan trở thành người trong tay, chẳng phải là càng khiến người ta không thể tưởng tượng được sao?" Lam Hân Nhi lại cười thần bí, có phong thư Ngụy Đình tự tay viết cho nàng, thì lập tức nàng có thể biến Ngụy Đình trở thành người trong tay.

"Hân nhi, nương không hiểu rõ ngươi đang nói cái gì." Đương nhiên là Ôn Nương có thể nghe được hàm ý trong lời Lam Hân Nhi nói, nhưng nàng lại không đoán được rốt cuộc nàng ta có ý gì.

"Nương, người không cần biết nhiều như vậy, người chỉ cần theo lời ta nói đi làm là được." Lam Hán Nhi nói xong, liền bảo Lưu Tô đi vào hầu hạ bút mực, nâng viết mấy chữ trên trang giấy, rồi để Ôn Nương phải tâm phúc giao cho Ngụy Đình.

Ôn Nương cũng không hỏi nhiều, vội vã xuất cung.

Ngụy Đình nhìn xem thấy vài chữ rải rác trên mảnh giấy trong tay, lòng mày đã nhíu lại thành một chữ xuyên, đột nhiên hắn cảm thấy áp lực lớn như thái sơn hít thở không thông.

Làm sao Ngụy Đình cũng không nghĩ tới xúc động hai năm trước của mình lại trở thành công cụ Lam Hán Nhi uy hiếp hắn hiện tại, hắn nên làm cái gì bây giờ?

Hai năm trước, đêm thất tịch, cũng là lần đầu tiên hắn gặp Lam Hán Nhi, nhìn thấy dáng người xinh đẹp, dung mạo khuynh thành, sau khi hắn trở về liền mua xui quẻ khiến viết một phong thư bộc lộ ái tình với Lam Hán Nhi, sau này, không được Lam Hán Nhi đáp lại, lại qua thời gian dài, cuồng nhiệt nhất thời khi đó với Lam Hán Nhi cũng dần dần biến mất.

Lại về sau, Lam Hán Nhi gả cho Yến Minh Hiền, Ngụy Đình liền cắt đứt hoàn toàn ý niệm đã từng trong đầu mình, thậm chí còn hối hận hành động cảm tính ngay lúc đó, nhưng hắn đoán rằng hắn là lúc ấy Lam Hán Nhi đã huỷ đi phong thư kia, sau, chuyện này Ngụy Đình cũng dần dần lãng quên.

Chưa từng nghĩ, cách hai năm, chẳng những Lam Hán Nhi còn cất giữ phong thư tình của hắn, hơn nữa còn dùng để uy hiếp, Ngụy Đình oán hận không thôi, biết vậy hắn chẳng làm!

Hắn không nghĩ tới Lam Hán Nhi là dạng nữ nhân này, vậy mà lúc đó hắn lại còn biểu lộ tình cảm với nữ nhân này, nhất định là mắt của hắn bị mù!

Nhưng hối hận cũng không thể giải quyết được vấn đề, Lam Hán Nhi cầm vật này đến uy hiếp hắn, tuy hắn không sợ chết, nhưng tuổi phụ mẫu hắn đã cao, còn chưa hưởng hết mấy ngày thanh phúc, làm sao hắn có thể bởi vì xúc động nhất thời mà liên lụy đến phụ thân mẫu thân của mình?

Ngụy Đình siết chặt tờ giấy trong lòng bàn tay, quyết định trước đi nghe một chút Lam Hán Nhi muốn hắn làm gì.

Sau khi Ôn Nương đi về không lâu, Lam Hán Nhi liền tấu lên Yến Minh Hiền muốn quay về Lam tướng phủ ở hai ngày để an ủi phụ mẫu thật tốt, Yến Minh Hiền cũng không ngăn cản, sáng khoái đáp ứng.

Rất nhanh Lam Hán Nhi đã trở về Lam tướng phủ, nâng cái trang một hồi, mới ra phủ, còn cố ý đi vòng qua mấy đoạn đường quanh co, lúc này mới đi đến khu trạch viện ước hẹn với Ngụy Đình.

Vào gian phòng, Lam Hán Nhi thấy Ngụy Đình đã tới, hắn đang đứng chấp tay đưa lưng về phía nàng, nhìn thấy bóng lưng hắn, đột nhiên Lam Hán Nhi cảm thấy trên người hắn cũng có phong thái như Yến Kinh Hàn, nàng không khỏi dừng bước, lẳng lặng nhìn ngắm.

Ngụy Đình từ từ xoay người, nhìn về phía Lam Hán Nhi, chấp tay nói: "Vi thần gặp qua hoàng hậu nương nương." Trong giọng nói mang theo sự cung kính hồ hững.

Trong lòng Lam Hán Nhi thất vọng một hồi, tựa hồ lúc này nàng mới tỉnh lại trong huyền tưởng, nhất định là nàng nhớ Yến Kinh Hàn muốn điên rồi, mới cho rằng hắn giống như hắn.

Yến Kinh Hàn chưa bao giờ cung kính với nàng, lời hắn nói ngoại trừ lạnh lẽo thì vẫn là lạnh lẽo, nhưng nàng lại vô cùng yêu thích bộ dáng lạnh lùng ấy, cho dù ánh mắt lạnh lùng của hắn nhìn nàng một cái, nàng cũng sẽ cảm thấy thú vị! (vị nữ phụ thích ngược!!!)

"Ngụy Đình, người còn nhớ rõ phong thư người viết hai năm trước không? Ta luôn cất giữ thật tốt." Lam Hán Nhi nhìn Ngụy Đình cười nói, nhưng nụ cười của nàng trong mắt Ngụy Đình lại trông như lưỡi xà, diêm dúa nguy hiểm!

"Hoàng hậu nương nương, người có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng là được." Ngụy Đình không muốn nghe bất cứ lời nói nhảm nào của Lam Hán Nhi, hắn chỉ muốn biết rằng nàng muốn hắn làm gì.

"Ngụy Đình, không phải trên phong thư đó người nói rằng tình yêu của người đối với ta có thể sánh với thiên địa vĩnh viễn không bao giờ như biển cạn đá mòn, làm sao nhanh như thế người đã thay lòng rồi?" Lam Hán Nhi nhắc chân từ từ đi đến trước mặt Ngụy Đình.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Nghẹn Khuất Đầu Trộm Đuôi Cướp

Lam Hân Nhi cười duyên rũ xinh đẹp nhìn Ngụy Đình đôi mắt mang theo hương vị đưa tình đắm đuối, ánh mắt Ngụy Đình lập tức trầm xuống, lập tức lùi về sau 2 bước.

Ngụy Đình sớm đã qua cái tuổi đại khờ si ngốc u mê, càng không phải là loại người không hiểu phong tình, thần sắc trên mặt Lam Hân Nhi lúc này nói cho hắn biết nàng ta tiếp theo muốn làm gì, lập tức nghiêm mặt nói: "Thỉnh hoàng hậu nương nương tự trọng!"

Nghe thế, Lam Hân Nhi càng thêm cười duyên rũ, đưa tay vén một luồng tóc ra sau tai, phong tình vạn chủng, nhìn Ngụy Đình nói: "Ngụy Đình, ta không tự trọng chỗ nào? Người đang suy nghĩ gì thế? Hơn nữa người sợ cái gì? Chẳng lẽ sợ ta ăn người hay sao?" Lam Hân Nhi nói xong từ từ tiến lên.

Ngụy Đình nắm ta thành nắm đấm, hắn không nghĩ tới Lam Hân Nhi có thể nói với hắn những câu như vậy, nàng cùng với những loại dâm phụ ngoài kia có khác gì nhau?

Hắn nghĩ mình cũng đã từng biểu đạt ái mộ chi tình với nữ nhân đó, liền hận không thể đánh mình vài cái, hắn có mắt không trông, đã ném mặt mũi tổ tông đi mất rồi.

"Hoàng hậu nương nương, người nếu vì tìm vi thần mà nói những lời này, vậy thì thứ lỗi, vi thần xin phép cáo lui!" Ngụy Đình hất tay áo lên định rời đi, hắn không muốn nán lại với nữ nhân này thêm bất kì giây phút nào nữa.

"Ai da, người buồn bức điều gì thế? Hai năm trước người viết lá thư này cho ta, nhiệt tình như lửa, người khác nhìn thấy cũng sẽ có cảm giác lòng mình sôi sục, như thế nào? Cách hai năm trời, người đã không còn nhớ rõ sao? Hay là người không muốn nhớ nữa?"

Lời nói của Lam Hân Nhi lập tức làm cho Ngụy Đình dừng bước, xoay người nhìn Lam Hân Nhi, trong con ngươi mang theo ánh lửa mơ hồ, "Người muốn thế nào?" Ngụy Đình đề nên tức giận sôi sục trong người, hắn đường đường là một đại trượng phu thân cao bảy thước lại bị một nữ nhân uy hiếp, hơn nữa nữ nhân này còn là người hắn từng si mê một đoạn thời gian nữa.

Nhưng Ngụy Đình biết rõ Lam Hân Nhi đã nắm được chỗ yếu hại của hắn, hắn viết cho nàng lá thư kia cũng chính là đưa cho nàng ta một con át chủ bài, vì phụ mẫu của hắn, giờ phút này hắn chỉ có thể cuối đầu nghe theo nàng.

Lam Hân Nhi khẽ mỉm cười, nàng dù sớm biết Ngụy Đình cương trực công chính, nhưng cũng là một đứa con có hiếu, hắn có thể không quan tâm tính mạng của mình, nhưng hắn không thể không bận tâm đến an nguy cha mẹ, phong thư hắn viết cho nàng chỉ cần nàng sửa lại một tí, sẽ mang đến cho hắn họa tai ương, Hắn là người thông minh, tự nhiên có thể cân nhắc lợi hại, mặc dù không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng phải nghe theo lời nàng mà thôi.

"Ta chỉ muốn nhờ người giúp ta một việc, việc này đối với người mà nói chỉ là tiện tay mà thôi." Hắn là đại lý tự thiếu khanh, hắn muốn động tay động chân ở trong lao cũng không phải là khó.

"Chuyện gì?" Ngụy Đình trong nội tâm lập tức cảnh giác đứng lên, trong nội tâm âm thầm có chút suy đoán, Lam Hân Nhi khiến hắn nghĩ chuyện này khẳng định cùng Lam Linh và Lam Ngọc có quan hệ.

"Đem Lam Linh giao cho ta." Lam Hân Nhi nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, nhưng thanh âm lại giống như u hồn lấy mạng, làm cho Ngụy Đình trong nội tâm lập tức sinh ra một tia lạnh lẽo.

"Có ý gì?" Ngụy Đình hé mắt, cau mày, hắn hoàn toàn khẳng định Lam Hân Nhi không phải muốn đem Lam Linh cứu ra ngoài, mà là có mục đích khác.

"Người làm gian phòng của ả cháy, sau đó thay người khác vào, còn Lam Linh thật thì đem cứu ra, sau đó giao lại cho ta, sau khi mọi chuyện thành công ta sẽ đem lá thư này trả lại cho người." Lam Hân Nhi đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết mục đích nàng làm vậy để làm gì, nàng chỉ cần hắn làm theo, ngay sau khi làm xong, nàng sẽ đem thư trả lại, đồng thời cũng sẽ đem hắn trả lại cho diêm vương.

"Người không phải muốn đem Hân vương phi cứu ra ngoài, người tại sao phải làm vậy?" Ngụy Đình ánh mắt như đuốc, yên lặng nhìn xem Lam Hân Nhi, tựa hồ như muốn từ trên đó nhìn ra mưu đồ cuối cùng của nàng vậy.

"Ngụy Đình, những thứ này người không cần biết, người chỉ cần dựa theo lời ta nói làm theo là được." Lam Hân Nhi không sẽ nói cho bất luận kẻ nào kế hoạch của nàng, vì có thể có được hắn, bất luận kẻ nào bất kỳ vật gì nàng cũng có thể sẽ không tiếc!

"Hoàng hậu nương nương, người không sợ ta cá chết lưới rách ngọc đá cùng vỡ đem kế hoạch của người để lộ ra ư?" Ngụy Đình ánh mắt lóe lên, nửa thật nửa giả hỏi một câu.

"Ngụy Đình, ta có thể nói cho người biết, ta nếu đã dám làm như thế, nếu không có bất cứ chuyện gì có thể làm cho ta sợ hãi, người có thể làm được sao? Ta có thể vì chính mình bỏ lại bất cứ người nào bên cạnh ta, nhưng người có thể vì chính người mà vứt bỏ cha mẹ của người không để ý sao? Nếu đã không thể, người sẽ không có tư cách nói điều kiện với ta, người tốt nhất nên ngoan ngoãn dựa theo ta nói mà làm đi!" Lam Hân Nhi sớm đã thu hồi biểu hiện phong tình vạn chủng, trong giọng nói khắp nơi hiển lộ rõ ràng âm ngoan cay độc!

Lời nói của Lam Hân Nhi làm cho nội tâm Ngụy Đình đột nhiên chấn động, hắn không nghĩ tới Lam Hân Nhi vẫn còn có một mặt như thế, loại nữ nhân này thật không phải là đáng sợ bình thường!

Ngụy Đình biết rõ giờ khắc này hắn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đáp ứng.

"Hào, ta sẽ làm như người nói, thời gian địa điểm người ấn định đi."

Thấy Ngụy Đình cuối cùng đã gật đầu, khoe miệng Lam Hân Nhi lại lần nữa trở nên quyến rũ vui vẻ, thanh âm cũng khôi phục mềm mại như trước, "Đêm nay lúc động thủ xong, sau đem người đưa đến đây."

Lam Hân Nhi biết rõ thái hậu cô cô chắc chắn sẽ không để cho Lam Linh ở trong tù ngục lâu, nàng nhất định phải hành động trước.

"Người không sợ ta sảy tay, khai ra người sao Hoàng hậu nương nương?" Ngụy Đình đột nhiên hỏi một câu.

Lam Hân Nhi cười cười, dĩ thường chắc chắn, "Ngụy Đình, đối với người mà nói không có vạn nhất, bởi vì người thua không nổi!"

Nghe vậy, Ngụy Đình một hơi nghẹn ở trong lòng, nắm chặt quả đấm, hất ống tay áo nhanh chóng ra khỏi gian phòng, hẳn thực lo lắng cho mình nhất thời mất không chế sẽ đem Lam Hân Nhi bóp chết.

Nhìn bóng lưng Ngụy Đình nhanh chóng biến mất, con mắt Lam Hân Nhi xẹt qua một tia cười lạnh, con cóc muốn ăn thịt thiên nga mặc kệ bao lâu sau, cuối cùng cũng chạy không thoát chữ "Tù"!

Lam Hân Nhi dừng lại một lát, sau đó liền nhanh chóng rời đi, ở phía sau khi nàng ta vừa rời khỏi, một đạo hắc ảnh từ trong góc vọt ra, một đôi mắt to chớp chớp cười xấu xa.

Ngụy Đình trở về đại lý tự, liền nhốt mình vào gian phòng, mình tư khổ tương, Ngụy Đình quyết định gà gáy chó trộm đồ một lần!

Ngụy Đình sống hai mươi một năm, chính là học thi thư lễ nghi, chưa từng có nghĩ tới chính mình cũng có một ngày muốn đi làm ăn trộm, hơn nữa còn là đi trộm thứ hai năm trước mình từng đem đi tặng.

Hắn một đường đường là một đại lý tự thiếu khanh, chuyên môn xử đại án, chưa từng nghĩ chính mình nhất thời xúc động, bị một nữ nhân uy hiếp, còn để bản thân tri pháp phạm pháp!

Ngụy Đình không phải là đứa ngốc, hẳn đương nhiên biết rõ hắn nếu thật sự làm theo lời Lam Hân Nhi nói, kết cục chờ đợi hắn sẽ ra sao, hơn nữa hắn như làm như vậy lại có lỗi với tín nhiệm của Yến Kinh Hàn đối với hắn!

Vì thế, giữa hai cái hại chọn cái ít hại hơn, hắn đường đường nam nhi bảy thước liền làm một lần đầu trộm đuôi cướp thì như thế nào? Nếu so với vạn kiếp bất phục mạnh hơn nhiều!

Nghĩ xong đối sách, đợi sau khi trời tối, Ngụy Đình thay y phục dạ hành, mang theo mê hương leo tường ra khỏi phủ đệ của mình, đi vào bên trong Lam tướng phủ, leo tường mà vào.

Ngụy Đình nhận được tin, Lam Hân Nhi hôm nay sẽ ở lại Lam tướng phủ, mà lá thư nàng có thể nàng để trong thư phòng Lam phủ lắm.

Vào Lam tướng phủ, Ngụy Đình có chút khó khăn, bởi vì hắn không nắm rõ địa hình Lam tướng phủ lắm, càng không biết khuê phòng của Lam Hân Nhi ở nơi nào, hơn nữa Lam phủ phòng vệ rất nghiêm, đi năm bước là đã gặp thị vệ, những điều này làm hắn tìm kiếm khó khăn hơn.

Bất quá, dựa vào nhiều năm xử lí án của Ngụy Đình, không lâu sau hắn liền tìm được khuê phòng của Lam Hân Nhi, nhưng thấy thị vệ canh trước phòng kết dây từng lớp, đến hơn vài chục tên, Ngụy Đình một lần nữa gặp khó khăn.

Ngụy Đình hiểu rõ võ nghệ của mình có bao nhiêu cân lượng, muốn thần không biết quỷ không hay tránh những thị vệ kia để tiến vào phòng Lam Hân Nhi cũng không phải là dễ, muốn làm đầu trộm đuôi cướp căn bản đâu có đơn giản như vậy.

Ngụy Đình ẩn trong bóng tối, âm thầm suy tính kế sách, lúc này, chỉ thấy một đạo hắc ảnh từ cửa sổ bay vào trong phòng Lam Hân Nhi, thị vệ căn bản không hề có một tia phát giác nào.

Ngụy Đình có chút nghi hoặc, hắn không biết người tiến vào gian phòng là ai? Chẳng lẽ Lam Hân Nhi ở bên ngoài dường đã nam nhân? Khó trách nàng hôm nay biểu hiện như là một damselle ngoài phố vậy!

Càng làm cho Ngụy Đình buồn bực chính là, đến hắn cũng không có phương pháp tiến vào phòng Lam Hân Nhi, lại nhìn thân thủ người nọ liền biết mình khẳng định không phải là đối thủ của hắn, hắn dù cho thần không biết quỷ không hay tiến vào, không thể nghi ngờ là đi chịu chết.

Nhưng nếu là cứ như vậy đi, Ngụy Đình lại không cam lòng, suy tư một lát, quyết định chờ sau khi người nọ cùng Lam Hân Nhi xong việc, hắn lại đi vào, hắn chỉ hy vọng bọn họ nhanh nhanh xong việc, không làm cho hắn chờ quá lâu.

Ngụy Đình cũng thực tế cũng không phải chờ quá lâu, chưa tới hai nén hương sau, Ngụy Đình liền thấy đạo hắc ảnh kia từ cửa sổ phi thân ra ngoài, ngay sau đó thanh âm Lam Hân Nhi nhanh chóng vang lên: "Người đâu! Bất thích khách!"

Nghe thanh âm Lam Hân Nhi, nhìn xem bóng đen hướng về phía hắn vội vã lao đến, Ngụy Đình kinh hãi!

Hắn không có đi ăn trộm nha, nhưng lại có thể bị hiểu lầm là thích mới chết.

Xong rồi!

Ngụy Đình nhìn bọn thị vệ đang gào thét tiến về phía mình, tuy không đông, nhưng cứ chạy trước rồi tính sau.

Nhìn xem bóng đen chạy đằng trước hần, mà hần lại trở thành mục tiêu công kích, Ngụy Đình xem tí nữa học máu mà chết, cảm thấy người này nhất định là có ý, lam tướng phủ lớn như vậy, hần chạy trốn tại sao lại muốn chạy chung một con đường chứ?

Bất quá, điều làm cho nội tâm Ngụy Đình tốt hơn một chút chính là, bóng đen kia cũng không phải là hoàn toàn không có nghĩa khí như vậy, ít nhất ở thời điểm hần kém một chút là bị bắt, đã xuất thủ cứu hần, giúp đỡ hần thuận lợi ra khỏi lam tướng phủ.

Ra là đi ra ngoài, nhưng chuyện muốn làm tình đã không thể hoàn thành, hơn nữa còn cắt cò kinh xà, Ngụy Đình biết rõ, hần đêm nay còn muốn trộm được kia phong thư kia đã là chuyện không thể nào, đêm nay cũng chính là kỳ hạn Lam Hân Nhi cấp cho hần, hần không chút nghi ngờ, hần nếu không dựa theo lời nàng nói mà làm, nàng nhất định sẽ đem phong thư tình kia giao cho Yến Minh Hiền, hơn nữa còn sẽ thêm dầu thêm mỡ nói bậy một trận.

Hần là người của Yến Kinh Hân, Yến Minh Hiền đang lo tìm không ra thời cơ đã kích Yến Kinh Hân, hần nhất định sẽ nhân chuyện này mà gây khó dễ, đến lúc đó chưa kể cả nhà của hần khó giữ được tính mạng, Yến Kinh Hân khả năng cũng sẽ vì hần mà ở vào thế bị!

Ngụy Đình càng nghĩ càng rối bời, căn bản không còn lòng dạ nào hồi phủ, liền ngồi trong một góc tối dựa vào tường, trầm suy nghĩ bước tiếp theo hần nên làm cái gì bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Nghẹn Khuất Đầu Trộm Đuôi Cướp 2

Editor: Từ Sắc Y

Đang nghĩ ngợi, Ngụy Đình chỉ thấy bóng đen kia lại đột nhiên nhảy vọt đến trước mặt hần, lúc này Ngụy Đình mới nhìn thấy người trước mắt rõ ràng.

Chỉ thấy vóc người ‘hần’ nhỏ nhắn xinh xắn, mặc y phục dạ hành, cũng là khăn che mặt màu đen, chỉ để lộ ra một đôi mắt to sáng long lanh, hơn nữa hai đôi mắt to này lại nhìn thẳng trực tiếp vào hần, trong ánh mắt tựa hồ còn mang theo ý cười trêu chọc.

Ngụy Đình cảm thấy người trước mắt thế nào cũng không giống như nam tử, lập tức cau mày, đứng thẳng người, "Người là ai? Người đi theo ta làm gì?"

"Tại sao ta phải nói cho người biết?" Giọng nói của nữ tử vang lên, hơn nữa trong giọng nói mang theo hứng thú dạt dào.

Vừa nghe, Ngụy Đình hoàn toàn khẳng định rằng người trước mắt là một nữ tử, nhưng lời của nàng lại khiến hần tức giận, chuyện hần muốn làm chưa hoàn thành, còn bị nàng liên lụy, khiến hần trở thành thích khách, chuyện này còn chưa tính, chẳng biết tại sao nàng lại theo sát hần không nói, còn không muốn nói ra lý do tại sao lại muốn đi theo hần, thật sự là buồn cười!

"Người đã không muốn nói, thì người có thể đi!" Ngụy Đình lạnh lùng mở miệng, trong lòng ôm một bụng tức giận, hần không có thời gian trông nom nàng là ai, nàng muốn làm gì, bản thân hần có chuyện khẩn cấp cần làm.

"Đuổi ta đi à? Người không sợ ta bán đứng người?" Nữ tử cười đùa mở miệng, nghe như uy hiếp lại như là cười nhạo.

"Rốt cuộc người muốn thế nào?" Ngụy Đình đề lại con tức trong lòng, hôm nay thật sự là năm hạn bất lợi, hần bị nữ nhân Lam Hân Nhi kia uy hiếp, bây giờ lại còn bị nữ nhân không biết từ nơi nào xuất hiện uy hiếp, hần thật sự dễ bị khi dễ như vậy sao?!

"Này, ta nói này, tại sao người có thể dùng giọng điệu nói chuyện như vậy với ân nhân cứu mạng của người chứ? Nếu như vừa rồi không do ta, thì khẳng định người đã bị bắt rồi, sao còn có thể bình yên vô sự đứng ở đây như vậy? Người nên cảm kích ta, đồ ta vui vẻ, ta sẽ nói cho người biết tại sao ta lại đi theo người, thậm chí có thể ta sẽ nói cho người biết lý do ta muốn đột nhập vào phòng của Lam Hân Nhi?" Nữ tử vừa cười đùa vừa nói một hồi.

Sau khi Ngụy Đình nghe được, lập tức có chút dở khóc dở cười, là hần bị nàng liên lụy được không? Vậy mà nàng lại tự gán cho mình là thân phận ân nhân cứu mạng của hần, hơn nữa còn bảo hần đồ nàng vui vẻ, rốt cuộc nha đầu kia thuộc hạng cực phẩm nào?

Từ trong tiếng nói nữ tử, Ngụy Đình có thể đoán được người đứng trước mặt hần là một ranh con, chẳng những ranh con này võ nghệ cao hơn hần, hơn nữa công phu múa mấp khua môi lại trôi chảy hạng nhất, có thể nói đen thành trắng, Ngụy Đình không chút nghi ngờ nàng có thể nói khiến người chết phải bật nhảy ra khỏi quan tài!

Ngụy Đình không muốn nói nhảm râu riu một câu nào với nha đầu kia, phiền phức của hần còn chưa được giải quyết, hần cũng không có nhiều thời gian rảnh như vậy.

Ngụy Đình không lên tiếng, mà chỉ nhấc chân bước nhanh về phía trước đi lướt qua người nữ tử.

"Này, ngươi muốn đi đâu?" Nữ tử theo sát phía sau Ngụy Đình, dáng vẻ dính chặt như da trâu.

"Ngươi không được đi theo ta, ta đi chỗ nào không liên quan đến ngươi." Ngụy Đình trả lời một câu lạnh lùng, hắn không biết nàng, vì sao hắn phải nói cho nàng biết?

"Không nói cho ta? Không được hỏi hận đó." Nữ tử cười nói một câu, đột nhiên bóng dáng chợt lóe, không thấy tung tích.

Ngụy Đình cảm thấy rõ lời nữ tử nói chứa đầy hàm ý, nhưng vì sao hắn phải hỏi hận?

Yến Kinh Hàn đứng chấp tay ở trong viện, ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u không có một vì sao, hắn biết rõ đêm nay nhất định là một đêm không ngủ!

Thu Diệp không nói, mà người hắn cũng không tra được đến cùng là ai muốn hãm hại Lam Linh, tình huống địch tối ta sáng này khiến cho Yến Kinh Hàn cảm nhận được bất an trước nay chưa từng có!

Mặc dù hắn đã an bài cẩn thận tỉ mỉ trong bóng tối, nhưng hắn vẫn mơ hồ cảm thấy đêm nay có khả năng sẽ xảy ra chuyện xấu, nhưng đến cùng là chuyện gì, hắn lại không biết!

Vừa nghĩ tới bốn chữ Lam Linh nói "Ta thích ngươi" với hắn, lòng Yến Kinh Hàn không khỏi nhu hoà đi một phần, trước kia hắn không hiểu thích là gì, tư vị thích một người là sao, nhưng kể từ khi nàng nhảy vào cuộc sống của hắn, giống như có lẽ hắn đã bắt đầu từ từ hiểu được.

Cảm giác hèn khiếm mong nhiều này, giờ phút nào cũng ở trong lòng, cảm giác một ngày không thấy như cách ba thu này, không phải thích thì là cái gì?

Mặc dù hắn không nói ra, nhưng trong lòng của hắn sớm đã có đáp án, ta cũng thích ngươi!

Trải qua nhiều ngày như vậy, trải qua nhiều chuyện như vậy, giờ phút này, Yến Kinh Hàn cảm thấy trong lòng hắn không còn một chút khúc mắc nào về Lam Linh, hắn muốn để nàng trở thành thê tử thật sự của hắn! Lúc này chỉ chờ nàng trở về.

Trước kia mỗi lần ôm thân thể mềm mại của nàng, chỉ vì trong lòng hắn còn chưa tiêu tan đi một chút khúc mắc còn chưa được diệt trừ tận gốc, hắn tình nguyện chịu đựng, cũng không nguyện muốn nàng, bây giờ suy nghĩ lại một chút, hắn thế nhưng có chút hối hận, hối hận vì hắn đã lãng phí vô ích một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng này, chờ nàng trở về, nhất định nàng phải trở về thật tốt!

Đúng cách Yến Kinh Hàn không xa, mấy ngày nay trong lòng Triều Dương cảm thấy mất mát khó hiểu, vài ngày qua hắn chưa nhìn thấy nha đầu Lăng Sương kia, nàng thực sự giận hắn rồi sao? Vĩnh viễn cũng không muốn gặp hắn?

Triều Dương đang suy nghĩ lung tung, chỉ thấy Hạo Nguyệt nhanh chóng đi vào sân nhỏ, đi đến trước gia nhà mình nói: "Gia, Ngụy đại nhân đến đây, nói có chuyện gấp muốn gặp ngài."

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn biến sắc, phân phó một câu, "Dẫn hắn đến thư phòng!"

"Vâng!" Hạo Nguyệt lên tiếng nhanh chóng ra khỏi sân nhỏ, Yến Kinh Hàn lập tức bước nhanh đi tới thư phòng, Triều Dương đi theo phía sau.

Một lát, Triều Dương đi theo gia nhà mình đến cửa thư phòng, vừa lúc nhìn thấy Hạo Nguyệt dẫn Ngụy Đình đi sang phía bên này, nhìn thấy cách ăn mặc của Ngụy Đình, Triều Dương không khỏi cười đùa nói: "Ngụy đại nhân, ngài này ăn mặc thể này là muốn đi trộm sao?"

Nghe vậy, Ngụy Đình nghiêng nghiêng răng, cảm thấy tiểu tử Triều Dương này chính là tự vạch áo cho người xem lưng, hắn phải đi làm trộm, nhưng kẻ trộm như hắn cũng quá uất ức rồi! Đồ không trộm được, còn bị xem là thích khách bị truy đuổi, đều là do nha đầu không biết từ nơi nào nhảy ra làm hại!

Ngụy Đình không lên tiếng, trừng Triều Dương một cái, chấp tay với Yến Kinh Hàn nói: "Vương gia."

Yến Kinh Hàn lạnh lùng lướt nhìn Triều Dương một cái, thấy Triều Dương rụt cổ lại một cái, mới nói với Ngụy Đình: "Đi vào nói chuyện." Nói rồi, cất bước vào thư phòng.

"Dạ!" Ngụy Đình đi theo phía sau Yến Kinh Hàn.

Sau khi ngồi xuống, Ngụy Đình liền nói vào điểm chính: "Vương gia, hôm nay hoàng hậu nương nương tìm vi thần, dùng lá thư vi thần gửi cho nàng vào hai năm trước để uy hiếp, để vi thần thay nàng làm việc."

Thì ra, sau khi Ngụy Đình nghĩ tới nghĩ lui xong, hắn quyết định trước nói chuyện này với Yến Kinh Hàn, Yến Kinh Hàn không những quyền khuynh triều đình, hơn nữa từ trước đến nay là người sâu không lường được, Ngụy Đình cảm thấy chuyện hắn vô cùng khó giải quyết, có lẽ Yến Kinh Hàn có thể giúp hắn giải quyết được một cách dễ dàng, nói tiếp, hắn cũng không thể giúp Lam Hân Nhi làm chuyện có lỗi với Yến Kinh Hàn, nếu không, dù cho cuối cùng Lam Hân Nhi có thực sự buông tha cho hắn, thì hắn cũng không còn mặt mũi sống trên đời!

"Nàng ta muốn ngươi làm chuyện gì?" Trong mắt phượng xinh đẹp của Yến Kinh Hàn bắt đầu nổi mây đen, cả người đều là từng đợt hàn ý! Nếu đúng như dự đoán của hắn, nhất định chuyện Lam Hân Nhi muốn Ngụy Đình thực hiện có liên quan đến Lam Linh!

"Nàng bảo vi thần ném một mối lửa vào phòng giam của vương phi, làm giả thành vương phi được người cứu thoát, rồi giao vương phi cho nàng, nhưng nàng không nói thẳng ra mục đích nàng muốn làm như vậy." Ngụy Đình nói xong một hồi, trong lòng cảm giác như hít thở không thông, tựa hồ như không khí xung quanh hắn đã bị đông cứng thành băng!

Mặc dù lúc ở núi Linh Vân Yến Kinh Hàn đã nhìn ra định ý của Lam Hân Nhi với Lam Linh, nhưng hắn chưa từng nghĩ đến Lam Hân Nhi thế nhưng lại muốn ra tay với Lam Linh! Vì sao nàng phải làm như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì hắn?

Đối với chuyện Lam Hân Nhi thích mình, Yến Kinh Hàn cũng không phải không biết, vốn dĩ lúc trước hắn luôn xem nữ nhân như rắn rết, nàng thích là chuyện của nàng, không liên quan đến hắn, hắn vốn sẽ không vì chuyện này mà để nàng đến gần bản thân, huống chi nàng còn là nữ nhi của Lam Trí Thân.

Theo Yến Kinh Hàn, nữ nhân trong kinh thành ngoại trừ Lam Xảo Phượng có thực lực gây ra sóng gió lớn, thì những nữ nhân còn lại hắn vốn không cần lãng phí thời gian phải người nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của các nàng, đương nhiên Lam Hân Nhi cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà Yến Kinh Hàn tuyệt đối không nghĩ tới, ở đầu sóng ngọn gió (tương tự như đứng mũi chịu sào), Lam Hân Nhi lại đến chặn ngang một cước, nếu không phải nàng ta tìm đến Ngụy Đình, thì Yến Kinh Hàn không thể tưởng tượng được nàng sẽ đẩy nên sóng gió thế nào.

"Người có tính toán gì không?" Yến Kinh Hàn thu lại hàn khí quanh người mình, trầm giọng hỏi.

"Bẩm vương gia, vi thần vốn định trộm về lá thư vi thần đã gửi cho hoàng hậu nương nương, như thế, có thể không bị nàng uy hiếp, nhưng..." Về mặt Ngụy Đình nhìn Yến Kinh Hàn lộ ra nét xấu hổ.

"Nhưng người cũng không làm được, hơn nữa còn bị người ta xem như thích khách, thiếu chút nữa đã bị bắt được." Yến Kinh Hàn nói tiếp lời Ngụy Đình, chuyện xảy ra ở Lam tướng phủ trước đó hắn đã nghe thấy, chỉ là hắn không nghĩ tới tên thích khách kia chính là Ngụy Đình.

"Vương gia, hiện tại nói đến vi thần thật hổ thẹn, sự thật là vi thần bị một nha đầu không quen biết hãm hại." Ngụy Đình cũng không giấu giếm, mà kể tỉ mỉ lại một lần những chuyện nha đầu kia đã làm với Yến Kinh Hàn.

Nghe xong, Yến Kinh Hàn lập tức nghĩ đến một người, hơn nữa khẳng định là nha đầu kia cũng đi theo trộm lá thư tình của Ngụy Đình.

"Chuyện này, người không cần phải để ý đến, trở về đi." Yến Kinh Hàn đột nhiên nói một câu.

Nhưng Ngụy Đình lại không rõ, "Vương gia, thứ lỗi cho vi thần nói thẳng, mặc dù vi thần không sợ chết, nhưng không đành lòng liên lụy đến phụ thân và mẫu thân, nếu hoàng hậu nương nương đưa lá thư này cho hoàng thượng theo lời nói, thì chỉ sợ phụ thân và mẫu thân vi thần..." Ngụy Đình không đành lòng nói tiếp.

"Người ta đã giúp người trộm thư, thì người còn lo lắng cái gì?" Yến Kinh Hàn lạnh nhạt lướt nhìn Ngụy Đình một cái, trong lòng có chút buồn bực, làm sao mà mỗi một người của hắn lại không bằng một nha đầu trong Vô Ưu cung?

"Vương gia, ngài biết rõ nàng ấy là ai sao? Vì sao nàng ấy phải giúp ta?" Ngụy Đình không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Nhà Tù Bốc Cháy

Editor: Từ Sắc Y

Ngụy Đình rất muốn biết nha đầu kia là ai, vì sao nàng phải giúp hắn, nhưng Yến Kinh Hàn chỉ thản nhiên nói một câu nàng sẽ tự mình nói cho hắn biết, rồi tổng hắn trở về Đại Lý tự.

Nhược điểm không nằm trong tay Lam Hân Nhi, tất nhiên Ngụy Đình sẽ không hề e ngại sự uy hiếp của nàng, lại càng không thay nàng làm việc.

Trở về Đại Lý tự, Ngụy Đình đi đến nhà lao dò xét qua một lần, không phát hiện thấy có gì khác thường, liền trở về phòng ngủ của mình.

Ngụy Đình sớm đã có phủ đệ trong kinh thành, mặc dù hắn có một gian phòng ngủ trong Đại Lý tự, nhưng bình thường mỗi tối Ngụy Đình đều trở về phủ đệ của mình.

Nhưng đêm nay, trong nội tâm Ngụy Đình vẫn cảm thấy bất an mơ hồ như cũ, dứt khoát liền phái người thông báo cho phụ thân mẫu thân, rồi ở lại phòng ngủ ở Đại Lý tự.

Ngụy Đình không nằm ngủ ngay trên giường, mà chỉ tựa đầu giường đọc sách, cho đến khi qua giờ tỵ, không thấy xảy ra chuyện gì dị thường, Ngụy Đình từ từ thả lỏng người, cơn buồn ngủ cũng dần dần ập tới, Ngụy Đình vô thức ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, một hồi tiếng gõ cửa dồn dập trong nháy mắt đã đánh thức Ngụy Đình, "Ngụy đại nhân! Ngài có ở trong đó không? Nhà lao cháy rồi!"

Nghe vậy, Ngự Đình sợ hãi, chẳng thêm khoác áo ngoài mang giày, mà nhanh chóng chạy vội tới phía cửa phòng, đưa tay kéo cánh cửa, cũng không lập tức kéo ra, mà chỉ vội vàng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

"Đại nhân, khoá cửa đã bị khoá, tiểu nhân cũng không biết tại sao lại thế này." Người bên ngoài lắc lư chùm chìa khoá đồng ở ngoài cửa để Ngự Đình nghe thấy.

Ngự Đình vừa nghe, thì đã biết có người đang cố ý kéo dài thời gian không cho hắn đi đến nhà lao, lập tức không nghĩ nhiều, mở miệng nói: "Người tránh ra!" Nói xong, Ngự Đình xuất ra một chưởng, cánh cửa lắc lư hai cái, rồi ngã xuống mặt đất.

Ngự Đình phi thân ra, chạy về phía nhà lao.

Nhà lao Đại Lý tự và phòng ngủ Ngự Đình cách một khoảng ngắn, còn chưa tới trước nhà lao, thì Ngự Đình đã nhìn thấy ánh lửa ngất trời, khói bốc lên cuộn cuộn, trong lòng Ngự Đình lại càng nóng như lửa đốt!

Rất nhanh, Ngự Đình chạy đến trước cửa nhà lao, chỉ thấy trong phòng giam biển lửa cuộn cuộn, bọn nha dịch đang ra sức dập lửa, nhưng thế hỏa lại có chiều hướng càng cháy càng lớn!

Nghĩ đến Lam Linh còn ở trong đó, Ngự Đình cũng không suy nghĩ nhiều, không do dự phút nào liền lập tức xông vào biển lửa, nhưng lại bị hai tên nha dịch ôm chặt lấy.

"Đại nhân, ngài không thể đi vào, trong đó không có ai lên tiếng, chỉ sợ đã bị chết cháy rồi." Một tên nha dịch vội vàng khuyên nhủ.

"Đúng vậy, đại nhân, trong đó quá nguy hiểm, ngài không thể đi vào, đi vào chỉ sợ là cũng không ra được." Một tên nha dịch khác lên tiếng phụ họa, Ngự Đình làm quan chính trực nghiêm minh, hắn (nha dịch) không thể trơ mắt nhìn hắn (NĐ) đi chịu chết!

"Tránh ra!" Ngự Đình nhanh chóng thoát khỏi hai người, nhảy vào biển lửa, vương gia phải hắn bảo hộ vương phi chu đáo, nếu vương phi có chuyện gì sơ suất, hắn cũng không còn mặt mũi nào để đi gặp vương gia, cả đời hắn cũng không thể an lòng!

"Đại nhân? Đại nhân!" Hai tên nha dịch thoáng nhìn nhau, rồi cắn răng một cái, nhảy theo Ngự Đình đi vào nhà lao.

Ngự Đình bịt mũi, tránh khỏi cây gỗ bị cháy bắt rơi xuống, cuối cùng cũng chạy tới trước cửa phòng giam của Lam Linh.

Cửa nhà lao giam Lam Linh không ngừng bốc cháy, Ngự Đình một cước đá văng cửa, nhanh chóng chạy vội vào, băng qua làn khói trắng dày đặc, chỉ thấy một thi thể nằm trên mặt đất, cơ thể sớm đã bị thiêu cháy hoàn toàn, vốn cũng không có một chút khả năng sống sót nào, mà bên cạnh nàng còn có một khối vải chưa bị lửa thiêu hết, từ vải vóc chất liệu và màu sắc xem ra đó chính là một mảnh nhỏ của áo khoác ngoài Lam Linh mặc trên người.

Nhìn đến đây, Ngự Đình nhất thời ngây người ngã trên mặt đất, hối hận, tự trách lấp đầy toàn bộ trong trái tim Ngự Đình, thậm chí hắn còn nghĩ đến lấy cái chết để tạ tội!

"Đại nhân, chúng ta đỡ ngài đi ra ngoài."

Hai tên nha dịch một trái một phải vội vàng đỡ lấy Ngự Đình nhanh chóng chạy ra ngoài, bây giờ thế hỏa còn chưa khống chế được, nếu tiếp tục đứng ở chỗ này thì chắc chắn là muốn đi tìm chết.

Giờ phút này trong đầu Ngự Đình là một mảnh trống rỗng, hắn chỉ biết là Lam Linh đã chết, bị thiêu cháy ở dưới sự bảo vệ của hắn! Hắn không còn mặt mũi nào để đi gặp Yên Kinh Hàn nữa, làm sao hắn có thể không phụ lòng tin nhiệm của hắn đây!

Ý thức Ngự Đình hỗn loạn, cho đến khi bị hai tên nha dịch đỡ đi ra nhà lao, nhưng ý thức của hắn vẫn còn trong trạng thái hỗn loạn như cũ, hai mắt đờ đẫn, khoé miệng khê nhếch, yên lặng nhìn xem đám cháy lớn vẫn đang bốc cháy hừng hực.

"Đại nhân, chuyện đã đến nước này, ngài tự trách cũng vô dụng, theo tiểu nhân thấy, ngài vẫn nên nhanh chóng bẩm báo cho Hàn vương gia, tìm kiếm truy nã hung thủ, báo thù rửa hận cho Hàn vương phi!" Một tên nha dịch nhìn thấy đáng vẻ Ngự Đình như thế vội vàng khuyên nhủ.

Ngự Đình há miệng thở dốc, từ từ đứng lên dưới mặt đất, hắn muốn dùng cái chết để tạ tội thì cũng phải chờ tới lúc hắn bắt đầu sờ gáy chuyện ra trước ánh sáng đã! Bây giờ hắn không thể chết được, hắn phải sống báo thù cho vương gia vương phi!

Có suy nghĩ này, Ngự Đình chuyển đổi từ trạng thái uể oải không tinh thần, ánh mắt sáng ngời có hồn, sóng lớn mãnh liệt, hai tay nắm chặt lại thành quyền, không bắt được hung thủ, hắn sẽ không làm người!

Sau đó Ngự Đình và bọn nha dịch cùng nhau ra sức dập lửa, thế hỏa dần dần được khống chế.

...

Phượng tường cung

Kiều Sở Tâm nhìn ánh sáng dịu dàng xuyên qua từ màn cửa sổ nơi tấm điện của thái hậu, hít sâu một hơi.

Kiều Sở Tâm đi theo Lam Xảo Phụng hai mươi năm, sớm đã biết ánh sáng trắng bên trong tấm điện có hàm nghĩa thế nào, nghĩa là thái hậu đang mây mưa thất thường với Tô Toàn.

Trước kia, lúc tiên hoàng vẫn còn sống, thái hậu vẫn biết khắc chế, chỉ ngẫu nhiên truyền Tô Toàn tiến cung đến tấm điện một lần, nhưng kể từ sau khi tiên hoàng băng hà, số lần mây mưa giữa thái hậu và Tô Toàn càng ngày càng nhiều, hơn nữa còn thường xuyên thâm đêm không ngừng.

Mỗi lần nghe tiếng ngâm nga từ trong miệng thái hậu, tiếng tiêu hồn mất cốt đó, Kiều Sở Tâm liền cảm thấy như có ngàn vạn con kiến đang cắn trong lòng nằng, găm nhăm thân thể nằng, trong nội tâm lại tràn đầy khát vọng khó nói.

Kiều Sở Tâm luôn đi theo bên người Lam Xảo Phụng, Lam Xảo Phụng từng bước thăng chức đồng thời, vị trí của nàng cũng càng ngồi càng cao, hiện tại đã là chức vị cô cô, nhưng Kiều Sở Tâm cũng phải trả một giá rất lớn, đến nay nàng vẫn chưa từng trải qua mùi vị nam nữ hoan ái.

Mặc dù vinh hoa phú quý mà nàng mong muốn nhất, lựa chọn ở lại cung cũng là tự nàng quyết, nhưng thông thường lúc con người đã đạt được, lại không thể không nghĩ đến chuyện kia, Kiều Sở Tâm cũng không ngoại lệ.

Tiền tài có, địa vị có, thịnh thoả Kiều Sở Tâm suy nghĩ đến những hình ảnh trong cuốn xuân cung đồ, thậm chí còn liên tưởng hình ảnh thái hậu và Tô Toàn ở trên giường, mỗi lần đó, Kiều Sở Tâm đều cảm thấy thân thể mình hết sức trống rỗng đến dị thường, càng muốn có một người nam nhân giúp nàng lấp đầy.

Nhưng ở trong hậu cung chỉ có hoàng thượng và thái giám, Tô Toàn là nam nhân, hoàng thượng khẳng định là không thể, mà Tô Toàn là người của thái hậu, cũng không thể, vì thế, Kiều Sở Tâm chỉ có thể gắng gượng nhịn, kiềm chế, bây giờ không được, liền tự mình an ủi.

Giờ phút này, Kiều Sở Tâm nhìn xuyên qua khe cửa lén lút nghe tiếng ngâm khê đứt quãng của Lam Xảo Phụng, Kiều Sở Tâm cảm thấy thân thể tê dại từng đợt, vội vàng hồi hồn quyết tâm, lên tiếng nói: "Thái hậu, nô tỳ có chuyện quan trọng cần bẩm báo!"

Mặc dù Kiều Sở Tâm biết thái hậu vô cùng không thích nàng quấy rầy lúc Tô Toàn ở trong tấm điện, nhưng chuyện này không phải là chuyện đùa, lúc này Kiều Sở Tâm không thể không bẩm báo với nàng.

Bên trong tấm điện sáng như ban ngày, khói hương lượn lờ, nhìn xuyên qua màn che cửa màu vàng kim được chạm trổ tinh xảo, mơ hồ có thể nhìn thấy được bóng ảnh của Lam Xảo Phụng và Tô Toàn.

Ánh mắt Lam Xảo Phụng mê man, hé miệng thở gấp, nhưng nàng vẫn nghe thấy lời nói của Kiều Sở Tâm, trong mắt lập tức khôi phục một tia thanh tỉnh, đây Tô Toàn vẫn còn nằm trên người mình như cũ, "Lúc này Sở Tâm đến, nhất định là có chuyện gấp, ngươi mau xuống đi."

"Nàng có thể có chuyện gì gấp chứ? Bảo nàng trở về, ngày mai nói sau." Tô Toàn không có một chút ý muốn xuống, nói xong lại cúi đầu chặn miệng Lam Xảo Phụng, điên cuồng công thành đoạt đất.

Mỗi lần vào lúc này, Lam Xảo Phụng đều không có sức để chống đối, nhưng đêm nay lại không giống với trước kia, Lam Xảo Phụng mơ hồ cảm thấy trong Đại Lý tự có thể sẽ xảy ra chuyện gì, mặc dù nàng đã an bài chu đáo, nhưng nàng vẫn không thể an tâm.

Vốn là, đêm nay nàng không có tâm tình, nhưng Tô Toàn lại sử dụng tất cả vốn liếng hầu hạ nàng, rốt cuộc Lam Xảo Phụng cũng dần dần trầm mê trong đó.

Nhưng dù sao có chuyện trong lòng, giọng nói của Kiều Sở Tâm nhanh chóng khiến quang dục trên người Lam Xảo Phụng tiêu tan đi không ít, Lam Xảo Phụng đẩy Tô Toàn, ngồi dậy, "Đi xuống!" Ngay sau đó giọng nói uy nghiêm vang lên!

Mặc dù Lam Xảo Phụng rất thích hoan ái với Tô Toàn, nhưng nàng biết rõ chuyện nào nhẹ chuyện nào nặng, nếu so với kế hoạch của nàng, chuyện nam hoan nữ ái có thể gạt sang một bên, Tô Toàn cũng có thể đặt qua một bên!

Tô Toàn thấy trong nháy mắt ánh mắt Lam Xảo Phụng đã khôi phục lại uy nghiêm của thái hậu, trong mắt thoáng loé lên một tia lo lắng rồi biến mất, vội vàng đáp một tiếng, sau đó nhanh chóng xuống giường, hầu hạ Lam Xảo Phụng mặc quần áo.

Lam Xảo Phụng chỉ để Tô Toàn hầu hạ mặc một lớp y phục trong, rồi khoác áo ngoài lên người, sau đó để Tô Toàn tự mặc vào y phục của hắn.

Thấy Tô Toàn ăn mặc chỉnh tề, Lam Xảo Phụng mới mở miệng nói, "Sở Tâm, ngươi vào đi."

"Dạ!" Kiều Sở Tâm nhanh chóng đẩy cửa điện, bước nhanh vào tấm điện, người thấy trong không khí một ít hương vị là lướt sau hoan ái, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Lam Xảo Phụng và Tô Toàn, trong lòng Kiều Sở Tâm nhất thời nhộn nhạo một hồi, nàng lập tức vội vàng thắm hít sâu một hơi.

Lam Xảo Phụng ngồi trước bàn trang điểm từ từ chải tóc, thấy Kiều Sở Tâm đi đến bên cạnh, liền nhanh chóng hỏi: "Chuyện gì?"

"Bẩm thái hậu, nhà lao Đại Lý tự bốc cháy!" Kiều Sở Tâm vội vàng nói.

Vừa nghe, tay cầm lược của Lam Xảo Phụng lập tức ngừng lại, "Linh Nhi ra sao rồi?" Lam Linh còn chưa phát huy tác dụng nàng nên có, nàng ta không thể chết được!

Chương 194: Nhà Tù Bốc Cháy 2

"Nô tì không biết, những người nằm vùng ở Đại lý tự không ai truyền tin tức trở lại, tin tức này là nô tỳ nghe Thiếu Khanh Đại lý tự truyền vào trong cung, hần chỉ nói đại lao bốc cháy, nhưng không nói rõ nhị tiểu thư như thế nào." Kiều Sở Tâm nhìn Lam Xảo Phụng trong gương đang nhũn nhặn đôi mi thanh tú lại, trong nội tâm đã đoán được làm gì có ai lại truyền đi một tin tức vô vị như thế chứ?

Nghe xong, Lam Xảo Phụng cảm thấy có một cỗ rung mình dân lên từ bàn chân. Nàng không thể phủ nhận có một thế lực độc thủ đang đứng đằng sau thao túng tất cả

Nhưng nàng không cam lòng, cũng không tin Lam Linh chết đi như vậy.

"Tô Toàn, người lập tức xuất cung, đến Đại lý tự xem thử Linh nhi rốt cuộc như thế nào rồi!" Lam Xảo Phụng lập tức phân phó Tô Toàn.

"Dạ" Tô Toàn đáp 1 tiếng, nhanh chóng ra khỏi tầm điện.

Lam Xảo Phụng nhẹ nhàng vuốt mi mắt, đưa tay vuốt vuốt huyệt Thái dương, lúc này nàng hoàn toàn khẳng định người sai khiến Thu Diệp hãm hại Lam Linh và người phóng hỏa đại lao là cùng 1 người, mục đích của hần chính là muốn giết Lam Linh, phá hư kế hoạch của mình, nhưng hần là ai? Hần rốt cuộc muốn làm gì?

"Thái hậu, nhị tiểu thư cát nhân thiên tướng, sẽ không có việc gì." Kiều Sở Tâm đỡ tay Lam Xảo Phụng, giúp nàng xoa xoa huyệt thái dương, đồng thời lên tiếng an ủi.

"Hy vọng như thế, vì nếu không, tâm huyết nhiều năm của ai gia sẽ phải uổng phí rồi!" Lam Xảo Phụng than nhẹ 1 câu, mặc dù không cam lòng, nhưng đến giờ khắc này, việc Lam Linh còn sống hay đã chết không còn do bà định đoạt nữa rồi, chỉ còn chờ theo ý trời thôi.

Yến Kinh Hàn vừa nhận được tin tức liền một mạch chạy tới đại lý tự, không để ý đến Ngự Đình mặt mũi xấu hổ, nhanh chóng bước vào gian tù của Lam Linh, Triều Dương Hạo Nguyệt theo sát phía sau, Ngự Đình cũng cắn răng đi theo vào.

Lúc này, lửa trong phòng đã hoàn toàn được dập tắt, khói dày đặc từ từ tản đi, Triều Dương Hạo Nguyệt nhìn cỗ thi thể trên mặt đất đã bị đốt trụi, thoái nhìn nhau, tâm không khỏi run lên.

Những người gia an bài ở đây không ai truyền được tin tức về, có thể thấy bọn họ đã sớm bị bịt miệng, như vậy người đứng sau lưng có khả năng đã cường đại vượt mọi dự liệu của họ, vậy khói thi thể kia có khả năng không phải là vương phi?

Triều Dương âm thầm cầu nguyện trong lòng, hần hy vọng chuyện này chỉ là do có người muốn giật dây hồng che mắt mọi người, hần hy vọng vương phi vẫn còn hảo hảo sống sót, hần hy vọng vương phi có thể hóa hiểm vi di trở về vương phủ cùng với vương gia, vì nếu không, vương gia có thể sẽ không bao giờ cười lại được nữa.

Yến Kinh Hàn đi vào nhìn cẩn thận cỗ thi thể trên mặt đất, sau đó đem gian phòng đã bị đốt cháy nhìn kỹ một chút, trong nội tâm đã hiểu rõ, nhưng hần cũng không có lên tiếng.

Ngự Đình theo sát sau lưng Yến Kinh Hàn, trên người đã sớm dính đầy khói bụi, nhưng vẫn không che được khuôn mặt trắng bệch, trong con người đen lại ngập tràn vẻ áy náy, thấy Yến Kinh Hàn dời mắt về phía mình, một lần nữa ngã quỵ trên mặt đất, "Vương gia, vi thần có lỗi đã phụ sự phó thác của vương gia, tội đáng chết vạn lần! Vi thần vốn định lấy cái chết đền tạ tội, nhưng thỉnh vương gia hãy để cho vi thần sống thêm vài ngày, sau khi bắt được hung thủ thần sẽ lập tức đi tạ tội với vương phi!"

"Đứng lên đi, người trước tiên tìm chứng cứ chứng minh khói thi thể này là của vương phi đi, chuyện khác nói sau" Yến Kinh Hàn lạnh lùng quét nhìn Ngự Đình một cái, nhàn nhạt nói một câu, sau đó nhấc chân đi ra ngoài.

Nghe vậy, Triều Dương Hạo Nguyệt thoáng vui mừng, nhưng Ngự Đình trong nội tâm lại ngăn ra, sau đó nhanh chóng bò dậy, đi theo sau lưng Yến Kinh Hàn, chặn lại nói: "Vương gia, ý của ngài là..." Ngự Đình như muốn nói nhưng lại thôi, hần sợ đây chỉ là do hần suy nghĩ quá nhiều, hần quá hy vọng Hàn vương phi vô sự còn sống, chỉ có như vậy thì nội tâm của hần mới tốt hơn một chút.

"Ngự Đình, người thân là đại lý tự thiếu khanh, nên hiểu mọi việc chú ý chính là chứng cứ, chứ không phải suy đoán vô căn cứ." Yến Kinh Hàn dừng bước, nhìn xem Ngự Đình như có dụng ý khác, nói một câu.

Nghe vậy, Ngự Đình tựa hồ mới hiểu rõ ra, chặn lại nói: "Vi thần hiểu." Ngự Đình có chút oán hận, chính mình khi nào thì trở nên ngu xuẩn như vậy, thậm chí ngay cả ý tứ trong lời nói của vương gia mà nghe cũng không hiểu.

Theo Ngự Đình, vương gia gần như đã xác định được thi thể kia không phải là vương phi, như vậy vương phi nên còn sống, mà vương gia cũng không muốn lập tức để cho người khác biết, bởi vì để tình trạng lập lòe nước đôi như vậy dễ làm việc hơn.

Đi ra khỏi cửa chính nhà tù, Yến Kinh Hàn liền gặp Mộ Dung Tiểu Trần, thấy hắn bước nhanh đến, bước chân dồn dập, vạt áo quần quai, không thể che dấu được sự vội vàng trong lòng lúc này.

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn Yến Kinh Hàn một cái, cũng không hành lễ với Yến Kinh Hàn, liền vội vã vào nhà tù, trong lòng của hắn thấp thỏm không thôi, bởi vì người của hắn toàn bộ không có một chút tin tức, mặc dù hắn đã được chứng kiến thân thủ của Lam Linh, nhưng nghĩ tới người giết dây quá cường đại, Mộ Dung Tiểu Trần không cách nào không lo lắng, vừa nghe được tin tức của Ngự Đình, liền vội vã chạy tới.

Yến Kinh Hàn nhìn bóng dáng Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng đi vào cửa lớn nhà tù, mày kiếm khẽ cau, trong mắt thoát hiện ra vẻ không vui, nhưng hắn cũng không có lên tiếng, mà là đối Ngự Đình khai báo vài câu, liền dẫn Triệu Dương Hạo Nguyệt nhanh chóng rời khỏi đại lý tự.

Lúc Tô Toàn đến Đại Lý Tự, Mộ Dung Tiểu Trần cũng đã rời khỏi, hắn chỉ đơn giản hỏi thăm Ngự Đình vài câu, sau đó liền hồi cung phục mệnh Lam Xảo Phụng.

Xảy ra chuyện lớn đến như vậy, Lam Xảo Phụng không có cách nào ngủ được, liền bảo Kiều Sở Tâm hầu hạ ăn mặc chỉnh tề, ngồi chờ Tô Toàn trở lại.

Một lúc lâu sau, Tô Toàn cuối cùng cũng trở lại, nhưng tin tức của hắn làm cho tim của Lam Xảo Phụng như muốn nhảy ra ngoài.

Lam Xảo Phụng đương nhiên không tin Lam Linh có thể chết đơn giản như vậy, thế nhưng cổ thi thể bị đốt trụi kia có phải là Lam Linh hay không, điều này Lam Xảo Phụng không dám khẳng định, nếu như mọi chuyện đều là thật, nàng phải làm gì tiếp theo bây giờ? Nhưng nếu câu trả lời là không, vậy thì Lam Linh rốt cuộc đã bị mang đi nơi nào, nàng ta còn có thể bình an quay trở lại hay không?

Nói về Yến Kinh Hàn, Lam Xảo Phụng càng thêm bất an, hắn như thế nào không vui cũng không buồn, càng không phải là giận không kềm chế được, tựa hồ như Lam Linh dù có chết cũng không có liên can gì tới hắn, chẳng lẽ những việc trước đây đều là do hắn cố ý diễn cho nàng xem?

Song trước chưa yên, sống sau lại tới, Lam Xảo Phụng trong nội tâm oán hận không thôi.

"Tô Toàn, lập tức truyền tin cho bọn họ, bảo họ thăm dò tin tức của Linh Nhi" Lam Xảo Phụng lập tức phân phó Tô Toàn, chưa đến cuối cùng, nàng sẽ không tin Lam Linh có thể chết đi như vậy.

"Thái hậu, nếu như cổ thi thể kia chính là..." Tô Toàn nhìn Lam Xảo Phụng, chỉ nói phân nửa.

Nghe vậy, thanh âm Lam Xảo Phụng lập tức trầm xuống, "Ai gia không tin linh nhi liền chết như vậy, dựa theo những gì ai gia nói, lập tức đi làm!"

"Dạ!" Tô Toàn không nói gì nữa, dạ một câu, nhanh chóng ra chính điện.

Mộ Dung Tiểu Trần nhanh chóng trở về phủ đệ của mình, đem Thần Tinh gọi vào thư phòng của mình.

Mặc dù cổ thi thể kia có quần áo hết như Lam Linh, nhưng Mộ Dung Tiểu Trần có thể hoàn toàn khẳng định cổ thi thể kia không phải là Lam Linh, bởi Mộ Dung Tiểu Trần biết Lam Linh dùng châm làm bình khí, trên người nàng lúc nào cũng có châm. Mà loại châm ấy dùng lửa bình thường sẽ không thể nào thiêu cháy được, mà cổ thi thể kia trên thân không có một cây châm nào. Điều này đã nói lên, đó không phải là Lam Linh, lam Linh nhất định vẫn còn hào hảo sống tốt.

Bất quá bây giờ tạm gác lại, Mộ Dung Tiểu Trần cảm giác mình nếu như quan tâm sẽ bị loạn, lấy thân thủ cùng thông tuệ của Lam Linh, nàng làm sao có thể bị lửa đốt cho chết cháy? Muốn chết cháy cũng chỉ có thể làm chết cháy người khác!

Biết Lam Linh còn sống, Mộ Dung Tiểu Trần đột nhiên phát hiện trước mặt của hắn đang mở ra một cơ hội trời cho, cơ hội đã gần ngay trước mắt như thế, hắn nhất định phải vững vàng bắt lấy!

Thần Tinh nhìn thấy thần sắc của chủ tử nhà mình, cũng đã thăm đoán được Lam Linh nhất định còn sống, vì nếu như không, dựa vào tình cảm của chủ tử dành cho nàng, chủ tử nhất định tim đau như dao cắt, đầu thế như lúc này miệng khẽ nhếch cười như vậy?

"Lập tức phái người âm thầm thăm dò tin tức Linh nhi, nhất định phải tìm được trước Yến Kinh Hàn cùng Lam Xảo Phụng!" Mộ Dung Tiểu Trần phân phó Thần Tinh, lại nói tiếp: "Lập tức đem tin Hàn vương phi táng thân biển lửa truyền đi, để kinh thành dân chúng đều cho rằng Hàn vương phi đã mất."

Trong lòng Mộ Dung Tiểu Trần mà nói, Hàn vương phi cùng Lam Linh không phải là một người, Hàn vương phi là vương phi của Yến Kinh Hàn, còn Lam Linh mới chính là nữ nhân mà hắn yêu ba năm nay, danh hiệu vương phi này cũng chỉ là tạm thời, mà trận hỏa hoạn này vừa đúng sẽ giúp nàng từ bỏ danh phận này.

"Dạ!" Thần Tinh lập tức lên tiếng đi làm.

Mộ Dung Tiểu Trần chưa bao giờ hoài nghi năng lực làm việc của thủ hạ, hắn tin tưởng có thể dẫn trước Lam Xảo Phụng và Yến Kinh Hàn tìm được Lam Linh, đến lúc đó, hắn sẽ mang nào cao chạy xa bay, thân phận Hàn vương phi cũng tốt, nhị tiểu thư Lam tướng phủ cũng được, đều sẽ không cùng nàng có nửa điểm quan hệ, hắn chỉ biết, nàng sẽ là thê tử của hắn.

Yến Kinh Hàn sau khi hồi phủ, cũng lập tức phái người âm thầm thăm dò tin tức Lam Linh.

Mặc dù theo Yến Kinh Hàn, Lam Linh có đủ năng lực tự vệ, thế nhưng người giết dây rờ ràng quá cường đại rồi, Lam Linh ở trên tay hắn, khả năng cũng không phải lo lắng tính mạng, nhưng hắn nhất định có mục đích khác, hắn nhất định phải mau chóng tìm được nàng.

Yến Kinh Hàn phân phó Hạo Nguyệt một câu, sau đó liền trở về gian phòng của mình, từ nán trang điểm lấy ra một hộp gấm nhỏ, mở nắp hộp ra, lấy quả tín hiệu Vô Ưu cung ngày xưa Lăng Sương đưa cho

Lam Linh cũng không có đem đồng tín hiệu kia trên người, mà là để ở trong phòng, ngửa trường hợp phát sinh sự cố Yến Kinh Hàn không tìm được Lăng Sương.

Yến Kinh Hàn cầm lấy tín hiệu đi ra sau gian phòng, bắn ra ngón tay, tín hiệu lập tức bay về phía bầu trời, một lát sau, phát ra một làn khói hồng chói mắt.

Yến Kinh Hàn nhìn xem kia tia sáng chói mắt biến mất ở không trung, này mới thu hồi ánh mắt, rũ mắt chấp tay, chờ Lăng Sương đến.

Vô Ưu Cung thế lực ra sao Yến Kinh Hàn đương nhiên phi thường rõ ràng, nếu Vô Ưu Cung cung chủ đã bảo Lăng Sương Lăng Lộ hai người bảo vệ Lam Linh, như vậy các nàng khả năng sẽ biết một chút về người giết dây, hắn muốn tự mình hỏi Lăng Sương một chút.

Nhưng mà, đợi ước chừng nửa canh giờ, Lăng Sương cũng không có xuất hiện, này làm cho này kiếm Yến Kinh Hàn càng nhúu thật chặt!

Lăng Sương thời gian dài như vậy cũng không có xuất hiện, điều này nói rõ cái gì? Giải thích rõ nàng không cách nào thoát thân? Giải thích rõ nàng bị người chế trụ? Còn là nói rõ Lăng Sương Lăng Lộ hai người các nàng cũng bị kia người giết dây mang đi?

Yến Kinh Hàn siết tay thành quyền, người nọ nếu như ngay cả Vô Ưu Cung cũng dám động, kia thế lực của hắn chỉ sợ cũng không phải là có thể sử dụng một loại "Cường đại" để hình dung.

Hắn đến cùng là ai? Hắn lao tâm tổn lực tìm Lam Linh mang đi lại là vì cái gì?

Từng tia bất an nhanh chóng quán quanh trái tim Yến Kinh Hàn!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Trên Đầu Chữ Sắc Có Cây Dao

Editor: Từ Sắc Y

Trận lửa lớn bất ngờ xảy ra không khiến Lam Ngọc chết cháy, chủ yếu là bởi vì phòng giam Lam Ngọc cách rất xa với phòng giam Lam Linh, cho nên cũng không bị thiêu chết, nhưng Lam Ngọc cũng không khá hơn bao nhiêu, bị một tên tử tù giày vò đến chỉ còn lại một hơi.

Dù sao Lam Ngọc cũng là nhi tử duy nhất của Lam gia, Lam Xảo Phượng thấy hắn đã nhận được dạy dỗ, liền đẩy toàn bộ chuyện phóng hỏa lên đầu Lam Ngọc, giải hắn ra đại lao.

Mà Thu Diệp cũng bị diệt khẩu, Lam Xảo Phượng cho người tạo ra vật chứng giả là nàng sợ tội tự sát, hơn nữa còn tạo chứng cứ giả như nàng hối hận, qua lá thư, trong đó không nói ý gì khác ngoài chuyện nàng là người giết Lam Kim Châu rồi cho người phóng hỏa nhằm hãm hại Lam Linh, còn Lam Linh là một người trong sạch.

Việc đã đến nước này, Yến Minh Hiền biết thời biết thế ra lệnh xuống cả triều truy nã đuổi bắt người phóng hỏa.

Bởi vì Mộ Dung Tiểu Trần lên lút làm việc, ngày thứ hai chuyện Hàn vương phi táng thân dưới biển lửa đã bị truyền đi tới tấp, dân chúng đều rớt rít bàn tán, ai nấy đều không khỏi cảm thán vận mệnh Hàn vương phi nhiều trắc trở, đầu tiên là bị bắt, hết bị tỷ tỷ mình vu cáo, nay lại bị nha hoàn của mình hãm hại, cuối cùng bị chết cháy!

Một tiên nữ chết đi tựa như lại rất oan uổng, rất nhiều phụ nhân nghe nói đến chuyện này không khỏi rơi lệ là chã, cảm thấy Hàn vương phi thật sự rất đáng thương, gả cho Hàn vương gia chưa đến một tháng, liền hương tiêu ngọc vãn, hơn nữa còn chết một cách thảm thiết như vậy, ông trời thật sự là không công bằng!

Vừa nghĩ tới Hàn vương gia như tiên thiên sau này cũng không bao giờ có thể dắt tay vương phi hắn thông thả bước chậm trên đường cái, thì dân chúng đều đồng loạt thở dài cũng như hận chết người ra tay phóng hỏa, hi vọng Đại Lý tự sớm đưa hung thủ ra ngoài công lý, trả một công đạo cho Hàn vương phi.

Lam Hân Nhi ở trong Lam tướng phủ đương nhiên cũng nghe nói nhà lao Đại Lý tự bị cháy, tối hôm qua lá thư lúc trước Ngụy Đình đưa cho nàng bị mất, Lam Hân Nhi cho là Ngụy Đình đã trộm được, tức giận cả một đêm không ngủ, trong nội tâm nghĩ rằng trong tay nàng không nắm điểm yếu của Ngụy Đình, thì tất nhiên hắn cũng sẽ không nghe lời nàng bảo, lại càng không đi phóng hỏa phòng giam của Lam Linh, giao Lam Linh cho nàng.

Chưa từng nghĩ, nhà lao Đại Lý tự thật sự đã bị người phóng hỏa, chuyện Lam Linh táng thân nơi biển lửa không phải là kết quả nàng muốn, Lam Linh vẫn còn có tác dụng với nàng, nàng không muốn nàng ta đã chết nhanh như vậy, nếu nàng ta đã chết, vậy thì những kế hoạch nàng nghĩ ra đều như lâu đài xây trên cát, vốn không có một khả năng thực hiện, vì thế, Lam Hân Nhi không hy vọng Lam Linh sẽ chết như vậy.

Lam Hân Nhi âm thầm thăm dò ý của cha nàng, phát hiện phụ thân nàng cũng không biết thì thể bị thiêu cháy kia có phải là Lam Linh hay không, nếu có thể chứng minh là Lam Linh chưa chết, vậy thì nhất định phải đợi nàng ta xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Nếu cả đời nàng ta không xuất hiện, không lẽ muốn nàng cả đời phải chờ đợi hay sao?

Tất nhiên là Lam Hân Nhi không muốn, âm thầm suy nghĩ một kế hoạch khác.

Cách kinh thành một trăm dặm là một trạch viện bình thường được dựng trong núi sâu, trong một gian phòng, Lam Linh đang ngồi dựa trên ghế, hai tay bị trói chặt sau lưng, lúc này trong phòng cũng không có ai khác.

Lăng Sương Lăng Lộ lên lút chạy vào sân nhỏ, Lăng Sương để Lăng Lộ trông ngoài phòng, rồi tự mình nhanh chóng đi vào phòng, ánh mắt mang theo ý cười đối mặt với Lam Linh.

"Tiểu thư, sao ngươi lại ủy khuất mình như thế? Bất người đó lại rồi cạy miệng hắn không được sao?" Đôi mắt đẹp thanh tú của Lăng Sương nhíu chặt lại, nhìn hai tay nằm mại như ngọc của Lam Linh bị trói dựa trên ghế, hận không thể chặt tay người kia!

"Ủy khuất mình?" Lam Linh cười nhíu mày, "Cho tới bây giờ ta không hề ủy khuất bản thân, câu này ta gọi là thả dây dài câu cá lớn hiểu không? Người dẫn ta đến nơi này chỉ là một kẻ lâu la (một kẻ tầm thường), cho dù có cạy miệng hắn, thì nhất định cũng không tìm được bao nhiêu tin tức có giá trị, nếu đã có người xếp đặt cho ta một kết cục lớn như vậy, nếu ta không phối hợp với hắn, thì chẳng phải là sẽ lãng phí một phần tâm huyết của hắn sao?"

"Tiểu thư, lúc ngài phối hợp với hắn, ngài cũng biết tin tức ngài táng thân dưới biển lửa đã bị truyền đi rất nhanh, những người muốn hại ngài khỏi phải nói là đang rất cao hứng đấy."

Lăng Sương cảm thấy lấy thực lực của Vô Ưu cung vốn không cần Lam Linh phải tự mình mạo hiểm, nàng không cho rằng thể lực người sau màn kia lợi hại, cho dù có lợi hại hơn nữa, thì còn có thể lợi hại hơn Vô Ưu cung hay sao?

Nàng và Lăng Lộ hai người một đường đi theo Lam Linh đến nơi này, nếu không phải bị Lam Linh cản, thì các nàng đã sớm ra tay, còn có thể đến phiên một kẻ lâu la có thể làm cản?

"Bọn họ cao hứng thì cũng chỉ cao hứng hột một trận thôi, chuyện này có cái gì cần để ý? Chỉ cần hắn không cho rằng ta chết là được." Lam Linh cười nói, nàng tin tưởng lấy cơ trí của Yến Kinh Hân, thì chắc chắn là hắn đã biết nàng còn sống.

"Đương nhiên là vương gia đã nhìn ra chân tướng, hắn cũng đã phái người âm thầm tìm ngài, hơn nữa tối hôm qua hắn còn phát ra một quả tín hiệu, nhất định là muốn hỏi rõ nô tỳ chuyện này, mà nô tỳ không yên tâm để một mình Lăng Lộ đi theo ngài, cho nên không trả lời." Lăng Sương giải thích một câu, trong nội tâm cũng âm thầm sốt ruột, nàng không có cách nào có thể dự đoán được chuyện xảy ra kế tiếp, nàng lại không có cách nào tường tượng sau này còn xảy ra chuyện gì nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, thì khẳng định là không được, nhưng thời gian chưa đến, nàng không thể nói, hơn nữa có nói cũng sẽ không có hiệu quả lớn.

"Vì sao ngươi không để những người trong Vô Ưu cung nói một tiếng với hắn?" Lam Linh thoáng nghi hoặc, không phải là Vô Ưu cung rất có thể lực sao? Dù cho Lăng Sương không rảnh để phân thân, thì nàng có thể phái người khác đi nói mà.

Lăng Sương mấp máy môi thầm kêu không tốt, lập tức vội vàng nói: "Cung chủ chỉ phái hai người nô tỳ và Lăng Lộ chịu trách nhiệm bảo vệ tiểu thư, những người khác không được nhúng tay vào chuyện này."

"Phải không?" Khoẻ miệng Lam Linh nhếch lên ý cười, nhìn xem Lăng Sương, cảm nhận, cảm nhận là trong lời Lăng Sương nói có vấn đề, nhưng rốt cuộc là vấn đề gì? Lam Linh cũng không thể hiểu rõ.

"Phải!" Lăng Sương đáp không chút do dự.

Đôi mi thanh tú của Lam Linh khẽ chau lại, tạm thời nàng không rồi rắm đến mấy chuyện này nữa, để Lăng Sương coi bỏ nút buộc trên tay mình, nàng cầm đầu dây ở trong lòng bàn tay, sau đó nghe thấy Lăng Lộ nhỏ giọng nói ở ngoài cửa, "Tỷ, có người đến!"

Nghe vậy, Lăng Sương nhanh chân ẩn nấp trong phòng, Lăng Lộ cũng nhanh chóng tìm chỗ ẩn trốn.

Một lát sau, hai nam tử nhanh chóng bước vào sân nhỏ, một nam tử trong đó đi đằng trước trên mặt đeo một mặt nạ màu bạc, y phục xanh lam đậm, còn nam tử đi phía sau lại chính là người mang Lam Linh ra khỏi phòng giam.

Hai người tới trước cửa phòng trói Lam Linh, nam tử đeo mặt nạ bước vào gian phòng, nhưng nam tử phía sau không đi vào theo, mà chỉ canh giữ ngoài cửa phòng.

Lam Linh ngược mắt nhìn nam tử bước vào, cũng không lên tiếng trước, mà chờ hần mở miệng trước.

"Hàn vương phi đừng cảm quả thực là danh bất hư truyền, giờ phút này vậy mà không có một phần sợ hãi." Nam tử đeo mặt nạ bạc dừng bước cách Lam Linh ba thước, giọng nói trầm thấp khàn khàn.

Lam Linh cười nhàn nhạt, "Đây là các hạ khen ngợi ta, hay là ở nịnh nọt ta, hoặc là phản ứng của ta để các hạ thất vọng?"

"Nếu Hàn vương phi thật sự giống như nữ tử bình thường mà sợ hãi run lẩy bẩy, thì ta hết sức thất vọng đấy." Nam tử đeo mặt nạ bạc nói xong rồi kéo một cái ghế ngồi đối diện với Lam Linh, rất có dáng điệu như muốn nói chuyện phiếm với Lam Linh.

Nhưng Lam Linh lại không muốn nói nhảm nhiều với hần, Yến Kinh Hàn còn đang chờ nàng ở trong phủ chờ, nàng nhất định phải nhanh chóng biết rõ mục đích, thu thập hần, rồi nhanh đi về.

"Các hạ, người đã trói ta đến chỗ này, có mục đích gì thì cứ việc nói thẳng đi." Hai tay sau lưng Lam Linh cầm đầu dây, thản nhiên mở miệng.

Nam tử đeo mặt nạ cũng không vội vàng lên tiếng, mà chỉ yên lặng nhìn Lam Linh một lát, lúc này mới mở miệng nói: "Hàn vương phi lớn lên thật quốc sắc thiên hương, nếu chết đi như vậy, thì tựa hồ thật đáng tiếc." Trong giọng nói ẩn giấu sát khí rõ ràng, nhưng lại còn thoáng ẩn mùi vị dâm dục.

Đang nấp ở trong viện Lăng Lộ vừa nghe thấy lời này liền vội vàng đưa tay rút đại đao sau lưng muốn xông vào chặt chém nam tử đeo mặt nạ, nhưng lại bị Lăng Suong kịp thời cản lại, nàng quyết định trước tiên nhìn một chút, chờ sau khi hần nói ra mục đích rồi chém hần cũng không muộn.

"Tiếp tục." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh không có một chút tức giận, trong giọng nói thản nhiên còn mang theo ý cười.

"Cho nên, ta muốn người trở thành nữ nhân của ta!" Nam tử đeo mặt nạ nói thẳng, trong giọng nói không khỏi nói rõ ràng rằng giờ phút Lam Linh như thịt cá trên thớt, hần muốn làm thế nào thì như thế vậy.

"Trái lại các hạ thẳng thắn." Lam Linh cười, "Nhưng mà, người cảm thấy có khả năng sao?"

"Vì sao lại không thể?" Nam tử đeo mặt nạ tràn đầy tự tin, "Ở trong vùng núi sâu này, cho dù người có kêu gào vỡ cổ họng, thì cũng không có người tới cứu người đâu, người cũng đừng trông cậy vào thái hậu cô cô, phu quân vương gia, hay thậm chí là Tả tướng đại nhân đã thủ thân như ngọc suốt ba năm vì người, cho dù bọn họ có bản lĩnh lớn hơn trời, thì bây giờ cũng không tìm được nơi này, người nên chết tâm đi."

"Ngược lại người rất tự tin." Lam Linh lại cười một tiếng, lập tức lại nói ra một câu, "Thường thường tự tin quá thì chính là tự phụ, mà từ trước đến nay người tự phụ đều chết sớm, các hạ, chẳng lẽ người không biết đạo lý này?"

Nghe vậy, nam tử đeo mặt nạ không lập tức lên tiếng, mà lại chỉ yên lặng nhìn Lam Linh một lát, rồi đột nhiên cười ha ha một tiếng, "Hàn vương phi quả nhiên như lời đồn, nhanh mồm nhanh miệng, công phu múa mép khua môi hù dọa người quả thật không phải người bình thường có thể làm được, nhưng Hàn vương phi, người nghĩ rằng ta đã bị hù dọa rồi sao? Người vẫn nên sớm thu lại suy nghĩ tầm thường kia đi, nếu người ngoan ngoãn đi theo ta, ta còn thương hương tiếc ngọc, nếu không nghe lời thì..." Nam tử đeo mặt nạ không nói hết, hần tin là Lam Linh có thể nghe rõ ý của hần.

"Nếu không nghe lời, thì thế nào? Không dám nói, hay là sợ ta gây ông đập lưng ông?" Lam Linh khẽ cong môi một cái, trong mắt nhanh lóe lên ý cười thị huyết, nàng thích nhất chính là gây ông đập lưng ông, hơn nữa còn trả lại gấp mười lần!

Trong nội viện lửa giận trong lòng Lăng Suong và Lăng Lộ sớm đã bốc cháy đến ngút trời, bây giờ bọn họ hận không thể đi vào lóc từng miếng thịt của tên hôn đản kia, nhưng nghe ý của Lam Linh, dường như bây giờ vẫn không cần các nàng ra tay, trước tiên cứ từ từ mà nói.

Nam tử đeo mặt nạ không nghĩ Lam Linh có thể sẽ trả lời hần như vậy, lập tức thoáng sửng sốt, rồi nhanh chóng đứng lên, vừa từ từ đi đến trước mặt Lam Linh, vừa nói: "Hàn vương phi, nói sao có thể bằng trực tiếp hành động, vấn đề ta trực tiếp hành động cho người xem mới phải."

"Được!" Lam Linh nói xong liền thả lỏng đầu dây trong tay, giật nhẹ hai cái.

Nam tử đeo mặt nạ đi đến trước mặt Lam Linh, vừa muốn vươn tay vuốt ve gương mặt của Lam Linh, thì Lam Linh lập tức nhanh chóng nhấc chân, đá một cước đá vào bụng của nam tử đeo mặt nạ, nam tử đeo mặt nạ không đề phòng, vừa vặn bị đập, nhanh chóng lui về sau hai bước.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Chương 132.2

Editor: Yosa_Truong

"Người biết võ công?" Nam tử mặt nạ bạc lên tiếng kinh hô.

“Hiện tại biết e là quá muộn rồi” Lam Linh nhanh chóng đứng lên, từ từ đi về phía hân

Cùng lúc đó, Lăng Sương Lăng Lộ lập tức hiện thân, không cần dùng đến hai chiêu đã có thể nhanh chóng giải quyết gã canh cửa, sau đó tiến vào gian phòng.

Nam tử mặt bạc lúc này mới nhận ra mình đã trúng kế, nhưng cửa phòng lúc này đã được Lăng Sương Lăng Lộ chặn lại, tựa hồ bây giờ muốn đi ra ngoài chỉ là một ước vọng xa vời.

“Hân Vương phi quả nhiên thâm tàng bất lộ nha, chuyện này thái hậu cô cô của ngươi có biết không?” Nam tử trừng mắt nhìn Lam Linh, hân vốn tưởng nàng là một thiên kim tiểu thư trời gả không chặt, không hề nghĩ rằng nàng là người luyện võ, thậm chí còn có trợ thủ đi theo phía sau. Xem ra từ lúc ở Đại lý tự, nàng đã bày sẵn một cái bẫy để hân chui vào rồi, thực sự đáng hận!

“Các hạ chết đến nơi mà còn suy nghĩ thanh thần nhĩ? Chắc các hạ thích nhất kiểu chết như thế này chăng?” Lam Linh cười nói.

Nhưng bộ dáng tươi cười của nàng ở trong mắt của nàng như là bông hoa anh túc, mang theo độc tính trí mạng, nam tử mang mặt nạ đột nhiên lạnh run cả người.

“Hân vương phi cũng quá tự phụ rồi” Nam tử vừa nói, tay nhanh chóng tấn công về hướng Lam Linh, nhiều chiêu ngoan độc.

Lam Linh nhanh chóng tránh thoát chiêu thức của nam tử nọ, xoay cổ tay một cái, lại nhanh chóng ra tay, thập tam căn cừu huyền châm đồng thời đâm về phía nam tử, đâm thẳng vào yếu huyệt của hân.

Nam tử mặt nạ ngăn cản, tránh đòn, ngăn cây này nhưng không tránh được cây kia, trong chớp mắt một cây cừu huyền châm đâm vào trong yếu huyệt của hân. Lúc này hân không thể nào nhúc nhích được, hết như đã bị điểm huyệt vậy.

“Các hạ vẫn cảm thấy ta đây tự phụ sao?” Lam Linh cười nói một câu, không đề ý tới tên nam tử mặt nạ nữa, mà là tìm kiếm những cây châm còn lại rơi trên mặt đất. Sau đó dùng khí công đánh vào mặt nạ của nam tử kia.

Cừu huyền châm này là do Yến Kinh Hân sai người làm cho nàng, đối với nàng chúng chính là bảo bối, một cây cũng không thể vứt bỏ được.

Lăng Lộ thấy thế hé miệng cười cười, sau đó cùng Lăng Sương cuối xuống hỗ trợ tìm kiếm. Lam Linh lấy khăn lụa ra lau sạch từng cây. Nàng quyết định sau khi thu thập bọn người này xong, về nhà phải khử trùng chúng (châm) thật sạch mới được.

Nam tử mặt nạ nhìn hành động của Lam Linh, cùng ánh mắt chán ghét của nàng lúc nào cũng nhìn hân, lập tức giận đến hộc máu, hân bị nàng phi châm đánh, vậy mà nàng lại sợ hân làm dơ phi châm của nàng, thật quá buồn cười rồi mà.

“Muốn chém muốn giết tùy ngươi, động thủ đi” nam tử tức giận mở miệng, một bộ dáng thấy chết không sợ.

“Ồ, rất có khí khái nam nhân nha, ngươi không sợ chết đúng không?” Lam Linh đi xung quanh nam tử mặt nạ một vòng, cười đùa mở miệng, lập tức xoay chuyển lời nói, “Bất quá ngươi muốn chết, chúng ta sẽ để cho ngươi chết chắc? Ngươi cảm thấy chúng ta dễ dãi như vậy à?”

Các ngươi muốn thế nào? Nam tử mặt nạ không khỏi cất cao âm thanh, nhưng theo Lăng Lộ thì gã này chính là đang sợ nha.

“Như thế nào? Để ta suy nghĩ cái đã” Lăng Lộ ngừng lại trước mặt nam tử nọ, lập tức rút đại đao sau lưng ra, không do dự liền bỏ về phía hân, nam tử mặt nạ lúc này mới kêu to, “Ngươi làm cái gì?”

Thanh âm của hân vừa nói ra, mặt nạ cũng nhanh chóng bị chém làm đôi rơi xuống đất, trên trán của gã lúc này toàn là mồ hôi lạnh.

“Hóa ra sợ chết đến như vậy hả?” Lăng Lộ nhếch mép cười một tiếng, đem đại đao cắm trở lại sau lưng, nhìn gương mặt nam tử nọ không thể bình thường hơn, sau đó đứng bưng tĩnh nói: “Hóa ra mặt nạ là chỉ để thu hút sự chú ý của người khác thôi nha, cũng khó trách, bộ dáng này của ngươi, thả vào đám đông sợ là cũng không nhận ra nổi mà”

Nam tử nghe vậy một lần nữa tức đến hộc máu, mặt trắng lập tức đen xì lại.

Lăng Sương còn lại là lạnh lùng quét nam tử một cái, liền không nhìn hân nữa, nàng đã sớm nghĩ kỹ, chờ Lam Linh thăm qua hỗn đản này, liền đầu tiên đem miệng của hân đập nát, làm cho hân mới vừa vừa mới nói những thứ kia dơ bản nói!

Sau khi Lam Linh lau xong những cây huyền châm cuối cùng liền thu vào, lúc này mới nhìn về phía nam tử nói: “Nói mau, chủ tử của ngươi là ai?”

“Ta chết cũng không nói, ngươi nên chết tâm đi!” Nam tử lúc này đã lấy lại dáng vẻ anh hùng khí khái

“Này, suýt nữa là ta đã bị ngươi dọa tè ra quần rồi nha. Bây giờ mà còn tranh về anh hùng, ngươi có phải là nam nhân hay không? Ngươi có xấu hổ hay không? Cũng không sợ bôi tro trét trấu vào mặt tổ tông nhà ngươi à?” Lăng Sương lạnh lùng mở miệng, đầy vẻ chán ghét, đem công phu độc miệng của mình ra sử dụng.

“Tỷ, loại người này vừa nhìn đã biết không phải là nam nhân rồi, ngươi hỏi hân làm gì? Chuyện bị dọa đến đái ra quần đối với hân chắc diễn ra thường ngày thôi, nên cũng đừng lấy làm lạ.” Trong nháy mắt, Lăng Lộ liền tiếp lời Lăng Sương, tỷ muội phối hợp cực kỳ ăn ý, gương mặt nam tử tái mét đi.

Lam Linh cười cười, nhìn bộ dáng gã này, mà thêm vào những lời nói đả kích của tỷ muội Lăng Sương Lăng Lộ, chỉ sợ bọn nàng chưa kịp động thủ thì hắn đã tức chết rồi.

“Cho ngươi thêm một cơ hội cuối, nói hay không?” Lam Linh không muốn phí thời gian tám chuyện với gã này, thanh âm lập tức trầm xuống.

Nghe thế, nội tâm của tên nam tử chấn động mạnh một cái, đồng thời cảm thấy có một cỗ uy áp đang đập vào mặt mình, thậm chí còn mang theo cảm giác không thể nào hô hấp nổi, trong tâm sinh ra một tia khủng hoảng không hiểu vì sao

Nhưng hắn vẫn không khuất phục, vẫn mạnh miệng, “Ta đã nói, muốn chém giết róc xương róc thịt cứ tự nhiên, điều các ngươi muốn biết, ta một chữ cũng không nói”

“Phải không nha? Vậy ngươi cứ từ từ nhìn cho kỹ” Lam Linh nói xong liền nhả một cây huyền châm đâm vào trong huyết vị của hắn, nam tử lập tức có cảm giác đang có hàng vạn con sâu đang cắn xé thân thể của mình, đau đớn, chán ghét, khủng hoảng như một quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, mồ hôi lạnh bắt đầu nhỏ xuống, trong đầu bắt đầu có ảo giác, hắn đang nhìn thấy hàng vạn con sâu đang cắn hắn.

Thời gian một nén nhang sau đó, tia ý chí cuối cùng của gã nam tử sụp đổ, buông lỏng miệng.

Vốn dĩ gã này là người của Ứng Nhân, ba ngày trước có người đem đến cho bang chủ bọn họ một nghìn lượng hoàng kim, bảo họ 3 ngày sau đến Đại Lý tự giết người, nhưng cũng không nói giết ai, chỉ yêu cầu bọn họ chuẩn bị kỹ càng, chỉ đến chiều hôm qua, bọn họ mới biết được người bọn họ phải giết là Lam Linh.

Ứng Nhân quả nhiên vì làm vụ giao dịch này đã chuẩn bị trước đầy đủ, đầu tiên đem người của Yên Kinh Hàn, Lam Xảo Phụng, Mộ Dung Tiểu Trần ẩn nấp trong ngục một lưới bắt hết, ngay sau đó lại châm mỗi lửa, có ý đồ phá hủy hiện trường đàn cảnh Lam Linh chết cháy, mà người nam tử này chịu trách nhiệm chính làm “Lam Linh” chết cháy.

Song ở thời điểm hắn chứng kiến dung mạo của Lam Linh, đột nhiên nảy ra ý tưởng, hắn cảm thấy nữ nhân xinh đẹp như vậy chết đi quả đáng tiếc, liền xé một mảng y phục của nàng, gọi thủ hạ đem 1 tử tù chết cháy thay cho Lam Linh, bởi như vậy, hắn có thể thần không biết quỷ không hay ôm mỹ nữ về, dù cuối cùng có thể bị bại lộ, hắn cũng có thể đem chuyện đẩy lên đầu tên thủ hạ của mình, tuyệt đối phải hết sức cẩn thận.

Nhưng mà trên đầu chữ sắc có cây đao, thời điểm hắn hiểu được đã là quá chậm.

Nghe nam tử nói xong, Lam Linh lập tức nhanh chóng hỏi: "Nam nhân cùng Ứng Nhân các ngươi giao dịch là ai?" Lam Linh cảm thấy đây mới là chỗ mấu chốt của mọi chuyện, Ứng Nhân cùng lắm chỉ là bị mượn đao giết người, người cầm đao mới chính là người mà nàng cần tìm.

“Không biết, Ứng Nhân làm việc trước giờ không hỏi thăm thân phận của người mua, ngươi muốn hỏi thì đi hỏi bang chủ của ta đi, hắn cũng trả lời y như ta thôi” Nam tử đáp

“Thật không biết?” Lăng Lộ hé mắt, tiếp tục rút đao quơ quơ trước mặt Nam tử.

“Xác thực không biết”

Lúc này đây nam tử trên mặt cũng không có vẻ gì là sợ hãi, Lăng Lộ lập tức đem đao thu vào.

"Người nam nhân kia bộ dáng ra sao, có cái gì đặc biệt không?" Lam Linh suy tư một lát, nhìn về phía nam tử hỏi.

"Cái tên kia mang theo mặt nạ, chúng ta cũng không biết hắn lớn lên nhìn như thế nào, bất quá, hắn khiến ta có cảm giác là hắn bị lũng gạt." Nam tử cố gắng nhớ lại, cảm thấy người nam nhân kia có một điểm có thể coi là rõ ràng.

Nam nhân có lũng gạt? Lam Linh âm thầm ghi ở trong lòng.

Điều nên hỏi đều đã hỏi xong, Lam Linh đi đến bên cạnh nam tử, nhả đi cây châm đã khiến hắn không thể nhúc nhích mà nam tử đã có cảm giác mình lại có thể di chuyển, mà Lam Linh đang ở trước mắt, trong nháy mắt liền bỏ một chương về phía Lam Linh, đồng thời mắng: "Nữ nhân đáng chết, dám uy hiếp lão tử, lão tử cho ngươi đi gặp Diêm vương!"

Nhưng mà tay của hắn còn chưa đụng được Lam Linh, liền trong nháy mắt trọn to hai mắt, ngã trên mặt đất.

"Đã quên nói cho ngươi biết, ngươi mặc dù có thể động, nhưng ngươi còn một chỗ kinh mạch vẫn bị cứu huyền châm bịt lại, ngươi vận công liền là muốn chết." Lam Linh hảo tâm làm cho nam tử làm quỷ mình bạch, miễn cho hắn đi tới âm tào địa phủ ngay cả mình chết như thế nào đều nói không rõ ràng.

"Cũng dám nằng nết tiểu thư, muốn chết!" Lăng Lộ vừa mạnh mẽ tiến lên đạp hai chân nam tử.

Lam Linh lập tức đem cứu huyền châm trên người nam tử rút xuống cất kỹ, liền chuẩn bị mang theo Lăng Sương Lăng Lộ nhanh chóng trở về kinh, không nghĩ mới vừa đi ra cửa phòng, liền nghe được có vài tiếng tiếng chim kêu chấn kinh, Lam Linh lập tức nghĩ đến khả năng có tìm tới nàng, liền lôi Lăng Sương Lăng Lộ 3 người ẩn nấp ở 1 góc.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Dụ Dàng Gọi Nàng Một Tiếng, Linh Nhi

Sau khi ba người Lam Linh nhanh chóng ẩn nấp xong, trong thời gian một khắc (15 phút), chỉ thấy có mấy bóng người phi thân vào sân nhỏ, Lam Linh vừa nhìn hoa văn thêu từng trúc quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, trong nội tâm nàng lập tức vui mừng, nàng không nghĩ Yến Kinh Hàn thể nhưng lại có thể nhanh chóng tìm đến chỗ này, đang muốn hiện thân, chỉ thấy Lưu Vân nhanh chóng đi lên, nói nhỏ bên tai Yến Kinh Hàn vài câu, Yến Kinh Hàn lập tức vung tay lên, mấy người bên cạnh nhanh chóng tản ra ẩn nấp, mà hắn cũng lập tức tung người bay lên trên một cây đại thụ.

Nhìn xem hành động của Yến Kinh Hàn, đôi mi thanh tú của Lam Linh thoáng cau lại một chút, đoán chừng chắc là có người đang đi đến phía này, nàng quyết định không hiện thân để Yến Kinh Hàn phát hiện, cứ đứng đây xem một chút là ai đến đây rồi nói.

Rất nhanh, Lam Linh chỉ thấy Mộ Dung Tiểu Trần mang theo mấy người nhanh chóng chạy vào sân nhỏ, nhất thời Lam Linh nhúc nhủ đầu một trận, nàng nhanh chóng ra hiệu cho Lăng Sương Lăng Lộ bên cạnh, ba người cùng nhau nín thở.

Lam Linh biết rõ võ nghệ của Mộ Dung Tiểu Trần không phải là chỉ cao bằng mức bình thường, người có võ nghệ cao cường có thể cảm giác được hơi thở xung quanh trong phạm vi nhất định, nếu Mộ Dung Tiểu Trần đã đến đây, thì khẳng định là muốn tìm nàng, còn nàng thì một điểm cũng không muốn bị hắn phát hiện, dùng lời lẽ cay độc cự tuyệt hắn cũng không có một chút tác dụng, tựa hồ như chuyện nàng có thể làm cũng chỉ là cố gắng tận lực tránh né hắn.

Mộ Dung Tiểu Trần bước vào gian phòng, rất nhanh lại quay về trong viện, ánh mắt tinh mịch khẽ lướt qua một vòng quanh sân nhỏ, rồi nhấc chân đi về phía chỗ ba người Lam Linh.

Nghe tiếng bước chân của Mộ Dung Tiểu Trần, Lăng Lộ lập tức tròn to hai mắt, nhìn Lam Linh tựa như đang hỏi, phải làm sao bây giờ? Hắn đã phát hiện ra chúng ta?

Mà Lăng Sương lại ra hiệu với Lam Linh, ý nói là để nàng đi ra ngoài căn hắc.

Lam Linh lắc đầu, nếu bây giờ Lăng Sương đi ra ngoài, không thể nghi ngờ chính là giấu đầu lòi đuôi, nhất định là Mộ Dung Tiểu Trần có thể suy đoán nàng đang ở nơi này, hành động này cũng giống với việc nàng trực tiếp bước ra ngoài.

Ba người Lam Linh ẩn nấp ở trong một đồng cỏ khô lớn, cả người đều phủ cỏ khô, nhìn từ xa sẽ không bị phát hiện, nhưng nếu đến gần nhìn cẩn thận, thì có thể nhìn ra được manh mối, Lam Linh không muốn Mộ Dung Tiểu Trần đi đến chỗ đồng cỏ này của các nàng, nhưng [d/je'n,đà;nL^Ê#Q>uý,đ0n tựa hồ lại không có cách nào để ngăn cản, trong nội tâm nghĩ tới chuyện bị Mộ Dung Tiểu Trần phát hiện chỉ sợ đã không còn cách nào tránh khỏi.

Nhưng càng khiến Lam Linh buồn bực chính là, Yến Kinh Hàn đang ở trên cây đại thụ kia, nếu để hắn thấy được Mộ Dung Tiểu Trần dây dưa không rõ với nàng, thì hắn có lộn xộn ăn dấm chua một bữa hay không? Lam Linh nghĩ đến liền nhúc nhủ.

Đúng lúc này, lại có mấy bóng người nhanh chóng đột ngột phi vào sân nhỏ, sau khi Lam Linh định thần nhìn lại, thì lập tức vui mừng như mở cờ, Nhạc Tư Ngừ đến đây!

Lam Linh không thể không bội phục bản lĩnh bá m người và sự chấp nhất với Mộ Dung Tiểu Trần của Nhạc Tư Ngừ, tựa hồ mỗi lần Mộ Dung Tiểu Trần tới chỗ nào, nàng đều có thể nhanh chóng tìm thấy hắn, dùng mặt nóng đi dán mông lạnh, đây không phải là chuyện mà ai cũng có thể làm được.

Nếu Nhạc Tư Ngừ đã đến đây, Lam Linh cũng yên tâm hơn, dù cho bị Mộ Dung Tiểu Trần phát hiện, thì có Nhạc Tư Ngừ ở đây, đoán chừng người bị dây dưa không rõ phải là Mộ Dung Tiểu Trần.

Vì thế, Lam Linh quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, nói không chừng còn có thể xem màn kịch miễn phí.

Nhạc Tư Ngừ vẫn là vận y phục màu đen, tóc dài buộc lên cao cao, trên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp mang theo sự vui vẻ, tùy ý, bộc trực!

"Mộ Dung Tiểu Trần, người chạy nhanh như vậy, tựa như cũng không có tác dụng gì, Lam Linh đâu? Người tìm được Lam Linh sao?" Hai tay Nhạc Tư Ngừ vòng quanh trước ngực, nhìn Mộ Dung Tiểu Trần, trong giọng nói mang theo sự trào phúng rõ ràng.

"Liên quan gì tới người? Nhạc đại tiểu thư, người vẫn nên bớt can thiệp chuyện nhân rồi của ta đi!" Mộ Dung Tiểu Trần dừng bước, xoay người nhìn về phía Nhạc Tư Ngừ, ánh mắt tinh mịch lạnh như băng cũng giống như lời nói của hắn!

"Người là nam nhân của ta, với ta chuyện của người không phải là chuyện nhân rồi, muốn dẫn Lam Linh cao chạy xa bay, người đã được sự đồng ý của ta rồi sao?" Trong lời nói Nhạc Tư Ngừ mang theo sự ngang ngược như nam nhân, không hề có một chút thẹn thùng e lệ của cô nương gia, tựa hồ như điều đó là đương nhiên!

Nghe vậy, trong mắt phượng Yến Kinh Hàn đang nấp trên đại thụ lập tức hiện lên hàn băng, mặc dù hắn biết Mộ Dung Tiểu Trần thích Lam Linh, hơn nữa còn lưu luyến không quên Lam Linh, nhưng hắn không ngờ tới hắn ta thể nhưng lại muốn dẫn vương phi của hắn cao bay xa chạy, hắn (MDTT) xem hắn là người chết hay sao?!

Môi mòng Yến Kinh Hàn mím chặt, mặc dù từ trước đến nay hắn đều phân công tư rõ ràng, nhưng nếu hắn ta dám cướp đi Linh Nhi của hắn, thì hắn cũng sẽ không tha thứ cho Mộ Dung Tiểu Trần !

Linh Nhi của hắn?

Trong nội tâm Yến Kinh Hàn đột nhiên thần thờ một hồi, cho tới bây giờ hắn không gọi tên Lam Linh, lại càng không hề gọi nàng là "Linh Nhi", bình thường hắn đều gọi nàng là vương phi, lúc không vui, lúc khách sáo, thậm chí là lúc trêu tức, vẫn duy trì một khoảng cách, chưa từng nghĩ đến, giờ phút này, trong lòng hắn lại không không chế được gọi nàng, tựa như sớm đã nói quen đến ngàn vạn lần!

Yến Kinh Hàn lập tức khẽ cong môi một cái, cảm thấy gọi nàng là Linh Nhi càng thuận miệng hơn lúc gọi nàng là vương phi, hắn quyết định sau này sẽ gọi nàng như vậy.

Nghe Nhạc Tư Ngữ nói như vậy, ánh mắt Mộ Dung Tiểu Trần nhìn về phía Nhạc Tư Ngữ sắc bén như lưỡi dao, từ khi nào hắn đã trở thành nam nhân của nàng? Hắn dẫn Lam Linh cao bay xa chạy thì liên quan gì đến nàng? !

"Người lập lại lần nữa!" Trong con người đen tĩnh mịch của Mộ Dung Tiểu Trần nay lại nổi lên mây đen cuộn cuộn sấm sét vang dội, hắn từ từ nhấc chân đi đến trước mặt Nhạc Tư Ngữ, mỗi bước đi đều phát ra tiếng động ngọt ngào, trên dung nhan tuấn tú chỉ là một mảnh âm trầm, cả người hắn thoát nhìn giống như sứ giả đến từ bóng tối.

Nhìn thấy Mộ Dung Tiểu Trần như thế, lòng Nhạc Tư Ngữ không khỏi run lên một cái, không phải là nàng không thừa nhận lúc này thoát nhìn Mộ Dung Tiểu Trần đúng là có chút đáng sợ, nhưng nàng là Nhạc đại tiểu thư không sợ trời không sợ đất, đương nhiên nàng sẽ không sợ hắn!

Nhạc Tư Ngữ nhanh chóng điều chỉnh lại tâm tình một chút, mới cười nói: "Được, người nghe cho kỹ, ta nói người là nam nhân của ta, ta tuyệt đối không cho phép người dẫn theo nữ nhân khác cao bay xa chạy, mà nữ nhân có thể đứng ở bên cạnh người chỉ có thể là ta Nhạc - - Tư - - Ngữ!" Lời cuối cùng Nhạc Tư Ngữ cất cao giọng, khí thế tuyệt đối cao như cầu vồng trên trời!

Lăng Lộ lặng lẽ gợn ngón tay cái, thực sự muốn bội phục Nhạc Tư Ngữ sát đất, một nữ nhân có thể nói ra lời như vậy thì phải cần bao nhiêu sức lực và dũng khí?

Nghĩ tới đây, Lăng Lộ xem xét Lam Linh, thoáng mím mím môi.

Lam Linh nhìn thấy vẻ mặt Lăng Lộ, đôi mi thanh tú thoáng cau lại, nàng cảm thấy nha đầu này có chút kỳ quái, nàng ấy bội phục Nhạc Tư Ngữ, vậy nàng ấy nhìn nàng như vậy làm gì, giống như nàng cũng ngang ngược như Nhạc Tư Ngữ?

Lăng Strong nhanh chóng trừng Lăng Lộ một cái, Lăng Lộ vội vàng le lưỡi, không dám nhìn Lam Linh lần nữa.

Lam Linh lại nghi ngờ, nàng cảm thấy hai tỷ muội này nhất định là có chuyện gì muốn gạt nàng, chờ tìm cơ hội, nàng nhất định phải hỏi các nàng một trận mới được.

Nghe vậy, cuồng phong trong mắt Mộ Dung Tiểu Trần như muốn gào thét, không nghĩ nhiều, Mộ Dung Tiểu Trần phi thân, nhanh chóng đưa một tay muốn vượn bắt lấy cổ trắng ngọc của Nhạc Tư Ngữ, mang theo khí thế sét đánh lôi đình!

"Tiểu thư, cẩn thận!" Những người Nhạc Tư Ngữ mang đến đều nhất thời kêu to, rồi rít chạy lên bảo vệ Nhạc Tư Ngữ.

"Tránh ra!" Nhạc Tư Ngữ không cảm kích nói, "Hôm nay vừa vận bốn tiểu thư cũng ngứa tay, coi như là luyện tay với hắn một trận." Nhạc Tư Ngữ nói xong lập tức phi thân, đón nhận chiêu chưởng của Mộ Dung Tiểu Trần.

Trong nháy mắt hai người liền đánh nhau ở trong sân.

Mộ Dung Tiểu Trần sử dụng nhiều chiêu ngoan tuyệt, Nhạc Tư Ngữ cũng không chút yếu thế, hai người đánh đến khó phân thắng bại.

Lăng Lộ nhìn đến hăng say, mà đôi mi thanh tú của Lăng Strong lại càng lúc càng nhíu chặt, cảm thấy hai người này đánh nhau cũng quá biết lựa chọn nơi, nếu bọn họ không ngừng "chơi đùa", không ngừng đánh đến đây, thì không lẽ các nàng sẽ phải nấp đi đâu? Nàng không hề thích làm người xem một chút nào.

Lam Linh giương mắt nhìn Yến Kinh Hàn nấp trên cây đại thụ, cảm thấy tám phần Yến Kinh Hàn sẽ nhanh chóng xuất hiện, bởi vì hôm nay rõ ràng là Nhạc Tư Ngữ không địch lại cơn nổi giận của Mộ Dung Tiểu Trần, nhất là khi Mộ Dung Tiểu Trần sử dụng nhiều chiêu ngoan lệ, rất có thể sẽ chặt Nhạc Tư Ngữ thành tám khối, nếu cứ tiếp tục như vậy, thì đoán chừng chưa đến mấy chiêu Nhạc Tư Ngữ có thể sẽ bị Mộ Dung Tiểu Trần đã thương.

Quan hệ của Yến Kinh Hàn với Nhạc gia không giống như nhà đế vương với quan binh thường, mà Nhạc Tư Ngữ lại xem Yến Kinh Hàn như huynh trưởng, Lam Linh cảm thấy chắc chắn Yến Kinh Hàn sẽ không ngồi yên không ra tay, nếu hắn đã nhúng tay, vậy thì không cần nàng phải đi ra ngoài, nàng nên tiếp tục nấp là được.

Quả nhiên, một lát sau, lúc Nhạc Tư Ngữ bị chưởng phong của Mộ Dung Tiểu Trần đã thương, thì Yến Kinh Hàn phi thân xuống đại thụ, đồng thời vung ra một chưởng, hóa giải chưởng phong của Mộ Dung Tiểu Trần.

"Tả tướng, dù nói thế nào Tư Ngữ cũng là một nữ tử, người đối với nàng như thế, không khỏi quá mức rồi!" Yến Kinh Hàn lạnh lùng mở miệng.

"Vương gia, thần không biết là thần quá mức chỗ nào, vừa rồi theo như lời nói của Nhạc đại tiểu thư, chẳng lẽ vương gia không nghe được?" Mộ Dung Tiểu Trần thu lại chiêu thức, đứng trước mặt Yến Kinh Hàn không hề có chút yếu thế, mà trong lòng lại mang theo một ít khó chịu!

Đương nhiên Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ Yến Kinh Hàn đến đây làm gì, hắn tới tìm Lam Linh!

Khiến Mộ Dung Tiểu Trần phiền muộn chính là, Yến Kinh Hàn thế nhưng lại đến trước hắn một bước, điều này làm cho lòng hắn tràn đầy tự tin trong thời gian qua nay lại ném được mùi vị thất bại, nhưng may mắn là, tựa hồ như hắn ta cũng không tìm thấy được Lam Linh, đây nói là, hắn còn có cơ hội.

"Bản vương đương nhiên là nghe được." Yến Kinh Hàn khẽ lướt nhìn qua Nhạc Tư Ngữ, sau đó nói ngược lại: "Tà tướng thân là nam nhân nên rộng lòng bao dung, không nên hao phí tâm cơ đi cướp lấy thứ không thuộc về ngươi!" Trong giọng nói thuần hậu mang theo một sự ngang ngược lăm lăm mà không ai có thể khinh thường!

Nhạc Tư Ngữ nhìn Mộ Dung Tiểu Trần, lại quay nhìn Yến Kinh Hàn, mấp máy môi, cuối cùng vẫn không lên tiếng, lẳng lặng thu lại chiêu thức đứng sang một bên.

Mộ Dung Tiểu Trần đương nhiên nghe rõ thâm ý trong giọng nói của Yến Kinh Hàn, đột nhiên khẽ mỉm cười, "Vương gia, với Nhạc đại tiểu thư, thần tự nhận mình không có một chút rộng lòng bao dung nào, nhưng nếu đổi lại là một người khác, thần sẽ dung túng tất cả! Lại nói, thần cho rằng thứ có thể bị đoạt đi nhất định không phải là thứ thuộc về người khác, nếu nhất định thuộc về người khác, thì dù cho thần có hao sức phí tổn tâm cơ cũng không đoạt được."

"Mộ Dung Tiểu Trần! Ngươi không nên quá phận!" Nhạc Tư Ngữ lập tức gầm lên, hiển nhiên là hắn lại dám khiêu khích Yến Kinh Hàn, hắn không muốn sống sao?!

"Nhạc đại tiểu thư, hắn là người đang nói mình sao?" Ngay cả một ánh mắt Mộ Dung Tiểu Trần cũng không muốn nhìn Nhạc Tư Ngữ, trong lời nói lạnh lẽo lại mang theo sự chán ghét vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Chương 133.2

Editor: Từ Sắc Y

"Xem ra Tà tướng không đạt được mục đích là không bỏ qua!" Trong nháy mắt ánh mắt sâu xa của Yến Kinh Hàn trở nên sắc bén, "Đã như vậy, bản vương mời mắt mong chờ!"

Không thể nghi ngờ lời Yến Kinh Hàn vừa nói chính là chấp nhận sự khiêu khích của Mộ Dung Tiểu Trần, hắn muốn nhìn xem Mộ Dung Tiểu Trần có bao nhiêu khả năng có thể đoạt được Lam Linh từ tay hắn!

Nhạc Tư Ngữ trừng mắt nhìn chằm chằm Mộ Dung Tiểu Trần, những câu nói lạnh nhạt của hắn với nàng nàng sớm đã tập mãi thành quen, mà chuyện nàng đề ý chính là hậu quả hắn muốn khiêu khích Yến Kinh Hàn.

Theo Nhạc Tư Ngữ, Yến Kinh Hàn chính là một nam nhân lạnh lùng vô tình sâu đến không lường được, dạng nam nhân này không ra tay thì thôi, vừa ra tay tất nhiên sẽ không để kẻ địch của hắn có chỗ để xoay người! Mộ Dung Tiểu Trần không phải là công khai muốn tìm cái chết sao?

Nấp dưới đồng cỏ khô Lam Linh nghe đối thoại giữa Yến Kinh Hàn và Mộ Dung Tiểu Trần, trong nội tâm vừa mừng vừa lo, mừng chính là, trong lời Yến Kinh Hàn nói chứng tỏ hắn có chút đề ý đến nàng, nói rõ trong lòng hắn có nàng; mà lo chính là, bị Mộ Dung Tiểu Trần dây dưa không ngừng nghỉ, quả thật chính là một chuyện phiền lớn, tình cảm giữa hai người có sâu đậm cũng không chịu được người thứ ba ngày ngày quấy rối, lại nói, tình cảm giữa nàng với Yến Kinh Hàn vẫn còn ở thời kì đầu hoà hợp, vốn không sâu đậm đến nỗi không thể phá vỡ.

Trước đó, sở dĩ Mộ Dung Tiểu Trần đi đến chỗ đồng cỏ khô nơi ba người Lam Linh ẩn thân, đó là bởi vì hắn cảm thấy có hơi thở, cho rằng Lam Linh vẫn còn ở trong viện, không nghĩ tới lại gặp Yến Kinh Hàn, kể từ đó, Mộ Dung Tiểu Trần liền cho rằng Lam Linh đã rời khỏi.

Vì thế, Mộ Dung Tiểu Trần không hề dừng lại, dẫn theo người của mình nhanh chóng bước ra khỏi sân nhỏ, lại nói, hắn vô cùng chán ghét chuyện Nhạc Tư Ngữ mãi dây dưa không buông, hắn không muốn nhìn thấy nàng, lại càng không muốn đứng chung chỗ với nàng.

Đối Mộ Dung Tiểu Trần mà nói, Nhạc Tư Ngữ chính là da trâu, hơn nữa còn là miếng da trâu muốn ném cũng không được!

Thấy Mộ Dung Tiểu Trần rời đi, Nhạc Tư Ngữ cũng không do dự, sau khi lên tiếng chào hỏi Yến Kinh Hàn liền dẫn người của mình đuổi theo khỏi sân nhỏ, lúc này Thanh Phong Lưu Vân không khỏi không bội phục tinh thần bất khuất theo đuổi nam nhân của Nhạc Tư Ngữ!

Người nên đi đều đã đi, đột nhiên Yến Kinh Hàn dời ánh mắt về phía đồng cỏ khô nơi ba người Lam Linh ẩn nấp, lập tức Lam Linh giật mình, hắn phát hiện ra nàng rồi?

Không thể nào? Sao hắn có thể phát hiện ra nàng được? Lam Linh quyết định trước tiên không cần vội ra ngoài, nhìn Yến Kinh Hàn có phải đã phát hiện ra nàng thật sự hay không.

Lăng Lộ chớp mắt to hai cái, tựa như đang nói, ta cũng muốn biết!

Lăng Sương nhìn Lam Linh và Lăng Lộ, mặc dù cảm thấy hành động này rất nhảm chán, nhưng nàng cũng rất muốn biết.

Ánh mắt Yến Kinh Hàn vẫn lảng lạng rơi vào trên đồng cỏ khô, giống như tùy ý lại giống như đang chờ đợi, trong nội tâm Lam Linh không khỏi sinh ra mấy phần mong đợi, tiếp tục ẩn nấp!

Thanh Phong Lưu Vân nhìn thoáng qua, không rõ ràng tại sao gia nhà mình vẫn nhìn chăm chăm đồng cỏ khô, không lẽ là vương phi đang ở trong? Đường như rất có thể, nếu không làm sao gia không vội đi tìm vương phi?

Cuối cùng, đoán chừng qua hết hai nén hương, mây kiếm Yến Kinh Hàn từ từ nhui lại, nhin không được mở miệng nói: "Còn không chịu ra? Muốn ta đi lên đón ngươi sao?"

Trong giọng nói dễ nghe của Yến Kinh Hàn lại mang theo một chút không vui, qua một thời gian dài như thế, vậy mà nàng không chủ động đi ra nhào vào trong lòng hắn, còn muốn so kiên nhẫn với hắn? Nhất định là nàng muốn hắn "Trừng phạt" nàng thật tốt! Yến Kinh Hàn lập tức tìm được một lý do danh chính ngôn thuận để "Trừng phạt" Lam Linh.

Lam Linh mở miệng khẽ cười, nhanh chóng đứng lên, kéo xuống cỏ khô trên người, rồi phi thân một cái đến trước mặt Yến Kinh Hàn.

Lăng Sương Lăng Lộ và Thanh Phong Lưu Vân đều là người có nhãn lực, không hẹn cùng nhau nhanh chóng lui ra ngoài viện.

"Phu quân, sao ngươi phát hiện ra ta?" Thấy các bóng đèn tự động biến mất, Lam Linh nhanh chóng ôm hông Yến Kinh Hàn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên nhìn Yến Kinh Hàn cười hỏi.

"Cảm giác." Yến Kinh Hàn đưa tay gạt xuống vài cọng cỏ khô còn sót trên đầu Lam Linh, lúc này mới đưa tay ôm chặt Lam Linh vào lòng, ngửi mùi thơm ngát ngấm sâu vào lồng từ trên cơ thể Lam Linh, lúc này hắn mới thật sự cảm giác được bất an từ trong nội tâm cuối cùng đã tiêu tan.

Lam Linh đưa mặt kề sát trước ngực Yến Kinh Hàn, cười nhẹ hai tiếng, cũng không lên tiếng nói, nàng thích lúc hai người chỉ lẳng lặng ôm nhau, vì lúc đó, nàng có thể cảm nhận được tim của nàng và tim hắn kề sát nhau, nàng có thể nghe rõ nhịp tim đập mạnh mẽ của hắn, mà trong nhịp tim đập đó có bóng dáng của nàng.

"Ngươi nói, ta nên làm sao để trừng phạt ngươi?" Yến Kinh Hàn đột nhiên nói một câu, sau đó nhanh chóng cắn nhẹ một cái lên vành tai như ngọc của Lam Linh.

Cả khuôn mặt Lam Linh lập tức ửng hồng, nàng cảm thấy, cảm thấy hai chữ "Trừng phạt" Yến Kinh Hàn vừa nói có một hương vị mê người, lập tức lẩm bẩm một câu, "Ngươi muốn trừng phạt ta thế nào, ta cũng không ý kiến."

Nghe vậy, ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một cái, lập tức nghiêm mặt nói: "Ngươi đừng tưởng rằng nói như vậy, ta sẽ tha thứ cho ngươi, ngươi muốn lừa dối vượt qua kiểm tra sao, không có cửa đâu!"

Vừa nghe, trong nội tâm Lam Linh thầm kêu không tốt, khẳng định là hắn đã nhìn ra nàng dùng chiêu tương kế tựu kế, mà bây giờ hắn lại muốn gom lại một lúc rồi tính sổ một thể với nàng.

"Phu quân, không phải là ta muốn bắt được kẻ giật dây đằng sau sao? Lại nói, lúc này ta hoàn hảo đứng ở trước mặt ngươi, bình yên vô sự, ngươi không nên tức giận, có được hay không?" Lam Linh nói xong nhanh hôn lên mặt Yến Kinh Hàn một cái, trong cặp mắt cất nước thu xinh đẹp tràn đầy ý cười nịnh nọt.

"Ngươi có biết hành động ngươi vừa làm có bao nhiêu nguy hiểm?" Câu Lam Linh nói không làm Yến Kinh Hàn nguôi giận, trái lại còn thêm tức giận nói, "Ngươi không biết rõ một phần thể lực của người giật dây mà còn lấy thân mạo hiểm, đây không thể nghi ngờ chính là tự đặt mình dưới lưỡi dao người ta, ngươi có hiểu hay không? !"

Nhìn thấy mây kiếm Yến Kinh Hàn khóa chặt, nhìn xem mây đen cuộn cuộn trong mắt phượng xinh đẹp của hắn, trong lòng Lam Linh đầy ngọt ngào, hắn để ý nàng, hơn nữa còn hết sức để ý!

"Phu quân, ta biết rõ lỗi sai rồi, sau này..." Lam Linh vui mặt cọ cọ trước ngực Yến Kinh Hàn, ra vẻ nịnh nọt, nói lên lời thề son sắt đảm bảo.

Nhưng nhanh chóng bị giọng nói tức giận tràn ngập nguy hiểm của Yến Kinh Hàn cắt đứt, "Ngươi còn muốn có lần nữa?"

"Không có lần nữa, tuyệt đối sẽ không có lần nữa!" Lam Linh vội vàng 'lái thuyền theo gió', sau đó lại dùng nhu tình 'tiến công', "Được rồi, không nên tức giận nữa, lông mày nhui lại rất dễ có nếp nhăn, nếp nhăn nhiều quá thì sẽ nhanh biến thành lão già đó, ta cũng không hy vọng phu quân tuấn tú anh minh thân vĩ biết dùng người thân công phần nộ nhanh như vậy đã già đi, ta muốn ngươi cùng ta từ từ già đi." Lam Linh nói xong duỗi tay khẽ vuốt vuốt mây kiếm Yến Kinh Hàn.

Trong mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh lướt qua một ý cười sùng ái, con giận trong lòng cũng dần dần vui đi, sau đó nhanh chóng siết chặt cánh tay, cúi

đầu hôn xuống đôi môi vô cùng mê người.

Lam Linh duỗi hai cánh tay ôm cổ Yến Kinh Hàn, nhẹ nhàng nhắm mắt, chủ động hòa theo môi mòng cuồng nhiệt của Yến Kinh Hàn.

Lam Linh không phủ nhận, nàng thích Yến Kinh Hàn hôn nàng, mặc dù mỗi một lần hân cuồng nhiệt đến nỗi khiến nàng bị thiêu đốt không còn gì, nhưng Lam Linh có thể cảm nhận được trong cuồng nhiệt của Yến Kinh Hàn mang đến có một chút nhu tình, sự trân ái, sủng ái, nói cho nàng biết hân đã để nàng ở trong lòng.

Trong sân hoàn toàn yên tĩnh, ngẫu nhiên chỉ có vài tiếng ngâm khẽ nhỏ nhỏ.

Trong tiếng thở gấp, rốt cuộc Yến Kinh Hàn chưa thỏa mãn buông tha cho đôi môi xinh đẹp bị hân hôn đến ướt át kia, ngấm nhìn lông mi khẽ chớp nhẹ nhàng như cánh chim của người trong ngực, ngấm nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong mắt phượng lạnh như băng sớm đã bị nhu tình lấp đầy, duỗi một tay khẽ vuốt ve gò má Lam Linh.

Lam Linh cũng không mở mắt, mà đưa tay nắm lấy bàn tay Yến Kinh Hàn, đầu chuyển động, vùi mặt vào trong lòng bàn tay của Yến Kinh Hàn.

Nhìn vẻ mặt dễ thương của bảo bối trong lòng, cuối cùng Yến Kinh Hàn nhịn không được mà nhẹ kêu một tiếng, "Linh Nhi..." Trong giọng điệu mang theo tia nhu tình.

Một tiếng gọi nhẹ nhàng của Yến Kinh Hàn truyền vào trong tai Lam Linh lại là tiếng chiêm trống vang trời, mang theo tràn ngập sự ngạc nhiên mừng rỡ!

Thành hôn với Yến Kinh Hàn đến nay, Lam Linh chưa từng nghe Yến Kinh Hàn gọi tên nàng, càng không hề xưng hô thân mật với nàng, mặc dù sớm đã da thịt thân mật với hân, nhưng Lam Linh biết rõ tim Yến Kinh Hàn vốn luôn duy trì một khoảng cách với nàng.

Kể từ khi thích hân, mỗi lần nghe được hân gọi mình là vương phi, trong nội tâm Lam Linh vẫn có chút thất vọng, nhưng nàng không bộc lộ ngoài mặt, nàng tin tưởng cuối cùng có một ngày khi hân chính thức chấp nhận nàng, nhất định hân sẽ xưng hô thân mật với nàng.

Không nghĩ đến, sự ngạc nhiên mừng rỡ lại đến nhanh như thế, nhanh đến mức làm Lam Linh chưa kịp chuẩn bị sẵn tâm lý.

Nàng nhanh chóng mở mắt, ngây ngốc nhìn Yến Kinh Hàn một hồi, rất nhanh trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy ý cười rực rỡ, ngước mặt lên, nhìn Yến Kinh Hàn, nhẹ giọng nói: "Gọi lại lần nữa."

Nhìn thấy trong tròng mắt cất nước thu vô cùng xinh đẹp kia tràn đầy mong đợi, Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy đau lòng, dường như hân trao nàng quá ít.

"Linh Nhi..." Yến Kinh Hàn lại nhẹ giọng gọi một tiếng, "Thích ta gọi ngươi như vậy sao?"

Lam Linh nhẹ nhàng "ừ" một tiếng, lại vùi mặt vào trước ngực Yến Kinh Hàn, "Sau này không được gọi ta là vương phi, ta thích nghe ngươi gọi tên ta."

"Được." Tất nhiên Yến Kinh Hàn sẽ không từ chối, lúc hân đứng trên tầng cây cũng đã nghĩ kỹ, bắt đầu từ hôm nay hân sẽ gọi nàng như vậy, hơn nữa gọi tên quả thực thuận miệng hơn danh xưng vương phi.

Qua một lúc lâu, Lam Linh chậm rãi ngẩng mặt khỏi lồng ngực của Yến Kinh Hàn, kéo tay Yến Kinh Hàn nói, "Phu quân, chúng ta quay về thôi." Mặc dù Lam Linh rất hưởng thụ giây phút ngọt ngào này, nhưng thời gian hiện tại không đúng, địa điểm sai, lại nói, trong kinh thành còn rất nhiều chuyện chờ bọn họ, nhất định bọn họ phải nhanh chóng chạy về.

Nhưng ngoài dự liệu của Lam Linh, dường như Yến Kinh Hàn cũng không muốn quay về gấp, mà chỉ mở miệng nói: "Chúng ta không cần vội quay về, vừa vận ngoài thành ta có một sơn trang, ta dẫn ngươi qua đó ở lại mấy ngày."

"Tại sao phải ở lại nơi đó?" Lam Linh nghi hoặc, lúc này trong kinh thành gió nổi mây phun, không phải hân không biết, nhưng hân lại dẫn nàng đến sơn trang? Cái này gọi là đi nghỉ sao?

"Đi rồi ngươi sẽ biết." Mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh kó lên, nhanh chóng nắm tay Lam Linh đi ra sân nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Ngoan Nào, Nhắm Mắt Lại Ngủ Đi

Editor: Từ Sắc Y

Ngoài thành trên đường nhỏ trong núi, đoàn người cưỡi ngựa đi từ từ, dẫn đầu là một con ngựa tuần mã màu trắng, dáng thể cao lớn, cả thân trừ cổ và đuôi có một vài đốm đen, thì màu lông còn lại đều là trắng thuần như tuyết, chỉ thấy nó chậm chạp đi về phía trước, thỉnh thoảng còn cúi cổ gặm cỏ xanh hai cái bên đường, hoàn toàn chính là "Nhất tâm nhị dụng" (một chủ ý hai tác dụng).

Hai người đang ngồi trên người nó, nữ tử khuynh thành, nam tử tuấn mỹ, nam tử dùng áo choàng màu đỏ tía trên người mình quấn chặt lấy nữ tử vào trong ngực, mà trên gương mặt e lệ của nữ tử lại tràn đầy ý cười hạnh phúc.

Thanh Phong và Lưu Vân cưỡi ngựa theo sau, vẫn luôn duy trì một khoảng cách phù hợp, cũng không quá xa, phòng ngừa xảy ra chuyện bất ngờ, không thể chạy đến kịp thời, nhưng cũng không được đi gần quá, tránh ảnh hưởng đến không khí ngọt ngào giữa gia nhà mình và vương phi.

Lăng Strong và Lăng Lộ cũng không đi theo Lam Linh, mà chỉ lên tiếng chào hỏi Lam Linh, rồi nhanh chóng quay về kinh thành, các nàng không nói quay về kinh thành làm gì, Lam Linh cũng không hỏi, tùy ý các nàng.

Thấy một đám thù hạ có nhân lực, đương nhiên Yến Kinh Hàn vô cùng hài lòng, ôm Lam Linh cưỡi Truy Phong (tên con ngựa), để Truy Phong chạy chậm chậm, như đang du ngoạn bên ngoài, dường như sớm đã quên lúc này bốn phía trong kinh thành đều gió nổi mây phun, sóng ngầm bắt đầu đi chuyển.

"Phu quân, với tốc độ này, hôm nay chúng ta có thể tới được Ngọc Quỳnh sơn trang sao?" Lam Linh nắm lấy bàn tay Yến Kinh Hàn ôm trước bụng nàng, quay đầu hờn dỗi với Yến Kinh Hàn một câu, hỏi.

Yến Kinh Hàn đã nói cho Lam Linh, tên sơn trang của hắn là Ngọc Quỳnh, giữa một vùng núi xanh này đoán chừng lộ trình phải đi tương đương năm mươi dặm.

Lấy tốc độ Truy Phong, năm mươi dặm vốn không tính là gì, nhưng nếu như vẫn liên tục tàn bộ như vậy, Lam Linh cảm thấy chỉ sợ bọn họ không đến kịp trước khi trời tối.

"Thế nào? Sốt ruột rồi? Không thích như thế này?" Yến Kinh Hàn thổi hơi nóng bên tai Lam Linh, bàn tay rộng khê đi chuyển, trong giọng nói mang theo một hương vị mờ ám.

Nghe vậy, gương mặt nhỏ nhắn của Lam Linh lập tức đỏ bừng, nhanh nắm chặt bàn tay của Yến Kinh Hàn, không để cho chúng có cơ hội lộn xộn, nói: "Ta nói sự đứng đắn của người đầu rồi, nếu còn tiếp tục như vậy, thì đêm nay chúng ta sẽ phải ngủ dã ngoại ngoài trời."

"Ngủ dã ngoại ngoài trời thì sao? Người không thích?" Cổ tay Yến Kinh Hàn vừa chuyển động, bàn tay nhỏ bé của Lam Linh đã bị nắm chặt trong lòng bàn tay hắn, trong mắt phượng nhanh chóng hiện lên ý cười.

"Đương nhiên là không thích." Lam Linh cảm thấy câu hỏi này của Yến Kinh Hàn khá kỳ lạ, bọn họ đâu tham gia huấn luyện sinh tồn giữa dã ngoại, rõ là có nơi ở thoải mái, tại sao phải tá túc trong núi hoang? Không nói đến chuyện dã thú xuất hiện, vừa nghĩ đến vấn đề không lều, không chăn mền, nói không chừng còn có thể bị nhiễm phong hàn, chuyện này thế nào cũng xem như bất lợi.

"Nếu Linh Nhi không thích, vậy chúng ta nhanh đi thôi." Yến Kinh Hàn nói xong, kéo dây cương Truy Phong, "Giá" một tiếng, Truy Phong nhanh chóng tăng tốc độ chạy như bay về phía trước.

Lời Yến Kinh Hàn nói càng khiến Lam Linh cảm thấy có mùi vị kỳ lạ, nghe tiếng gió gào thét bên tai, Lam Linh lại không biết rốt cuộc là kỳ lạ chỗ nào.

Một lúc lâu, Yến Kinh Hàn dẫn Lam Linh đi tới trước một ngọn núi xinh đẹp, mà dưới chân ngọn núi này chính là Ngọc Quỳnh sơn trang.

"Ngọn núi này có tên là Ngọc Quỳnh, cho nên tên gọi sơn trang cũng từ đó mà ra." Yến Kinh Hàn giải thích một câu với Lam Linh, rồi xoay người xuống ngựa, sau đó đưa hai bàn tay đến trước người Lam Linh.

"Ta có thể tự mình xuống được." Lam Linh nhanh chóng quay đầu nhìn thoáng qua đám người Thanh Phong Lưu Vân đang chạy đến, nhỏ giọng nói một câu.

"Đương nhiên ta biết rõ người có thể tự xuống được, nhưng nếu người muốn ta ôm người đi vào, ta cũng không ý kiến." Yến Kinh Hàn không thu tay về, mà chỉ nhìn Lam Linh nói một câu đầy ẩn ý.

Lam Linh nghiêng rằng, người này đang uy hiếp nàng, tựa như nàng chỉ có thể bị hắn uy hiếp.

Lam Linh hờn dỗi nhìn Yến Kinh Hàn một cái, nhanh chóng cúi người, vòng tay qua cổ Yến Kinh Hàn, để cho hắn nhanh chóng ôm nàng xuống.

"Như vậy mới ngoan." Yến Kinh Hàn khẽ sát tai Lam Linh nói một câu, rồi thả Lam Linh xuống, ngay sau đó lại nói thêm một câu, "Sau này không cho phép từ chối!"

Lam Linh quay đầu, chỉ thấy ánh mắt nồng nhiệt của Thanh Phong Lưu Vân nhìn sang, nàng lập tức trừng mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, rồi mới nhanh chóng đi đến cửa chính sơn trang.

Yến Kinh Hàn khẽ cong môi, quay đầu lạnh lùng lướt qua Thanh Phong Lưu Vân một vòng, thấy hai người nhất thời đều dời ánh mắt sang chỗ khác, mới hài lòng đuổi kịp bước chân Lam Linh.

Ngọc Quỳnh son trang xây dựng đứng theo núi, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, hai cánh cổng cửa chính màu đen to lớn, mang theo khí thế ngang ngược, khiến cho người ta cảm thấy giống như Yến Kinh Hàn.

Lúc này, trước son trang có hơn mười tên hạ nhân đang đứng, lúc bọn họ nhìn thấy Lam Linh và Yến Kinh Hàn đến gần, liền cúi người hành lễ, mở miệng nói: "Cung nghênh vương gia vương phi quay về son trang!"

Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu, Lam Linh cũng chỉ thản nhiên cười, lúc này một nam tử cầm đầu vung tay lên phân phó mọi người tản đi, sau đó mới bước lên trước hai bước, nói với Yến Kinh Hàn: "Vương gia, chuyện ngài an bài, nô tài đã chuẩn bị xong xuôi."

Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, nhìn về phía Lam Linh nói: "Linh Nhi, hẳn là quân gia son trang Bạch Phúc, người có chuyện gì thì cứ việc tìm hắn."

"Vương phi có chuyện gì xin cứ việc phân phó nô tài." Bạch Phúc tiếp tục mở miệng nói.

"Được." Lam Linh cười cười, tạm thời bỏ xuống nghi ngờ trong lòng, mặc cho Yến Kinh Hàn dắt tay đi vào son trang.

Vào son trang, Lam Linh mới phát hiện Ngọc Quỳnh son trang rất khác với Hàn vương phủ, trong Hàn vương phủ khắp nơi đều là từng bách trúc xanh biếc, mà trong Ngọc Quỳnh son trang nơi nơi đều là cảnh xuân tươi đẹp hoa khoe đua sắc, đủ các loại giống hoa nàng chưa từng thấy, cả Ngọc Quỳnh son trang giống như một biển hoa đủ sắc.

"Phu quân, nhìn không ra, người cũng là người yêu hoa?" Lam Linh cười trừ gheo Yến Kinh Hàn một câu, nhưng nàng thấy thế nào, làm sao cũng thấy hắn không giống.

"Ngọc Quỳnh son trang là nơi mẫu phi để lại cho ta, là nơi mẫu phi ở trước khi gả cho phụ hoàng, mẫu phi là một người rất yêu hoa." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng giải thích một câu, ánh mắt xa xăm nhìn đoá mẫu đơn điểm lệ ở cách đó không xa.

"Thực xin lỗi, ta không cố ý." Lam Linh nhìn về mặt Yến Kinh Hàn đoán là nhất định nàng đã đụng đến nỗi đau trong lòng hắn, vội vàng lên tiếng xin lỗi.

Đối với mẫu phi Yến Kinh Hàn, Lam Linh cũng có nghe nói, lúc mẫu phi hắn bị hại là lúc hắn chỉ mới ba tuổi, trở mắt nhìn mẫu phi mình ngã xuống chết đi, tiểu hài tử trải qua chuyện như vậy, Lam Linh không biết chuyện này sẽ để lại trong lòng hắn vết thương sâu đến cỡ nào, qua nhiều năm, không biết hắn còn có thể cảm thấy bị thương không.

Đương nhiên Yến Kinh Hàn hiểu được vì sao Lam Linh nói lời xin lỗi hắn, lập tức dừng bước, xoay người ôm eo Lam Linh, tựa cằm trên vai nàng, mở miệng nói: "Đã qua nhiều năm rồi, chuyện đó ta sớm đã quên, người không cần xin lỗi, chỉ cần người nhớ kỹ lời người đã nói."

"Ta nói với người nhiều lời như thế, làm sao ta có thể nhớ mỗi một câu được chứ?" Lam Linh cảm thấy yêu cầu này của Yến Kinh Hàn như đang kiểm tra trí nhớ mình, dù cho trí nhớ nàng có tốt cũng không thể nhớ hết mỗi một lời đã nói.

"Ta cũng không bảo người nhớ kỹ mỗi lời người đã nói, ta chỉ muốn người nhớ kỹ hai chữ người đã nói." Yến Kinh Hàn nói xong buông Lam Linh ra, trong lòng thâm thúy hiện lên luồng ánh sáng nhu hòa, yên lặng nhìn gương mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Lam Linh.

Lam Linh nhẹ nhún lại đôi mi thanh tú kia một cái, nàng không nhớ rõ nàng đã nói hai chữ nào? Lập tức lên tiếng hỏi: "Vậy hai chữ đó?"

"Cùng hắn." Yến Kinh Hàn khẽ nói ra hai chữ, hai chữ này Lam Linh đã nói ra trong cơn say, vẫn luôn nằm lòng trong tâm hắn, hắn hy vọng nàng có thể như nàng đã nói, vẫn mãi luôn cạnh hắn.

"Vậy 'Hắn' là chỉ người sao? Ta nói lúc nào?" Lam Linh lại nghi ngờ, nàng vốn không nhớ rõ bản thân đã nói gì trong lúc say rượu ngày đó.

Yến Kinh Hàn khẽ gật đầu, cũng không giấu giếm, mở miệng nói: "Là lúc người nói khi say rượu."

Nghe vậy, Lam Linh lập tức hiểu ra, nhìn Yến Kinh Hàn, dáng vẻ cẩn thận nghiêng lợi, "Phu quân, ta nói mà, làm sao ngày đó người lại dễ nói chuyện như vậy, thì ra là người muốn chuốc say ta, sau đó mới lấy được mục đích ta vào phủ, có đúng không? Mau thành thật khai báo!"

"Lúc ấy quả thật ta đã nghĩ như vậy." Yến Kinh Hàn đưa tay vòng qua ôm Lam Linh trong ngực, nhìn thấy dáng vẻ tức giận của nàng, trong mắt phượng sớm đã hiện lên ý cười sùng ái, cảm thấy lúc này Lam Linh vô cùng đáng yêu.

"Trái lại người rất thẳng thắn nha, nhưng giờ ta tức giận rồi, người xem mà làm đi." Lam Linh nói xong đưa tay đẩy Yến Kinh Hàn, rồi nhanh chóng xoay người, lén lút che miệng cười.

"Thực sự tức giận?" Yến Kinh Hàn tất nhiên là không tin, trong chớp mắt nàng xoay người, hắn thấy được khóe miệng nàng cong lên.

"Tức giận còn có thể giả bộ à?" Lam Linh nói đến mặt không đỏ tim không đập, giấu ý cười trong lòng, nàng thật sự muốn xem Yến Kinh Hàn có biết dỗ dành nữ tử hay không.

"Nếu Linh Nhi đã giận thật rồi, vậy tối nay coi như xong, vốn là ta còn muốn..." Yến Kinh Hàn nhìn bóng lưng Lam Linh nói một câu ẩn ý, nhưng cũng không nói hết.

Lam Linh nghiêng răng, tên Yến Kinh Hàn này cố ý gọi lên hứng thú của nàng, nhưng nàng mới không thêm mắc mưu.

"Ta mệt rồi, ta đi ngủ đây." Lam Linh cố dần xuống lòng hiếu kỳ, bước nhanh lên phía trước, nhìn thấy trước đó không xa có vài gian sương phòng, nhìn mức độ tinh xảo của sương phòng nàng cũng biết đó là phòng của Yến Kinh Hàn.

"Linh Nhi, không phải là ngươi tức giận sao? Tức giận còn có thể cảm thấy mệt?"

Tiếng cười của Yến Kinh Hàn vang lên từ sau lưng, Lam Linh lập tức ảo não đỡ trán, nàng vậy mà bị hấn mê hoặc, quên mất chuyện tức giận, còn để hấn chê cười.

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Chương 134.2

"Nhất định là ngươi cố ý!" Lam Linh nhanh chóng xoay người lại, trừng mắt với Yến Kinh Hàn, lúc này đây miệng nàng đã phồng lên.

Nhìn thấy vẻ mặt Lam Linh vừa nũng nịu vừa hờn dỗi tức giận, Yến Kinh Hàn không khỏi cười khẽ hai tiếng, trong giọng cười mang theo vui vẻ chưa bao giờ có!

Lam Linh lập tức tròn to hai mắt, nhìn thấy nụ cười tuấn mỹ rực rỡ chói mắt hơn cả ngôi sao, khoé miệng Lam Linh sớm đã cong lên rõ ràng.

Hắn cười, hắn cười với nàng!

Nhìn thấy gương mặt Yến Kinh Hàn nở nụ cười, Lam Linh lập tức có cảm giác như câu nói cười một tiếng khuynh thành, nàng không nghĩ lúc Yến Kinh Hàn nở nụ cười sẽ đẹp mắt như thế, tựa hồ như có thể khiến trời đất thất sắc!

"Phu quân, ngươi cười rất đẹp mắt." Lam Linh đột nhiên ngây ngốc nói một câu.

"Thích không?" Yến Kinh Hàn cũng không giấu nụ cười, mà đưa tay ôm Lam Linh vào lòng.

"Thích, ta thích ngươi cười nhiều hơn." Lam Linh đưa tay vòng qua hông Yến Kinh Hàn, nàng không nói sai, nàng rất thích mỗi ngày hắn vui vẻ, vui vẻ với nàng đến dần dần về già.

Yến Kinh Hàn cười cười, đưa tay vuốt một lọn tóc Lam Linh ra sau tai, đột nhiên cúi đầu kề sát tai Lam Linh nói: "Linh Nhi, nếu mỗi ngày ngươi làm ta vui vẻ, thì mỗi ngày ta sẽ cười với ngươi."

"Ý của ngươi nói là, ngươi muốn mỗi ngày ta dỗ dành ngươi? Ngươi cho rằng ngươi là hài tử ba tuổi sao?" Lam Linh cười tức giận nói một câu.

Nghe vậy, Yến Kinh Hàn lại cười nhẹ hai tiếng, môi mông lập tức kề sát tai Lam Linh lần nữa, "Ngươi xem kỹ quyển sách Lam Xảo Phụng đưa cho ngươi đi, rồi ngươi sẽ biết làm sao để 'Dỗ dành' ta vui vẻ."

Đến lúc này, rốt cuộc Lam Linh đã hiểu rõ được ý của Yến Kinh Hàn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức ửng hồng, đưa tay đánh nhẹ Yến Kinh Hàn hai cái, "Ta mới không xem đâu, muốn xem thì tự ngươi xem đi."

"Linh Nhi, ngươi không trả công, làm sao lại muốn ta cười cho ngươi xem? Chẳng lẽ ngươi muốn không làm ngôi hường sao?" Yến Kinh Hàn khoanh tay, nhìn gương mặt nhỏ tuesday-Iqd nhắn ửng hồng của Lam Linh, trong lòng sớm đã có chút nôn nóng, nhưng hiện tại canh giờ còn sớm, hắn phải tạm thời nhẫn nhịn.

Lời Yến Kinh Hàn nói khiến Lam Linh bật cười "Xi" một tiếng, trên gương mặt ửng hồng mảy mi cong cong nói, "Ta chính là người muốn không làm ngôi hường đó, làm sao?" Trong giọng nói mang theo ý cười chơi xấu rõ ràng.

Yến Kinh Hàn cười sùng ái một tiếng, khoanh tay lần nữa nói, "Linh Nhi, đây là do ngươi nói, không được phép hối hận!"

Có ý gì? Trong nội tâm Lam Linh lập tức rơi một tiếng lộp bộp, tại sao nàng có cảm giác như bị sục bẫy?

"Phu quân, có phải là ngươi có chuyện gì gạt ta hay không?" Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn thử hỏi dò xét một câu.

"Hình như có một chuyện." Yến Kinh Hàn nhìn ánh mắt Lam Linh mong đợi, ngừng một lát, đột nhiên thay đổi nói, "Nhưng, ta sẽ không nói cho ngươi."

Lam Linh tròn trĩnh mắt nhìn Yến Kinh Hàn một cái, tránh khỏi lồng ngực Yến Kinh Hàn, xoay người đi lên trước, nói: "Phu quân đại nhân, nếu ngài không muốn nói cho ta biết, thì ngài cứ giữ trong lòng đi, ta thật sự mệt rồi, ta muốn đi ngủ." Một đêm qua, một đêm không ngủ, Lam Linh quả thật có hơi mệt mỏi.

"Ta cũng mệt, cùng lúc đi ngủ với ngươi." Yến Kinh Hàn nói xong nhanh bước lên hai bước, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Lam Linh.

Lam Linh nhìn Yến Kinh Hàn, đoán chừng đêm qua khẳng định hẳn cũng thức trắng, một đêm không ngủ, cũng không lên tiếng, để mặc hẳn dắt nàng vào một gian sương phòng.

Chỉ thấy gian sương phòng này được bố trí trang nhã, đồ dùng tinh xảo, mọi thứ đều đầy đủ, xuyên qua màn che, nhìn thấy một trường phòng khắc hoa lớn trên đỉnh đầu là màn che màu xanh nhạt được thả xuống.

"Phu quân, đây là phòng của ngươi sao?" Lam Linh cảm thấy màu sắc gian phòng này vốn không giống với phong cách của Yến Kinh Hàn, đoán chừng gian phòng này không phải là nơi Yến Kinh Hàn ở, nhưng nếu không phải, vậy vì sao hẳn lại dẫn nàng đến ở lại gian phòng này?

"Không phải." Ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một cái, kéo Lam Linh đi về phía giường vừa đi vừa nói, "Không phải là ngươi mệt mỏi hay sao? Chúng ta tạm thời nghỉ ngơi trước ở chỗ này."

Câu trả lời của Yến Kinh Hàn cho thấy tránh nặng tìm nhẹ rõ ràng, Lam Linh cau mày, cũng không hỏi nữa, mà chỉ cời áo ngoài, nhanh chóng nằm xuống giường.

Yến Kinh Hàn nằm xuống cạnh Lam Linh, ôm Lam Linh vào lòng, rồi nhắm mắt.

Kể từ khi Yến Kinh Hàn nói muốn đến Ngọc Quỳnh sơn trang, Lam Linh đã cảm thấy hẳn có chút kì lạ, lúc này hẳn ôm nàng vậy mà lại không có phản ứng như thường ngày, Lam Linh càng cảm thấy kì lạ, mặc dù bình thường Yến Kinh Hàn lạnh lùng, cả ngày ra vẻ như người sống đứng đến gần, nhưng Lam Linh biết rõ ở trên giường hẳn tuyệt đối không phải là Liễu Hạ Huệ, cho dù bọn họ chưa động phòng, nhưng mỗi khi đến trời tối thời khắc thân mật nhau cũng không phải là gần.

"Phu quân, có phải là ngươi không thoải mái chỗ nào không?" Lam Linh đưa tay lên trán Yến Kinh Hàn, muốn đưa tay sờ trán xem hẳn có bị sốt hay không, thấy Yến Kinh Hàn khác thường như thế, Lam Linh đoán chừng có thể hẳn bị bệnh.

Khoé miệng Yến Kinh Hàn giật một cái, nhanh chóng kéo bàn tay nhỏ nhắn của Lam Linh, "Ta không có chỗ nào khó chịu, chỉ là muốn ngủ một giấc thật ngon thôi, ngoan nào, nhắm mắt lại ngủ đi."

Mặc dù Lam Linh vẫn còn hồ nghi, nhưng thấy Yến Kinh Hàn không có dấu hiệu bị sốt, nghe hẳn vừa nói như vậy, nàng nghe lời nhắm mắt lại, nghĩ thầm, chờ sau khi tỉnh ngủ sẽ hỏi hẳn rốt cuộc đã bị sao.

Thấy Lam Linh nghe lời nhắm mắt, Yến Kinh Hàn lặng lẽ thở phào, trong nội tâm vừa nghĩ làm sao hẳn có thể làm chuyện trở nên phức tạp như vậy? Ủy khuất mình không nói, còn khiến Lam Linh cho là hẳn ngã bệnh, không phải là hẳn tự chịu tội hay sao? Nhưng mà, hẳn không hối hận!

Sau khi Mộ Dung Tiểu Trần rời đi không bao lâu thì nhận được tin tức Lam Linh đang ở chung với Yến Kinh Hàn, Mộ Dung Tiểu Trần lập tức đoán được lúc ấy hẳn là Lam Linh vẫn còn ở trong sân nhỏ, cảm giác của hẳn không sai, trong lòng cũng oán hận không thôi!

Biết tin Yến Kinh Hàn dẫn Lam Linh đi đến Ngọc Quỳnh sơn trang, Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ hẳn không thể mang Lam Linh từ trong Ngọc Quỳnh sơn trang Ieequy'dôn của Yến Kinh Hàn, nhưng nếu cứ không công mà lui, hẳn lại không cam lòng, nên kéo dây cho Đạp Nguyệt giảm tốc độ, lặng lẽ suy nghĩ kế sách ứng đối khác.

Một tràn tiếng vó ngựa dồn dập vang lên từ phía sau, tất nhiên là Mộ Dung Tiểu Trần biết rõ ai đuổi theo, vốn định đánh ngựa chạy về phía trước, nhưng đột nhiên một suy nghĩ hiện lên trong đầu, Mộ Dung Tiểu Trần lập tức nhanh chóng đề roi ngựa xuống.

Mặc dù ngựa Nhạc Tư Ngữ cười là ngựa tốt, nhưng nếu so với Đạp Nguyệt của Mộ Dung Tiểu Trần thì vẫn kém không ít, nếu không phải Mộ Dung Tiểu Trần để Đạp Nguyệt giảm chậm tốc độ, thì thật sự là Nhạc Tư Ngữ không theo kịp hẳn.

Mộ Dung Tiểu Trần thẳm ra hiệu, bảo thủ hạ dừng cản Nhạc Tư Ngữ, vì thế, Nhạc Tư Ngữ thuận lợi cười ngựa đi tới bên cạnh Mộ Dung Tiểu Trần.

Nhạc Tư Ngữ không hiểu vì sao Mộ Dung Tiểu Trần lại đột nhiên cho nàng đến gần hẳn, nhìn hẳn một cái, mấp máy môi, cũng không lên tiếng mở miệng hỏi.

Nhưng ngoài dự liệu của Nhạc Tư Ngữ là, lần đầu tiên nàng nghe thấy Mộ Dung Tiểu Trần chủ động mở lời với mình: "Ngươi theo dõi hiểu được tình hình chính trị trong triều bao nhiêu?"

Giọng nói Mộ Dung Tiểu Trần không lạnh như băng giống trước kia, ngược lại còn mang theo mùi vị thân thiết, phảng phất như Nhạc Tư Ngữ là hảo hữu chí giao (bạn tri kỉ) hẳn quen biết nhiều năm.

Nhạc Tư Ngữ lập tức có chút thụ sủng nhược kinh (được mến mà sợ), hơn nữa còn nghi hoặc không thôi.

Mặc dù ngày đêm Nhạc Tư Ngữ hi vọng Mộ Dung Tiểu Trần có thể cư xử với nàng tốt hơn, ít nhất là không lời mắng lời nhạt với nàng, nhưng Nhạc Tư Ngữ cũng biết, trước khi hẳn chưa quên được Lam Linh, điều này cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Nhưng mà, chuyện hy vọng xa vời trong nháy mắt đã trở thành thực tế, hơn nữa còn xảy ra sau khi bọn họ mới đánh nhau một trận, Nhạc Tư Ngữ lập tức nghĩ đến một câu, không chuyện ân cần, không (kê) gian tức trộm!

Nhạc Tư Ngữ cũng không ngốc, nàng mới không tin trong nháy mắt thái độ của Mộ Dung Tiểu Trần thay đổi đến long trời lở đất, hẳn thay đổi như vậy nhất định là có mưu đồ!

"Ta là nữ nhân, không có hứng thú với chuyện trong triều, ngươi hỏi ta chuyện này làm gì?" Nhạc Tư Ngữ khép hờ mắt, nhìn Mộ Dung Tiểu Trần, muốn nhìn ra một chút manh mối từ trên mặt hắn.

"Không có hứng thú, cũng không có nghĩa là ngươi không biết." Mộ Dung Tiểu Trần nhìn Nhạc Tư Ngữ, ánh mắt nhìn về khoảng không phía trước.

"Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì?" Hàng mi thanh tú của Nhạc Tư Ngữ nhanh chóng nhú lại, nàng không thích đoán đồ ý của Mộ Dung Tiểu Trần, hơn nữa dường như nàng cảm thấy khẳng định là câu hỏi vừa rồi của Mộ Dung Tiểu Trần có liên quan đến Lam Linh.

"Lam Linh là người nào, ngươi rất rõ ràng, mà lý do Lam Linh gả cho Yến Kinh Hàn, ngươi là nữ nhi bảo bối của Nhạc quốc công, ngươi cũng không thể không hiểu, nếu đã biết rõ, ngươi cảm thấy Lam Linh vẫn luôn ở bên cạnh Yến Kinh Hàn, thì kết quả chờ đợi nàng là gì?" Mộ Dung Tiểu Trần nói xong nhìn Nhạc Tư Ngữ, trong con ngươi tình mịch bình tĩnh không gợn sóng, đen sâu không thấy đáy!

Nhạc Tư Ngữ mở to miệng, nhất thời không biết nên trả lời Mộ Dung Tiểu Trần thế nào.

Nàng là nữ nhi bảo bối, lúc cha nàng bàn bạc về cục diện trong triều với đại ca cũng không tránh nàng, hơn nữa bọn họ không chỉ nói một lần về mục đích để Lam Linh gả cho Yến Kinh Hàn, vốn là, Lam Linh không có bất cứ liên quan nào với nàng, kết cục Lam Linh ra sao cũng không có nửa điểm liên quan tới nàng.

Sau này, nàng biết rõ người Mộ Dung Tiểu Trần yêu chính là Lam Linh, với tư tâm của mình, nàng hy vọng Lam Linh luôn bên cạnh Yến Kinh Hàn, như vậy nàng ấy sẽ không giành Mộ Dung Tiểu Trần với nàng, còn kết cục của nàng ấy ra sao không liên quan đến nàng.

Rồi về sau, các nàng trở thành bằng hữu, nhưng theo nàng hai người cũng không phải là bằng hữu thật sự, chỉ theo nguyện vọng của mỗi người, nếu nàng ấy có chuyện khó khăn sẽ đi tìm nàng, mà nàng cũng sẽ không đứng ngoài nhìn theo, nhưng nàng sẽ không chủ động quan tâm chuyện nàng ấy, dù sao, với nàng, nàng ấy vẫn là tình địch.

Lúc này, nghe Mộ Dung Tiểu Trần nói như vậy, Nhạc Tư Ngữ không thể không suy nghĩ vấn đề này, đương nhiên nàng có thể đoán được nếu Lam Linh đi đi lại lại vẫn luôn bên cạnh Yến Kinh Hàn, kết quả chờ đợi nàng ấy là gì, hai nàng là bằng hữu, không nói đến phần bằng hữu này có bao nhiêu lợi dụng, nhưng một khi danh xưng bằng hữu này vẫn còn, trong nội tâm nàng vẫn có chút áy náy.

Mộ Dung Tiểu Trần cũng không lên tiếng, mà cho Nhạc Tư Ngữ thời gian để suy nghĩ, hẳn biết rõ Nhạc Tư Ngữ không phải là người vô tình vô nghĩa, chỉ cần trong nội tâm nàng có chút áy náy với Lam Linh, thì nàng có thể mặc hắn điều khiển!

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hân Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 201: Nàng Dâu Dâng Lên Cửa

"Kết cục của nàng ta ra sao, có liên quan gì đến ta? Ta với nàng ta chỉ là bằng hữu thông thường, ta cũng không dư sức đi quan tâm đến chuyện của nàng ta!" Nhạc Tư Ngữ không tìm không phổi nói một câu, trên mặt thoáng hiện lên thần sắc mỉa mai không liên quan đến mình.

Nghe Nhạc Tư Ngữ nói xong, bất giác bàn tay Mộ Dung Tiểu Trần siết chặt dây cương, trên mặt cũng lập tức hiện lên nụ cười khinh bỉ, "Ngay cả việc sống chết của bằng hữu cũng không để ý mà xem là bằng hữu? Một cho ngươi không biết xấu hổ còn dám để hai chữ 'Bằng hữu' trên miệng, nếu ngươi đã vô tình vô nghĩa như vậy, thế thì lần sau ngươi đừng nói đùa hai chữ bằng hữu này mà đến chỗ nàng lấy tin tức của ta, dạng người như ngươi, thật khiến người người phải khinh bỉ!"

Mỗi lần Nhạc Tư Ngữ đi đến vương phủ của Yến Kinh Hàn, Mộ Dung Tiểu Trần đều biết, về phần mục đích nàng đến, Mộ Dung Tiểu Trần cũng có thể đoán được tám, chín không sai mười, vì thế, Mộ Dung Tiểu Trần không chút do dự dùng lời Nhạc Tư Ngữ nói chế nhạo nàng một trận.

Nhạc Tư Ngữ vốn tưởng rằng trước mặt Mộ Dung Tiểu Trần chưa đạt được, chắc chắn sẽ không nhanh trưng ra vẻ mặt xấu, không nghĩ tới chẳng những hắn trào phúng, mà ngay cả giọng điệu cũng hận không thể dâm nàng thành con nhím, lập tức gương mặt Nhạc Tư Ngữ vừa hồng vừa đen!

Mặc dù Mộ Dung Tiểu Trần giấu cợt nàng, nhưng Nhạc Tư Ngữ không thể không thừa nhận lời hắn nói chính xác, quả thật là nàng dùng danh xưng bằng hữu để hỏi thăm Lam Linh từng nhất cử nhất động của hắn, mỗi câu nói hành động, quả thật cũng có chút hèn hạ.

Nhưng mặc dù như thế, bị Mộ Dung Tiểu Trần nói thẳng không do dự trước mặt thủ hạ hai người, cho dù da mặt Nhạc Tư Ngữ có dày, vẫn cảm thấy có phần không nhịn được, lại nói, hẳn vì nữ nhân tình địch kia mà nói nàng, tức khắc Nhạc Tư Ngữ có chút thẹn quá hoá giận!

"Ngươi cũng không khá hơn chút nào đâu!" Nhạc Tư Ngữ lập tức trả lời lại một cách mỉa mai, "Cả ngày ngươi đều nghĩ đến làm sao để đoạt nàng dâu người ta đến tay, hơn nữa còn dùng thủ đoạn hạ lưu, ngươi có hơn ta chỗ nào chứ! Ngươi còn không biết xấu hổ mà dám khinh bỉ ta?" Mặc dù Nhạc Tư

Ngữ không có chứng cứ, nhưng nàng có thể đoán được tin tức Lam Linh táng thân trong biển lửa tám phần do Mộ Dung Tiểu Trần truyền ra, mục đích của hắn chính là muốn cháy nhà hôi cửa, dẫn theo Lam Linh cao bay xa chạy, hành động này của hắn so với nàng cũng chỉ có hơn chứ không kém.

"Nàng ấy vốn thuộc về ta, với ta mà nói vốn không hề có chữ 'Đoạt'." Mộ Dung Tiểu Trần cũng không tức giận, mà chỉ lạnh lùng hừ một tiếng, hắn gặp Lam Linh sớm hơn Yến Kinh Hàn ba năm, hắn yêu nàng hơn ba năm, chỉ bằng chuyện này, Yến Kinh Hàn đã không thể sánh với hắn, chuyện hắn và Lam Linh bởi vì Lam Xảo Phụng cản trở mới tạm thời bỏ qua, Lam Linh vốn thuộc về hắn, hắn giành lại nàng, cũng không có chuyện gì quá đáng!

"Đoạt nàng dâu người ta còn nói đến đương nhiên, ta chưa từng thấy có người vô si như vậy!" Ghen tuông cộng thêm tức giận đã khiến cho Nhạc Tư Ngữ nói không suy nghĩ, giống như nàng đã quên mất Mộ Dung Tiểu Trần là nam nhân nàng thề muốn bắt được, là nam nhân nàng thích ba năm.

Nghe vậy, Mộ Dung Tiểu Trần đột nhiên khẽ cười lên hai tiếng, "Nếu trong mắt ngươi ta đã vô si như vậy, ngươi còn đi theo ta làm gì, chẳng lẽ ngươi có sở thích nam nhân vô si? Hay là ngươi cảm thấy ta và ngươi giống nhau? Vừa lúc có thể kết giao?"

Nhạc Tư Ngữ cắn răng, trừng mắt chăm chăm Mộ Dung Tiểu Trần, đột nhiên cảm thấy mình thật sự có vấn đề, rốt cuộc vì sao nàng thích hắn? Hắn có gì đáng giá để nàng theo đuổi hắn ba năm?

Hắn muốn gia thế không gia thế, muốn bối cảnh không bối cảnh, xuất thân bần hàn, ngoại trừ trong bụng có mực nước, võ nghệ tốt, hết sức hiểu đạo lý làm quan, thì tựa hồ cái gì cũng không!

Nàng là thiên kim đại tiểu thư phủ Nhạc quốc công, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, đáng vẻ ngàn dặm tìm được một, gia thế bối cảnh khác nhau một trời một vực với hắn, cả ngày nàng lấy mặt nóng dán mông lạnh, vậy rốt cuộc nàng muốn gì? Chẳng lẽ đây là tình yêu?

Nhạc Tư Ngữ quay đầu nhìn Mộ Dung Tiểu Trần, quả thật đáng vẻ người này lớn lên rất đẹp mắt, nhưng trong kinh thành người đẹp mắt hơn hắn cũng editor từ sắc y lê quây đôn không phải không có, đáng vẻ Yến Kinh Hàn tuấn tú hơn hắn, mặc dù cả ngày tên kia chỉ trưng gương mặt lạnh như tiền, nhưng Nhạc Tư Ngữ không thể không thừa nhận Yến Kinh Hàn thật sự đẹp đến thần dân cảm phục!

Giờ phút này, Mộ Dung Tiểu Trần làm sao cũng không nghĩ tới chẳng những phép khích tướng của hắn không khiến Nhạc Tư Ngữ suy nghĩ theo ý mình, trái lại còn khiến Nhạc Tư Ngữ bắt đầu suy nghĩ lý do nàng thích Mộ Dung Tiểu Trần? Hắn thực sự đáng giá để nàng thích hắn thế sao?

Nghĩ tới đây, Nhạc Tư Ngữ cảm thấy nàng nên suy nghĩ tĩnh táo hơn, sự cuồng nhiệt của nàng với Mộ Dung Tiểu Trần đã làm nàng quên mất thái độ làm người của Mộ Dung Tiểu Trần, không thể trở thành một hôn phu tốt, nàng có lòng dạ lớn bao dung hành động vô si của hắn hay không.

"Ta quay về đây, tự ngươi giải quyết cho tốt." Nhạc Tư Ngữ đột nhiên nói với Mộ Dung Tiểu Trần một câu, rồi gờ roi ngựa, "Giá" một tiếng, nàng giục ngựa chạy về phía trước, thuộc hạ Nhạc Tư Ngữ cũng nhanh chóng đuổi theo sau.

Mộ Dung Tiểu Trần nhìn từng hạt bụi bay mịt mù, không hiểu sao Nhạc Tư Ngữ lại đột nhiên không dây dưa hắn nữa, hắn đã nói sai gì sao? Hay là nàng đã nhìn ra mục đích của hắn?

Mộ Dung Tiểu Trần trầm mồi tơ vò, chỉ có thể tạm thời dằn lòng, nghĩ kế sách khác.

Một đêm qua Ngụy Đình, không ngủ, hôm nay cả ngày cũng không rời khỏi Đại Lý tự, hắn tự mình dẫn người vào phòng giam tìm dấu vết, thề muốn kéo người làm ác ra trước công lý!

Hoàng hôn buông xuống, lúc này Ngụy Đình mới trở về phủ đệ của mình, ăn cơm tối với phụ mẫu, rồi lập tức đi vào thư phòng, cầm lên dấu vết ở hiện trường xem xét.

Lúc này, ánh nến trên ngọn đèn đột nhiên lay động hai cái, Ngụy Đình ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người nhanh chóng đi vào từ cửa sổ, Ngụy Đình lập tức đứng lên, về mặt đề phòng.

Sau khi Ngụy Đình thấy rõ người đi vào là một nữ tử, mày kiếm lập tức nhíu lại, cảm thấy nữ tử này cũng dám cả gan làm loạn, vào buổi tối tự mình xông vào thư phòng của hắn? Nàng ta muốn làm gì?

"Này, ta chính là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy, vừa mới qua một ngày, ngươi sẽ không quên bằng đi chứ?" Lăng Lộ cười đùa mở miệng, chớp chớp hai đôi mắt to nhìn Ngụy Đình.

Thấy Lăng Lộ mở mắt to sáng rực nhìn mình, nghe giọng nói ngọt ngào của nàng, Ngụy Đình lập tức nhớ đến nha đầu không biết từ đâu ra giúp hắn trốn thư vào tối qua, hắn khẳng định nàng chắc chắn là nha đầu đó, nhưng vấn đề là nàng tới đây làm gì? Nàng muốn gửi trả lại lá thư cho hắn?

Lúc này, dường như Ngụy Đình mới nhớ đến lá thư hắn gửi Lam Hân Nhi tám phần vẫn còn trong tay nha đầu kia, nhanh chóng giơ tay nói, "Đưa đây!"

"Cái gì? Hình như ta không nợ ngươi cái gì?" Lăng Lộ cười mở miệng, về mặt vô tội.

"Thư!" Ngụy Đình cắn răng nói, lá thư hắn viết gửi cho Lam Hân Nhi tuyệt đối chính là một vết bẩn lớn trong cuộc đời hắn, hắn chưa từng hối hận như hai ngày qua, hắn hận không thể lập tức xé bỏ lá thư này!

"Thư gì? Ngươi viết thư cho ta sao? Tại sao ta không biết?" Lăng Lộ ra vẻ suy tư, lập tức lại cong cong môi.

Ngụy Đình chưa từng gặp qua nha đầu nào dễ thương như thế, lập tức có chút dờ khóc dờ cười, hắn viết thư cho nàng? Ngay cả nàng là ai hắn còn

không biết, hần viết thư cho nàng làm gì?

"Lá thư ngươi trộm từ phòng Lam Hân Nhi, mau trả lại cho ta." Ngụy Đình không muốn gọi tên của nữ nhân Lam Hân Nhi, nhưng nếu hần không nói rõ ràng, nha đầu kia sẽ tiếp tục giả bộ hồ đồ, cho nên hần cũng chỉ có thể bắt đầu đi mở miệng.

"Này, ngươi là thiếu khanh Đại Lý tự, mọi chuyện cũng phải có chứng cứ được không? Lúc nào ta đã làm trộm rồi? Ngươi có chứng cứ sao?" Lăng Lộ nhú mày, nói tiếp: "Lại nói, cho dù ngươi có chứng cứ chứng minh ta vào phòng Lam Hân Nhi, Leeq/udon nhưng trong phòng nàng ta có nhiều đồ tốt, vì sao nhất định ta phải trộm một phong thư?"

Ngụy Đình lập tức cảm thấy hần là tú tài gặp gỡ binh (binh lính), có nói lý cũng không rõ, nha đầu kia chính là một người khó chơi!

"Không phải là ngươi trả thư lại cho ta, vậy thì ngươi tới đây làm gì?" Ngụy Đình tức giận nói một câu.

"Lúc này là muốn đòi thù lao." Lăng Lộ trả lời không chút do dự, Ngụy Đình một lời nghẹn trong lòng!

Rõ ràng hần bị nàng hãm hại, bị người ta xem như thích khách đuổi theo, trên đường nàng giúp hần là việc đương nhiên, vậy mà nàng không biết xấu hổ tự cho mình là ân nhân của hần, hơn nữa còn chạy đến đây đòi thù lao? Rốt cuộc nha đầu kia muốn làm gì?

Nghe theo giọng điệu của Yến Kinh Hàn, dường như hần (YKH) biết rõ nha đầu kia là ai, nếu nha đầu kia đã là người quen của Yến Kinh Hàn, hơn nữa quả thật cũng đã giúp đỡ hần, vì thế, Ngụy Đình nén xuống khó chịu trong lòng, mở miệng nói: "Ngươi muốn bao nhiêu bạc, ra giá đi."

Nghe Ngụy Đình nói như vậy, Lăng Lộ lập tức vui vẻ, hai tròng mắt đảo quanh một vòng, mới mở miệng nói: "Một vạn lượng đi."

"Một vạn lượng?" Ngụy Đình lập tức trừng to hai mắt, hần cảm thấy nhất định là nha đầu kia muốn đến cướp, bỗng lộc một năm hần cộng lại cũng chỉ hơn một trăm lượng bạc, vậy mà nàng sử dụng công phu sư tử ngoạm một lần một vạn lượng, cho dù nàng có bán hần, hần cũng không có được nhiều bạc như vậy.

"Sao vậy? Không phải là ngươi bảo ta ra giá sao? Ngươi chê ta yêu cầu quá ít? Nếu không thì, ta lại thêm một chút nhé?" Lăng Lộ cười đùa mở miệng, không đếm xỉa đến gương mặt Ngụy Đình càng ngày càng đen đi.

"Cô nương, hần là ngươi đang chọc ghẹo ta?" Ngụy Đình nhú mày, thử dò xét hỏi một câu, nhìn dáng vẻ đáng yêu dễ thương của Lăng Lộ, Ngụy Đình thấy thế nào cũng không cảm nhận được nàng là một nha đầu tham tiền.

Lăng Lộ cười "Khanh khách" hai tiếng, "Ngươi cứ nói đi!"

Lúc này, Ngụy Đình đã hoàn toàn khẳng định Lăng Lộ xem hần làm trò cười, liền lạnh lùng mở miệng, "Đã như vậy, mời cô nương trở về." Ngụy Đình nói xong ngồi xuống, tiếp tục xem hồ sơ trên án trác.

Nhưng Ngụy Đình ra lệnh đuổi khách không có tác dụng với Lăng Lộ, Lăng Lộ không đi không nói, trái lại đi đến trước ghế dựa đối diện với bàn của Ngụy Đình ngồi xuống, cười hỏi, "Này, ngươi không muốn lấy phong thư tình ý kéo dài đã gửi cho Lam Hân Nhi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Chương 135.2

Nghe bốn chữ "tình ý kéo dài" từ trong miệng Lăng Lộ, chân mày Ngụy Đình lập tức nhíu lại thành chữ xuyên, hần cảm thấy lúc đó nhất định là hần nóng đầu hồ đồ mới có thể viết gửi thư cho Lam Hân Nhi, rõ ràng nha đầu kia đã đọc nội dung trong thư, rồi còn giấu cợt hần!

"Ta muốn, ngươi sẽ đưa ta sao?" Ngụy Đình tức giận nói một câu, hần cảm thấy nha đầu trước mắt chính là ông trời phái xuống trừng phạt hần, nàng là người quen với Yến Kinh Hàn, hơn nữa võ nghệ còn giỏi hơn hần, nàng không muốn trả lại thư cho hần, hần thật sự không có cách nào.

"Đó là vật ta cực khổ mới lấy được, vì sao phải đưa ngươi? Ta còn không quen ngươi." Lăng Lộ làm bằm lâu bầu nói, vào lúc Ngụy Đình nổi giận với lời nói của nàng, thì đột nhiên nàng nói ngược lại: "Nhưng mà, nếu ngươi khiến ta vui vẻ, nói không chừng ta cao hứng sẽ trả thư lại cho ngươi."

Nghe Lăng Lộ nói khiến hần dở khóc dở cười, lại nhìn dáng vẻ đáng yêu của Lăng Lộ, ánh mắt Ngụy Đình nhanh chóng lướt qua ý cười, mở miệng hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Đoán đi." Lăng Lộ cười ẩn ý.

"Sao ta có thể đoán được? Nói cho ta biết đi, nếu không ngay cả tên của ngươi ta còn không biết, làm sao có thể khiến ngươi vui vẻ?" Ngụy Đình lập tức tìm được một lý do, hơn nữa còn nói đến vô cùng thuận miệng.

"Này, lý do này của ngươi là gì, khi dễ ta ngốc à? Ta mới không nói cho ngươi đấy." Lăng Lộ chớp chớp đôi mắt to trong veo như nước, cũng không rơi vào bẫy Ngụy Đình.

Ngụy Đình buồn bực, nha đầu kia cứng mềm không ăn!

Lúc này, giọng nói nương Ngụy Đình vang lên ngoài cửa phòng, "Đình Nhi, nương nấu cho ngươi chén canh hạt sen, để nương đưa vào cho ngươi." Nói rồi, Ngụy mẫu đẩy cửa phòng vào.

Thấy thế, Lăng Lộ lập tức có chút ảo não, rõ ràng là nàng nghe thấy tiếng bước chân Ngụy mẫu, nhưng lại không để ý, bây giờ, bị bà ngăn lại ở trong phòng.

Lăng Lộ cong môi, đứng lên, lấy lá thư từ trước ngực đặt lên án trác Ngụy Đình, "Của ngươi, ta đi đây."

Ngụy mẫu không nghĩ tới trong thư phòng nhi tử sẽ có một cô nương, lập tức sững sờ, qua giây lát mặt mày hớn hờ, mừng rỡ, vội vàng đi đến trước mặt Lăng Lộ, cười nói: "Cô nương, ngươi tên là gì? Nhà ngươi ở nơi nào? Trong nhà của ngươi bao nhiêu người? Ngươi nói cho bá mẫu biết, ngày mai bá mẫu sẽ mời bà mối chọn ngày tốt đến nhà ngươi cầu hôn."

Ngụy Đình đã hai mươi mốt tuổi, nhưng đến nay còn chưa thành hôn, điều này khiến Ngụy mẫu lo lắng, nàng thấy nhi tử nhà người ta lớn bằng Ngụy Đình, thế mà người ta sớm đã bông tôn từ, do nhi tử luôn nói trước lập nghiệp sau thành gia, cho nên Ngụy mẫu vẫn không có cách nào.

Với Ngụy mẫu, nhi tử nàng là thiếu khanh Đại Lý tự, đã là chức quan rất lớn, sự nghiệp cũng xem như đã lập, đến lúc để nàng bông tôn từ, nhưng Ngụy Đình không vội, vẫn nói chờ một thời gian, cho nên Ngụy mẫu chỉ có thể thâm sát ruột.

Không nghĩ đến có thể thấy một cô nương ở trong thư phòng của nhi tử, Ngụy mẫu lập tức cảm thấy rất cuộc nhi tử nàng đã thông suốt, cuối cùng nàng sắp được bông tôn từ, cho nên không thể chờ muốn biết rõ rốt cuộc Lăng Lộ là khuê nữ nhà nào, rồi đi đến cầu hôn.

"Bá mẫu, ngài hiểu lầm rồi, ta... Ta đi trước." Đầu Lăng Lộ chảy đầy vạch đen, nàng và Ngụy Đình chỉ vừa gặp mặt hai lần, quan hệ nào cũng không phải, làm sao đã khiến nương hân hỉu lầm rồi?

Nhưng Ngụy mẫu sát ruột muốn cưới nàng dâu cho nhi tử, để bà có thể bông cháu nên không cho rằng đây là chuyện hiểu lầm, mà chỉ cảm thấy Bồ Tát đang giúp nàng thực hiện tâm nguyện, không biết rõ được thân phận của Lăng Lộ, thì bà nhất định sẽ không để cô nương đó đi!

"Cô nương, bá mẫu là người từng trải, bá mẫu không hề bảo thủ, cho dù ngươi là khuê nữ nhà ai, chỉ cần ngươi và Đình Nhi hai bên tự nguyện, thì bá mẫu ta cũng không ý kiến." Ngụy mẫu cảm thấy nhất định là Lăng Lộ mặt mông, thẹn thùng không dám thừa nhận, cho nên bà vội vàng thể hiện rõ thái độ.

Lăng Lộ nhúc nhích đầu một hồi, bất tự của nàng và Ngụy Đình chưa đưa, làm sao đã trở thành hai bên tự nguyện rồi?

Lăng Lộ quay đầu nhìn về phía Ngụy Đình, thấy Ngụy Đình không hề nhìn các nàng, mà chỉ chăm chú đọc hồ sơ trên án trác, bộ dáng nhàn nhả như không có gì liên quan đến mình.

"Này, ngươi mau giải thích rõ ràng với bá mẫu đi." Lăng Lộ trừng mắt nhìn Ngụy Đình, lúc này, sao hân có thể không quan tâm? Chẳng lẽ hân không biết nương hân hiểu lầm mối quan hệ hai người?

"Giải thích cái gì?" Ngụy Đình giương mắt chậm rãi hỏi một câu, tựa như ý ngoài lời chính là mối quan hệ của hân và Lăng Lộ giống với suy nghĩ của Ngụy mẫu.

Vừa nghe nhi tử nói như vậy, Ngụy mẫu cười đến không khép miệng, một tay không cầm chén nắm lấy tay Lăng Lộ, kéo nàng đi đến trước bàn cạnh Ngụy Đình, thuận tiện nói: "Cô nương, như bá mẫu đã nói, bá mẫu là người từng trải, trong lòng bá mẫu không hề có nhiều quy củ, chuyện ngươi và Đình Nhi hai bên tự nguyện, thậm chí tới, bá mẫu không phản đối, ngươi đừng có thẹn thùng."

Lăng Lộ thâm kêu khổ, tựa như có xu hướng càng tỏ càng đen, đồng thời cũng bắt đầu hối hận, sao nàng lại chạy đến đưa thư cho hân? Không phải là nàng rảnh rỗi tự tìm việc hay sao? Lại nói, vào lúc quan trọng người kia không giúp nàng không nói, còn nói thêm lời khiến nương hân hiểu lầm, thật sự là tên đáng giận!

Lăng Lộ trừng mắt nhìn chăm chăm Ngụy Đình, Ngụy Đình nhử mồi, nhưng vào trong mắt Ngụy mẫu, hai người như liếc mắt đưa tình!

Hơn nữa trước đó thấy Lăng Lộ đưa lá thư cho nhi tử, Ngụy mẫu càng thêm tin tưởng mối quan hệ của hai người!

Lăng Lộ muốn rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Ngụy mẫu, thấy không rút tay được, nên chỉ có thể bỏ qua, dù sao Ngụy mẫu là mẫu thân của Ngụy Đình, đáng về bà cũng rất hòa ái dễ gần, cho nên Lăng Lộ không thể sử dụng võ, đành mặc bà nắm tay mình đến trước bàn Ngụy Đình.

Lúc này Ngụy Đình mới đứng lên, cầm lấy cái chén trong tay Ngụy mẫu, chỉ nói câu, "Cảm ơn nương." Sau đó ngồi xuống, từ từ ăn canh hạt sen.

Lăng Lộ tức giận muốn lý sự, hân không thể đi lên đập hai chân Ngụy Đình, nàng giúp hân đi trộm thư tình, hân không cảm ơn nàng không nói, còn ném đá xuống giếng, còn khiến nương hân hiểu lầm, thật đáng giận!

Ngụy mẫu không biết Lăng Lộ đang nghĩ gì, trong mắt nàng vẻ mặt của Lăng Lộ chính là tiểu nữ nhi thẹn thùng, nhìn đáng yêu Lăng Lộ, tuyệt đối là trong trăm có một, Ngụy mẫu càng nhìn càng hài lòng, lại nhìn Lăng Lộ từ trên xuống dưới thêm lần nữa.

Lăng Lộ bị Ngụy mẫu nhìn đến tóc gáy dựng đứng, nàng cảm thấy không thể tiếp tục được, nếu không thể trêu vào, nàng còn không chạy trốn được sao? Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

Nghĩ tới đây, tròn mắt Lăng Lộ đảo tròn một vòng, nàng vội vàng đỡ cánh tay của Ngụy mẫu, cười ngọt ngào nói: "Bá mẫu, trước tiên ngài cứ ngồi xuống đi, rồi nói tiếp."

"Được, được." Ngụy mẫu càng thêm hài lòng với nàng dâu tương lai, còn chưa qua cửa mà đã biết hiếu thuận với nàng, trong nội tâm Ngụy mẫu càng thêm vui mừng.

Ngay lúc này Ngụy Đình ngẩng đầu nhìn về phía Lăng Lộ, cảm thấy nha đầu kia thay đổi quá nhanh, đoán chừng tám phần là nàng muốn giờ trò.

Quả nhiên, không ngoài dự đoán!

Lăng Lộ thấy Ngụy mẫu thả lỏng tay mình, vội vàng nói một câu, "Bá mẫu, mối quan hệ giữa ta và nhi tử ngài không phải như ngài nghĩ." Sau đó nhanh chóng phi thân ra cửa sổ, biến mất không thấy bóng dáng!

Ngụy mẫu nhất thời không phản ứng kịp, sau một lúc lâu mới nhìn Ngụy Đình hỏi: "Đình Nhi, người không chịu nói rõ với nương, làm nương đã phí sức vui mừng một hồi."

"Nương, người xem trọng cô nương đó?" Ngụy Đình buông cái muỗng trong tay, cười hỏi.

Vừa nghe, trên mặt Ngụy mẫu lập tức thoáng hiện lên nét thất vọng, xem ra nàng thật sự đã phí sức vui mừng rồi.

"Nương, ngài chưa trả lời câu hỏi của ta, sao đã mất hứng rồi?" Đương nhiên là Ngụy Đình biết lý do nương mất hứng, lại biết rõ nhưng còn cố ý hỏi một câu.

"Ta xem trọng thì có ích gì? Ngài có thể khiến nàng ấy trở thành nàng dâu của ta sao?" Ngụy mẫu trừng mắt nhìn nhi tử một cái, cảm thấy nhất định là nhi tử nàng thờ ơ, mới để nàng dâu dưng tới cửa chạy mất.

"Nếu nương đã thích nàng đến thế, vậy thì ta nhất định sẽ khiến nàng trở thành nàng dâu của ngài!" Ngụy Đình cười nói chắc chắn.

"Thật sao?" Ngụy mẫu lập tức lên tinh thần, "Vậy người nói cho ta biết nhà nàng ở đâu đi, ngày mai ta sẽ mời bà mối đến nhà nàng cầu hôn." Ngụy mẫu là người nóng tính, dường như sợ nàng dâu bà vừa ý bị người khác cướp đi.

"Nương, bây giờ ta cũng không biết nhà nàng ở đâu, nhưng cứ chờ thêm vài ngày nữa, nhất định ta sẽ hỏi thăm nói rõ ràng với ngài, ngài về trước nghỉ ngơi đi." Ngụy Đình nói xong đi đến cạnh Ngụy mẫu, đỡ lấy cánh tay Ngụy mẫu.

"Được rồi, người phải giữ chặt cho ta, nếu người dám để nàng dâu ta chạy mất, ta sẽ không tha thứ cho người!" Ngụy mẫu đứng lên, không quên nói vài lời diend@n3qnyd*n đe dọa, chờ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng thấy được hi vọng bùng tôn tử, bây giờ có thể nào nhi tử nàng cũng phải nhất định cưới nàng dâu này về cho nàng!

"Nhi tử đã nhớ kỹ, nương, ngài đi thông thả." Ngụy Đình đưa Ngụy mẫu đến cửa thư phòng, dặn dò một câu, thấy nương đi xa dần, lúc này mới đi vòng trở lại.

Ngồi ở sau bàn, Ngụy Đình nhớ đến bộ dạng đáng yêu dễ thương của Lăng Lộ, không khỏi nở nụ cười, hắn chưa từng gặp qua cô nương nào thú vị như nàng, nếu để nàng trở thành thê tử của hắn, thật ra cũng rất tốt.

Về phần nàng là ai, nhà nàng ở đâu, Ngụy Đình cảm thấy chắc chắn là Yến Kinh Hàn biết rõ, chờ sau khi Yến Kinh Hàn tìm được Lam Linh về, hắn sẽ tìm cơ hội đến hỏi.

Vì thế, Ngụy Đình cảm thấy chuyện nương hắn muốn để nha đầu kia làm nàng dâu của bà cũng không phải là khó, nhưng chuyện thật sự có đơn giản như hắn nghĩ? Chưa bao lâu, rốt cuộc Ngụy Đình sẽ cảm nhận được!

Trong lúc chân tay bị tê, Lam Linh khẽ mở mắt, trong nháy mắt đã đối diện với mắt phượng tràn đầy ý cười của ai đó, nàng lập tức hờn dỗi nhìn hắn một cái, rúc vào trong ngực hắn làm tỏ, dụi mắt, lầm bầm nói: "Ta chưa ngủ ngon giấc, ta muốn tiếp tục ngủ."

"Trời cũng đã tối rồi, trước tiên chúng ta thức dậy ăn chút đi, đến tối rồi 'Ngủ' tiếp." Chữ ngủ trong lời cuối Yến Kinh Hàn nói ra, mang theo khác thường rõ ràng, nhưng lúc này Lam Linh vẫn chưa tỉnh táo, không phát hiện.

"Không muốn, ta muốn ngủ ngon một giấc rồi mới thức." Lam Linh nói xong trái lại rúc vào trong lòng Yến Kinh Hàn, không hiểu rõ ý của Yến Kinh Hàn.

Yến Kinh Hàn buồn bực, nếu Lam Linh cứ nằm ngủ như thế, vậy không lẽ là hắn phí công sai người chuẩn bị?

Lời tác giả: Các bảo bối, muốn biết Hàn Hàn chuẩn bị gì không?!

Chương 203: Ý Của Túy Ông Không Phải Ở Trong Rượu (Ý Không Trong Lời)

"Linh Nhi..." Yến Kinh Hàn thối hơi bên tai Lam Linh, ngay sau đó lại khẽ cắn một cái lên vành tai như ngọc của nàng, mà bàn tay lại không ngừng di chuyển trên lưng Lam Linh, có ý muốn đánh thức Lam Linh.

"Đừng làm rộn, ta còn muốn ngủ." Lam Linh vui mặt ở trước ngực Yến Kinh Hàn, tìm một tư thế thoải mái rồi tiếp tục ngủ say, vốn không hề cảm nhận được tâm tình nóng lúc này của Yến Kinh Hàn.

Thấy thế, Yến Kinh Hàn cười sùng ái, mang theo ba phần buồn bực, ba phần bất đắc dĩ, ánh mắt lập tức lóe lên, bàn tay nhanh chóng lướt qua hông Lam Linh, ngựa quen đường cũ nhanh chóng vuốt ve, lập tức Lam Linh hô hấp dồn dập!

"Phu quân, người có tình không muốn để ta ngủ, đúng không?" Cuối cùng Lam Linh buồn ngủ mở mắt mờ mờ, hờn dỗi nhìn Yến Kinh Hàn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn chưa hết buồn ngủ mang theo lười biếng và quyến rũ, như làm nũng lại như hờn dỗi, ý cười trong mắt phượng Yến Kinh Hàn nhanh chóng lướt qua mấy luồng sáng!

Yến Kinh Hàn vội vàng đè xuống nơi rục rịch trên người, lăm lăm không được rồi mới rút tay ra, nhanh chóng hôn xuống môi Lam Linh, nói: "Ta đói bụng rồi, người cũng đói bụng rồi, chờ chúng ta ăn cơm xong, lại tiếp tục ngủ, thế nào?"

Nghe Yến Kinh Hàn vừa nói như vậy, Lam Linh quả thật đã cảm thấy đói bụng, ngày hôm qua chỉ ăn một bữa ăn sáng, hôm nay cũng chỉ ăn được một chút lương khô Yến Kinh Hàn đưa cho, những đồ ăn đó sớm đã tiêu hóa mất tằm, lúc này dường như bụng còn đang im lặng kháng nghị.

"Được rồi, chờ ăn cơm xong, ta muốn ngâm nước nóng rồi đi ngủ tiếp." Lam Linh tùy ý nói một câu, rồi nhanh chóng ngồi dậy.

Nhưng người nói vô tâm, người nghe hữu ý, trong lòng Yến Kinh Hàn chợt lóe lên, vui vẻ đồng ý.

Rất nhanh, hai người xuống giường, ăn mặc chỉnh tề, Yến Kinh Hàn phân phó Bạch Phúc để thức ăn dùng bữa ở phòng khách.

Phòng khách ở trong hoa viên Ngọc Quỳnh sơn trang, vào mùa này trong hoa viên muôn vàn trăm hoa đua nở khoe sắc thắm, dùng bữa trong hoàn cảnh như này, đương nhiên cũng là một dạng hưởng thụ.

"Phu quân, không nhìn ra, người cũng rất hiểu biết." Lam Linh đi theo Yến Kinh Hàn vào phòng khách, đến cạnh bàn ngồi xuống, nhìn không được trêu ghẹo Yến Kinh Hàn một câu.

Theo Lam Linh, thông thường nam nhân lãnh khốc không hề có tế bào lãng mạn, rất ít quan tâm đến chuyện đến tăng bầu không khí, nhưng nhìn xuyên qua cửa sổ thấy ánh sáng lung linh từ đèn cung đình làm bằng ngọc lưu ly trong hoa viên, lại nghĩ từng luồng gió mang theo hương hoa, Lam Linh không hề nghi ngờ Yến Kinh Hàn đã phải tốn nhiều tâm tư vào bữa tối này.

"Thích không?" Yến Kinh Hàn không ngồi xuống đối diện với Lam Linh, mà ngồi ở cạnh Lam Linh.

"Thích." Lam Linh cười rồi hôn một cái lên mặt Yến Kinh Hàn, bày tỏ ý muốn thưởng.

Yến Kinh Hàn cười cười, cầm lấy bầu rượu trên bàn rót đầy vào hai chén sứ trắng, Lam Linh nhìn thấy động tác của Yến Kinh Hàn, đôi mi thanh tú khẽ cau lại, hẳn muốn nàng và hẳn cùng uống rượu sao? Dường như hẳn cũng biết từ lượng của nàng là vừa uống đã say rồi.

Yến Kinh Hàn đặt một ly rượu đến trước mặt Lam Linh, nhìn Lam Linh, ôn nhu nói: "Linh Nhi, ngày hôm đó chúng ta thành hôn uống quá ít rượu, đêm nay chúng ta sẽ uống bù lại."

Rượu giao bôi?

Chén rượu giao bôi còn có thể uống bù? Lam Linh cười cười, nhìn Yến Kinh Hàn nhú mày nói, "Phu quân, chỉ sợ ý của Túy ông không phải ở trong rượu rồi!"

Lam Linh sớm đã cảm nhận được Yến Kinh Hàn bất thường, lúc này, rốt cuộc Lam Linh đã hiểu Yến Kinh Hàn muốn ra chủ ý gì, trước uống bù ly rượu giao bôi, sau lại bù đêm động phòng hoa chúc?

Hắn muốn bù thì bù sao? Nàng còn chưa tự nguyện đâu!

Lam Linh cảm thấy nàng không thể dễ dàng làm theo như ý Yến Kinh Hàn, hẳn không nói hẳn thích nàng, tại sao nàng phải đồng ý uống ly rượu giao bôi với hắn, thậm chí còn động phòng với hắn?

Yến Kinh Hàn cười cười, cũng không phủ nhận, đương nhiên ý tứ ông không ở trong rượu, mà ở trên người bên cạnh.

Kể từ khi Yến Kinh Hàn nhận ra rõ tình cảm của bản thân với Lam Linh, hẳn luôn muốn bù lại cho Lam Linh một đêm động phòng hoa chúc, vào sáng sớm hôm nay, Yến Kinh Hàn tìm được vị trí nơi Lam Linh đang ở, thấy nơi thâm sơn đáy cách không xa Ngọc Quỳnh sơn trang, cho nên mới nảy sinh ý nghĩ muốn đi đến Ngọc Quỳnh sơn trang ở mấy ngày, ở đó không có ai quấy rầy, vừa lúc có thể bù lại đêm phòng hoa chúc, vì thế, Yến Kinh Hàn sớm đã sai người truyền tin cho Bạch Phúc, để Bạch Phúc bố trí lại gian phòng của hắn.

Vốn là, Yến Kinh Hàn muốn tặng cho Lam Linh một kinh hi, không nghĩ đến Lam Linh còn chưa vào tân phòng, đã đoán được ý đồ của hắn, Yến Kinh Hàn cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, hẳn thật sự hy vọng đêm nay Lam Linh không thông minh đến vậy.

"Linh Nhi, ta muốn bù lại một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng." Thấy Lam Linh đã đoán được, Yến Kinh Hàn cũng không nói gạt nữa, mà xoa người ôm Lam Linh vào trong ngực, khẽ sát tai Lam Linh nói.

"Phu quân, thời gian như nước chảy, một đi không quay lại, ngươi muốn bù thì bù được sao?" Lam Linh cười nói, cố ý nói sai ý trong lời Yến Kinh Hàn nói.

"Ta nói có thể bù được thì có thể bù được!" Đương nhiên là Yến Kinh Hàn biết rõ Lam Linh cố ý, hôn mạnh vào cái miệng nhỏ nhắn đang muốn chống đối hắn một cái, lúc này mới buông Lam Linh, cầm một ly rượu để vào tay Lam Linh.

"Ngang ngược." Lam Linh hờn dỗi nhìn Yến Kinh Hàn một cái, nhìn thấy ly rượu trong tay đôi mi thanh tú khẽ nhủ lại, lần trước nàng uống một ly đã say, vậy hôm nay nếu nàng say, chẳng phải đều như ý Yến Kinh Hàn?

"Yên tâm, đây là rượu trái cây, không say đâu." Yến Kinh Hàn nhìn thấy Lam Linh do dự, vội vàng trấn an một câu, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của hai người, sao hắn có thể để nàng uống say được chứ?

Lam Linh dò xét nhìn Yến Kinh Hàn một cái, cầm ly rượu để lại trên bàn, cười nói: "Ta không mắc mưu của ngươi đâu, đợt trước ngươi dụ dỗ ta uống một chén, kết quả là ta say đến bất tỉnh, lúc đó ngươi còn nhân cơ hội dụ dỗ hỏi ta, bây giờ, nếu như ta uống say, nói không chừng ngươi còn bắt nạt ta đến thế nào? Ta bị mắc bẫy một lần, mới không để ngươi thực hiện được lần thứ hai." Lam Linh nói có bằng chứng, lại mang theo ý vị muốn tính sổ.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy nét cười hồ ly trong nụ cười rực rỡ của Lam Linh, ánh mắt chợt lóe lên, cầm ly rượu Lam Linh rót vào miệng mình, vào lúc Lam Linh còn chưa kịp phản ứng, đã ôm chặt Lam Linh, đặt môi mông lên môi Lam Linh.

Xúc giác tơ lụa, hương vị ngọt ngào từ từ lấp tràn khoan miệng, Lam Linh không muốn uống đã muộn, chỉ có thể mặc Yến Kinh Hàn nuốt từng chút rượu trong miệng qua miệng nàng.

Kể từ lúc này, nhận được phúc lợi, đương nhiên Yến Kinh Hàn sẽ không bỏ qua, hôn dài đến khi Lam Linh thở gấp, lúc này mới chưa thỏa mãn buông tha nàng.

"Ngươi khi dễ ta." Lam Linh đánh nhẹ Yến Kinh Hàn một cái, bày tỏ kháng nghị, nhưng kháng nghị của Lam Linh nghe vào tai Yến Kinh Hàn lại là đang làm nũng, vì vậy nơi nào đó dưới thân bỗng chốc rục rịch!

"Ta thích khi dễ ngươi như thế đấy." Yến Kinh Hàn nói xong lại cúi đầu hôn xuống cánh môi vô cùng mê người lần nữa, hôn dài một chốc, lúc này mới buông tha Lam Linh.

Lam Linh nhanh chóng ổn định lại trái tim đang đập loạn, trừng mắt Yến Kinh Hàn một cái, rồi ngồi ngay ngắn, cầm chén cơm bắt đầu ăn, Lam Linh cảm thấy, nếu tiếp tục như vậy, đoán chừng cơm nàng chưa kịp ăn, thì nàng đã bị Yến Kinh Hàn ăn rồi.

Yến Kinh Hàn nhìn thấy đôi môi phấn nộn đầy ẩm ướt của Lam Linh, trong lòng quả thật có chút vội, nhưng hắn không muốn để Lam Linh đói bụng, lại nói, bọn họ có cả đêm, nhất thời không nên vội, cho nên Yến Kinh Hàn nhanh chóng kiềm lại rục rịch trong người, cầm lên ly rượu trước mặt, rồi uống cạn sạch một hơi, sau đó, Yến Kinh Hàn cũng không có uống tiếp, mà nhanh chóng dùng cơm.

Mặc dù thân mật với Yến Kinh Hàn rất nhiều lần, nhưng bọn họ cũng chưa hề viên phòng, vì thế Lam Linh vừa nghĩ tới đêm nay Yến Kinh Hàn thật sự muốn biến nàng trở thành nữ nhân của hắn, trong nội tâm bỗng chốc khẩn trương không rõ, đối với một bàn đầy món ngon mỹ vị, Lam Linh vốn không phân biệt được mùi vị, hoàn toàn chỉ muốn lấp đầy bụng.

Yến Kinh Hàn cũng như ăn không biết vị, trong đầu đều tràn ngập hương vị ngọt ngào của Lam Linh.

Qua một nén nhang, hai người nhanh chóng ăn no, Yến Kinh Hàn vội vàng kéo tay Lam Linh bước nhanh ra phòng khách.

"Phu quân, sau khi ăn xong mà vận động mạnh, sẽ không tốt với cơ thể." Lam Linh nhìn qua sườn mặt sắc như đao của Yến Kinh Hàn nhẹ giọng nói một câu, nói xong vội cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Mặc dù những lời này với nàng không có vấn đề gì, nhưng vào giờ phút này ý trong lời không cần nói cũng hiểu, cả khuôn mặt nhỏ nhắn của Lam Linh cũng nhanh chóng ửng hồng một mảng.

Chương 204: Chương 136.2

"Không phải là ngươi muốn ngâm nước nóng sao? Ta đã sai người chuẩn bị xong nước ở trong phòng rồi." Đương nhiên là Yến Kinh Hàn hiểu được ý Lam Linh, mắt phượng tràn đầy ý cười sùng ái, lại dừng bước, ôm Lam Linh vào trong lòng.

Lam Linh nhẹ đưa tay đỡ trán, lúc này mới chợt nhớ đến chuyện nàng muốn ngâm nước nóng, vậy mà nàng nghĩ tới chuyện kia lại quên bằng chuyện này.

Nhìn thấy gương mặt ửng hồng đầy ảo não của Lam Linh, Yến Kinh Hàn không khỏi cười nhẹ hai tiếng, nhanh chóng hôn một cái lên mặt Lam Linh.

"Ngươi còn cười? Điều tại ngươi hết." Lam Linh quệt miệng, hờn dỗi nhìn Yến Kinh Hàn, giờ phút này trên gương mặt nàng hiện rõ bộ dạng xấu hổ của tiểu nữ nhi, sự thanh nhã bình tĩnh cơ trí sớm đã bị nàng ném tới chín tầng mây, giờ phút này trong mắt nàng chỉ có nam nhân gần trong gang tấc này, có thể khiến nàng nguyện ý vượt mọi chông gai vì hắn!

"Được, điều tại ta, ngươi chờ một lát, nhất định ta sẽ bồi thường tốt cho ngươi." Yến Kinh Hàn nói một câu rồi bế Lam Linh lên, nhanh chóng đi về phía gian phòng.

Lam Linh vui đầu giấu trong lòng Yến Kinh Hàn, tim đập như sấm!

Nghĩ đến nghe người ta nói lần đầu tiên rất đau, Lam Linh không khỏi có chút khản trương.

Rất nhanh, Yến Kinh Hàn ôm Lam Linh bước vào gian phòng, sau đó để Lam Linh xuống.

Lam Linh đưa mắt nhìn, nền đỏ long phượng, chữ hỷ đỏ thẫm, màn che đỏ hồng, áo ngủ bằng gấm bách niên hảo hợp, áo gối uyên ương nghịch nước như ý, từng vật từng vật hiện vào đáy mắt, từng đồ vật tốt lành, ánh sáng rực rỡ cả phòng!

Không thể nghi ngờ căn phòng này chính là tân phòng!

Mà nội thất trong tân phòng, có một thùng tắm có thể chứa đủ để hai người có thể tắm cùng nhau, đang từ từ tỏa hơi nóng.

"Phu quân, kỳ thật ta cũng không để ý những chuyện này." Lam Linh đưa tay ôm hông rắn chắc của Yến Kinh Hàn, trong lòng tràn đầy hạnh phúc và cảm động, Yến Kinh Hàn hao phí tâm tư vì nàng như thế, có thể thấy được hắn thích nàng, kỳ thật chỉ cần trong lòng hắn thích nàng, nói hay không nói cũng không quan trọng nữa.

"Ta biết rõ, nhưng ta để ý." Yến Kinh Hàn nhẹ nhàng nói một câu, kéo Lam Linh đi đến nội phòng.

Lam Linh nhoen miệng cười, đi theo Yến Kinh Hàn vào nội phòng, nhìn thấy thùng tắm đủ độ rộng chứa hai người cùng tắm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm ửng hồng.

Mặc dù đây không phải là lần đầu tiên hai người tắm uyên ương, nhưng Lam Linh vẫn không có cách nào có thể kiềm chế được mặt đỏ đến mang tai, không biết làm sao.

Nhưng Yến Kinh Hàn lại hết sức yêu thích dáng vẻ Lam Linh thẹn thùng, nơi nào đó trên người sớm đã dâng trào đến không thể chờ được.

"Đêm nay để ta giúp ngươi cởi áo ra." Yến Kinh Hàn nói xong tay lướt qua hông Lam Linh, nhẹ nhàng kéo ra, sợi tơ lụa rơi xuống, từng lớp y phục được thả lỏng.

Lam Linh hờn dỗi trừng Yến Kinh Hàn một cái, mỗi lần tắm rửa uyên ương không phải là hắn đều giúp nàng cởi y phục sao? Chỉ khác thức tự ai cởi trước cởi sau thôi.

Lam Linh khẽ cúi đầu mặc Yến Kinh Hàn cởi xuống từng lớp y phục trên người, mặc Yến Kinh Hàn ôm nàng vào thùng tắm, mặc môi mọng và bàn tay Yến Kinh Hàn lướt trên người nàng tạo nên từng hồi nóng nhiệt.

Cho đến khi nước trong thùng tắm dần lạnh đi, Yến Kinh Hàn mới ôm Lam Linh ra thùng tắm, đặt ở trên giường.

Lam Linh khẽ mở tròn mắt mê ly, chỉ nhẹ giọng nói bên tai Yến Kinh Hàn một câu, "Phu quân, ngươi nhẹ chút." Sau đó nhanh chóng nhắm mắt, ngheh ngheh nồng nhiệt với Yến Kinh Hàn.

Thật lâu sau, Lam Linh khó chịu khẽ hừ lên một tiếng, ngay sau đó là giọng nói khàn khàn bị đè nén của Yến Kinh Hàn vang lên, "Linh Nhi, còn đau không?"

Lam Linh mở mắt, nhìn thấy một lớp mồ hôi mỏng trên trán Yến Kinh Hàn, khẽ lắc đầu, hai tay vòng qua ôm lấy cổ Yến Kinh Hàn, đưa môi mình lên.

Tối nay trăng sáng tựa như cũng ngưng ngừng trốn vào trong tầng mây, chỉ có vài vì sao muốn nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn coi.

Nền đồ chiếu cao, cả phòng kiêu diễm!

... ..

Ngày thứ hai, mặt trời lên cao, Lam Linh mê man tỉnh lại trước lồng ngực của người nào đó, mí mắt cất nước thu còn buồn ngủ từ từ mở ra, thấy Yến Kinh Hàn tỉnh lại không biết từ lúc nào, tựa như có khả năng muốn ăn Tử Sắc Y (ĐDLQĐ) nâng thêm mấy lần nữa, không nghĩ nhiều, nâng đẩy Yến Kinh Hàn ở trên người ra, xoay người, xoay lưng lại với hắn, không muốn đề ý đến hắn nữa.

Lam Linh vừa nghĩ đến đêm qua nâng khổ sở cầu xin hắn dừng lại, không cần, hắn vẫn làm theo ý mình, vừa nghĩ tới hắn hành hạ nâng suốt một đêm không chớp mắt, lúc này nhớ đến eo môi hồng đau, Lam Linh đã thầm oán “đầu sỏ gây ra” Yến Kinh Hàn mấy chục lần, quyết định tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho hắn!

Nhìn thấy Lam Linh chỉ để lại cho mình một tấm lưng như ngọc, Yến Kinh Hàn cười cười, ôm từ sau lưng Lam Linh vào trong lồng ngực, mà bàn tay lại đặt chính xác không sai lên trên khối mềm mại.

"Lấy tay người ra! Người không thấy ta đang tức giận sao?" Lam Linh đẩy bàn tay của Yến Kinh Hàn bàn tay, tức giận nói.

"Nghe giọng điệu của Linh Nhi, hắn là không hài lòng với biểu hiện tối qua của ta?" Yến Kinh Hàn cắn vành tai như ngọc của Lam Linh, bàn tay cũng khẽ véo nhẹ hai cái.

Tinh thần Yến Kinh Hàn sáng khoái, như được tắm gió xuân, vừa nghĩ tới hương vị tiêu hồn thực cốt (hồn mất xương tan) đêm qua, Yến Kinh Hàn lập tức cảm thấy đói bụng, hắn muốn ăn thêm người trong ngực mấy lần nữa.

Nhưng dường như người trong ngực đang tức giận, tựa hồ như nếu không dỗ dành nâng, thì nhất định nâng sẽ không cho hắn ăn, Yến Kinh Hàn chỉ có thể nhẫn nhịn chỗ nào đó đang rục rịch.

"Hài lòng, vô cùng hài lòng!" Lam Linh cắn răng nói, cơ thể nâng bị hắn ép buộc lăn qua lăn lại, nâng còn có thể nói không "Hài lòng" sao?

Yến Kinh Hàn cười sùng ái, khẽ dùng sức, xoay người Lam Linh lại, ôm chặt vào lòng.

"Linh Nhi, ai bảo nâng hết sức mê người, khiến ta muốn ngừng cũng không được?" Yến Kinh Hàn nói xong hôn lên môi Lam Linh một cái, trong mắt phượng trần đầy ý cười ôn nhu.

"Theo lời người nói, thế này đều là lỗi của ta?" Lam Linh bắt đầu gây sự, nâng cảm thấy Yến Kinh Hàn được tiện nghi lại còn khoe mẽ, hắn không biết không thể dỗ nường từ như thế chứ?

"Đương nhiên không phải lỗi của một mình Linh Nhi." Yến Kinh Hàn Tử Sắc Y (ĐDLQĐ) nhanh chóng thay đổi lời, "Chuyện này cũng trách ta không thể kiềm chế tốt bản thân, chỉ nghĩ đến bản thân chưa ăn no."

Yến Kinh Hàn kẻ sát tai Lam Linh nói câu cuối cùng, thổi nhiệt khí khiến cho bên tai Lam Linh lập tức ửng hồng, ánh mắt trừng Yến Kinh Hàn chẳng những không có chút uy hiếp, trái lại còn mang theo mùi vị quyến rũ mê người.

"Linh nhi, người lại dụ dỗ ta." Yến Kinh Hàn lập tức kháng nghị, cánh tay đồng thời cũng siết chặt.

"Ta nào có?" Lam Linh đưa hai tay đẩy lồng ngực Yến Kinh Hàn, nâng đương nhiên không cho rằng mình đang dụ dỗ Yến Kinh Hàn, lúc này cả người nâng đau nhức, nâng không có chút suy nghĩ nào muốn bị hắn ăn thêm một lần.

Nhìn thấy bộ dạng Lam Linh như đề phòng sói, Yến Kinh Hàn không khỏi bật cười, nhanh chóng hôn lên mặt Lam Linh một cái, "Yên tâm đi, ta bảo đảm sáng hôm nay sẽ để người nghỉ ngơi thật tốt."

Lam Linh vừa nghe, tròn mắt lập tức trừng Yến Kinh Hàn một cái, ý ngoài lời của hắn muốn nói cho nâng biết là tối nay hắn sẽ tiếp tục ăn nâng, nâng mới không cần! Trong một buổi sáng sao nâng có thể nhanh chóng khôi phục tốt được?

Yến Kinh Hàn nhìn thấy vẻ mặt Lam Linh không vui rõ ràng, buông Lam Linh ra, nhanh chóng xuống giường, lấy hai bình sứ nhỏ từ ngăn tủ, sau đó lại quay trở về giường.

"Ta nghỉ ngơi vài ngày sẽ không sao, không cần xúc thuốc đâu." Lam Linh nhìn thấy hai bình sứ nhỏ trong tay Yến Kinh Hàn, đoán được Yến Kinh Hàn muốn làm gì, nâng vội vàng mở miệng nói, Tử Sắc Y (ĐDLQĐ) cùng lúc đó cơ thể cũng rụt vào trong, nâng cảm thấy đề Yến Kinh Hàn giúp nâng xúc thuốc, hoàn toàn chính là đề vào miệng sói, vẫn không xúc mới an toàn một chút.

"Xoa thuốc một ngày thì sẽ tốt hơn." Cánh tay dài của Yến Kinh Hàn kéo Lam Linh vào trong lòng, không nói một câu, chỉ rút một nắp bình sứ nhỏ xuống, dùng ngón tay thoa một ít thuốc bôi lên người Lam Linh.

Lam Linh thấy vốn không có cách để càn Yến Kinh Hàn giúp nàng xức thuốc, chỉ có thể mặc hấn, rất nhanh xúc giác mát lạnh lan truyền khắp cả người, Lam Linh cũng dần dần thả lỏng, mặc bàn tay Yến Kinh Hàn di chuyển khắp người nàng.

Qua khoảng chừng hai nén hương, Yến Kinh Hàn ngừng tay, bỏ bình sứ nhỏ sang một bên, lại cầm lên một bình sứ nhỏ khác, rút ra nắp bình.

Lam Linh ngửi thấy vị thuốc trong hai bình sứ nhỏ khác nhau rõ ràng, có chuyện thắc mắc, không khỏi hỏi: "Phu quân, cần thoa hai loại thuốc lên một nơi?"

"Đương nhiên không phải là một nơi." Ánh mắt Yến Kinh Hàn lóe lên một cái, đưa tay quét chút thuốc mỡ, sau đó vờn tay xuống dưới mặt áo ngủ bằng gấm, từ từ di chuyển xuống.

Mặc dù bị áo ngủ bằng gấm che đi không nhìn thấy, nhưng Lam Linh lại cảm thấy rõ ràng phương hướng di chuyển của bàn tay Yến Kinh Hàn, trên gương mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên ửng hồng, hai chân cũng đồng thời kẹp chặt, càn lại nói: "Chỗ đó không cần xức thuốc đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Kim Ngọc Lương Duyên, Tuyệt Thế Hàn Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.